

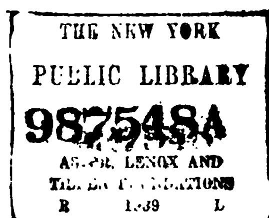
Danske

Sange, Romancer og Folkesange

ældre, nyere og nye.

Første Deel.

Kjøbenhavn.
Bianco Lunos Bogtrykkeri.
1854.

Register over Romancer og Sange.

Første Deel.

G.

H.

I.

K.

L.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

V.

Y.

Register over Romancer og Sange.

Anden Deel.

Register over Romancer og Sange.

Tredie Deel.

Poesiens Nytte.

Og trænger da Kunsten end virkeligt til
For Virkeligheden med Kraft at forsvares?
Mon ikke dens Magt i det listige Spil
Stadfæstes for Verden, og klart aabenbares?
Skal Tænkeren, Ludimagisteren lig,
I Skolen kun stave begyndende Fibel?
Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
Naar nyde vi Fred paa forsvarende Krig?

Og vanskeligt er det for følende Bryst,
For Sjæle, som fløi paa Indbildningens Vinge,
At slippe den frie, den begeistrede Lyst,
Og lade til Arbeid i Støvet sig tvinge.
Thi Pegasus, skjøndt han af Sener er stærk,
Fik ikke de mægtige Vinger forgjæves:
Han gaaer ei for Ploven, i Sky vil han hæves
Og lystrer ei Tømmen til smaalige Værk.

Og Fuglen, som sjunger i Lunden saa sødt,
Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
Og Aanden, som tidt os frivillig har mødt,
Ei lader sig kalde, som Træl, efter Uhret.
Og Sommerfuglvingen med Ultramarin,
Med Purpur og Guld, med den flagrende Glæde,
La'er ei sig befamle, som Kræmmerens Klæde,
Dertil er dens Silke for skjær og for fiin.

Og dog kan de Skjønne med yndige Smil
Mod Pøbelens Plumphed ei Forsvar undvære,
Og derfor Apollo, med sigtende Pil,
Maa spænde sin Bue til Musernes Ære.
Den lurende Python, med blodige Tørst,
Som skeler, med Braaden mod Søstrene hvæsset,
Maa bide med sprættende Lemmer i Græsset,
Da lyder fra Delphi Orakelet først.

Men muntre, men frie, uden Had, uden Nag,
Som Sjæle, der hæved af Hvirvlen sig længe,
Vi, Elskte, vil samles saa mangen en Dag
Og henrykte lytte til Harpernes Strænge.
Thi ikke for Eder behøver jeg kold
Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde;
Jeg veed, at I trofaste Skjaldskabet ynde,
Som Herkules ynde vulkaniske Skjold.

Ja, Venner! et Skjold er den sindrige Kunst,
Indgravet i Guld staaer store Bedrifter,
Som hæver os over Forgangenheds Dunst
Og taler til Fremtid med lysende Skrifter.
Et Skjold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
Et Værn, som i Modgang vi sjeldent forliste,
En Plade med Tak paa den Blegnedes Kiste,
En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en kvægende sød Poesi
Ei Mennesket stedse, hvor i Livet han vanker,
Naar Glæden og Taaren gjør Hjerterne frie,
Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanker?
Nærværelsen selv er kun sjelden ret smuk.
En Gnier; — Kjedsommelighed er hans Broder;
Men Haabet hans Datter, Erindring hans Moder,
Formilde den Vrantne med Smil og med Suk.

Og fulgtes vi ei gjennem Skyggernes Krat,
Som oftest gaaer over de taagede Moser,
Hvor Solen sig skjuler i Skyerne brat,
Hvor hyppige Torne har enkelte Roser?
Og fulgte Begeistringens Fakler os ei
Til Kunstfantasiernes brogede Telte,
Hvad var da vor Jord med de herlige Helte?
Hvor var da vel Glæden paa Timernes Vei?

Betragter dog Barnet i Uskyldens Aar!
Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
Mon Alfer og Feer om Vuggen ei staaer
Og omskaber Smaating til kostbare Smykker.
En Kjep vorder Ganger, en Stol bliver Slot;
Til Ginistan vider sig snevreste Stue,
Og Lampen med høi og forunderlig Lue
Med Straalen forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver som Rosen, o Skjønne! Din Kind,
Naar Barmen sig hæver saa hvid som en Lillie?
Hvad mildner, Du Yngling! Dit trodsige Sind,
Hvad lutrer Din Sjel, og hvad bøier Din Villie?
Mon Blomsten fremstaaer af et timeligt Frø?
Nei, Amor bag Busken Din Rolighed fanger.
Og hvo er Din Ven? den begeistrede Sanger,
Som tolker Din Ømhed og smelter Din Mø.

„Men Manddommens Aar skal ei vies til Leg;
En Hustru skal ærbar kun Børnene røgte;
Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Eg;
Vor Middag bør haane, hvad Morgenen søgte."
Og er da vel Frugten af Olden og Bøg
En Næring for Mænd? og hvad kaldes at virke?
Bør Huset ei staae hos den høiere Kirke?
Besidder man Visdom, om end man er klog?

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
Som kjender ei Sjælen, ei Mennesket kjender?
Som føle Naturen var aldrig istand,
Med udyrket Hjerne, med haardføre Hænder?
En Dagløuner blot, som forretter sit Gavn,
Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
Hvad er da hans Fortrin, og hvad er hans Ære?
Hvad skaffer ham Tak, hvad bevarer hans Navn?

Han kjende maa Sagas indviede Skrift,
Gudinden, som over Bedrifterne vaager.
Men halv dog udslettet er store Bedrift,
Og Gjerningens Aarsager hylles i Taager.
Hvad viser os Hjertets forborgneste Hjul?
Hvad lærer os Lidenskabskrateret kjende?
Hvad kan vor Begeistring for Dyden antænde?
Hvad afhyller Lasternes glimrende Skjul?

Melpomene kun, en guddommelig Tolk,
Den høie, den store, den herlige Kvinde; —
Melpomene kun, med sin tragiske Dolk,
Ei Digteren ene, men Heltens Gudinde.
Hun vandrer med Klio den natlige Sti;
Hun stiger, hvor Klio det aldrig forsøgte,
Oplyser de dybeste Ting med sin Lygte,
Og kun hendes Rædsel gjør Sjælene frie.

„Men Helte, men virkende Mænd for et Land
Kan Hver dog ei være! Fornødenhedssorger
Har frembragt en stor, en vindskibelig Stand,
Og agter Du ikke den stræbende Borger?"
O, inderlig har jeg den Virksomme kjær!
Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Belte;
Staaer Faren for Døren, er Borgerne Helte;
I Freden bør føle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Fred,
Ei mores om Aftnen paa Møien om Dagen?
Selv er han en Kunstner paa Haandværkets Id:
Bør Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
Huldt læger Thalia Dit Sind, naar hun leer;
Du føler, skjøndt skrøbelig, dog Dig fornøiet,
Og dager selv hemmeligt Bjelken i Øiet
Og spotter ei Skjeven i Broderens meer.

Og Hustruen, trænger da Hustruen ei
Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
Hvor øde blev Dagenes møisomme Vei,
Hvis aldrig hun skulde Begeistringer nyde.
Er Fødselsdagsglæden, er hellige Juul
Ei Fester, som trænge til sødt at forskjønnes?
Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
Med Æbler af Guld under Grenenes Skjul.

Jeg kjender, o Moder! saa deiligt et Træ:
Ei Granen, som voxer bag Sneen i Have;
Det blomstrer saa nær ved Parnasset i Læ,
Det skjænker ei ene til Julen sin Gave;
Det byder Dig Frugter af herligste Kraft:
Din Stue bag Volden til Skov det omskaber:
Det aldrig sin Grønhed og Æblerne taber,
Thi Roden fra Helikon suger sin Saft.

„Men Gubben nedbøiet af Svaghed og Aar,
For ham dog Gudinden ei Æblerne kryster?"
O! høit over Graven Urania staaer
Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster.
Hun kaster en Funke fra Stjernerne ned
Mod Graven, hvis bældende Mulm ham forskrækker,
Med Evighedsblomster ham Randen bedækker
Og planter Kjærminderne trindt om dens Bred.

Saa nytter da Digtningens salige Kunst.
Og skulde vel Sangen frembeles bevise,
At ikke den Idræt er Drøm eller Dunst,
Som tillaver Sjælen sin kraftige Spise?
Hvor hæderlig er en vindskibelig Haand!
Og Aanden forædler, naar Legemet styrkes?
Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Aand.

Saa lader da tidt i selskabelig Kreds
Gudinderne glæde, Gudinderne saare;
Den vittige Latter gjør Sjælen tilfreds,
Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
Dens Væld er Beundring for stort og for Smukt,
Naar Tanken og Følelsen Sagerne dyrke.
Ei græder af Svaghed den salige Styrke,
Ei presser man Most af forraadnede Frugt.

Lad længe nok tørt det indskrumpede Bær,
Som Nattefrost hærder, som drømmer om Kræfter,
Indbilde sig selv, at det mandeligt er,
Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter;
Lad længe nok Dumhed, som Munterhed skyer,
Indbilde sig selv, hun er Ærbarheds Datter:
Kun Mennesker røres til Graad eller Latter;
Naar lo eller græd vel det søvnige Dyr?

Var Grækenland vorden, hvad Grækenland blev,
Hvis Viisdom ei kunde paa Gratier stole?
Aspasia selv vel ei Værkerne skrev,
Men Viisdommen gik dog hos Skjønhed i Skole.
Provence! hvad modned Din blomstrende Tid,
Din Ynde, som kappedes selv med Naturen?
Til Damernes Ære sang høit Troubadouren,
Og Smilet belønnede Kunstnerens Id.

Selv, Ludvig, Dit Hof, der saa glimrende tidt
Blev hyldet af Alle som Digternes Tempel,
Skjøndt ofte for slavisk og ofte for frit
Det Mængden forførte ved Flitterexempel:
Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
Lig enkelte Roser i Ukrudet finder,
Kun ved Din Forening af Mænd og af Kvinder,
Kun af en selskabelig Cirkel udgik.

Og sad ei, o Nord, i din dæmrende Hal
De Kæmper og Koner saa mangen en Aften
Og lytted til Kvad af den sjungende Skjald,
Som priste med Kjærlighed Troskab og Kraften,
Og sidder i Norrig og Island endnu
Ei landlige Flokke ved Tranlampeflammen
Og høre den morsomme Saga tilsammen
Og føle sig henrykt af Oldtidens Hu?

For hvem da, o Muser! bestemtes Jer Lyst?
For Mennesker! Væsner, som føle, som tænke,
For Skaberens Billed, med levende Bryst,
Hvis Kjækhed afkaster den tyngende Lænke.
O! toner bestandig i Harper og Luur
Og udvider Timernes smaalige Fængsel.
I Himmelske! stiller hver himmelske Længsel,
Forener vort Hjerte med Gud og Natur!

Oehlenschläger.

Fædrelandskjærlighed.

Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
Steg første Gang fra spæde Bryst,
Hvor Himlen gav mig at fornemme
Det første Glimt af Livets Lyst,
Der hvor jeg lærte Moder stamme,
Og første Fjed ved hendes Haand,
Der tændtes Gnisten til den Flamme,
Som brænder for mit Fædreland.

Og naar, i Barndoms blide Dage,
Til fremmed Egn vi løbe hen,
Med Længsel ilte vi tilbage
Til moderlige Hjem igjen.
Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
Den blev vort Minde dyrebar.
Og henrykt Manden seer de Steder,
Hvor han som Barn lyksalig var.

Fra Øst, fra Vest, mod Polens Ende,
Hvor en fornuftig Stemme lød,
De samme Luer varig brændte,
Som Himlen, som Fornuften bød.
Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld mod kornrigt Land,
Et Marmorslot er ham hans Hytte,
Og Fjeldet er hans Kanaan.

Af denne ædle Lue brændte
De fordums Helte af vort Land;
Skjøndt de kun tvende Pligter kjendte,
At elske, og at dø som Mand.
Saa glemte Hjalte Elskerinde,
Og Fødelandet ene saae,
Og faldt for det. Hans Troskabsminde,
Som Bautastenen, varig staae!

Den bød Dig, Absalon! at lægge
Din Stav og gribe Sværd til Strid,
At bytte Klostrets lune Vægge
Med Telt i Landets Trængsels Tid.
Ei Storm ham skrækker, Mulm ham blinder,
Arcóna følte Danmaks Ven;
Med Skjælven saae sin Overvinder,
Med Glæde Mennesket igjen.

De danske Sletter, Norges Fjelde
Har Minde om den Kjærlighed,
Hvorpaa Monarkens sande Vælde
Staaer fast i Feide og i Fred.
Kjær har vi Fader, Ven og Pige,
Og Frugten af arbeidsom Haand,
Men overalt skal Flammen stige,
Som brænder for vort Fødeland.

Du Troskabsminde udi Norden,
Urokkelige Fredrikshald!
Du trodsed' Carls gjentagne Torden,
Og tændte Lynet til hans Fald.
Paa Klippens Fod, som Alter brændte
Et Offer for vort Fødeland,
Da Borgerkjærligheden tændte,
For Landets Vel, sin By i Brand.

O Kongestad! Din Seiers Minde
Til Danskes sidste Slægt skal staae.
Det Land, som Gustav vilde vinde,
Bag Dine svage Volde laae.
Men Borgerkjærligheden vinder,
Og Gustav skjælver for sit Navn,
Hans Haab og Helte Gravsted finder
Omkring det frelste Kjøbenhavn.

Hver Dannemarks og Norges Pige
Skal henrykt synge deres Navn;
Hver Moder ogsaa Sønnen sige
Om Fredrikshald og Kjøbenhavn,
Og naar han lærer stamme: Moder,
Han lære stamme: Fødeland,
At elske Mennesket, som Broder,
Men Fødelandet, som en Mand.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
Du Fødelandets Kjærlighed!
Gjør Manden kjæk i Slagets Torden
Og nyttig i den gyldne Fred.
Vor Attraa Visdomsbørn skal ære,
Alfader give Bifalds Smil!
Den gode Borgers Navn at bære,
Er Maalet, som vi sigte til.

T. Thaarup.

Lars Bagge.

Kling Harpe om den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo sjelden Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held, at jeg sjunge kan,
Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hørtes Stormens Glam,
Den rusked over Skov og Byer;
Og jog, som Ulven Markens Lam,
Igjennem Luften tunge Skyer.
Den knuste Skoven med Kæmpekast,
Og Isen paa Søer og Floder brast.

Høit sprudled Skum paa Sjællands Ø,
Hvid fraaded Norges Klippefod;
Ved Limfjord breder sig en Sø,
Fuld voxer Eiderstrømmens Flod.
Paa hver en Strand og i hver en Vig
Opsvulme de Vover med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaae.
Halv opslugt af den vaade Grav
Det lader hid mod Stranden staae.
Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
Vil kjæmpe sig gjennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Orkanen svang,
Om Skibet hvinte Storm fra Sky.
Op Skipperen fra Dækket sprang,
Forfærdet ved de stærke Gny.
Barmhjertige Himmel, Du os befrie!
Hvo redder os Arme? Det er forbi!

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
I Virvelvinde Blæsten kom,
Med tunge Drøn Orkanen rev
De tykke, stærke Master om.
Brat nærmed sig Dødens Øieblik,
Mens endnu paa Dækket de Pumper gik.

Skibstømmer, trindt af Skum ombrust,
Henvælter vildsomt overalt;
Den ene Planke sønderknust
Og løsnet, som den anden, faldt,
Snart nærmer i Dyngerne Døden sig.
Barmhjertige Himmel, forbarme Dig!

Hist stod paa Strandens sikkre Bred
En Sværm af Gabere, store, smaa;
Høit Alle skreg og Hænderne vred,
Men redde prøved Ingen paa.
Med skjælvende Brødre den Skipper bleg
Om Redning gjennem Orkanen skreg.

Naar priser Du den Mand saa bold,
Med Orgellyd og Klokkeklang?
Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
O nævn ham dog, min raske Sang!
Snart brister det knagende Vrag itu.
Du kjække Befrier, saa viis Dig nu!

Rask skynder sig til Stranden der
Fra Axelstad en Borger huld:
Sin Haand han løfter høit i Væ'r,
I den en vægtig Pung med Guld:
Halvhundred Ducater jeg skjænker den,
Som vover at redde de arme Mænd.

Hvo er den Volde? Han som gav?
Siig det, min Sang, og siig det snelt!
Ved Himlens Gud! den Mand var brav,
Dog var det ei endnu min Helt.
O kjække Befrier, saa viis Dig snart,
End har dem i Svælget Døden spart.

Og altid høiere Stormen gjalt,
Og altid stærkere Søen brød,
Og altid dybere Mødet faldt.
O Redningsmand, o see vor Nød!
Med vildtfortvivlede Krampetag
De Blege sig knuge til brustne Vrag.

Ha Hurra! raabte den Borger, her;
Frisk Mod! hvo vil fortjene dem?
Hver hørte ham, dog taug Enhver
Af Tusind Ingen traadte frem.
Forgjæves strakte med skjælvende Bryst
De synkende Hænder mod Danerkyst.

Da kom en Søgut, slet og ret,
Med beget Kofte og hærdet Haand,
Hans Mine djærv, hans Gang var let,
I Øiet lued Heltens Aand.
Han hørte til Mængden den Riges Ord,
Og mærked hisset den Nød var stor.

Og dristig flux i Herrens Navn
I lette Fiskerbaad han sprang,
Og trodsed Storm og Bølgefavn,
Og Baaden hen mod Vraget tvang.
Han voved sit Liv, men for Hines Nød
Han ændsed ikke sin egen Død.

Og muntert kæmped han sig frem,
Igjennem Skum og Storm og Flod;
Og dristig kom han atter hjem,
Til Alle frelst paa Stranden stod.
Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
Saa brister Vraget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt, i Stormens Hvin?
Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
Sit Liv i Vove satte hin,
Dog var det vel for Guldets Klang?
Thi bød ei Rigmanden Pengene frem,
Saa havde vel Gutten ei reddet dem.

Min Ven, tag hvad Du har fortjent!
Udbrød den Rige fro paa Stand.
Var det ei godt og ærligt meent?
Ved Gud det var en Dannemand.
Men høiere monne dog Hjertet slaa
I Gutten med begede Kofte paa.

For Guld jeg sælger ei mit Liv,
Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
De Stakler Dine Penge giv,
Som misted Alt, som er i Nød.
Saa talte han med et hjerteligt Blik,
Og vendte den Rige sin Ryg og gik.

Kling Harpe for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang!
Hvo saadant Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held, at jeg sjunge kan,
Udødelig sjunge den Dannemand.

Oehlenschläger.

Thors Reise.

„Jeg troer, at jeg for Løier," sagde Thor,
„Besøge vil mit fordums kjære Nord;
„Det er nu næsten tusind' Vintre siden
„Jeg var i disse Kæmpelande sidst,
„Jeg gad dog vide, om den gode Sydgud Christ
„Formaaer som Asathor at slaae i Striden
„Og gyde Kraft i sine Heltes Barm."
Gud Thor besteg da brat sin Luekarm,
Og kjørte over Bifrost ned til Jorden,
Omkring hans Pande buldred' Valhals Torden
Og Lynildslangen leged' ved hans Arm.
I Leireskoven steg den Herre ud,
Med hurtigt Blik han gjennemskued' Lunden,
Men Borg og Tempel, Alting var forsvunden,
Det krænkede den seiersæle Gud.
„Jeg maa vel skjule her mit Gudboms blik,
„Omskabe mig til en af Landets Helte."
Da stod han pludseligt med Sværd i Belte,
Staalpladeklædt, og ud i Skoven gik.
En Herre rød, Guldepauletter paa
De smalle Skuldre, smækker i sin Midie,
Og bøielig til Krumspring som en Vidie,
Han først igjennem Krattet dandse saae.
„Hør mig, Du liden Smaabreng!" raabte Thor,
„Viis mig en Borg, hvor der er Mænd at finde,
„Tolv Dage har jeg fristet Slud og Vinde,
„Og lyster nu at stedes indenfor."
„Aha! De er den store Mand fra Dyrehaven,"
Gjentog den Lille, „men, min kjære Ven!
„Lidt Høflighed, ifald vi sees igjen,
„Om De var end saa bred om Skuld'ren og
om Maven."
„At vexle Ord med Kæmper," svarte Thor,
„Det klæder Poge ikkun ilde.
„Hvad! Pog til mig!" gjensvarede den Lille,
„Til en Cavallerimajor?"
Da brast Gud Thor i heftig Latter, saa

Det gjaldt igjennem alle Danmarks Lunde,
Tog Fyren fat saa vaersomt som han kunde,
Af Frygt, at han istykker skulde gaae.
„Ham maae Valhallas bjærve Helte see,
„Og naar de ere mætte af at lee,
„Kan han i Buur som Fugl hos Freja komme."
Han derpaa stak Majoren i sin Lomme.
Gud Thor gik videre med snelle Fjed,
Snart øined' han et Huus saa stort som femten andre,
Og Skarer pynteligt derind at vandre,
Da tænkte Thor: der maa jeg være med.
I Døren treen da frem den sorte Mand,
Der skrifter Synder, som han selv beganger,
Og Mennesker som Fisk med Petrus fanger,
Han Guden saae saa underligen an:
„Hvo er Du? store Mand!" „Oldnordens Kraft!"
Gjensvarte Thor; da korsed' sig den Sorte,
Og raabte: „Satan viig fra Naadens Porte
„Og sving i Helvede Dit Hammerskaft!"
Da smilte Thor medlidende: „Din Snak
„Skal ei min Æt til Sløvhed meer forføre."
Tog derpaa Præsten ved det ene Øre
Og ham i Lommen til Majoren stak.
„Han skal til Valhal!" raabte Jetters Bane,
„Høit paa Trudvangers Tinde skal han staae,
„Som Veirprofet om Slud og Vinde spaae,
„Og galende omkap med Nattens Hane."
Nu vandred' Miølners Svinger atter frem,
Han til et aabent Huus sig monne vende,
Der sad en Mand blandt Bøger og blandt Penne
Og snorked' sødelig blandt dem.
Omkring ham fire Vægtere i Pjalter,
En Pudelhund, en Lov paa Gulvet slængt,
Ufuldført Dom for Tyv, som ei blev hængt,
Fordi han kaldte sig hans Majestæts Bestalter.
„Hvad gjør I her?" saa talte Guden Thor.
„Her pleies Retten," svarte Manden rolig,
Og kun med Drømme og med Søvn fortrolig,
Hensank han atter paa sit Skriveborb.
„Ha! Du maa med!" saa talte Guden atter,
„Naar to Særrhimner slaaes i Valhals Hjem,
„Da skal Du skille Trætten mellem dem,
„Og derved vække Guders Spøg og Latter."
Men Thor var heel bedrøvet i sit Sind,
Han mærked' vel, at af det gamle Norden
Var intet, næsten intet Spor paa Jorden,
At Asken flyver om for Tidens Vind.
Da stod igjen sont Gud den bolde Herre,
Og svingede sig i den gyldne Kærre,
Lyn gnistred' atter i dens Himmelspor,
Og Valhals Torden den ombuldred' atter.
Men alle Valhals Guder brast i Latter
Ved Synet af de Tre. Kun Asathor
Stod mørk og tænkte paa sit gamle Nord.

H. M. Hansen.

Onskerne.

En lang, en sygelig Drømmervei,
Derom, Alfader, jeg beder Dig ei;
Lad Skibet seile saa kort, Du vil,
Naar Fartøiet løber blot muntert til.

Lad ei som Mand mig forbande det,
Hvad Barnet velsigned som stort og ret;
Lad aldrig mig skue med Taareflod
Hvad tidligen varmed mit Hjerteblod.

Lad Sjælen elske den skjønne Jord,
Men glemme dog ei hvad der oven boer;
Hvor herligt der end er i Hjemmets Land,
Kun Afglands af hisset det være kan.

Den Mund, som svarte min Længsels Raab,
Lad den og i Døden tilhviske mig Haab;
Det Hjerte, som eengang har banket for mig,
Lad aldrig blot det forandre sig!

Og dem jeg elsker, men aldrig saae,
De henfarne Store, som nær Dig staae,
Med dem lad mig boe i Dit høie Huus,
Naar Jordebygningen synker i Gruus.

Men Æren i skinnende Sølvermor,
Hun svæve ned paa min Grav i Nord,
Hun kæmpe kjækt imod Glemsels Vold,
Og sjunge mit Navn for en yngre Old!

Carl Bagger.

175.

Til Sorgen.

Du, som taus, med sænket Hoved staaer,
Liig en Lillie, knækket paa sin Stængel,
Tornekrandsen om det sorte Haar,
Glædens stille, blege Søsterengel!

Kommer ogsaa du fra Himlen ud?
Kommer du som Regn og Storm og Torden?
Kommer ogsaa du fra Glædens Gud,
Som en Sky for Solen, over Jorden?

Har du i din Smerte ingen Trøst?
Har du ingen Lindring i din Taare?
Vækker du kun Sukke i mit Bryst?
Rører du kun Hiertet for at saare? —

Jo! du styrker, skiøndt du bøier mig;
Ei forgieves skal min Taare rinde.
Jo, jeg elsker, skiøndt jeg frygter dig,
Du min Siæls tungsindige Veninde!

Jo, jeg elsker dig, min blege Brud!
Elsker dig, som Nattens Skygger dunkle;
Af din Sky gaae Glædens Straaler ud,
Haabets Stierner i din Skygge funkle.

Kom da, Himlens Datter, naar du vil!
Ei skal Hiertet briste, skiøndt det bæver!
Med det Lys, min Længsel stunder til,
Du mit Øie fra dit Mørke hæver.

Havfruen og Kongen.

Paa Skjærene skjøn Havfru sad,
Af Fjorden gaaer en Snekke,
Hun jævner Bølgen ved sit Ovad.
Thi Kongen staaer paa Dække,
Han skuer hen ad fjerne Hav,
Hans Hu er alt ved Herrens Grav.

Skjøn Havfru reiser sig og staaer
Paa høie Klippetakke,
Og stirrer paa hans gule Haar,
Som bølger om hans Nakke,
Og stirrer paa hans hvalte Bryst,
Saa hvidt som Skum ved Klippekyst.

„Lad kun, lad kun til Jorsal staae
Hen over salten Bølge!
Saa vidt, som den er kold og blaa,
Skjøn Havfru dig skal følge,
Thi, favre Konge, langt fra dig
Den Bølge brænder, brænder mig.

Naar Dagen stiger frem igien
Og naar Sydstiernen skinner,
Hvor mine Fiske smutte hen
Med vevre Sølverfinner,
Jeg ømt og tro skal følge dig,
Thi ellers Bølgen brænder mig."

Og paa en Hval afsted hun foer,
Den var saa deilig spættet,
Om hendes Hofter hang en Gjord,
Af Perler sammenflettet,
Med Sølverskjæl hun dækket var,
Guldharpen hun ved Gjorden bar.

Frem i hans Kjølvand tro og fro
Til Sikelei hun svømmer,
Og hvergang Kongen gaaer til Ro
Og sødt paa Hyndet drømmer,
Derude paa den Bølge blaae
Hun Harpen sagtelig mon slaae.

Saa følger hun til Myklegaard
I ubekjendte Vande,
Og naar den Mjød til Randen staaer
I Kongens gyldne Kande
Og han den løfter til sin Mund,
Paa høie Dønning dandser hun.

Men da han nu til Jorsal drog,
Skjøn Havfru blev tilbage,
Ved Myklegaard hun Harpen slog
Til Elskovs kjælne Klage,
Og Væringer fornam med Fryd
Ved Dagens Port den Havfrues Lyd.

Hun aldrig reiser Vind og Veir
Og intet Skib nedsænker,
Skjøn Havfru er saa øm og kjær
Og kun paa Kongen tænker,
Og see! tilbage kommer han
Som Pilegrim fra Isra'ls Land.

Et lidet Billede han bær
Og tidt til Læben trykker,
I Guld og Sølv det fattet er,
Sit Bryst dermed han smykker.
Det er den rene Himmelmø,
Som saae sin Søn paa Korset døe.

Hist ved den helligholdte Grav
    Ham Een af Munkeskaren
Det underfulde Billed gav,
    At staae ham bi i Faren.
„Saa længe som mit Sværd og Skjold,
Det være skal i tryg Behold."

Skjøn Havfru stirrer vildt derpaa,
    Den Bølge hende brænder,
De Sølverskæl blir mørkeblaae,
    Mod Norden hun sig vender
Og synger rædsomt Elskovsqvad —
Dog Elskov seirer over Had.

Skjøn Havfru tro, men ikke fro,
    I Snekkens Kjølvand svømmer,
Men naar nu Kongen gaaer til Ro
    Og gyldne Kande tømmer,
Hun Harpen ikke høres slaae
Og dandser ei paa Bølgen blaae.

Saa følger hun til Norges Kyst.
    De vilde Vinde sove
Dybt i dens Kløfter, alt er tyst
    Paa Ager, Bjerg og Vove.
Med Maanen alle Stjerner smaa
Nedstige i de Bølger blaae.

Skjøn Havfru staaer paa Havets Speil,
    Ved Foden Fiske spille,
De folde sig de slappe Seil,
    Og Snekken ligger stille,
Den Styrmand blunder ved sit Roer
Kun Kongen vaager end ombord.

Med stille Veemod af sin Barm
    Han Billedet fremtager.
Og kysser det saa andagtsvarm,
    Og fromme Sukke drager:
„O Himmelmø! du førte mig
Tilbage til min vante Vig."

Brat slaaer skjøn Havfru Strængens Guld,
    Da daaner alle Glæder,
Hver Tone er saa jammerfuld,
    Rundtom Naturen græder,
Og Kongen staaer med dæmpet Aand,
Det Billed slipper af hans Haand.

Med hellig Skræk udspringer han
    Klenodiet at hente.
Men pludseligt med Elskovsbrand
    Den Havfru ham omspændte,
Hun gynger ham paa Bølgetop
Og alle Storme vaagner op.

Men ved det første kolde Kys
    Hun paa hans Læber trykker.
Den blide Sjæl hun suger løs,
    Og ned i Havet dykker;
Det stormer, Snekken gaaer i Qvag,
Og Hvalen leger med dens Vrag.

Schack=Staffeldt.

Hakon Jarls Død.

De Nætter ruge saa lange og sorte.
Sydstjernen skimter saa mat.
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder:
„Vor Tid er forbi!
Snart synke vi!"
Den rasler og styrter den blodige Steen,
Og knaser omliggende Offerbeen!

Den gothiske Steenmasse kneiser,
Bruunrødlig skummel i Maaneglands;
I mørkeblaae Luft sit Spiir den reiser,
Om Muren Dødninge rangler i Dands.
Fra lange Blyvindve en Straale iler
Til Alterets Crucifix og smiler:
„Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal den vilde, nordlige Zone
Neie sig for din Tornekrone!"

Olaf Tryggesøn lander i Norge,
Brat synger han Messer paa hviden Strand!
Fra skumle, sydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland.
Alt mere den christne Tro sig udbreder;
Men mægtige Hakon Bønderne leder.
For gamle Tro
I Fædreboe,
De møder Olaf med tapper Ære —
Men Konningen splitter de samlede Hære!

Høit galer Hanen ved Minatstide;
Jarl Hakon slagter sin Søn.
Han drager den rygende Kniv af hans Side
Og synker i Lunden, og gjør en Bøn:

Christe! forstyr ei de straalende Aser.
Tag dette Offer, mit Hjerte raser!
Og giv os Held!
Forlad vort Fjeld!"
Men Uglen flagrer paa Rotas Bryst
Og tuder med dæmpet varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Ætheren vælte.
De lyne, de lyne afsted!
Høit opflammer Luren de christne Helte,
Hvor Olaf stævner, er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundt om lyde Psalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører sin Hær.
Foran ham ile de seirende Rygter!
Forladte Hakon fnyser og flygter.

Afsted paa den vrinskende Ganger han traver,
Den standser ved Guulaae, med Skum bedækt.
„Blev alle Nordmænd end feige Slaver,
Saa skjænder jeg ei min ældgamle Slægt."
Med Taarer sin sidste Ven han dræber;
I Gangerens Blod han sin Kjortel klæber.
„Nu troer du mig død!
At mit Blod her flød;
Men, Olaf! giv Tid, jeg har Kæmper i Nord,
Og paa min Side strider Tyr og Thor.

Saa knittrende vrede hans Øine skule;
Han iler til grantakte Fjeld,
Og skjuler sig i en skummel Hule
Med Thormod Karker sin frigivne Træl.
En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
Der sidde de tause, Trællen gyser!
Den ene ei troer
Den andens Ord.
Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvisler det sagte i Hulens Mørke,
Og Asa Hermod for Hakon staaer.
„Guderne sætte Lid til din Styrke!
Giv Olaf Christen sit Banesaar!
Guldtaarer den yndige Freya græder.
Ha, skal en sydlig, korsfæstet Misdæder
Forstyrre os her?
Gaae, sving dit Sværd.
Med Olafs Blod vore Altre bestænk!
Da skal du sidde paa Valhals Bænk."

Saa taler den røde Skygge og svinder;
Men Trællen vaagner forfærdet op.
„Jesus stod for mig med smilende Kinder,
Og pegede paa din blodige Krop!"
„Ha usle Slave! frygt Tordnerens Torden!
Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?
Formaster du dig
At forraade mig?"
„Nei!" gyste Trællen med frygtende Sind,
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme.
Og Karker ræddes ved dette Syn.
„Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
Han er dog en Røver, som Norge skjænder.
Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
Til Olaf jeg gaaer
Og en Guldkjæde faaer!"
Saa hvisker han bleg i den sorte Grube,
Og zittrer — og udskjærer Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fjelde.
„Her han! her flygted han hen!"
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe,
Og Olaf skuer med smilende Læbe
Tæt ved sin Fod
Hakon Jarl i Blod.
„Den ypperste Hedning faldt! jeg er hævnet.
Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet.

Det ruller i Horizontens Himmel
Og sagtelig skjælver Hav og Jord.
De gamle Guders brogede Vrimmel
Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.
Istedetfor Lundens ærværdige Minder
Man idel Kirker og Klostere finder.
Kun hist og her
Man fjernt og nær
En Høi og en opreist Kampesteen skuer,
Som minder om Oldtidens slukte Luer.

Oehlenschlæger.

Klosteret.

Den Pilegrim banker paa Klosterport:
„I Jomfruer lukker mig ind!
„Natten er fugtig og ravnesort,
„Stærkt suser den kolde Vind."

Den fromme Terne ledte ham ind
Gjennem den store Port
I Gjestestuen ved Lampeskin,
Da vilde hun atter bort.

Men Pilegrimen heel underlig
Greb Ternen i Armen fat:
„Paa een Ting først maa Du svare mig,
„Hvor slumrer Aline inat?

„Jeg maa derhen, ieg maa flux derhen!
„Saa sandt Du Dit Liv har kjær,
„Du føre mig gjennem Hvælvingen
„Did hvor Aline er." —

— „Cellehvælvingen lukkes tæt
„Hver Nat med Laas og med Slaa,
„I Morgen kan I ved Gitteret
„Hende i Tale faae." —

— „Og lukkede de end Hvælvingen
„Med Helvedes Laas og Slaa,
„Da skal vel Flammerne aabne den
„At jeg derind kan gaae."

Rask greb han Lampen og holdt den til
Gardinets bølgende Flor,
Høit mod Loftet flammede Ild,
Og Ternen sank ræd til Jord.

Af Gjæstestuen han foer i Hast,
Og sig over Muren svang,
Ilden greb om sig, Vinduet brast,
Og Klosterets Klokker klang.

Der var en Raaben, der var en Larm,
De Nonner styrtede ud
I natlig Dragt og med blottet Barm
Og bade til Himlens Gud.

Da kastede han sin Kappe graa,
Sin Pilegrimsstav og Hat,
Og stod med Hjelm og med Harnisk paa
Som Ridder i sorten Nat.

Nu styrtede han i Klost'ret ind
Og speidede fjern og nær
Ved Ødelæggelsens Fakkelskin,
Aline var ikke der.

I Choret lyder en Stemme blid
I høie Bønner til Gud,
Ridderen trænger voldsomt did
Og seer Aline sin Brud.

„Ha, Elskede! fandt jeg omsider Dig!
„Min Ganger staaer udenfor,
„Tiden er kostbar, kom følg med mig
„Uden at spilde Ord."

— „O Edmund! Rædsel! paa denne Tid,
„Mærker Du Branden ei!
„Har Luernes Bragen kaldet hid
„Dig fra Din eensomme Vei!

„Iil, kjære Edmund! sluk og ræd,
„Viis som en Ridder Dig bold,
„Og drag saa atter fra Fredens Sted,
„Det bæver for Stang og Skjold."

— „Ha, Mø! jeg vovede Alt for Dig,
„Og mig forviser Du?
„Troløse, Du har elsket mig,
„Tilbedet mig — og nu?"

— „Jeg negter ikke Du var mig kjær,
„Men Himmelen kaldte mig,
„Min Brudgom hænger paa Korset der,
„Hans er jeg evindelig."

— „Der, elsk Dit ormestukne Træ!"
Raabte Ridderen vild,
Og kastede Frelserens Billede
I den brændende Ild.

„Fordømte! flye i Din Afgrund ned!"
Skreg Aline, og let
Sprang hun med hellig Fyrighed
Did efter Billedet.

Alt brændte Jesu Billede lyst,
Dog tog hun med hvide Haand
Og trykkede Gløden til sit Bryst,
Smiled' og opgav sin Aand.

Ridderen skued' i Skræk mod Gud —
Men pludseligt sank hans Blik,
Klosteret brændte, og atter han ud
I den vide Verden gik.

G. Hansen.

Promenaden om Natten.

Søren, saa kom da nu, Søren, min Ven!
Søren, nei det var da Fanden til Drikken.
Kom, lad os slentre ad Gaderne hen —
Og saa hold op med den Hikken.
Ak, hvor min Kind dog er blussende rød,
Søren, den Punsch blier tilsidst dog min Død.
Kom lad en Stund os om Hesten
Gaae i fortrolig Passiar!
Kinden maa kjøles i Blæsten —
Hvad vil Du hjemme, din Nar?

Hører Du, Søren? nu Klokken er to,
Klokken er to nu og vi ere tvende,
Hele vort Selskab er gaaet til Ro,
Det tog for tidlig en Ende.
Natuglen kaldes Studenternes Fugl,
Den kommer sildigt først ud af sit Skjul.
Stjernen paa Himmelens Bue —
Stirre paa den er min Lyst,
Men det er hæsligt at skue
Stjerner paa Menneskets Bryst.

Kom, vi vil vandre til Klokken er tre,
Du og saa jeg og min Ruus ere trende.
Hvad? hvor er vi? kan Du ikke da see
Hov'dvagtens Skive derhenne?
Hist, hvor de Stene med Jernlænker staae,
Der er Theatret, stol Du derpaa.
Hvorfor mon skulde jeg lyve?
Løgn er til Ingenmands Tarv:
Løgnere, Mordere, Tyve
Faae ei den himmelske Arv.

Kom, lad os vandre til fire den slaaer,
Vi og to Ruse, vi udgjør jo fire.
Kors, det er svært, saa Du vaklende gaaer,
Dinene døsigen plire.
Der staaer Theatret, naa, seer Du det nu?
„Eengang til Brædderne stod jo Din Hu?"
Ja, det var underligt, Søren,
Kan Du de Griller forstaae?
Tidt har jeg misundt Acteuren,
Naar jeg paa Scenen ham saae.

Bogen er som et Kapel og en Grav,
Hvor Dine Haab og Ideer Du jorder;
Diet har Fordringer, Sandserne Krav:
Ciffret ei levende vorder.
Da blier en fredelig Mægler og Tolk
Kunstneren midt mellem Digter og Folk.
Det som var sparsomt beundret
Staaer han mod Glemselen bi:
Høit han forkynder for Hundred
Hvad der kun læstes af Ti.

Er han ei Frihedens eget Symbol?
Vender mod Fattigmand venligt sin Tale,
Vender den dristig mod Høihedens Pol,
Ryster selv Herskerens Dvale!
Minder han ikke ved Holdning og Gang
Om hvad i Oldtid fra Meiselen sprang?
Viser han ikke hver Aften,
Norden til inderlig Fryd,
Det som hin Mester i Kraften,
Thorvaldsen, hugged i Syd?

Søren, det er som en Blyhat der sad,
Vægtig og trykkende, smeddet om Panden.
Vægteren sidder i Skuret saa lad —
Vægter o hør, hvor er Branden?
Hvad har han siddet og snivet, min Fa'er?
„Aa, lille Herre, I er jo en Nar!"
Hører han ikke den Klemten?
„Det er jo Meelmandens Kat." —
Ilden er i Nummer femten!
„Femten har jeg sgu besat." —

Søren, det er som paa Skøiter jeg gik:
Benene glide, mod Eierens Villie.
Dertil saa ærgrer det mig, at jeg fik
Punsch paa min gode Chenille.
Ak, hvilke Fristelser har ei vor Jord!
Hist kommer een os imøde, min Broer.
Seer Du? i Form af en Qvinde
Tripper paa Hjørnet der een:
Seer Du? de natlige Vinde
Blotte de velskabte Been.

Søren, jeg vædder saa høit som Du vil,
At Du faaer ondt i dit Hoved imorgen.
„Driller Du atter? Hvad skal det dog til?
Du kjender ikke til Sorgen:
Ondt i sit Hoved, Du broutende Nar,
Faaer ikke Du som et Hoved ei har." —
Ikke begynd nu at skumle —
Nei, hvad er det for en Lugt?
„Hører Du Vognene rumle?"
Skynd Dig blot, hurtigt paa Flugt!

Søren, i Tiden naar skilte vi gaae,
Een vel til Jylland, i Fyen vel den Anden,
For vor Erindring skal Rusen da staae,
Vægteren, Tøsen og Branden.

Bedre vi kunne vel anvendt vor Tid,
Renere kunde vel været vor Iid,
Men mere livlig og munter
Neppe der kommer en Dag,
Som disse lyse Secunder,
Som vi nu har paa vor Bag.

Carl Bagger.

Tivoli-Vise.

Mel. O Fortids stolte Minder.

Og dersom du morer dig daarlig
Paa Rosenluud og paa Fredsberg,
Saa skal du tae ind paa Tivaali,
Og see om du morer dig der.

Man gier en Mark for Personen*),
Og ikkun det Halve for Børn.
Ved Porten staaer Directionen
Tilligemed Entrepenørn.

Et Hurra for Entrepenøren!
Gud glæde hans kløgtige Krop;
Han fik sku dog Guvenøren
Til at lukke Bastionen op.

Her kan du rutsche saa deilig,
Her faaer paa Maskine du Thee,
Og kommer du rigtig beleilig,
Saa hører du der Nummer Tre.

Og Punsch kan du faae hos Larbelli
Og Staaels Distellation.
Paa Theatret seer du Herr Belli,
Han fører saa smuk en Person.

Man seer paa Beridbernes Kunster
I Trængselen tæt og varm.
Til Trods for Publicums Dunster
Beundres den Stærkemands Arm.

Man hvidter Jean Jensen udvendig,
Og dreier ham rundt paa en Blok,
Og skjøndt han er ganske levendig,
Saa staaer han saa stiv som en Stok.

Og der er min Kjællebægge,
Hun hedder Madam Jean Døpy,
Hun har saadan himmelske Lægge
Og Kugler hun bærer af Bly.

*) Naar der er Vorsal synges 2 Mark.

Og her har du Lumbyeske Dandse
Og Ginderups Resteration
Og Schäferske Lamper med Krandse
Og Povel Dahls Ascension.

Hos Firmenich spiser man Kaver,
Som man saa gjerne vil hae;
Og Daaser, som gjøres af Slaver,
Dem seer man ved Siden af.

I Statsgraven yndigt man seiler
I Baade ved Lampernes Skind.
Hos Petersen spiller man Kegler
Og gaaer saa til Nielsens ind.

Og alle Nationernes Faner
Indgyder saa stor en Respect.
I magelige Divaner
Man knuser sin Theevandsknægt.

Saa mange Ulykker spøres,
Men det er slets inte sandt,
Thi Alt, hvad herinde gjøres,
Er yderligst næt og galant.

Kanskeesens de inte forstod'et
Den første Dags Tid eller fleer.
Derfor fik han Vognen paa Ho'det,
Nu faaer han den inte meer.

Der klages fra Tømmerpladsen
Af dem, som skjærer Langsaug;
Men havde de faaet paa Kassen,
Saa havde de nok skreget: „Au!"

Saa lae vi da nu være glade
Og inte være forstemt.
Tivolis Retirade
Den havde jeg nær at forglemt.

Ja her er Gudernes Bolig,
Ja her har Fru Venus sin Fart.
Hvor er der dog skjønt i Tivoli,
O Gud, hvor er her dog rart.

Anhang.

Hvor gjør det mig ondt for de Stakler,
Som udenfor monne staae
Og lytter til vore Spetakler,
Formedelst de inte hae Raad.

Men Noget seer de dog altid,
Og sommetidsens de hør,
Naar de blæser rigtig gevaltig
Deroppe hvor Jernbanen kjør.

Og Nogle tager til Takke
Med oppe fra Volden at see;
Men ude paa Valby Bakke
Der staaer de Fornuftigste.

Og saa er det ganske umulig,
Naar hjemad i Porten man gaaer,
At see hvem der var paa Tivoli
Og hvem der stod udenfor.

Min Søn! om Du vil i Verden frem.

Min Søn! om Du vil i Verden frem,
Saa buk!
Og tie til Tingen, Du finder slem,
Og buk!
Viid! Du est fattig; thi maa Du bukke,
Og skiøndt Du vel kan i Løndom sukke.
Saa tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie.

Naar Stormand møder Dig paa Din Vei,
Saa buk!
Og siger han til dit Ønske Nei,
Saa buk!
Og holdt Du ham for en usel Taabe,
Saa husk, Du vandrer i Ringheds Kaabe!
Og tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

Naar Viismand prædiker for Dig tidt,
Saa buk!
Skjøndt Du det har med Din Barnskoe slidt,
Saa buk!
En Viisling lider saa lidt Din Tale,
Som Vinter lides af kuldskjær Svale;
Saa tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

Om nogen brovter med sit: bey mir!
Da buk!
Og harmes Du ved hans dumme: hier!
Saa buk!
Thi viid! han lønnes med Guld og Ære,
At Du skal Konster og Viisdom lære;
Saa tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

Naar Tungen traver paa Fruen fast,
Saa buk!
Med Svaret har det slet ingen Hast,
Kun buk!
End taer den reent paa at galloppere,
Saa lad som ventede Du end mere!
Og tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

Og seer Du Daarlighed fjern og nær,
Saa buk!
Om alting galt og forstyrret er,
Saa buk!
Hvad bryder Du Dig om Folk og Riger?
Drik Punsch! vær doven! og fjas med Piger!
Men tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

Og spottes haanlig med Skrift og Gud,
Saa buk!
Og skjelder nogen Din Konge ud,
Saa buk!
Og lyster Hofmand Dit Gods at tage,
Hvad heller Kys af Din Ægtemage,
Saa tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

End slæbte, miskjendt, Du Dig ihjel,
Saa buk!
Og fristes Godhed alligevel,
Saa buk!
Og faaer Du Uslingen, som kun skryder,
Til Formand sat, som med Stolthed byder,
Saa tie! buk atter!
Hold Munden! buk atter!
Og tie!

Kun Graven ændser, min kjære Ven,
Ei Buk!
Og hisset kjender og Dommeren
Ei Buk!
Men til Du ligger i Graven rolig,
Og Frihed finder i Aanders Bolig,
Til da buk stedse!
Hold Munden buk stedse!
Og tie!

Abrahamson.

O Bacchus rul til Jorden.

O Bacchus rul til Jorden paa din Tønde
Og tril den op paa dette kjære Bord,
Thi drikke nu vi agter at begynde,
Som sande Æt af Mænd fra gamle Nord.

Bort Pallas bort! Fornuft os rager ikke,
Bort Momus bort! Satire libes ei;
Men Evan kom! thi Brødre, drikke, drikke,
Vi veed hvad er, det andet veed vi ei.

Og anden Ting ei vides skal i Aften,
Som Philosoph, jeg har mit Haandsystem:
Al min Sophi' gaaer ud fra Druesaften,
Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og Broder bryd dig ikke om at rave,
Du raver jo dog saa din hele Tid;
Thi skrøbelig du blev i Edens Have
Ved Adams alt for lystne Æblebid.

Gid Æbler da saa dyre havde været,
Som de er nu i Kongens Kjøbenhavn,
Da havde han dem vist nok ei fortæret:
Da følede vi nu ei Glædes Savn.

Da leved' vi saa rart i Uskyldstanden,
For intet drak vi da den bedste Viin,
Da var ei Kjøbmænd seet med Horn i Panden.*)
Og Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munde
Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
Og da var Havet fyldt med Punsch til Bunde,
Der voxte Annanas, hvor nu er Byg.

Da var vor Jord af pure Chocolade,
Om Vintren sneede Sukker og Bonbon,
Og Solen var af ægte Blik en Plade,
Som den, der gloer i Musernes Salon.

Og da var Alle Grever og Baroner,
Hver Stodder bar et Von foran sit Navn;
Hvad er vi nu — Ulykkelige Zoner,
Ulykkelig Kjøbsted, Kjøbenhavn.

Henrevne Aand, sving dig fra Glædens Enge,
Hæv ei vor Oval ved Priis om dette Sted;
Thi skulde du der endnu dvæle længe,
Saa nødes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde,
Kun Flasken søde Taarer fælde skal,
Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi drikker os en Perial.

Velan, vi vil eiheller Saften spare,
Kun den, som drikker nu, er klog og viis;
Thi Brødre, viid, paa Vinens Dunster fare
Vi alle levende til Paradiis.

A. Oehlenschläger.

*) Holbergs Hexeri eller blind Allarm.

Drikkevise.

(Af Røverborgen.)

Velkommen varme Purpurskaal,
I Skoven, fra det røde Baal!
Din Virak sig i Træet slynger,
Mens Heltene din Lovsang synger.
I grønne Skygger hvirvler sig
Den lyse Lue høit for dig!
:,: O Bacchus! hør, ved Bægerklang,
Vor Jægersang, vor Røversang! :,:

Ei Bacchus elsker Borg og Stad,
I Løvets Hvælving er han glad;
Der Bækkens Pige ham forlyster,
Mens drukne Satyr Druen kryster.
Naar Livet grændser vildt til Død,
Og Blod gjør Vinen dobbelt rød,
:,: Da glæder ham, ved Bægerklang,
Vor Jægersang, vor Røversang. :,:

Det bedste mangler os dog nu;
O, Fader Pan! dem sende du:
Med runde Skuldre, røde Kinder,
En liflig Skare Bacchantinder,
Som rase hen ad dunkle Sti,
Saa rovbegjærlige som vi!
:,: Da lyder dig, bag Skovens Hang,
Vor Jægersang, vor Røversang. :,:

Oehlenschläger.

Vilhelm Bisp og Kong Svend.

At nær ved Kirke stander Slot,
Det sagtens kan sig føie;
Men Haand i Haand man Bisp og Drot
Kun sjelden seer for Øie;
Dog Danmark saae som Ven hos Ven
Vilhelmus Bisp og Konning Svend.
De Venner ene lignes kan
Ved David og hans Jonathan.

Alt med de Venner Verden saae
Saa underlig en Handel,
Hvad Verden aldrig kan forstaae,
Det er de Frommes Vandel;
De tugte mest, hvem de har kjær,
Det kalder Verden Daarefærd;
De følges ad i Død og Grav,
Det kalder Verden Galenskab.

Det var en hellig Julefest,
Og Kongen gjorde Gilde;
Velbaaren var hver Julegjest
Men Mangen døde ilde;
Hver Gjest blev hed af Mjød og Viin,
Det bødeb mangen Ridder fiin.
For Viin og Vrede vogte sig
Hver christen Drot paa Jorderig!

Det ringed efter hellig Skik,
Det var en Nytaarsmorgen,
Og Bispen ind i Kirken gik,
Han gik derind med Sorgen;
O vee! en Tidende saa ond
Ham bar den aarle Morgenstund.
Og Villum elskede Kong Svend,
Som Jonathan sin Hjertens Ven.

Der var en Plet paa Chorets Gulv,
Den var saa rød at skue;
Den kom, da Knud lod myrde Ulv
Alt i den Kirkestue;
Nu lavet var der rundtomkring
Af Ulvens Søn saa rød en Ring,
Vel sørge maatte Kongens Ven,
Thi Ulvens Søn det var Kong Svend.

Kong Svend han axlede sin Skind,
Han lod sig Sværd omspænde;
Han agted sig i Kirken ind
Med Riddere, med Svende;
Derinde lød en Nytaarssang,
Men huult og mat fra Chor det klang.

Om mørken Bisp og røden Flod
De sorte Klerke blege stod.

Sig føie Stunder Kongen gav,
Han vilde brat indgange;
Men der stod Bispen med sin Stav
I Messeklæder lange;
Han løfted Stav og stødte Pig
Mod Kongens Bryst saa bristelig.
De Frommes Kjærlighed er sær,
De tugte mest, hvem de har kjær.

„Hvad vil du, Ulv! i Faareflok!"
Saa mæled Christi Hyrde,
„Fikst du af Blod endnu ei nok,
Har end du Lyst at myrde?
Nei gak herfra, du Ildværksmand,
Og viid, du est i Kirkens Band!"
Men Villum elsked dog Kong Svend
Som Jonathan sin Hjertensven.

De Hirdmænd gik paa Bispen ind
Alt med de dragne Sværde;
Men Herrens Præst ei veg et Trin,
Han var ei at forfærde;
Guds Engle stod ham bi og nær,
Og døvede de hvasse Sværd;
Han tænkte kun paa Gud og Svend,
Sin kjære faldne Hjertensven.

Alt som en Støtte, stiv og kold,
Og bleg som Liig i Jorde,
Saa stod en Stund den Konning bold,
Dernæst han tog til Orde:
„O! rør ham ei! han staaer i Gud,
Han staaer paa Vagt for Christi Brud."
Saa maatte mod den Herre bold
Fra Kirke gaae før Messehold.

Bisp Villum staaer for Alterbord,
Sit Kyrie han qvæder;
Kong Svend han kysser sorten Jord
I Pønitenseklæder;
Der ligger han med nøgen Fod,
Hans Pude er en Taareflod;
Men hvo den meste Pine led,
Det Gud i Himmerig kun veed.

Sit Kyrie eleison qvad
Den Bisp med Graad og Smerte;
Miskund dig, Herre! og forlad!
Bevæg din Tjeners Hjerte!

Med Amen løb i Kirkechor:
Kong Svend han kysser sorten Jord!
Fra Altret brat den Biskop gik
Med Graad paa Kind og Fryd i Blik.

For Kirkedør Bisp Villum stod
I Messeklæder lange,
Og Kongen laae i Taareflod,
Saa angerfuld og bange;
Han skjalv for Gud, som hevner Blod,
Han skrifted for den Herre god;
Og naar der skriftes saa paa Jord,
Da vorder Fryd i Englechor.

„Du Angerstaarer har udøst,"
Saa monne Bispen tale,
„Af Kirkens Band er du udløst,
Og Gud dit Sind husvale!"
Saa tog han Kongen i sin Favn,
Velsigned ham i Jesu Navn,
Og Villum elskedes af Svend
Som David af sin Hjertensven.

Kong Svend han stod i Guld og Staal
Med sørgelig Gebærde;
Saa gjorde han sit Skriftemaal
For læge Mænd og Lærde;
Han Kirken gav saa rig en Bod,
Og Taarer i hans Øie stod;
Men ved det Skriftemaal i Nord
Guds Engle sang et Gammenschor.

Nu frygted Svend af Hjertensgrund
Sin Gud og tog sig vare;
Og der nu kom hans Tid og Stund
Fra Verden at bortfare,
Et Tegn man paa de Venner saae,
Som Verden aldrig kan forstaae:
At følges ad i Død og Grav,
Det kalder Verden Galenskab.

Bisp Villum stod i Kirkechor:
„Nu graver flink, I Svende!
Og graver bredt, thi brat i Jord
Skal sænkes Kister tvende;
Og være vil jeg hos Kong Svend
I Graven end, som Ven hos Ven."
De Venner ene lignes kan
Ved David og hans Jonathan.

Det klang saa huult i Choret hen
Alt fra det dybe Stade:
„Vi bygge Huus til Døde Mænd
Med Hakke og med Spade!
Er du deroppe død, saa ti!
Men est du levende, da bi!"
De vidste ei, man elske kan
Som Villum og som Jonathan.

Vilhelmus svang sin Bispestav,
Da bævede de Svende:
„I grave skal i Hast en Grav,
Der rummer Kister tvende!
Har Ormene kanskee jer lært,
At Alt er Tant, som tykkes sært?
Min Kiste skal i Jorden staae,
Naar de med Svend til Graven gaae."

Og det var Rigens gode Mænd,
De ginge med den Døde;
Den Bisp uddrog med Klerk og Svend,
Det Kongeliig at møde.
Det blev saa underlig en Færd,
Han mødtes med den Herre kjær,
Alt som hos Gud man tænke kan,
At David mødte Jonathan.

Den Bisp uddrog til Jordefærd
Med lærde Mænd og Klerke,
At Kongens Liig var brat heel nær,
Han paa sig kunde mærke:
„Hold stille nu, du Kjøresvend!
Tilfods jeg møde vil min Ven."
De mødtes, som man vide kan,
At David mødte Jonathan.

Han bredte ud sit Klædebon,
Og knælede med Smerte,
Mod Himlen løfted han sin Haand,
Til Himlens Gud sit Hjerte;
Han bad saa inderlig og tyst,
At Engle hørte det med Lyst;
De Sjelen bar saa sagte hen;
Hos Gud den fandt sin Hjertensven!

„Han hviler blødt og sover sødt!"
Saa hvidskede de Klerke:
At Legemet var koldt og dødt,
Tilsidst de fik at mærke;
Og med sin Kaabe, med sin Stav
Hans Liig, før Kongens, kom i Grav.
De Venner ene lignes kan
Ved David og hans Jonathan.

At nær ved Kirke stander Slot,
Det sagtens kan sig føie;
Men Haand i Haand man Bisp og Drot
Kun sjeldent seer for Øie.
Dog Danmark saae som Ven hos Ven
Bilhelmus Bisp og Konning Svend;
Det end har seet et andet Par
I Absalon og Valdemar!

N. F. S. Grundtvig.

Dagen og Natten.

(Thorvaldsens Basreliefs.)

Dagen.

Flyv, gjennem Skyer flyv paa Seraphvinger,
Du Himmelmø, som Morgenrøden bringer!
Strø Paradisets Blomster over Jorden!
Forklart ved dig dens Herlighed er vorden.
See, Livets muntre Genius sig hviler
I Flugten paa din Skulder glad, og smiler;
Han følger dig paa Barneenglens Vinger,
Og høit i Flugten Lysets Fakkel svinger.
Flyv lystelig fra Øst til Aftenrøde,
Lad Livet røre sig og Hjertet gløde:
Lad Englevingen Taagerne bortlufte,
Lad Himmelblomsterne paa Jorden dufte!
De flagre hen — de flye for alle Vinde —
Snart vil og du, o Himmelske! forsvinde;
Men flyv, vær glad, og smiil mens du bortiler!
Den vakte Aand ei slumrer meer og hviler;
I Lysets Glands den Livets Engel følger,
Til atter Nattens Slør dit Aasyn dølger.
O, falme da og dine Blomster alle,
Et Frø dog vil maaskee til Jorden falde,
Som spire kan til Lys og Liv gjenkommer,
Og blomstre frem i Evighedens Sommer.

Natten.

Stille, dalende hensvæver
Søvnens Moder gjennem Luften;
Sagtelig et Vindpust hæver
Lokkerne med Valmuedusten;
Let hun blunder, sødt hun drømmer,
Mens hun gjennem Luften svømmer.

See, ved hendes Hjerte hvile
Børnene saa sødt og blunde,
Drømme underfuldt og smile,
Drømme at de flyve kunne.
Klynget tæt til Moderbarmen,
Hvile, svæve de paa Armen.

Hvi maa du dit Hoved bøie?
Moder, seer du ei foroven
Stjerner funkle i det Høie;
Maanen glider over Skoven,
Bjerget klæder sig i Taager,
Jorden blunder, Himlen vaager.

Ogsaa du maa Øiet lukke —
Bøier Kinden mod de Spæde,
Lytter, om de ikke sukke,
Om de ei i Drømme græde?
Nei! de hvile taust og rolig,
Med din stille Flugt fortrolig.

Vil du vide, hvad de drømme,
Lyt til Hjertet hos den Lille!
Livets Kilder i det strømme;
Det er ikke taust og stille.
Søvnens Engel seer i Blunden
Lyse Glimt af Morgenstunden.

Dagens Herlighed og Glæde,
Mennesker i spraglet Vrimmel,
Bjerg og Dal i Blomsterklæde,
Grønne Jord og lyse Himmel,
Livets muntre Engleskarer
Dandsende forbi ham farer.

Dybt alvorlig Broder blunder,
Venter her ei Morgenrøden;
Høiere hans Længsel stunder,
Ei om Jorden drømmer Døden;
Ei han vaagne skal hernede,
Over Stjerner boer hans Glæde.

Dybt han ahner, fjernt han skuer
Glimt af store Morgenrøde.
Om den Sol, som evig luer,
Og om Livet hos de Døde,
Lyset, som fra Gud udstrømmer,
Derom Dødens Engel drømmer.

Svæv kun hen, og blund i Luften,
Blund og drøm med dine Spæde!
Spred fra Lokken Valmuedusten;
Luk hvert Øie til hernede!
Jordens Fryd og Dagens Kummer
Skjul, o Nat, i venlig Slummer!

Ogsaa jeg vil med dig blunde,
Drømme at jeg med dig svæver:
Over Dal og dunkle Lunde,
Over Bjerget jeg mig hæver,
Glider selsomt i det Høie,
Flyver hen med lukket Øie.

Som de Engle smaa jeg flynger
Til dit Hjerte mig fortrolig;
Verdens Sorg mit Bryst ei tynger:
Sjælen flyver let og rolig,
Drømmer om sit svundne Eden,
Drømmer sødt om Evigheden.

Ingemann.

Buhl.

Glat var din Kind, da første Gang
Du ind i Kæmperækken sprang;
Da mellem Mænd en Dreng du stod,
Og offrede dit unge Blod;
Da uforfærdet udi Dampen
Du viedes til Heltekampen.

Glat var din Kind, da førstegang
I Kuglers Hviin og Sværdes Klang
Dødsenglen foer forbi dit Bryst,
Med huul og rædsom Tordenrøst;
Da første Gang du maatte bløde
Udi det vrede Heltemøde.

Glat var din Kind, da første Gang,
Du Sværdet over Fjenden svang,
Da Kuglen kom og rev din Arm,
Du Gjæve! fra din unge Barm;
Da udi Ilden ufortrøden
Du hærded dig til Heltedøden.

Høit var dit Mod, da anden Gang
Du ind i Kæmpedandsen sprang;
Da ene paa blodrøde Dæk
Du standed — Seierherrens Skræk!
Da lige freidig udi Nøden
Du smilende udæsked Døden.

Høit var dit Mod, da anden Gang
Du over dine Brødre svang
Mod Overmagt din Kæmpearm,
Mod Døden bød din kjække Barm;
Da, som i Storm en Eeg i Dalen,
Du ene stod og stred paa Valen.

Høit var dit Mod, da anden Gang
Du gjorde Britten Veien trang;
Da svag af Kræfter, stærk af Aand,
Du vristed Byttet af hans Haand;
Da værgeløs, men uforfærdet,
Du ene stod og mødte Sværdet.

Ild var din Sjæl, da sidste Gang
I Kampen søndersplittet hang,
O Danebrog! dit stolte Flag,
Paa din den sidste Hædersdag,
Hvor du, o Buhl! i Lyn og Torden
Gik til dit Valhal over Jorden.

Ild var din Sjæl, da sidste Gang
Du Staalet over Fjenden svang;
Da Luen om dit blege Liig
Med Bølgen stred; men Aanden sig
Svang bid, hvor mellem Verdens Poler
Det lyse Stjernebælte straaler.

Ild var din Sjæl, da sidste Gang
Du under Kuglers hule Sang
Paa Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav, har Døden smagt.
Til Himlen har du dig opsvunget:
Nu Buhl! nu er dit Drapa sjunget!

St. Steensen Blicher.

Finis Poloniæ!

Hic situs est Phaëton, currus auriga paterni,
Quem si non tenuit, magnis tamen exsidit ausis.
Ovidius.

Yngling, o Du, hvis livlige Sands er aaben for Storbaad,
Hvis uforbærvede Sind føler for Fleer, end Dig selv.
Villig o bøi dit Øre til mig, skjøndt ubekjendt Sanger,
Følg til hin Grav Du mig hen, Graven bedækker et Folk.
Ofte paa Scenen jo rørte Dig Digterens Skildring af Sorgen,
Bøi Dig med Ærefrygt her: Clio taler i Sorg. —
Venlige Glut, som læser ved Lys for Fader og Moder,
Spring ei mit Pag'na forbi, læs for de Gamle det høit.

Hjælp for det levende Polen, Pige, besad ei Europa,
Men for det Døde har dog sagtens en Taare vel Du!

Stor var Landenes Krands, som fordum nævnedes Polen,
Over den kraftige Slægt skinte med Glæde Guds Sol;
Tvedragt splitted dog Sønnernes Kraft, uvedkommende Fyrster
Deelte med vanhellig Haand Strækningen efter Behag.
Vildt efter Død eller Frihed da kasted du Tærning, Kosciuzko,
Intet af begge Du vandt, kun et forsmægtende Liv.
Længst paa fire Mands Axler Du bares til eensomme Kammer,
Lykkelig Du som ei seer atter et Tærningekast!
Sov i Din rolige Seng kun trygt og skjult være Sandhed,
Drøm, at Dit Polen er frit, vi ville drømme det med.

Aarene randt; i Trældom ginge de Tappre; det knuged
Polens Sønner; omsonst stirred de efter en Hjælp.
Togange stiger Messias ei ned til de ventende Slægter,
Judas derimod kom, stod i Polakkernes Flok.
Hvergang Vaaren i Landet treen med Sangfugl og Grønsvær,
Sukked af dybe Bryst Manden med Taare paa Kind:
„See paa Naturen, der moderlig vexler med Sommer og Vinter;
Kun i det halve Aar dækker den Landet med Snee.
Weichselen bryder nu op og vælter de mørkeblaae Bølger,
Bruser og skummer igjen, sprænger den fængslende Iis.
Ikkun i Mandens Sjæl ei gjelder en skiftende Aarstid,
Evig er Vinteren der, bitter Erindring om før.
Fremmede Mænd tredeelte vor Konges hellige Kaabe,
Brak med forbryderiskt Greb Scepter og Thronen itu.
Slørede Fremtid, bringer Du aldrig Polen sin Konge?
Kun hvad i Fortid vi var sukke vi, bede vi om.“ —
Og det rasled' i Løvet, som bønfaldt og nikked Naturen,
Som om den venlige Vaar deelte den Sørgendes Qval.

Men da nu Herskerens Tøile sig overstadigen stramte,
Kasted det herlige Spand Vognen og Styrer omkuld.
Fædrelandet da kaldte med ængstelig Røst sine Sønner,
Sønnerne myldred i Flok, Landserne kom for en Dag.
Rigmanden kom, han rakte heel trolig sin svulmende Rigdom,
Sølvet, der stod paa hans Bord, smeltedes hurtigt til Mønt.
Borgeren kom og Qvinden og fattige Bonde med Leen,
Barnet med smilende Kind slæbte paa Gaderne Steen;
Og Veteranerne kom, de Djærve, som fulgte Napoleon,
Alle saa haabed de Seir, Mange saa fandt de kun Død.
Han, som skred over Balkan og klipped af Mahomeds Maane,
Med overvældende Magt rykked i Markerne frem.
Dog — han elsked Sobieskis Folk og tænkte beslægtet,
Snart beundrede ham — Døden omtaaged hans Blik.
Lad den simpleste Gravskrift være hans evige Smykke,
Rids den i Warschaus Muur, Russer, taknemmelig ind:
„Over den Stærkes Liig græd selve hans Fjende, Polakken, —
Ved Macedonerens Grav jamred Darius's Slægt.“
Gjerne da vilde du, livlige Franker, Dig skyndt over Rhinen,
Mandig den raske Ungar traadte for Keiseren frem,

Han med det trofaste Bryst, Germanen, oprørtes i Sjælen —
Ulige Kamp vil ei godt passe med Ædlingens Hu.

Siig, hvad lærte vel os hin blodige Valplads i Polen?
At der endnu gives Mænd, som i den romerske Old,
At i Europas Midte Du finder en Slægt, som formener,
At det elendige Liv ei er det Bedste paa Jord.*)
Hører Du ei, hvor Folkene høit tilraabe hverandre?
Af en bedøvende Søvn styrte de pludselig op.
Det var den galliske Hane, der goel med skingrende Stemme,
Folkene lyttede til, Echoet tusindfold klang;
Frihedens Morgenrøde bespræengtes med blodige Roser,
Christus i Himmelen saae sørgende ned paa vor Jord.
Men siden den Tid er der en krigerisk Tummel i Verden,
Vinterens Konge vil barsk qvæle den spirende Vaar:
Det er den syttende Mai der kæmper med kolde December,
Ak, men Decemberen vandt, Warschaus Ruiner det saae. —
Keiserligt, høie Monark i det vældigt svulmende Rusland,
Keiserligt handlede Du dengang Du Polen betvang!
Det kan jeg godt forstaae, at ikke Dig villig Du fraskrev
Eiendomsret til et Folk, som Dine Fædre Dig gav:
Hermelinskaaben af Drotten maa heel og holden bevares,
Stor var Din Arv, til Din Søn gaaer den uklippet i Arv;
Ham vil Du svare hver Flig, hver Alen af Fædrenes Purpur —
Dette Du skylder Din Søn, dette Du skylder Din Slægt.
Men mere christeligt vist, om end ei lige politiskt,
Havde Du handlet for Gud, Ham der skal dømme hver Drot,
Hvis før den blodige Strid Du havde med Mildhed i Øiet
Sagt til de Tappre, som, nu hjemløse vandre paa Jord:
„Fremmede Mænd tredeelte den kongelig hellige Kaabe,
Brak med forbryderiskt Greb Scepter og Thronen itu;
Jeg, Nicolaus, bringer nu atter Polen sin Konge,
Det hvad i Fortid I var atter I vorde ved mig!
Hvad ved en Udaad er bleven erhvervet vil ikke jeg arve,
Men jeg vil det gjøre godt, som Catharina forbrød.
See! hvor berømt end Fredrik den Stores Navn er i Verden,
Paa Katafalken der sees dog en uvifkelig Plet.
Du, min Stammemoder, skal slumre roligt i Kisten,
Derfor, o Polen, vær frit, vælg nu Din Konge Du selv!" — —

Venlige Glut, som læser ved Lys for Fader og Moder,
Spring ei mit Pag'na forbi, læs for de Gamle det høit!
Hjælp for det levende Polen, Pige, besad ei Europa,
Men til det myrdede Folk Digteren vier en Sang.

Carl Bagger.

*) Summum crede nefas vitam præferre pudori
Et propter vitam vivendi perdere causas.

Ridder Strange.

(Frit omarbeidet efter de af Rahbek og Nyerup udgivne Kæmpeviser, No. CLVI.)

„Stat op, Du Ridder Strange,
Stryg ned den lille Slaa;
Fra Hjemmet maa jeg gange,
Saalangt min Fod kan naae.
Paa Baalet skal Du brænde,
— Saa trued min Moder mig —
Og hænges med stor Elende
Skal han der elsked Dig!" —

De Ord klang ham saa styggе,
Skjøndt smuk var Pigens Mund. —
„Paa Herren vil jeg bygge
I hver en sorgfuld Stund,
Og dette Sværd ved Siden
Skal frelse Dig og mig;
Saa Du blot, Thora liden,
Og hent Guldskrinet Dig." —

Da reiste sig Ridder Strange,
Streg ned den lille Slaa;
Gik da til Staldens Gange,
Sadled sin Abildgraa.
Han Dækned ud mon brede,
Bredte Kappen blaa dertil;
Og tause bort da rede
Hr. Strange og Thoralil.

Men da de vare fjerne
Udi hin Rosenslund,
Da lysted hun saa gjerne
At hviles en føie Stund. —
„Hvi skjælver Du med Gruen?
Blier Veien Dig for lang?
Hvad heller Sadelbuen,
Blier den Dig altfor trang?" —

Da svarte med megen Møde
Qvinden i Fødselsvee:
„Den næste Morgenrøde
Faaer ikke jeg at see.
Jeg skjælver ei med Gruen,
For Veien er mig lang
Men vel blier Saddelbuen
Mit unge Liv for trang." —

Ud slog da Strange Kappen
Og lagde Thora derpaa:
„Hvil Hov'det paa Sabdelknappen,
Vi har ei Bolstre blaae.
Tæt under Hestens Manke,
Der maa Du søge Læ;
Vi har ei Voxlys blanke,
Kun Maanen hist i Næ." —

Da jamred hun med Taare:
„Ak, førend her jeg døer,
Jeg ønskede saa saare
Blot En af mine Møer.
Langt heller uden Lue
Jønet i tidlig Død,
End Manden skulde skue
Paa Qvindens haarde Nød!" —

Men Strange stirred mod Stjerne,
Han svarte veemodelig:
„Du haver nu ingen Terne,
Du haver nu ikkun mig.
Bind Dugen om min Pande,
Bind for mit Øie med,
Da skal jeg tro Dig stande
I Fostermoders Sted." —

Om vikled han det Klæde:
„Hist ligger Din Moders Borg!
O, vel maa Pigen græde,
Naar hun bær Modersorg!"
Men Ridderen Hr. Strange
Var Thora huld og tro:
Til Kilden han mon gange
Med hendes lille Sko.

Som han i Skoen hældte
Af Brøndens kolde Vand
Og bittre Taarer fældte,
Qvad Fuglen paa Brøndens Rand:
„Uheld Din Troskab lønner,
Thi Thoralil er død:
Der ligger hun med to Sønner
Udi sit kolde Skjød!"

Og da han seer hin Banke,
Hvor græsser Abildgraa,
Hvorover de Sølvlys blanke
Med Dødningglandsen staae,
Heel grandt da Strange skjønner,
At Thoralil er død:
Der ligger hun med to Sønner
Udi sit kolde Skjød!

Da drog han Sværdet, det tunge,
Stak gjennem Tørve ned;
Stenene nede runge,
Som han grov Graven bred.
Den Hvælving snilt han hulte
Tæt under vilden Tjørn,
At Kulen kjølig skjulte
Moder med tvende Børn.

Men som over Graven han stønner,
Saa meget hjertemoed,
Ham tyktes, de smaa Sønner
Græd under pandsret Fod.
Ham tyktes, der lød en Klage
Dybt under sorten Jord:
„Dine Smaabørns Levedage
Forkortede Du ved Mord!"

Ei vidste han, at den Støien
Kom af at Banken var huul
Og at en Grævling i Høien
Færdedes i sit Skjul.
Ham tyktes, hans Børn ham vented,
Hans Børn og hans Hustru kjær:
Da saae han mod Firmamentet
Og faldt i sit eget Sværd.

Carl Bagger.

Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler.

Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler,
Trindt om dens Alter Roser groe;
Og under Ly af Ranker bedst man hviler,
Det, Brødre! var Horazes Tro;
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, til Glassets Klang!

End seer du, Ven, og fra dit Øie straaler
Den feire Ungdoms Fyrighed;
End Livets Vei du ei utidig maaler,
Og ei du tæller dine Fjed.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassets Klang!

Thi nyd, og haab ei, at den svage Alder
Erstatter dig hensvundne Aar;
Du let kan reises, naar som Ung du falder,
Men ei naar du ved Staven gaaer.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassets Klang!

Din Pige leve! Broder, hun som kroner
Din Daad med ædel Kjærlighed;
Hun sviger ei, naar hun ved Millioner
Opdynget Guld tilsidst blev kjed.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassets Klang!

Saa tag dit Glas, og klink saa med din Broder,
Som ynder skyldfrie Munterhed!
Og syng, kun ikke efter falske Noder,
Før Aftenstjernen glider ned.
Ja festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassets Klang!

Rhode.

Flyv Fugl, flyv.

Flyv Fugl, flyv over Furresøens Vove!
Nu kommer Natten saa sort,
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
Dagen den lister sig bort:
Skynd Dig nu hjem til Din fjedrede Mage,
Til de guulnæbbede Smaa!
Men naar i Morgen Du kommer tilbage,
Siig mig saa alt, hvad Du saae!

Flyv Fugl, flyv over Furresøens Bølge,
Stræk Dine Vinger nu vel!
Seer Du to Elskende, dem skal Du følge,
Dybt skal Du speide deres Sjæl.
Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst.
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.

Flyv Fugl, flyv over Furresøens Rislen,
Kjærlighed kalder Dig hjem;
Sæt Dig nu kjønt mellem Løvbuskens Hvislen,
Syng saa Din Kjærlighed frem!
Kunde, som Du, jeg i Ætheren svømme,
Veed jeg nok, hvor gik min Flugt;
Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv Fugl, flyv over Furresøens Vande,
Langt, langt bort i det Blaa!
Eensomt i Skoven ved fjerneste Strande
Seer Du min Favre at gaae.
Guulbrune Lokker de flagre i Vinden,
Let er hun, rank som et Ax,
Øiet er sort, og Roser har Kinden,
Ak! Du kan kjende hende strax!

Flyv Fugl, flyv over Furresøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk!
Træerne hviske med ængstelig Susen,
Hilse Godnat med et Buk!
Har Du ei lyttet til mangefold Smerte
Selv hos den fjedrede Flok?
Siig et Godnat til mit bævende Hjerte!
Siig, det, Du veed det jo nok!

Chr. Winther.

De Flygtende.

De gaae ved Midnatstide
Om Møens Klinter hvide,
Og stirre over Østerhavet hen.
De klare Stjerner lue
Fra Himlens mørke Bue,
Og sagte drøner det fra Brændingen.
Hun staaer saa taus og stille,
Og store Taarer trille
Imens hun beder skjælvende til Gud;
Han slynger sine Arme
Med Mandbomskraft og Varme
Om den høitelskede og bange Brud.
Med skarpe Flintespidser
Et Andagtskors han ridser
I en nedstyrtet Blok paa Strandens Bred,
Der knælende de række
Hinanden Haand og begge
Ved Korsets Fod besegle Kjærlighed.
Nu pladsker det i Vandet,
En lille Baad fra Landet
Sig skyder langsomt over Bølgen hen;
Det seer den arme Pige
Med Skræk og Haab tillige
Og læner bleg sig op til Elskeren.
I Baaden snart de sidde,
Og sagteligt henglide
I Stjerneskimret paa den mørke Sø;
Med Veemod see de svinde
Den hvide Klippetinde
Og den for dem saa dyrebare Ø.
Nu svære Vover trille
Med mere Kraft, og spille
I Bugter skummende om Rælingen;
Det buldrer huult i Søen,
Og fra det fjerne Møen
En Stormvind ruller over Dybet hen.
Der sidde de og bæve
I Baaden, snart de svæve
Paa Bølgetoppen, snart i Svælget ned;
Med Vælde Stormen svinger
De tunge Nattevinger
Og driver dem med Pilens Fare afsted.
Hist gaaer en dygtig Skude
For Veir og Vind derude,
Og kløver Søen med sit stærke Bryst;
Den Skipper staaer paa Dækket
Og skuer heel forskrækket
Den lille Jolle i den haarde Dyst.
Han Skuden om mon' dreie,
Og alt er han paa Veie
At kaste Hjælpetoug til Baaden hen;
Da rædsom Stormen lyder,
En vældig Bølge bryder
Høit over Baaden og opsluger den.
Med Livets sidste Kræfter
Ynglingen griber efter
Sin synkefærdige, høitelskte Mø;
Men Skipperen udkaster
Endnu sit Toug og haster
At drage begge af den vilde Sø.
Han drog dem op paa Dække,
Der segnede de Begge
Udmattede og stumme Bryst mod Bryst.
Med bristefærdigt Øie
De saae imod det Høie
Og pegede mod den forladte Kyst.
Den Skipper satte over
Igjennem Storm og Vover,
Men da de naaede Klintens hvide Strand
Var deres Livslys ude,
Thi steg han af sin Skude
Og bar de døde Legemer iland.
Iblandt de hvide Stene
Udmærkede den ene
Sig ved et Kors, der ridset var i den;
Der han de Døde lagde,
Et blidt Gudsfred dem sagde
Og styrede ad aaben Sø igjen.
Forældrene de søge
Blandt Klintens Krat og Bøge,
Og vandre ængstligt langs den øde Kyst;
Snart standse de og grue,
Da deres Børn de skue
I Dødens Slummer ved hinandens Bryst.
De lod dem flux begrave,
En lille Dødens Have
Blev cirklet end om Korsets hvide Steen;
Skumlillien den pryder,
Og Suk fra Dybet lyder
Til Stormens hule Liigsang over den.

M. F. Hansen.

Midnatsdrømmen.

Det var den ellers lykkelige Tid,
Da Haabet hviler, hver Erindring tier,
Og under Ubevidsthedes Vinge blid
Alt Søvnen os til Dødens Fred indvier,

Det Midnat var!
Mig havde Livets Harm
Til Leiet fulgt. Dens Ild, uslukt, blot dæmpet,
Ei af Fornuftens klare Væld bekjæmpet,
I Drømme luede frit op i Barm.

Fordømt til uforskyldte Fængsel,
Men fuld af Had til hvert et Fangebuur,
Jeg sad med Frihedš hede Længsel
Bag Gitteret i skumle Muur,
Ud vil jeg! Flugten vil jeg tage,
Før Alt mig røves, Kraft og Mod!
Men som jeg reiste mig, sank jeg tilbage;
Thi smeddet var til Sæbets Blok min Fod!
Jeg vilde tøre Taaren af mit Øie
Og, for igjen at vinde mandig Aand,
Udstrække bønligt Armen mod det Høie;
Men lænket var til Bøltested min Haand!
Mens under Rædsler, der mig overvælde,
Nu Jernet tifold trykker, tifold koldt,
Jeg vil mit Hoved op mod Muren hælde;
Men brede Halsring Nakken opreist holdt!
Da bleve mig de Lænker saa forhadte,
At Aanden selv sig syntes fængslet der;
Thi meer end Ædelsteen, og Guld, og Skatte,
Klenodiet paa Jorden Frihed er!
Jeg spurgte sukkende: „Hvad var min Brøde?
„Saa stor at evigt Jern kun soner den?
„I dette Fængsel trangt, og mørkt, og øde,
„Skal Livet daadløst da blot aandes hen?
„Det Blik, der hist, hvor lyse Stjerner glimte,
„Befoer saa gjerne Freds og Kundskabs Kyst,
„Skal gjennem Gittret enkelt Plet høist skimte,
„Men aldrig mætte heelt sin Vandrelyst?
„Er Liv i Fængsel Liv? Ei kunne røre
„Sig længer end de stramme Lænker gaae
„Og ideligen deres Klirren høre
„er det, et friskabt Væsens Maal at naae?
„Den nærme sig, den Time, jeg forlader
„Muur, Lænker og de Tvingsler uden Tal!
„Befriet for et livløst Liv, jeg haver,
„Som Burets slupne Fugl jeg juble skal!"

En Skabning traad, Barn, eller Engel, blidt
Til mig og Haanden paa min Skulder lagde.
Alt ved dens Komme Hjertet slog meer frit;
Thi Vee mig, glemtes Ordene, den sagde!
„Ulykkelige, kjend i mig en Ven!
„Jeg vil; og Taaren hører op at rinde,
„Jordlivets usle Former aandes hen,
„Og tusind Lænker falde, der nu binde!
„Dit Suk bag Muren trængte frem til mig;
„Og, sjeldent kaldt paa, gjerne jeg bønhører.
„Thi skal nu Dine Lænker løse sig,
„Naar med Valmuestaven jeg dem rører!
„Min Haand Dig tykkes kold? Forfærd
Dig ei!
„Dog ingen Barm meer varmt et Hjerte huser!
„Og derfor aabner jeg Dig Frihedš Vei,
„I det jeg Gitter, Muur og Kjæder knuser!"

Høitideligt den løfter da sin Stav;
Men mig en iiskold Gysen gjennemtrænger.
Dog, som den sagteligste Slag mig gav,
Hver Lænke brast! Der var ei Fængsel længer!

Jeg vaagnede! Det lod eet Øieblik,
Som jeg endnu saae grandt min Ven i Nøden,
Der stille kom, og stille gik,
Mens bagpaa sorten Kappe læstes:
„Døden!" —

Støvsøn! naar de længe baarne,
Kolde Lænker tynge Dig,
Glæd Dig, er Du den Udkaarne,
Søvnens Broder nærmer sig!
Høitidslamperne Du tænde!
Smyk Dit Huus til hellig Fest!
Gud ei kan en Engel sende,
Der er blidere som Gjæst!

Frederik Høegh-Guldberg.

Blaataarn.

I Blaataarn sidder en Fange,
I Røgen og Mørket gjemt.
De sagde hun var en Slange;
Saa skjulte de hende bange,
Og dermed Grevinden er glemt.

Glemt? Nei! — thi der lever en Smerte,
Ei blot i Grevindens Sind;
Den lever i Dronningens Hjerte; —
Du Datter af Christian den Fjerde!
Du bleger Danbronningens Kind.

Du foer over Land og Bølge
Med Børn og den elskede Mand;
Mon Hadet kan med dig følge?
Mon aldrig det sig vil dølge,
Og slukkes som hver en Brand?

Ak nei! . . . du maa hjemad — tilbage,
Et Offer for Engellands List;
Der staaer du — afklædt, du „Drage"!*)
Af Alt har du Intet tilbage;
— Kuns Blaataarn venter dig vist.

De Nætter og Dage svinde
I Trængsel, du Kongebarn!
Utallige Taarer rinde;
Thi bittert er Fortidens Minde; —
Du sysler med Naal og med Garn.

Du aldrig seer Vaaren kommer,
Med brogede Blomster, til Land.
Da skaber du dig en Sommer
Af Lærrebets spraglede Blommer,
Og trøster dig — som en Mand.

Men ene dernede du sidder;
Den grusomme Tanke ei flyer:
„Hvordan mon mit Barn det lider?
„Og hvor mon min Herre han rider,
„Landflygtig, i fremmede Byer?" —

Der lever bestandig en Smerte;
Den lever i Dronningens Sind.
O, Datter af Christian den Fjerde!
Dig bær hun bestandig ved Hjerte:
Du bleger Dandronningens Kind.

Der ligger en Hund i Stuen,
De kaldte ham „Cavalleer."
Han slæber sig syg til Fruen;
Da rører sig Hadets Luen
Og spodsk hun til Hunden seer.

„Bort fra mine Dronningefødder!
„Elendige, uslige Hund!
„Dit Saar mine Øine møder;
„Men selv jeg i Hjertet bløder
„Saalænge og mangen Stund.

„I Blaataarn sidder min Fange;
„I bære mig Hunden did;
„For ham var hun altid bange;
„For begge blev Kaarene trange,
„De dele nu sammen hver Bid!

„Hun sidder mig der saa ene;
„Hun mangler en Cavalleer;
„En Hund, ja, jeg skulde vel mene,
„Hun kan som en Vogterske tjene,
„For Taarnet — og Brødet — og Meer." —

Den Kammerjunker elende
Sig bukker saa mangelund;
Dandronning hun monne sig vende:
Men Junkeren bukker behænde
For Hunden i samme Stund.

I Taarnet en Kurv de sænke;
Der ligger den syge Hund.
Hvad mon Lenore vil tænke?
Dandronningen endnu vil krænke
Saa dybt og af Hjertensgrund?

Feilskudt, Dandronning deroppe!
Feilskudt imod Christians Blod!
Som Fuglen i Træets Toppe
Lenores Hjerte vil hoppe
Af Glæde, for hun er god.

En Syg — kan hun atter pleie!
Fra Naalen og Garnet hun gaaer;
Hun reder et Sygeleie
Af alt sit fattige Eie,
Og sit affaldene Haar.

Nu græder hun — Glædestaarer!
De første i Taarnet koldt:
„Ak, Herre! de stolte Daarer,
„Som mene, de ret os saarer,
„Naar Glæde de os har voldt?" —

I Blaataarn sidder en Fange,
I Røgen og Mørket gjemt;
De tænkte, hun var en Slange,
Da skjulte de hende bange,
— Men aldrig hun dog blev glemt.

I mærke paa hendes Tanker!
I lytte paa Fangens Røst!
„Et Hjerte hos mit nu banker!
„Ei Fangen alene vanker:
„Tak, Dronning, for Hjertets Trøst!

---

*) Dronningen lod hende ved sin Kammerjomfru afklæde hendes Grevindedragt, iføre Fangeklæder, og stak heude saa i det blaae Taarn paa Christiansborg Slot; det var en tydsk Dronning; man kan her som ved saamange Leiligheder sige: „al vor Ulykke er tydsk". Vi havde dengang en ærlig dansk Konge, men tydske Intriger undergravede dog vor fri Forfatning, som vi ifølge vor Konges Tilsagn gjorde Regning paa som Løn for udviist Patriotisme og Tapperhed.

„Jeg var mig et Barn i Vorgen;
„Vel græd jeg saa mangelund;
„Dog aldrig saa stor var Sorgen,
„Den slukkedes jo hver Morgen,
„Ved Synet af Trofast — min Hund!

„De andre Børn legde med Dukker,
„Det Døde var dem alt nok;
„Man tyssede dem med Sukker,
„Med Kjephheste smaae, og Vugger,
„Samt Hasper og Teen og Rok. —

„Nu bliver et Barn jeg atter;
„Min Vugge blev Taarnet blaae;
„Kong Christian! din kjæreste Datter
„I Vuggen sig hytter for Latter:
„Langt hellere græde hun maa.

„Nu vender min Barndom tilbage,
„Og Hunden — min første Trøst!
„Du Troskabens Billed saa fage!
„Ret aldrig du bliver mig Plage:
„Bestandigt jeg hørte din — Røst!

„En Hund — og en syg. tillige:
„Tak, Dannemarks Dronning kold!
„Hofgunsten kan hastelig svige:
„Selv Hunden maa nedad stige,
„I Fængsel som Troskabs Sold!

— „Et Bæger jeg nu vil stikke,
„Med Perlerne klare paa:
„Deraf skal Dronningen drikke! —
„Paa Bunden en Hund skal ligge —
„Hvad om hun til Bunden saae?" —

— Saa lægde hun Hundens Vunder;
Thi — læge hun godt forstod!
Men det var sletintet Under:
Hun havde saa gode Stunder —
Og christeligt Kongeblod!

Nikolai Søtoft.

Candidaten.

Endnu var Felix meget liden
Da Døden ham sin Fader tog;
Med dobbelt Ømhed for ham siden
Det moderlige Hjerte slog.

Vel flere Børn hun havde eiet,
Og fostret dem ved eget Bryst;
Forgjæves hun dem havde pleiet,
Som Liig hun dog dem havde kyst.

Ei flere hende var tilbage;
Han nu var ene hendes Alt;
Dog i hvor knapt hun det maa tage,
Han hende Millioner galdt.

Hun saae den unge Plante spire,
Og tegne til et herligt Træ,
Der engang baade skulde zire
Og blive Husets Ly og Læ.

Hun dannede det bløde Hjerte
Til Følelsen af Pligt og Dyd;
Og Barnet allerede lærte
At Ærlighed er Mandens Pryd.

Hun ingen Leilighed forsømte,
At pode i det unge Bryst,
Hver Tanke, Forsæt, som hun dømte
Et Middel mod uædel Lyst.

Kort sagt, ved dagligdags Exempel,
Der prenter sig saa villig ind,
Afprægede sin Godheds Stempel
Paa Sønnens bøielige Sind.

Med disse Anlæg voxte siden
Den skjønne Stamme herlig op;
Ja, blomstrede endog for Tiden
Og viste Frugten i hver Knop.

Hvor frydedes den hulde Moder
Ved sin saa haabefulde Søn!
For ham hun nedbad Livets Goder
I hver sin Morgen=, Aften=Bøn.

Men nu ham bort Minerva vinker
Fra Skolen til sin Helligdom;
Ham ingen Anstøds Steen forsinker,
Og Palmen han fortjent bekom.

Tro vandrer han bestemte Bane,
Og ændser ei Sirenens Røst;
For ham er Flid og Arbeid Vane,
Og Haabet viser ham en Høst.

Dog mellem sine Lærdoms Bøger
Forglemmer unge Felix ei,
At man foruden Viisdom søger
Belevenhed paa Livets Vei.

Ja, at det er ei nok at tage
  Magister-Navn og Laber paa;
Men for at gavne og behage
  Man Grazierne offre maa.

Thi overalt hans Adfærd vinder
  Ham Venner mere end af Navn;
Og mangen ædel Pige finder
  Ham værd at trykke til sin Favn.

Men snart sig nærmer sidste Prøve,
  Og freidig tør han møde den;
Thi Hæderstegnene ei tøve
  At strømme paa Papiret hen.

Det er forbi; fra lærde Skranke
  Man raaber ham Triumfen til;
Og Sønnens allerførste Tanke
  Er: hvor min Moder glædes vil!

Med hvad for Følelser hun trykker
  Sin Felix til sin Moder-Barm!
Med alle sine Demants Smykker
  En Dronning er mod hende arm.

Hvor rigelig hun troer sig lønnet
  For hvert et Offer, hvert et Savn!
Hun seer sin Omhu vel paaskjønnet,
  Hun har sin Yndling i sin Favn.

Saae Engle ikke ned med Glæde
  Til sligt et saligt Øieblik?
Ak! arme Moder skulde græde,
  Selv før endnu et Døgn forgik.

Den næste Formiddag besøgte
  Hans Venner og lykønskte ham;
Man snakkede, man lo, man spøgte,
  Og Daarskab ofte fik sit Ram.

Han var saa glad; hans Sind var lettet;
  Han havde Tid, han fulgte dem;
Alt Maden længe var anrettet,
  Endnu kom ikke Felix hjem.

Den gode Moder bied', tænkte
  Han mellem sine Venner er;
Saa mangen Time han mig skjænkte,
  Lad ham sig kun fornøie der.

Mod Aftenen sin lille Bolig
  Hun fandt saa usædvanlig tom;
Endnu hun ikke var urolig,
  Dog endnu Felix ikke kom.

Men tys! en Vogn ved Døren holder;
  Folk følges med; hvad er der skeet?
I Angest Hænderne hun folder,
  Og spørger, hvo har Felix seet?

Har nogen Hjerte til at svare,
  Man bringer hende her hans Liig?
Dog hun for snart det maa erfare,
  Og segner med et Jammer-Skrig.

Ak! Isens alt for tynde Dække
  Paa engang under Skøiten brak;
Han Vennen vilde Haanden række,
  Ham denne med i Døden trak.

Hvi kaldtes hun igjen til Live?
  Det var til Tusind Dolkestik;
Det Haab hun tyve Aar blev givet,
  Det knustes i et Øieblik.

Og med det visned' hendes Hjerte;
  Hver Lyst, hver Attraa hun opgav;
Kun eet af Himlen hun begierte:
  Plads ved sin Felix i hans Grav.

Miskundelig den Ønsket hørte;
  Den bød, og Dødens kolde Haand
Med Liljen hendes Isse rørte:
  Opløst var Livets svage Baand.

Thom. C. Bruun.

Lærkerne.

Naturen stod i feirest Pryd;
  Det var saa skjøn en Dag;
Hver Skabning aanded' Liv og Fryd;
  Sødt dirred' Lærkens Slag.

Høit under Himlens hvalte Blaa
  Den sang saa hjerteglad,
Mens Magen kurede de Smaa,
  Og tro paa Reden sad.

Det var det første Aarets Kuld;
  Saa skjønt det voxet var;
Og med det hele Moder-Huld
  Hun Omsorg for dem bar.

Hun dækkede med varme Bryst
  Saa ømmelig dem til;
Og passed' mellem Frygt og Lyst
  Om nogen komme vil.

Saa bange hendes Hjerte slog
Ved alt for nære Fjed,
Og tidt hun Vandreren bedrog
Ved fromme, skjelmske Sned.

Men denne lykkelige List
Ei hjelper hende meer;
Han kun desværre! alt for vist
I Græsset Skatten seer.

Naturen ikke gav Colin
Et haardt, ufølsomt Sind;
Men naar faldt liden Hyrde-Dreng
Vel anden Tanke ind?

Thi greb han med saa ringe Nag
De redningsløse Smaa,
At Moderen hans gribske Tag
Knapt kunde selv undgaae.

Den arme! ak, hun neppe kan
Til Magen vinde hen,
Der følger hende strax paa Stand
Til elskte Bo igjen.

De fandt, o Jammer! Reden tom; —
Hun aanded' sidste Gang;
Han fløi, og hele Aaret om
Forstummede hans Sang.

Thom. C. Bruun.

Svend Tveskjæg.

Det danske Piger var, som Danmarks Konning,
Svend Tveskjæg Frihed gav.

J. L. Heiberg.

Hvor Sundet bredt sig belter
Om Sjellands Blomsterkyst,
Og Ægir Bølgen vælter
Skumklædt mod Gefions Bryst,
Saa stoltelig en Seiler
Sig nærmer under Øe,
Hvor Kongeborgen speiler
Sig i den blanke Søe.

Fra Borgen Luren gjalder,
Der toner Strengespil,
Kong Svend i Borgens Haller
Et Gilde feire vil;
Hans frække Kjæmper bænke
Sig om det brede Bord,
Mens Mjøden de iskjænke,
De vexle skjemtsomt Ord.

Rundtom i Hallen lyder
Saa kjække Mandboms-Ord,
Kong Svend sig derved fryder,
Den høie Drot i Nord.
Sligt monne vel ham hue;
Det siger jeg forvist:
Skal der fremstaae en Lue,
Maa Flinten give Gnist!

Et Qvad istemmer Skjalden
Og Egeharpen slaaer,
Da tier Alt i Hallen,
Ei Lyd til Øret naaer.
Saa stor er Sangens Vælde,
Og underskærk dens Fryd:
Hjerter som Nordens Fjelde
Maae smeltes ved dens Lyd.

Han qvad om Valhals Guder,
Om Odin, Asathor,
Liig Stormen, naar den tuder
Blandt Klipperne i Nord;
Han qvad om Valhals Qvinder,
Om Frigga, Siofn' og Frei,
Liig Bækken, naar den finder
Blandt Rosenhækker Vei.

Til Harpens Bjørnestrenge
Et Drapa nu han sang,
Af det vil leve længe
I Nord en Efterklang;
Om Viggo, Hrolf qvad Skjalden
Om Skuld's Forræderie, —
Da triner ind i Hallen
En Viking kjæk og frie.

Endt har den gamle Sanger.
Den Viking axler saa
Sit Skind og frem han ganger
For Konningen at staae.
„Hil sidde Du herinde,
Kong Svend, saa fredelig!
Jarl Sigvald dennesinde
Sin Hilsen sender Dig.

„Hans Langskib her er landet.
Han vilde vexle Ord
Med Dig om et og andet,
Men ligger syg ombord.
Hvis derfor Du vil høre
Hvad han vil sige Dig,
Du maa ham laane Øre
Og gjæste ham med mig.“ —

Meldte da gammel Kjæmpe:
„Husk Skjaldens Varselsang!
Jeg kan min Tvivl ei dæmpe,
Thi hør mig denne Gang!
Paa Sviig kun Sigvald tænker
Og ei paa ærlig Færd;
Jeg frygter for hans Rænker,
Ei for hans dragne Sværd.“ —

„Ja falsk som Skum paa Bølge
Er Vikingjarlens Hu,
Derfor Du ei ham følge!“
Lød trindt i Hallen nu.
Af Harm Kong Svend da lued',
Han frem i Hallen gik,
Og stolt omkring sig skued'
Med vrede Herskerblik.

„Har Ærlighed ei hjemme
Nu meer paa Jordens Land,
Da selv i Nord dens Stemme
Ei længer høres kan;
Og mon det Drotten sømmer,
At skjælve for Bedrag:
Lad er den Sjæl, der drømmer
Om Sviig ved Nat, ved Dag!“

Fulgt af sin Kjæmpeskare
Til Stranden gaaer han ned,
Han ahner ingen Fare,
Saa trygt er hvert hans Fjed.
Over den blanke Bølge
Paa Baaden føres han,
Kun Hirdmænd ti ham følge,
Ei Fleer der rummes kan.

Saa piilsnart Baaden glider
Mod Vikingsnekken hen.
„Nu siig, hvor Jarlen lider?
Jeg gjæster ham som Ven.“
Paa Bolstre Sigvald hviler,
Karsk iler han nu hid
Og lumsk i Skjægget smiler,
Men skjuler det med Flid.

„Ha, Sigvald! vilst Du svige
Din Herre og Din Drot?“
„Vist ei! fra Danmarks Rige
Vi gaae til Jomsborg blot!“
Af Balgen Svend rev Sværdet,
Hans Øie lynte Død,
Men Jarlen uforfærdet
Med haanligt Smiil udbrød:

„Hvordan, min Drot! Du agter
Dit Liv saa saare slet,
At Du for Alvor tragter
Med Staal at kjøbe det?
Sliig Priis var altfor ringe,
Ja, uhørt fast paa Jord,
En Drot bør ikke tinge,
Thi sværger jeg ved Thor:

„Hvis ei af Guld Du eier
Saameget i Dit Land,
At dermed Du opveier
Dit Legeme paastand,
Saa høit jeg Dig mon skatte,
At ingen anden Priis
Formaaer mig at erstatte,
Min Konge! Dit Forliis.“

Kong Svend ham Ryggen vendte
Med Vrede og Foragt,
Hans Blikke harmfuldt brændte,
Til Hevn stod kun hans Agt;
Da faldt hans vrede Øie
Paa Herthas Blomsterkyst,
Og bøgekrandste Høie, —
Det smeltede hans Bryst!

Mens Dragen snelt bortilte,
Græsfriske Gefions Øe
Saa venligt ham tilsmilte
Alt fra den dybe Søe,
Som Barn tilsmiler Fader
Fra Moders ømme Favn, —
Men han, som det forlader,
Kun føle kan sit Savn!

I Kongens Bryst hver Klage
Ved dette Syn tav stil,
Som Aslaug tav saa fage
Ved Konning Heimers Spil*).

*) Der berettes i Sagaen, at da Sigurd og Brynehild vare døde, opholdt deres Datter Aslaug, kun 3 Aar gammel, sig hos Kong Heimer. Da

To Perler demantklare
Der faldt fra Danmarks Drot:
Dem Ægirs Døttre bare
Til deres Faders Slot. —

Snart Jarlens Sviig saa vide
Af Rygtet bæres om,
Da blev stor Sorg og Qvide
Hvorhen det Budskab kom:
I Armods trange Bolig,
I Herremandens Borg
Den Danske deler trolig
Sin Konges Fryd og Sorg!

Det var i Efterhøsten.
Naar Solen daled rød,
Ei Nattergale-Røsten
Fra Busken længer lød;
De Fugle smaae paa Qviste
Forstummed fjernt og nær, —
Det var som om de vidste,
Hvad Sorg der hersked her!

Ei heller smilte Lunden
Som forhen sommergrøn,
Thi Danmarks Haab var svunden,
Nu visned den iløn;
Og Blomsten, som sig vugged'
I lune Sommerluft,
Af Sorg nu Kalken lukked'
Og tabte Glands og Duft. —

Saa langsomt sig nu snige
De Timer, Dage hen;
Kong Svend til Danmarks Rige
End kommer ei igjen,
Thi Trofasthed i Barmen
Boer hos den danske Mand,
Og Kjæmpekraft i Armen, —
Men Guld, det fattes han.

Tak være Danmarks Qvinder,
De guldhaarfagre Møer!
Før Danmarks Navn forsvinder
Ei deres Roes uddøer!
De hengav gyldne Spange
Og Armbaand, Hovedguld,
Ja, Fæstensring, skjøndt Mange
Var den af Hjertet huld.

Da næste Vaar nu smilte,
Til Herthas Moderbryst
Kong Svend tilbageilte; —
Hvo deler ei hans Lyst?
Da dufted Bøgelunden,
Og Nattergalen sang:
Saa reent hver Sorg var svunden
Med eet fra Dannevang!

Og end naar Vaaren bygger
Hvert Aar paa Danmarks Leer,
Den altid bringer Smykker
Med til de danske Møer,
Fra Sydens Blomsterhave
En deilig Sommerflor,
For dem, som de bortgave,
De Piger i vort Nord! —

H. P. Holst.

denne frygtede, at man nu ogsaa vilde myrde hende, ligesom hendes Slægt, forfærdigede han en Harpe, der var saa kunstigen sammensat, at Aslaug deri kunde skjules for Alles Øine. Her ernærede han hende en lang Tid med en Løg, som havde den Egenskab, at man længe kunde leve deraf, uden al anden Spise; men naar Barnet græd, da slog han Harpen, og strax tav hendes Klager. Om hendes videre Skjebne see Regner Lodbroks Saga.

Den danske Soldat.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenløb af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn
Og en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu sine haarde Træk
I Nattens ustadige Stilhed.

En Sønderjyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Slette;
Han holdt ved Tømmen sin Høvidsmands Hest.
Gud veed, de var begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat
Af et muntert, frimodigt Hjerte.
Plads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var Alt, hvad hans Hu begjerte.

Han kasted Øiet paa Valpladsen hen,
Paa de Saarede, paa de Døde.
Mangen, der nys var faur og fiin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
Jeg seer, mig Lykken har føiet.
Plaged mig ei en ulidelig Tørst,
Saa var jeg af Hjertet fornøiet."

Han saae omkring sig. „Havde jeg nu,
Heden og Tørsten at lindre,
Et eneste Kruus af vort Flensborger-Øl!
— Men jeg faaer vel nøies med Mindre."

Han sendte Bud, og fik da tilsidst
En Flaske med Øl og sukked:
„Svenskerens Øl er lovlig tyndt;
Lad gaae; naar kun Tørsten er slukket."

Begjerlig satte han Flaskens Hals
Til Munden, lænet tilbage —
Da trængte med Eet til hans Øre hen
En Bøn og en vaandefuld Klage.

Han saae til Siden: en svensk Dragon,
Strakt hen i Sandet, han skued.
Benet var ynkelig skudt ham fra —
Ved at see det, Soldaten grued.

„Giv mig en Drik at læske min Tørst!"
Saa vaandede sig den Arme.
„Tag," raabte Soldaten, „tag det Alt!
Her maa jo en Steen sig forbarme."

Og han bøiede sig til den Saarede ned,
Og holdt ham Flasken for Munden.
„Drik, Kammerat! Det er Dig vel undt.
Hvor gaaer det? Smerter Dig Vunden?

„Din Stakkel, Du trækker kun tungt dit Veir;
Kom, lad mig løsne Din Trøie."
Men Svenskeren stirrer paa ham stivt
Med ondt og hevngjerrigt Øie.

Og da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Og han griber Pistolen, og trykker løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
Der ynktes ved Andres Kvide;
Og Sønderjyden stod holden og heel,
Og Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend foer forbløffet op:
„Du Kjeltring! Du vil mig forraske?"
Men da han nu mærked, han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

Og han stilled sig rolig hen paa sin Post,
Og læned sig op til Hesten,
Tømte saa Flasken til Hælvten ud.
Og rakte Svenskeren Resten.

Han bøied sig atter, og lo saa smaat:
„Det skal være din Straf, at vi dele.
Havde Du holdt Dig i Skindet smukt,
Saa kunde Du drikke det Hele."

— Det var den Hevn, han nøiedes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannemands Hjerte slaaer dobbelt frit,
Naar Krøniken Sligt fortæller.

Den danske Konge erfoer hiin Daad;
Soldaten han flux lod kalde,
Og glad tilmode, med kongelig Gunst,
Han taled høit for Alle:

„Dit Hjerte min Søn, er adelig født —
Til at adles det ikke trænger.
Kun for at binde Dig mere fast,
Guldkjeden jeg om Dig hænger.

Og til Erindring, at nys din Hu
For Medynk og Høimod stod aaben,
Du bære herefter adeligt Skjold,
Med en halvfuld Flaske til Vaaben!"

Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
Soldatens Afkom mon være,
Og holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamfader, høit i Ære.

Henr. Hertz.

Turneringen.

Gjennem Nattens Øde farer,
Som en stormbevæget Sky,
Vilde fnysende Tartarer
Med et dæmpet Vaabengny. —
Ei i Kampen ærligt fældet
Slæbe de som Bytte hen,
Overrasket, overvældet
Tvende christne Riddersmænd.

Lenket Armens stærke Sene
Tvinges koldt i Jernets Favn:
Don Rodrigo er den Ene,
Raimond er den Andens Navn.

Nys i Skær af Elskovs Stjerne
Og i Sol af Ærens Glands,
Skal de bløde i det Fjerne
Uden Taarer, uden Krands. —

Maanen synker, og den skifter
Farven paa sin klare Kind,
Og fra Østens Bølge vifter
Kold den første Morgenvind.
Toget standser — Mørket viger,
Og i Solens Purpurgry
Fra de vaade Heste stiger
Dampen som en Morgensky.

„Her i Dalen vil vi blunde!"
Lyder Høvidsmandens Ord.
„Skaaner ei de christne Hunde,
Glem ei Eden, som I svor:
Vore Kvinder, vore Spæde
Har vi lovet Tidsfordriv;
Krydre vil vi med lidt Glæde
Deres kjedelige Liv!"

Og i Græsset han sig strækker,
Og med ham den vilde Trop,
Medens rundtom Dagen vækker
Fuglene i Palmens Top;
Fjernt i Guld sig Bjerget hæver,
Dalen fyldes sødt med Duft,
Og i vide Kredse svæver
Ørnen i den stille Luft.

Raimond sukker: „Er det ikke,
Som om Livets lyse Held
Samler sine ømme Blikke
Til et langt og tungt Farvel!
Som om Fuglen vilde smigre
Os med Haabets Morgenrød,
Mens den dysser vore Tigre
Dybere i Søvnens Skjød —"

Don Rodrigo svarer: „Ridder!
Meer end Livets kjelne Lyst,
Meer end Haabets Fuglekvidder
Kalder Æren i mit Bryst;
Var ei lenket Haandens Evne,
Fik jeg Ørnens frie Ham,
Ved min Helgen! blodig hevne
Skulde jeg vor fælleds Skam!"

Vreden skygger med sin Rødme
Hastig over Raimonds Kind:
„Ei stod hidtil Livets Sødme
Mellem mig og Ærens Sind:
Frankrigs Ridder af den spanske
Ei skal lære Ridderskik;
At jeg kaster her min Handske,
Kan I læse af mit Blik!" —

Atter taus, mens Øiet flammer,
Gruble de i Smertens Aag:
See! da gaaer fra Skovens Stammer
I det Fjerne frem et Tog.
Muntert Sværmen sig fordeler
Paa den friske Blomstervang;
Fra de travende Kameler
Lyder Skrig og Bækkenklang.

Høit paa Puklen sidder kroget
Tartariets dunkle Mø,
Og Gevandtet seiler broget
Som et Flag i Luftens Sø.
Lystigt dingle store Kurve,
Hver en Rede fuld af Børn,
Midt iblandt de unge Spurve
Skotter frem en gammel Ørn.

Og den glade Tummel hæver
Krigerskarens lette Blund;
Høit af Velkomstjubel bæver
Luften fjernt i Echos Mund.
Som en Træl Kamelen knæler,
Klog, godmodig, med sit Læs,
Og med raske Spring sig fjeler
Kvinden i det svale Græs.

Brune Piger, vilde Drenge,
Gusten Kjerling ved sin Stok
Frem til Fangerne sig trænge,
Glenter lig, en graadig Flok.
Tæt til Offret Sværmen triner
Gridsk, og paa sit Bytte vis; —
Mørke, hadefulde Miner,
Blikke som en Dolkespids!

Ungen, som sig knap kan kræve,
Vakler overmodig hen,
Truer med sin brune Næve,
Stolper atter bort igjen,
Mens hans Broder sig forskandser,
Sigter bag Kamelens Been,
Kaster mod det blanke Pantser
Klirrende sin skarpe Steen.

Paa de tunge Riddervaaben,
Køllen og det brede Sværd
Stirre de med Munden aaben,
Prøve Landsens Vægt og Værd;
Fra den staalbeklædte Ganger
Vendes Blikket med Foragt
Atter til de tause Fanger
I de lyse Bryniers Pragt.

Ved et Tegn af Høvidsmanden
Sluttes hurtig og med Ro
Rummelig en Kreds af Banden
Om de lænkebundne To;
Ved et andet Blik sig sprede
Kvinderne med Raab og Larm,
Og de Fangnes tunge Kjede
Hamres bort fra Fod og Arm.

„Herlig er en Jagt i Skoven!“
Taler Høvdingen med Ild,
„Hvor man lystigt og forvoven
Styrter sig mod Tigren vild;
Høiere dog Glæden stiger,
Staaer man tyst bag Træets Hang,
Og seer Tiger imod Tiger
Rase i den dunkle Gang.

Yngel af en vantro Stamme!
Op ved Sparket af min Fod!
Hvæs nu Kloen til at ramme
Eget Kjød og eget Blod —
Om Turnering, Ridderdyster
Taler Rygtet store Ord;
At erfare mig nu lyster,
Hvad der vel i Rygtet boer.

Selv I pryde kan i Tanken
Pragtfuldt eders Ridderspil:
Mine tappre Mænd er Skranken,
Jeg er Hoffet, som seer til;
Paa Kamelen hist I skuer
Kvinder klattre op med Iil, —
Allesammen høie Fruer
Med et lønligt Elskovssmiil.

Prisen er den Stærke givet!
Kampen gaaer paa Liv og Død:
Den, som seirer, vinder Livet
Ved sit djerve Landsestød.
Frelst sit Eventyr han ender,
Smykt med Frihedens Juveel,
Mens han os og Døden vender
Sin forgyldte Ridderhæl!“

Og de Fangne uforfærdet
Kaste de forhadte Baand,
Springe op, og gribe Sværdet
Henrykt i den frie Haand,
Svinge sig i Hestens Sadel
Utaalmodig og med Hast —
— „Uden Frygt og uden Dadel“ —
Funkler i hvert Øiekast.

Festlig henad Banen dandse
Gangerne med lette Fjed —
Pludselig den skarpe Landse
Sænker sig til Angreb ned:
Bøiet over Hestens Manke
Skue de omkring med Harm,
Medens en og samme Tanke
Gjennemluer Begges Barm.

Og da nu den vilde Røver
Seer den mandige Natur,
Seer de unge, stærke Løver
Slupne ud af Fangebuur,
Hurtig la'r han Blikket vinke,
Og som Straalen af et Lyn
Tusind krumme Sabler blinke
Fiendtlig for de Fangnes Syn.

Men med Kraft som tvende Hære
Flyve de i samme Stund:
„For min Mø og for min Ære!“
Lyder som en Dødsbasun;
Alt, hvad dem imøde triner,
Knuses, eller ændses ei;
Som to styrtende Laviner
Er at skue deres Vei.

Slynget bort den brudte Landse
Gribe de om Køllens Skaft,
Ret som Fienden skulde sandse
Hvert et Vaabens Brug og Kraft:
„For min Mø og for min Ære!“
Køllen falder som paa Halm, —
Ingen Pandeskal kan bære
Dette frygtelige Malm! —

Men de rasende Tartarer
Styrte sig med Hevnens Skrig,
Myldrende i tætte Skarer
Over Blod og over Lig,
Vælte sig som Bølger Alle
Mod det kjekke, nøgne Brag,
Og de Christnes Køller falde
Mattere med dæmpet Brag.

Og de varme Purpurstrømme
Risle over Bryniens Staal, —
Læben stammer som i Drømme
Svagt endnu sit Seiersmaal —
End en Stund i Morgnens Vinde
Flagre Hjelmens lette Fjer, —
Snart de dukke og forsvinde,
Flyve ei til Seier meer — —

Taus imod de fjerne Dale
Drager bort den mørke Hær:
Tredive i Dødens Dvale
Blev Turneringens Trophæ'r; —
Stille Sværmen sig fordeler
Paa den friske Blomstervang;
Fra de travende Kameler
Lyder ingen Cymbelklang. —

Men paa Dalens øde Flade
Slumrer sødt ved Palmens Rod,
Under Skyggen af dens Blade
Ridderskabets Helteblod:
Til sin høie Himmelsphære
Svang sig Aanden fri og kjek —
„For min Mø og for min Ære!"
Smiler fra de blege Træk. —

Ludv. Bødtcher.

Leire.

Seer Du bag dunkle Skove
Vandet som Himlen blaat?
Nær ved den stille Vove
Ligger det gamle Slot.
Syngende Snekken svæver
Hen over Fjordens Speil.
Sagtelig Vinden bæver
Gjennem de hvide Seil.

Seer Du, hvor Kæmperne lande?
Kongen skrider foran;
Stolt om hans stolte Pande
Slynger sig Kronens Rand.
Buer og lange Landser,
Øxer og stærke Sværd,
Hjelme og klingende Pandser
Skjoldungens Helte bær!

Hører Du Harperne klinge
Høit om det vundne Slag?
Skjaldenes Sange twinge
Buldrende Vaabenbrag;
Heltenes Priis de sjunge,
Kampens den blodige Dyst —
Mens Strengene vældigt runge
Bæver hvert Hjerte af Lyst.

Seer Du, hvor Skaren imøde
Kongebatteren gaaer,
Med halvblaae Øine og røde
Kinder og gule Haar?
Seer Du, hvor Hæren sig fjerner
Til Offer i Herthas Lund?
Seer Du, hvor Signelils Terner
Rødme og neie som hun?

Hører Du hist fra Borgen
Bæger- og Harpeklang,
Lige til lyse Morgen
Gjaldende Raab og Sang?
Kæmperne Seiren feire
Rundt om den høie Drot,
Ved Isefjorden paa Leire,
Stolkongens gamle Slot.

Vel seer jeg de sølvblaae Strande
Og Bølgernes vaade Vei;
Men sunken er Fjordens Vande,
Snekken dem pløier ei.
Vel seer jeg de grønne Lunde
Og Bøgen, saa frodig og slank;
Men Gudernes Billeder svunde,
Og Altret i Gruset sank.

Thi Valhal er overvunden
Med Alt, hvad Guder har skabt,
Og Freias Stjerne forsvunden,
Og Krigsgudens Hammer tabt.
Helte, som kæmpe og virke,
Med Leire ligge i Muld.
Hist staaer kun den høie Kirke,
Af smuldrende Grave fuld.

Paludan Müller.

Punschens Dyder.

Min Doctor er en ærlig Mand,
Han siger: du maa drikke
Alt hvad du vil, undtagen Vand,
Det ene duer ikke.
Medmindre det bli'r lavet til
Med Rum, Citron og Sukker,
Thi da du intet finde vil,
Som Tørsten bedre slukker.

Og mange Ting forvolde Tørst,
Som man knap skulde tænke;
Men dog Erfaring lærer: Først,
Ifald du faaer en Enke,
Der piner dig til Døde med
Sin salig Husbonds Dyder,
Da bliver Ganen tør og hed,
Punsch qvæger da og fryder.

Dernæst: om du har en Rival,
Som din Clarisse sælger
Sin Haand for Guld, da er du gal
Saafremt du Strikken vælger.
Nei! dersom du, paa saadan Spot
(Som gjerne skeer) fornemmer
En heftig Lyst til noget Vaadt,
Punsch gjør, du alting glemmer.

Frembeles: om du i en Iil
Den Daarskab har begaaet,
At lide paa en Hofmands Smiil
Og dog ei Embed faaet:
Saa tro din Doctor paa hans Ord,
Han vil dig ikke ilde:
Punsch er paa denne falske Jord
Den bedste Trøstekilde.

Tilsidst: hvis Plutus dig har glemt
Med sine gyldne Gaver,
Da er det sandelig heelt slemt,
Dog om endda du haver
Credit hos nogen ærlig Vert
Kun paa en tre Marks Bolle,
Skal du, før den er halv fortært,
Dig for en Croesus holde.

Edv. Storm.

Drikkevise.

Vaagn op til Fryd,
Mens Kraft og Ungdom parre sig!
Hør Glassets Lyd
Fra Mismod kalder dig.
Af kjerlig Haand et Nu vi fik:
For godt til Sorg er Livets Øieblik.

Vær ingen Træl
For at opdynge gyldent Muld!
En ædel Siel
Fordærves tidt af Guld:
For Armods Trang ei Skrinet luk,
Og Hjertet ei for Kummers dybe Suk.

Foragt et Navn,
For hvilket Smiger knæler ned;
Stift ærligt Gavn,
Og smiil og spøg derved.
Paa brugte Dag, i venlig Favn
Skal du ved Kys belee det golde Navn.

Ei Guld og Navn
Bortkyse mørke Timers Nag;
Men Fryd og Gavn
Gjør Nat til klare Dag;
Selv naar din Grav oplukker sig,
Skal Gavn og Fryd velsigne den for dig.

Saa kom da her,
Og hvil fra Gjerning, Krop og Sjel,
Kom, klink, Enhver,
Som bruger Livet vel!
Kom ofte glad herhid igjen,
Og skyldfri Leeg skal møde Glædens Ven.

Haste.

Mener du, at den har Lykken fat.

Mener du, at den har Lykken fat,
Som i sin Haand holder Snese Rigers Tømmer?
Hviler han i rolig Søvn hver Nat?
Og mon han aldrig Død og Oprør drømmer?
Nei I Potentater
Udi alle Stater!
Al jer Magt og Ære
Staaer ei mod min Lære:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spørg, min Ven! hiin seierkronte Helt,
Han svarer dig med Naturens stærke Stemme:
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
Jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?
Alle Hannibaler
Ere Cannibaler;
Hvilken grusom Ære!
Bedre er min Lære:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Guldet troer du, er al Lykkens Maal;
Men veed du vel: i de lydiske Annaler
Staaer der, at Kong Croesus steeg paa Baal,
Og brændte sig med sine Capitaler?
Sorg og Plage vige
Sjelden fra den Rige;
Lad ham Guldet prise!
Jeg blir ved min Vise:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Ene den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

See! paa Sandheds Vink staaer Skalden op,
Og med sin Sang fryder leiede Spioner;
Blier forfulgt, og syg paa Sjæl og Krop;
Og døer med Armod, Had, og Laurbærkroner.
Skal det Summen være
Af al Held og Ære?
Jeg min Fjende skjenker
Villig den, og tænker:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Ei skal Magtens Soelskin varme mig;
Jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade,
Om min Isse Ranken flette sig!
Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade;
Kun saa mange Penge,
At jeg ei skal trænge
Til lidt Viin at drikke;
Meer jeg ønsker ikke.
Thi lyksalig den, der sin Pokal
Kan uden Sorger og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

P. A. Heiberg.

Kom lad os drikke egen Skaal.

Mel. Min største Lyst og Tidsfordriv.

Kom lad os drikke egen Skaal:
Gud lade Smaafolk leve!
Der er et Væsen og en Skraal,
Naar Kongen gjør en Greve.
Opløftes een i Herrestand
Og faaer et broget Vaaben,
Da tænker strax en Borgermand:
„Nu seer han Himlen aaben."

„Den Mand nu svømmer som en Fisk
I bare Lyst og Ære,
Tør til de Store tale frisk,
Ja kalde dem Monfrere,
Han nu saa prægtig age kan
Med sex udvalgte Hopper,
Der kneiser vel saa stolt som han,
Med deres blanke Topper."

„Naar der er Stads i Kongens Gaard,
Han sans Façon kan møde,
Mens hundrede ved Døren staaer
Og klemmer sig til døde,
Han ved en stor Solennitæt
Seer Kongen paa sin Throne,
Ja dandser gar en Menuet
Med en blaa Ridders Kone."

Saa pleier gjerne mindre Mand
Den større at misunde;
Men, Brødre, vi som har Forstand,
Vi bytted' ingenlunde.
Der værner ingen Herlighed
Mod mørke, sure Dage,
Ja Fyrster tidt maa trækkes med
Keedsommest Tvang og Plage.

Mon for Exempel Kongerne,
Som vi kan Venskab holde?
Mon de, lig os, fornøiede
Kan sidde om en Bolle,

Og ved uskyldig Spøg og Fjas
Travail og Gjeld kan glemme,
Og kinke med de fulde Glas
Og Selskabs Sang istemme?

Nei, stakkels Potentater kan
Ei Livets Gode nyde,
Ei med fortrolig Ligemand
Og Ven og Punsch sig fryde.
De seer og hører idel Konst
Hos høielige Svende,
Som med en evig Viraksdunst
Hver Sandhed fra dem gjenne.

Men Skaal for hver den Jordens Gud,
Der frit som Smaafolk tænker,
Og som en Kæmpe bryder ud
Af Etiquettens Lænker;
Der alt med egne Øine seer;
Og selv sig Den opleder,
Som for de Byrder, som han bær,
Ham huslig Fryd bereder.

Tode.

De fem Ønsker.

Mel. De fem Skaaler.

Fem Skaaler fra hver Mund gjenlyde!
At drikke Skaal er ingen Kunst;
Jeg i fem Ønsker vil udbryde;
Maaskee de alle er omsonst.

Det første er: at yndet være
Af dig, tilbedelige Kjøn!
Hvis Lænker vi saa villig bære,
I Haab at vinde Elskovs Løn!

Saa, pro secundo, elskte Pige!
Hvis jeg skal rives fra din Favn,
Da skee det for mit Føderige;
Og døer jeg, signer jeg dets Navn.

Det tredie er: gid vi maa blive
For al Slags Sot og Sygdom fri!
Thi vil Vor Herre Gigt os give,
Saa er al jordisk Fryd forbi.

Det fjerde er: lad mig ei miste
Blot en af Eder, jeg har kjær!
Men skal et Led i Kjæden briste,
Da heller mig, end een af Jer!

Nu Nummer fem — tilbunds vi drikke!
Thi Visen lystig ende skal:
Naar vi har drukket, gid vi ikke
Maa mærke Spor af Perial!

N. T. Bruun.

Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær.

Velkommen Enhver som har Druesaft kjær!
Saa god som den skjænkes han finder den her;
Ved Bægeret vi os som Brødre vil fryde,
Hvo veed, naar vor Time til Afskeed skal lyde?
Thi lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gig daglig, gid daglig saa var!

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
Før Viingudens Fane jeg søgte, og svoer;
Enhver har sin Arvesynd, den var blandt mine,
At alt i min Vugge, jeg drømte om Vine;
Thi lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, dig daglig saa var!

Min kjæreste Drue man perser ved Rhin;
Dog vil jeg ei nedsætte Franskmanden sin,
Champagner! Champagner! hvo nævner dens Mage?
Dens hvislende Perler selv Damer behage;
Thi lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Man siger om Tyrken: han drikker ei Viin,
Skjønt Druen er Alle en sand Medicin;
Thi plager ham Pesten, og hundrede Syger,
Som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger;
Saa lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Høit leve Enhver som er ædel og god!
Let banke hvert Hjerte med vennehuldt Blod!
Ja, Held, hvis de Venskab og Glæden ei svige,
Den Unge den Gamle, den Krumme den Lige,
Saa lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Stik Ven paa dit Bæger, og sid ei saa tyst,
Lad Viinguden vække til Glæde dit Bryst;
Saa unge i Morgen vi ei komme sammen,
Og Skade! vi maa dog engang sige Amen!
Thi lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Frankenau.

Skaal for hver Glut, hvis hulde Smiil.

Skaal for hver Glut, hvis hulde Smiil
Os Livets Byrder lette!
For Lise først jeg klinke vil,
For Hanne, Trine, Jette.
Os Herren gav en skjønne Flok,
Hvis Navn var endt med Ine;
Vi mange har — men langtfra nok!
Skaal Mine, Caroline!

Skaal Trines Blik — Skaal Lises Barm!
Skaal Christianes Læber!
Camillas Haar! — Augustas Arm!
Skaal Molly — men jeg stræber
Omsonst at finde Viin til hver,
Hvis Skaal jeg vilde drikke;
I Kjeld'ren ei en Flaske er,
Og Penge har jeg ikke.

Med Flasken i min høire Arm,
Cupido selv mig lærte,
Med venstre Pigens skjønne Barm
At trykke til mit Hjerte.
Midt i min Elikovs søde Ruus
Et lille Glas jeg tømmer!
Naar Viin i Panden holder Huus,
Om Kjærlighed jeg drømmer.

Men selv i denne Medicin
Jeg efter Forskjel higer:
Jeg holder kun af gammel Viin
Og mest af unge Piger.
Ei vil jeg dadle Herrens Værk,
Men alle mine Dage
Jeg ønsker helst, al Viin var stærk,
Og alle Piger svage!

N. T. Bruun.

Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke.

Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke;
Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
Den største Helt er den, som tørster mest.

Mops siger: man kan drikke bort Forstanden,
Den Misantrop med sine Prækener!
Byd ham et Glas, han drikker som en anden;
Fæ bli'er han ei, man bli'er ei hvad man er.

Naar Stax sig ind i Syllogismer pakker,
Og viser i Figurer, han er til,
Saa lee vi kun ad den Monaden-Macher,
Og drikke for at vise vi er til.

Men tys! der er Tartuf, han os bandsætte
Og maner os heel ned i Helvede.
En Bolle Bisp til denne Seelenretter!
Saa gaaer han hjem igjen med Vægterne.

Hvad rager os hvad disse Narre sige?
Nei, Fader Gleim det er en anden Mand;
Han siger: drik, I Hunde! til I ligge!
Det kalder jeg for Tro og ret Forstand.

Hans Wurst har sagt, og dette la'er sig høre:
Ihr Herrn, trinkt! darum gab Gott uns Durst,
Wer in sein Amt, sein Trinken läßt sich stören,
Der irrt, der irrt. O store Mand Hans Wurst!

Hr. Helfengleich vil friske Folk kurere,
Saasnart man ham tre Glas Madera gi'er;
Sex Glas — han strax vil til at trepanere:
For ni han skjær os op mit al Plaisir.

Franz Lämmelein, en Zinzendorfianer,
Som sukker for der er ei nok af Baal,
Han drak engang, og strax han Fanden maner,
Han drak igjen, og drak Spinozas Skaal.

Kort sagt: endog de største Orthodoxer,
Som bli'er betalt for de skal troe til Trods,
Og alt hvad som kan rime sig paa Oxer,
Dem gjør et Glas saa godt som En af os.

Selv Israel, som qvæler mig til Døden
Med sit: Geld! Geld! nun lauf ich länger nicht,
Saasnart jeg kun kan faae et Glas i Jøden,
Saa stiler han alt Vexler uden Sigt.

Saa brave Mænd kan Bacchus alle gjøre,
Naar vi kun vil, han sætter det til os.
Hvortil kan ei hans Troldboms Magt forføre?
Og hvo vil ei forevige hans Ros?

Har I Proces et Glas strax afgjør Trætten,
I kan ei troe, hvad Styrke Sagen faaer:
Følg kun mit Raad, tag Flasken med i Retten,
Saa svær de paa, I ei i Loven staaer.

Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke;
Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
Den største Helt er den, som tørster mest.

Thaarup.

Tidernes Forandring.

Da denne Krone engang var ny,
Da var der Gammen og gode Dage;
Da voved' ingen at Troen vrage,
Og meget mindre mod Bispen knye.
Da quad man Salmer ved Øllebrødet;
Kneb Aanden, lagde Kapsun paa Kjødet;
Gik i Tolvpræken og Aftensang,
Og foer til Himmels ved Klokkeklang.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Gaaer alting skjævt som i Noe Dage;
Man gantes, tager og la'er sig tage,
Men Sjælen tænkes der sjelden paa.
Man Tvivl om Bibelens Sviin tør bære;
Ja nitten gotte sig med Voltaire,
For een der nyder sin Huuspostil,
Og alle Kirken de nappe vil.

Da denne Krone engang var ny,
Da tvivled' ingen at Sceptermanden
Jo bar Guds Helligheds Segl i Panden,
Og Viisdom-grode i Kronens Ly.
At Konger fødtes kun for at byde;
At Folket skabtes kun for at lyde;
At Majesteternes blotte Bliv!
Med Ret uddelede Død og Liv.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man tør endog en Monark anmode,
At Staten see lidt iblandt tilgode,
Og allernaadigst sin Dont forstaae.
Selv Borger, Bonde om Ret vil drømme
Til Herrens Salvede at bedømme,
Der, høit fra Tronen som Jordens Gud,
Sin Torden slynger i Skatter ud.

Da denne Krone engang var ny,
Da var det Løier at hedde Greve;
Da gjorde malede Kalvskinds Breve
I Land og Rige en Fandens Ry.
En kronet Oxe, en Bjelke, Ugle,
Samt flere slige fornemme Fugle,
Gav hele Ynglen til evig Tid
Mod, Rigdom, Hæder, Forstand og Vid.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man gal nok er til at troe og skrige:
At Himlen skabte os alle lige,
At mange Store er bitte smaa.
Ja selve Pøbelen nu tør mene,
At Daad og Dyder ei Byrd allene
Udgjør en ædlere, større Mand,
End Nar og Nidding i Stjerne-Stand.

Da denne Krone engang var ny,
Da var en Herremand holdt i Ære;
Da kunde Jordegods Folk ernære
Og man for Cansleren var ei sky.
Da fandt man, Pløieren, Asnet, Oxen
I samme Baas hørte hjemme moxen;
Og at en Kjeltring og en Graalor
Var næsten kjødelig Slægtskabs Ord.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man arme Jordbrot knap Æren levner;
Ham stedste mellem Tyranner nævner,
Der ikke klippe, men Hjorden flaae.
Vil hævdet Hoveri sætte Skranke;
Formener Hosbonden selv at banke
Den Træl, for Penge han til sin Gaard
Imellem anden Besætning faaer.

Da denne Krone engang var ny,
Stod Faculteternes Viisdom inde
For, at ei Publicum skulde finde
Paa Aandens Føde selv mindste Spy.
Da skrev man himmelske Paradiser,
Og Taareperser og Jephtas Viser,
Og Troens Knivtang og Sjælens Urt,
Og alt var hjertelig reent og puurt.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man trykker frit i hver anden Gade
Journaler, Samlinger, Ugeblade,
Ting hvorved Haaret sig reise maa.
Fri-Timemageren blot omvendes;
Uhyret Nysa undgaaer at brændes;
Ja, tænk! selv Vantroen er saa stor,
At man correxer de Ti Bud-Ord.*)

Da denne Krone engang var ny,
Da gav man Satan hvad ham tilhørte;
Afbrudte Synaale man ikke rørte;
Ved Marens Rumpe var taus og bly.
Kurerte Køer med Marias Lexe;**)
Gav Nissen Julegrød, brændte Hexe;

*) I det mindste er det ikke længe siden man foreslog at udelade eet af dem, som lidt upassende for unge Mennesker.

**) Begyndelsen af den jeg hørte engang af en gammel Kjælling, lød saaledes: Maria og Magdalena ginge ad Veien fram; der mødte dennem en syg Ko. Saa sagde Maria til Magdalena: skal vi syne denne Ko for Blodsot &c. &c.

Saae Himlens Dom i Kometens Svans,
Og lyste Band over Sang og Dans.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man spiller Lucifer selv paa Næsen;
Ta'er Kjøge Huus Kors og alt hans Væsen
For Slidder Sladder; la'er Tossen spaae
Hvor længe Verden endnu skal holde:
Udregner Sole, gjør Nar af Trolde;
I Herrens Tempel Concerter gi'er,
Og Provst, Professor fra Hendrich bli'er.

Da denne Krone engang var ny,
Da talte Loven i syndig Tone;
Da kunde Tampen ei Brøden sone;
Da saae man uden for hver en By,
Justitsens Billede, Galger, Steile;
Da kunde fromme Guds Børn sig speile
I hængte Kjeltringers Skrække-Straf,
Og Napse Pakket loe ei deraf.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man gar maa reise til andre Lande,
Hvis man gad vide hvordan en Pande
Kan sig ved Rettens Besegling skaae.
I hele Aar man ei nogen retter;
Fem Dalers Sedlen omsonst forjetter
Flid skjøn Belønning, Kneb Skam og Last:
Men pyt! saa mangent et Løfte brast.

Da denne Krone engang var ny,
Da sad man høvisk ved Egebordet;
Beskeb i Kruset sin Grande gjorde,
Og aldrig sagde til Draaben: fy!
Ja vilde Bænken ei Vægten bære,
Saa sank man salig til Værtens Ære,
Imellem fædrelandsk Øl og Mjød,
Trods fliset Leie i Søvnens Skjød.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man slaaer paa Nakken ad Fædres Skikke,
Og sipper hedenske, dumme Drikke,
Hvoraf man Svindsot og Gigt kan faae.
Kun dyre fremmede Vine priser;
Ophidser Lysten med fule Viser;
Leer, støier, stimer som man var gal,
Men sjelden faaer sig en Perial.

Da denne Krone engang var ny,
Da voved' Belial ei at gantes;
Da glemte Præsten ei naar han fandtes,
Ham ret i Chordøren at bespye.
Da brugte Møer paa Fiirfindstyve
Sig ikke Killenhed at tillyve:
Saa herlig den Gang hver Glut forstod,
For Smuds at vogte sin Dyds Klenod.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man leer af Skriftning; gi'er Bøder efter;
For Magdaleniskhed sjelden hefter;
Omvender ingen, hudfletter faa;
Forarger Folket med Børne-Kasser;
Uhumske Mødre med Ombu passer,
Ja døber saadant forvorpent Æt
Blandt Christne Rollinger slet og ret.

Da denne Krone engang var ny,
Da var Beskedenheds Dyd i Mode;
Da holdt man Styr paa enhver Unode,
Saa gamle Adam sig maatte dye.
Da saae man Frøkner i Krølhaars Klokker,
Med sorte Hoser og Mare Lokker,
Om Desmer-Bøssen slaae af en Snak,
Og klare Synet med spansk Tobak.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Blot Stadsens Navne kan Dyden kyse:
Betænk! Chemise, Couleur de puce!
Ja hvad for Griller maa ei opstaae
Ved Pets-en-l'air og Cus-à la Reine?
Der kan just Pokker en Sjæl fortjene;
Især om Rosen paa Kinden var,
Af dem man kjøber hos Sieur Girard.

Da denne Krone engang var ny,
Da var der Karle med Been i Panden;
Da var det smaa Ting at mane Fanden,
Og Guld fremlæse af gammelt Bly.
Da skrev man græsk, gjorde Vers paa Jødisk;
Forklarte Høisangen meget høvisk,
Ja Fjerdeparten af Ordet Og,*)
Var til at gjøre en Præken nok.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man fylder Hjernen med Bagateller;
La'er Plato ligge, studerer heller
I Kant; tør Thomas og Duns forsmaae.
Tilsidesætter Orthodoxien
For Handelsplaner, Oeconomien;

*) I det mindste fortælles det om en Prædikant, som tog dette ene Ord af sin Text, halverte samme, og atter af Bogstavet o, brugte kun Hælvten, som skulde betyde et C, der gav ham Anledning til mange opbyggelige Betragtninger.

Gjør Luft-Maskiner, veed lidt Latin,
Men ikke Navnet paa Noahs Viin.

Da denne Krone engang var ny,
Da vare Judit og Dronning Esther
Ved Rok og Ramme udkaarne Gjester;
Da lod sig klarlig af Dyret tye
Alt hvad paa Jorderig skulde hænde;
Thi laved man sig paa Verdens Ende;
Holdt Lovsang, legede Blindebuk,
Og spilte Hanrei, Styrvolt og Puk.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man over Siegvart og Werther græder;
Seer i hver Franskmand en Stats-Forræder,
Ja alt vor egen Omvæltning spaae;
Og mens man venter paa slige Veer,
Man korter Tiden med Assembleer,
Concerter, Skuespil, Baller, Whist.
Thi saadant veed man ei vanker hist.

Da denne Krone engang var ny,
Da bygged Folk saa det kunde vare;
Da brugtes ikke at Grunden spare,
Og rende Husene op i Sky:
Høit Tag, smaa Vinduer, tykke Mure,
Karnapper, Spire og Kjelder-Skure,
Med Herrens Engle i Billedværk,
Hver Bygning gjorde ret luun og stærk.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man blot er Roms og Athenens Aber;
For Symmetrien man Styrken taber,
Og prøver om man kan Himlen naae.
La'er gjøre Ruder en Alen høie,
For ret at gloe og begloes nøie;
Beklæder Væggen med Skriv-Papiir:
Kort, tænker mindre paa Hold end Ziir.

Da denne Krone engang var ny,
Da var der Anlæg i vore Haver;
Da trængtes ei til Naturens Gaver;
Al Vanart maatte for Kunsten flye.
Man skabte Parker, Alleer, Bakker;
Lod Vand fremsprude af Hjorte-Takker;
Udklipped Krukker og Mænd af Tax:
Alt pænt og cirklet i hvert sit Slags.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Maae alting snoes i Krinkelkroge,
Med Gange krybende hen som Snoge,
Til nogen Følsomheds skummel Vraa!
Faa Tulipaner, slet ingen Hække;
Græs, Bakker, Dale, Krat, Kilder, Bække:
Kort, alt saa uden for Tvangens Lov,
At Folk tør bande det er en Skov.

Da denne Krone engang var ny,
Da brød man viselig ei sin Hjerne
Med Ting, os Fremmede bringe gjerne,
Og som hver Dannemand burde sky.
Man solgte Overskuds Uld og Klude,
Med meer de trænge til hisset ude,
Og heller savnede hvert Fabrik,
End Konster med Huguenoter fik.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man Virtuoser hver Dag indbyder,
Der Forskud faae og Commercen suyder,
(Thi vil man høste saa faaer man saae:)
Men derfor og man her hjemme fusker
Paa Florer, Fløieler, Famfilusker;
Ja Industrien er nu saa fiin,
At man gjør Fluer af Posteliin.

Da denne Krone engang var ny,
Da gjorde Mechlenborg os den Ære,
At vore Klodse lidt Mores lære,
Og staae for Fronten som Fløimand kry.
Da klang det raske, der Teuffel hohle!
Langt anderledes end: Skynd dig Ole!
Ja Helt, Heltinde blev from og kydsk,
Naar det befaltes dem blot paa Tydsk.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man Næstens Billighed ei paaskjønner,
Men la'er Germaniens stolte Sønner
Fast ganske Haanden af Landet slaae:
Thi bliver Følgen, at mange Gange
Er ikke Pidskene lige lange;
At Hatten sidder for høit for lavt;
Med eet Ord: Alting er dansk og flavt.

Da denne Krone engang var ny,
Da var der Løier ved Ægte-Gilder;
Da fløb hun just af de rette Kilder,
Og alle sprang mens de kunde flye:
Hver Hylde bugned' af Saltmads Fade,
Og Hønsegaarden fik hæslig Skade;
Tre Døgn selv fattig Mands Bryllup stod,
Og frisk Fiolen man sørge lod.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man kryber gjennem Fornuftens Famlen,
Saa varsomt hen imod Brudeskamlen,
Som der Falder i Veien laae:

Beer stundom ikke sin næste Frænde;
Saae helst alt havde med Amen Ende;
Gier en Kop Kaffe, høit Aftens Mad,
Og dermed skilles Hjertelskte ad.

Da denne Krone engang var ny,
Da følte Slægtninge for hverandre;
Da bødes ingen at heden vandre,
Man Huset jo i Flonel lod sye:
Thi maatte Lysten tilbage gyse,
Og Enken kunde hver Frister kyse;
Ja tit en Salig fik Jordefærd,
Saa man gik Næsen en Smule nær.

Nu denne Krone er slidt og graa,
Man la'er al Verden paa Prænt advare
For Condolering sig vel at bare;
Ja Ligets Næse er neppe blaa,
Før man i Vorlagen det indpakker;
For Præken, Sangværk sig stærk betakker;
Saa flux til Fattiges Kirkegaard,
Og Sorgen i en sort Brem bestaaer.

Ak! Kronen aldrig igjen bli'er ny;
Thi er man truffen i gale Tider,
Og gjennem Verdens Sottiser slider
Til Regnskabs Dagen engang skal grye.
Forfædres Lærdom man reent fornægter;
Fra Godt jo længer jo meer vanslægter;
Gaaer fort i Fuulhed og Argelist
Og fremmer Kommen af Antichrist.

Thi medens Kronen dog blot er graa,
Tag arme Daare Fornuften fangen,
Og hold med Troen den Lede Stangen
Hver Gang han viser sin Hønse-Taa.
For ellers bliver Du her en Tidsel,
Og hist blandt Hulken og Tænders Gnidsel,
I Mørke uden al Tidsfordriv
Maa evig føre et Kjeltring Liv.

N. T. Bruun.

Den døende Jarl.

Jarlen ligger paa Sotteseng;
Kæmpe var han saa bold;
Bjørnen, den stærke, han vog som Dreng;
Fængsled som Mand paa Kampens Eng
Seiren med Glavind og Skjold.

Jarlen ligger i Hu saa mod,
Tænder skærer han gram;
Tidt blandt lynende Sværd han stod,
Aldrig i Kampen dog randt hans Blod;
Valhal er lukket for ham.

Sønnen byder han for sig staae:
„Drage Du, Alf, Dit Sværd!
Hela lurer i skumle Vraa;
Ei skal den gustne Hex mig faae;
Kæmpen er Valhal værd."

Ynglingen blegner ved Jarlens Ord:
„Hjælpe mig Balder og Frey!
Kjær som Dig har jeg Ingen paa Jord,
Gyseligt dog er Fadermord;
Fader, jeg myrder Dig ei!"

Broderen byder han for sig staae:
„Drage Du, Orm, Dit Sværd!
Hela lurer i dunkle Vraa;
Ei skal den gustne Hex mig faae;
Kæmpen er Valhal værd."

Broderen blegner ved Jarlens Ord:
„Hjælpe mig Balder og Frey!
Kjær som Dig har jeg Ingen paa Jord,
Gyseligt dog er Brodermord;
Broder, jeg myrder Dig ei!"

Jarlen fortvivlet Hænderne vred.
— Døren fløi op, saa det klang;
Ind i Salen en Kæmpe skred;
Kaaben var blaa og Hatten bred,
Enøiet var han og lang.

Frem han træder for Jarlen hvid:
„Mærke Du, Jarl, mit Ord!
Mine Frænder Du slog i Strid;
Kommen er Hævnens blodige Tid;
Mord kun sones ved Mord!"

Glad fra Leiet Jarlen opsprang,
Let som i Ungdommens Tid;
Sværdet med øvet Haand han svang,
Vældig igjennem Salen klang
Braget af Heltenes Strid.

Solen daled, og Solen steg;
Faste som Fjelde de stod;
Men, da tredie Dagen veg,
Lakked ad Ende den grumme Leg,
Strømmede Jarlens Blod.

Og den Fremmede talte saa:
„Gjemme Du, Jarl, Dit Sværd!
Jeg er Odin! — Din Nød jeg saae;
Ei skal den gustne Hex Dig faae;
Kæmpen er Valhal værd!"

Schaldemose.

Aftenvandring.

Ei den høie Himmelbue
Straaler meer ved gyldne Lue,
Phøbus alt er dalet ned.
Thetis i sin Favn ham bølger,
Kjøler ham i Havets Bølger,
Skjenker Guddomsflammen Fred.

Fulgt af tusind Stjerners Brimmel,
Høit paa Nattens tause Himmel
Staaer Selene høitidsfuld.
Underlige Skygger male
Sig i Bøgeskovens Sale
I det lyse Maanegulb.

Underligt mit Hjerte flammer,
Mens i høie Bøgestammer
Philomele herligt slaaer:
Ha! hvorfor vil Hjertet grue,
Mens den kjælne Turtelbue
Kurrende paa Grenen staaer?

Veed du, hvorfor Hjertet banker,
Naar allene saa du vanker
Mellem Træer i Maaneglands?
Veed du, hvorfor Sjælen bæver,
Hvorfor Frygten sagte svæver
Om din neppe vaagne Sands?

Dybt i Skovens mørke Indre,
Der hvor ingen Stjerner tindre,
Pleier Artemis at gaae.
Arme! om du hende møder?
Husk, hvordan Actæon bøder,
Som den stærke Guddom saae.

Mellem Skovens tætte Grene
Vanker hun i Qvel allene,
Jagtens frygtelige Mø,
Med sit Kogger og sin Bue,
Ved sin Fakkels blege Lue;
Hvem hun møder, han maa døe!

Mens hun vildt i Skoven iler,
Venlig hun fra Himlen smiler,
Lad det ei forundre dig!
Selv til Underverdnens Riger
Som Persephone hun stiger,
Viser som treenig sig.

Thi det Dybe, Hemmelige,
Hvad du ei formaaer at sige,
Ingen Læbe nævne kan,
Er det ei i Skovens Bue?
Er det ei i Maanens Lue?
Er det ei bag Gravens Rand?

Men i Skoven, naar hun træder
Henad dunkle, tause Steder,
Frygtelig er Artemis:
Paa Kronions Tordenkile
Har hun hvæsset sine Pile,
Hendes Arm er stærk og vis.

Og ved Gudens Lynildsflamme,
Den, som altid veed at ramme,
Hun sin Fakkel antændt har:
Troer du, Mennesket kan taale
Synet af den stærke Straale,
Som Giganters Dødsbud var?

Een var kun den fromme Hyrde,
Som, uagtet Støvets Byrde,
Blev berørt af hendes Haand.
Men de saliggjorte Blikke
Skued Guddommen dog ikke,
Lukkede ved Morpheus' Baand.

Naar den straalende Gudinde
Saae ham ligge som iblinde,
Dysset ind i Søvnens Blund,
Sagte hun til Jorden svæved,
Lykkens Yndlings Læber bæved
Ved Gudindens Purpurmund.

Vil du derfor alt herneden
See et Glimt af Herligheden,
Sku mod Nattens Stjernekrands!
Drøm i Maanens blege Lue
Hvad du aldrig faaer at skue
Baagen under Solens Glands!

Men er først din Støvdragt borte,
Har til Underverdnens Porte
Hermes vinket med sin Stav:
Da kan du dig nærme rolig,
Til Gudindens mørke Bolig
Under Urnen i din Grav.

Thi forklaret Psyche svinger
To udødelige Vinger,
Som af Larven spire frem.
Orcus tør hun frit betræde,
Iler fra Gudindens Sæde
Til sin Eros atter hjem.

Dog, mens Livet fyrigt gløder,
Lad mig flye, hvis Øiet møder
Artemis-Persephone!
Kun Selene vil jeg kaare
Under Smiil og under Taare,
Til at sees af og at see.

Ei i Skovens mørke Indre,
Der, hvor ingen Stjerner tindre,
Men i lysen Maaneguld,
Her, hvor Skyggerne sig male,
I de høie Bøgesale,
Vil jeg vandre længselfuld!

J. L. Heiberg.

Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet.

Mel. Du, om i Högthet troer Sällheten ꝛc.

Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet;
Mangeslags Urter i Bedet der groe;
Himlen for os har dem alle velsignet
Lige fra Vuggen til sildigste Ro.

Ungdom og Uskyld, og Sundhed omringe
Livets den yndigt frembrydende Dag —
See, hvor de herlige Roser udspringe!
Pluk dem, og nyd dem, før Alder gjør svag!

Elskov har Fryd og en frydelig Smerte;
Ynglingen mødes af Pigen saa bold —
See, det er Myrthen, som tryller vort Hjerte,
Nyd den, før Alderens Viisdom gjør kold!

Salig, hvem Gud i sin Miskund har givet
Een, ikkun een, men en redelig Ven!
Evighedsblomsten forskjønner ham Livet;
Held ham! i Himlen den spirer igjen.

Broder, saa lifligt de Blomster jo smile?
O! vi vil nyde hver Urt i vort Bed!
Da skal vi let i Cypresse-Duft hvile,
Naar vore Sandser sig lægge til Fred.

Haste.

Fryd dig ved Livet.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose
Før den forgaaer!
Man skaber sig saa gjerne Qval,
Og søger Torne uden Tal,
Men vandrer Liljen kold forbi,
Som blomstrer for vor Fod.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose
Før den forgaaer!
Naar Uveir mørkner Vaarens Dag,
Og Tordnen ruller Slag i Slag,
Saa smiler Aftenrødens Glands
Io dobbelt reen og skjøn.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Den Barm, som aldrig nærer Had,
Men lever, kun med lidet, glad,
For den er stedse Livets Vei
Med friske Blomster strøet.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Enhver, som Ærlighed har kjær,
Som gjerne Armods Talsmand er,
Om ham Tilfredshed, Fryd og Fred
En evig Kreds skal slaae.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Og vorder stundom Veien trang
Og Modgangs Time mørk og lang,
Saa rækker Venskab broderlig
Hvert ærligt Hjerte Haand.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose
Før den forgaaer!
Huld tørrer den hver Taare af
Fra Vuggen til den mørke Grav,
I Sorgens Midnat straaler den
Med Morgenrødens Glands.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose
Før den forgaaer!
Den er blandt Livets skjønne Baand,
Slaaer Brødre trofast Haand i Haand!
Saa vandre vi saa let, saa fro
Til bedre Skjæbners Hjem.

Frankenau.

At Slyngler hæves til Ærens Top.

At Slyngler hæves til Ærens Top,
At Smiger mædskes. og Sandhed tigger,
At Rige sluge de Arme op,
Og Dyden nøgen paa Gaden ligger;
At gyldne Stjerne,
Og tomme Hjerne,
Forenes ofte, og meer end gjerne,
Det seer man tidt.

O I, som sukkede tidt med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
Naar den blev æret, fornem, og riig,
Som Lov og Bøddel har ofte truet:
Forglemmer Taarer
Der aldrig saarer
En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer
Og værer fro!

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laae
Paa halve Jorden, og den var rolig,
En Glands med eet jeg i Østen saae:
Gud Evan kom fra Olympens Bolig,
Kun sjelden vasket,
Men feed og lasket
Han ned ad Fjeldet barfodet trasked'
Og ravede.

Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad;
(I Gudens Aasyn stod malet Glæde)
„Søn! sagde han, du bør være glad,
„Lad Patrioten forgjæves græde!
„Naar Ondt kun lykkes,
„Og Landet trykkes,
„Og Retten selv af dens Tjener rykkes,
„Saa tøm dit Glas!“

Jeg tog hans Bæger, og tømte det,
Og glemte Landet og Landets Daarer;
Jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
Som spotter med Heraklitens Taarer,
Jeg hyldede' Glæde,
Forsvor at græde,
Og lov'de Evan kun ham at qvæde;
Gjør I, som jeg!

Zetlitz.

Drikkevise af Jægerbruden.

Musik af C. M. Weber.

Her i Jordens Jammerdal
Var dog idel Sorg og Qval,
Var ei Ranken Druer;
Derfor til mit sidste Suk
Jeg af Flaskens Kluk=Kluk=Kluk
:,: Suger Glædens Luer. :,:

Een er een, og tre er tre!
Smukt addeer nu, lad mig see,
Hvad er Vinen værdig?
Terningspil og Lykkegarn
Og et deiligt Pigebarn,
:,: Saa er Glæden færdig. :,:

Uden sligt Trifolium
Intet ægte Gaudium
Siden Edens Dage.
Skynd Dig da at vorde viis!
Saadan kun til Paradiis
:,: Vender Du tilbage. :,:

Drikkevise.

Mel. Nu saa kom, Allons!

Denne fæle Skik
Sig at slaae til Drik
Som Fader Adams Børn følge paa en Prik,
Har os Bacchus lært,
Og det er ei svært,
Man faaer sig let „en Snært!" —
See selv, ja Guden kikker frem
Bag Døren, som vi lod staae paa Klem,
Svøbt i Tigerskind
Nu paa Tønden ind
Rider han med muntert Sind.

Hør, nu brøler han:
„Drik dog ikke Vand,
Rusens Trylleri Du ei da føle kan,
Thi jeg planted Viin
Ved min kjære Rhin
For ret at gjøre Griin.
Drik derfor denne Druesaft,
Selv Guder den styrker ved sin Kraft,
Og kun Glæden boer,
Der hvor Druen groer,
For hver en Soldebroer!

Er en Ven lidt tvær,
Jo ved 'Sold især
Barometret stiger strax til „deiligt Veir",
Mod hans Vredessky
Under Paraply
Man nødes ei at tye."
Ja Bacchus sikkert Du har Ret,
Derfor vi ville drikke tæt,
Og en Perial
Os iaften skal
Bringe i Bacchanters Tal!

Jul. St—g.

Amor og Venus.

(Efter Gleim.)

Amor Roser finder
I Cytherens Blomstergaard,
Og en Krands han binder
Om sit gyldne Lokkehaar;
Fra Blomst til Blomst han let sig svinger
Indtil en Torn sad i hans Finger.

Grædende han raaber:
„Moder, Moder, Moder kjær!
See de purpurrøde Draaber,
Som af Fingren flyde her!
See dog, hvilket grueligt Saar! —
Jeg af Smerte reent forgaaer!"

Venus Fingren kyssed
Paa den lille, kjælne Pog,
Smerten ned hun dyssed,
Taaren fra hans Øie jog. —
„Gjerne altid" — Skjælmen raaber,
„Saae jeg slige røde Draaber!"

Jul. St—g.

Vil I følge den sunde Forstand.

Vil I følge den sunde Forstand,
Da giver det Kræfter, at svire;
Ædru tager jeg sagtens min Mand,
Men snurrende fælder jeg fire.

Hvor kan dog Viin forandre et Sind!
Den, som var til Klynken henfalden,
Slaaer Suk og Taarer i Veir og Vind,
Naar han faaer en Smule paa Skalden.

Den er tilovers i Krigens Hær;
Som ei har faa't Smag paa at drikke,
Dranker en skuer kun Æren der,
Men Farerne seer han slet ikke.

Vist nok er Verden et Canans Land,
Det kan vi med Sandhed testere;
Men dog gav Herren vel meget Vand;
Viin havde behaget mig mere.

Dog Herren veed, hvormed vi er tjent,
Han kjender vort Bedste fra Roden;
Var Vinen bleven et Element,
Da havde vi udtørret Kloden.

Odin Wolff.

De Trofastes Sang.

(Efter Bürger.)

Hvo helst sin Elskte vil ha' i Ro,
Sig ene tro,
Flye Hoffet og Stadens Taarne.
Den Ridder af Holm, som al Fristen fortrød,
Holdt kogeligen i Hjemmets Skjød
Paa Fædrenes Slot sin Udkaarne.

Den Ridder det tyktes saa skjøn en Ting
Saa vidt omkring
I Nat og Taage at jage.
Naar Hanen sin Morgensang gol, han red
Igjen tilbage paa Elskovs Fjed
Til slumrende Ægtemage.

Saa jaged engang han — den Kjære end sov —
I Mark og Skov,
Mens Duggen ham Klæderne bløde:
„Hei, skynd Dig, Senner, min Hest saa tro,
Og bring mig til Reden, til Elskovs Ro
Før lysner den Morgenrøde.

Og snart han skimtede Borgen graa,
Som end han saae
Af Morgenstjernen bestraalet:
„Taalmodighed, Sol, vær ei altfor svar
Og væk hende ei, før først jeg har
Et Kys fra min Elskede stjaalet!"

Og som i Parken han sig befandt
Sin Hest han bandt
Ved en af de duftende Linde.
Saa sagte han op ad Trappen steg
Og ind ad Løndøren tyst sig sneg,
I Drømme sin Kjære at finde.

Men som han til hendes Leie kom
Han stirred om,
Af Skræk og Harme bedøvet —
Hans Kammer var øde, hans Seng var kold:
„O vee! hvem har her med Røvervold
Mit bedste Klenodie røvet?"

Igjennem Slottet med vilde Fjed
Snart op, snart ned,
Han ilte fra Kammer til Kammer;
Han raabte; men ei han fik Svar derpaa,
Til endelig dybt fra den Kjældervraa
Han hørte en sagte Jammer.

Det var hans Slotsfogd, saa tro og huld,
Mens svigefuld
Var flygtet de Huusgesinde.
„Siig, Henning! hvem har huseret her?
Siig hvem har røvet min Hjertenskjær
Og hvem har spærret Dig inde?"

„O Herre ved nedrigste Skjændselsdaad
Blev Du forraad,
Det Junk'ren af Stene har øvet;
Han borttog Din Hustru med sikker Ro
Og Dine de herlige Hunde to
Har dertil den Nidding Dig røvet."

Den Ridder fnyste ved disse Ord,
Som Lynet foer
Hans skarpe Klinge fra Skeden.
Han stormede ud saa i Borgen det klang,
Han sig paa sin trofaste Ganger svang
Og sprængte afsted over Heden.

Ved Spor i Duggen han snarlig fandt
Ad hvilken Kant
De Flygtende bort monne stævne.
„Nu stræk Dig, Senner, min Hest, stræk ud!
End een Gang, en eneste Gang stræk ud,
At jeg min Skjændsel maa hævne!

Hurra! O før mig med Lynets Fjed,
Afsted! Afsted!
For sidste Gang Du mig lyde!
Da skal Du for evig paa svulmende Strø
Ved gylden Havre og duftende Hø
Dit Liv i Rolighed nyde!"

Og Senner strakte sig ud og fløi
Saa Bugen strøg
Ad Jorden mens Hovslaget lyste;
Og end fordobblede Sporens Sting
Dens Tordengalop, dens flyvende Spring,
Saa Ild gjennem Næsen den fnyste.

See der! see der! ret paa Høiens Top!
En Ryttertrop
I dæmrende Morgenrøde!
Og neppe den Ridder naaer Høiens Kam
Før begge hans trofaste Hunde ham
Saa glade springe imøde.

„Fordømte Røver! hold an! hold an!
Og staae som Mand
For Den Du Niddingsværk øved!
Far, Skjændige, far ned til Helvedes Grund!
Og gid Du evig der flakke, Du Hund,
Som her mig min Salighed røved!"

Den Junker af Stene sig trygt forlod
Alt paa sit Mod
Og paa sine jernstærke Arme.
Han dreied' sit Hoved, han vendte sin Hest,
Og viste sit Bryst for den vilde Gjæst,
Som mod ham udsnyste sin Harme.

Og modig drog han nu Sværdet blank
Og hurtig sprang
De begge af Gangerne rappe.
Som Uveir sig reiste saa haard en Kamp,
De Kæmpendes Stampen indhylled i Damp
Dem ret som en Taagekappe.

De hug og hugged med Tigermod
Saa Sved og Blod
Dem Hjelm og Pandser bedugged; .
Dog ei den Ene, hvor høit han svang
Sit Sværd, saa det gjennem Luften sang,
Den Anden til Jorden hugged.

Tilsidst dog trættedes stærken Arm
I Kampen varm,
Da raabte den Junker af Stene:
„Herr Ridder! behager det Eder, saa vil
En Stund vi standse det haarde Spil
Og tale et Ord som vi mene.“

Den Ridder det hørte, og Armen sank
Med Klingen blank.
Men Junkeren vedblev saalunde:
„Herr Ridder! hvorfor skal vi hugge os Saar?
Et mindeligt Ord dog langt mere formaaer
End selv den dybeste Vunde.

Og hug vi end saa vor Pande sprak,
Kun liden Tak
Fik Seierherren omsider.
Lad vælge den Skjønne hvem af os hun vil,
Og den hun vælger, hun hører til.
Hvad siger I dertil, Herr Ridder?

Det stod den Ridder ei ilde an —
„Jeg er den Mand,“
Saa tænkte han, helst hun vil tage;
Naar har jeg ei Kjærlighed øvet og sagt?
Naar har jeg ei for hendes Fødder lagt
Hvad Qvinderne meest mon behage.

Fornægte mig vil hun sikkert ei,
O nei! o nei!
Dertil har vi elsket formeget! —
— O, Mænd af Trofasthed, troer kun mig,
At „gammel Kjærlighed ruster ei,“
Det Ordsprog blev ofte sveget.

Den skjønne Qvinde, paa Hesten sad,
Hun hørte glad
Det Raad, de Herrer mon fange.
Knap traadte til hende de tvende Mænd,
Saa gav hun Junkeren Haanden hen. —
O Skam! den troløse Slange!

O Skam! hvor glad drog hun ei histhen
Med Junkeren,
Af ingen Samvittighed rystet. —
Det var den Ridder et Dolkestik;
Med bævende Læber, med stirrende Blik
Han stod med Døden i Brystet.

Bedøvet tumled' han mat og bleg
I Græsset ned
Til sine logrende Hunde;
De gamle Venner med trofast Sind
Ham slikkede kjærligen Haand og Kind
Og Blodet, som flød af hans Vunde.

Da Livets Sol i hans matte Blik
Igien opgik,
At leve atter ham lysted.
I Taarer sluktes hans Qval saa tyst;
De gode Trofaste til sit Bryst
Saa inderligen han krysted.

Med Hjertet styrket ved Hundetro
Opstod han fro,
Igjen til sin Borg at drage.
Men knap har Fod han i Stigbøilen sat,
Og sporet Hesten til Spring parat,
Han hørte sig kalde tilbage.

Paa skummende Ganger i strakt Galop
Ad Høien op
Igjen kom Junk'ren af Stene.
„Herr Ridder! jeg beder, endnu et Ord!
Vi har ei ganske vor Sag opgjort,
Een Ting er end ei paa det Rene.

Den Glut, hvis Hjerte jeg vundet har,
Ei Ro mig la'r,
De Hunde saa vel hun mon lide,
Dem med at bringe, det hun mig bød;
Thi maae, Herr Ridder! paa Liv og Død
Vi strax om de Hunde stride.“

Sit Sværd ei rørte den Ridder bold,
Men tørt og kold
Han svared den Junker saalunde:
„Herr Junker! hvorfor skal vi hugge os Saar?
Et mindeligt Ord dog langt mere formaaer
End selv den dybeste Vunde.

Og hug vi end aa vor Pande sprak,
Kun liden Tak
Fik derfor den Seiervinder.
Lad vælge de Køtere hvem de vil,
Og den de vælger, de høre til;
Langt klogere dette jeg finder!"

Den Junker mærkede Snærten godt,
Men tænkte blot:
„End eengang det lykkes kunde."
Han lokked og smækked med Tunge og Haand,
Og haabed ved Lokken og Smækken sit Baand
At slynge om Ridderens Hunde.

Han klapped og lokkede dem saa blidt;
Det hjalp kun lidt
Han smækked med Tunge og Hænder.
Forgjæves han viste sit Sukkerbrød, —
Kun Ridderens Stemme de trofast lød,
Men Junkeren viste de Tænder.

K. K.

Den gifte Stands Lyksalighed.

Held den der har i dette Liv
Saa fuldt af Tycho Brahes Dage,
Til daglig Trøst og Tidsfordriv
En from og kjærlig Ægtemage!
Gud veed, hvor, sær i vores Tid,
Da hedensk Selvmord er forbuden,
En Mand med ægte Sands og Vid
En Kone leve kan foruden!

Hver Græker og hver Romer gik
Sin Vei, naar Skjæbnen blev ham broget;
Det bør ei være Christnes Skik,
Skal Christendom betyde Noget.
En Udvei har hver Dannemand;
Hvo, naar ham Livets Sorger trænge,
Sig drukner ret i Ægtestand,
Behøver aldrig sig at hænge.

Vor Nutids sande Christendom
End bærer Patriarkers Stempel.
Den kloge Mand, som seer sig om,
Bør følge Jødernes Exempel!
De slaae sig aldrig selv ihjel,
Naar dem Gjenvordigheder ramme,
Men gifte sig med Liv og Sjæl; —
Og det er og omtrent det samme.

Sanct Paulus, skjøndt uægte fød,
Gik over til den ægte Lære,
Og paabød selv i Kirkens Skjød
Hver Bisp en Qvindes Mand at være.
Han dermed hver til Ridder slaaer,
Som Ægtestandens Pligter øver;
Thi, naar man først en Kone faaer,
Man intet andet Kors behøver.

Al Verden veed af Skriftens Bog,
At halvt caput af Aar og Harme
Kong David en Abisag tog,
For sine Fødder lidt at varme.
Jeg tog mig tidlig saadan en,
Saasnart mig Stillingen tillod'et,
Hun mig opliver Marv og Been,
Og varmer Hjertet mig og Hov'det.

Hun er saa venlig, mild og god,
Hun stedse mig imøde smiler;
Saasnart mig Noget gaaer imod,
Til hendes hulde Favn jeg iler.
Min Creditor mig stævnte nys —
Hvor let, godt Folk, kan saadant hænde!
Den Hulde gav mig Kys paa Kys —
Og strax var al min Sorg tilende.

Hun er saa vever, frisk og rød,
Saa fuld af Livets ægte Varme,
At, slukkes og mig Kampens Glød,
Den blusser' op i hendes Arme.
Forleden kunde jeg ei meer —
Træt, som en Anden, af at stride —
Hun gav af Kys mig endnu fleer,
Og jeg blev atter en Alcide.

Hun er saa munter, elskelig,
Saa fuld af Spøg og Skjemt og Latter;
Hvert Tab hun ei blot lindrer mig,
Men overvættes det erstatter.
Jeg nylig fra Forstanden gik,
Det gjør, godt Folk, saa mangen Anden,
I hendes Favn jeg atter fik
Lidt meer endog end den i Panden.

Men, siger man, en Ugift har
Endog paa mange flere Steder,
Som elsket Elsker, aabenbar
De samme gifte Herligheder,
Og Tidsfordriv er Tidsfordriv —
Hans er mod min ei værd en Hægte!
Falsk er hver Ungkarls Venneviv,
En Mage kun, som min, er ægte.

Men det forstaaer sig, ægte maae
Man ikke just den Første bedste,
Forsigtig maa til Værks man gaae,
Ved Fod i Ægtestand at fæste.
Held den, der traf et Valg, som jeg,
Da du blev min, du søde Taske:
Jeg over al min Fryd slog Streg,
Ifald du ikke var, min Flaske.

Jens Baggesen.

Visekræmmeren.

Han talte med Vid og med Forstand,
Han havde kjendt bedre Dage,
Og Minen af en Gentleman
Han endnu havde tilbage.

Et rastløst, vildt og uroligt Sind
Der lyste frem gjennem Øiet,
Skjøndt Alderen havde furet hans Kind,
Og Ryggen krum var bøiet.

Der var noget Vist, i hans Adfærd, hans Gang,
Som ofte imponeerte;
Men at tøe med en Snaps, naar han var i Trang
Ham ingenlunde geneerte.

Og ofte han sad ved Bordets Rand
Og spøgte med Piger og Ka'le
Ei Nogen forstod den Kunst som han
Sine Varer at anbefale.

For Pigerne med en Compliment
Han falbød sine Tøier,
Og mangen Mark han af Pungen tvang
Ved Smigeri og Løier.

Dog anede man: i samme Nu,
Han hørtes lystigt at skjæmte,
Der dæmrede Noget i hans Hu,
Som aldrigen han forglemte.

Hans Væsen var lig en arabisk Bog,
Hvis Indhold man ikke studerer,
Mens vilkaarligt man fængsles dog
Af de sælsomme Charakterer.

Og tit, naar han sad ved Krostuens Bord
Fordybet i Fjas og Lege
Et eneste, upaaagtet Ord
Farved hans Kinder blege.

Da greb han til sin Randsel med Hast,
Hans Fod blev snar som en Vinge;
Anslaaet var Strengen, som, til den brast,
Mon smerteligt gjenklinge.

Han kom og gik fast som en Sky,
Der paa Himlen sees at drive;
Men en Aften kom han til vor By
For evigt der at blive

Til Sygehuset han blev henbragt,
Og ved næste Morgenrøde,
Da Solen sig hæved i Flammepragt
Den sære Gamle døde.

I Hjørnet ved Kirkegaardens Muur
Hans Grav sig høiner dybt inde;
Den krandses trindt af den friske Natur,
Omflagres af lune Vinde.

Ved Grønsværets unge, fyldige Barm
De blye Violer smiler
Og Solens Straaler saa lys og varm
Til den lave Gravhøi iler.

Havde slig en Straale beskinnet hans Liv,
Hvad havde han da mon været?
Til Daad var vist kaldt ved et mægtigt Bliv
Den Kraft, som nu frugtløst gjæred.

Havde til hans Hjerte funbet Vei
Den Fred, som ham følger i Graven —
I fortvivlet Flugt fra sit eget Jeg
Han ei havde grebet Staven.

Brolf.

Liremanden.

Skjøn Jomfrue! jeg beder, medlidende vær!
Saa glæder det mig, at jeg Liremand er;
Alt længe jeg vandred' fra Huus og til Huus
Fra Bryllup til Barsel i Suus og i Duus.
En Sang for en Styver, en halv om Du vil,
Jeg synger og dreier min Lire dertil;
:,: Dog hvad jeg om Dagen for Lirespil faaer,
Om Atenen paa Kroen til Brændeviin gaaer. :,:

Min Moder, hun sagde: Genie Hans Du har!
Du synger saa deiligt, at Qvæget saagar
Af Glæde i Stalden urolig sig teer,
Og Lærken i Buret tilraaber Dig: Meer;

Thi søg med din Lire at friske dit Liv,
Og tag saa din elskede Anna til Viv,
:,: Og hvad Du om Dagen for Lirespil faaer,
Du spare til Brød i nødtørftige Kaar! :,:

Men Anna hun sagde: bliv trofast min Knøs,
Elsk stedse som nu din trolovede Tøs!
Med Taarer i Øiet min Lire jeg tog,
Fra By og til By saa sørgmodig jeg drog.
Dog naar det blev Aften og Solen gik ned,
Med Glæde til Anna jeg styred' mit Fjed;
:,: Og hvad jeg om Dagen for Lirespil fik,
Alt fløiten om Aft'nen til Anna bortgik. :,:

Min Anna, Gud bedre mig Stakkel! er død.
Med Kummer jeg ene nu spiser mit Brød;
Jeg synger for Bonden, saa ofte han vil,
Men lystigt herefter bli'er aldrig mit Spil;
Naar Sorgen for voldsomt forstyrrer min Fred,
Om Aft'nen paa Kroen jeg tryller den ned;
:,: Thi hvad jeg om Dagen for Lirespil faaer,
Om Aft'nen paa Kroen til Brændeviin gaaer. :,:

Skjøn Jomfru! jeg beder, medlidende vær!
Saa glæder det mig, at jeg Liremand er;
Om Visen, skjøn Jomfrue! Du gjerne har hørt,
Og har det til Hjertet Dig inderlig rørt,
At Anna sin Elsker til Døden blev troe:
Saa giv mig en Pjes for at drikke mig Roe;
:,: Thi hvad jeg om Dagen for Lirespil faaer,
Om Aft'nen paa Kroen til Brændeviin gaaer. :,:

Frankenau.

Kongens Tanke.

(Romance.)

Det var saa deilig en Aftenstund;
Ned Solen daled bag grønne Lund,
Og Maanen begyndte alt at sprede
Sit Straalenet over Mark og Hede.

Kong Volmer træder af Borgen ud,
En Ganger fremføres paa hans Bud;
Han vil jage inat ved Gurres Vove,
Ved Maanens Glands, i de stille Skove!

Alt har han Foden i Bøilen sat;
Da krydser en Tanke hans Hoved brat;
Og grublende staaer han med Foden i Bøilen
Mens løst han holder sin Hest ved Tøilen.

Og mere og mere han trylles ind
I Tankenettets det fine Spind,
Ved Hesten han staaer liig en Marmorstøtte
Og mon ei Haand eller Foden flytte.

Forundret hans Riddere paa ham seer,
Han meer ei taler ei heller leer;
Og paa hans ellers saa glade Pande
Nu Alvorsskyer heel mørke stande.

Da taler en Ridder saa frank og fri:
„Hr. Konge I glemme det ei at I
Os gav Befaling til Jagt at møde
For Skovens Vildt nu at lægge øde:"

Nu Maanen høit paa Himlen staaer,
Mens Nattergalen i Busken slaaer;
Thi skal Hr. Konge, vi bort nu ei drage,
I Gurres de stille Skove at jage.

— Da vækkes Kongen af vaagne Drøm,
Men ak, den har vist hans Sjæl gjort øm:
Hans Øie gnistrer, hans Pande lyser,
Den Ridder bold for hans Vrede gyser.

„Tør Træl! Du Dig nu formaste saa,
Med slig en Tale frem for mig at gaae? —
Ha! Du skal føle min vakte Vrede,
Herhid Drabanter! I bort ham lede! —

„Gaaer, henter Bødlen, og lad ham brat
Afhugge hans Hoved i denne Nat!"
Saa taler Kongen med Ild i Øie,
Da monne den Ridder sig ydmygst bøie.

„O tilgiv Konge! jeg var saa fræk!
Og Vingen dog ei paa Falken stæk,
Fordi den engang vil flagre ene,
Den ellers jo tro vil Herren tjene!

„O røv dog ikke mit unge Liv
Derhjemme sidder min elskte Viv,
Hun vil af Sorg vist i Graven gange
Naar hun faaer høre de Tidender trange!" —

Da røres Kongen! — hans Blik bli'er mildt,
Og funkler ei meer saa harmfuldt, vildt,
Han taler igjen med blidere Stemme:
„Ei kan jeg ganske din Frækhed glemme!" —

„Dog Livet jeg skjænke Dig vil, naar Du,
Den Tanke mig nævner, som fængsled' mig nu,
Dog end ei da jeg Dig Livet giver,
Før Du mig har sagt, om sand den bliver!"

Da brød den Ridder fortvivlet ud:
„Saa er jeg fortabt da — hjælpe mig Gud!
Hvor kan vel jeg Eders Tanke nemme,
Naar Eder selv den er gaaet af Glemme!“

„Nu“ smilte Kongen, „blot ei forsag,
Imorgen der er jo atter en Dag!
Et Aar jeg end Dig til Frist vil give,
Saa maa Du see til belært at blive!

Dog end et Ord jeg Dig sige maa,
Idag, et Aar Du skal for mig staae,
Og hvis Du Tanken da med ei bringer,
Forsand! Dit Hoved for Øxen springer!“

— Bort drog den Ridder saa kummerfuld,
Han kunde sig ønske i sorten Muld,
Hvor kunde vel han den Tanke nemme,
Som Kongen selv var gaaet af Gemme? —

Han drager omkring i det hele Land,
Men Ingen den Tanke ham sige kan,
Til alle synske Mænd han mon vanke,
Men Ingen kan sige ham Kongens Tanke!

Da faaer tilsidst han et Raad saa godt:
Vel Tanken Du sige kan din Drot;
Naar kun Du har Mod og ei er bange,
Men tør heel bristig til Trolden gange!

Drag bort til den Ø, som hedder Fuur,
I Klippen der har en Trold sit Buur,
Spørg ham om Tanken, — veed han den ikke,
Da, Stakkel! maa Du din Kalk uddrikke!

Saa drog han da bort og kom heel mat
Til Fjeldet paa Fuur saa mørk en Nat;
Tre Gange han banked' paa Fjeldets Side,
Da monne det sært i Klippen skride. —

Og bragende revned' det høie Fjeld!
Mens Ridderen bad til Gud om Held;
Og frem da traadte en Trold saa lille,
Med barske Miner, med Blik saa vilde!

Hans Øie ligned' en udbrændt Gløb,
Hvorfra dog stundom et Lyn frembrød,
Heel lille var Kroppen — men selv han traadte,
Paa sit eget Skjæg, saa langt det naa'de!

Som stod frem for Ridd'ren med busket Bryn
Med strænge Miner — et hæsligt Syn!
Man vel kunde see, at han let ei spøgte, —
Thi maatte den Ridder ved svarlig frygte!

Dog tvang han Frygten, og sagde frit,
Den Sag som havde ham drevet saavidt:
— „Og kan Du sige mig Kongens Tanke,
Da høit af Fryd vil mit Hjerte banke!“

„Ja“ — svared' Trolden „det kan jeg let,
Men før jeg end Dig vil sige det,
Tre Ting Du skal; mens Du her mon stande,
Dog sige mig end, som jeg selv maa sande!“

Taus grunder den Ridder en Stund herpaa:
Hjælp Gud! hvordan mon det skal mig gaae?
Han seer omkring sig til hver en Side,
Da falder en Tanke ham ind itide!

— „Vidt har jeg faret og vidt har jeg reist,
Og seet mange stolte Taarne kneist,
Og seet mangen Bolig heel stor og prægtig,
Men aldrig dog En, som Din, saa mægtig!“

„Nei“ svared' den Trold heel selvtilfreds,
„Det troer jeg gjerne. Paa Jordens Kreds
Du skal vist aldrig en Bolig finde,
Som heelt er hulet i Fjeldet inde!“

— „Vidt har paa Jorden jeg reist omkring,
Og skuet saa mangen kostelig Ting,
Men aldrig paa eet Sted saae jeg lue,
Saameget Guld som jeg her mon skue!

„Vidt har paa Jorden jeg reist omkring,
Og tidt har jeg skued' heel sælsomme Ting,
Dog aldrig saae jeg en Mand saa lille,
Med saa langt et Skjæg og saa stort et Snilde!“

— „Nu, vel er det sandt, hvad Du der har sagt,
Og da Du nu haver mit Bud fuldbragt,
Saa vil jeg ogsaa Dig Tanken nævne,
Som røvede Kongen hver Sands og Evne!

„Hans Grublen den gjaldt, om han skulde naae,
De nordiske Riger forenet at faae; —
Men ei han det skal — en kronet Qvinde
Skal først med Viisdom dem sammenbinde!

„Snart føder hans Hustrue en Datter skjøn,
Og hende vil elske hver Nordens Søn,
Hun skal forene det hele Norden,
Vidt hendes Ry skal spredes paa Jorden!“

Saa talte den Trold med det lange Skjæg
Og brat sig lukkede Fjeldets Væg;
Før Ridderen kunde faae Tid at takke,
Stod han alene paa nøgne Bakke!

Heel fro han drog til Kong Wolmers Gaard, —
End var ei forløben det hele Aar —
Han Kongen sagde den løste Gaade,
Og blev til sin Død hos ham i Naade!

W. L. J.

Til Amor.

Amor, Du lille,
Mægtige, snilde
Gud, med den skarpe og rammende Piil!
Hør mine Bønner,
Du, som belønner
Mennesk̄ets Hyldest med Kjærligheds Smiil!

Du, som mig saared'
Af og bedaared'
Grusomt mit Hjerte med Kjærligheds Magt!
Lad din Bue
Dæmpe min Lue,
Læge det Saar, som den selv har frembragt!

Lad dine Pile
Flygtigt kun ile
Hen mod det kolde, det urørte Bryst!
Ikke Du nøle,
Lad hende føle,
Himmelske Amor! din Qval og din Lyst!
Smelt hendes Kulde!
Byd, at den Hulde
Ikke min Elskov bortstøder fra sig!
Lad hende flamme
Høit af den samme
Mægtige Lue, som brænder hos mig!

Amor! Du lille,
Mægtige, snilde
Gud med den skarpe og rammende Piil!
Hør mine Bønner! —
O, da belønner
Hun mig, den Hulde! med Kjærligheds Smiil!

W. L. J.

Til Lina.

Naar elskte Lina! nu Du vandrer
I Skovens Hal, ved Søens Bred,
Naturen vist sit Præg forandrer,
Det grant Du seer ved hvert et Fjed!
Hvor nys var skjønt, — men taust og øde,
Der tusind Røster nu Dig møde!
„Han elsker Dig!"

Hvor før Du vel saae Bækken flyde,
Og hørte vel dens Melodie;
Ei kunde dog den Mening tyde,
Som Elskovs Gud har lagt deri, —
Den nu vil fatte grant dit Øre,
De Ord, Du ei for tidt kan høre:
„Han elsker Dig!"

Naar før Du Nattergalen hørte
Slaae Triller smukt i Aft'nens Stund,
En Længsel i din Barm den førte,
En Længsel, ubestemt dog kun;
Men nu i denne Længselsstemme
Du vil det Tilsagn klart fornemme:
„Han elsker mig!"

Saa vil i al Naturens Rige
Det mindste Blad faae Lyd og Klang;
Hvor end Du vandrer elskte Pige!
Du høre vil den samme Sang:
Ja Træets Susen, Blomstens Ynde
Alt vil det Samme Dig forkynde:
„Han esker Dig!"

O, gid da naar i Aftenstunden
Engang jeg ved din Side gaaer;
Mens Fuglen qvibbrer smukt i Lunden
Og Hjertets Længsler Stemme faaer —
Naar Sjælens dybe Toner klinge,
O maatte da det Svar Du bringe:
„Jeg elsker Dig!"

W. L. J.

Nissen.

Der er en ondskabsfuld Nisse,
Han boer i dit eget Bryst,
Ham kjender Du dog tilvisse,
Du hører jo tidt hans Røst!

Han gjør Dig tusinde Løier,
Dig stundom selv til Fortræd,
Men ofte han Dig fornøier.
Hans Færd da Du frydes ved.

Ret aldrig vorde han stille,
Han færdes ved Dag og ved Nat,
Og hvis ham kvæle Du vilde,
Da døde Du selv saa brat.

Der findes i Livet Visse,
Som ret ham lider saa godt,
Og rastløs søger han disse
I Hytte saa og i Slot!

Og finder han En, da mærker
Du strax Allarm i dit Bryst,
Sin Støden han flux forstærker.
Og døver hver anden Røst.

Da sværmer han saa urolig,
Tiltrods for dit strænge Bud,
Omkring i sin trange Bolig,
Som vilde han bryde ud.

Som vilde han sprænge de Lænker,
Der binde ham til hans Hjem,
Og bringe Alt, hvad han tænker
For Dagen, for Lyset frem!

Det nytter Dig ei, Du tysser,
Du brigger ham ei til Ro,
Først naar Du den Elskte kysser,
Da vorder han glad og fro!

Da sidder han glad og stille
Og nynner en Elskovssang,
Saa gjerne vi lytte ville
Til Stemmens, den kjælne Klang!

Nu kjender Du dog den Nisse,
Som boer i dit eget Bryst?
Dog hører jo tidt tilvisse
Dit Hjertes lønlige Røst!

W. E. J.

Axel til Fanny!

Mit sidste Ord i dette Liv jeg sender
Til Dig, min evigelskte Barndomsbrud!
O, naar Du tager det i Dine Hænder
Da er Din Axel salig hos sin Gud!
Jeg altfor vel den vilde Hedning kjender,
Han lyde vil sin grumme Gudboms Bud!
Imorgen Fanny! bristet er det Hjerte,
Som slog saa ømt for Dig i Fryd og Smerte!

Jeg veed det Fanny! sorgfuld nu Du sidder,
I Kamret hist, bag Rubens dunkle Glar;
Jeg veed Du tænker paa Din fangne Ridder,
Som aldrig mere skuer Solen klar, —
Han lytter nu til Fuglens muntre Qvidder,
Det tykkes ham, som de det Haab frembar:
— Fortvivl kun ei! lad ene Herren raade,
Han kjender bedst, hvad tjener Dig til Baade.

Ja, Fanny! jeg vil trygt paa Herren bygge,
Hvor vi see Mørke, seer han Lys og Dag,
Ei blot vi her skal prøve Livets Lykke,
Vor Tro først prøves ret paa Sorgens Dag;
Men er det endt, det tunge Prøvestykke,
Og har vi endt det, Herren til Behag, —
O Fanny da, da vinker Livets Morgen,
Da kommer Glæden hist og endt er Sorgen!

O, hvad er Livets bittre Sorg og Kummer,
Mod al den Glæde som os venter hist,
O! aldrig Englejublen hist forstummer,
Den varer ved i Evighed forvist; —
Og ingen Avindsrøst os mere brummer,
Med fælles Røst vi prise Jesu Christ! —
Ja, Fanny! der skal og vor Røst sig blande,
Der skal og vi med Englevinger stande!

Saa lad os her kun trange Mure skille!
Lad mellem os sig strække Land og Hav,
Snart ingen Mure meer os fængsle ville,
Fri skal Din Axel favne Dig bag Grav!
Og hos hinanden tro vi skal os stille,
Og prise Herren, som os Frihed gav! —
I dette Haab, skal Døden mig forlyste,
Med dette Haab, o Fanny! Du Dig trøste.

W. E. J.

Dronningestolen.

Stod gamle Drot over Nordens Lande
Seiersalig paa Monas Skrint:
Saae Strømmene fra de skjønne Lande
Sig slynge forbi den hvide Klint.

Her saae han Sjølunds grønnende Skove
Hegne om Leirekongens Ro:
Hist Rygen kneise fra blanke Vove
Og fjernt i Kimingen Falsterbo.

„Men hver en Kyst, som mit Øie rækker,
Nævner med Ærefrygt mit Navn:
Saa vidt man øiner de høie Snekker,
Mit Mærke stander paa hver en Stavn."

„Og hvor jeg møder de klare Vover,
Husker jeg paa en vakker Helt,
Som syngende gik til Ægir over,
Og seirende sank i Ranas Belt."

„Men her i Lyset af Østens Lue
Reiser jeg høit min Dronnings Stol.
Derfra min Drage hun fro skal skue
At kneise bestraalt af Morgensol."

„Klart blinke mit Spiir til Strømmens Brænding,
Løftet i grønne Bøges Krands.
Og du skal see mig i munter Vending
At svinge med Ægirs Døttre en Dands." —

Nu Strømmen langs med Klinten skriber,
Blank og frodig i stolte Gang,
Og synger om de forsvundne Tider
En dyb, alvorlig Mindesang.

J. H. Smidth.

Lisenlund.

Er jeg til fremmedt Land forflyttet?
Har jeg mit Dannemark ombyttet
Med en af Norges skjønne Høie?
Er det dens Granneskov, som suser
Her for mit Øre Sinclairs Sang?
Er det dens høie Sarp, som bruser
Melodisk i sin stærke Gang?
For nylig saae mit glade Øie
Jo Danas grønne Bøge høie
Sig yndige om frodig Vang.

Mei elskte Hjem er ei ombyttet;
Men skjønne Egn er tro benyttet
Til ynderige Skovpartier;
Ved Kunst Naturen understøttet
Fortryller dig med Malerier,
Som taler venligt til din Aand.
Du føler en Usynligs Haand,
Som stedse videre dig drager,
Mens hvert Parti paa ny behager.

Hvo gjorde Skoven til en Lund,
Og Klippens Vildnis til en Have,
Som pryder skjønt den Danske Grund,
Og nydes tidt som venlig Gave
Af Danske fra den fjerne Stavn?
Hvert Skridt har dig hans Roes forkyndet:
Og i dit Bryst staae kjert og yndet
Antonio Calmettes Navn.

I kjølige og milde Skygger,
Hvor munter Droslen slaaer og bygger,
Fra Broen høres Vandets Larmen
I blinkende Cascades Fald.
Med Lyst i Øiet, Fryd i Barmen
Du seer de Draaber uden Tal
I Uro støiende herinde:
Saa Minderne om Fryd og Qval
I Evighedens Dyb forsvinde.

Og hæver du til Klippens Tinde
Vemodigt Blik, da venligt vinker
Det hvide Kors dig Haab og Trøst:
Igjennem Skyggerne det blinker:
Igjennem Larmen til dit Bryst
Det taler med Opmuntrings Røst.
Stiig freibig op ad Klippens Sider!
Om tungt end gaaer dit Aandedrag,
Om end udmattet Foden glider:
Du gaaer til Himmelhaabets Dag.

Din trætte Fod mod Solens Pile
Her qvæget finder Læ og Fred.
Mens Vandene til Dybet ile,
Og Havet bruser til dit Sted,
Du fro seer klare Lys at smile:
Og der er Haabets Rolighed:
Omkring dig, i dit Hjertes Kammer,
Fred hilser dig blandt Løvets Stammer.

Hvor Kilderne tilsidst i Sandet
Betræde Jordens Grændseskjel,
Og deres Lyd med Havets blandet
Hentoner, venlige Kapel

Modtager dig, tilsmiler Landet
Og Vandreren med Hvilens Held.
Fra Bredden du af Dybets Rige
Med styrket Mod opad skal stige.

Men før du stiger, see til Splinten
Af Skibet, Stormen knuset har:
Ja see ved smulret Fod af Klinten
Gruus af en Jord, som fordum var,
Før med sin mørke Stribe Flinten
Det bløde Kride gjennemskar.
O Vandrer, her og hvor du triner,
Er eller vorde skal Ruiner.

Dog freidig frem før Solen daler,
Opad i bugtet Labyrinth!
Og snart dit Blik den høie Taler
Fro hilser i den hvide Klint,
Mens Aftenstraalen venligt maler
Tiaren paa den bratte Skrint.
Med muntert Hjerte du forlade
Høimøens tonende Leukade.

Men før din glade Gang du ender,
Tig møder venligt Blomsterbeed:
Og der din Aand tilfreds erkjender:
Et venligt Hjertes Yndlingssted,
Hvorfra kun flygtigt Blik du sender
Igjen til Havets fjerne Bred.
Med Fryd din Vandringsdag du endte;
Og sød er Drømmen, du kan vente.

J. H. Smidth.

I Frimurerlogen d. 28 Januar 1825.

Fædreneland! Dine Sletter og Dale
Fostrede Mænd i sit huldrige Skjød;
Sandhed skal vidne, og Saga udtale
At medens Fredrik den Fredsæle bød,
Blomstrede Viisdom i kraftfulde Styrke,
Egen Bevidsthed var Handlingens Løn,
Irlyset svandt i sit forrige Mørke,
Solstraalen frembrød saa herlig som skjøn;
Mangen en Grandsker og mangen en Tænker
Kasted Vildfarelsens klangløse Lænker,
Og i vort Daniens herlige Hjem
Lyset brød skinnende frem.

Fædreneland! Dine Bøgetræers Skygger
Stræbsomme Landmand gav venligste Ly;
Borgerlig Syssel saa gjerne hentye
Didhen, hvor ædel Selvstændighed bygger.
Ynglingen stræber til Viisdommens Maal,
Manden er prydet med mandige Sæder,
Oldingen nyder vedbørlige Hæder;
Yppig Naturen af gavmilde Skaal
Danien rige Velsignelser yder.
Frihed, ei Frækhed er Samfundets Baand;
Der, hvor Kong Fredrik den Elskede byder,
Scepteret er i Velgjørenheds Haand.

Fædreneland! Dine Arner forsvare
Mangen en Olding med sølvfarvet Haar;
Kjækheden voxer med stigende Fare,
Hjertet opflammet i Ynglingen slaaer.
Alle med mandig Begeistring staae rede
Thronen at værge mod Fjende og Vold;
Hvinende Glavind de drage af Skede,
Og som en Kæmpe fra Fortidens Old,
Heller Soldaten i Sværdsodden falder,
End han vil vige, naar Dankongen kalder.

Fædreneland! Dine skummende Vover
Rulle melodisk om tangklædte Kyst,
Bølgernes Drønen høitsjungende lover
Hver, som for Dig blotter villigt sit Bryst.
Dristig Søekrigeren lytter saa gjerne
Til den fortrolige varslende Sang,
Og hvis han øiner i dæmrende Fjerne
Fjende at nærme den elskede Strand,
Flyer han til Snekken, hvor Dannebrog vaier,
Kostbar som Himmelen er ham hver Stund;
Iler og finder den kronede Seier,
Eller sin Dødsseng paa Bølgernes Bund.
Saaledes er det; men sømmer det mig
Grunden hvorfor det er saa at udtale?
Ædleste Kreds, paa Erfaring saa riig,
Selv det med renere Farver kan male.
Frygten paa Havets vildtskummende Ryg
Haaber jeg steds fra min Barm sig skal fjerne;
Frygten i Hallen mig tilgives gjerne,
Derpaa jeg stoler taknemlig og tryg.

Fædrelandskjærlighed! Du er det Ene,
Æren det Andet af Samfundets Baand,
Som med ubrødelig Vælde forene
Borger og Krigeren Haand udi Haand.
Fædrelandskjærlighed! tusinde Tunger
Rynne i Freden Dit signede Navn;
Fædrelandskjærlighed djærvelig runger
Paa Kamppladsen som paa den gyngende Stavn;

Fædrelandskjærlighed Ædlingen sjunger,
Som ved Opoffrelse kjender ei Savn.
Magisk Du virker til store Bedrifter,
Sjælen opmander i Fryd og i Sorg,
Bygger Dit Panlun i Hytte og Borg,
Og hvad vi læste i Oldtidens Skrifter
Fremstaaer fornyet i ypperste Glands,
Prydet med Laurens den hædrende Krands.
I Fortid, naar lacedæmoniske Kriger
Drog imod Fjenden i kæmpende Slag,
Mødrene sagde: „Ei Pligterne sviger,
„Staten gav Værge, vi Livet Jer gav;
„Hiint I for Fædrenelandet kun drage,
„Dette, I offre det dyrkjøbt, men bold;
„Strider, og seirer, og kommer tilbage,
„Enten med Skjold, eller baaren paa Skjold."

Nu Æren, den herlige Blomst, som kun spirer,
Naar Fædrelandskjærlighed stander den nær.
Alt Ædelt og Skjønt paa vor Klode den zirer;
Den liliehvid voxer i Ætherens Skjær.
Den er alle Fristelsers kjække Betvinger;
Ved den sover Krigeren ærlig paa Straa,
Og kun ved dens Hylding han herlig sig svinger
Til Høiden af det, han paa Jorden kan naae.
I Livsvaaren er den et sandbru Orakel,
I Somren den ypperste Støtte og Stav,
I Dagenes Vinter en skinnende Fakkel,
Som leder til Ro i den ventende Grav.
Lig Danqvindens Rygte den taaler ei Pletter;
Da døer den lig Rosen paa ormstukken Rod;
Thi Intet — nei Intet paa Jord dem udsletter,
De kan ei afvadskes, end ikke med Blod.

Lig klapprende Vinge af Ørnen i Sky,
Saa Fanen i Stormen kjækt vinkende svæver,
Og Lyden forenet med Vaabnenes Gny,
Og Hestehovsslag, hvoraf Jorden gjenbæver,
Og Drønet af Skytset, som varsler: Ruin!
Og Sværdet, som hærdet paa Fjendehjelm smedder,
Og Gangernes Hvrinsken, og Kuglernes Hviin,
Som hvislende flyer fra de tætte Geledder,
Og Trommernes Hvirvler og Trompetens Klang,
Alt toner den himmeloploftende Sang,
At ridderlig Ære er Ordet, som leder
Hver følende Kriger paa kamplystne Gang
Til Ro i hans Sjæl, selv hvor Dødsenglen spreder
Sit knittrende Lynild blandt Kæmpernes Glæder.

Straalende seer jeg paa næsten hvert Bryst
Blomsten symbolisk i Malmet udgravet,
Blomsten, som lysner i Kæmpernes Dyst,
Blomsten med luttrende Aande begavet:
„Gud og vor Konge!" — De hellige Ord
Sjælens de fineste Strenge berører.
Giv da Din Gud det som hannem tilhører!
Gudsfrygt paa kampsvangre Bane paa Jord,
Lysnende med en guddommelig Straale,
Krigeren lærer standhaftig at taale,
Lærer ham klarlig, at Tapperhed selv,
Naar Religion ei hans Indre besjæler,
Er en ubændig bortrivende Elv,
Som i ugrændsede Fortløb ei dvæler;
Sindigheds-Tanken den med sig bortskyller,
Glemt er at Dødsstunden ofte er nær.
Unyttig Drab kun den Hævnlystne tryller.
— Men giv Din Keiser, det Keiserens er!
Det er: med Ærefrygt dybtfølt at skue
I Kongen et indviet Billed af Gud,
Og med Erkjendtligheds varige Lue,
Som det var Himlens, udrette hans Bud;
Opoffre villig sit Liv og Formue
For den, som villig alt offrer for os;
Byde den lede Selvkjærlighed trods,
Selv naar de jordiske Trængsler mon true.
Hvor let at opfylde saa hellig en Lov?
Hvor let for det heldig begavede Hjerte?
Naturen fra Fødslen i Barmen den grov,
Rettænkende Moder os siden det lærte;
Men lettere blev det for Daniens Søn,
End for nogen Anden, som vandrer paa Jorden;
Thi ædel Gjenkjærlighed fik han til Løn,
Da Fredrik hans elskede Konge er vorden;
Hvis Tanke uafbrudt er Daniens Held,
Fra Morgenens Gry indtil Orion tindrer;
Hvis Idrætter, luttret i Godhedens Qvæl,
Den Sørgende trøster, den Lidende lindrer;
Hvis Throne befæstet ved Mildheden staaer;
Hvis Scepter saa gjerne alt Ædelt beskytter;
Hvis huldrige Hjerte velgjørende slaaer
For hver den, som aander i Borg eller Hytter.
Historiens Muse, Retfærdigheds Tolk,
For kommende Slægter vil sandbru nedtegne,
At medens alt Ondt hærged Jorderigs Egne,
Hvad Fredrik den Huldeste var for sit Folk:
Den Svageres Værn og den Sørgendes Trøst,
Den sjeldneste Fader, sit Danriges Lyst,
Og derfor i Templet, hvis grundfaste Piller
Kjerlighed, Pligt og Taknemlighed er.
Daniens Sønner et Altar opstiller;

Om det kun Fryd hersker fjern og nær.
Alterets Lue evindelig brænder,
Herlig slaaer Flammen mod Himmelen op.
Bønnen erkjendtlig der Folket opsender,
Bønnen opstiger for Dannemarks Drot:
Høie Alfader! Tilfredshed den sage
Belyse hans Vei med sin skinnende Glands!
Høie Alfader! Lad Frederiks Dage
Krones med Aldrens sølvlokkede Krands!

P. F. Wulff.

Efterskrift.

(I Anledning af Striden imellem Sø- og Landmagten.)

I Flagets Sønner! hør mit Raad:
Nyn ofte Evalds gamle Sange;
Nutid ei synger Eders Daad,
Mens Fanens har af Skjalde mange;
Og øverst blandt dem G— — staaer,
Han beres Hæder publicerer;
Han panegyrisk Strengen slaaer,
Selv naar et Regiment udgaaer
Paa Fælleden og exercerer.
Brug aldrig Pennen som et Sværd;
Ved skjulte Angreb bliv ei hede;
Ikkun om Enighed I frede;
Lad Andre dømme Eders Værd!
Lad det, som B— angiver, lakke
Ad Enden med Forrettighed!
Derfor I visselig maae takke,
Da I af ingen saadan veed.
Hvormeget man end derom skriver,
Staaer dog den Sandhed evig fast,
At I ei har Prærogativer,
Som han vil lægge Jer til Last.
I have ei paa Vadsker-Bæknet
Det antidanske lille v,
Som man kan see paa Hestedæknet,
Jeg troer saagar paa Barnets Blee;
Paa Svøbets Hjørne er det skreven
Med Mærkeblæk af tydsk Fabrik;
Da det er svagt, er Ammen bleven
Forkyndt, det ei i Vadsk holdt Stik,
Og paalagt strengt, at holde Flippen,
Med Navnet ziret, fri af Strippen.
I blive ei nobiliteret,
Hver hedder som sin Fader kun;
Til Eders Navn bli'er ei addderet
Et fra Darausſen hentet von.
I have ei von Augustinus,
Von —strup, von —by, von —sen, von —us;
I troe at man med Vonnet minus,
I Danskens Agt kan vinde plus.
Dertil især I stadigt tragte,
Ei til det Privilegium,
Som I hos Andre ei foragte,
Men har ved eget Navn ei Rum.
For Fædrelandet, for dets Hære,
For Drot, for Borger Agt og Ære
Og Kjærlighed indpræget være
(Naar man Jert Støv til Graven bære)
Paa Eders Epitaphium!

P. F. Wulff.

Om Høsten.

Overalt, hvor Sommerglæden
Vinked os med aaben Favn
Er Tungsindighed og Savn
Kommet sagtelig isteden.
I de første Høstens Dage
Drømt kun var Naturens Gru;
Sorgens Aander sov endnu
Under Lundens Kuppeltage.

Men i Fuglens sidste Trille
Var dog Savnets Tone lagt,
Og i Sommerglædens Dragt
Hviled Egnen stum og stille.
Stille som en smykket Kirke.
Laae den solbelyste Vang
Under høie Hængebirke.

Længe vandrede vi tause
Mellem disse fagre Træ'r,
Og vi standsed ofte der,
Grebne af Naturens Pause.
Selv i Lykken, selv paa Grunden,
Hvor vort Livs Kjerminder groe,
Var, ved Egnens matte Ro,
Hjertets Lyst i Vemod svunden.

Men da Suk fra Fjeldelier
Gjennem alle Lunde gik,
Og da Løvet for vort Blik
Spredtes paa de dunkle Stier,
Da blev Egnens tause Dvælen
Mellem Glædesliv og Gys
I en varm Erindrings Lys
Stillet klarere for Sjælen.

Og i Tankens Liv formildet
Vinked nu den stille Egn;
Denne Vang med Birkes Hegn
Var nu Sjælens eget Billed,
Og fra disse lyse Grene,
Hvor den sidste Irisk slog,
Gik en aandig Epilog
Over Sommerlivets Scene.

„Naar Naturens Pulse standse
I en taus Betragtnings Stund,
Mens endnu den dunkle Lund
Bærer sine Glædeskrandse,
Da vil Egnens Billed stilles
Paa din Vandring roligt, helt;
Thi om Lidt er Veien delt,
Hvorpaa Liv og Død skal skilles.“

J. S. Welhaven.

Vaabendragerens Eed.

Da Solen sig neied
Bag Jydlands gule Strand,
Et vældigt Banner vaied
Paa Hjelm fra Taarnets Rand:
Blaat, som de smaa Violer,
Som Haves stærke Flod.
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod.

Men da den atter reiste
Fra Østersø sig op,
I Luft end Taarnet kneiste,
Men kullet var dets Top;
Thi Borgens Høvding stærke
Var død den samme Nat,
Og Heltens Skjoldemærke
Var ved hans Hoved sat.

Hans Vaabenbrødre brave
Stod om hans Leiested.
Hvor skal de ham begrave,
At han kan fange Fred?
Han har ei mange Venner,
Som vogte tør hans Tarv;
Og Hevn har lange Hænder
Og Hadet gaaer i Arv!

Han har ei mange Venner,
Han var en fredløs Mand;
Paa Drotten sine Hænder
Usaligt lagde han.
Hans Hjerte vilde sove
I Danmarks bløde Eng,
Hvis der de torde vove
At rede det en Seng.

De samle sig, de sværge
Paa Knæ, hvor Baaren stod,
Med løftet Haand og Værge,
Ved Christi dyre Blod,
At de trods Gunst og Ære,
Trods Guld og Elskovs Lyst
Den Løndom vilde bære
I troe og tause Bryst.

De sværge høit, at binde
Med Staalet selv hver Mund,
Med Død hvert Øie blinde,
Som dunkelt aned kun,
Hvor Marsken med sin Brøde
Til Dommens Time laae:
At Livets Hevn den Døde
Til Haan ei skulde faae! —

I Stubberud, i Fyen,
Paa Hirtsholms flade Strand
Alt slumrer hele Byen,
Og mørk er Hav og Land.
Et eenligt Lys kun flammer
Hist i en Bondegaard;
Travlt sidder her i Kammer
En Mø, og Væven slaaer.

Hun skotter tidt til Ruden,
Den er saa ravnesort;
Fælt svæver Vindens Tuden
Om Tag og Dør og Port!
Novemberstormen lukker
Vidt op sit stærke Gab,
Dybt krymper sig og sukker
Det haardt betrængte Hav.

Hvi slaaer saa flittigt Væven
Den Bondedatter fiin?
Hvad tyder Læbens Bæven?
Og Rødmen under Liin?
Hvad sige disse Taarer,
Og disse ømme Smiil? —
Det Længsel er, som baarer
Med sød og bitter Piil.

Men Længselen skal stilles,
Og Sorgen gaae i Ban,
Snart skal hun aldrig skilles
Meer fra sin Fæstemand;
Hos Helten hist paa Øen
Han var en trofast Svend;
I Kjærlighed nu Møen
Ham tjente tro igjen.

Mens Varmen langsomt bæver,
Sit Blik fra Vævens Baand
Mod Vinduet hun hæver, —
Brat standser hendes Haand!
I mørke, dybe Fjerne
Et Lys hun skimte kan: —
Det ligner ei en Stjerne
Bag Natteskyens Rand.

Fra Kirken der, paa Banken,
De røde Glimt udgaae;
Hun gyser vel ved Tanken,
Dog kan hun ei modstaae;
Hun sniger sig saa stille
Til Kirkegaardens Muur,
Og bag en steensat Pille
Hun ængstlig staaer paa Luur.

Fra Stranden op med snare,
Med sagte Skridt paa Sti
En sort formummet Skare
Gaaer hende tæt forbi;
Bestraalt af røde Fakler
Mod Kirkeporten hen
En Kiste langsomt vakler
Imellem tause Mænd.

Paa Kirkegulvet Børen
Er sat i Fakkelskin;
Hun lister sig bag Døren
Og kiger sky derind;
Med Spyd og Stang oplukker
De Kirkens dunkle Skjød,
Den høie Hvælving sukker
Ved hver en Steen, de brød.

Paa Gravens Rand de trække
Fra Kisten, lang og sort,
Det rige Fløielsdække
Med sorgfuldt Alvor bort;
Blaat var det, som Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod,

De Liget dybt nedsætte,
De mure Graven fast,
Af Nattens Værk udslette
De hvert et Spor i Hast.
Det stumme Øie taler,
Med foldet Haand de staae, —
Da Morgenhanen galer,
Og varsler dem at gaae.

Flux blev hver Fakkel slukket,
Og Natten dobbelt sort,
Den tunge Port tillukket,
Og saa de stormed fort;
De svandt ved Bredbens Stene,
Ved Havets mørke Strøm:
Og Pigen stod alene, —
Og Alt var som en Drøm.

Men da hun ile vilde
Kjækt fra sit Smuthul trangt,
Hun følte Foden hilde
Sig i et Klæde langt;
Hun greb det, og hun bar det
Med sig i Huset ind,
Og da hun saae, — da var det
Hiint rige Fløielsskind:

Blaat, som de smaa Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod!
Heel tankefuld hun gjemte
Det paa sin Kistes Bund, —
Og Nattens Rædsel glemte
I trøsterige Blund. —

Saa blank var Vinterdagen
Høit Klokkemalmet slog;
Smukt over Sneens Lagen
Hjemgik et Bryllupstog:
Ung Iver med sin Karen
Kom glade, som til Dands,
Og lystig fulgte Skaren
Med Sange, Baand og Krands.

Med Larm og Snakken klemte
Sig Flokken rundt om Bord,
De Spillemænd istemte
Det muntre Brudechor;
Tæt Skiven var bedækket
Med Bøste, Brød og Kjød,
Og Skjenkebordet spækket
Med Lutenbrank og Mjød.

At Ingen sidde skulde
Den Dag ved tomme Fad,
Fik Stodderen tilfulde
Saameget, som han gad;
Og da nu Stjernebuen
Omhvælved By og Huus,
Gik Dandsen rask i Stuen
Ved røde Brudeblus.

Skjøndt Pigerne omskandsed
Saa kjækt den væne Brud,
De Koner hende dandsed
Af Pigelauget ud.
Den blanke Brudekrone
Det blonde Haar forlod,
Snart hun som ærbar Kone
I Liin og Hue stod.

Med Latter og med Buldren
De hende drog afsted;
Brudgommen over Skuldren
Ret smilede derved;
Og fra de Gjester vilde
Med længselfulde Sind
Han sneg sig let og stille
I Helligdommen ind.

Men neppe er han ene
Alt med sin Hjertenskjær,
Staaer han, som Væggens Stene,
Med Dødens Farveskjær;
Af Skræk og Vee betagen
Han maalløs stirrer paa
Det prægtige Sparlagen,
For Brudesengen laae.

Af Fløil, som blaae Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod! —
„Hvor fik du det, mit Hjerte?“ —
Hans Stemme standser da
Af Aengstelse og Smerte, —
„Hvor fik du dette fra?“

„Ei har min Haand det stjaalet,
Og kjøbt jeg har det ei;
Det blev mig ei tilmaalet, —
Jeg fandt det paa min Vei,
Og tog det op i Blinde
En Nat, ved Kirken her,
Da nys jeg saae derinde
En selsom Jordefærd!“

Det sagde hun, og smiled,
Og, ak! han smiled med;
Useet dog Taaren iled
Paa brune Kinder ned.
Med selsom Ild i Øiet,
Med Armen over Bryst,
Hen over hende bøiet
Han sukkede saa tyst:

„Du rene Liliestengel,
Som nu skal vorde brudt,
Har Hevnens vrede Engel
Og dig en Piil afskudt?
Forkastet og forbandet
Af Mennesker og Gud
Jeg maa, jeg kan ei andet, —
Tilgiv, min søde Brud!“

Hun aned ei, at Sukket
Fra dybe Qval fremgik;
Det blide Øie lukked
Hun for hans stærke Blik.
Undseelig Panden dukked
Hun ned i Bolstret blødt; —
Han Brudelampen slukked,
Og hvisked: „sov nu sødt!“ —

Da Morgenrødens Stribe
Udspændtes bred og lang.
Lød Trommeslag og Pibe
Til lystig Jubelsang;
En Sværm af muntre Gjekke
For Kammerdøren stod,
Det unge Par at vække,
De Sangen tone lod.

Det vared dem for længe,
De stødte Døren op;
I Buret sig mon trænge
Med Støi den vilde Trop;
Men som af Lynet slagen
Den ræd tilbage veg, —
Thi Bruden laae paa Lagen
Blodstænket, kold og bleg!

Men Svenden var forsvunbet! —
Ham havde Edens Magt
Langt mere helligt bundet,
End Kjærlighedens Pagt;
Han havde, ak, desværre!
For Staal, i Blodet døbt,
Om Troskab mod sin Herre
Sig stolt Bevidsthed kjøbt.

Saa Sagnet os fortæller,
Men dunkelt er dets Ord;
Hvad Folkets Mund os melder,
Har Tvivlen i sit Spor.
End ingen Grandsker kjender
Man, som for Dag har bragt,
Hvor de trofaste Hænder
Stig Hvides Been har lagt.

Christian Winther.

Rolig, høitidsfuld og stille.

Rolig, høitidsfuld og stille,
Slumrer al Naturen her;
Aftenduggens Perler spille
Over Engen fjern og nær.
Snart søger til qvægende Dvale
Hiin Lundens bevingede Hær;
Snart Solen skal rødmende dale,
Og farve det bølgende Kjær. :,:

Saa skal mine Dages Stjerne
Snart forgjæves dale ned;
Snart jeg iler — ak! saa gjerne,
Ind til Gravens tause Fjed.
Ja, siden jeg dit Savn begræder,
Jeg vandrer urolig, forladt;
Veemodig min Bane jeg træder,
Omhyllet af Kummer og Nat. :,:

Jeg en Rose vilde bryde,
Jeg bestemte den for dig,
Dit det favre Haar at pryde,
Men dens Torne saared mig.
O! gjerne maa Skjebnen beskikke
De mørkeste Dage for mig;
Mig Tornene gjerne maa stikke,
Naar Roserne blomstre for dig. :,:

Vær du vort Selskabs Skytsgudinde

Vær du vort Selskabs Skytsgudinde,
O, Venskab! Jordens bedste Held!
Vort Favnetag dit Hædersminde!
Vor Fryd udspringe fra dit Væld!
Op, Brødre! stemmer, stemmer i!
Held være Venskabs Harmoni!

Du Moder til hver mandig Glæde,
Forskjønner selv den Vises Fjed;
Du har i Amors Blomsterkjæde
Indflettet dine Roser med;
Op, Brødre! stemmer, stemmer i!
Held være Venskabs Harmoni!

Naar Himlen en Velgjerning sender,
Du lærer os at nyde den,
Naar Skjæbnen sine Tordner tænder,
Hvor sødt, at flye hen til en Ven!
Op, Brødre! stemmer, stemmer i!
Held være Venskabs Harmoni!

Og her ved Festens glade Dage,
Naar Ven er samlet med sin Ven,
Du smelter os ved Armods Klage,
Mild byder du, at lindre den.
Op, Brødre! stemmer, stemmer i!
Held være Venskabs Harmoni!

Lyd høit vor Sang! lad Verden kjende
At Venskab er vort Øiemed,
At alle, alle Hjerter brænde
For dig, du Jordens Salighed.
Op Brødre! stemmer, stemmer i!
Held være Venskabs Harmoni!

Thaarup.

Alfernes Lind.

Der stod en Lind paa Fagertun
Med vidtudgrenet Krone,
Den gjemte i sit Løvpaulun
En Alfedronnings Throne.
I fredet Ly, paa Busk og Urt,
Saa langt som Linden skygged,
Stod hver en Blomst saa friskt og purt,
Ved Alfers Magt betrygget.

Med Blomsterfunkler ved Sankthans
Laae Tunet rigt indvævet,
Men rigest dog, hvor Alfers Dands
Om Lindestammen svæved.
Ja, sent ved Høst i Maaneglands
Har Alferingen tegnet
Paa Lindens Grund en Blomsterkrands,
Mens Egnen trindt laae blegnet.

Naar Duggen efter Solnedgang
Stod glimmerhvid paa Tue,
Og Droslen stemte op sin Sang
I Fyrrelundens Bue,
Naar Alfer kom fra Krat og Skov
Og fløi i Aftenvinden,
Da havde ingen Vandrer Lov
At nærme sig til Linden.

En Sommeraften sad der dog
En Kvinde under Løvet,
Forladt og arm, af Smertens Aag
Nedbøiet og bedøvet.
Et Pigebarn paa hendes Skjød
Laae tæt indsvøbt og stille;
Om Morgnen fandt man hende død,
Med Armen om den Lille.

I Bondens Gaard, ved Arnens Fred,
Fandt Barnet Hjem og Pleie.
Selv Alfeflokken, af hvis Fjed
Staaer Frygt paa alle Veie,
Har dog, mens Vift af Lindens Blad
Holdt Pigen sødt indhyllet,
Sin Rosendug, sit Skjønhedsbad,
Paa hendes Pande drysset.

Det Skyggely, den Blomstergrund,
Hvor Ingen turde træde,
Blev aabnet fra den samme Stund
For hendes Barneglæde.
Den lette overgivne Slægt,
Der veed af ingen Smerte,
Tog for bestandig Savnets Vægt
Fra Pigebarnets Hjerte.

Og da hun fik det sikre Trin
Og kunde Stien kjende,
Hun vandred tidt til Alfers Lind,
Naar Dagen gik til Ende.
Og sad hun under Løvets Hvælv,
Man fristedes at sige,
At det var Alfers Dronning selv
I Glandsen af sit Rige.

Ja hun var fin og alfelet,
Den spæde Rosenblomme;
Hver Hyttevraa, hver fattig Plet
Fik Lys ved hendes Komme.
Gik Bonden end i arme Kaar
Og bar sit Dagværks Møie,
Han strøg dog hendes gyldne Haar
Og saae i hendes Øie.

Sin Lyst og Leg i Skov og Eng,
Og i de bratte Lier,
Hun delte med en væver Dreng,
Der baned hendes Stier.
Han vaded i den stride Bæk
Og bar den Lille over,
Han gjorde Vei i Krat og Hæk
Til Lundenes Alkover.

Saa flink og kjek, han turde dog
Ei følge med til Linden,
Naar sagte Sus og Alfers Tog
Blev hørt i Aftenvinden.
Ved Tunets Hegn, i stille Frygt
Han voved kun at standse,
Mens hun gik smilende og trygt
Til Alfeflokkens Dandse.

Men skjønt han aldrig skue fik
Et Glimt af Alfeværden,
Ved hendes Lege dog opgik
For ham en Trylleverden.
I Rosenly, i Birkelund,
Hun hvisked i hans Øre
det Eventyr, som han og hun
Alene maatte høre.

Og som en Stræng, hvis Liv er vakt,
Maa zitre under Klangen,
Blev af det Underbares Magt
Hans Hu med Bæven fangen;

Men hun, der greb saa dybt hans Sind,
Og lod det zitre længe,
Var selv som Aftnens svale Vind,
Der rører Harpens Strænge.

Naar Bonden saae i Leg de To
Ved lyse Sommernætter,
Han mindedes den sunkne Tro
Paa Nordens hulde Vætter;
Ja, mangt et Alfesagn, der laae
Hos gamle Folk i Dvale,
Gik frem paany af Arnens Vraa
I disse stille Dale.

Thi Linden, der paa Tunet stod
Og skygged Blomstergrunden,
Den Lille, som ved Træets Rod
I Morgengry blev funden,
Og Barnets Magt og Skjønhedssands,
Som Alle maatte hylde —
Det Hele stod for Folkets Sands
I eventyrlig Fylde.

Men alt som Pigens Barndom veg,
Blev klarere at kjende
Det Sind, som Alfer under Leg,
I Drømme skjenked hende.
Hun fik ei Rankens ømme Liv,
Som sig til Fjeldet klynger,
Hun ligned mer det lette Siv,
Hvor Sommerfuglen gynger.

Og han, der ømt ved Barnet hang,
Og baned hendes Stier,
Gik nu alene mangen Gang
I Lunde og i Lier.
Hun brød saa ofte deres Pagt
Med overgivne Luner,
Hun bandt den atter, som med Magt
Af hemmelige Runer.

Engang da hun var sexten Aar,
Og dobbelt skjøn at skue,
Kom ridende til Bondens Gaard
En Herre med sin Frue.
I Dalen hviskede man om
At det var Pigens Frænder,
Nu, hed det, Hittebarnet kom
Først i de rette Hænder.

Og inden kort hun drog med dem
Til fjerne, fjerne Egne;
Da stod just hendes Barndomshjem
I Blomstring allevegne.

Paa Veien ved hver Hyttedør
Hun mødte vaade Blikke,
Men glad og smilende som før,
Hun mærkede det ikke.

Og som et lukket Land, hvorind
Ei Verdens Larm kan trænge,
Laae Dalen snart bag hendes Trin
Med sine tause Enge,
Og intet Ny fra hendes Gang
Blev baaret did tilbage;
Der hørtes kun en Efterklang
Af hendes Barndomsdage.

Den vevre Dreng, hvis Sjel blev stemt
Og rørt af hendes Ynde,
Har dybest hendes Billed gjemt
Og kan dets Magt forkynde.
Og i hans Manddom næres nu,
Halv klar og halv forborgen,
Den Trylleverdens Lyst og Gru,
Der omgav Barnets Morgen.

Sin Fædrebygd har han forladt,
Hans Hjem er allesteder;
Der er ei Klev saa vild og brat,
Som han ei let betræder.
Han viser Vei, han bringer Bud
Paa Fjelde og i Dale.
Det er den gjeve Sangerknud,
Om hvem der vidt gaaer Tale.

Som Dværgemaal, der høres tidt
Fra Fjeldets dunkle Haller,
Hvor Stilhed ruger milevidt,
Hvor ingen Stemme kalder,
Saa stiger ofte fra hans Bryst,
Mens Arnens Klynge lytter,
En Klang af svundne Tiders Røst,
I Dalens tause Hytter.

Thi mangt et Sagn og mangt et Kvad,
Som Fjeldets Aand har dannet,
Og var igjennem Slægters Rad
I Folkets Liv iblandet,
Det stilner der, hvor Sindet kun
Til Nutids Kløgt er bundet,
Og har paa denne Sangers Mund
Sin sidste Tone fundet.

Tænk paa de dybe Egnes Fred,
Som Jøtler vaage over,
Hvor Liens Lunde stimle ned
Til Flodens milde Vover;

Hvor Stien, under Dværges Hjem,
Til Sæterhytten leder,
Hvor Elven gaaer blandt Roser frem
Af Skovens Dunkelheder.

Det skjulte Liv, der svulmer rigt
Og aander frisft derinde,
Og blev til Toner og til Digt,
Der kom i Folkeminde,
Det kan ei ganske slettes ud
Af Slægtens Hu og Tanker,
Saa længe det hos Sangerknud
I hver en Aare banker.

Og dog i mangen fager Dal
Han gaaer med lukket Indre,
Som den, der har en lønlig Kval
At bære og erindre.
Og vilde Nogen fritte da,
Og faae ham til at synge,
Man lokked før en Tone fra
De stille Blomsters Klynge.

Kun den, der fik en Sangers Sind,
Kan see med ham tilbage,
Og høre hvor han fletter ind
I Sagn og Digt sin Klage:
I Dalen vil ei Vætter bo,
Hver Alf og Dværg maa flytte,
Forbi den gamle Folketro
Er slukt i Hegn og Hytte.

Og tyst og stille er der alt
I mange dunkle Lunde,
Hvor engang Knud i Drømme faldt
Ved Nyn af Alfers Munde.
Han standser i det grønne Ly
Og lader Stemmen klinge,
Men ingen Alf vil der paany
Slaae ud sin klare Vinge.

Han har et Kvad, der sjelden kun
Er kommet paa hans Læber;
Thi dybest ved hans Hjertes Grund
Dets Ord og Tone klæber.
Dog stundom naar en Børneflok
Omkring hans Knæ sig klynger,
Da, siger man, det hender nok
At dette Kvad han synger:

„Paa Fagertun, der stod en Lind,
Og lod sin Krone suse,
Og Alfer fløi i Skyggen ind
Og vare der tilhuse.
De flagred og de dandsed der,
Saa lette og saa fine,
Omkring min lille Hjertenskjer,
Den fagre Lindeline."

„Hun hersked over alle dem
Og over alle Blommer:
Men nu har Alfen intet Hjem
Og Tunet ingen Sommer.
Hun var saa smuk, saa skjer af Hud,
Men flygtig kun af Tanke,
Og derfor maa nu Sangerknud
Paa vilde Veie vanke."

„Hun hviler nu saa blødt paa Dun,
Og slider Fløil og Silke,
Og derfor staaer paa Fagertun
Hver Urt med visne Stilke,
Nu flagrer hendes fagre Lok
I klare Dandsesale;
Men derfor har dog Alfers Flok
Forladt de grønne Dale.

Da sidst hun sad, mens Dagen led,
I Ly af Lindens Krone,
Den rysted sine Blomster ned
Med sagte Klagetone.
Paa hendes gyldenblanke Haar
Den drysfede de sidste,
Og Træet stod den næste Vaar
Med idel tørre Kviste.

Da Øxen ved dets Rødder klang,
Da Alfers Lind blev fældet,
Begyndte Knud sin travle Gang
I Dalen og paa Fjeldet.
Han klapper Barn og Mø paa Kind,
Og plukker Roser røde —
Hans Hu er hos den faldne Lind,
Hvor Tunet ligger øde."

J. S. Welhaven.

Harpen i Borgen.

Paa Klippetinde i Birtingsland
En skinnende Borg sig hæved.
Den stod under Sky paa en Afgrunds Rand,
Hvor speidende Ørne svæved.

Den stirrede ud over fjernest Vang,
Den speiled sig stolt i Voven,
Hvor Floden lagde sin Slangegang
I Dybet af Egeskoven.

Og trindt om Borgen en Leir var sat
Af Telte som Skoven spændte;
Der var under Løvet en kjølig Nat,
Naar Solen som klarest brændte;
Og Floden, der bar en zitrende Brem
Af Lys paa tause Vande,
Den veg til Side, og bugted sig frem
Mod Skyggen af mørke Strande.

I drømmende Stilhed Borgen stod
Med kneisende Spir og Volde;
Men Sagnet vaagnede ved dens Fod
Og hvisked til Herrer bolde:
„Den fagreste Fe, der sysler i Løn,
Omdreier sin Ten herinde,
Det klingende Guld af en springende Brønd
Hun lægger i Traad og Tvinde.“

Da drog i Skoven en vældig Hær
Af Herrer og Vaabensvende;
De søgte Borgen med vildt Begjer
Og vilde dens Mur berende.
Den knusende Vædder til Stød blev lagt
Og drøned mod Portens Plader,
Den susende Slynge brugte sin Magt
Mod Gitter og Marmorkvader.

Men Port og Mure sluttede fast
Som Klippen, hvorpaa de stode,
Og Kæmperne vare, da Vaabnet brast,
Som baarede Mænd tilmode.
Da fremtren flux paa den aabne Gang,
Der gik over Portens Bue,
Mens Aftnen gløded paa Skov og Vang,
Den deilige Borgens Frue.

Hun hæved Stemmen og strakte sin Arm
Mod Kæmpernes mørke Vrimmel,
Og holdt en strængeløs Harpekarm
I Glandsen af Aftnens Himmel.
„Vig bort fra Borgen, du vilde Hær;
Thi Muren kan dog ei sprænges
Før denne Karm, som jeg løfter her,
Fuldendes og helt bestrænges.“

„Det Spind, der virkes af sprudlende Guld,
Vil engang i Harpen klinge,
Og naar den er stemt og Klangen er fuld,
Skal Gitter og Kvader springe.

Da leger den duftende Foraarsvind
I Haller og snævre Gange,
Da drager Livet i Borgen ind
Med Løv og med Fuglesange.“

Saa bortdrog Hæren med slukket Mod
Og spredtes til alle Sider,
Og atter drømmende Borgen stod
I skiftende lange Tider.
Nu er paa Klippen en Rest igjen
Af Borgens Volde og Taarne;
Men gribende Toner, der gik fra den,
Er vidt over Landet baarne.

Thi Harpen har klinget i Borgehal
Med alle de gyldne Strænge,
Og Spillets vældige Tonefald
Har kunnet Murene sprænge.
Den skyggede Flod, med svulmende Gang
Har baaret dets Gny paa Voven,
Og Harpens mægtige Efterklang
Har bruset fra Egeskoven.

J. S. Welhaven.

Gefion og Gylfe.

Mel. af Rung.

1.

Hun stod i Gylfes Haller
Med høie Miner,
Og qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

„O Gefion, Asers Afkom!“
— Saa talte Kongen —
„Med rige Gaver kom Du
Hen til min Hal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Og med Din Harpes klare,
Hellige Klang.

Hvad giver Gylfe Konning
Til Dig som Gjengjæld?
En Ring af Guld hiint røde
Rækker han Dig.“

Og Gefion greb i Harpen
Med muntert Hjerte:
„En Ring af Guld hiint røde
Raader jeg selv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
Min Sang Du lønne!
Med Øxne stærke lad mig
Pløie det fra."

Og Gylfe gik fra Høisal
Med Hofmænd gode
Og undred', der han skued'
Øxnenes Gang.

Fra Ploven trængte Jernet
Til Jordens Midtpunkt.
En bred og bundløs Fure
Viste dets Vei.

Fra dybe Kilder Vandet
Foer ind i Furen,
Hvor som et blaaligt Belte
Voverne gik.

Og Sverrigs Drot med Undren
Et Øland øined',
Der herligt mildt i Havet
Svømmende laae.

Men Gefion stod paa Øen
Med høie Miner,
Med Sang i Skyen bød hun
Drotten Farvel.

2.

Hun stod paa Øens vundne Kyst
Og læned sig til Ploven:
„O Gylfe Konge! hør min Røst!
Saa qvad hun over Voven,
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

„Vel har jeg pløiet fra Dit Land
Et rigt og kostbart Stykke,
Og skilt fra Dig ved dyben Strand
Min Æt, der her skal bygge. —
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
Skal atter os forbinde,
Thi over den en Bro jeg slaaer,
Der aldrig skal forsvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ny,
Dens Bue bredt sig lægger,
Og bygges altid op paany —
En Bro af stærke Snekker.

Paa denne Bro, der bærer godt,
Skal fare glade Gjæster,
Og ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
Vort Forhold jeg befæster."

Hun taug og stirred for sig ned
Og læned' sig til Ploven.
Og atter fra den vundne Bred
Saa qvad hun over Voven:

„O Gylfe! sære Fremrids Kaar
Staae klare mig for Øiet.
Erfar, hvad jeg om Landet spaaer,
Jeg nys fra Dig har pløiet.

At dette Øland er en Part
Af Sverrigs tappre Rige,
Det skal i Tiden kjendes klart
I Tvekamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte skal
I Kamp vort Forbund løses,
Og grumt og ved hinandens Fald
Vort Hjerteblod udøses.

Og dog, o Gylfe! — at engang
Min Ø fra Dig er vundet,
Skal kjendes paa den stærke Trang,
Der luster over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen,
Alt efter grimmest Fægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til sin Slægtning."

— Og Gefion taug, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og suseð' med prophetisk Klang
I Sundet over Voven.

Den suser end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Gefions Ø
Og over Nordens Lande.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Henrik Herz.

Fra Fidelio til Stella.*)

(En Heroide.)

Fra Sillerøds Paulun Fidelio Dig sender
Dydædle Stella! hvad han selv ei bringe tør;
Imidlertid hans Sjæl trods Islands Hecla brænder
Og i hans usle Krop besatte Krumspring gjør.
Ak Stella! søde Roer, Din Glands blev mig et Mørke;
Du kom, Du smiilte, Dig hvert Hjerte fløi imod.
Mit svedte, slog pik! pik! af Elskovs svære Tørke,
Og ligger nu henslengt i Støvet for Din Fod!
Tobenet fjærløst Kræ! hvor er Du dog en Usling!
Eet Glimt, eet Øieblik forstyrre kan Din Fred!
Du troer den er stiv, men vips! den lille Pusling
La'er flyve mindste Piil, saa falder Stadsen ned.
Hvor smertelig maa jeg ei denne Sandhed prøve!
Fra første Dag jeg Dig i al Din Ynde saae,
Min Ro med Ørne-Klør, min Sorg og Kummer røve,
Og Øinene vil snart Skarlagens Kandtning faae.
Jeg Medestangen ta'er, og mellem Søens Bølger
I Haab om Tidsforbriv la'er bratte ned min Krog;
Men hvor jeg traffer hen Dit Billede mig følger,
Jeg glemmer Madbiken og sidder som et Drog,
Nedslagen vandrer jeg til øde Hjem tilbage;
Forgjeves duster mig Steg, Æblegrød imod;
Igaar jeg gar lod staae en Fleske-Pande-Kage,
Skjøndt Svoger Fanden bad sig tage den var god.
Min forbums stolte Lyst, min brune-Meerskums Pibe
I Hetten ligger hen, jeg neppe til den seer;
Thi spør jeg Kjedsomhed hvortil jeg dog skal gribe,
Og denne svarer mig med Gaben: Speculeer*)
Jeg troer den har Ret, dens Venne-Stemme lyder,
Og synker søvnig hen paa Plydses Kanape;
Hvor Sjælen slig en Slurk af Salighed nyder,
At den i Drømme maa endogsaa skoggerlee.
Men Kakkelorum! ein, zwei, drei, changez! forandrer
Mit Honnings Eden til et Malurts Golgatha:
Du rives fra mit Bryst, og mellem Trolde vandrer
I Kjøbmænds Lignelse, men uden Horn herfra.**)
Jeg gi'er et Smerte-Skrig og efter Skyggen snapper,
Men grumme qui pro quo faaer bare Ellens***) fat,
Der med uvenlig Haand mig flux paa Kinden klapper,
Saa Drøm og Søvn og alt Spilloppet beer god Nat.
Alt, kun min Quide; thi dens Snoge med mig vaagne,
Og kjøle hvert Minut i Hjertet deres Braad.
Oh Stella! skjønneste i Tylter Kirke-Sogne,
Kan slig en Svie ei aflokke Dig en Graad,
Saa er Du, faae den Skam! skjøndt hvid som Alabaster,
Den mest flindtagtige af Nordens Pigebørn;
Saa er Du sammensat af lutter Ege-Knaster,
Og fulere i Sind end Gaupe eller Bjørn.
Dog nei, saa blødt et Skind, saa rare Pakkenusser
Umulig gjemme kan en tigerartet Sjæl.
Alt aander Yndighed fra Hatten til Pampusser;
Alt smiler Godhed fra Din Pande til Din Hæl.
Thi slip en Taar og pir lidt op i Livets Lampe!
Den allerede er paa Nippet at gaae ud:
Hvad Jammer-Skade dog, om Elskovs Mave-Krampe
Saa tilig skulde mig forlige med min Gud!

*) Stella var for smuk til at sees uden at elskes. Fidelio mødte hende og sukkede dybt. Følgende Sendebrev blev altsaa skrevet; men Skjæbnen vinkede Stella andensteds hen. Fidelio vilde fortvivle, men fandt Trøst og Tiden helede Saaret.

*) Betød i de samme Dage at sove.

**) Stella reiste til Germanien i Selskab med to angaaende Mercurianere. I Holbergs Tid siges disse at have havt Horn i Panden. Nu omstunder ere de ikke kjendelige.

***) Uværdig Stuepige ibidem.

In saadan Vise var ei for min Vugge sjunget;
Alt deri bandt Mama mig Pibekraven om.
Som Rolling mangen Gang jeg har om Fonten sprunget,
Og Prækestolen tro'et min Arv og Eiendom.
Ak! maatte jeg med Dig kun Herrens Viingaard dyrket,
Hvor skulde vi ei ført et paradisiskt Liv!
Du havde med Din Aand mit Mod saaledes styrket,
At Satan ville kjendt dens mindste Qvist, for stiv.
Til Gjengjeld skulde jeg, min væne Præste-Kjelling,
Opoffret Sands og Kraft ved Midnat, Hanegal:
Seet efter hendes Høns, beskjermet hver en Ælling,
Og Skuffen holdt i Stand med Baand og Flor og Shavl.
Naar da blandt mange smaa men krye Fideliputter,
Du trivelig og fro sad i Din Lenestol;
Og ømt jeg svor Dig ved Sanct Pe'er og Morten Luther,
At uforanderlig Du var mit Væsens Sol:
Saa mindtes vi endnu ungdommelige Glæder;
Vor første Sammenkomst i Sillerødske Egn;
Hvordan jeg viste paa Dit Skjørt min Kunst som Skrædder,
Og stoppede*) det Hul det fik paa Hørbjergs Hegn.
Elysiskt Blændværk! hvi kan Du ikke vare
For evig, da jeg dog ei Virkelighed naaer!
Mens andre Himlen beer dem Brøst paa Hjernen spare,
Saa sværmer jeg og glad i Daarekisten gaaer,
Det er vel haardt; vel sandt jeg ei Adonis ligner,
Men Skabningen er ei aldeles ubeqvem;
Og ofte jeg endnu den salig Mand velsigner,
Der gav sig Stunder til at støbe mig saa nem.
Vel er jeg ikke saa aldeles kattesmidig,
Som, gid han times! — den Gripominus Eugen;
Der ogsaa gjorde mig en Gang min Lykke stridig,
Men trods hans Smidsken sandt Dig ligerviis af Steen.

*) Med et Græs-Straa.

Dog husk han er mod mig i Løben kun en Stymper,
Skjøndt Din ublide Dom ham Seiers-Palmen gav;
Betænk, hvorban han for at trække Krog sig krymper,
Og i Taapuf han fik jo immer en Tøraf.
Saa springer, stridder jeg, slaaer Snut, paa eet Been hopper
Tre Gange flux i Rad omkring den store Bøg:
Er fingerrap og greb tidt i eet Grams to Lopper:
Kort sagt i Ridderspil, langt fra en Spytte-Gjøg.
End maa Du vide, skjøndt saa men! ei for at prale,
Jeg fusker lidt iblandt paa Guders Tungemaal.
Hvor sødelig jeg Dig vor Lykke skulde male,
Om Muse! ei Dit Bryst var klædt i syvfold Staal.
Men hvad er meer end alt, Gemyttet, ja Hjerte!
Du har vist aldrig kjendt et bedre sælle Skind:
Saa fromt, saa puurt, saa kyskt, at aldrig det begjerte
Hvad ellers Satan gi'er al Verdens Knøse ind.
Ja skulde Du endog, som Himlen dog forbyde!
(Thi søde Slut! forlad, Du seer lidt ud dertil;
Naturens Feil, ei Din:) vor Pagt med Næsten bryde,
Jeg sukke, men mit Tegn taalmodig bære vil.
See Venus Stella! kan ei dette Dig bevæge;
Er Du fremdeles døv mod Din Tilbeders Røst;
Vil Du hans Gane med et kraftigt Kys ei qvæge.
Skal Haabets sidste Gnist udslukkes i hans Bryst:
Velan, saa iler jeg min Skjæbnes Dom imøde,
Og selv i Dødens Gisp kun nævner, signer Dig;
Een Tanke kan mig dog det sidste Hik forsøde:
At ikke jeg som Skjelm men Elsker drukner mig.
Hvis nogentid Du da saa nær min Gravhøi kommer,
Saa kast en ringe Blomst iblandt dens Nelder hen;
Jeg visned' i min Vaar, Du blomstre al Din Sommer:
Ved Abrahams Soupé vi samles skal igjen.

Imidlertid jeg selv min Gravskrivt sammenflikker:
Min Arving ikke er i Poesien stærk;
Barbar! Dit Hjerte men forsilde ved den pikker,
Læs og erkjend min Død var ene blot Dit Værk.

Gravskrift.

I denne sorte Muld er pakket hen en Stakkel,
Der hørte Cerberus en Stund for Tiden gjøe.
Han fandt en Løgtemand for sig i Amors Fakkel,
Som ledte ham tilsidst i Sillerødske Søe:
Hvorfra han haaber, sig hans arme Sjæl skal hæve
Geschwindt, og liste sig ind i Elysium;
Der uden Attestats blandt Venner at omsvæve,
Og aldrig finde meer en Engelinde grum.

Bruun.

Fædrenes Skik.

Hvor herligt, herligt gik det til
I fordum Tid, før Thee og Spil
Og Titler kom i Mode!
Da sadde Nordens raske Mænd
Ved Egebordet, Ven hos Ven,
Og sang, og drak, og sang igjen,
Og priste Landets Gode.

De drak af pæglemaalte Kruus,
De sang om Kongen og hans Huus,
Og bød ham: leve længe!
Af Sangen glad, af Glæden varm,
Gik hver til Sit med modig Barm,
Faldt om i Konens aabne Arm,
Det spaaed raske Drenge!

De Drenge triv'des, voxte op
Med mandig Sjel i fyrig Krop,
Til Held for Fædrehuset.
Kom Fjenden, strax de droge frem,
Og Mod og Styrke drog med dem,
De sloge, bare Seier hjem,
Og sang igjen ved Kruset.

O gyldne Skik, som Norden god
Gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
Og Landet Held og Hæder;
Hvi blev Du ei bestandig ved
At muntre trofast Enighed
Og adle Nordens Herlighed,
Ved jævne stolte Glæder?

Hun kom, den kjælne Blødhed kom,
Ved Cimbrers Skikke støbtes om,
Og bleve nu saa sære;
Alting blev Tvang, det kaldtes Stort,
At gabe Mod og Styrke bort,
Med Snese Retter Vand og Kort,
Og stor vil hver Mand være.

Den Vand, den Tvang, den Gaben gjør,
At Dværge fødes der, hvor før
En Kæmpeslægt blev baaren.
Hiin gamle Gubbes blotte Bryst
Bød Trods mod Snee, mod Kamp og Dyst,
Nu zittrer Junk'rens skjulte Bryst
I Fred og midt om Vaaren.

Hør Venner, kjække Venner! vi
Vil spotte Modens Aberi,
Som kun med Haanhed lønner,
At gabe om et kjedsomt Bord,
At være liden, synes Stor,
Er det for Folk, som boe i Nord,
Er det for Cimbrers Sønner?

Nei, bort med Sybariters Skik!
Kom Brødre, vi i Sang og Drik
Vil mindes vore Fædre!
De fulgte Glæden ei for Rang,
De sank'des tidt, men uden Tvang,
De levedʼ jævnt og drak og sang,
Og da gik Alting bedre.

O. Malling.

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
Og mine Sange flagre for den flygtige Vind.
Jeg sang om Fugleqvidder,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge! om Kjærligheds Nød?
Om Blancheflores Elskov og ynkelige Død?
Hvad eller om min Muse,
Clemenza af Toulouse,
Hvis Gave, en Violblomst, jeg bærer til min Død.

— „Hvi drager Troubadouren med Sang til min Borg
Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?"
— Min Frue, jeg formilder
Din Kummer, mens jeg spiller;
For mine provenzalske Romanzer flyer din Sorg.

— „Dit Øie, Troubadour! er af friske Taarer vaadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat;
Min Kummer vil du lindre —
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat."

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
Min Kummer og min Glæde har sine Kilder her.
Her elsked jeg min Frænke,
Men voved ei at krænke
Min Dames høie Skjønhed med uridderligt Begjær.

Men gjennem Øiets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med stumme Taarer; men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared
En Fremmed til sin Huusbond — da forlod jeg mit Hjem.

Og nu er Aar forløbne, mit gyldne Haar er graat.
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke til dit Slot.
Jeg vil eiheller beile,
Kun mine Taare speile
I dine Mildheds-Øine og forlade dit Slot. —

— „O, tal, bliv ved at tale, min brave Troubadour!
Dit Ord er sødt som Frihed midt i mit Fangebuur.
Jeg skal ei Foden flytte,
Jeg skal bestandig lytte
Til Stemmen fra din Læbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Øie læst;
Hver Taare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
Men dine Læber nølte
Og dulgte, hvad du følte.
Og altfor undseelig var vor daglige Gjest.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
Han beiled til mit Hjerte, han pukked paa sin Magt.
Man bad og man besvor mig —
Ak, Elskte! — om du troer mig —
Saa bleg som et Liig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodigt har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og ydmyg Hustru jeg skjenkte ham min Vaar.
Men eensomt var mit Hjerte;
Thi den, jeg mest begjerte,
Han vender først tilbage med graanende Haar.

Hvi kommer du saa silbigt? O, jeg har sørget svart,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel snart!
Og Vinden tidt har vugget
Min Kjærlighed i Sukket
Og bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
De dybe Rynker blues ved at skjæmme min Ven.
Og dine Øine brænde
Endnu som før, min Frænde!
Og dine Kinders Roser er sprunget ud igjen.

O Lionhard, o slaae kun din Arm om mit Liv!
Og hviil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Viv.
Du maatte Alt undvære,
Saa vil jeg dig beskjære,
Hvad jeg har ingen undt som dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelskte? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi svøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?
Nu skal du aldrig græde!
Jeg har en gammel Glæde!
Den vil jeg strøe som Roser paa din fal-mende Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryst!
Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine søde Læber,
Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst."

Henrik Hertz.

Kunstneren mellem Oprørerne.

Der staaer en bruunlig Bygning
Ved Stadens bredeste Plads,
Med et Spiir paa sin Rygning
Og Ruder af farvet Glas.
Beskedent i et Hjørne
Den dølger sin tykke Muur.
Paa dens Gavle ligge Bjørne
Med Tigere paa Luur.

Kastanietræer spænde
For Muren en løvrig Rad;
Tungt Baarzephyrerne vende
Det femfingrede Blad.
Igjennem de gyngende Grene
Solstraaler til Salen gaae
Og skænke paa Gulvets Stene
Med Sølvstjerner smaa.

Der har en Kunstner Bolig,
Med sine Lærlinges Flok
Han arbeider trolig
I Marmorets hvide Blok.
Hans Hylder i Væggen prange
Med Guder af Steen og Leer.
Paa Gulvet laae der saa mange,
I hans Hoved laae der fleer.

Over Steengulvets Terning
Gaaer Mesteren op og ned,
Beseer sine Svendes Gjerning
Og hjelper dem paa Gled.
Han berømmer glad de Dygtige
Og lærer dem listige Greb,
Men taler haardt til de Flygtige
Og dem med det svage Begreb.

Sin Arm, den blottede, stærke,
Han strækker i Luften lang,
Og beder dem vel at mærke
Paa Senernes Ormegang.
Han peger paa Muskelens Fletning,
Der kryber som en Aal,
Og beder dem tage dens Retning
Til Mønster og til Maal.

Fra Skjønheds høieste Himle
I hans vevre Phantasie
En Sværm af Billeder vrimle
Og kræver at blive fri.
Da sætter han sig fyrig
Paa sin liden Tabouret.
See, hvor Haarets Vægt balstyrig
Fortrænger hans Kasket.

Dog ikke han med sin Muse
Sidder lang Tid i Fred;
Frem springer en Pog i Blouse,
Han gjør Kunstneren vred:

„Giv os nu Ferie, Fader!
Vor Flid er idag forbi:
Der drives i alle Gader
Et rædsomt Myrderi.

Oprørets prægtige Banner
I Luften flyver stolt:
Man styrter vore Tyranner,
Man bryder Baand og Bolt.
Alt Frihedens Helte sig nærme
Med Bøsser, Knipler og Spyd.
Lyt, hvor de modige Sværme
Synge Viser af Fryd.

Nu Fødelandets Skjebne
Staaer tydeligt paa Spil.
Den, der sig ei vil væbne,
Han maa dog see til." —
„Er du nysgjerrig, Snøbel!
Saa kig af Vinduet ud:
See paa den drukne Pøbel
Og paa Gadefredens Brud."

Saa taler den vrede Mester. —
Men Larmen nærmer sig meer;
Snart selvbudne Gjester
I sin Bolig han seer!
Ind bryder i Mesterens Paasyn
En Skare, fær og lang,
Med grimt sværtet Aasyn
Og med Kjortelen vrang.

De havde blodige Skrammer
Af Hug og af Stik;
Infernalske Vredesflammer
Brændte fra hvert et Blik.
Deres Ordfører bister
Hen for Mesteren treen,
Og Hadet stod i Gnister
Fra hans Øies brune Steen.

„Du Qvindemand, du Sløve!
Vaagn op og føl din Skam,
Du har Kræfter som en Løve
Men Hjerte som et Lam.
I Kunstens vamle Sukker
Du forkjæler din Tand,
Bryd dine vælske Dukker
Og reis dig som en Mand.

Du kildrer de rige Daarer
Med Øielyst og Leg!
Men husk, at den Fattiges Taarer
Derfor til Himlen skreg.
Nu kan du sone din Brøde
I Frihedens Morgengry,
Mens Tidens Ørn skal føde
Sit Guldæg paany.

Frem, Herrespiir at brække
For at frelse din Sjæl.
Træd ud i Borgernes Række
Som en ærlig Rebel."
Sit Hjerte Mesteren tvinger
Og svarer med rolig Aand!
„Jeg aldrig Vaaben svinger
I By paa egen Haand.

Saare lidet jeg ændser
Dit myndige Herrebud;
Inden Lovens hellige Grændser
Er jeg fri som en Gud.
I Fredens milde Skygge,
Bag Lovens Kobbermuur
Vi Kunstnere sysle trygge,
Naar Voldsmænd blæser paa Luur

Hvis Fyrsten min Tjeneste kræver,
Til Kampen vil jeg gaae.
Da bringer jeg ham to Næver
For blandt Eder at slaae.
Sikkert min Herre forstaaer det
Et dæmme for Oprørets Elv;
Men hvis han ikke formaaer det,
Da kan jeg værge mig selv.

Gaaer bort med Spyd og Stænger
Foruden al støiende Lyd;
Ellers I sikkert ei længer
Skal synge Viser i Fryd." —
Til sin Skare den Fører vinker,
Og rask paa hans Bud
I Veiret Sværdene blinker
Til Huusfredens Brud.

Alle Smaabilleder dyre
Til Fliserne styrtes brat;
Med Pistoler blindt de fyre
Paa Kunstnerens Marmorskat.

Hvert er et herligt Under,
Han i sit Liv har skabt,
Det ligger i saa Sekunder
Brudt, knust og fortabt.

„Du krybende Skaffer
Af de Stores Sandsefryd!
See nu, hvor Folket straffer
Dit Savn af mandig Dyd." —
Mesteren paa sine Støtter
Stirrer maalløs og hvid,
Ei en Fod fra Stedet fløtter,
Forstenet han staaer en Tid.

Men som han staaer og stirrer
Og ryster paa Kroppen stum,
Hans Øie sig vildt forvirrer,
Af hans Mund træder Skum.
De Væbnede loe ved hans Laber;
Dog et Trin tilbage de veeg:
Deres Tænders kridhvide Rader
Stak af til det sværtede Skjæg.

Kunstnerens Øine baade
De løbe som Hjul omkring
Paa en vanvittig Maade:
De bebude selsomme Ting.
Ved Væg var en Kølle stillet
Af Eeg, tung som Staal.
Til en Halvguds ædle Billed
Af den han tog Maal.

Den Prygl tregange han svinger
Over Hovedet om:
Ræd Skaren tilbage springer,
Da mod den han kom.
Ned iblandt dem den synker
Saa svær som en Steen,
Og mangen Een da klynker
Med brudne Pandebeen.

Som en Vild af de Brune
Paa Java gaaer Amok
Og myrder i rædsomt Lune
Mænd og Qvinder i Flok:
Saa farer han med sin Kølle
Blandt Mængden omkring;
Som Vinger over en Mølle
Den susende gik i Ring.

De søge Redning i Flugten
Til Pladsen viid og bred;
Men efter dem følger Tugten
Og slaaer iblandt dem ned.
Det vared ei ret længe,
Da laae der for hans Dør
To frisindede Drenge
Og en lam Redacteur. —

Lærlingen sig fornøier
Med at see fra Vinduet ud:
„Hvor dog hele Byen støier
Af Drab, Skrig og Skud.
Jeg troer vist, Friheden seirer;
Thi hisset Drengenes Trop
Paa Torvets Fliser leirer
Under Jubel deres Krop.

En Skuffe med Rosiner
Til Deling de faae,
Med bedrøvede Miner
Maa Kræmmeren see derpaa. —
En Sjouer spørger sin Frille:
„Hvad bringer du til vort Huus?" —
„Fiint Lærred til den Lille,
„Kaffe, Citroner og Snuus."

Alt Flaskerne de røres;
Rigt strømmer Torvet med Viin;
Den blodigste Kamp dog føres
Om Kræmmerens Pengeskriin.
See, Mester med sin Hammer
Kommer over dem i Storm:
Enhver, som han rammer,
Han vrider sig som en Orm."

Fyrstens beredne Drabanter
Med Banderne stred
I Staden paa alle Kanter,
Og Kampen var svær og heed.
Hist tabte Rebellerne Modet;
Her maatte Rytterne flye;
De slaanede Borgerblodet
I den vildførte By.

Men Mesteren grusom farer
Igjennem Gaden lang:
Han Intet levende sparer;
Han gaaer Berserkegang.

Blindt i den flygtende Mængde
Han slaaer for Fode ned:
Hæren med hele sin Længde
Da følger i hans Fjed.

* * *

Nu var der roligt i Byen:
Snart Maanen søger Skjul
I blødeste Duun af Skyen,
Snart sees det blanke Hjul.
Hjem ride Rytternes Rader
Med Musik, fuld af Fred.
Saa fjernt i de stille Gader
Man hører Hestenes Fjed.

Kunstneren veemodig
Paa en Afviser sad;
Hans høire Haand var blodig,
Til Himlen han bad.
Hans Øine sig lukke,
Som en Død var han bleg;
Med de tungeste Sukke
Hans Bryst faldt og steg.

Snart vækkes han af Drømme;
Thi hans Fyrste selv sit Spand
Styrer med Purpurtømme
Til den modfaldne Mand.
Venlig han beder ham træde
Til den svævende Karm,
Og sænker en gylden Kjæde
Over Kunstnerens Barm.

„Du Stærkeste blandt de Kjække
Modtage min Naades Beviis:
Dig skyldes i Kæmpernes Række
For Manddom den høieste Priis.
Frivillig Haand du rakte
Til Kamp mod Mord og Vold;
Din Fødeby du bragte
Dit ædle Bryst til Skjold."

Den blege Kunstner svarer:
„Min Fyrste behold din Pragt!
Aldrig ved Kampens Farer
Jeg søger Guld eller Magt.
Heltenes Kors i Sløife
Var aldrig min Attraa;
Paa fremmede Grændser strøife
Idag du mig saae.

I min Kunst har jeg hjemme
Som en Mester i mit Fag;
Allerhelst jeg vilde glemme
Mit Blodværk idag.
Formørke vil dets Erindring
Min Billedverdens Glands,
Og lægge hæslig Hindring
For mine Syners Dands.

I mit Værksted, det stille,
Siger jeg Verden farvel,
Vil aldrig Dommer spille
Og ei slaae Folk ihjel.
Paa Mindets sorte Tavle
Vil denne Dags Bedrift
Som et Spøgelse kravle
Med afskyelig Skrift."

Poul M. Møller.

Til Kongen.

Tale, holden paa Søcadet-Academiet
December 1827.

Taknemlighed, det er den første Pligt,
Som Barnet i sin spæde Ungdom lærte;
Naturen planted den i hvert et Bryst;
Der laa, som Spire, den fra Fødslen alt,
Og tidlig tvunden blev med Kjerligheden
Til Fædrelandets Drot, til Fædrelandet.
Taknemlighed skal være Æmnet for
Den simple Tale; derfor voved jeg,
Af Ingen dertil skyndet, at fremtræde,
Som den, der retteligst bør være det,
Men værdigst ei er disse Unges Tolk.
Erkjendtlighed til Danmarks hulde Konge
Og til de ædle Mænd, som under ham
Bød dette Huus en Orlogsskole vorde,
Er Følelsen i Ynglingernes Bryst.
Her Krigervidenskaben foredrages
I luftige, i rummelige Sale,
Ja skjønne selv, og det er saare godt;
Thi Ynglingen bør i sin Ungdom lære
At have Agt for det som ham omgiver;
Og Danmarks Orlogskriger være bør
Ei Sømand blot, ei Stridserfaren blot;

Men den beskedne, den opdragne Yngling,
Der veed at skikke sig saavel i Hallen,
Som i en Snekke paa det salte Hav.

Og vandre vi paa Tindingen af Huset,
Med friest Blik vi skue vide om
Mod Verdens fire Hjørner. Nutids Held
Og Fremtids Hæder tale til vor Sjæl;
Og Fædrelandet er den Glorie,
Hvorom sig Tanken dreier. Nær mod Østen
Sig strækker Axelstads den skjønne Havn,
Maaskee den skjønneste som nogensteds
Paa Jordens Ring fra Havet vunden er;
Ei blot for Tryghed, men Beliggenheden
Der, hvor den baltisk mindre Vove møder
Nordhavets mægtige Bølge. — I dens Leie
Heel mangen Orlogssnekke tryllet frem,
Med hellige betydningsfulde Navne,
Som taler vældigt til hver Sømands Hjerte.
Der Phoenix sig i stille Bølge speiler,
Fra blanke Vove hæver den sit Bryst;
O! naar den engang ud paa Dybet seiler,
At prøve Mandoms Daad i Manddoms Dyst
Paa det forladne Hav, naar Flaget vaier,
Det stolte Flag, som altid hædret blev,
Som leder frem til Roes og Kamp og Seier,
Da, som en nordisk Barde nordisk skrev,
Da skal den vorde Danmarks Roes paa Havet,
En kraftfuld, vældig Grif i vilden Skye;
Thi da man troede den forlængst begravet,
Den sig af Asken svinged, født paa ny.

Nu Orlogssnekken Danmark; hvilke Minder
Opvække ei det dyrebare Navn?
Hvad Yngling her, som ei i Tanken finder
Sin Himmel i at stride fra dens Stavn?
Men og til blide Følelser det vækker;
Til Kjærlighed til Drot og Fædreland;
Thi Krigens Sønner villig Haanden rækker
Til Fredens Palme, som i Danmarks Vang
Opblomstrer frodigen; hvis Bøgeskygger
Gav flittig Stræbsomhed et venligt Ly,
Hvorhen Bindskibelighed gjerne tye,
Og hvor Selvstændighed i Frihed bygger;
Hvor Yngling stræber kjækt i Viisdom frem,
Og Manden prydet er med Mandboms Sæder;
Hvor Olding nyder den fortjente Hæder,
Og Retfærd fundet har sit sande Hjem;
Hvor Borgeren, som Krigeren ei svigter
Samfundets hellige, men lette Pligter.

Det tredie Navn som Fromheds Ideal
For Sjælens Øie helligt sig udmaler,
I Hytten ei, og ei i Høitids Sal
Dets høie Væsen Nogen grant udtaler;
Dets Værd at tolke Læben ei formaaer;
Skjøndt Hjertet taler, Tungen burde tie.
I hvert et Bryst med Lueskrift det staaer;
Jeg nævner Ordet: Daniens Marie!
Det alle Himlens Dyder har paatrykt
Med Sandheds Præg sit ætherrene Stempel;
Med dyb Ærbødighed, med Ærefrygt
Vi see op til det lysende Exempel
Paa alt det Ædle, Himlen Jord har givet,
Paa alt det luttret Rene her i Livet. —

Og vende vi nu Blikket imod Syden,
En Torden ruller over Kjøgebugt;
Den siger: Mindets Bog er ei tillukt,
Og Ahnelser forene sig med Lyden.
Mod Rygen bryder Bølgen op fra Grund;
Kulsorte Sky langs Havets Flade bæver
Hist over minderige Fehmersund,
Og Helteskyggerne i Luften svæver.
De Skygger vare Danmarks Fjenders Skræk;
Er Noget skeet, som deres Daad opveier?
Hør Hvitfeldt raabe: Bov! Niels Juel: Vær kjæk!
Absalon: Tænk! og Fjerde Christian: Seier!

Naar Solen synker, Øiet dvæler fro
Med glade Følelser mod Vesterlide,
Ud over Herthas Ø, den skjønne blide,
Der hvor ei Sæden blot, og Skove groe;
Men hvor Taknemlighed i hver en Barm
Mod Landets Styrer høit og helligt luer;
Hvor Fredriks Krigere med vældig Arm
Staae rede til at slaae, naar Fjenden truer;
Naar Trommens Hvirvel og Trompetens Klang
Til Kamp for Fædreland og Arne skynder;
Naar Barmen vorder Hjertet alt for trang,
Og høit dets Slag en sikker Seir forkynder;
Naar ret som Vingeslag af Ørn i Sky
Standart og Fane høit i Luften svæver;
Naar Angrebsord fremkalder Vaabengny,
Og Jorden hult af Hovens Slag gjenbæver;
Naar Skytset raaber varslende: Ruin!
Og Sværdet kjæk paa Fjendehjelmen smedder;
Naar Miner springe, Kuglerne med Hvin
Flyer hvidslende fra Kæmpernes Geledder,
Da toner reent den høitidsfulde Sang,

At Troskab imod Kongen herligt leder
Den kjække Kriger paa kamplystne Gang,
Til Seirens Maal, selv om Dødsenglen spreder
Sin Lynild knittrende blandt Kampens Glæder.

Med Alvor Blikket vender sig mod Nord;
Det hurtigt farer over Sund og Belte
Didop, hvor Havets Bølge alpestor
Sig fra evindelige Tider vælte.
O, gjerne dvæler Øiet did henvendt;
Igjennem Kattegat er Veien banet;
Thi Orlogsmandens rette Element
Ei Fjord og Indsø er, men Oceanet.
Ved Fredriks Godhed lærte han i Vaar
Ved sindrig Daad dets Bølger at bekæmpe,
Og derfor rolig han paa Snekken staaer,
Naar mod dens Boug de fraade, ei med Lempe.
Han peiler, lodder, maaler Maane, Sol,
Og farer tryg til fremmed Folk og Egne,
Og Kjølens vaade Vei fra Pol til Pol
Ved Kundskab lærte han snildt at beregne.

Men kalder Orlogsfærd til mandig Dyst,
Og Orgelpiberne i Kampen varsle,
Naar sortest Sky af Ildsvælg er belyst;
Naar Master dirre, og naar Stænger rasle;
Naar Flammerne forgylde Danmarks Flag,
Og Skibets Ribbeen som et Sivblad bæver;
Naar Bunden kalder ned hvert fjendtligt Vrag,
Og Dannebroges Kors i Luften svæver,
Da sidder Ærens Fugl paa Stangens Top,
Og holder Vimplen som sig herligt bugter,
Imens den Takten slaaer med røde Flugter,
Og mander Kampens Søn til Kjækhed op,
Og til at lytte til de Melodier,
Som snart maaskee til Døden ham indvier,
Til Seiersdøden, som han ei var værd,
Naar han ei Drot og Fædreland har kjær.

P. F. Wulff.

Druens Priis.

Langt meer end Guld er Druen værd
Den lindrer alle Smerter;
Selv Tossen gjør den ofte lærd;
Den bedrer onde Hjerter.
:,: Forsagte Yngling gi'er den Mod,
Og varmer matte Oldings Blod. :,:

For Kummers Træl, o Drue! du
En salig Trøst bereder,
Det kolde Marmorhjertes Hu
Til Elskovs Fryd du leder;
:,: Du røber Ondskabs skjulte Raad,
Og standser Faderløses Graad. :,:

I Ly af Ranken Lighed boer,
Der Rang og Aner vige.
Enhver sig drømmer lige stor
Den Arme med den Rige.
:,: O Viin: saalænge Kloden staaer,
Din Undervirkning ei forgaaer. :,:

Cantilena potatoria

eller

Drikkesang.

Mihi est propositum	Det mit faste Forsæt er
In taberna mori.	Ei mit Glas at svige:
Vinum sit appositum	Viin man til mig end frembær
Morientis ori:	Nær ved Dødens Rige;
Ut dicant, cum venerint,	Selv udkaarne Englechor,
Angelorum chori:	Som min Sjæl bortbære,
Deus sit propitius	Sige: denne Dranker stor,
Huic potatori!	Gud ham naadig være!

Poculis accenditur,
Animi lucerna,
Cor imbutum nectare,
Volat ad superna,
Mihi, sapit dulcius,
Vinum in taberna,
Quam quod aqua miscuit
Præsulis pincerna.

Suum cuique proprium
Dat natura munus;
Ego nunquam potui
Scribere jejunus;
Me jejunum vincere
Posset puer unus:
Sitim et jejunium
Odi tanquam funus.

Tales versus facio,
Quale vinum bibo;
Neque possum scribere,
Nisi sumto cibo;
Nihil valet penitus
Quod jejunus scribo;
Nasonem post calices
Carmine præibo.

Mihi nunquam spiritus,
Prophetiæ datur;
Non nisi cum fuerit,
Venter bene satur.
Cum in arce Cerebri
Bacchus dominatur;
In me Phoebus irruit,
Ac miranda fatur.

Mihi est propositum.
In Taberna mori;
Vinum sit appositum,
Morientis ori.
Ut dicant, cum venerint,
Angelorum Chori;
Deus sit propitius,
Huic potatori.

Gualterus de Mapes,
Archidiaconus Oxon. Sæc. XI.

Kun Pokaler, Viin og Sang
Sjælens Ild ret tænder,
Kun ved fulde Glasses Klang
Viisdoms Lue brænder.
Her i Klubben hjelper Viin,
Paa en tørstig Læbe,
Bedre end al Medicin,
Som os snart kan dræbe.

Af Naturen fik hver Mand
Sin særegen Gave;
Jeg nu aldrig skrive kan
Med en fulten Mave.
Er min Mave slunken tom,
Alt mig da mislinger;
Fastende jeg stødes om,
Med en Pegefinger.

Vil jeg rime, et Glas Vand,
Værre gjør strax Sagen;
Men lidt Viin, jeg skrev paa Stand
Vers, man ei saae Magen.
Fra Olymp Apollo kom,
Viin og Riim da flyder;
Han til Bacchi Helligdom
Selv paa Sang indbyder.

Boer Viinguden paa sit Slot,
Og her Ordet fører;
Alt er prægtigt, Alt er godt,
Klage man ei hører.
Her han da fremfører Ord,
Som er værd at hylde;
Ham til Ære ved vort Bord
Disse Glas vi fylde.

Det vort faste Forsæt er,
Ei vort Glas at svige;
Viin man til os end frembær
Nær ved Dødens Rige;
Selv udkaarne Englechor,
Som vor Sjæl bortbære,
Sige: denne Dranker stor,
Gud ham naadig være!

N. H. Weinwich,
Literat. Hafniens. Sæc. XIX.

Harald fra Reine.

Harald fra Reine, den flinke Svend,
Der færdes saa vidt om Land,
Har lagt sin Randsel, er kommen igjen
Til Frænder paa Tyristrand.
Der samle sig Bygdens Terner og Drenge
Fra Kveld og til Hanegal.
Harald fra Reine raster ei længe;
Han maa vandre fra Dal til Dal.

I otte Kunster er Harald flink,
Og øver dem alle smukt:
Han staaer paa Ski fra den farligste Brink,
Han skyder en Spurv i Flugt,
Han gjør sit Kast i Halling og Springer
Med vinget og sikkert Fjed,
I Fyr og Fjeld han klatrer og bringer
Ørnens arrige Yngel ned.

Han hærmer efter Alverdens Dyr,
Og gjør det bestandig ligt,
Han kaldes en Mester i Eventyr,
I Sagn og i alskens Digt;
Der gjætter Ingen i Norges Rige
Alle de Gaader, han kan,
Og Hvermand veed, at Ingen paa Gige
Spiller saa deiligt og fiint som han.

Harald fra Reine er høi og bleeg,
Men sikker og muskelfast,
Hans Hoved er som skaaret i Eeg,
Hvert Træk er bestemt og hvast.
See, hvor han stemmer de fine Strænge
Og lytter med lette Nik.
Paa alle de glade Terner og Drenge
Hviler hans dybe, stirrende Blik.

Han sidder ved Arnen og hæver nu
Sin Røst i hurtige Ord,
Og Sagn udfolde sig af hans Hu,
Som Blommer af dyrket Jord.
Til Nøk og Alf i de grønne Dale,
Til Dværgen i Klippeblok,
Til Trold og Jetter i Klippesale
Fører hans Røst den lyttende Flok.

Saa standser han Ordet af og til,
Og fletter i Sagnet ind
Det lifligt klingende Strængespil,
Der maber for Sands og Sind;
Det lyder med Røst fra hviskende Lunde
Og syngende Kildevæld,
Og atter høres det som det kunde
Have sin Klang fra det dybe Fjeld.

Da kaldes igjen ved Haralds Streng
Det sælsomme Minde frem,
At Harald blev som en tiaars Dreng
Indtagen i Huldrens Hjem.
Til Fjældet flyttedes Kirkens Klokke
Og rørtes paa sjette Nat,
Og Bygdens Folk i spredede Flokke
Søgte den Tabte i Ur og Krat.

Til Slutning blev mod en Klippehal
En søgende Skare ført;
Thi der lød Spil med et Tonefald,
Hvis Mage var aldrig hørt,
Paa mosbækt Steen sad Harald den Lille,
Med Gigen til Kinden lagt,
Og traadte Takt, og vedblev at spille
Til Mængden førte ham bort med Magt.

Og siden har han vandret omkring
I alle de lange Aar,
Og øvet de mange kunstige Ting
Paa Fjeld og i Bondens Gaard.
Der siges i Dalene allevegne
Hvor Harald ved Arnen sad:
„Huldren har tryllet Harald fra Reine,
Harald fra Reine er aldrig glad."

Til Kirkestevne møder han ei,
Og gaaer ei i Folkets Fjed,
Men over den vildeste Klippevei
Han kommer til Bygden ned.
Hans Gods er lidet og tet at flytte;
Han følges med Elg og Ren.
Til Herberg har han en snæver Hytte,
Muret af Urens vældige Steen.

Men kommer han end fra Fjeldenes Ørk,
Han samler dog Folk i Flok,
Og er hans Hu tungsindig og mørk,
Han vækker dog Glæde nok.
Som Fyrrens Krone i haarde Vinde,
Som Løv i den sene Høst,
Saa bæver Stuen, hvor han er inde,
Af Dands og Latter og alskens Lyst.

Og derfor samles paa Tyristrand
De jublende Skarer nu,
Og holder dennegang Gulvet stand,
Det brister ei let itu.
Paa Gaarden der gaaer Ingen til Senge
Fra Kveld og til Hanegal.
Harald fra Reine raster ei længe;
Han maa vandre fra Dal til Dal.

J. S. Welhaven.

Et Barndomsminde.

Jeg var lyksalig paa min Barndoms Kyst —
Jeg sendte Snekker ud i Bølgers Dyst,
Og plukked Roser mellem mørke Fjelde,
Og efter Dagens legende Bedrift
Jeg læste Krøniker og hellig Skrift
Og hørte Eventyr om Jetters Vælde.

Men fremfor Alt jeg tog det som en Fest,
Naar stundom med min Fader, der var Præst,
Jeg havde Lov paa Sognebud at følge.
Ja, som en lille slummermødig Dreng,
Jeg kunde hurtig glemme Søvn og Seng
Og drage med ham over Bjerg og Bølge.

Hvor klart erindrer jeg en sildig Kveld,
Da til en Hytte bag det øde Fjeld
Han blev med Ilbud og med Taarer hentet.
Jeg sad paa Sadelbuen i hans Arm,
Hans Kappe dækked mig, og holdt mig varm,
Og i min Favn jeg havde Sakramentet.

Paa steile Skrænter klatrede vor Hest
Med sikkre Sandser gjennem Høstens Blæst,
Mens Egnens Grunde hviled natlig dunkle.
Dybt under Stien stod den sorte Lund,
Og Alt var øde og i Dalen kun
Jeg saae et Stjerneskjer paa Kjernet funkle.

De løse Stene i den vilde Klev,
Hvorover Vinden Taageskyen drev,
Gled ud mod Dybet over Fjeldets Skulder;
I Lyngen bragede det bratte Fald,
Og fjernt i Dalen løb fra Bjergets Hal
Med tifold Efterklang det dumpe Bulder.

Men stille sad jeg paa det trygge Dyr,
Og Natten var mig som et Eventyr,
Hvis Trylleskī jeg turde selv befare.
Dets Angster kunde ei mit Indre naae;
Min Faders Bryst jeg hørte roligt slaae,
Og i hans Arm jeg kjendte ingen Fare.

Selv var han taus, og kun en enkelt Gang
Han spurgte mig om Veien blev mig lang,
Og bøied sig og kyssed mig paa Kinden.
Og atter sagde han: „Vi er der snart,
Og inden kort vil Veiret blive klart,
Og under Fjeldet mærke vi ei Vinden."

Tilsidst den hvisked kun fra Ur og Krat,
Da Kleven sænked sig og standsed brat
Ved Fjeldportalet til en dyrket Slette.
Et Glimt af Maanen faldt i Dalen ned,
Det snævre Pas var som et Borgeled
Og Klippen stod paa Tunet som en Jette.

Hvor sælsomt drønned det, da Hestens Sko
Slog Gnister paa den hellelagte Bro,
Hvorunder Elven mod en Afgrund skummed.
Da banked Hjertet stærkest i mit Bryst,
Det var for mig som om hver Nattens Røst
Ved denne pludselige Klang forstummed.

Som Trolde Værn, hvis Styrke er forbi
Naar Helligdommen drager ind deri,
Veeg nu med Et hver Klippemuur tilside.
Paa Bakken Hytten mellem Birke laae,
Og Ilden flammed fra dens Arnevraa
Og lyste paa den Vei, vi skulde ride.

Ved denne Arne hviled jeg om Lidt
Og tænkte atter paa det dunkle Ridt,
Mens Øiet dvæled ved de røde Flammer.
Fra Dalens Buud jeg hørte Elvens Gang,
Og til dens Brusen løb der Psalmesang
Og Messetoner fra den Syges Kammer.

Men denne Nat jeg skued tidt igjen,
Naar Livets Vei gik over Klipper hen,
Og Blikked svæved raadvildt over Ødet.
Ved dette Minde glemte jeg min Frygt
Som da jeg sad ved Faderhjertet trygt
Og drog tilfjelds med Kalken og med Brødet.

J. S. Welhaven.

Tale.

Fremsagt i Kjæden.

Og trænger da Digtningen virkelig til
For Virkeligheden med Kraft at forsvares?
Mon ikke dens Magt i de liflige Spil
Stadfæstes for Verden og klart aabenbares?
Skal Tænkeren, Ludimagisteren liig,
I Skolen kun stave begyndende Fibel?
Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
Naar nyde vi Fred paa fortvarende Krig?

Og vanskeligt er det for følende Bryst,
For Sjæle, som fløi paa Indbildningens Vinge
At slippe den frie og den herlige Lyst,
Og lade til Arbeid i Støvet sig tvinge;
Thi Pegasus, skjøndt han af Scener er stærk,
Fik ikke de mægtige Vinger forgjæves;
Han gaaer ei for Ploven; i Sky vil han hæves,
Og lystrer ei Tømmen til smaalige Værk.

Og Fuglen, som sjunger i Lunden saa sødt,
Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
Og Aanden, som tit os frivilligt har mødt,
Ei lader sig kalde som Træl efter Uhret;
Og Sommerfuglvingen med Ultramarin,
Med Purpur og Guld og den flagrende Glæde,
Laer ei sig beføle som Kræmmerens Klæde;
Dertil er dens Væv altfor skjær og for fiin.

Thi kan ei de Skjønne med yndige Smiil
Mod Pøbelens Plumphed et Forsvar undvære,
Og derfor Apollo med sigtende Piil
Maae spænde sin Bue til Musernes Ære.
Den lurende Python med blodige Tørst,
Som skjæler med Braadden mod Søstrene hvæsset,
Maae bide med sprættende Lemmer i Græsset;
Saa lyder fra Delphi Orakelet først.

Men muntre, men frie, uden Had, uden Nag,
Som Sjæle, der hæved af Hvirvlen sig længe,
Vi, Elskte, vil samles saa mangen en Dag,
Og henrykte lytte til Harpernes Strenge;
Thi ikke for Eder behøver jeg kold
Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde,
Jeg veed at I trofaste Skjaldskabet ynde,
Som Hercules yndte vulcaniske Skjold.

Ja Venner, et Skjold er den sindrige Kunst;
Indgravet i Guldet er store Bedrifter,
Som hæver os over Forgangenheds Dunst,
Og taler til Fremtid med lysende Skrifter;
Et Skjold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
Et Værn, som i Modgang vi sjelden forliste,
En Plade med Tak paa den Dydiges Kiste,
En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en qvægende sød Poesie
Ei Mennesket steds hvor i Livet han vanker,
Naar Glæden og Taaren gjør Hjerterne frie,
Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanker?
Nærværelsen selv er kun sjelden ret smuk,
En Gnier, Kjedsommelighed er dens Broder,
Men Haabet dens Datter, Erindring dens Moder
Formilde de Brantne med Smiil og med Suk.

Og fulgtes vi ei gjennem Skyggernes Krat,
Som oftest gaaer over de taagede Moser,
Hvor Solen sig skjuler i Mørkhedens Nat,
Hvor hyppige Torne bær enkelte Roser;
Og fulgte Begeistringens Tanker os ei
Til Kunstphantasiernes brogede Telte,
Hvad var da vor Jord med de herlige Helte?
Hvad var da vel Glæden paa Timernes Vei?

Betragter dog Barnet i Uskyldens Aar;
Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
Mon Alfer og Feer om Vuggen ei staaer,
Og omskaber Smaating til kostbare Smykker?
Nu Kjep vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
Til Ginistan breder sig snevreste Stue,
Og Lampen med høi og vidunderlig Lue
Med Straaler forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver, o Skjønne, som Rosen din Kind?
Mens Barmen sig hvælver saa hvid som en Lillie?
Hvad mildner, o Yngling, Dit hidsige Sind,
Hvad hæver Din Sjæl, og hvad bøier Din Villie?
Mon Blomster fremstaae af et henvisnet Frø?
Nei Amor bag Busken Din Rolighed fanger;
Og hvo er Din Ven? — den begeistrede Sanger,
Som tolker Din Ømhed og smelter Din Mø.

Men Mandbommens Aar skal ei vies til Leeg,
En Hustru skal ærbart kun Børnene røgte;
Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Eg,
Vor Middag bør haane, hvad Morgenen søgte.
Og er da vel Frugten af Olden og Bog
En Næring for Mænd? og hvad kaldes at
virke?
Maae Huset ei staae ved den høiere Kirke?
Besidder man Viisdom fordi man er klog?

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
Som kjender ei Sjælen, ei Mennesket kjender?
Som føle Naturen var aldrig istand,
Med udyrket Hjerne, med haardføre Hænder?
En Dagløнner blot, som forretter sit Gavn,
Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
Hvad er da hans Fortrin? og hvad er hans
Ære?
Hvad skaffer ham Tak? hvad bevarer hans
Navn?

Han kjende maae Sagas indviede Skrift,
Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
Men halv dog udslettet er store Bedrift,
Og Handlingens Aarsager hyldes i Taager.
Hvad viser os Hjertets forborgneste Hjul?
Hvad lærer os Lidenskabskrattet at kjende?
Hvad kan vor Begeistring for Dyder antænde?
Hvad afslører Lasternes glimrende Skjul?

Melpomene kun, en guddommelig Tolk,
Den høie, den store, den herlige Qvinde!
Melpomene kun, med sin tragiske Dolk,
Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde.
Hun vandrer med Clio den natlige Sti,
Hun stiger, hvor Clio det aldrig forsøgte,
Oplyser de dybeste Ting med sin Lygte,
Og kun hendes Rædsler gjør Sjælene frie.

Men Helte, men virkende Mænd for et Land-
Kan Hver dog ei være! — Fornødenheds
Sorger
Har frembragt en stor, en vindskibelig Stand;
Og agter Du ikke den stræbsomme Borger?
O, inderlig har jeg den Virksomme kjær!
Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Belle.
Er Faren for Døren, er Borgerne Helte,
I Freden bør føle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
Ei mores om Aftnen paa Møien om Dagen?
Selv er han jo Kunstner ved Haandværkets Id,
Bør Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
Huldt læger Thalia hans Sind; naar hun leer,
Han føler, skjøndt skrøbelig, dog sig fornøiet;
Opdager selv hemmelig Bjelken i Øiet,
Og spotter ei Skjæven i Broderens meer.

Og Hustruen — trænger da Hustruen ei
Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
Hvor øde blev Dagenes møisomme Vei,
Hvis aldrig hun skulde Begeistringen nyde.
Er Fødselsdagsglæden, den hellige Juul
Ei Fester, som trænge til sødt at forskjønnes?
Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
Med Æbler af Guld under Grenenes Skjul?

Jeg kjender, o Moder, saa deiligt et Træ,
Det voxer ei hisset bag Sneen i Have,
Det blomstrer saa nær ved Parnasset i Læ,
Det skjænker ei ene til Julen sin Gave.
Det yder Dig Frugter af herligste Kraft,
Din Stue bag Muren til Skov det omskaber,
Det aldrig sin Grønhed og Æblerne taber;
Thi Roden fra Helicon suger sin Saft.

Men Gubben nedbøiet af Svaghed og Aar,
For ham dog Gudinden ei Æblerne kryster?
Ak, høit over Graven Urania staaer,
Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster;
Hun kaster en Funke fra Stjernerne ned
I Graven, hvis bælbende Mulm ham for-
skrækker,
Med Evighedsblomsten ham Graven bedækker,
Og planter Kjærminderne sødt om dens Bred.

For hvem da, I Muser, bestemtes Jer Lyst?
For Mennesker! — Væsner, som føle, som
tænke,
For Skaberens Billed med levende Bryst,
Hvis Kjækhed afkaster den tyngende Lænke.
O, toner bestandig i Cithar og Luur,
Og udvider Timernes jordiske Fængsel!
I Himmelske, stiller vor himmelske Længsel,
Forener vort Hjerte med Gud og Natur!

Saa gavner da Digtningens salige Kunst;
Og skulde vel Sangen fremdeles bevise,

At ikke den Idræt er Drøm eller Dunst,
Som tillaver Sjælen sin nærende Spise?
Hvor hæderlig er en vindskibelig Haand,
Og Sjælen forædles, naar Legemet styrkes;
Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Aand!

Saa laver da tidt i selskabelig Kreds
Melpomene Hjertet født blødende saare!
Den høiere Veemod gjør Sjælen tilfreds,
Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
Dens Vælde er Beundring for Stort og for Smukt,
Naar Tanken og Følelsen Muserne dyrke;
Ei græder af Svaghed den saftige Styrke,
Ei presser man Most af fordærvede Frugt.

Lad længe nok tørre, indskrumpede Bær,
Som Nattefrost hærder, som drømmer om Kræfter,
Indbilde sig selv at det mandeligt er,
Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter.
Lad længe nok Dumhed, som Munterhed skyer,
Indbilde sig selv, den er Ærbarheds Datter;
Kun Mennesket røres til Graad og til Latter;
Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

Stiig Phøbus, stiig ofte fra Pindus igjen
At aabne vort Bryst for selskabelig Glæde;
Slyng Qvinder og Piger, med Ynglinger, Mænd
I blomstrende broderlig søsterlig Kjæde!
Fortuna med Kort og med Terning, Du gik!
Dit Spillebord vige for Strengeleegsklangen!
Saa vige nu stundom da Lyden for Sangen,
Og Digtene vexle med liflig Musik.

Var Grækenland vorden hvad Grækenland blev,
Hvis Viisdom ei kunde paa Gratier stole?
Aspasia selv vel ei Værkerne strev;
Men Socrates gik dog hos Skjønhed i Skole.
Provence! hvad modned Din blomstrende Tid,
Din Ynde, som kappedes tidt med Naturen;
Til Damernes Ære sang høit Troubadouren,
Og Smilet belønnede Kunstnerens Iid.

Selv, Ludvig, Dit Hof, der saa glimrende tidt
Blev hyldet af Alle, som Musernes Tempel,
Skjønbt slavisk for ofte, og ofte for frit,
Det Mængden forførte med Flitter Exempel.
Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
Liig enkelte Roser i Ukrudtet finde,
Kun ved Din Forening af Mænd og af Qvinder,
Kun af en selskabelig Cirkel udgik.

O sad ei, o Nord! i Din herlige Hal,
De Koner og Kæmper saa mangen en Aften,
Og lytted til Sang af den sjungende Skjald,
Som priste med Kjærlighed Troskab og Kraften?
Og sidder i Norrig og Island endnu
Ei landlige Flokke ved Tranlampeflammen,
Og hører den hellige Saga tilsammen,
Og føler sig henrykt af Oldtidens Hu?

Saa samles da stundom, I Ædleste! vi,
For venlig forenet tilsammen at føle.
Begeistringen vinder ved mild Sympathie;
Det Adskilte lettest kan Taagerne kjøle.
Tilsammen i Bjergværket stige vi snart;
Og lykkes det stundom i mørkeste Haller
Vort Øie at finde de lyse Metaller,
Saa tænker jeg ei vi fortryde vor Fart.

P. A. Wulff.

Guarinos.

Der stod en Strid ved Ronceval,
Det var en blodig Færd,
Thi Christne fulde uden Tal
For Saracenersværd;
De ædle Tolv sank ned ved hinandens Side,
Og Carloman græd Blod af Sorg og Qvide.

Guarinos, Frankrigs Admiral,
Mod tusind Morer streb,
Til mæt af Blod hans Dyrendal
Af trætte Hænder gled,
Til mat af Solens Brand og Dagens Hede
Syv Morerkonger ham til Taarnet lede.

De kaste Lod paa breden Bord,
Da blev han Marlots Træl:
„Mærk, sagde Fyrsten, paa mit Ord,
Og overvei det vel,

Jeg giver dig, hvis du vil Christus svige,
Min Datter og det halve af mit Rige."

„Og hvis du mig en Verden bød,
Med al dens Herlighed,
Jeg sveg ei ham, som Angst og Død
For mig paa Korset led;
I Nødens Stund vil Herren sig forbarme,
Jeg kaster mig med Tillid i hans Arme."

Og i et Fængsels mørke Vraa
De støde Helten ned;
Der skal han, tung af Lænker staae,
I Vand til Veltested:
„Staae, raabte Marlot, der din Gud til Ære,
Staae der, til Ormene din Krop fortære!"

Men Dage ginge, Dage kom,
Kom Sanct Johannes Fest!
De Christne bare Galgant om,
De Morer Myrteqvist:
Men Marlot lod i Sansuennas Haller
Forsamle sine Helte og Vasaller.

Og høit i Sky opstilte han
Til Maal Korsfanen blaa;
De kaste Spyd, men ingen kan
Det Maal til Jorden slaae;
Da vredtes Førsten, sønderrev sin Kaabe,
Og lod Herolder overalt udraabe:

„Saa sværger Marlot, Musselmand!
Læg Mærke til hans Eed:
Ei Brød skal ædes i mit Land,
Før Korset kastes ned!"
De kaste Spyd igien, men Fanen svæver
Urørt i Sky; af Harm Kong Marlot bæver.

Og gjennem Fængslets tykke Muur
Den vilde Tummel trang;
Forbauset i sit Fangebuur
Den ædle Helt opsprang,
„Hjelp Gud! er Carl med sine Skarer kommen
At kalde Korsets Fiender til Dommen!"

„Dit Haab er tomt, forvorpne Træl!
Skreg Vægt'ren, gram i Hu,
Din Carloman erindrer vel
Vort Ronceval endnu;

Den Larm er Klangen ei af brudte Kjæder,
Med Ridderspil til Sanct Johannes Hæder."

„Et Maal lod Kongen reise op,
Korsfanen hvid og blaa;
Men ingen af vor Riddertrop
Den kan til Jorden slaae;
Thi vredtes Marlot, sønderrev sin Kaabe
Og lod Herolder overalt udraabe,"

„Saa sværger Marlot, Musselmand!
Læg mærke til hans Eed:
Ei Brød skal ædes i mit Land,
Før Korset kastes ned!"
De kasted Spyd igjen, men Fanen svæver
Urørt i Sky, af Harm Kong Marlot bæver."

„Giv mig min Frihed og mit Staal,
Dertil min Ganger god;
Da lægger jeg det høie Maal
For Morerkongens Fod."
Saa talte Helten, bed i sine Kjæder,
Men Fangefogden frem for Marlot træder!

„Den christne Træl, som smægter her,
Mig sender, ædle Drot!
Hvis Du ham giver Hest og Spær
Og Leide til hans Slot,
Da øver han, hvad ingen Mor har øvet,
Det høie Maal nedkaster han i Støvet."

Og bittert Kongen loe: „Nu vel!
Bring Spyd og Ganger hid!
Knap troer jeg, at en usel Træl —
Dog, Vægter! bring ham hid!
Et Underværk, om ene han kan øve.
Hvad tusind Musselmænd forgjeves prøve!"

Syv Aar bar Steen hans Ganger god
Forslidt af Svøbens Snært!
Syv Aar hans Spyd i Krogen stod
Af Orm og Rust fortært;
Dog stod hans Lid til ham, som veed at bøie
Den Stolte, og den Ydmyge ophøie.

Han knælte ned og bad og svang
Sig paa sin Ganger god,
Og Spydet fløi og Maalet klang
Og sank til Marlots Fod;

…t Jammerskrig udfoer den vilde Skare,
…g tusind blanke Sværd mod Helten fare.

…Men ned fra Himlen Engle drog
…g stred i blodig Krig;
…uarinos hug, hans Ganger slog,
…en vantro Skare veg,
…g Keiser Carl modtog med aabne Arme
…in tappre Ven; men Marlot brast af Harme.

Schaldemose.

Den forulykkede Examen.

Gud! hvad jeg lider! nei, den Skam
Kan jeg ei overkomme;
Jeg stod som Skolefux for ham,
Den kjære Lieut'nant Blomme!
Jeg har blameert os begge To
Og maa beskjæmmet græde,
I Graven finder jeg først Ro;
Her er forbi min Glæde.

I Forgaars Verden var mig kjær,
I Gaar mig ramte Sorgen,
I Dag jeg staaer fortvivlet her
Og er vist død i Morgen.
Saa, falske Verden, da god Nat!
Det Skridt jeg ei fortryder;
Jeg kan ei overleve, at
Min Kjærest' mig forskyder.

Han striver, at jeg ikke skal
Ham meer prostituere;
Der kan man see, at Elskovsqval
Kan Elskov reent spolere! —
Jeg tænkte paa ham hver en Nat,
Derved min Søvn forsømte,
Og kun ved Tanken om min Skat
Jeg Dagene bortdrømte.

Saaledes fik jeg aldrig lært
Min Lectie, syet paa Kjolen,
Og det var da ei heller sært,
At jeg blev Fux i Skolen.

I Gaar var det Examensdag,
Da Skjæbnen grumt brød Staven;
Da ramte mig det tunge Slag,
Som styrter mig i Graven.

Just som jeg gik derhen, jeg saae,
— Tænk Jer min Skræk ved Synet, —
Paa Hjørnet Lieut'nant Blomme staae!
Mig gjennemfoer som Lynet
Den Tanke: hvis han kommer op,
Og seer Dig Fux at være —
— Jeg skjælved' over al min Krop,
Knap Fod mig vilde bære.

Jeg kom i Skolen, satt' mig ned
Paa Bænken, saae Folk komme,
Og første Gang jeg gyste ved
At tænke paa min Blomme.
Tilsidst blev rolig dog min Sjæl
Ved Fortids kjære Drømme,
Og Fremtids Haab om Fryd og Held
Forbi mit Blik mon strømme.

Jeg tænkte paa den Salighed,
Han mig at kjende lærte;
Hans Elskov skjænked' mig den Fred,
Jeg før saa tidt undværte.
Da — uden at jeg mærked' det —
Til mig mon Spørgsmaal komme:
„Hvem saliggjorde Mennesket?"
Jeg svared: „Lieut'nant Blomme!"

Rundt om begyndte man at lee,
Jeg bitterlig at græde;
Man mumlede: „Forældrene
Af hende kan faae Glæde." —
Af Skræk mit Hjerte heftigt slog,
Som Ild mit Hoved brændte.
Lidt flau og vred min Lærer tog
Det gamle Testamente.

Og spurgte: „Da Ægypterne
„Sank i de røde Vover,
„Hvem førte den Gang Jøderne
„Med tørre Skoe derover?" —
Men just som han det Spørgsmaal gav,
Seer jeg min Ven at komme;
Jeg glemte reent det røde Hav,
Og raabte: „Lieut'nant Blomme!"

Forbauset stod den arme Mand,
Rundt om løb Skoggerlatter.
Min Lærer sig ei styre kan;
Jeg Intet mere fatter.
Forbittret Læreren mig greb
Fat i mit ene Øre,
Og spurgte høit, i det han kneb
Mig dygtigt: „Kan hun høre?
„Saa svar, hvem er det største Fæ,
„Som hid i Dag mon komme?"
Fortvivlet vred jeg Hænderne
Og raabte: „Lieut'nant Blomme!"

Hvad bryder jeg om Frihed mig.

Mel. Hvor saare Lidet vil der til.

Hvad bryder jeg om Frihed mig,
Naar jeg har Mad og Klæde?
Naar jeg kun vorder feed og riig,
Mig trykker ei min Kjæde.
For Orden og for Rolighed
Maa Frihedsaanden kues ned,
Og ubegrændset Myndighed
I Ligheds Sted fremtræde.

Hvad sludre I om Fædreland?
Vort Fædreland er Gryden.
Naar Frimand har kun Brød og Vand,
Vi høre fro dens Syden.
O, hvad er alskens Frydesang
Mod denne søde Surreklang?
Det, Patriotens haarde Gang
Er mod vor bløde Ryden!

I stedse fremad ville gaae,
Og gjøre Verden bedre!
O Daarer, hvor I stod, I staae!
Saa gjorde vore Fædre.
Den Mand, der sov evindelig,
Han aldrig har forsyndet sig;
Trods kantianisk List og Svig,
Bør man det Ordsprog hædre.

Ja, Søvnens Søster, Rolighed,
Dig kalder Kongers Brimmel,
Dig Præsternes Mangfoldighed,
Dig Adlens bange Stimmel.
O hvor, hvor er Du flygtet hen?
Kom fra Seraillet hid igjen!
Kom fra Dit elskte Spanien!
Kom fra Dit Ruslands Himmel!

Du standser snildt Oplysnings Flugt,
Naar den for høit sig svinger.
O, hvor beklipper Du saa smukt
Patriotismens Vinger!
O, kom og hersk paa Jorderig! —
Med Skud, Raketter, Jubelskrig
Vi hilse skal den Dag, som Dig
Igjen til Jorden bringer.

M. C. Bruun.

Lad Smigers Træl lovprise Thronens Glands.

Mel. Til blodig Kamp gaaer Stridens Kjæmpe ud.

Lad Smigers Træl lovprise Thronens Glands;
Man varieert det Thema tidt omtolked;
Jeg prise vil den stolte Borgerkrands,
Som Folkets Mand fortjener sig hos Folket.
Hvad er mod mandig Færd, mod aandig Magt
Jer Vældes Glands, I Potentater?
:,: En Franklin i sin simple Dragt :,:
:,: Fordunkler Snese Hof-Etater. :,:

„Os elskelig" er fast hver Embedsmand
Fra Statsministren ligetil Copisten;
Af Folket elsket Faa sig kalde kan,
Ja Faa paa hele Rangforordnings-Listen;
Den Titel kun ved Daad erhvervet blev,
Ved mandig Kamp for Nationen;
:,: Hvo Folket gav sit Adelsbrev, :,:
:,: Kun sjelden Naade fandt for Thronen. :,:

Med kraftig Røst at tale Folkets Sag,
Frimodig Misbrugs tætte Slør at hæve:
Slig Færd var sjelden Stormand til Behag
Og tidt den fik Nepoten til at bæve.
Faa vove det, og Færre holde Stand; —
Din Garde, Folk, er tro, men lille! —
:,: Et Vivat for hver Folkets Mand! :,:
:,: Fordærv Enhver, der vil det ilde! :,:

A. P. Liunge.

Torbisten og Fluen.

Torbisten krabler af mørken Hul
Med fire Vinger saa prude.
De to de vare som sorten Kul,
De to som Glar i en Rude.

Dem havde han pudset med megen Beskeb,
Alt med sin bageste Kralle.
At beile til Fluen saa strunk han red;
Den elsked han over Alle.

Af Fløbepotten søber saa net
Den liden og vevre Flue;
Saa flyver hun rundt omkring Speilet let,
Hovmodig ret som en Frue.

Torbisten seiler i Stuen ind
Alt paa sine fire Vinger;
Han klapper den Flue ved liden Kind,
Og det med sin smudsige Finger.

„Skjøn Jomfru! imens I qvæder saa blødt,
Ret som Fiolenes Strænge,
Gift Eder med Bassen, saa ganger det sødt,
Vi kunne da spille for Penge.“

Hun visker sin Kind med Fødderne smaa:
„Jeg takker for slig en Hæder;
Skarnagere passer jeg lidet paa;
De bære saa smudsige Klæder!

Du Skorsteensfeier ei komme mig nær!
Flyv til din Møbding derude!
Hvor Møget du roder paa Kryds og Tvær,
Alt med din kullede Snude.

Jeg kysser Jomfruens Barm saa fiin,
Jeg dandser paa Kongernes Næser,
Jeg spiser Sukker og drikker Viin;
Ab dig, du Stodder! jeg blæser.“

Beileren tabte for Hast sit Veir,
Han snurrer og summer og brummer;
Den Spee han tog sig saa meget nær,
Og krøb udi Jorden af Kummer. —

Sommerfugl sidder paa Lilien prud,
Alt udi sin blommede Kjole;
Da Fluen flyver i Haven ud,
Hun vilde sit Ansigt sole.

Og da hun saae det pralende Dyr,
I de rige forgyldene Klæder,
Da brød hendes Hjerte strax i Fyr,
En Elskovens Vise hun qvæder.

Den Spraglede slog med Kaaben om Fod:
„Hvad tænker du, fattige Terne?
Du Melkeraner! Jeg er for god
Til at slikke med dig af en Kjerne.

Du søber, som Katten, Levning af Fad,
Hvori de Skjægget mon væde;
Dig følger hver Mands Foragt og Had,
De gjerne med Skoen mig træde.

Jeg patter af det Alabasterbryst,
Som Liliens Hjerte omhvælver;
God Ruus af Draaben jeg drikker med Lyst,
Som aarle paa Roserne skjælver.“

Fluen gik næsten fra sin Forstand,
Hun maatte sig skamfuld liste.
„Nu faaer jeg vist aldrig nogen Mand,
Hvi tog jeg ei den Torbiste!“

Til Vinteren var hun en Jomfru graa,
Som Alderen hæslig rakked;
Da kunde hun intet til Føden faae,
Hen til Torbisten hun lakked.

Han eied i Møbding en Stue varm,
Luunt sad han der inden Vægge;
Da sagde den Flue ussel og arm:
„Her er vel Plads til os begge?

Jeg elsker jer saare, den Tale er sand,
Kan I jer Kjærlighed mindes?
Torbisten er en fornuftig Mand,
Som saare sjelden forblindes.“

Han sagde: „I pakke jer fra min Dør,
Eders Klæder ere saa pene;
I husker jo nok, hvad I sagde mig før?
Jeg gjør dem s'gu vist urene."

Poul M. Møller.

Brødrene ved Kong Abels Grav.

En Nat der monne to Brødre gaae
Ved Kæret i Gottorpsskoven,
Den Ene ei paa den Anden saae,
Taust stirred de begge i Voven.

I Gottorp boede en Mø, saa skjøn,
For hende de Brødre brændte.
Nu gøs ved Kong Abels Død de i Løn,
Og Broder ei Broderen kjendte.

Saa underligt suste det sorte Kær,
Som hvisked en Afgrundsstemme:
„Den, som jeg skjuler i Sivet her,
Ham skal jeg til Dommedag gjemme."

Da skingred i Skoven en sælsom Klang,
Som stødte i Hornet en Jæger,
Og Stormen den susende Vinge svang,
Som Havets Grundvold bevæger.

Det var som jamred den gamle Skov,
Som skreg den med tusinde Munde,
Og fjernt løb Gungren af Hestehov,
Og Glam af hylende Hunde.

De Brødre rørte ei Haand eller Fod,
Med Rædsel maatte de lytte,
Og pludselig for dem en Olding stod
Ved lønlige Enebohytte.

„Gak ei af Stedet! nedknæl og bed!"
Saa varsled Oldingens Stemme —
„Bed for Kong Abel om evig Fred!
I Himlem har han ei hjemme.

I Jorden har han eiheller Fred,
I Kirken han kunde ei ligge;
Her er han pælet i Sumpen ned!
Men Pælen holder ham ikke.

Til Dommedag farer han aldrig vel,
Hver Nat han fra Sumpen maae ile;
Kong Abel har slaget sin Broder ihjel,
Derfor kan han aldrig hvile."

De Brødre knæled — og see! da foer
Kong Abel forbi dem og trued,
Hans Dødningeaasyn var sort som Jord,
Ham fulgte tre Hunde, som lued.

De hyled i Flammen og svandt som et Lyn,
Men Brødrene standed tilbage,
De stirred saa blege mod svundne Syn
Og kunde ei Aande drage.

„Gaaer bort og kives paa Veien ei!"
— Lød atter Oldingens Stemme —
„Gaae ei paa Brodermorderens Vei!
I Himlen har han ei hjemme."

De Brødre sank i hinandens Favn,
De græd saa høit og saa saare,
Bad Gud om Naade i Jesu Navn,
Og Himlen saae deres Taare.

Tilsammen de gik til den hellige Grav,
Tilsammen som Brødre de boede,
Tilsammen tilsidst de Aanden opgav,
Guds Engle dem Himlen oplode.

Ingemann.

Theklas Sang.

(Efter Schiller; Musik af Weise.)

Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer;
Ved Strandens Blomsterbred Pigen staaer.
Høit opskyller Bølgen saa brat, saa brat,
Og hun synger udi den dæmrende Nat,
Af trøstesløs Kummer henrevet.

Ak! Hjertet er dødt, og hvorhen hun seer,
Er intet, intet at ønske meer.
Du, Hellige! kald da dit Barn til dit Bryst,
Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst,
Jeg har jo alt elsket og levet!

A. Oehlenschlæger.

Spindevise.

(Efter Voss.)

Jeg sad og spandt ved Døren lidt,
Da kom en Yngling mig imøde.
Hans Øie blev alt mere blidt,
Hans Kinder meer og mere røde,
:,: Jeg saae fra Rokken, det er sandt,
Men sad dog bly og spandt og spandt :,:.

En venlig Hilsen for mig klang,
Lidt frygtsom nærmere han traadte.
Jeg blev saa bange; Traaden sprang,
Mit Hjertes Slag min Angst forraadte;
:,: Jeg Traaden snart igjen dog sandt,
Jeg sad saa bly og spandt og spandt. :,:

Min Haand han trykked' elskovsblid,
Og svor, at aldrig nogensinde
En Haand saa rund, saa blød, saa hvid,
Var i det hele Land at finde.
:,: Skjøndt dette Vei til Hjertet fandt,
Sad jeg dog bly og spandt og spandt. :,:

Paa Stolen læned han sin Arm,
Og monne kjælne Ord mig sige;
Hans Mund var nær, saa rød, saa varm;
Hvor ømt han aanded': „søde Pige!" —
:,: Men skjøndt hans Blik mit Øie fandt,
Jeg sad dog bly og spandt og spandt. :,:

Imidlertid mod Kinden hen,
Den Ynglings Hu ham stedse førte,
Det traf sig da, at jeg igjen
Ham med mit Hoved lidt berørte:
:,: Da kyssed han mig, det er sandt,
Men jeg sad bly og spandt og spandt. :,:

Alvorlig jeg ham fra mig jog,
Han blev, skjøndt haardt jeg monne true,
Med Varme i sin Favn mig tog,
Og kyssed' mig saa rød, som Lue.
:,: Umuligt, Søstre! — ikke sandt,
Meer bly jeg sad og spandt og spandt. :,:

Den Skaberen skjænkte en oplyst Forstand.

Den Skaberen skjænkte en oplyst Forstand,
Han elsker og drikker, imedens han kan;
Thi, naar man først Foden hos Charon har sat,
Saa siges al Elskov og Vinen god Nat.

Lad Viin da og Elskov opvarme dit Bryst!
Snart røver dig Døden al sværmende Lyst;
Og, blev du end gammel, saa bliver du dog,
Hvad endnu er værre, saa bliver du klog.

Lyksalighed, Maalet for Jordiskes Flid,
Lær den ei af Vise, du spilder din Tid,
Kun Saften af pressede Druer, min Ven!
Og Pigernes Kysse kan give dig den.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Vid,
Jeg kjender ei Stjerner, men veed dog min Tid;
Thi naar jeg ei Piger og Vinen har kjær,
Saa veed jeg tilvisse, min Ende er nær.

I strænge Theologi! hindre mig ei,
At vandre bekrandset den lystige Vei;
Jeg frygter kun lidet at blive fortabt
Af den, som har Piger og Vindruer skabt.

Al Skabningens Herre er naadig og god,
Til Trøst for de Skabte hans Viisdom tillod,
I Druen at finde en Lindring mod Harm,
Og Forsmag paa Himlen i Pigernes Arm.

Mit høieste Gode skal ønskes min Ven,
At drikke og elske og elskes igjen,
Naar Døden da Ende paa Vellyster gjør,
Saa har du dog levet forinden du døer.

Vibe.

Brodne Kar i alle Lande.

Brodne Kar i alle Lande —
Roser sig med Torne blande
Andenstebs saavel som her.
Landsmand! Roserne du tage
Og af dem du Honning drage!
Men for alting agtsom vær,
Kom ei Tornene for nær!

Naar en Tydsker dig vil lære,
Grundig, ærlig, kjæk at være,
Du lærvillig følge ham!
Men naar En dig stolt fortæller
Om Daraussens Bagateller,
Var det sandelig en Skam,
Om du blindt hen tro'de ham.

Naar en Franskmand dig vil lære,
Altid glad og munter være,
Beb til Gud, du ligne ham!
Men adlyde ham som Kongen
For hver Mode og for Ton'en,
Det var sandelig en Skam;
Vi bør ikke hylde ham.

Som en Britte lad dig være
Patriotens Pligter kjære!
Elske Frihed lær af ham!
Men hvis du seer En og anden
Overmodig, vild som Fanden,
Det var fælt at ligne ham,
Bukke for ham var en Skam.

Ved den Vælskes søde Stemme
Vi al Sorg, os selv forglemme,
Og henrykte høre ham;
Men naar han en Grumhed øver,
Som ham Børnebørn berøver,
Skal vi heri følge ham?
Det var baade Synd og Skam.

Paa Spaniolens Viin og Pjaster,
Jeg Foragt ei daarlig kaster,
Gjerne deler dem med ham;
Men saalænge jeg kan læse
Uden Briller paa min Næse,
Jeg den Stads vil unde ham.
Kunne see, gjør mig ei Skam.

Han, som boer lidt under Havet,
Og med Guld er stærk begavet,
Spare er en Dyd hos ham;
Men, naar han, tung af Dukater,
Spiser evige Salater,
Saa gid jeg faae Last og Skam,
Om jeg spise vil med ham.

Du! en Skræk for Tyrkens Rige,
Al din Adfærd os kan sige,
Stor var Ruslands første Zar;
At dig Finkeljokkum smager,
Og hver Kopek dig fradrager,
Derom man vel mumlet har;
Herre Gud! om nu saa var.

Svensken jeg slet intet ændser,
Han for nær er vore Grændser,
Og det kunde stikke ham,
Hvis jeg gav ham mindste Lyde,
At han Freden vilde bryde;
Fik da Landet Krig med ham,
Hvis var Skammen? kun min Skam.

Jeg de elskte Danske priser,
At Beskedenhed de vise,
Sjeldne Dyd i fremmed Land;
Men naar de forvidt den drive,
Og alt Fremmed Fortrin give,
Den en Dyd ei nævnes kan,
Og fornedrer danske Mand.

Jeg hos kjække Nordmand priser,
At han stedse ivrig viser,
Han sit Fødeland har kjær.
Men jeg troer, han gjorde ilde,
Om han vilde sig indbilde,
At der fødes Mennesker
Kun i Engelland og der.

Hædre alle Nationer,
Have Feil, men ei Personer,
Er vort Selskabs Lov og Lyst.
Hellig Pligt og største Ære
Er, vor Konge tro at være.
Statens Ønske er vor Røst:
Glæde bo i Fredriks Bryst!

Vessel.

Hvor saare lidet hør der til.

Hvor saare lidet hør der til,
For lykkelig at være;
Et muntert Sind, en Piges Smiil,
En Ven, som gjør mig Ære,
En Hytte, som mig skjule kan;
Sundt Brød og Kildens klare Vand,
Saa megen Viisdom, som jeg vil.
Og bruger til min Lære.

Guld har sin Glands, og Magt sit-Værd,
Og Rang vanærer Ingen;
Det er ret smukt at være lærd,
Men det er ikke Tingen.
At frygte ei for Daarens Dom,
Men tage Tingen som den kom,
Er meer end Guld og Ære værd;
Thi det mig røver Ingen.

Men naar jeg ved Elisas Barm
Til Kloden kunde sige:
Jeg har indsluttet i min Arm,
O, Jord! din bedste Pige;
Og saa en Ven ved Siden sad,
Som saae sig i min Lykke glad,
Jeg skulde da, forladt og arm,
Ei efter mere hige.

Til eenlig Dal jeg flytted' hen,
Min Haand en Hytte bygged',
Som mig min Pige og min Ven,
Indslutted' og betrygged';
Til Frugtbarhed jeg Jorden tvang,
Og ved min Flid hiins Godhed sang,
Som throner høit i Himmelen,
Og mig min Kreds betrygger.

Jeg Fader blev; de kjære Smaa
Paa ømme Knæ jeg satte;
Med samme Øine paa dem saae,
Som Gjerrige paa Skatte;
Jeg ledte efter Moders Træk,
Og kyste barnlig Taare væk;
Og priste Gud, som god jeg fandt,
Der mig paa Jorden satte.

Jeg sagde til den smukke Tøs:
„Dyd er den største Ynde,"
Og til den raske vævre Knøs:
„Den største Skam at synde;"
Jeg sagde til dem begge to:
„Blandt Livets Torne Roser groe,
„Af disse tag og Glæden øs,
„Og Gud skal eder ynde."

J. Zetlitz.

Naar man er 60 Aar.

Mel. Hvis et godt Raad I følge kan.

Naar man er 60 Aar,
Pigerne man med Flasken bytter;
Kurven man hos dem Alle faaer;
Hvad man siger til Intet nytter
Men, trods Paryk og Briller, man
Sit Glas bestandig tømme kan.

Er man forliebt med sølvgraa Haar,
Mærker man strax, hver Glut er kræsen,
Og dersom man et Kys attraaer,
Fæle Krøller hun slaaer paa Næsen;
Nykker har hver en Pigelil;
Men Flasken er bestandig mild.

Viin er mig kjærere end Guld;
Thi Gulbet kan jeg ikke drikke;
Viin gjør mig glad og vennehuld;
Viin gi'er Mod! — det gjør Guldet ikke.
Viin er den bedste Sovedrik,
Som vi mod Livets Sorger fik.

N. T. Bruun.

En Skaal for den Mø paa femten Aar,
Og for den de sølvgraa Lokker krone,
Skaal for den som yppig Pragt attraaer,
Skaal og for den tarvelige Kone.
Fyld dit Glas, og drik din Piges Skaal,
Hun undskylder alt, drik bredfuldt Maal!

Skaal for den, som Hul i Kinden har,
Og for den, hvis Smiil os ingen viser,
Skaal for den, hvis Øine os indta'er
Skaal den, som med et sig heldig priser.
Fyld dit Glas, og drik din Piges Skaal,
Hun undskylder alt, drik bredtfuldt Maal!

Skaal for den, hvis Barm er hvid som Snee,
Og for den, hvis Haand er bruun som Læder,
Konens Skaal, hvis Ansigt røber Vee,
Pigens med, som kjender ikkun Glæder.
Fyld dit Glas, og drik din Piges Skaal,
Hun undskylder alt, drik bredtfuldt Maal!

Lad dem være smalle, tykke, smaa,
Unge, gamle, det mig bryder ikke!
Lad os Glasset fuldt til Randen faae,
Saa vi ud vil for dem alle drikke.
Fyld dit Glas, og drik din Piges Skaal,
Hun undskylder alt, drik bredtfuldt Maal!

A. G. Thoroup.

Pungtuli! Pungtuli! lystig, min Ven.

Mel. Det var i Aaret 1807.

„Pungtuli! Pungtuli! lystig, min Ven!"
Hvad baader vel Griller i Grunden?
Saa klag ei, og klynk ei, og kast ei Din Pen,
Slaa Hængelaas ikke for Munden!
End kan der skrives og tales saa la, la,
End er vort Løsen et nationalt Hurra!
Kommer først Censur,
Og staaer man først paa Luur,
For at fange Ord
Fra Skranke og fra Bord,
Da tidsnok at være saa taus som en Muur;
Den Dag er endnu ei oprunden!

Meget har Tiden vel gjemt i sit Skjød,
Ei veed man, hvad den vil udklække;
Men, om man end „Resten" os bruge forbød,
Ja „Medhjælp" lod Tungen os stække, —
Eet er der dog, som man ei kan binde saa,
Eet er tilbage, som Rødkridt ei kan naae:
Tanken, fremad vendt!
Og Gnisten, som er tændt!
Hiin er fri for Baand,
Og ingen Almeenaand
Bortmanes med Stokken af nogen Betjent,
Saa lidt som dens Trubsler kan skrække!

Fortidens Minder og Fremtidens Haab
Lad Andre, som vil det, lovprise:
Kun Nutiden gjælder det jublende Raab,
Kun den være offret vor Vise!
At vore Fædre opfyldte deres Pligt,
Tidt nok vi læste i vore Skjaldes Digt;
Vi det mage saa,
At „blusekladte Smaa"
Finde banet Vei,
Og os forbande ei.
Naar udslidt og udstridt Asylet vi naae,
Som Bedemænd lade anvise!

Dog! hvad er dette? Til Grav og til Død
Jo Sangen er uformærkt sluppen! —
Men Vinen tilblinker os blussende rød,
Som Rosen, der titter fra Knoppen.
Livet os smiler, — den lyse, grønne Mai
Rum har for Blomster, til Dødsbetragtning ei; —
Derfor Glasset fat:
Med Griller nu god Nat!
Tidens Skaal det er,
Som vi tømme her!
Thi nu bør der virkes for Folk og for Stat:
Sving, Sommerfugl, kjækt Dig fra Puppen!

Rosenhoff.

Smiil, Venskab! til vort Samfund ned.

Smiil, Venskab! til vort Samfund ned,
Og fyld os med din Salighed!
Din Guddoms Straale, klar og varm,
Opflammer hver en ædel Barm!

Lyksalig den, som dig har kjær!
Hans Liv en Glædes Kjæde er;
Liig Harpens Lyd i tause Stund,
Du dysser ham i trylleri Bluun!

Naar al Naturens favre Pragt
Sig skjuler under Vinterdragt:
Naar ingen Lærke længer slaaer,
Du skaber Lærkesang og Vaar!

Naar Flammen, tændt af Elskovs Gud,
Ved Tidens Aande pustes ud,
Da luer jevn din rene Ild
For evig varm, for evig mild!

Naar Livets Vei os vorder trang,
Du letter huld vor tunge Gang;
Hver Yngling gjør du Banen blød,
Hver Olding Livets Aften sød!

Ei er dit Maal som Livet kort;
Naar til et Bedre vi gaae bort,
Hist over Taarer, Grav og Død,
Du atter aabner os dit Skjød.

O, smiil da, Venskab, til os ned,
Og fyld os med din Salighed!
Og ofte vi med Strengens Klang
Skal ofre dig en Jubelsang!

Frankenau.

Nyd Livets korte Morgenrøde.

Mel. Laßt nur die Politiker sprechen.

Nyd Livets korte Morgenrøde,
Og strøe med Roser dine Fjed,
Mens dine Ungdoms Kinder gløde
Af Sundhed, Liv og Munterhed!
Alt medens Kloden tumlet har,
Ungdommens Kjephest Glæden var.

Paa Glædens Throne søg dit Sæde,
Glem hvad i Morgen forestaaer;
Som Nattens Maane, Støvets Glæde
Bag mørke Skyer ofte gaaer;
Og tænk, at hver en Fryd dir sandt,
Brat for dit Blik, som Avnen svandt!

Tro ei Zelotens mørke Lære,
At Himlen er den Glade vreed!
Hvi skulde da vel Jorden bære
Saa mange Roser for dit Fjed?
Hvi Foraarssolen klar og varm
Med Vellyst fylde hver en Barm?

Dog, ei din Fryd du eensom nyde!
Nei, søg den tro i Vennekreds,
Hvor fulde Glasses Toner lyde,
Og hver en Barm er fro tilfreds!
Syng stedse slig en Kjædes Priis,
Det er det sande Paradiis!

Og naar engang din glade Sommer
Nedsænker sig i Tidens Skjød,
Naar Alderdommens Vinter kommer,
Ønsk da at glemme, hvad du nød;
Den er den lykkeligste Mand,
Som Fryd og Veemod glemme kan!

Frankenau.

Sommerdagene hensvunde.

Mel. At vi ere Børn tilsammen.

Sommerdagene hensvunde
Og med dem vor Lediggang;
Blomsterenge, grønne Lunde
Byttes nu med Glasses Klang.
Brødre! Brødre! lad os ile,
At oprette vores Hvile
Flittige ved Spøg og Sang.

Viist Naturen det betænkte,
Evig man ei drikke kan;
Vinteren til Viin den skjenkte,
Sommeren blev til for Vand,
Nu paa Vandets lange Sommer
Vinens muntre Vinter kommer.
Brødre! brug den med Forstand.

Epheukrandset den fremtriner,
Vinker os med venlig Arm
Fra den grønne Marks Ruiner,
Til os her at drikke varm.

Kjelnere end Philomele
Samler den os, for at dele
Venskabs Fryd ved Venners Barm.

Nok et Aar i Tidens Kiste
Blandt de andre er lagt hen;
Snart det ny sig skal bortliste,
Lad os møde det som Mænd.
Med det ny, som nu begynder,
Vi det Gamles mange Synder
Ville skrifte ærligen:

Ak! med Anger vi bekjende,
Vort forgangne Liv var sort!
At ved mangen Aftens Ende
Uden Ruus vi ginge bort;
O! Vi ikke nok har drukket;
Tidt vor Tørst med Øl har slukket,
Som vi aldrig burde gjort.

Ak! det er nu skeet, desværre!
Gjorte Ting ei ændres kan;
Men ei meer vi vil tilspærre
Glædens Dør med Øl og Vand.
Vi betimelig betænke
At afkaste Syndsens Lænke,
Medens det endnu gaaer an.

Venner! lad os da forkynde,
Vi en bedre Vei nu gaaer.
Ingen meer sig skal forsynde
Med den mindste vantro Taar.
Viin! Al Glædes Skaberinde!
Venskabs, Munterheds Veninde,
Krone det begyndte Aar.

C. Olufsen.

Al Verden for mig præke maa.

Mel. En Glut, bruunøiet, bruun af Haar.

Al Verden for mig præke maa
Fra nu og til i Morgen,
Jeg bliver dog den Mening troe,
Den bedste Cuur mod Sorgen
Er: idelig at være glad:
Dalderi, Dalderа, jeg leer kun ad
Den hele Skjæbnes Had.

Og denne ædle Medicin
Kan aldrig ilde smage,
Den glider ned med Punsch og Viin,
Sligt kan jo alle tage:
Man Hovedsagen mærke kuns:
Dalderi, Dalderа, den Viin, den Punsch
Maae drikkes ud til Bunds.

Man Dage ud og Dage ind
Fortæller, synger, taler
Om Skjæbnens barske Nordenvind,
Om Taarer, Smerter, Qvaler;
Til saadant mærke vi kun lidt,
Dalderi, Dalderа, vi drikke tidt,
Og saa er alting blidt.

Og vilde een og anden Mand
Fordømme vore Glasse,
Og mene, at den Drikken kan
Ei vel med Sæder passe;
Med sligt man os ei komme nær,
Dalderi, Dalderа, vort Bedste er
Os over alting kjær.

Tag Venner derfor Eders Glas,
Udbred den store Lære:
At alting her er vel tilpas,
Naar vi kun glade ere.
Og hvordan man skal blive det?
Dalderi, Dalderа, det er jo let:
Man drikke tidt og tæt!

Og mangen Fader med sin Søn
Paa Gaden skal dernede,
Ved Klangen af vor Sang saa skjøn,
Omfavne ham med Glæde,
Og sige: Glæd min Fadersjæl!
Dalderi, Dalderа, Søn! drik din Pæl!
Saa skal det gaae dig vel.

For ganske unge Mennesker
Behøves saadan Kære;
Men naar man først sit Vel indseer,
Saa kan man den undvære.
Og allerbedst ved dette Bord,
Dalderi, Dalderа, hvor Venskab boer,
Hvor alt saa herligt gaaer.

C. Olufsen.

Fragmenter af den spanske Krønike.

I kjender Alle den berømte Cid! —
Naar Driveren paa Pyrenæerbjerget
Sit Muuldyr fører nedad Skrænterne,
Da synger han ei om Napoleon —
O nei, han synger om Rodrigo Diaz,
Benævnet Cid; skjøndt Helten levede i
En længst henrunden Tid, besynges han,
Og dog har vor Tid havt en Palafox!

Hvad synges da vel om Rodrigo Diaz?
Der synges om hans Elskov til Ximena,
Der synges om, hvor smuk Ximena var —
Drøm Dig fra Danmark ned til Spaniens
Himmel!

1.

Betænksom sad i guldbetrukne Sal
Ximena, tramped svagt med liden Fod
Og lytted efter sin Rodrigos Trin
Og bøiede det skjønne Hoved ned,
For om hun muligt kunde snappe op
En Lyd, en Klirren af hans gyldne Sporer,
En Raslen af hans Klinge stødt mod Væggen,
En Susen af hans mørkblaae Fløielskaabe; —
Men Trinet taug og Sporen klirred ikke,
Og Klingen rasled ei og taus var Kaaben,
Og alt var tyst, som dengang Herrens Aand
Ved Skabelsen hensvæved over Vandet —
Da glimted Taaren udaf Pigens Øine:
„Forlænge lader han idag mig vente —
Hvad foraarsager vel Rodrigos Stolthed?
Hans Skjønhed dog vel ei? det er jo kun
En gammel Egenskab — Narcissus var det.
Hans Viisdom? Salomon var visere.
Hans ædle Herkomst? Alt Achilles stammed
Fra lutter Konger ned. Hans Tapperhed?
Hispanien har ingen feige Sønner.
Alt det, hvorpaa sin Stolthed han begrunder,
Er gammelt, gammeldags og længst nedar-
vet!" —

End meer hun klaged i sin Eensomhed:
„To Gange har hans Falk alt slaaet ned
I Gaarden paa min Dueflok; idag
Har med sin Klo den qvalt min Yndlingsfugl —
Den, som ei styre kan sin egen Falk,
Fortjener ei de gyldne Riddersporer,
Ei noget Haandtryk af en trofast Ven,
Og ei et Kys af nogen Piges Mund!"

Men da stod smilende Rodrigo Diaz
I Døren, som han havde holdt paaklem;
Han tog Baretten af med hviden Fjerbusk
Og hviskede med Trods de stolte Ord:
„Og dog gav Kongen mig den gyldne Spore,
Tidt trykked Prindserne dog denne Haand,
Og ikke sjeldent kyssed mig Ximena!"

Men paa hans Skulder sad den hvide Falk
Med brune, menneskeligtkloge Øine,
Med gule Been, den kostelige Falk,
Nedbragt til Spaniens rige, varme Klima,
Ned til Orangens og Cypressens Zone,
Fra Den Island, hvor de varme Kilder kaage
Dybt under Jorden, men hvor Overfladen
Er skjult af Sneens sølverhvide Lillier
Og savner ellers alle grønne Urter.
Han tog den hvide Falk fra Skulderen
Og knuste den mod Marmorfliserne:
„Der ligger Falken" — sagde muntert han —
„Vær nu ei længer vred paa Falkens Eier,
Nu skal den meer ei jage Dine Duer.
Du havde mistet jo Din Yndlingsfugl,
Jeg vilde derfor ogsaa miste min,
I Stort og Lidet skal vi være eens!" —

„Dog" — sagde pludselig han alvorsfuld —
„Pas paa Ximena, om en føie Tid
Vil Strid der opstaae mellem vore Fædre.
Da skal, i Andres Paasyn, ogsaa vi
See dobbelt koldt og vredent til hinanden;
Og Du skal saadan i Din Kjole tage
Paa begge Sider gaae to Skridt tilbage,
Og neie stift og fornemt for Rodrigo.
Og jeg skal trække lidt paa Overlæben
Og bukke saare dybt; ja stundom skal
Jeg gaae foruden Hilsen Dig forbi
Og lade som med Villie jeg det gjorde,
Og Du skal vende Dig til Infantinden
Og tale ilde om „den stolte Dreng" —
Og det skal vare ved den ganske Dag!
Men hen mod Aften, elskede Ximena,
Naar Solen synker, er vi meer ei vred
Da lægge vi Forstillelsen tilside;
Da sniger jeg mig ind i Slottets Hav.
Og synger Sange under Vinduet,
Og lidt Du lytter da til Citharen,
Dog ei for længe, sagte sniger Du
Paa lette Fodspids Dig ned til Rodrigo —
Vee den, der tør forstyrre Dig og mig,

Naar tause ved Jasminerne vi sidde —
Den Lykke vare skal den ganske Aften!
Men naar den første Nattens Stjerne kommer
Og skræmmer bort mig fra Din elskte Nærhed,
Da skilles vi, da gaae vi Hver til sit —
Dog det skal ikke vare ved bestandig:
Snart fører jeg min Brud hjem til min Borg —."

Da hørtes Fodtrin udenfor paa Gangen —
Ximenas Moder vil sin Datter see!
Da sprang Rodrigo Diaz ned i Haven:
Fjerbusken vaied og hans Klinge rasled
Og Vinden suseð i hans Fløielskaabe;
Men for sin Moder dybt Ximena nied,
Bad om Velsignelsen og gik tilsengs.

2.

Og Zaragoza var i Maurerhænder;
Almoctad hed den alstegne Konge.
Hvor gammel han end var, saa var hans Sjæl
Dog ung og kraftig; Haanden længtes efter
Erobringer, den vilde herske over
Det hele Spanien, ei kun en enkelt By.

Almoctad klædte som Zigeuner sig,
Achmed, hans Søn, iførtes samme Dragt;
Formummede da ginge Søn og Fader,
Som Speidere paa Veien hen til Burgos.

Men Achmed tog til Orde: „Herre Fader,
Profeten byder Aabenhjertighed,
Men Du gaaer skjult tilværks. Profeten byder:
Med krumme Sabel, lange Landser søg
Din Fjende paa den grønne Mark, og da
Vil selv Profeten føre Dig til Seiren!" —

Men Faderen var taus og mørk; han lod
Som om han Sønnens Ord ei havde hørt,
Og videre paa Veien ginge Begge.

Men Achmed tog til Orde: „Herre Fader,
Jeg vorder ræd, thi Veien er saa mørk,
Kan ei vi vende om? — Ei. Mahomed
Vil hylle sig i List og Nat, den aabne
Profet foragter List og Nat, og ønsker
Begeistring kun og Dagens stærke Skin.
Ved dette rænkefulde Speidertog
Har Du Profetens Redlighed fornærmet:
Hans lyse Maane saaes paa fjerde Nat
Ei hvor den ellers altid for os lyste —
See Taagen har sig lagt paa Træ'r og Buske." —

Men Faderen var taus og mørk; han lod
Som om han Sønnens Ord ei havde hørt,
Og videre paa Veien gik de Tvende.

Men Achmed greb sin Faders Kjortelflig
Og kasted sig i Støvet for hans Fødder:
„Kald i Erindringen tilbage Dine
Forgængeres Historie, min Fader!
Hvor nu Du hersker, herskede Kalifer
Af den forgudede Ommeiaslægt.
Fra Ganges, over Asien, gjennem det
Forbrændte Africa, hid til Gibraltar
Sig strakte deres Rige; og saalænge
De gik med krummet Sværd den lige Vei
Og holdt med Alvor ved Profetens Lære,
Da fulgte Lykken dem — da blomstred Slægten!
Men da de optog vantroe Sæder, da
I Slaget meer ei flammed Mahoms Aand,
Men kun Begeistring, hvis urene Kilde
Var den forbudne Drik — da styrted Slægten
Hixem den Tredie blev af Folket afsat;
Paa Torvet raabte Folket aabenlydt:
Der er ei Held meer ved Ommeiastammen,
Den bringer Sorrig over Troens Børn! —
Da sprang paa Torvet frem den Sidste af
Den fordum store Ommeiadeslægt,
En Yngling var det, Hixems arme Søn,
Med Graad han raabte: giv mig een Dag Sceptret,
Og dræb den næste Dag mig, hvis Jer synes! —
Men Ingen hørte ham og han forsvandt,
Og gik til Africa, i Ørknen ud,
Og — Ørknens Løver aad med Hyl hans Liig
I Sandet. — Fader, o lad ei vor Slægt
Fortørne Herren, liig Ommeiastammen;
Lad os ei den Dag leve, at man seer
Dig styrte fra Din Throne, at man hører
Din Achmed raabe: giv mig een Dag Sceptret,
Og dræb den næste Dag mig, hvis Jer synes,
Hvad heller giv min Krop til Ørknens Løver!" — —

Da pegede den gamle Konning op
Imod den brede, mørktilslørte Himmel,

Og svarte barsk: „Profeten er ei vred,
Fordi jeg vil en mægtig Hersker være!
Nei, Mahomed er ikke vred, han gjemmer
Ikkun sin Maane, til den høitforbauset
Skal see Almoctad paa de Christnes Throne!" —
Men neppe havde Kongen sagt de Ord,
Før Maanen med sin skjønne, fulde Skive
Op af de sorte Uveirsskyer dukked,
Retsom en pragtfuld Blomst, der springer ud
Med yndigt Farveskjær blandt dunkle Blade.
Pletteret laae det rige Landskab for
Den gamle Konges Øie — see! da viste
Sig for hans Blik en uskjær Skikkelse:
Bagved en Hyldebusk stod alvorsfuld
I Fløielskaaben med de gyldne Fryndser
Rodrigo Diaz, lænet til sit gode Sværd
Og raabte harmfuld til den gamle Konge:
„Hvi gaaer som Tigger Du paa Speiderviis?
Tør ikke meer Du see os kjækt i Øiet?
Ha see! skjøndt Du er Mand med Vaar og Vintre,
Staaer Du tilskamme for en Ungersvend!
Kald dine vilde Horder sammen, sæt
I Sadlen Dig med Perler om Din Turban
Og smyk Dig med Din kongelige Dragt,
Da skal jeg møde Dig i vilden Slag.
Vi har alt længe ventet Dig: langs Grændsen
I vore Borge, Dag og Nat, med Bidsler,
Med Sadler vore muntre Heste stod —
Gaa skamfuld bort og bedre Dig, o Konge!" —

Da svarte Kongen: „vel jeg kjender Dig,
Rodrigo Diaz, tæm Dit unge Sind!
Jeg møder Jer med List, thi listig er
Hver Christen, skjøndt han gjerne lader from —
Skal jeg fortælle Dig, hvordan I handle?
Selv Eders Konger er Forbrydere,
Hvor listigt end dem Krøniken vil sminke:
Det er ei længe siden, at Kong Sancho
Sin skyldfrie Broder, Antolin, lod smedde
Til Væggen fast og grusomt martred ham
I nitten Aar! hvert Aar blev Jernene
Gjort smallere, for at de kunde passe
Den meer og meer fortærte Knokkelhaand.
Men i det tyvende, det sidste Aar,
Da endelig Antolin var Døden nær,
Befalte Sancho, Lænken skulde løsnes.
Da raabte Antolin: Lænken sidde,
Med hvad jeg leved vil jeg ogsaa døe! —
End i Zamora paa hans Gravsteen staaer
Udhuggen Antolin den Lænkebundne;
Da vi Zamora fra jer tog, vi fandt
Hiint Skjændselsmonument for Broderhadet!" —

Men dette krænkede Rodrigo Diaz,
Vredladen svarte han: „nu, Kong Almoctad,
Hiin Liigsteen skal ei meer forarge Dig,
Med Guds Hjælp faae vi atter nok Zamora!"

Da løb med Haan den onde Konges Svar:
„End faaer Zamora Du, Du faaer dog neppe
Zamoras Kirkeklokker med det samme;
Dem nedtog vi af Kathedralen flux
Og bored Huller i dem langs ad Randen
Og fæsted Messinglænker i hvert Hul:
Omvendte, hænge de i Zaragoza,
Som Lamper, i den hvælvede Moskee!" —

En Torden løb, et Lyn paa Himlen glimted,
Regndraaberne paa Skovens Kroner plasked;
Iklædt en Handske, syet af sorte Skyer,
Trak Herrens Haand igjen tilbage til sig
Langt ind i Himmelen den gule Maane
Og mørknede det før saa lyse Landskab.
Imellem Buskene forsvandt Almoctad!
Men tankefuld til Burgos gik Rodrigo,
Thi Strid der var imellem begge Fædre.

3.

„Og var Ximena da saa meget smuk?" —

Ja, Yngling, hun var smuk, saa smuk som Den,
Du end ei saae med legemlige Øine! —
Hvis Du er sytten Aar, da kommer snart
En Tid, da for Din Sjæl sig vise vil
Et Billed af en ung og deilig Pige:
Hun er ei klædt, som dem Du dagligt seer;
I Regnbuefarver hendes Klædebon
Vil svømme for Dit glædedrukne Øie.
Hun er ei jordiskt formet, vækker ingen
Nedværdigende, syndig Eftertragten:
Det er som om Du saae en Himlens Engel
Afspeilet i en sølvblaa Sommersø.
Paa Marken seer Du hende svæve hen,
I Skoven sidder stille hun bag Espen.
Paa Jord har ei Du hendes Lige seet,
Men dog Du haaber, snart at maatte finde

Den deilige, den gaabefulde Gjenstand.
Paa Baller søger Du veemodig hende,
Musikken klinger, o hvor tøver hun?
Du stirrer paa de røde Silkeschawler,
Hold op, Du stirrer til Dit Øie perler!
Gaa bort, gaa raskt fra Ballet, Yngling, flygt:
Hun er ei der, hvor Menneskene færdes!
Kun naar Du eensom gaaer i Natten ud
Og vandrer udenfor det Huus, hvor Dandsen,
Hvor Vinen, hvor Musikken sammenblandes,
Derudenfor, naar Du betragter Stjernen,
Der kommer deilig atter hun tilsyne
Og hvisker til Dig: „søg, saa skal Du finde!“ —

Hiint Billed, Yngling, veed Du, hvad det er?
Det er en Skabning, som Gud Amor kogler:
Han danner den af Morgenrødens Farver,
Af Uskylds Taarer og af Længsels Suk;
Det er et Sendebud fra ham til Dig,
Det melder Dig hans eget nære Komme;
Man kalder det — sit Ideal!

Saaledes,
Saa smuk, som syttenaarig Ynglings Drøm,
Saa reent, saa yndigt formet var Ximena —
Nu svar mig Du, var ei Ximena smuk?

4.

Ximenas Moder treen i Salen ind:
„Min Datter! dræbt i Tvekamp er Din Fader,
Din Faders Morder er Rodrigo Diaz;
Kom tag et Slør, tag sorte Fløielsklæder,
Klæd kulsort Dig, thi sort er nu vor Himmel!“ —

Da græd den unge stakkels Elskerinde,
Hun svared': tag de sorte Klæder bort!
Sorg eier ingen fast og enkelt Farve,
Den værste Sorg desuden kan ei sees.
Sorg har sig spredt i hele Skabningen,
Den har sin Andeel i hver Jordens Gjenstand
Og er forklædt i mange Skikkelser!
I hele vor Natur ei Væsen findes,
Der ei er bundet til den fælles Lov!
Hver Gjenstand og dens Farve kjender Smerte.
Derfor kan til min Sorgs Symbol jeg vælge
Det Blaae, det Hvide eller Røde mig —
Tag, Moder, kun de sorte Klæder bort!“

5.

De Voxlys brændte godt i Klosterkirken,
De Munke sang saa lifligt om vor Frelser;
Paa Altertavlen malet stod hiin Busk,
Hiin Tjørn i Flammerne paa Sinai.
Da treen i Kirken ind Rodrigo Diaz,
Foruden Sværd, foruden Ridderkaabe,
Foruden Sporer (alting hang derhjemme),
For Altret knælte han og talte saa:
„Prælat, som staaer i hviden Messesærk,
Jeg kommer sorgfuld hid til Skriftemaal,
Thi viid: i Tvekamp dræbte jeg Grev Gormaz.
Nu er det tyst i Grevens Borg: hans Datter,
Min elskede Ximena, hader mig;
Hun ændser ei, hun hører ei min Klage,
Hun lytter meer ei til min Cithers Klang.
I Salene, hvor Munterheden dvælte,
Der ruger Tungsind, aldrig skinner Solen.
Istedetfor de muntre Gjæster kommer
I regelmæssige Besøg kun Lægen —
Prælat, beed Gud om Naade for Rodrigo!“

Da svared Herrens Tjener: „skrift, min Søn,
Men tael oprigtigt! Gormaz er hos Gud
Og hører hvert et Ord og melder selv til Herren,
Naarsomhelst en usand Lyd din Læbe siger.
Heel grusomt har Du endt den Sværdeleeg:
Et Saar var blodig Hevn — hvi dræbte
Du? —“

Men op mod Himlen hæved da sin Haand
Rodrigro Diaz, sagde: „Herrens Tjener,
Giv nøie Agt, Rodrigo taler sandt.
Jeg kom til Kredsen paa Tourneringspladsen,
Mit Følge holdt i Rader rundt i Kredsen;
Det var mit første Alvorsridt i Livet.
Paa Pladsen sank jeg hen i Grublerier:
Stundom jeg saae min gamle Faders Graab; —
Stundom Ximena hævede sin Haand
Og løfted Myrthekrandsen af sit Hoved
Og gav mig alle Grenene tilbage; —
Stundom jeg stirred i min egen Grav;
Hvidt klædte gamle Qvinder mig, de lagde
Tilrette for mig i min Katafalk,
Og herreløs stod mine Fædres Borg.
I Kisten laae jeg selv, et mullent Liig;
Paa Kisten laae mit Sværd, ved Kisten sad
I Sølverslør Ximena, peged paa
Stamtavlen over Graven, og der stod
Med rødligt Skrift paa Tavlen nederst ridset:

„Rodrigo Diaz, sidste mandlig Arving,
Gud være Stammen naadig, hvor den er!" —
Det var en vaagen Drøm — og der kom fleer
Og værre Syner, da jeg sad paa Hesten:
Ti Aar var svundne hen, som lette Skyer!
Mig tykkes paa en ukjendt Borg,
Ximena var der — med en fremmed Mand.
Den Ubekjendte klapped hendes Hals
Og spurgte hende: har Du glemt ham ganske?
Da nikked venligt hun og tog paa Skjødet
Et lille Barn og Barnet raabte: Moder!
Og see! i Gluttens favre Træk og Ansigt
Var ei et eneste af mine Træk,
I Mod'rens Sjæl ei Minde meer om mig!
Da mærked jeg, jeg drømte lutter Løgn,
Jeg løfted Haanden vredt mod Fristeren,
Mod Drømmens Gud, mod Løgnens gamle Fader,
Ham i den sorte Himmel, Satanas!
Jeg gjøs og spored uvilkaarligt Hesten,
Den steiled høit i Veiret og jeg vaagned.
Og da holdt ligeoverfor mig Gormaz,
Han smiilte haanligt, meente vel, jeg frygted;
Da stred vi, atter jeg besinded mig,
Jeg vilde saaret ham i Skuldren — Sværdet
Løb nedenfor, og han sank baglænds ned —
Prælat, o beed om Naade for Rodrigo!"

Bevæget rakte Herrens Tjener ham
Sin Haand og atter talte da Rodrigo:
„Prælat, som seer med Mildhed paa Rodrigo,
Jeg mere skrifte vil, Du skal erfare,
Hvorledes det seer ud nu i mit Hjerte.
Mit Øie hvile kan paa hele Jorden,
Eet Væsen kun tør ikke jeg betragte.
Naar En fortæller muntre Eventyr,
Da leger paa mit Ansigt tidt et Smiil,
Men een Ting maa Du ei med Ord berøre,
Hvis ikke Du vil see min Latter brukne
I Krampegraad, hvis ikke Du vil see
Min Munterhed til Dødsangst sig forvandle;
Kun een Ting maa i min Nærværelse
Du ikke tale om — det er om hende!
Thi denne Tanke forbeholder jeg
Mig selv, naar jeg foruden Selskab er.
Alt andet kan jeg tale om fornuftigt,
Men denne Tanke grændser nærmest til
Min Sjæls Fortabelse, til rædsomt Vanvid.
See, jeg er ung og smuk af Legeme
Med smidig Arm og sunde Lemmer,
Og jeg har en Fornuft, som Du og Andre,
Naar det alt Andet, kun ei hende gjelder;
Men i det Øieblik Du nævner hende,
Da svinder bort min Ungdomsskjønhed og
Min menneskelige milde Mine og
For hver en kold Betragter vil jeg tee
Mig som en Ulv, en Bjørn i kulsort Pelts,
Med Blodinstincter og med hviden Hugtand:
Min klare Indsigt gaaer fortabt og jeg
Nedsynker i en lodden Dyreverden —
Prælat, o beed om Naade for Rodrigo!"

Og Herrens Tjener fældte milde Taarer;
Han havde megen Medynk med Rodrigo,
Men videre da talede Rodrigo:
„Prælat, som græder over mine Sorger,
Giv mig et Raad, hvorledes jeg skal handle."

Da sagde Herrens Tjener: „vend dit Øie
Fra jordisk Elskov bort en stakket Stund;
Med Tiden blier Ximena vel Din Brud.
Stor Sorg er lagt omkring Dit unge Hjerte,
Dog lider Ingen hvad han ei kan bære;
Mangt Bismerpund er paa Din Skulder lagt,
Det maa vel tyde paa, at den er stærk.
I Zaragoza boer en maurisk Konge,
Almoctad, fjendtligt stemt mod alle Christne —
Erobre Zaragoza, kæmp for Christus,
Jeg vie skal Dit Sværd og lyse Kirkens
Velsignelse, Rodrigo, over Hjelmen!" — —

Den næste Dag Rodrigo sad paa Skimlen —
Saa lad ham ride da mod Zaragoza!

Carl Bagger.

Den hellige Jomfrues Hevn.

„Aftensolens Straaler smile
Lad nu Hornets Toner hvile!
Sæt i Ro kun Jagtens Spyd!
Hisset Borgens Tinder blinke
Til Banket de lystigt vinke,
Og til Dandsens muntre Fryd!"
Kongen talte; — Jægerskaren
Svinger ind paa Slottets Plads,
Og paa Vogne følge Haren,
Hjorten og den vilde Vas.

Slottet kneised strunkt med Vælde,
Ungdomsstærkt, skjøndt graat af Ælde,
Mellem Mark og Skov og Strand;
Kobberspire, himmelhøie,
Billedstøtter, gyldne Fløie
Speiled sig i salten Vand;
Thi, hvor twende Bugter strække
Ud i Hav det steile Næs,
Stod det som paa Fløielsdække,
Virket af det friske Græs.

Hestevrindsken, Pidskeknalden,
Hundeglam og Herrers Kalden
Blander sig med Hornets Gjald;
Kjøgemestre iilsomt drage
Op og ned, frem og tilbage
I den høie Riddersal;
Rosenkind og fyrigt Øie
Smiler fra hver Vindveskarm,
Saa bag mangen Jægertrøie
Hæver sig en kjærlig Barm.

Een er taus i denne Vrimmel,
Glad han speider hist sin Himmel,
Ændser ei den vilde Lyd;
Thi til twende Stjerner blanke
Sender han en Elskovstanke,
Støttet til sit lange Spyd;
Medens andre Herrer stande
Samlede i mindre Chor,
Løfte kjækt den stolte Pande,
Mønstre Borgens Blomsterflor.

„Danske Ridder! seer du Hende?"
— „Ak ja! hun er let at kjende,
Det er jo den lille Skalk,
Som hos Dronningen er Terne,
Sød hun er som Mandelkjærne,
Sky dog som den vilde Falk;
Hvis din Hu til hende stander,
Troer jeg vist, du styrer feil,
Du paa denne Klippe strander
Eller stryge maa dit Seil.

Smuk er du, min velske Herre,
Seierstolt, — men her, desværre!
Er din Snildhed nok for seen;
Hun er sindig, du er flygtig,
Du er snedig, hun er kløgtig,
Du er fyrig, — hun er reen!" —
„Ei! hvor syndigt du kan male!"
Loe den velske Ridders Mund,
„Men du skal din Spot betale
Dyrt mig næste Morgenstund.

„See, der staaer hun, fyldig Armen
Støtter sig paa Marmorkarmen,
Heftigt bølger Barmens Hav;
Skulde dette sorte Øie,
Disse brede Liliehøie
Gjemme Kjærlighedens Grav?
Blikkets Straale fast er stillet
Paa en Plet i denne Gaard;
Men vist intet Helgenbilled
Dette Andagtsoffer faaer.

„Over Kjeldervindvets Bue
Staaer et Billed af vor Frue,
Ovenfor den Skjønne boer;
Frelseren paa Armen svæver,
Og den Høire blidt det hæver,
Signende den danske Jord;
Naar jeg da mig ind vil snige,
Bliver det, — den Sag er klar —
Mig en aandig Himmelstige,
Som for Tusinde det var.

„Løst paa denne gyldne Kjæde!
Otte Gange om mit brede
Bryst den snoer sig som en Orm;
Den er din, hvis jeg i Morgen
Ei kan sige: nu er Borgen
Min, og taget dog ved Storm!
Er der nogen Eva fundet,
Som paa Æblet kasted Vrag?
Dristigt vovet, halvt er vundet,
Morgengraa gier Solskinsdag!"

Rask de iler op i Salen;
Men af Junkrens frække Pralen
Ingen Tøddel faldt til Jord;
Thi en Beilers fine Øre
Selv i Storm og Brag kan høre
Hvert hans Elskov farligt Ord;
Det var ham, der stod og heldte
Sig til Spydet rolig fast,
Det var ham, hvis Hjerte gjeldte
Pigens ømme Øiekast.

Skjøndt et Skud af ædel Stamme,
Hjælper slet ham Blikkets Flamme,
Knyttet Haand og rynket Bryn;
Over Pandens høie Buer

Vredens Sky forgjeves truer,
Ei den vorde tør til Lyn!
Han, som Svend, maa holde Bøilen
Naar hans Drot vil drage ud,
Strigle Hesten, pudse Tøilen,
Han maa ride Herrebud.

O! hvi tør jeg ei med Landsen
Tugte ham i Vaabendandsen, —
Hvisked Harmen i hans Bryst,
— Skjøndt jeg ofte uforfærdet
Drabeligt har svunget Sværdet
den hede Kampens Dyst?
Styr dig da, min vrede Villie!
Jeg vil holde Vagt i Nat,
Vogte dig, min rene Lillie!
Skjerme dig, min dyre Skat!

Men et hurtigt Bud ham kalder:
„Inden Natteduggen falder,
Maa du sidde rank tilhest,
Over Land du skal dig skynde
Fem Baroner at forkynde,
Kongen byder dem til Gjest!"
Stum han nikker, bort han haster,
Og skjøndt han ei Frelse veed
Først fortvivlet han sig kaster
For Madonnas Fødder ned.

„O! Guds Moder! skyt din Navne,
Kjærligt dine Arme favne
Denne Nat min søde Brud!
En uplettet Reenhedsstjerne
Lys for hende fra den fjerne
Himmel, hvor du boer hos Gud!
Ei du lader Lilien segne,
Knækket af en grusom Fod,
Ei du lader Rosen blegne, —
Mægtig er du, from og god."

Alle Lamper vare slukte,
Alle trætte Øine lukte,
Hele Borgen død og tyst;
See, da aabnes Dørens Fløie,
Og med dunkelbrune Øie,
Blomster paa sit Haar og Bryst,
Træder ud den skjønne Pige,
Fjerer sine Blomster smaa,
Knæler ned, og lader stige
...ets Stjerne mod det Blaa.

„O, Guds Moder! du, min Navne,
Trygt jeg dine Knæe tør favne,
Kysse ydmygt Kjolens Bræm;
Lad i denne Nat, som stedse,
Himlens stærke Englekredse
Holde Vagt omkring mit Hjem!
Aldrig mig min Trøst du røve,
Vogt mit Hjerte, styrk min Fod,
Aldrig vil jeg dig bedrøve.
Jeg vil være from og god!"

Langsomt atter ind hun træder;
Natten sine Taarer græder
Over tause Skov og Land;
Ned fra Taarnets Vindeltrappe,
Tæt indhyllel i sin Kappe,
Sniger sig den velske Mand;
Listende foran det høie
Billed maaler let og snart
Hans forvovne, frække Øie
Sindig lumsk den steile Fart.

„Nu, Madonna! kan du gavne!
Jeg forelsket dig vil favne
Stigende med henrykt Sands
Op til Vindvet, hvor den Skjønne
Ømt bag Nattens Slør vil lønne
Kjækhed med sin Jomfrukrands;
Du til Himlen trygt mig bære,
Vær saa naadig, from og god!
Jeg betroer dig her min Ære,
Salighed og Liv og Blod."

Op ad Muren han sig klynger,
Smidigt Benene han slynger
Om Madonnas Liv, og alt
Han vil dristigt hæve Armen
For at gribe Vindveskarmen,
Da han gled, — men ei han faldt;
Kjæden, som hans Skuldre smykked,
Snoer sig, stærk som Hampereb,
Om Madonnas Arm, og Rykket
Føltes som et kraftigt Greb.

Voldsomt Gyldenlængen krænger
Sig om Nakken, og han hænger
Frit paa Støttens strenge Haand;
Al sin sidste Kraft han samler,
Men forgjeves Foden famler
Efter Hjælp; det stærke Baand
Ubarmhjertigt Løkken snører
Om hans Hals; da synker ned
Dødens Haad, og ham tilslører
Nattehimlens Herlighed. —

Og da Svenden kom tilbage,
Vendtes snart hans Fryd til Klage,
Herligt smykket blev hans Liv;
Lønnen for hans tappre Fore
Blev den gyldne Ridderspore,
Og den skjønne Mø hans Viv.
Borgen sank; dens Spor ei findes,
Bonden pløier Bakken jævn;
Kun ved Harven Sagnet mindes
Om Vorfrues strenge Hevn.

Chr. Winther.

Selskabelig Bord- og Drikkesang.

Mel. Ecce quam bonum, etc.

Proponenten.

Debatter hør' til Tidens Skik,
Naar man er ved et Taffel;
Thi, vær saa god et Øieblik
At lægge Kniv og Gaffel!

Chor. „Tys, lad os høre,
Spidser Eders Øre!
Nyt faae vi at vide
I Tide."

Værten.

Jeg beder om Opmærksomhed
Hos hver især ved Bordet:
Vi derfor nok kan tale med —
Min Herre, De har Ordet!

Chor. Ja, Gud bevares! —
Manden bør besvares,
Naar man tager Ordet
Ved Bordet.

Proponenten.

Ifølge Deres Artighed
Jeg skal ei tøve længe.
Mit Forslag vil begynde med:
Den knappe Tid paa Penge.

Chor. Det er dog rædsomt!
Tilmed meget kjedsomt!
Altid skal man hænge
I Penge!

Værten.

Jeg synes selv at denne Sag
I Grunden er lidt broget.
Det gjør mig ondt, hvis man idag
Hos mig har manglet Noget.

Chor. Kors, hvilken Tanke!
Sagen vist har Hanke;
Vi har baade plukket
Og drukket.

Proponenten.

Jeg beder Alle, Hver især,
Om et opmærksomt Øre;
Thi, faldes jeg i Talen her,
Saa vil jeg ingen føre.

Chor. Han blev fornærmet —
Stød ham lidt paa Ærmet!
Han skal referere
Lidt mere!

Værten.

Jeg beder om Opmærksomhed
Hos Hver især ved Bordet;
Vi derfor nok kan tale med —
Min Herre, De har Ordet!

Chor. Ih! Kors bevares! —
Manden bør besvares,
Naar man tager Ordet
Ved Bordet!

Proponenten.

Jeg meente, det var passende,
Før Andre gaaer i Senge
Man drak en Skaal af Glassene
For Handelsstandens Penge.

Chor. Der kommer Humlen!
Uden mindste Mumlen —
Lader os votere
Med mere.

Værten.

Jeg sad saa luun og lured' paa,
Hvorban han vil ende
Hans Forslag bør igjennem gaae —
Hvad mene De, derhenne?

Chor. Ja, Gud bevares!
Tingen kan forsvares —
Ei vi os betænke,
Men skjænke.

Proponenten.

Gid Handelen maa blomstre op,
Og kraftigen florere!
Man lapper bedst paa Statens Krop
Naar Penge circulere.

Chor. Leve Contanter,
Handelens Drabanter!
Snart de gaae i Velten
Og Felten!

P. N. Jørgensen.

Til Dana.

Moder! Guld og grønne Skove
ar fra Hedenold din Lyst,
fter dem paa dybe Vove
tævned du til fjerne Kyst,
uld og Grønning har du fundet,
og er hartad nu forsvundet,
vad Du fandt paa Verdens Hav.

uldet gik saa brat til Grunde,
gger nu paa Havsens Bund,
lt som Aarene henrunde,
ynbedes din Bøge-Lund;
vem tør dig vel dristig love
tter Guld og grønne Skove,
den staalgraa Vinter-Old!

øgde du paa Havets Strømme
lkun Verdens Flitter-Guld,
lsked du i Barne-Drømme
un den Bøg med Rod i Muld,
ad da Verden dig kun love
ltter Guld og grønne Skove,
Du dem venter dog omsonst.

har dig Muldets Gylden-Stykke,
Samfunds-Tegn for Klang og Glands,
lsked, du kun som en Skygge
øge-Lundens lyse Krands,
a tør, Moder! dig jeg love
øden Guld og grønne Skove,
den staalgraa Vinter-Old.

Moder! Moder! ei besmykke
ør og vil jeg dine Bryst,
enge efter tomme Skygge
reb og jaged du med Lyst,
øgde Guld og grønne Skove
ed at bryde Troe og Love:
ane-Lov og Christen-Dom.

, lod du dig end besnære
at bryde Troskabs Eed,
rig kan dog Rust fortære
nas gamle Kjærlighed;
er nær med dit beslægtet,
n forgjort du har fornægtet:
det klare Himmel-Guld!

Ja, dig vinked Edens Smykke
I saa mangen hellig Stund,
Da dig glæded kun som Skygge,
Blanke Muld og grønne Lund,
Vilde da dig Verden love
Røden Guld og grønne Skove,
Ei til Løftet slogst du Lid.

Kun naar underlig gjenføde
Kunde sig for Aandens Sands
Tidens svundne Morgenrøde,
Jorden i sin Morgenglands,
Da kun turde du dig love
Røden Guld og grønne Skove,
Som du dunkelt kom ihu.

Derfor fra din gode Vætte
Toner gjennem Volas Sang
Sagnet sødt om Idas Slette,
Sødt men dog med Veemodsklang,
Der ei saaes Heltegjerning,
Men kun Legen med Guld-Terning
I den grønne Gudevang.

Derfor byder høit din Vole
Med sit dybe Tonefald,
Aserne paa Gude-Stole
Tavshed midt i Odins Hald,
Det tør Heimdals Frænke vove
Thi hun mindes grønne Skove,
Som er sjunkne under Muld.

Flux fra Balders Vane-Tue
Svinger Vola sig med Sorg,
Skimter kun bag Surturs Lue
Røden Guld paa Gimle-Borg;
Kun naar Valhal gaaer til Grunde,
Seer jeg eviggrønne Lunde
Løfte sig af Havets Skjød*).

Da er ved en Helte-Gjerning
Igjenfødt den første Jord,
Atter triller da Guld-Terning
Paa det grønne Tavlebord,

*) At slige dybe, gaadefulde Toner klinge gjennem Volas Sang, veed enhver, hvem den gjennemklang.

Da i Glandsens blanke Vove
Svømmer Guld og grønne Skove,
Da er Hjertets Drøm opfyldt.

Dana! det var dette Hjerte
Som blev skabt af Himlens Gud,
Til i Skin af Ordets Kjerte
At forklares til Hans Brud.
Derfor maatte sig derinde
Morgenrødens dunkle Minde
Fæste som en Glemmigei.

Dana! det var denne Tunge
Som blev skabt til Svanesang,
Til i Chor de Kvad at sjunge
Som fra Davids Harpe klang,
Derfor søde Veemods-Toner
Bøgelundens grønne Kroner
Gjennemklang fra Old til Old.

Derfor da i Dane-Vangen
Hørelse jeg fik som Skjald,
Rørde saa mig Gaade-Sangen
Med det dybe Tonefald,
Kjært mig var hvert Kvad af Brage,
Men jeg fandt dog aldrig Mage
Til den dunkle Vølu-Spa.

Derfor, som du nu kan høre,
Der jeg Gud min Tunge gav,
Fødtes Toner i mit Øre,
Som ei synke i min Grav,
Men skal lege for mit Øre,
Naar jeg mat ei meer kan røre
Tungen i din Bøgelund.

Derfor, som du skalst fornemme,
Der jeg Gud mit Hjerte gav,
Lignelser af det derhjemme
Sænked sig i gyldne Rav,
Speilede sig i mit Hjerte,
Saa i Skin af Ordets Kjerte
Der din Søn fik Syn for Sagn.

Derfor, maatte jeg end kvæde
For dig, Moder! som for Steen,
Maatte uden Sønne-Glæde
End jeg lægge mine Been,

Rolig gik jeg dog til Hvile,
Sukkende jeg vilde smile,
Thi jeg veed din Time slaaer.

Ja jeg veed, engang dit Hjerte
Smelte skal for Herrens Lyn,
At i Skin af Ordets Kjerte
Skal for Sagn og du faae Syn,
At som jeg og du skal love
Gud for Guld og grønne Skove,
Midt i verdslig Fattigdom.

Ja, naar du med Suk maae sjunge:
Fugl har Rede, Ræv har Grav,
Jeg har kun min Fugle-Tunge,
Og min tørre Ranke-Stav;
Trøstig skalst du eftersige:
Fattig Fugl gjør mange rige;
Sjunge sødt: Halleluja!

N. F. S. Grundtvig.

Der var en Konning i Leire.

Der var en Konning i Leire,
Heel trofast til sin Grav;
Hans Fæstemø hiin feire
Ham i Døden et Guldhorn gav.
Det elsked han saa saare,
Ved hvert et Gjestebud.
Hans Øine svømmed i Taare
Saa tit han stak det ud.

Og da sig nærmed hans Ende
Uddeelte han Stad og Land,
Til hver sin Ven og Frende,
Kun Guldhornet gjemte han.
Engang i Høstens Dage
Han sad ved Egebord,
Med sine Kjemper fage,
Paa Leire ved Isefjord.

Der stod den gamle Brave,
Drak Livets sidste Glød,
Og kasted den hellige Gave
I Isefjordens Skjød,

Igjennem dybe Taage
Han blank det synke seer.
Da segned hans Dienlaage,
Drak ei en Draabe meer!

Oehlenschlæger.

Frugtbare Marker og skovgroede Sletter.

Frugtbare Marker og skovgroede Sletter,
Fiskrige Have omgive vort Land.
Bølgen beriger og Ageren mætter,
Gavnlighed adler hver Alder og Stand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
Tro mod sit Land, og sin Konge, og Mø,
Saa tænker Dansken, og før han skal svige,
Før skal han døe.

Enige Brødre det ville vi være,
Bundne ved Slægtskabs og Broderskabs Baand,
Een er vor Konge, og een er vor Ære,
Derpaa vi give hinanden vor Haand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
Trofast mod Land og mod Konge og Mø,
Saa tænker Alle, og før vi skal svige,
Før skal vi døe.

Thaarup.

Fra Chinas Kyst.

Fra Chinas Kyst
Til Østersøens Grændser,
Den danske Søemand gaaer med Lyst:
Med Mod i mandigt Bryst
Han seiler, pranger, lændser,
Og tænker paa sin raske Tøs,
Saa tidt han heiser Flag og Gjøs.
For vakre danske Piger
Hans kjække Hjerte slaaer,
Langt bort til fjerne Riger
For dem han modig gaaer;
Og slog end Lynild i hans Mast,
Og om end Stag og Vanter brast,
En Søemand sligt ei ændser;
Den Skræk, som dræber Excellencer,
Den leer han ad,
Og er saa glad.

P. A. Heiberg.

I Barndoms Fjed, i Manddoms Alder.

I Barndoms Fjed, i Manddoms Alder,
Du, Danmark! kjær mig var og er,
Og da jeg Fødeland dig kalder,
Du, Danmark! bli'er mig evig kjær.
I Barndoms Fjed, i Manddoms Alder,
Du, Danmark! kjær mig var og er:
:,: Ja Danmark, Danmark, bli'er mig evig kjær!

Som Dansk, af Pligter kun jeg kjender
En mod min Konge og mit Land:
Den Troskab er, af den jeg brænder,
For Danmark, for mit Fødeland.
Som Dansk, af Pligter kun jeg kjender
At være tro mod Konge, Land,
:,: Mod Danmark, Danmark, mod mit Fødeland!

Dansk Kriger glad den Lod paakalder,
At seire eller døe som Mand;
Thi hver en Brav med Glæde falder,
For Danmark, for sit Fødeland.
Dansk Kriger glad den Lod paakalder,
At seire eller døe som Mand,
:,: For Danmark, Danmark, for sit Fødeland!

Jeg aldrig gamle Danmark glemmer;
Det saae mig Barn, det saae mig Mand.
Thi fro og glad jeg her istemmer:
Held Danmark! Held mit Fødeland.
Jeg aldrig gamle Danmark glemmer,
Det saae mig Barn, det saae mig Mand,
:,: Held Danmark! Danmark! Held mit Fødeland!

Didrichsen.

Naar man sit Glas har tømt i Ro.

Naar man sit Glas har tømt i Ro,
Da har man Hjertet paa sin Tunge!
Alt som man drikker, glad og fro
Den Gamle klinker med den Unge;
Den Første tænker paa sin Vaar,
Den Sidste paa sin elskte Pige;
:,: Til Panden Vinens Dunster stige,
Men hvert et Ord fra Hjertet gaaer! :,:

Man synger høit om Viin og Kys;
Med Glas i Haand man Guld ei savner;
Og den, som var Din Uven nys,
Med Broderhjerte Du omfavner;
Af Nød og Trang man intet veed;
Sig Staadderen en Croesus drømmer!
:,: Vor Følelse fra Sjælen strømmer
I Tillid og Fortrolighed! :,:

Til Armods Søn med gavmild Haand
Man Trøstens milde Gave rækker;
Ved Vinen hæver sig vor Aand,
Den hver en Trældoms Lænke brækker!
Som Himlen Sjælen aaben er;
Hvert Øie læser i vor Tanke!
:,: Af Glæde vore Hjerter banke,
Og hver en Skabning er os kjær! :,:

Paa Bunden af en Flaske Viin
Gud lagde Nøglen til vort Hjerte,
Og Brugen af dens Medicin
Mod Sindets Qval os Glæden lærte!
Men tie, veed jeg, er ei let,
Naar ofte man sit Glas udstikker;
:,: Jeg mærket har, naar tæt man drikker:
Saa glemmer man at holde tæt. :,:

N. T. Bruun.

Som vi vor' Fædre ved Høitid var froe.

Som vi vor' Fædre ved Høitid var froe,
Dandsede, spøgede, sjunge og loe;
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Og Sønnen lærte da Faderens Skik.

Og naar imellem at Konen var med
Døttrene dandsed' i Mødrenes Sted.
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Engang imellem er jo ingen Ting.

Venner vi vill' da med bredfulde Maal,
Drikke vor' ærlige Forfædres Skaal.
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Trofast vi følge vor' Forfædres Skik.

Dog kun imellem ved en Høitidsfest,
Thi alt med Maade det passer sig bedst:
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Engang imellem er jo ingen Ting.

Yndig og riig paa Fryd er Jorden.

Yndig og riig paa Fryd er Jorden,
Kun Misanthropen nægter det;
Der, hvor den Vise søger Orden,
Vildes den Svage saare let;
Stedse, ja stedse blier det sandt:
:,: Roser man kun blandt Torne fandt. :,:

Søg hos Dig selv Din Sorg, Din Glæde
Da har du idel salig Fred;
Ei Du med Taarer Blomsten væde,
Som smykker Banen for Dit Fjed;
Kun for at nyttes blev den til,
:,: Ak! og saasnart den visne vil! :,:

Svig ei Din Ven, vær tro Din Pige
Virksom Du fremme Brødres Held:
Da har Du meer end Fyrstens Rige,
Da har Du blid og rolig Sjæl;
O, den er Jordens bedste Skat,
:,: Den bringer rolig Søvn hver Nat. :,:

Da kan Du Druesaften nyde,
Og den skal stedse smage Dig;
Da skal Dig Pigens Øie fryde,
Og hendes Hjerte hylde Dig;
O, det er Himlens største Løn,
:,: Den gjør Din hele Bane skjøn. :,:

Balsang.

Mel. Nei Intet i Verden ꝛc.

O hvis her i Verden Lyksalighed er til,
Da er det vist den, naar ved Lys og Toners
Spil
I Dandsen vi svæve med salig Lyst
Høit sig da hæver vort svulmende Bryst.
Og naar i en „strausisk" Galop vi heniler,
Alt som om vi svæved ad Himmelen til,
Glæden og Aasynet straalende smiler;
Spændt er hver Muskel ved Tonernes Spil.
Ja, Dands! du hersker som Konge paa vor
Jord,
Hvad kan vel modstaae Musikkens Trolds-
domsord,
Og er det af Strauß eller Lumby dertil —
:,: Alt hvad dig hører omdreie sig vil. :,:

Og er man til Baller kun inviteret hen,
Alt længe før Tiden det Tanken tryller frem;
Om Natten man drømmer sig i en Kehraus.
Om Dagen man traller kun Valtse af Strauß.
Og er man først kommen i Tonernes Tempel,
Hvor man skal nyde den himmelske Lyst,
Glæden hvert Ansigt paatrykker sit Stempel,
Hjertet det hopper i svulmende Bryst.
Og hver Minut som Time er os lang,
Indtil man hører den strausisk' Tryllеklang,
Naar der blier engageret en Dands
:,: Næsten man kommer fra Samling og
Sands. :,:

Og naar da Orchestret begynder sit Spil,
Da Alting i Kredse sig dreier om dertil;
Salig man svæver da Arm i Arm,
Af Glæde sig bølgende hæver vor Barm.
Alle da Glæden den lyser af Minerne.
Glemt er hver Møie og Sorg paa vor Jord,
Basserne, Hornene, Violinerne
Bruse forened' liig Aander i Chor.
Ja, hvem som kommer paa det magiske Sted
Maa Alt forglemme og trylles med afsted;
Ja selv Matroner, af Dage mæt,
:,: Ziirligen trippe kan en Menuet. :,:

Pressen.

Mel. Og kjøre Vatten og kjøre Ved.

O Gud skee Lov, at Pressen dog fik Luft,
Og nynne tør en Frihedspsalme!
At stundom dog man aander sund Fornuft,
Og qvæles ei i „Dagens" Qvalme!
Op, flinke Gutter! lad os drikke paa:
Den Smule Frihed, som vi har, bestaae!
Vinder den Rum,
Bli'r den en Sum,
Som dog tilsidst maa bære Rente.

Hvert Corpus trænger jo til Mouvement,
Naar det ei reentud skal stagnere;
Bevæges maa, hvad der skal frem engang,
Det friske Blod maa circulere.
Op, flinke Gutter! lad os drikke paa:
Oppositionen! gid den maa bestaae!
Kraftig, som kjæk,
Er den en Skræk
For Landets mange smaa Despoter.

Lad Trællesind i Fyrsten see en Gud,
Guds Engle i hans tro Ministre!
Tidsaanden driver Smigers Djævel ud,
Og Spot er Lønnen for Philistre.
Op, flinke Gutter! lad os drikke paa:
Gid Løgn og Smiger maa med Skam forgaae!
Sjunge i Chor:
Frisind i Nord!
I Folkets Røst og fra dets Hjerte!

A. P. Liunge.

Sang for Normænd.

Bruus høit min Sang, som Fossen i mit Nord,
Lad runge Fjeld og Dal af Tonens Vælde!
Og bryder ud i stærkt og mandigt Chor,
Hver ærlig Mand imellem Norges Fjelde!
Det gjælder Norge! Kom Du frie Mand!
Det er Dit stolte, elskte Fædreland.
Held Norge, Held dets Drot og Held dets
Sønner!

Rist Runer, Normand! fra det høie Old!
Lad kjæk Din Sjæl blandt Fædrene sig røre!
Hør, hvor det runger fra det blanke Skjold,
Mens Skjalden bærer Sagnet for Dit Øre.
Stolt Snekken farer over Bølgen frem
Med Heltehæder til det høie Hjem.
O, Nor, Din Asaæt skal evig lyse!

Og skue I den stolte Ungersvend
Med lyse Bryn, med høi og hvælvet Pande,
Med roligt Smill, med Kæmpesværd ved Lænd?
At han er nordisk, maa hver Normand sande.
Det Frihed er, den bolde Kæmpesøn,
Han lever ei bag Klippen meer i Løn;
Men Frihed skal forny Norges Hæder!

Skjøn est Du, Klippe, dine Sønners Lyst:
Din Tinding Granens lyse Grene bølge,
Det vilde Hav omkring Dit nøgne Bryst,
Og i Din Arm de grønne Enge bølge.
Den rige Malm i dybe Moderfavn,
En Kreds af Sønner med et ærligt Navn;
Held Norge, Held dets Drot og Held dets Sønner!

M. Chr. Hansen.

Af Arvingerne.

1.

Mel. af die Wiener in Berlin. Was macht denn der Prater.

Sommer.

Man stadser vel meget, som man har mig sagt?

Lone.

Desværre, man seer en ugudelig Pragt.

Caroline.

Er Moderne endnu de gamle?

Marie.

Jo pyt!
Hver Uge i Moder man seer noget Nyt!

Sommer.

At Folk er i Gjæld, er da Usandhed vel?

Peter.

Det er ei modernt at betale sin Gjæld.

Sommer.

Ei det var jo prægtigt, den Mode er bravt!
Ens skyldige Tjener man er til sin Grav!

Chor.

Ens skyldige ꝛc.

Sommer.

Er Dyrehaugstiden saa moersom endnu?

Lone.

Folk flokkes derude, saa det er en Gru.

Caroline.

Du var jo paa Bal, har du moret dig?

Marie.

Nei!
Cavalererne drak, men de dandsede ei.

Caroline.

Var Peter da med en saa daarlig Chapeau?

Peter.

Naar jeg ei kan dandse Françaiser, hvad saa?

Caroline.

Ih det var jo Skade! hvad dandser han da?

Marie.

Lang Engelsk, lidt Vals og med gammeldags Pas.

Caroline og Marie.

Han holder med Tiden ei Skridt. Hahaha

Sommer.

Staaer Samson i Rosenborg Have som før?

Lone.

Som Skildvagt han staaer for Conditorens Dør.

Sommer.

Og springe Folk endnu fra Rundetaarn ned?

Lone.

Det er under Livsstraf forbudet, jeg veed.

Sommer.

Men hvad gjør da Folk, naar det kniber for slemt?

Peter.

Man spiller Fallit, det er mere beqvemt!

Sommer.

Ei det var jo prægtigt! den Mode er ny!

Lone.

Tro mig, Kjøbenhavn e[illegible] underlig By.

Chor.

Javist, Kjøbenhavn ꝛc.

Caroline.
Fortæl om Comoedien, det andet er Fjas.

Peter.
Hver Mandag vi havde hos Jøden en Plads.

Sommer.
I Sommer jo spiltes paa Tydsk og paa Dansk?

Peter.
Snart ventes en Troupe, der spiller paa Fransk.

Caroline.
Hvad gav man i Vinter?

Lone.
Jeg beder Dig, tie!
En Snees Vaudeviller og een Tragedie.

Sommer.
Ei det var jo prægtigt! dem høre jeg gad!

Lone.
Nei Tak! jeg skal be' om solidere Mad!

Lone.
Nei Tak! jeg skal be' om solidere Mad!

Sommer og Caroline.
Men dog Vaudevillerne høre jeg gad!

Peter og Marie.
Naar blot de ville spille er jeg lige glad.

2.

Mel. af die Wiener in Berlin: Inädige Frau wie, ich anitz.

Sidste Nat jeg gik i Ro
Op og ned paa Dækket,
Men jeg blev, det kan de troe,
Rigtignok forskrækket.
I Maskineriet var
Ilden just forstærket,
Og mens Strømmen mod os bar,
Dundred det i Værket.

Jeg til Trappen vilde gaae,
Troer de at jeg orked?
I min Angst jeg raabte paa
En, der laae og snorked.
Jeg maa sige til min Roes,
Jeg er ingen Kryster;
Men at spørge 'en Matros
Alletider trøster.

Tænk, da jeg nu spurgte ham:
„Kan ei Skibet brænde?" —
Svared Mennesket: „Madam!
Det kan sagtens hænde." —
„Har da Brandmajoren ei
Sine Folk omborde? —
Karlen loe og sagde: „Nei,
See mig om han torde!"

Og nu vil jeg spørge hver:
Hvad skal Enden blive,
Naar der Ild i Skibet er,
Og paa Sø vi drive?
Brandfolk, Vægtere ei her
Raabe Brand og fløite —
Ja betænk, paa Skibet er
Ei engang en Sprøite!

3.

Mel. af Cendrillon: Jeg lever stille, indgetogen.

Du seer, hvorban jeg gaaer og stirrer
Og sværmer for dig, som beruust.
Tilsidst mit Hoved sig forvirrer;
Ofte er det reent confuust.
Mod mig har Alt sig sammensvoret,
Mens jeg tæres hen af Savn:
Forleden sad jeg paa Comptoiret
Og skrev en Vexel paa dit Navn.

Jeg spiser ikke, det er Tingen;
Appetitten har jeg tabt.
Bestandigt sværme, det kan Ingen;
Man spise maa, om ogsaa knapt.
Jeg udholder det ei mere;
Hjertet alt er banquerot.
Snart jeg maa af Sult fallere,
Og saa har du det saa godt.

4.

Mel. af Azemia: Saasnart blot langtfra jeg dig seer.

Peter.

Hver Aften kommer jeg til dig
Paa Smørrebrød hos Tantes.
Naar saa du sidder smukt hos mig,
Begynde vi at gantes.

Først kysser jeg paa Haanden kun;
Men siden kysser jeg din Mund.

Marie.
Nei Peter! ikke paa min Mund!

Peter.
Ih, hvorfor ei? Du er en Fjante!
Det gjør man altid; spørg kun Tante!

Marie.
Nei vilde du, saa tro du mig,
Jeg lærte meget meer af dig.

Peter.
Hvad du maa mærke dig især,
Er hurtigt expederet;
Thi, tro mig, Hovedsagen er,
At man er ugeneret.
Naar jeg har sagt: Hvor du er sød!
Saa sætter du dig paa mit Skjød.

Marie.
Nei, Peter! ikke paa dit Skjød!

Peter.
Ih, just paa Skjødet — jeg er forsoren,
Det gjør man altid, spørg Majoren!

Marie.
Nei, vilde du, saa tro du mig,
Jeg lærte meget meer af dig.

Af de Uadskillelige.

1.

Mel. af die Wiener in Berlin: Mein sagt mir's doch.

Poul.
Hvis Nogen erfared' vor kjærlige Flamme,
Da bleve vi sagtens for Verden tilskamme:
Da vilde man sige: See til ham, den Cadet!
Han har alt en Kjæreste, det klæder ham net!

Caroline.
Og uden Barmhjertighed vilde man sige:
Hvad gaaer der af hende, den tossede Pige?
Hun gaaer end i Skole, hun er ei confirmeert.
Og har sig dog alt ved sit Forhold blameert.

Poul.
Men hvorfor er Elskov os Tvende forbuden?
Man siger, et Barn jo er Kjærlighedsguden;
Just derfor vel byder han os ind til sin Fest!
Thi de som er Lige, de lege jo bedst.

Caroline.
Og er vi for unge, hvad siger saa dette?
Den Feil kan vi sagtens med Aarene rette.
Men er man for gammel til Gud Amor at naae,
Man er incurabel, og hvad gjør man saa?

2.

Mel. af Joconde: Imellem Egnens Piger her.

Man sig forlover, bytter sin Ring,
For at fatte stadige Tanker.
Naar man er fri, man drives omkring,
Men forlovet kaster man Anker.
Frihedens Hav er kun Længsel og Savn,
Truer med Død og tusinde Farer;
:,: Men i den stille rolige Havn, :,:
:,: Der er man sikker nok for Corsarer. :,:

Man sig forlover, sødeste Ven!
Som en Plads man ellers marquerer:
Naar man faaer Tid, saa tager man den;
Indtil da man den conserverer.
Ellers enhver kan snappe den bort,
Og man maa flau tilbage sig trække.
:,: Altsaa, for ei at komme tilkort, :,:
:,: Bør man den snild itide belægge. :,:

Man sig forlover syvende sidst,
Som man alt proberer og prøver.
Ægteskab er en Kunst, det er vist,
Derfor først man i Kunsten sig øver.
Siig mig, min Ven, siig, er det ei sandt,
Ingen sig strax af Mesterskab roser?
:,: Hver en Forlovet er Dilettant, :,:
:,: Manden og Konen er Virtuoser. :,:

J. L. Heiberg.

Efterklang.

Underlig i Skjaldens Øre
Klang den Lyd fra Hedenold,
Har det Sagn ei meer at føre
End et Nul paa Sagas Skjold?
Er den Time spildt vi lytte,
Eller dølger her i Mythe
Saga vel et sanddru Syn?

Danske Frænder! laaner Øre
Til den unge Dane Skjald!
Hvad der Sindet saa kan røre
Med saa sødt et Tonefald,
Det har Sandhed vist i Gjemme,
Ja, det er en Aandestemme,
Kunde vi den kun forstaae!

Frænder! jeg har havt den Glæde
I den svale Aftenstund,
Liden Fugl jeg hørde kvæde
Om det Sagn i Bøgelund,
Vil I Efterklangen høre,
Gid den eder saa maa røre
Som mig rørde Fuglens Sang!

Liden Fugl sad lavt paa Qviste
I den tynde Bøgelund,
Sang veemodig, sang med Liste
I den svale Aftenstund,
Sang om mangen Oldtids Handel,
Heltefærd og Riddervandel,
Høit i Syd og dybt i Nord.

Underlig den Fugl mon kvæde
Om hver gammel Færd og Daad,
Som om den var selv tilstæde,
Med i Flok og med paa Raad,
Kalder grønne Lund og Enge,
Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Grønningen sin Fødebye.

Mon den lille Fugletunge
Kviddrer Løgn i Bøgelund,
Eller kan med Sandhed sjunge
Fuglen saa i Aftenstund?
Frænder! hvo kan vel forgjætte
Gamle Danmarks gode Vætte:
Nattergal og Norna-Gjæst!

Vætte, ja med Smiil og Sukke
Saga ristede paa Skjold:
Der blev sjunget for din Vugge
Underfuldt i Hedenold,
Saga og om dig maae sande:
Alt da Norner drog om Lande,
Under Lys i Svøb du laae.

Det var ingen Lyvetunge
Som dig aarle turde spaa
Mellem Frænder gamle, unge,
Lykke som kun times Faa;
Hvem har dig i Lykke lignet,
Hvem har Himlen saa velsignet,
Fæstet i sit Fædreland!

Det var Ord til Fryd og Smerte
Hvad hiin yngste Norne sang:
Brænder ud den tændte Kerte
Vorder ei din Alder lang,
Føl og gjem det vel i Hjerte:
Kjærligheden var den Kerte,
Som ved Hovedgjærdet stod.

Vætte! du har vidt omvanket,
Og du har som Norna-Gjæst
Paa din Vei den Viisdom sanket,
Du dog havde allerbedst
Der din Helteglands sig dulgde,
Der du Saxens Hlødver fulgde*),
Tog mod Korset i hans Gaard.

Kun som Tegn paa gammel Adel
Gjemmer du i Harpestok
Ringen prud af Sigurds Sadel,
Og den lange Grane-Lok,
Kun for Kaadheds Spot at tæmme,
Kun for Hovmod at beskjæmme,
Stundum drager dem du frem.

Ei mon Bøgehytten prale,
Udstaffeert med Hærgefang,
Skjøndt din Priis i Konge-Sale
Sander, du gik Kjæmpegang,
Men som Skjold og Fasnesbane,
Andre lod du Valen rane
Bar til Lund kun Prisen hjem.

*) Hlødver er den nordiske Udtale af Lothar eller Luther.

Kun et Mon fra Val og Fare
Hjem du bar til Bøgelund,
Kun Stærkodders Tand hiin svare,
Hun som vog saamange Pund,
Hende fæsted du i Engen
Under Malm i Klokkestrængen,
Og der hænger hun endnu.

Der end har din Kjæmpefinger
Fæste i hver Dværge-Old,
Og naar Knebelen du svinger,
Da opvaagner Dan og Skjold,
Da maae Danmarks Fiender mærke,
Reeb at drage med den Stærke
Koster Sveed og Blod og Fald.

Er da nu udbrændt din Kerte?
Est du lagt i sorten Muld?
Er udbrændt i Danmarks Hjerte
Luen klar og løndomsfuld?
Endtes alt i Oldtids Dage
Danmarks Harpeslag og Sage
Under Fjeld ved Nidaros.

Nei o Vætte! store Runer
Raabe høit paa Sagas Skjold;
Over Grønningens Pauluner
Klokken sang i Christians Old,
Dan og Skjold saa kjæmpestærke
Vaagned under Korsets Mærke,
Kroned hvide Dannebraag.

Siden sad paa Norges Throne
Ingen Olav Trygvesøn,
Ei i Danmarks Harpetone
Sænked end sig Norges Aand,
End ei Norna Gjæst! din Sage,
Har forklaret Oldtids Dage
Under Fjeld af Nidaros.

Olav Trygvesøn ei døde,
Han forsvandt i Svolder-Sund,
Tiderne skal ham gjenføde
I en hellig Aftenstund,
Døbt i Danmark skal han stige
Op at styre Norges Rige,
Fæste Skjold paa Smalserhorn.

Da fra Daners Bøge-Hytte
Drager du saa veemodsfuld,
Over Bølgen maae du flytte
Med din Kerte og dit Guld,
Harpen al din Rigdom gjemmer,
Veemodsfuld du Strængen stemmer
Til den store Svanesang.

Naar du da med Fryd og Smerte
Har udtalt din Færd paa Jord,
Selv du tænder from din Kerte,
Sætter den paa Alterbord,
Salves under Bøn og Psalmer,
Stirrer paa de høie Palmer,
Sover hen i Jesu Navn.

Frændefolk paa Dane-Slette!
Reis dig ved din Rune-Stav!
End ei er vor gode Vætte
Veget, flygtet over Hav,
Men som Vind sig brat kan vende,
Snart og let det sig kan hænde,
Han herfra at vandre faaer.

Jeg ham saae i Aftenstunden,
Ved det klare Maaneskin,
Sødt han sang i Bøgelunden,
Og bevæged dybt i Sind,
Ak, men ei med spinkle Vinge,
Klokken mægter han at ringe
I det danske Kirke-Taarn.

Frænder! ja, som Fugl og Vinge
Jeg ham saae i Bøgelund,
Hørde Svanesangen klinge
I den svale Aftenstund,
Frygter, vaager! Kvad og Vinge
Spaaer at snart han sig vil svinge
Over Hav med Harpen hen.

Vaager! beder at hans Vinge
Vorde maae en Kjæmpearm!
Saa han end formaaer at ringe,
Alt med Kerten i sin Barm;
Saa han end formaaer at vække
Danmarks gamle Helterække,
Under hvide Dannebraag;

Klokken i den danske Kirke
Det er Sagas klingre Skjold,
Til at bygge Dannevirke
Vækker den hver Kjæmpe bold,
Men den klinger høit i Vangen
Kun i Chor med Kirkesangen
Under Thyra Dannebod.

Danmark! sjung da brat din Psalme
Som en Thyra Dannebod!
Flux da skal de klingre Malme
Tone, vække Magn og Mod,
De skal eie Faders Hammer,
Svinge den som Torden-Flammer,
Mod hver Thurse, mod hver Trold*).

Vel, naar Midgards-Ormen vinder
Listig sig om Bøgelund,
Danmarks Timeglas udrinder
I en bange Aftenstund,
Men vor Aand og Æt da følger
Vætten over brede Bølger
Under lifligt Harpeslag.

Taarestrøm skal Kinder væde,
Alt som Norna-Gjæst i Kveld
Sjunger Gudruns gamle Kvæde,
Som ei før er hørt paa Fjeld,
Fjeldet skal ærbødigt svare
Naar hans Sagn og Sang forklare
Runerne paa Sagas Skjold.

Naar da lettet er dit Hjerte,
Danmark! og fuldendt din Gang,
From du tænder selv din Kerte
Paa Guds Bord med Svanesang,
Alabasten taus sig fryder,
Mens den Salven sin udgyder
Over dig i Jesu Navn.

Fromt du folder dine Hænder,
Takker Gud for Gubbe-Aar,
Og alt som din Kerte brænder,
Sagtere dit Hjerte slaaer,
Og naar sig de Luer slukke
Du alt som et Barn i Vugge
Sover ind i Herrens Fred.

Sove skal dit Støv i Kiste,
Dog ikkun saa kort en Blund,
Brat skal Klippegraven briste
I en hellig Morgenstund,
Glad du under Jubelsange
Skal i Helgenrad indgange
I det ny Jerusalem.

Frændefolk paa Daneslette!
Løft dit Hoved høit fra Muld!
Kom ihu din gode Vætte
Med hans Kerte, med hans Guld!
Vættelysene ved Strande
Flugten spaae og Sagnet sande,
Alt som Kerteskygger smaa.

Elsk igjen de gamle Skrifter
I det danske Tungemaal,
Som om Fædrenes Bedrifter
Ristedes med Sagas Naal!
Da skal Sagaklokken ringe,
Da omskabes Vættens Vinge
Til en hellig Heltearm.

Lyd kun høit i Mark og Skove,
Gamle Danmarks Gilde-Sang!
End ei over salten Vove
Fuglen sig fra Bøgen svang;
Først skal Bøge-Kronen hvælve
Mildt sig over stride Elve,
Skjule Fjeldets Naaleskov.

Lad os aldrig dog forgjætte,
Grander rundt paa Mark og Øe!
Er end ei vor gode Vætte
Flyttet, flygtet over Søe,
Ak! som Vind sig brat kan vende,
Snart og let det sig kan hænde,
Han herfra at vandre faaer!

N. F. S. Grundtvig.

*) Magn og Mode (Kraft og Mod) vare efter en nordisk Mythe Thors Sønner, som efter Ragnarok skulde eie hans Hammer.

Nemi.

(August 1833.)

Som onde Dunster svæve over Graven,
Saa ruger nu Scirokko over Rom:
Hver Fremmed søger Vandringsstaven
Og iler bort og Ingen seer sig om. —
Den gule Tiber flyder mere guul,
Mens Munkene i lange Rader
Sig krumme i de lumre Gader
Og glæde sig til Klostrets svale Skjul. —
Kun Romeren er tro sin Helligdom
Ældgammel Vane hjælper ham at taale
Den blege, febersvangre Straale;
Med Barnets Fryd han seer Navonapladsen
Forvandlet kunstig til et lille Hav, —
Han kjører om og jubler ved Seilladsen:
Om Aft'nen staaer han paa Augustus' Grav
Og følger med sit brune Øie
Rakettens Gang i Luften nøie,
Og smiler, og begriber ei
Hvorfor den Fremmede vel gik sin Vei.

— Sig selv omsider overladt
Staae Oldtids skjøre Minder
Og Grækkands Guder og Gudinder,
Frie for de Dødeliges Skuen,
I Vatikanet i en mystisk Nat. —
Nu la'er Apollo synke Arm og Buen
Og strækker sine guddomsskjønne Lemmer,
Sin Lyra griber han og stemmer
Og seer sig om i Marmorsalen: —
Minerva stiger ned af Pjedestalen,
Bevæget dybt i Aanden,
Med Veemod i sit Tankeblik:
Mars iler til og rækker Venus Haanden,
Hun takker ham med et huldsaligt Nik:
Thalia kommer skjelmsk paa sine Sokker,
Med hende Melpomene stor
I Spidsen for de høie Musers Chor,
Og Alle sig om Guden flokker;
Selv Jupiter bevæger sine Lokker
Forventningsfuld:
Da griber han i Lyrens Guld
Og synger rørende en Klage
Om gamle, svundne, store Dage:
Og altsom han mon qvæde
Den sorrigfulde Smukke,
Da stige dybe Sukke
Og Taaren rinder
Ned over marmorhvide Kinder:
De høie Guder stille græde, —
Ja selv Athleterne, de plumpe Støtter,
Som en forvoven Kunstner, selvtilfreds,
Har sat i græske Guders Kreds,
Faae Sjæl, og ædlere sig Haanden knytter:
Saa herlig dyb er Gudens Sang,
At ei den rører Guder ene,
Men smelter selv de følesløse Stene.

Dog tys! hør Dødeliges Gang!
Forsvunden er den stille Scene;
Et Afskedsblik, — og Jovis skjønne Datter
Bedækker sig med Haanden atter,
Paany Apollo sigter til sin Hal,
Og Python føler atter Dødens Qval. —

— Tilgiv, idylliske Natur,
At midt i dine friske Glæder
Jeg mindes end hiin gamle Muur,
Som gjemmer mine Kjæder!
Men Rom er et fortryllet Buur,
Og ingen Fugl paa hele Kloden,
Som holdtes fangen engang blot deri,
Sig føler siden ganske fri,
Men mærker en usynlig Snor om Foden. —
— Men Nemi! ogsaa du har Trylleri!
En magisk Krands af duftigskjønne Høie,
Hvori Du har mig manet ind;
Dianas rene Speil du holder mig for Øie,
Som sødt forfrisker Legeme og Sind;
Din Arm jeg føler om min Hals sig bøie,
Din sunde Aande paa min Kind!
Ei mere liflig Pigen er at see,
Naar Hjertet første Gang uroligt banker
Bag den nysfaldne Jomfrusnee,
End Druerne bag dine lyse Ranker:
Ak siig, hvor kunde
Diana være kold i disse Lunde,
Hvor Grenen villig sig som Bue krummer,
Til Brug for Elskovsguden sat,
Hvor Straalen yppigt lysner frem og slummer
Med Sølv fra Kildevældet,
Og Nattergalen slaaer i Myrthens Nat.
Mens Solens sidste Kysse rødme Fjeldet!

Ludvig Bødtcher.

Olafskilden.

Sankt Olaf har med Troens Styrke
Lagt Haand paa mangt et nøgent Fjeld,
Og kaldet frem af Dybets Mørke
De hemmelige Kildevæld.

Hvor ingen Blomster spire vilde,
Hvor Alt var toneløst og dødt,
Der risler nu en Olafskilde,
Og ved dens Bred blev Sagnet født.

Saa friskt som Sagnets Stemmer klinge
I hver en Egn til Olafs Priis,
Saa friskt kan og hans Kilder springe
Og trodse baade Sol og Is.

I Klippevraa, hvor Sten har Mæle,
Hvor Dalen aabnes for dit Blik,
Der byder Sagnet dig at dvæle
Og bringer dig den klare Drik.

Og som et Aandens Bad, der kjøler
Dit Bryst i en begeistret Stund,
Saa sval en Kvægelse du føler
Ved denne Drik paa Sagnets Grund.

Naar da dit Blik paa Dalen falder,
Hvor Valens Bautastene staae,
Vil Billeder af Kraftens Alder
Som Solglimt over Engen gaae.

Fra Lien Lurens Toner gjalde,
Fra Skoven suser Pileregn,
Og du seer Olaf og hans Skjalde
Herinde under Graners Hegn.

Og mens det store, fjerne Minde,
Gaaer op for Aandens Syn paany
Du hører Olafskilden rinde
Med sagte Klang i Sagnets Ly.

J. S. Welhaven.

Sneklokken.

Jeg gik mig ud for Tidsfordriv
Den unge Vaar at møde,
Men fandt Naturen uden Liv
Og Skov og Marker øde;
Da hørte jeg en Lyd saa sød,
Der sagte fra det Fjerne lød;
Det var som Malmet klinger,
Naar man til Høitid ringer.

Og det var Alfen Vestsydvest,
Han havde af en Flokke,
Martsmaanedsnee til denne Fest
Gjort sig en Sølverklokke;
Den paa en Liliestængel hang,
Og det var den, der lifligt klang:
„Det milde Foraar kommer!
Opvaagner alle Blommer!“ —

Og alle Blomster vaagned' op,
Hvor fast de monne sove;
Og hvert et Øie, hver en Knop
I Hækker og i Skove.
Violen titted frem af Muld,
Og, af nysgjerrig Længsel fuld,
Græsstraaet spidsed Øre,
Den søde Klang at høre.

Og Lærken svæved høit i Sky,
Det Budskab at udbrede;
Den vilde, Alt i Mark og By
Nu skulde være rede.
Og alle Skovens Stemmer lød:
„Os er i Dag en Frelser fød!
For Lysets Drot, hiin Rige,
Skal Mørkets Fyrste vige!“

Men Vintren standser paa sin Vei;
End agter han at kjæmpe;
Dog Vaarens Kraft modstaaer han ei,
Han kan ei Lyset dæmpe.
„O, Vinter! barske Vinter, fly!
Sneklokken ringer Vaar i By!
Frem Lysets Konge drager,
At ende Jordens Plager.“

„Thi op, o Jord! af Dvalen op!
Din Hylding ham at bringe!

Alt grønnes det i Bøgens Top;
Alt Blomstens Bægre springe;
Alt røres det, som før var dødt;
Nu er den unge Vaar gjenfødt!
Op, op med Jubelsange
Livsfyrsten at undfange!"

Fr. Schaldemose.

Kong Christian lægger ned sit Sværd.

Kong Christian lægger ned sit Sværd
Med Heltesmiil paa Laurbærkrandsen,
Glad iler han fra Vaabendandsen
Til Kongedaad i Fredens Færd.
I Fredens milde Palmeskygge
Et Lærdomstempel vil han bygge,
Som trodser Tid og Evighed.

Hæng Lauren paa mit Rosenborg
Ved Siden af mit Blod paa Klædet;
Thi ogsaa den med Blod er vædet,
Den vandt jeg gjennem Hjertesorg.
En Krands af Egen vil jeg flætte;
Den kan man om mit Hoved sætte,
Naar Scepteret lægges paa min Grav.

Den Yngling som sin Foraarstid
Til Høst paa Aandens Ager øver,
Som stadig grunder, kløgtig prøver,
Og gi'er os Frugten af sin Flid, —
Skal kummerligt om Ly han lede?
Nei! jeg vil bygge ham en Rede,
Vil lette Aandens raske Flugt.

Saa reiste sig den kjære Gaard,
Som gi'er os Ly i Ungdomstiden,
Og som vi aldrig glemme siden,
Mens vi i Danmarks Have saaer.
Der Musen kjærligt os besøger
Og aabner for vort Blik de Bøger,
Som gjemmer Seclers Sandhedskorn.

Og kraftig Marv i Muren groer,
Som Christian selv den stod i Kampen;
Og ingen Bombe slukte Lampen,
Der skinner paa Studentens Bord.
Mens meget Nyt i Gruus er svundet,
Staaer fast, hvad Christians Kraft har grundet,
Hans Børs, hans Taarn, hans Rosenborg.

Derfor i Aftnens Høitidsstund
Vi end Kong Christians Gravøl feire;
Begeistret mindes vi hans Seire,
Hans Kamp og Daad i Fredens Lund.
Tohundred Aar hans Navn beundred';
Men svandt end Millioner hundred'
Sang Danmark dog sin Christian.

Nationalsang.

Dannemark! Dannemark! — Hellige Lyd!
Himmelske Fryd!
Hæv Dig, min glade, min bankende Barm!
Danmark! for Dig toner Sangen saa varm.
Naar Saga*) nævner Dit ældgamle Navn
Som Ærens Havn,
Jeg nævner Dannemarks hædrede Navn
Som Føde-Stavn.

Dannemark! Havets den evige Brud,
Viet af Gud!
Stolt er Din Brudgom, og venlig og riig;
Venlig hun kysser Dit Klædebons Flig:**)
Han qvæder for Dig i Bovernes Klang
Din Hæders Sang;
De Sønners Seier, naar Krigshornet klang
Til Bølge-Sang.

Dannemark! Dan-Kangens Throne, den staaer
Hædret ved Aar;
Prydet ved Dyder, i Vanheld og Held,
Styttet ved Troskab, den stander som Fjeld.
Hos Danmarks Løve var aldrig Sviig.
Dan-Konge! siig:
Stod ei Din Løve i Fred og i Krig
Trodsende Sviig?

*) Historien.
**) Havbredden.

„Dannemark! Dan-Konge!“ lyder fra Øe,
Slette, og Søe.
Broder! ræk trofast og danst mig din Haand!
Danmark og Konge forene vor Aand!
I Fredstimen styre de Mandens Færd
Til Borger-Værd!
I Kampens Time de hvæsse vort Sværd
Til Helte-Færd!

Dannemark! Skjoldungen elsket og stor
Fremme Din Flor!
Dannemarks Sønner paa Kampens Dag,
Stride, som Helte, for Banner og Flag!
Hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn
Ved virksom Gavn,
Skal signende nævne i Dødens Favn
Dannemarks Navn.

Jægersang.

Mel. Frisch auf, Kammeraten, aufs Pferd, aufs Pferd.

Naar Skoven sig klæder med venlige Mai,
Vi Jæg're maae ud i det Grønne!
Der dandser en Ungmø paa skovgro'de Vei,
Hun Livet vil huldt os forskjønne.
Og Pigerne jo altid var Jægerne kjær'
Men hende for Alle i Hjertet vi bær'.

Af Fædrelandskjærlighed baaren hun er,
Og Tapperhed Faderen hedder;
Derfor hun saa venligt til Jægerne seer,
Det Slægtskab med os hende glæder.
Og tit hun os vinker en bon camerad',
Og sætter os Stævne i Busk og i Krat.

Men ikke hun skjænker et Kys os engang,
Før Riflen sin Fjende har rammet;
Saa dandser afsted hun i seirende Gang,
Vi følge, af Længsel opflammet.
Da stiller paa Sletten hun strixtigen sig,
Og raaber: „formerer nu Kredsen om mig!“

Der stander den Ungmø saa herlig og skjøn,
Og Jægerne hende omringe.
Den Kjækkeste lover sin Tro hun til Løn;
Til Bryllupsfest Hornene klinge!
Da trodse vi Kugler og Pallask og Ild,
Thi Hver med Æren trolove sig vil.

Sang af Vaudevillen den 28de Januar.

Mel. Om at Verden er kun Jammersfærd.

Martin.

Intet er saa godt mod Verdens Plage,
Som en Smule kjæk Koldsindighed.
Mangengang naar jeg i gamle Dage
:,: Paa min Snekke hen ad Bølgen gled, :,:
Mine Passagerer tabte Modet,
Spurgte mig: Er Vinden end contrair?
Men jeg svarte dem: Lidt Vand i Blodet!
:,: Naar kun Himlen vil, er Kysten nær. :,:

Men den anden Dag i fjerde Maaned,
Atten Hundred eet paa Prøvesteen,
Mens ved Damp af Krudt selv Himlen graaned,
:,: Og med glatte Lag var Ingen seen, :,:
Mangen Kammerat sank ned i Sandet
Dybt paa Havsens Bund; men hver Matros
Raabte lydt med mig: Lidt Blod i Vandet
:,: Pletter ei de Danskes Vei til Roes. :,:

Hvor mig ogsaa Skjæbnen hen vil sætte
Er jeg til at taale det bered,
Selv om den mig lukker ind i dette
:,: Institut for almeen Sikkerhed. :,:
Derfor vil jeg ikke tabe Modet;
Er jeg ikke der saa ganske fri,
Vil jeg sige mig: Lidt Vand i Blodet
:,: Faaer man allerbedst i Slutterie. :,:

Leopold.

De kan have Ret i hvad De siger;
Slig Koldsindighed for Dem er god.
Men, naar man mistænker smukke Piger,
:,: Kan man ikke bruge Vand i Blod. :,:

De har vist i deres Ungdom sandet,
At paa Taalmod ingen Elsker troer.
Venus steeg jo frem af Blod i Vandet,
:,: Derfor hendes Søn i Hjertet boer. :,:

J. L. Heiberg.

Slutningssang af den 28de Januar.

Mel. Hvis et godt Raad I følge kan.

Martin.

Kan I nu see, jeg sagde før med Ret:
Intet er dog saa godt, som Vand i Blodet.
At vi fortvivle, hvortil hjelper det?
Kom nu Lykken ei uformodet?
Himlen vort Held besluttet har
den ott' og tyvende Januar.

Chor.

Himlen ꝛc.

Fruen.

Kampen var lang og Prøvens Tid var haard;
Men i et Nu kan alt vort Uheld ende.
Hvad jeg har lidt i lange femten Aar,
Det en Dag nu til Lykke mon vende.
Smerten til Lyst forvandlet har
Den ott' og tyvende Januar.

Chor.

Smerten ꝛc.

Puf.

Intet er mig saa kjært, som vor Termin,
Med dens Contanter, Vexler, Pengebreve.
Ellevetallet fylder bedst mit Skriin;
Ja, December og Junius leve!
Ingen Termin dog bedre var,
End ott' og tyvende Januar.

Chor.

Ingen Termin ꝛc.

Karen.

Hørte Du Tallet han gav os imens?
Hvis jeg forstod ham, Elleve var i'et.
Lad os vor Lykke prøve, kjære Jens,
Og besætte det i Lotteriet.
Lykken er knyttet aabenbar
Til ott' og tyvende Januar.

Chor.

Lykken ꝛc.

Jens.

Ja denne Dag er en egen Sort;
Ellers om Natten pleier jeg at gyse;
Men nu er Geisten siffig smuttet bort,
Siden Nætterne bleve saa lyse.
Jeg troer, den længste Dag, vi har,
Er ott' og tyvende Januar.

Chor.

Jeg troer ꝛc.

Marie.

O gid den var saa lang, som Ønsket vil!
Maatte dens Lys til fjerne Tider funkle!
Gid vi den feire tidt med Sang og Spil,
Og gid aldrig dens Sol sig fordunkle!
O gid den længste Dag, vi har,
Blev ott' og tyvende Januar!

Chor.

O gid ꝛc.

Leopold.

Gid denne Krands vi flettet har idag,
Skjøndt ikke værdig Festen, som den smykker,
Dog maatte sees af Dem med Velbehag!
Thi os alle den Tanke betrygger:
Stedse paa Bifald sikker var
Den ott' og tyvende Januar.

Chor.

Stedse paa ꝛc.

J. L. Heiberg.

Skizzer af Hverdagslivet.

1.

Min huuslige Lyksalighed.

Alt fra jeg fyldte nitten Aar, jeg næred kun een Tanke,
Den bragte, hvor jeg gik og stod, mit Hjerte til at banke.
Jeg tænkte: Gid du havde dig en lillebitte Mage!
Hvor skulde huuslig Lykke da forsøde dine Dage! —

Og knap jeg fik et lille Brød — paa Smørret ei jeg tænkte, —
Før hele min Person jeg til en vakker Glut bortskjænkte.
Hun vidste meer end Pigebørn faae lært i vore Dage,
Hun kjendte Vælling fra Ragout, en Budding fra en Kage!

Hun var saa huuslig! — ja nu troer De vist, jeg havde truffet
Det Held, jeg ønsked mig, men ak! hvor blev jeg Arme skuffet
Den Huuslighed, hvis Mangel let gjør Mandens Hoved kruset,
Min huuslige Lyksalighed just jog mig ud af Huset.

Fra Morgen og til Aften hun i Stuen ei var inde,
I Kjøkken, Kjælder, Fadebuur hun altid var at finde.
Naar ved fortrolig, luun Passiar jeg vilde ret mig fryde,
Hun svared „sink mig ei, min Ven! jeg passe maa min Gryde."

Naar jeg til Trøst min Pibe greb, hun strax med mørke Miner
Mig bad: „ryg ei Tobak, min Ven! husk paa de nye Gardiner!"
Og fik jeg ogsaa stundom Lov at stikke paa Tobakken,
Eet Øie skjeled til min Mund, og eet til — Spyttebakken.

Hveranden Dag Panelerne og Gulvene man vadsked;
Af lutter Reenlighed i Vand man op til Anklen tradsked;
Madammen vimsed selv omkring, og tørred, og polered,
Saa hvert et Meubels Politur af Slid blev reent skamferet.

Og naar jeg saa kom hjem, det hed: „— Der kan du ikke være,
Der gjøres reent." — Men her? — „Ak nei! Det Gulv er vaadt, min Kjære.
— I Salen da? — „Nei, den staaer fuld af Tøi, som skal til Rulle —"
— Ja saa, min Skat! — hvor skal jeg saa gaae hen i denne Kulde?

Til Nød en Plads jeg da mig fik i snevre Sovekammer,
Hvor Tøi paa Snore rundt omkring blev tørt ved Ovnens Flammer. —
Der pakked jeg mig i en Krog blandt Borde, Senge, Stole,
Mens Pigen midt paa Gulvet stod og strøg Madammens Kjole.

Og gjorde man engang en Tour ud i det Landligskjønne,
For lutter Skinker, Steg og Lax man ei fik seet det Grønne.
Hver Græsplet hun i Guds Natur kun som et Bord betragted,
Og sværmed ei for Køer og Faar, undtagen de var — slagted.

Dog, hvi skal jeg med flere Ord min Lykke Dem fremstille
Gud veed, min salig Hannemoer ei meente mig det ilde!
Hun var nu passioneret for det Rene, det Solide,
Derfor — kan jeg vel tænke mig — forlod hun mig itide.

Hun gik til Evigheden med en Støvekost i Haanden.
„Spyt ei paa Gulvet" — hviskede hun, idet hun opgav Aanden.

Og jeg fik huuslig Ro — men ak! ei den
hvorfor jeg sværmed;
Derfor jeg snart igjen paany mig Hymens
Alter nærmed.

Min anden Kone tog jeg fra et Huus, som
Kjærligheden
Til Slægt og Venner gjorde til et saligt,
huusligt Eden.
Cousiner, Tanter, Fættere i Skarer der man
stued,
De elskede hinanden, saa jeg næsten derved
grued.

Her tænkte jeg, du dog engang maa huuslig
Lykke finde!
Men ak, jeg Dosmer fandt, at jeg var atter
gaaet iblinde.
Af bare huuslig Kjærlighed — vil De nu
bare tænke!
— Min huuslige Lyksalighed blev lagt i Laas
og Lænke.

Naar Een blot i Familien lidt Nyt sig skulde
have,
Hvergang der skulde kjøbes blot en Alen Baand,
en Krave,
Strax sværmede den hele Flok af Maller,
Lotter, Rikker,
Fra Morgen og til Aftenstund omkring i Byens
Boutikker.

Min Kone maatte altid med, thi, Gud! hvem
kunde nænne
At kjøbe noget Stads, som ei maaskee be-
haged hende?
Mens hun løb om, jeg ene sad, gik Glip af
Middagsmaden,
Og saae min Viv den hele Dag kun en pas-
sant — paa Gaden.

Og skulde saa min Kone selv sig have syet
en Kjole,
Vort hele Huus blev strax gjort til en Skræd-
dersyningsskole.
I Snesevis Cousinerne hos mig sig ind-
qvartered,
Og hele otte Dage var min Lykke ruineret.

Hvad nytted det mig Arme vel, min Kone
var ei ude?
Til Manden der var ingen Plads for Lapper
og for Klude,
Og Ingen agtede paa mig før seent ved Af-
tentider,
Saa var der da en Følgen hjem til alle
Byens Sider.

Til hver Geburtsdag ligerviis — og deraf
mange taltes —
Saa gik det løst paa Broderi; af Uldgarn
fast jeg qvaltes;
Mens Kanevasset straaled smukt med røde
Uldgarns Rose,
Sad Manden eensom i en Krog — med Huller
paa sin Hose.

Og hændtes det en enkelt Gang, der i vort
Huus var roligt,
Og sad i tause Aftenstund vi hyggeligt, for-
troligt,
O Gud! hvor var jeg salig da! — men kort
mon Glæden vare,
Thi vips fløi Døeen op, og saa — der kom
den hele Skare!

— „Gud! søde Jette, det er Synd, at du
dig skulde kede
„Saadan alene med din Mand; hvi lod du
os ei bede?
„Du veed jo dog, vor største Fryd er den,
naar Allesammen
„Vi her kan være samlede i huuslig stille
Gammen.“

Saa gik det løst paa Passiar om Veir, om
Vind, om Hatte;
Snart hørte man det hele Chor, snart Solo-
stemmer pjatte;
Og det var ikke Damer blot, nei, de kan
rigtig troe mig,
At Mandfolk, især Fættere, paa Pjatten godt
forstaae sig.

Her blev ei Modetonen blot, men Statens
selv, kalfatret;
Men hvad der gav det meste Stof til Snak,
det var — Theatret.

Her Kenilworth og Valdemar blev grundigt recenseret;
Selv Hestens Spil i Chinas Prinds blev kritisk strengt vurderet.

„Gud! hvor den Titel dog er flau! „En Hytte og hans Hjerte!"
Saa læspede en Volontair, „nu har vel Hytter Hjerte!" —
Ja," svared Lotte, „og jeg gad dog rigtig seet den Pige,
„Der slap sin hele Stads for sig til slig en Knold at snige."

En Kammerjunker Holst's Digt om „Moden" reciterede,
Man straußed væk saalænge der var Strænge paa Claveret.
Som Solo sang en nybagt Rus et Chor af Riddersvende,
I Chor man sang Fru Malibrans berømte Tyrolienne.

Saadan det gik Dag ud, Dag ind; — dog, jeg staaer her og væver,
Saaledes gaaer det her endnu, thi Lottemoer jo lever,
Hun er ei død, — bevares vel! — nu sidder hun i Hjemmet,
Med al sin Slægt og venter mig, som hver en anden — Fremmed.

Men en Forandring maa der skee, mit Taalmod snart forsvinder,
Jeg hviler ei, før i mit Hjem jeg hjemme mig befinder;
Og vil min Lykkes Sommerfugl ei snart gaae frem af Puppen,
Min huuslige Lyksalighed jeg søger mig — i Klubben!

2.

En Skovtour.

„Hr Carl, du veed jo nok, at Lars, vor Søn, er avanceret
„Til Urtekræmmersvend; han blev igaar examineret
„Af Oldermanden; det var skarpt; men Knægten han har Ho'de!
„Derfor vi nu paa Søndag vil ham gjøre lidt tilgode.

„Og hvis hos simple Borgerfolk du tage vil tiltakke,
„Saa kjør med os paa Søndag ud til Dyrehavens Bakke,
„Jeg liber ei det Fjaseri, den Sværmen for Naturen,
„Som Mutter kalder det, men hun partout vil gjøre Touren.

— Saa taled Onkel. Han er En af dem, som sælge Hoser,
En gammel, ærlig Jydekarl, som Tiden har bragt Roser
Thi han har Mynten, og han har hvad meer end den betyder,
— En ærlig Sjæl, lidt Fiffighed, — det har de fleste Jyder.

At jeg paa Pletten var præcist, det kan man sagtens tænke.
For Døren holdt en Holsteenskvogn med fire brede Bænke.
Paa Trappen løb man op og ned med Kurve, Fade, Pakker,
Med Flasker, Krukker, Dækketøi, med Kaaber og med Frakker.

Da Provianten endelig var læsset op paa Børen,
Det hele Selskab stormed ned med Larm til Gadedøren,
Saa stuvede man os ombord, som Qvæget paa en Smakke,
Som Jødelogens Publikum man pleier sammenpakke.

Foran en Pige sad, for hvem et lille Gran jeg sværmed
Der ønsked jeg mig helst en Plads, men neppe jeg mig nærmed,
Før Onkel skreg: „Bagsædet er for begge Candidater!
„Der bedst I to i Mag og Ro om Ebers Lærdom prater."

Den lærde Svend, en tolvaars Dreng og jeg, vi sad da sammen,
Og da vi var ei meer end tre, saa syntes det Madammen,
At Lars nok kunde bære paa en Æske med en Kage,
Og jeg min Tantes fede Mops paa Skjødet maatte tage.

Nu langt om længe kom vi da paa Farten alle fjorten;
— Thi fjorten Kroppe Vognen bar; — og vi kom ud af Porten
I god Behold. Men neppe var vi komne til Alleen,
Før Tante raabte: „Gud! vi har glemt Sukkeret og Theen!"

Der sad vi nu til Skue for Enhver, som ud passered,
Mens der gik Bud til Byen, og det var yderligt generet
For slig en Kavaleer som jeg. paa Alfarvei at møde
Belæsset med en gammel Mops, som uophørligt gjøede.

Nu Theen kom, og atter vi paa Veien os begave.
Mit Øie hang begeistret paa den friske, grønne Have,
Som pryder Sjællands østre Kyst. — Jeg var saa glad tilmode;
Mit Fædreland dog syntes mig det bedste paa vor Klode.

Saa gik det fort til Frederiksdal. Der standsed Karavanen.
Thi med en lækker Frokost der man vilde kildre Ganen.
Først losfede man Folk og Fæ, — ved Fæ jeg mener Hunden —
Og derpaa det, hvorved dog Folk og Fæ blier Eet i Grunden. —

— Jeg mener Maden. Ingen Pen formaaer dem at beskrive
Den Sjælefryd, som monne nu vor hele Kreds oplive,
Ved Laxen, Lammestegen og den mægtigfede Skinke.
Selv Onkels kræmmerkolde Blik man saae sværmerisk blinke.

Den Varestikning den tog Tid; i fast halvanden Time
Mod Mutters ædle Kogekunst man viste sin Æstime.
Nu stod man op; og glad blev jeg; nu var det da paatide
At nyde Skovnaturens Lyst! — Jeg Onkel tog tilside:

„Kom, Onkel! see hvor Furesø hist ruller fine Bølger!
„Ei sandt, dit Øie vellystfuldt hver Dal, hver Skraaning følger
„Paa denne skjønne Plet?" — „Jo vist! men Herren, du, dernede,
„Den staaer dog ikke nær saa godt, som den vi saae ved Brede." —

Min Onkels Skjønhedssands som Iis mig ned ad Ryggen rendte,
Og lidt betuttet jeg mig nu hen til de Andre vendte
Og proponeerte dem en Tour til Huulsø at spadsere.
„Nei," svared Mutter, „vore Smaa kan ei saa langt marchere.

„Nei, lad os heller krybe op paa Spidsen der af Bakken,
„Som ligger udfor Slottet, der kan Fatter af Tobakken
„En Pibe faae sig, medens vi paa Græsset ned os sætte.
„Det gjør saa godt at hvile lidt, nu da vi er saa mætte."

Vi gik derop. Ak! men lidt flau var ogsaa denne Gang mig.
Med Hatte, Parasoller og med Shawler man behang mig.
Jeg var heel liig et Kræmmerskildt fra Taaen og til Toppen.
Men Fætter ogsaa fik sin Part, — han maatte slæbe Moppen.

Det kneb for Fatter med at naae den steile
Top af Høien.
Han svedte Tran, han brummede, han stønnede
ved Møien.
Men ved det sidste Skridt et Skrig fra Mutters
Bryst der toner,
Thi see! da brast — med Permission — min
Fætters Permissioner.

Tænk Dem en nybagt Svend, som skal for
Verden frem sig vise
For første Gang, — med revent Skind! —
Ha! stor er din Malice,
O Skjæbne! — Der Familien nu sad ret i
en Maade!
Til Kroen maa man vandre hen, paa Revnen
Bod at raade.

Da Skaden sammenslikket var, til Vognen
man sig skyndte.
Det var alt seent og Solen stærkt at dale
ned begyndte;
Dog end betids vi kunde hen til Kirstens
Kilde slippe.
Da raabte Tante pludseligt: „O Tippe! o
min Tippe!

„Min søde Tippemoer! min Hund! min
Mops! — den er forsvunden!
„Jeg kjører ikke bort herfra, før I min
Hund har funden!"
— Flux maatte Hver med Speiderblik i
Skoven om nu trippe,
Og Tippe! Tippe! skreg Enhver, — og Eccho
svared: Tippe!

Mens spredte vidt i dunkle Skov den søde
Hund vi søge,
Der trækker op et Tordenveir, vor Jammer
at forøge;
Og Regnen skyller ned fra Sky, og Lyn i
Lyn det flammer;
Forgjæves kryber man i Ly bag Bøgens
brede Stammer.

Og fjernt og nær gjenlyder nu en Sukken,
Jamren Banden:
O min, Papiirshat!" raaber En; „mit nye
Shawl!" en Anden;
„Min Kjole!" piber en Discant; min Onkel
Bassen brummer
Og tordner bister frem hver Eed, hans jydske
Hjerne rummer.

To stive Klokketimer gik. — Længst Dagen
var forsvunden.
Slukøret man til Vognen kom, men ingen
Hund var funden.
Vor Tilstand maatte vistnok hvert et ædelt
Hjerte saare;
Hver Traad, som dækkede vor Krop, græd
Medynks bittre Taare.

Min Tante stod som Niobe, da hver en Søn
og Datter
Hun havde mistet. Men med Harm nu raabte
gamle Fatter:
„Nu vil jeg, Kronedød! ei meer paa Jeres
Brøvlen høre;
„Flux op paa Vognen Een og Hver! nu vil
til Byen vi kjøre;

Der hjalp ei nogen Snak; vi strax tilvogns
os maatte pakke.
Og, tænk! hvad finder Fatter nu, da han vil
ta'e sin Frakke?
— Den søde Tippe! — Kudsken har for
trende Timer siden
Den lagt paa Sædet; med en Luur har
den fordrevet Tiden.

Forstemte vi paa Vognen sad, høist uinteressante.
Dog een Ting glæded mig, at jeg for Moppen
slap, thi Tante,
Som havde faaet den dobbelt kjær ved Savnets
bittre Smerte,
Hun holdt den selv, saa vaad den var, tæt
klynget til sit Hjerte.

Den Ende fik vor Skovtour. Ak! saa gaaer
det tidt i Livet.
Naar man i Phantasien har til Glæden sig
hengivet,
Saa kommer Skjæbnen som en Mops og
vælter Frydspokalen,
Og al vor Glæde blier til Vand. — See,
det var nu Moralen!

Carl Borggaard.

Det dræbte Barn.

Med røden Kind, med Fjær, der vendte
De silkebløde Duun for Vinden,
Med Falk paa Bryst, med Tømmer spændte,
Holdt paa en Hest, saa let som Hinden,
Ved Borgen Ridderdamen prægtig,
Mens Vindelbroen nedsank vægtig.

Paa vilden Hingst sad vilde Ridder,
Men Svenden paa en ring're Ganger.
I Skov ei hørtes Fugleqvidder,
Fra Green forjoges Vaarens Sanger;
Det grønne Græs, bedækt med Telte,
Om Skoven slog et hvidligt Bælte.

Med Haandtag mødtes, med Pokalen
Til Randen fyldt, den tætte Skare:
Men vældig svang sig over Dalen,
Liig Tordenveir, dog uden Fare,
Fra Taarnets stærkt forgyldte Krone
Basunens dumpe Bryllupstone.

Dog hun, den skjønne Brud, sig fjerner,
Den unge Lok for Vinden bæver.
Hun kalder, og en Skare Terner
Paa hendes Blik alt Foden hæver.
Hun vinker dem fra Lundens Grene,
Og vanker bort med Een allene.

„Saa skal I vifte bort, I Vinde,
Min Vaar, min Ungdomskrands i Mulde!
Saa skal min Jomfrurose svinde,
Beundring skiftes om til Kulde.
Saa skal jeg staae til Rosens Tjørn,
En falmet Viv blandt mine Børn!"

Saa taler hun, den Terne neier
Sig ydmygst dybt bag Mosesivet.
„Af al den Glæde, Verden eier,
„Min ædle Viv, blev Eder givet.
„Vi andre skal Jer Byrde bære,
„Men I skal leve høit i Ære."

„O see dog hist bag Egens Blade
Den Qvinde bleg, hvis Barn sig klæber
Som Iglen ved de Bryster flade,
Og suger Blod med hvide Læber.
Som Jomfru var hun frisk at skue,
Syv Børn maae hendes Skjønhed kue."

Saa talte hun; den Terne hefter
Sit hvasse Blik paa Borgens Lillie.
Hun stander still', hun tænker efter:
„Mechtilde, Viv, er det din Villie?
„Vil i en evig Vaar du gløde?
„Og vil du intet Foster føde?"

Du siger, hvad jeg vil, min Terne.
„Tænk efter vel, hvad du forlanger."
Tænk selv, at du min Sorg kan fjerne!
„Nu vel, jeg dybt i Skoven ganger,
„Jeg bringer En, som vel dig trøster.
„Du gjøre selv saa, hvad dig lyster."

Og da hver Gjest til Borgen ilede,
Da Mørket seired over Dagen,
Mens Maanen bleg ved Seiren smiled,
Og dækte den med blege Lagen,
Kun kort før Brudefaklen flammer,
Mechtilde sidder i sit Kammer.

Af Fest og Larm og Angst bedøvet,
Hun mellem Kuld og Hede gruer,
Og skjælvende, som Espeløvet,
Hun seer paa Dørens hvalte Buer.
Da springer op de som for Vinde,
Paa Tærsklen staaer en gammel Qvinde;

En gammel Qvind med sorte Klæder.
Hun snoer sig sagte som en Slange,
Hun ydmygst hen for Bruden træder.
Hun sagde: vær, mit Barn, ei bange!
Jeg veed din Sorg, og kan den tvinge,
Din Terne monne hid mig bringe.

En frygter Albrens hvide Smykke,
Du frygter Børn og Angst og Smerte.
Vær rolig, Barn! de skal ei trykke
Dig tungt just paa dit bange Hjerte.
Du est en ung og deilig Frue,
Og Sorgen bør dig ikke kue.

Hvis paa min Kunst du vilde lide,
Dens Kraft du sikkert engang sanded;
Dog maa du gaae ved Midnatstide,
Hvor Møllens Hjul gaaer rundt for Vandet,

Hvor Strømmen dybt for Slusen falder.
Der vil jeg stande, naar du kalder.

Den Gamle svandt, men halvt kun vaagen
Mechtilde skjalv, forladt af Varme;
Dog snart hun glemte Drømmetaagen
Varmt kysted i sin Brudgoms Arme;
Paa Jagt, paa Gang'ren ved hans Side,
Hun glemte snart sin Angst og Qvide.

De muntre Terner Væven sloge,
Mechtilde sad i Fruerstue;
Da smiled En med Øine kloge:
„Hil være Jer, min stolte Frue!
„Jert Livbaand er for trangt", hun meldte,
„Vi væve jer et Fruerbælte."

Da Kindens røde Roser svinde:
„Sligt Ord du vover at fremhære,
„Du fræktforvovne Tjenerinde!
„Det er ei saa, det skal ei være,
„Før hvile skal mit Liig paa Baare."
Da blegned alle Terner saare.

Mechtilde gik i dybe Tanker,
Hun hviler ved sin Husbonds Side;
Med Bæven hendes Hjerte banker,
Og op hun staaer ved Midnatstide.
Mens Ridderen slumrer paa sit Leie,
Hun iler gjennem Borgens Veie.

Hun dreier Portens Laase listig.
Hvert Trin gjenlød fra Borgens Stene.
Hun sænker Broen sagte dristig,
Nu staaer hun alt paa Engen ene.
Hun hører Egens Blade suse,
Og fjernt hun hører Vandet bruse.

Og som hun gaaer, hun seer fremskride
En eensom Vandrer gjennem Skoven,
Han træder frem i Klæder hvide:
„Din Gang mig tykkes heel forvoven."
Han hæver høit sin Røst: „Mechtilde!
„Hvi gaaer i Natten du saa silde?"

Du kjender mig, skjøndt Mørket truer?
„Jeg kjender dig og hver din Tanke."
Saa veed du og, hvi du mig skuer
Paa denne Sti saa sildig vanke.

„Jeg veed, at Natten dig forblinder;
„Gaae ei hvor Bjergets Strømme rinder."

Og veed du da, som Alting kjender,
Den Smerte, som en Mø maa lide,
Naar Vaar og Ungdom Ryggen vender,
Naar gule Lokker vorde hvide,
Naar Angst og Qval mit Legem saarer
Og slukker Øiets Glands i Taarer?

Naar Varmens kjække Fylde svinder,
Naar ranke Væxt af Fødsler tvinges,
Naar Farven flyer fra mine Kinder,
Naar rundt af Børn mit Fjed omringes,
Naar jeg med gustne Kinder sniger
Mig frem til Spot for unge Piger?

„Forvendte Viv! Du kjender ikke
„En Moders Fryd af Børn omgivet;
„Den Ældste gaaer med kloge Blikke,
„Den Yngste slynger sig om Livet,
„Og med et Suk, der sagte stiger,
„Hun hilses mildt af Viv og Piger."

En Jomfru's Lod mig meer forlyster,
Paa Jord jeg intet bedre kjender,
Høit hvælve sig de unge Bryster,
Hun skjuler dem med sine Hænder.
Hun Haaret i en Fletning føier,
Og Nakken af dens Vægt sig bøier.

„Og troer du ei, at Grenen zirer
„Det store Træ, hvoraf den springer?
„Hver Blomst, der høit i Toppen spirer,
„Sin Moders Roes mod Himlen bringer,
„Og modnes een kun i det Høie,
„Da har du Fryd for al din Møie."

Jeg attraaer ei saa dyr en Lykke,
Din matte Røst kun lidet frugter.
„Og vil du uden Blomst og Smykke,
„Fortørret, skyde dine Bugter;
„Et saftløst Træ paa Engen ene,
„Foruden Frugt og uden Grene?"

Det være som det vil, mig huer
Min egen Villie dog at følge.
„Og veed du ogsaa, hvad dig truer,
„At i dit Skjød sig alt mon dølge

„Et spædt, uskyldigt Foster stille?
„Det maa du først ved Livet stille."

Ja, røver det, hvad meer end Livet
Jeg elsker, alt mit Haab, min Lykke
Det bedste hvad paa Jord er givet,
Min Ungdom og mit Skjønheds Smykke;
Da myrder jeg, hvo mig vil myrde,
Og kaster bort, hvad er til Byrde.

„Er det din Villie fast og rolig,
„Din Villie ingen Magt betvinger,
„Saa gaae! der staaer din Hjelpers Bolig,
„Der staaer hun selv, hvor Hjulet svinger!"
Han iler fra de dunkle Vande,
Men fjernt han seer den Gamle stande.

De stolte Knæ sig ydmygt neie,
Den Gamle aabner lukte Sluse,
Hun viser Vandet andre Veie,
At frit det kan til Møllen bruse.
Med Iil det sine Strømme sender,
Og Hjulet vælter sine Tænder.

Den Gamles Been sig sagte flytte:
„Mechtild! Du mærke paa min Tale!
„Vil du din Sorg med Ungdom bytte,
„Det maa dit Barn med Blod betale."
Saa tag det hen! hun sagte siger,
Mens Blodet ræd fra Kinden viger.

Hun føler grant den Gamles Hænder;
De tynge hendes Been mod Jorden;
Dog snart hun knap sig selv gjenkjender,
Hun rank og smal er atter vorden.
Hun hæver høit af Fryd sin Stemme,
Da kan hun fjernt en Graad fornemme.

Hun frygtsom ind ad Døren triner,
Hun skyder mat tilside Grenen.
Da vorde bleg're blege Miner,
Der drypper Blod fra Møllestenen,
Et Barn sig under Hjulet vender
Og knuses langsomt af dets Tænder.

Da flyder Angers bittre Taare!
Mechtilde bleg til Vaaren bæres,
Ved Dag og Nat hun skjælver saare;
Hun stedse meer og meer hentæres.
Hun stedse seer den fæle Qvinde,
Og Blodet under Hjulet rinde.

Hun vorder stedse bleg og bange,
Naar fjernt et Barn hun monne skue.
Hun aldrig tør i Kirken gange,
Og aldrig under Altrets Bue;
Thi høit de fromme Børneklynger
Til Herrens Priis fra Choret synger.

Alt meer og meer slaaer Smerten Rødder,
Tilsidst hun bar sin Sorg ei længer;
Hun synker til sin Husbonds Fødder,
Den sorte Daad fra Læben trænger.
Sin svare Brøde høit hun siger,
Men Ridd'ren ræd tilbageviger.

Med bortvendt Kind han taler ikke,
Til Døren peger kun hans Finger;
Hun aldrig mere seer hans Blikke,
En Terne bort den Blege bringer;
Hun maa fra høie Borg bortvige,
En Gysen for hver Viv og Pige.

Og for de rige Purpurklæder
En haaret Særk bli'er hende givet.
Med blottet Fod hun Veien træder,
En Strikke slynger sig om Livet,
En Hat, belagt med Muslingskaller,
Med side Læg fra Issen falder.

En sparsom Drik kun Tungeu qvæger,
Hun eensom gaaer, som til en Brøde;
Hun tømme maa det bittre Bæger,
Hun betler for hver Dør om Føde.
Hver Skjønhed er forlængst alt borte,
Saa staaer hun ved Lorettos Porte.

Der staaer den hellige Jomfru's Billed
I Guld og Elfenbeen udskaaret,
Paa Piedestalen høit opstillet,
Til Folkets Andagt eue kaaret.
Det hulde Blik hver Synder trøster,
Et Barn hun mildt i Armen kryster.

Hver Synder monne Naade finde,
Mechtilde synker bleg til Jorden;
Hun kjender i den høie Qvinde
Den hvide Pilegrim i Norden.
Hun og den liden Dreng gjenkjender,
Hun saae ham under Hjulets Tænder.

C. Hauch.

Jæmtelands Befolkning.

Høit over Dovre ride
Kong Øisten og hans Mænd,
Hver Trønder skreg af Qvide,
Naar de tog Sværd fra Lænd.
Blod strømmed dem for Fode,
Som Himmelvand fra Tag;
Mod Møer var de gode,
De favned dem i Mag.

Da nu den grønne Hede
Var bleven vaad og rød.
Og Øistens Klinger bede
Ei meer det norske Kjød.
Lod han i Hornet støde,
At alle føre Mænd
Paa Marken skulde møde,
Foruden Jern ved Lænd

Af Steen der var i Dale
En mægtig Kringle lagt;
Der monne Øisten tale,,
Mens Trønderne gav Agt:
„Hvis I min Søn vil hylde,
Da sparer jeg hver Mand;
Hvis ei — jeg brat skal fylde
Med Blod det hele Land."

De satte paa Drengens Hoved
Da strax en Krone rød;
At lystre ham de loved
I Live som i Død.
De vare dertil glade,
At de fik hele Skind,
Og sang fra deres Stade
Med Lystighed i Sind.

En Mumlen heel foragtelig
Om Drotten man mon høre.
Den ene talte sagtelig
Ind i den Andens Øre:
„I denne haarde Klemme
En bitte Drot vi fik;
Men er først Øisten hjemme,
Han lærer bedre Skik."

Men Oplands stolte Herre
Han loe dog ved sit Held,
Og agede paa sin Kærre
Hjem over Dovrefjeld.
Nu tog den største Kjæmpe
Den uselige Dreng,
Bar ham med liden Lempe
Ud paa den grønne Eng.

Saa saare bad om Naade
Den liden Kongemand,
Og fra hans Øine baade
Der randt saa meget Vand.
De raske Trønderpilte
Bar ham til Blokken op;
Hans Hoved der de skilte
Alt fra hans gode Krop.

Hans Krop den var saa lille,
Den blev paa Steilen fæst;
Den bad de Høgen pille,
Saa Raben blev til Rest,
Hans Hoved blev til Føde
For Fisk i dyben Flod,
Skulde aldrig Kroppen møde,
Mens File-Fjelde stod.

Da Rygtet derom bringer
Orde til Øistens Gaard,
Da rev han med sin Finger
Udi sit røde Haar;
Knoerne slog i Borde,
Han slog dem der med Klem,
Eja, hvor de var haarde!
De sade der alle fem,

Hans Mænd de fored Heste
I Bondens gode Korn;
De kom, saasnart han blæste
I krumme Ludurhorn.
Over Dovre de ride,
Hr. Øisten rider bedst;
Jeg vil slet ikke lyve,
De fore som en Blæst.

Rundt om de tændte Tage
Til Varme, ja til Lys;
Naar Luen hørtes brage,
De sang om Jomfrukys.
De dandsed af al Formue,
Mens røden Hane goel;

Thi Stang var Fedelbue,
Og Panden var Fiol.

Saa monne Kongen hevne
Med Blod sin kjære Søn,
Lod da alle stævne
Ud paa den Mark saa grøn;
Lod da Talen klinge
Fra Stenen, hvor han stod:
„En Drot var jer for ringe
Af ædelt Kongeblod.

I tyktes ei om Manden;
Thi fik I paa ham Has.
Nu skal I faae en Anden,
Som Eder er tilpas.
Flux maae I overtænke,
Hvem vel I hove bedst,
Rake min Hund i Lænke,
Eller Trællen ved min Hest."

Kaarene vare slemme.
De grublede dog kort,
De meente bedst at tæmme
Den Drot med Halen sort.
De lagde over hans Øre
Den gyldne Krone ned;
Saa grant man kunde høre,
Han knurrede derved.

Men høit fra Finnelunden
De hented hid en Mand,
Som trylled udi Hunden
Vel trende Mænds Forstand.
De svære Trønderhelte
Af Drottens Tale loe;
Thi naar eet Ord han mælte,
Da bjæffede han To.

En Dag i høie Sale
Den Drot saa naadig sad,
Han logrede med sin Hale,
Og slikkede Sølverfad.
Da sagde Hovmænd fine:
„Vil I til grønne Skov
Paa Jagten ikke trine?"
Han sagde: „Jo, vov vov!"

Veiene vare vaade,
Det voldte Drotten Harm;
Marskalken nød den Naade,
At bære ham paa Arm.
Som de nu mellem Tjørne
Gik frem med megen Bram,
De saae to gamle Bjørne,
Som aad de spæde Lam.

Da sagde Hovmænd snilde:
„See dog, vor Herre god!
Hvor lodne Voldsmænd spilde
Uskyldigt Lammeblod.
Norrigs Mænd dig prise
For en retfærdig Mand;
Nu maa du ogsaa vise,
At her er Ret i Land."

Imellem hvide Tænder
Knurred den Herre god;
Hans ædle Hjerte brænder,
Hans Svands i Veiret stod.
Han bød da Hovmænd følge,
Og sprang paa Jorden ned;
Man bør det ei fordølge,
At han gav Hals derved.

Det var de Hovmænd brave,
De loe ved denne Fest;
Marskalken holdt paa Mave,
Han grinte allermeest.
Drottens Lapper flinke
Paa Bjørnens Side stod,
Han bed den Bjørneskinke;
Han bed til røden Blod.

Basserne sig vende,
De reiste dem paa To,
Og i den Drot behænde
De satte sorten Klo.
De gave dem til at brumme,
Det lød i grønne Skov;
De aad ham hver en Krumme;
Han sagde: „Av! vov, vov!"

Nu vare de Trønder bange
For Oplands Rytterflok;
Den havde tvende Gange
De fristet meer end nok.
Det var ei godt at skjemte
Med Oplands høie Drot;

Dog stærken Ketil Jæmte
Han raadede dem godt.

De over Kjølen droge;
Saa kom de til en Skov,
Som de med Øxer sloge,
Og jævnede med Plov.
De Jæmteland den nævne,
Og bygge der i Mag
Huse alt efter Evne,
De bygge der i Dag.

Poul M. Møller.

Skov-Kirken.

I Guldbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
Hvis Eier ei var blevet Dødens Bytte,
Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
Og bragte Gjæring i det friske Blod,
Og Skræk og Qval og Vaande,
Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Nordmænd, vant, at Luft hiin rene
Omboltre skulde Fjeldets høie Stene,
Som Fluer sank; den vamle Hede kom,
Og gjorde Bjerget nøgent, Dalen tom;
Og lagde Alting øde,
Som naar en Nattefrost afsvier Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og uforfærdet
Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
Liet blev rødt og Læberne blev blaae;
Og Nordens Piger svunde,
Som Roser i de vaade, kolde Nattelunde.

Den Barm, hvis Skjønhed hele Jorden hylder,
Svandt ind, og steg igjen med sorte Bylder;
Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
Sank, som en slappet Bue;
Og til et udbrændt Kul blev Øiets hede Lue.

Naar Solen steg nu i sin Morgenrøde,
Da fandt den Alting tomt og Alting øde;
Hvorhen den skued fra sin gyldne Top,
Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop;
Da zittred den og blegned,
Og svøbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Fælt monne Sneen over Grav syge,
Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
Saaledes længe vexled Aar med Aar.
I Guldbrandsdalen stod endnu en Gaard;
Fra den de Slægter ginge,
Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle,
Der talrigt stod de Unge med de Gamle;
De raadslog om, hvorban de skulde faae
En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
Hvor de med hellig Vise,
Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte sorrigfuldt de med hverandre
Med uforrettet Sag fra Thinget vandre.
Skjøndt hver sin Skjerv, i Hjertet from og reen,
Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
Blev dog kun Summen ringe;
Og meer formaaede de nu ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar alt var luunt og stille,
Naar Lougens Bølger monne sagte trille,
Da samled de hver Søndag sig en Stund
Udi en kjølig, dunkel Birkelund.
Og fromt sig hvælved Birken
Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det iisued omkring Fyrrens Blade,
Naar Græsset svandt og visne Klippens Plade,
Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind,
Da sad Enhver alene,
Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor snart den gode Gud med Styrke
Sin Bistand giver dem, som fromt ham dyrke:
To Børn, det var en Pige og en Dreng,
En Sommersøndag gik ad grønne Væng,
Da fik de Lyst at vove
Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pindsedag, den skjønne,
Den muntre Fest, som holdes i det Grønne,

Der havde Bygden den nu nylig holdt,
Mens alle Blomster dufted friskt og boldt,
Bag Nordens Granepalmer
De havde lovet Gud med høie Jubelpsalmer.

Som nu de Børn rundt om i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
Og trængte vid, hvor Skovens tykke Krat,
Selv gjorde lyse Dag til mørke Nat,
Da mon de sig forvilde,
Og Solen sank i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hjem ei til den vante Hytte,
Forgjeves mon den bange Moder lytte.
Og Natten svandt; de kom endnu ei hjem;
Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
Saa munter og fornøiet,
Med Blomsten hver i Haand, og glade Smiil i Øiet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
Om paa den grønne Jord, om i et Træ
De havde søgt usikkert Nattelæ?
Da svared de tillige!
O! vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rundt omkring i Skoven vanked,
Og legte, sprang, og røde Blomster sanked,
Og trængte dybt os i det tætte Krat;
Da blev det pludselig paa eengang Nat;
Vi kunde hjem ei finde,
Og Solen saae vi fjernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterlig os til at græde.
To andre Børn i gjennemsigtig Klæde
Kom til os da; de vare begge smaa,
Med krusetgule Haar og Vinger paa.
De sagde: lad os ile!
Vi viser jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Da fulgte vi de Børn igjennem Skoven
Hen til et Huus, saa taarnet, høit foroven.
De ledte ind os ad en hvælvet Port.
Det Huus det var saa langt, det var saa stort,
Foroven i en Bue:
Det hele Huus bestod kun i en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det laer sig ei beskrive.
De Glutter sang: Her kan i Nat I blive!
Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
Da hjem, hvor Eders Faders Hytte staaer,
Fortæller, hvad I funde!
Saa sjunge de med Smiil, gav os et Kys og svunde.

Ak Moder, ak! I Husets østre Ende
Saae vi to store Lys paa Bordet brænde.
Der straalte det saa stærk som røden Guld,
Af modne Bær og Ax var Væggen fuld.
De Vinduer vár saa lange,
Dib straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant af Hallens Grunde,
Hvor intet vi for Mørket skjelne kunde,
Der lød bestandig fort en herlig Sang,
Ledsaget af en dyb alvorlig Klang.
En Stemme sang foroven
Langt mere sødt end Drosselen i Skoven.

Da treen en Skare Børn for os og dandsed
Indtil vi intet meer af alting sandsed,
Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
Vi ingen flere Børn med Vinger paa.
Og Sangen taug; vi skued
Ei heller meer de Lys, som før i Natten lued.

Saa talte de; men med opmærksomt Øre
Var Bygden stimlet did for alt at høre.
De sagde: leder os paa Husets Vei!
De ginge taust, paa Veien taltes ei;
Fuld af Forventning fulgte
De med et saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igjennem Busk og Krat de Børn dem førte.
Hvor Skovens Dyr man langtfra tude hørte,
Hvor ei fra Pestens Tid en Stemme lød,
Hvor Solen sparsom gjennem Krattet brød,
Hvor Maanen skimted neppe,
Hvor Busk og Tjørn og Træ tæt flættet Skovens Tæppe.

Med Øxer maatte de sig Veien bane;
Men Øxens Brug er raske Nordmands Vane;
Og skjøndt tilsidst den stærke Haand blev mat,
Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
De Børn bestandig smutted
Let gjennem Busken ind; dem følge de beslutted.

Og som de Modet nu ei synke lode,
Da pludselig de for en Afgrund-stode,
Som skjultes af de vildt nedhængne Løv,
Hvor Klippen knuste Fossens Vand til Støv,
Hvor Fraadens Hvirvler vrimled,
Hvor over Svælget svai paa Kanten Granen svimled.

Med Trudsel skummed op de Bølger hvide;
Da stod de Børn alt paa den anden Side,
Og havde ofte vinket, ofte kaldt.
Og Øxen sank med Kraft — og Granen faldt
Hen over Dybets Grunde,
Og blev en Bro, hvorpaa de sikkert træde kunde.

Da hvisled det igjennem Busk og Tjørne;
Og strax en Hær af Losser, Ulve, Bjørne
Imøde treen dem paa den fjerne Strand;
Og griinte fælt og viste skarpen Tand.
Da sigted Buens Pile,
Og brat i Skoven ind man saae med Brøl dem ile.

Alt daled Solen bag de Klipper bratte,
Alt sank de senefulde Arme matte,
Da saae de pludselig fra dunkle Vraa
Midt paa en Grønning lys en Kirke staae
Af ranke Træer omskygget,
Stor fast som Olafs hist, den han i Trondhjem bygged.

Med Mos begroet, omkrandset af Naturen
Sig hæved favnetyk ærværdig Muren;
Mod Taget svang sig Vedbendranken trygt;
I Kirketaarnet havde Storken bygt:
Den klappred med sin Vinge,
Med Næbet hørte man den svagt paa Malmet klinge.

Forbauset hen for sig de Bønder stirred,
Og hed og tung paa Kinden Taaren dirred,
Og Øxen faldt af Haand ved ranke Træ,
Og Haanden foldte sig, og ned paa Knæ
De sank, og med hveraudre
De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem imøde løb en liflig Tone
Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
En Drossel sad paa Lysestagens Arm
Og sang i Aftensolen
Og qviddret dem imøde,
Saa lifligt og saa sødt i Kirkens Aftenrøde.

Alt var forladt heelt pludselig; i Tiden
Det maatte være længe, længe siden.
Haandskrevne Psalmebøger rundt man saae;
Den Sang: *Naar vi i største Nøden staae*,
Var overalt opslagen,
Og alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar fra Altret, blank i Aftenglandsen,
Af røden Guld tilstraalte dem Monstransen
Og gjennem Vindvet Brombærranken sig
Til Alteret havde snoet ydmygelig,
Og Axet guldbegløbet;
Til høire Side Viin, til venstre Side Brødet.

Og nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
Hendøde Slægters Tempel atter funbet;
Og i en hellig Psalme ud de brød,
Og klart det skjønne Chor i Kirken lød.
Høit sjunge Mænd og Qvinder:
Hvo banker, lades ind, hvo trofast leder, finder.

Oehlenschlæger.

Graven.

Du skal engang dog huse mig;
Thi vil jeg hvile nu ved dig,
Og om din lille Celle
Alt, hvad jeg veed, fortælle.

Man kalder dig en eenlig Bo;
Men finder overalt man To,
Som kjærligt sig forene?
Jeg bygger her alene.

Man kalder dig et skummelt Sted;
Men er der ikke Skummelhed,
Hvor Aftenlampen slukkes,
Og Øielaaget lukkes;

Dit Mørke selv jeg frygter ei;
Thi Midnats helligdunkle Vei
Har ledet mig imøde
Heel mangen Morgenrøde.

Din Tavshed røver Ingens Fred;
Thi Haabet bygger ved din Bred:
En Engel, from isinde,
Der leder stakkels Blinde.

For trang du vist ei Nogen var;
En snever Seng mig altid bar:
Et Bolster under, over,
Og sødeligt man sover.

Men ogsaa mangt et deiligt Navn
Tillægger man din lune Havn:
En Vugge, hvor de trygge,
Som Smaabørn, kunne bygge.

To Søbskende blidt samler du;
Hos dig forenes Før og Nu.
De kysses i dit Rige,
Det evigt fredelige.

Og rolig Stilhed hersker der,
Som i et Sommeraftenskjer,
Mens Fuglen bygger Rede,
Og Menneskene bede.

Alt Godt om dig jeg haabe vil,
Du Jordelivets Efterspil!
Guds allersidste Gave
Kan intet Onde have.

Det Sted er mig ei rædselfuldt,
Der gjemmer dem saa rolighuldt,
Og venligt om dem freder,
Hvem jeg endnu begræder.

Favn ogsaa mig engang, som dem,
Du mine spæde Brødres Hjem!
Da skal jeg trøstigt ile
Mod dig og mod din Hvile.

Alt Englebørn de gik herfra
Til Søbskendes Haleluja.
Mig sagdes kun: De sove!
Men, ak! vi dem begrove.

Det var min Barndoms Sorg; den veg,
Som Dug fra Blomst, da Solen steg;
Men alt før Middagstide
Tungt maatte Hjertet lide.

Det var min Fa'er, hvis Dødsfuks Qval
Blev endt i Taarer uden Tal,
Hvis store Børneklynge
Hans Gravsang maatte synge,

Du lille Høi, du blev hans Ven!
Han havde, ak! for faa igjen.
Trofasteste Forbinder,
Hos dig hvert Savn udrinder!

Du aabned atter seent din Havn;
Du tog en Brud fra Brudgoms Favn;
Du bytted kjerlig Tillie,
Og Rosen-Krands med Lillie.

Og der gik atter Aar; dit Skjød
Ikkun Erindringsblomster bød;
Da redte vi med Sukke
To søde Smaabørn Vugge.

Hvi var jeg ikke Barn som før,
Og stod ved Sovekamrets Dør,
Lod blidt mig Trøsten række,
Og nænned ei at vække!

Nu vidste jeg, med qvalfuldt Sind:
Du lukker aldrig ud, men ind,
At de, som vi begrove,
Den lange Søvn skal sove.

Nu staaer du atter, altfor ung,
For brad, for smertelig og tung!
Du brød Forhaabnings Rige,
Og Kjerligheds tillige.

Du skaaned ei et ufød Noer,
Ei dem, der sig om Moder snoer,
Ei hende paa sit Leie,
De Stakkers sidste Eie. —

O, Grav! min Smertes Hvilested!
Dog har du Trøst at qvæges ved:
Hen over Tidens Bølge
Vi alle skulle følge.

Nikolai Krossing.

Fiskeren.

Fiskeren sadler sin vingede Hest
Saa rider han ud gjennem Storm og Blæst.

Om Bringen flyder det hvide Skum,
Han jager over det vaade Rum.

Paa Bølgens krusede, krumme Top.
Sælhunden stikker sit Hoved op.

Den Fisker smørret i Skjægget leer,
Da Sælens kullede Snude han seer:

„Støv du, Herr Sæl, i mit Kjølvand kun!
„Og jag mig Silden rigtig i Bund!

„Nu ned med Seilet og mærk mit Bud,
„For Fokken vi sætte vort Redskab ud.

„I tre Sæt sætte vi Øster paa.
„Nu rap Jer, Manne, lad Været gaae,"

— Saa sætter han ud sit første Sæt,
I Dybet løbe tre lange Næt.

Saa sætter han ud sit andet Sæt,
Syv Næringer løbe fra Kloven let.

Saa sætter han ud sit tredie Sæt:
„I Jesu Navn nu en dygtig Dræt!

„Stik lidt paa Touget, vel, vel, gjør fast!
„Los Staget, Folkes! og læg vor Mast! —

— Det drøner huult paa den vilde Sø,
Sælhundene rundt om Baaden gjøe.

Paa Himlen vælter sig Sky mod Sky,
Fjernt ruller Tordenens dumpe Gny,

Og Bølgen bruser og fraader vild,
Fra Himlen falder den røde Ild.

Snart er Naturen en vældig Grav,
Snart flammer Himmel og Jord og Hav. —

Drengen kigger fra Pligten ud:
Nu hjelp os Herre, du stærke Gud!

Det lyner i Syd og Øst og Vest,
I Nat vi hente vor sidste Rest! —

— Fiskeren rynker det mørke Bryn:
„Hvad? frygter min Faders Søn et Lyn?

„Flik Skoe, du Kjærlingesjæs, ifald
„Du bliver ræd for et Tordenskrald!

„Bryd du dig ikke om Himlens Ild
„Naar vi faae Tag kun i Havets Sild.

„Men kryb bag Seilet, min Gut, og blund
„Til jeg dig purrer ved Morgenstund!"

— Saa sætter han sig med Haand til Kind
Paa Toften og seer efter Veir og Vind.

Der sidder han stille den hele Nat;
I Morgendæmringen ta'er han fat.

Han trækker sit Redskab mod Storm og Vind,
Og Silden myldrer i Baaden ind.

Den spiller og glindser med Sølverskjæl;
Det Syn, det huer en Fisker vel.

Han tørrer af Kinden den klare Sved,
Som perler langsomt fra Panden ned.

Saa sætter han Roret og reiser Mast.
Dybt ligger Kjølen under sin Last.

Let foer han ud, tungt gaaer han hjem,
Med Aaren hjelper han Baaden frem.

Og da han endelig rækker Land,
Han springer til midt paa Livet i Vand,

Og stemmer Ryggen mod Baadens Krop
Og skyder den længer paa Kysten op.

— En Fiskerpige ved Stranden staaer,
I Vinden flyver det lyse Haar;

Hun smiler venligen ved hans Færd
Og rødmer saa ofte hun er ham nær.

Han klapper hendes blussende Kind
Og seer hende muntert i Øiet ind;

Dybt seer han hende i Øiets Blaa:
„Nu kan til Julen vort Bryllup staae!"

Af Monologen: „Emilies Hjertebanken.

Mel. En Valts af Strauß.

Nei, Intet i Verden kan lignes ved et Bal!
En Pige, som dandser, hun virker i sit Kald.
Har først Orchestret begyndt sit Spil,
Strax maa sig Fødderne flytte dertil.
Ingen Musik kan dog lignes ved Tonerne
Af den fortryllende Straußiske Vals!
Strauß bærer Palmerne, Strauß bærer Kronerne;
Saae jeg ham, faldt jeg ham strax om hans Hals.
Hvad han dog kan gjøre for mageløse Ting!
Hvo ham kun hører, maa dreie sig omkring;
Hans Bue blev til et Scepter i Haand;
:,: Dermed han løser de tungeste Baand :,:

For nylig min Tante til Lumbye tog mig hen;
Vist aldrig den Aften forglemmer jeg igjen.
Først sad jeg saa stille med Øret spændt,
Nøie jeg agted paa hvert Instrument.
Men da nu Tonerne jublende slynged sig,
Ligesom Aander, der snoe sig i Dands,
Blev jeg urolig, paa Stolen jeg gynged mig,
Hvirvelen henrev min Fod og min Sands,
„Sid stille!" sagde min Tante næsten vred,
Jeg kan ei, Tante, det er en Umulighed. —
„Gjør ingen Opsigt! Dig ikke blameer!" —
:,: Tante! den svvende Himmel jeg seer: :,:

Og vidste jeg end, at mit Liv gik i Kehraus,
Jeg troer knap, jeg modstod Musikken af min Strauß.
Og fik jeg at høre ham selv dertil,
Vist jeg mig dandsed' ihjel ved hans Spil.
Tante! Din Vrede Dig lyser af Minerne;
O! men tilgiv og mig skaan for Din Spot!
Hele min Sjæl er nu hos Violinerne,
Basserne, Hornene, Fløite, Fagot.
Hvor er det dog muligt at holde sig i Ro?
Du selv jo rokker, vi rokke begge To.
Ja, stod den her paa det magiske Sted.
:,: Tante, Din Dragkiste dandsede med! :,:

J. L. Heiberg.

Af Vaudeville-Monologen „Ja."

Mel. Nu saa kom, I skjændige Tyrker.

Kjære Link, jeg hører med Glæde,
De vil ind i Ægtestand træde;
Skjøndt jeg aldrig spionerer
Veed jeg det fra sikker Haand og herved gratulerer.

Gid de leve salige Dage
Med en elsket Ægtemage!
Gid Dem huuslig Lykke krone!
Inderligt mig glæder at De fundet har en Kone.

Jeg skal hilse Dem fra Sophie;
Jeg bør ei den Fryd fortie,
Hvormed tidt om Dem hun taler.
Ligeledes Hr. Justitsraad Gamstrup sig anbefaler.

Kjære Ven! jeg vistnok til Sommer,
Med min Kone til Dem kommer,
Hvis de har et Gjæstekammer.
Indtil da jeg undertegner mig med Agtelse
Ærbødigst Deres Hammer.

J. L. Heiberg.

Bortreisen*).

Aldrig glemmer jeg den skjønne Nat,
Da hun til mit Telt kom bly og bange,
Stod i Døren skjælvende saa mat,
Saae sig om saa ængstligt flere Gange;

Sagde til mig disse smukke Ord:
„Tør jeg ogsaa ind i Teltet træde,
Tør jeg troe, at den, der inde boer,
Ikke myrde vil min Moders Glæde?"

„Vil Du tale med mig rene Ord,
Tale med mig som en kjærlig Broder?
Er saa barnligt from Du som jeg troer,
God som Englen i de fjerne Kloder?" —

Da jeg raabte: „kom kun, smukke Barn,
Kom, vær barnligt hilset mange Gange!
Denne Haand ei fletter listigt Garn,
I mit Hjerte slumrer ingen Slange."

„Vi vil tale som to Søstre smaa,
Som to Stjerner tale med hinanden,
Som to Blomster, der ei Synd forstaae —
Kom, jeg kysser Haanden kun og Panden!"

„Vi vil her i denne stille Vraa
Os indbilde, at vi ei er ene,
Handle som om Mange paa os saae,
Ønske fromt og have Tanker rene."

Og beroliget hun kom mig nær,
Og jeg saae, hun bleg var og sørgmodig,
Og jeg saae ved Lampens hvide Skjær,
At den fine Fod var ridset blodig.

Og jeg saae, hun havde vistnok grædt,
Og jeg saae, hun endnu følte Qvalen,
Og jeg saae, hun frøs og syntes træt,
Og jeg saae, hun ikke bar Sandalen.

Grandt jeg saae, at hun var ung og smuk,
Og jeg hørte hendes Hjerte banke,
Og jeg vidste, mig gjaldt hendes Suk —
Men bestandig reen var dog min Tanke.

„Du vil reise!" — sagde hun saa blødt —
„Derfor til Dig kommer jeg i Teltet:
Dengang Alle hjemme slumred sødt,
Stod jeg op, tog Sløret paa, tog Beltet."

„Moder min det ikke vide maa,
Derfor løsned jeg de gyldne Ringe
Fra min Ankel, da jeg skulde gaae,
At forræderisk ei de skulde klinge."

„Veiens Flintestene skar min Fod,
Thi forsigtigt jeg Sandalen kasted:
Derfor seer Du her Din Piges Blod,
Seer dets Stænk paa Veien hvor jeg hasted."

„Ingen Stjerne skinte for mit Blik,
Skyen drivvaad hang paa Firmamentet;
Ikkun Lynet lyste hvor jeg gik,
Saa Dit Telt at finde knap jeg vented."

„Reise vil Du! er paa mig Du vred,
Siden Du med Længsel seer mod Standen,
Vidste Du, hvad dette Hjerte leed —
Elsker høiere Du nogen Anden?"

„Ak, i Søen lever slimet Kryb,
Stormens døde Offre boe i Vandet —
Hvorfor seile over Gravens Dyb,
Naar Du aande kan i Fødelandet?

„Indiens Sol har Kraft og mægtig Glands,
See Dig om, hvor smukt her er i Hjemmet!
Her er hvad ei findes udenlands,
Her er Alt jo vort og Intet fremmedt."

„Stakkels Trækfugl flakker evigt om
Og fra Fjeld til Fjeld Gazellen springer;
Fast har Mennesket sin Helligdom,
Den er der, hvor Modersmaalet klinger."

„Troer Du, at Du modner Din Forstand
Ved at see paa fremmed Jordbunds Træer?
See blot rigtigt paa vort eget Land,
Vi har Meer end mangen Europæer."

*) Motivet til dette Digt findes i en Elegie, forfattet af en lærd hinduisk Philosoph og Philolog, Mir Muhammed Husain før hans Reise til Haidarabad med Richard Johnson Esqr. Elegien findes oversat i Prosa i Indledningen til Wests danske Oversættelse af Sacontala, Pag. XX.

„Vil Du tale andre Landes Sprog?
Ak, det Sprog, Din Pige med Dig talte,
Sagde tidt Du før, var skjønnest dog,
Thi med det vor Lykke bedst vi malte."

„Derfor, naar Du kommer hjem igjen
Og har Sproget lært fra fjerne Zoner,
Koldere da taler vist min Ven,
Og har glemt de kjære Hjemlandstoner;"

„Glemt ei Sproget blot, men og forglemt
Dem der talte det, forglemt os Alle;
Vender hjemad anderledes stemt,
Saa at vi Dig selv en Fremmed kalde." —

Og hun kasted ned sig for min Fod,
Bønfaldt mig, som var jeg Bramaguden,
Og med vankelmodigt Sind jeg stod —
Da faldt Daggryskjær igjennem Ruden.

Angst da flygted hun for Morgnens Skin,
Flygted bort i Ly af Palmetræer —
For at hente mig, i Teltet ind
Traadte nu den blonde Europæer.

Og med hellig Gysen pegte han
Didud, hvor min Elskte flygted bange,
Raabte: „sandt er da hvad om Dit Land
Staaer fortalt i Eders gamle Sange!"

„At besjælet er hver Plante her,
At her endnu synligt Guder vandre,
Og at Alt har her et helligt Skjær,
At I Lykken eie fremfor Andre."

„Seer Du Skikkelsen bag grønne Løv,
Seer Du, Sløret viftes bort af Vinden —
Nei, hiint Ansigt er ei jordiskt Støv,
Denne Skikkelse er Vaargudinden:"

„Vaargudinden, som i Morgengry
Daler ned og venligtsindet spreder
Sine Gaver over Mark og By —
Ak, Europa maa misunde Eder!"

„See, hver Skridt Gudinden gaaer
Springe Roser ud, hvor Foden hvilte!
Bort nu svandt hun — Skibet taklet staaer —
Dette Varsel vist os Held tilsmilte!"

Men jeg saae det vel og grandt:
Roserne var Blod paa Flintestene —
Middagssolen mig paa Havet fandt
Og min Elskte hjemme gik alene.

Carl Bagger.

Mary.

Hvad tykkes dig om hende, Jack!
Som stirrer over Sø,
Bleg, fra Fregattens høie Bak
Til Skotlands fjerne Ø;

Et Barn endnu, knap sytten Aar,
Ret skabt til Sømands Lyst;
Langt flagrer hendes Ravnehaar,
Høit bølger hendes Bryst.

Fordi hun gav sig villig hen
En Nidding i sit Land,
Er hun Forbryderens igjen
Paa Sydhavsøens Strand.

Fordi hun var for øm og varm,
En Qvindes sande Dyd,
Til Straf hun slynge skal sin Arm
Nu til en Kjeltrings Fryd.

Var hun paa Traaden noget løs,
Det er hun vel endnu,
Saa er hun dog en fager Tøs, —
Hvad, Jack! hvad mener du?

Ifald jeg kaldte paa vor Præst,
Hun siger ja, min tro, —
Og lod ham splidse os som bedst?
Min Køie rummer To."

„Det duer ikke, Tom! hun har
Alt faaet sin Bekomst.
Prøv kun, hun giver intet Svar,
Det er en knækket Blomst.

Hun flager kun en stakket Stund,
Det kan man mærke godt;
Den Seiler stødte snart paa Grund,
Den bliver aldrig flot."

— Ung Mary stod, foruden Trøst,
Og over Havet saae,
Til Skotlands høie Klippekyst
Forsvandt i Skyer blaae,

Hun stille stod, til ingen Rand
Bag Bølgen mere steg,
Til hendes kjære gamle Land
For mørke Vover veg.

„Vi skues aldrig meer igjen;
Ha! din Foragt jeg seer!
Sneetakte Bjerg, min Barndoms Ven!
Du vil ei see mig meer.

I grønne Bakker! hvor jeg laae
Saamangen Sommerqvæld,
I svinde i det fjerne Blaae.
I sige koldt: farvel!

I har ei Muur, ei Fangedyb
Ei Hytte eller Vei
Til Herberg for et usselt Kryb,
Foragteligt som jeg.

Selv Stjernerne, de milde Lys,
Vil ikke see mig meer" —
— Hun sendte dem sit Afskedskys —
Da saaes ei Landet meer.

De løste op for hendes Barm,
Den steg saa hvid og høi, —
De blottede den runde Arm,
Blodstraalen sprang og fløi.

Men koldere blev hendes Bryst,
Kun svagt det steg og sank,
Og som et Havblik laae tilsidst
Ung Mary bleg og rank.

Polypperne paa Havets Bund
Ung Mary til sig rev,
Og paa den vaade Gravhøi kun
Det lange Søtang drev.

Emil Aarestrup.

Den smukke Pige fra Portør.

Der staaer en Fyr paa Bringenæs
Og luder mod det aabne Hav.
Der er ei Blad, der er ei Græs,
Som Veir og Sø kan meie af.
Kun vrede Bølger Blomster strøe
Af Skum paa denne Klippes Barm,
Hvor Fyrren mod den vilde Sø
I Stormen strækker ud sin Arm.

Som Kystens sidste Livsenstegn
Den bringer mangen Snekke Vink
Til Afsked fra den stille Egn,
Der ligger skjult bag Fjeldets Brink.
Mod Seil, der stunde hjem igjen,
Den skuer over Havet ud;
Men Strandens Sønner hilse den
Dog aldrig som et Velkomstbud.

Den smukke Pige fra Portør
Stod der engang med Angst og Nød
Mens Fyrren svang sit grønne Slør
I Stormens Kast mod Aftnens Glød.
Hun klynged sig til Træets Bark
Og stirred zitrende og bleg
Paa Havets vilde Ødemark,
Hvor Bølgebjerge sank og steg.

Det Fnug paa Sø, den lyse Plet,
Det lette Seil, hun skimted der,
Den raske Svend, der førte det,
Kom aldrig til at lande meer.
Et Glimt af Fryd paa Bølgens Kam
For hende i et Nu opranbt;
Det var hans Seil, hun havde ham,
Der i det næste Nu forsvandt.

Den smukke Pige fra Portør
Har siden ført et Skyggeliv.
Hun, der var Egnens Glæde før,
Er nu et visnet, knækket Siv.
Hun staaer ved Fyrren mangengang
Og stirrer hen med sorgfuldt Sind,
Og hører Bølgens dumpe Klang
Og øiner Seil i Paalandsvind.

Den stærke Fyr paa øde Fjeld
Fra fjerne Bølger kjendes kan;

Men ene til et tungt Farvel
Den vinker med sin Green fra Land.
Mod Seil, der vende hjem igjen,
Den skuer over Havet ud;
Men Strandens Sønner hilse den
Dog aldrig som et Velkomstbud.

J. S. Welhaven.

Leveregler.

(Dav. 34 Ps.).

En Yngling, Dig Din Lykke kjær;
Og vil Du Livet glad fuldende,
Af Forudvandrerne da lær,
Veimærkerne fremad at kjende!
Tro derfor ei: at Banen Dig
Kun gjennem Blomsterdale leder!
Ad Klipper og den slynger sig,
Gaaer langsad Skrænter, over Heder.
Men, naar Du Dig ved Maalet seer!
Ei Pynt, ei Afgrund mindes meer!

Til Ham, der gjør det Tunge let,
Til Gud Din Tillid stadigt stunde!
Endnu han vaager, aldrig træt,
Hvor selve Jordens Stærke blunde!
Er Byrde Dig mod Nat for svar,
Beed bønligt for Dig paa Dit Leie!
Naar Morgensol Dig vækker klar,
Har Du, som den, ny Kraft til Eie.
Og Mand, der bøiedes igaar,
Idag med opreist Hoved staaer.

Styrt i Fortvivlelsen ei hen,
Naar overrasket Du har feilet!
Er plettet Aasyn hvidt igjen,
Forfølg ei Mærkerne for Speilet!
Var vel en uforsonlig Gud
Den Gud, der havde kaldt sig Fader? —
End kjæmpes skal; thi modig ud,
At Seir Dig ei igjen forlader!
Den Gud, der gav til Anger Graad,
Langt Mere gav Dig, Kraft til Daad!

Gik end ei Du for Misdom fri,
Ei derfor ogsaa Du misdømme!
Den Kalk Du drype Honning i,
Man byder selv Din Fjende tømme!
Slaa Lid til Een, men tjen Enhver,
At Nidbingen, hvor Du staaer nær,
Ei vover Nidbingsværk, Dig fryde!
Misund ei Brødre Magt og Guld!
Til dem har Graven og kun Muld.

Følg, naar Du har Dit Kald fuldendt,
Om Dig Naturen til sig leder!
Den Mø har aldrig Ryggen vendt
Til nogen eneste Tilbeder.
Mens Natten ruger over Jord
Alt voxer dog, Alt grønnes, tættes;
Og næste Dag til store Bord
Hver Skabning søger hen at mættes.
Tøm saa tilbunds Du Tidens Væld!
Det tækkes Gud og giver Held.

Men drøm, min Yngling, drøm dog ei:
At hvis kun brødefri Du vandrer,
Gud, blot Du beder, slux Din Vei,
Hvor den er mødefuld, forandrer!
Endnu Du Hvile har og Ly,
Maaskee for Nat kun Luft til Dække.
Idag er Himmel uden Sky;
Imorgen Tordner muligt strække.
Ild luttrer Guld, Nød hærder Mand;
Men fast staaer Hvad i Storm holdt Stand.

Er Du, før Lynet blinder Dig,
Med Himlen bleven fuldt fortrolig,
Din Kraft er da Din Tillid liig,
Dit Øie kjekt, Din Gang er rolig.
Du Himmel har, hvor Du seer hen,
Og Stjerner har den just i Mørke!
Fra Fjeld det gaae til Fjeld igjen;
Forværres Vei, Dig skjænkes Styrke!
Tilsidst Du seer kun Luft og Grav:
Fuldendt er Vandring! læg Din Stav!

S. S. Guldberg.

Til Dannerkongen og hans vordende Søkrigere.

Den 22de Januar 1813.

Fra Arilds Tid stod Danmarks kjække Kriger
Og værned om det gamle Fædreland,
Og mandig slog for Tro og Fædreriger,
Naar Fienden nærmed sig den elskte Strand;
Og Intet kunde Heltemodet dæmpe,
Hans Glædeslyd var Sværd- og Skjoldeklang;
Som Egestammen stod den tappre Kæmpe,
Og stred med Guder selv om Helterang;
Thi nordisk Kjækhed i hans Hjerte lued,
Naar for sin Konge og sit Land han slog;
Om Sværd og Ild og Flammer ham end trued,
Han uforfærd og djærveligen stod.
Saa staaer han end; thi endnu Kraften lever
I Kæmpens Sjæl og Styrken i hans Arm,
Og Oldtids Helteskygger ham omsvæver
Og gyder Oldtids Mod i Heltebarm;
Saa slaaer han end, og Sværdet atter hæver,
Og mandig hugger i retfærdig Harm.
Saa staaer og slaaer han djærvt naar Fredriks høie Stemme
Ham kalder frem til Hæderskampens Leeg
Forfædres ædle Daad kan han ei glemme,
Som de, han aldrig Ærens Bane veeg;
Thi Danmarks Drot! Du i Din Viisdom skjønner
Om ægte Kjækhed i hans Hjerte boer;
Du i Din Naade kongeligt belønner,
Og Hæderskrandsen om hans Tinding snoer.
Du leder ham paa Kampens stolte Bane,
Med Mod i Barm han gjerne følger Dig;
Og tillidsfuld han tæt sig klynger til Din Fane,
Og under den han sværger mandelig:
„Før styrte ned i Gruus de gamle Nordens Riger,
Før nogen Fredriks Mand ham troløs sviger!"

End Danmarks Øer skjønt af Bølgen reise
Den grønne Barm, og skue trindt med Lyst,
Naar Havets Sønner Dannebroge heise
For kjækt at stride ved den elskte Kyst.
Snart Danmarks Flaade ud paa Dybet flyder,
I gjenfødt Pragt, at pløie stolten Sø;
Da gjelder det, naar Tordenstemmen lyder,
At slaae for Herthas evig elskte Ø;
Thi da skal Danias kjække Søn
Indhøste Seirens Frugt og Fredriks Bifalds Løn;
Da skal som altid Fienden lære,
At holde Dannebroge høit i Ære.

O Yngling! Du hvis høie Kald det blev
At værne om Søkæmpens gamle Hæder,
Om Dine Øer, som Naturen rev
Fra faste Moderland, som Hav og Strande væder;
O mærk derpaa! Din Lod er herlig, skjøn;
I Fredriks stolte Orlogsskole lærte
Du Alt, hvad sømmer Bølgens kaarne Søn,
Alt hvad der adler, danner Aand og Hjerte;
Bevar det! — og sku hen i Fortid som et Speil,
Søg i Din Sjæl at ligne Fortids Helte,
Som fulgte Fienden kjæk for fulde Seil,
Og slog ham overalt, paa viden Sø og Belte;
Til mandig Færd, til Kampens raske Glæder,
Til Orlogs Daad og Seier de Dig leder!

Hvad Larm er det hisset, som lyder
I Fjeldene fjern og nær?
Hvo er det, som kæmpende bryder
Ind i Dynekilens Skjær?
Hvor Lynilden blinker,
Hvor Faren er størst,
Hvor Døden de Stridende vinker,
Er Tordenskjold fremmest og først.
Hør Kuglerne hvile, see Fjenderne blegne,
End matte, de søge at staae;
Men Skare paa Skare maa segne,
Thi Danrigets Krigere slaae —
Kanonerne tordne, og Lynene knittre
I Dynekils skjælvende Havn;
Forfærdede Gotherne zittre
Og hobeviis synke i Dødens Favn.
De levnede Skarer fra Skibene flygte,
Og lade dem alle i Danskens Vold;
Udbrede i Landet forfærdende Rygte,
At Dannemarks Kæmper Tordenskjold,
Udfører hver eneste Snekke af Havnen,
Som bærer det tungede Banner fra Stavnen.

Seer Du den store Skygge hist hensvæve,
For hvem hver Fjende søger angst et Skjul?
Lad Lyst at ligne ham Dig gjennembæve;
Det er Kæmperen Niels Juel!
Hans Liv var Mandboms Daad; i Kamp hans Røst er Torden;
Hans Øie Lynets Lyn; hans Løsen Tapperhed;

Men Seiren i sin Haand — da var han
vexlet vorden,
Et Billede paa blid Beskedenhed.
Saa bør det Krigeren, saa bør det Flagets
Sønner,
At minde, at et Forsyn Seiren gav;
At reen Samvittighed sin Dyrker lønner,
Som med sin høie Ro ham leder til sin Grav.
Saalebes var Niels Juel; thi Intet kunde
dæmpe
Hans Hjertes Følelser for dem, som led;
Men saadan var Niels Juel — en vældig
Kæmpe,
Naar under Dannebrog han mandeligen stred;
Han følte grandt, at Intet kan opveie
Den høie Fryd at see det stolte Dannerflag,
Det kongelige Dannebrog, at vaie
Paa vundne Snekker efter vundet Slag.
Den danske Seiers Valplads, Kjøgebugt, gjen-
lyder
Hans Krigerroes, saalænge Bølger slaae
Paa Herthas skjønne Ø; og Havets Sønner
fryde
Sig ved de hule Drøn og hige ham at naae.

Min Aand sig bøier med Ærbødighed — og
skuer
En Helt, hvis Storhed den ei tolke kan;
Beundring i det bange Hjerte luer
Og Læben stammer: — Fjerde Christian!
Paa Landet og paa Havets hvide Bølger
Var Christian sin Fjende stedse nær,
Han gjennem Ild og Sværd og Kugler ham
forfølger,
Han stedse fremmest er i Heltefærd;
Hans Ungdom ei i Kampen saae sin Mage,
I Kampen randt hans Manddom herlig hen,
Og end i Alderdommens sene Dage
Med Lynets Fart han iler vældig frem:
Sex Skibe stærkere — til Slaget rede, —
Laae Fjenden alt ved Fehmerns flakke Val.
Jeg øiner, raabte Kongen, Seiren allerede,
Den maaler sig ved Kraft og ei ved Tal!
O skuer Christian! — De sølvgraae Lokker
I Vinden flagre paa den brune Kind;
Men ingen Overmagt hans Planer rokker;
Thi han til Daad og Kamp var vied ind.
I Tordner kommer han — det røde Banner
Med hviden Kors til Helten smiler ned,
Stridsplaner i et Blund hans lyse Sjæl sig
danner,
Fra Øiet straaler mandig Tapperhed.
Nu Kugle tæt paa Kugle følger,
Trefoldigheden giver morderlige Lag,
Og Norden seer med Gru den Dag,
Da Christians Blod skal farve Codans Bølger.
Hvad var det svare Drøn, som lød?
Et dobbelt Lag igjennem Skibets Ribbeen
bryder,
Og Splinter flye omkring — Dødssukke lyder,
Og tolv af Kongens Mænd laae om ham død;
Men Intet kunde Heltemodet bøie,
Og Christian, vis paa Seieren,
Endskjøndt med Tabet af det høire Øie,
Gaaer uforsagt og mandeligen frem;
Han mærker ei, at Blodet rinder,
Kun Landets Tarv og Nordens gamle Roes
han minder. —
Saalænge Dansken pløier stolten Sø,
Skal Du staae Krigeren et helligt Minde,
Og aldrig — aldrig skal din Idræt døe;
Thi Evigheden straaler om din Tinde!

Naar disse Helteskygger Dig omsvæver,
O Yngling! paa Din stolte Hædersvei;
Naar deres store Daad Dig gjennembæver,
Da skal Du føle, de Dig svigte ei.
Fra Skyen skal der' Aand sig over Dig ud-
tømme,
Og Mod og Kraft skal i Dit Hjerte strømme.
Som Tordenskjold Du dristig da vil være,
Som Juel Du slaae for Fædreland;
At nytte Seiren Du af begge lære,
Og Alt af Fjerde Christian!
Og seire skal Du vist; — men aldrig Du
forglemme,
Naar Du staaer kjæk i Røg og Damp,
I Slaget selv og efter fuldendt Kamp,
At lytte til Medlidenhedens Stemme;
Din første Pligt som Kriger er at slaae,
Den anden: Seieren med dristig Haand at
gribe;
Men Du skal aldrig Hæderskrandsen naae,
Naar Du kan kold see Overvundne lide.
Nei — lindre venlig slagne Brødres Kaar,
At føle Andres, som Din egen Smerte,
At gyde Balsom udi deres Saar,
Det byde Pligten i Dit unge Hjerte!

Sin Værd af Dig det halvomflydte Danmark
kræver
Naar Luen farver Bølgen rød;

Ved Dig den synker — den ved Dig sig hæver
I Seier og i Død!
Fortrolig være Du med Nordens Heltemaner,
De sikkert lede Dig igjennem Oceaner
Til Seier eller Død!
Dog, føler Du ei Kaldet i Dit Indre.
Og stærk nok ei Din Sjæl til svære Dont;
Saa kan Du som en anden Stjerne tindre,
Og lyse paa en anden Horizont.
Om Laurbærgrenen pryder ei Din Tinde,
— Den stolte Krigers stolte Søn —
Saa kan, ved Flid, Du Egekrandsen vinde
For ædel Borgerdaad, og — ogsaa den er skjøn;
Thi hædret Du og stor og agtet bliver,
Naar stræbsom al Din Tid Du offrer den.
Men Krigeren ei Tiden ene giver,
Men sidste Draabe Blod for Fædrelandet hen.

Men — kan Du under venstre Bryst fornemme,
At Du vil staae i Kampens — Stormens — Brag;
Tilhvisker Dana Dig med Seirens Stemme
Den høie Lyst, at slaae for Danmarks Flag:
Da bliv, — fuldfør begyndte Værk, — grib Sværdet,
Og nordisk Orlogsfærd besjæle høit Din Aand!
Da skal Du staaende rolig, uforfærdet,
Og byde kold med Roret i Din Haand!
Da høit og stærk Dit unge Hjerte lue,
Da trænge sig med Vælde Kraften frem,
Da ahnende Du Fædredaad beskue,
Og kjæk, begeistret Du skal ligne dem!
Da skal Du mandig staae, naar Kampens Lyn Dig kalder,
Og Seieren er Din; — men om Du falder,
Da skal Dit Minde ei udslettet blive:
Thi Sandhed paa Din Bautasteen vil skrive:
„For Dannebroge bar han Sværd i mandig Arm,
For Dannerkongen brændte høit hans Barm;
Han har betalt sin Gjeld til Flag og Fædreland,
Han faldt som Fredriks troe og kjække Mand!"

P. F. Wulff.

Et Blad af Dødens Dagbog.

1.

Ved Havets Bred der staaer et gammelt Slot
En prægtig Levning fra de stærke Tider;
Nu synker Dag for Dag den brune Steen,
Det største Taarn i Graven ligger dybt
Og drømmer om den længst forsvundne Krone.
Høit i det gamle Taarn, hvor Dvergen før
Til Velkomst blæste paa sit Horn af Guld,
Der sidder nu en søvnig Nattevægter
Med blaa Kabuds og nikker ved sin Praas.
Og Gravens brede Flod saa dybt er sunken,
At mindste Gæsling med et nyfødt Næb
Kan række Bund. Der listed jeg mig ind
Og hvilte mig i Maaneskinnet
Paa røde Brokker af de faldne Mure.

Igjennem Porten kom med raske Trin
Min gamle Ven, den vidtbereiste Krigsmand,
Som paa den fjerne, blodbestænkte Mark
Mig havde bragt en blodig Hekatombe.
Hans Øie hvilte paa de klare Ruder,
Imens det krumme Glavind ved hans Side
Med Raslen slæbte paa de brede Fliser.
Han saae mig ei, dog rørte jeg mit Staal,
Saa Glandsen skar ham ind i Øiet.
Han saae mig ofte før i Kampens Tid.
Nu kjendte han mig ei, skjøndt al Naturen
Sig følte halv beklemt ved mit Besøg,
Paa Borgens Tag bevæged Ravnen sig
I en urolig Drøm. Den gled med Foden;
Den skarpe Klo, de stærke Vingeslag
Paa Kobberpladen rasled. Selv hos Svalen,
Hvis Børnekammer klinet var paa Skiven
Af Taarnets rustne Seierværk, blev Støi
Paa Vis'rens Landevei det lodne Kuld
Opspærred Gabet høit og peb i Søvne.

Den unge Kriger talte til sig selv:
„O, alle mine skjulte Tankers Dronning
Tre Vintre sad du hist i høie Loft
Med Sorgens Taager paa din ædle Pande,
Snart aabner jeg din Dør og Sorgen flygter
Og Taarens Kilde standser paa mit Vink!"

Kun kort han tøved i den brune Borg
Han kom igjen, alene med sin Skygge
Og vandred langsom gjennem Søilegangen
Med brusten Røst han sagde til sig selv:

„Min Ungdomsrose havde sig forstukket,
Jeg søgte den med alle Hjertets Flammer;
Ak, kun i Mindets Have nu den brammer,
Jeg finder den igjen, men grusomt brukket,
Jomfruens ædle Reisning dybt er bukket
Alt ved det sjunkne Bryst et Barn hun ammer,
Et andet for den blege Moder stammer,
Og hendes Øies klare Lys er slukket.
Hvad Lykken mig har viist og Haabet lovet,
Er nu med sine Trylleſarver svundet;
For mig har Livets Stræben tabt sin Krone.
Ak! mine Drømmes Brud en falmet Kone!
Snart falder Haaret af det gyldne Hoved,
Haardt Skjebnen har min Ungdoms Vinge
bundet."

Jeg fulgte med hans Fjed, dog ei som Beenrad,
Saaledes viser jeg mig for den ræbde Qvinde,
En Vaabenbroders Dragt jeg tog mig paa,
Og slog fortrolig paa den brede Skulder,
Han vendte sig med uforfærdet Blik,
Han kjendte mig og bød mig strax Velkommen
Ret som en gammel Ven med trofast Haandslag,
Og med formildet Røst jeg sagde: Kammerat!
Da sidst vi mødtes paa det røde Græs
Ei drømte jeg i Ly af Fredens Lind
At vende sidste Gang dit Timeglas."
Han svared mig: „Hvi dølger du dit Glavind
Med Kappens Flig? Ei Staalets blanke Lys
Er dette Syn for stærkt. Hvi tøver du?"

Da sagde jeg: Velan! er Du beredt,
Saa blot dit Hoved. Han var strax beredt
Og paa mit Vink han løfted op sin Hjelm
Og bød sin Pande frem, han ofte før
Var mærket med min Haandskrift. Uden Blink
Han saae mit tunge Jern fra Loftet høit
At falde paa sit Hoved. Helten sank.
Med Kappen hyllet om den knuste Pande.

2.

En gammel Synderinde sad paa Slottet
Med svære Fødder paa sin Purpurſkammel;
Afmægtig sank den magre Hals fra Byrden
Af hendes Hovedprydb. Alt hendes Mund var
blaa.
En Snees udlevede fede Mopser snorked
Med skaldet Hud paa smukke Silkepuder,
De trak besværlig Veiret fra det rustne Bryst
I Drøm de knurred, og en Febergysen
Betog dem ved den mindste Strøm af Luften.
Og midt i Muskusduften sad en Præst,
Som var en Hykler; talte Fransk med Fruen,
Kysde paa den runkne Haand, og klapped den
Fortrolig, hented af og til en Priis Tobak
Med spinkle Fingre fra den gyldne Daase,
Tidt han forsikkred paa sit Æresord:
Det havde ingen Nød, hun saae saa godtud,
Hun var dog i sin bedste Alder! — Men
I værste Fald var hun aldeles vis
Paa en anstændig Plads i Himmerig.

Den bange Frue læste sagte frem
Sit Levnets lange, hørte Regnebræt
Forgjeves søgte den forlegne Trøster
At hente Sirup i den strenge Skrift.

Af Medynk hjalp jeg Præsten i hans Kvide
Frem kom jeg som en ubehøvlet Knegt
Af nedrig Byrd, en raa Matros fra Holmen,
Med begede Buxer og med strikket Halsklud
Og to Pistoler i det røde Bælte.

Midt i sin Død blev Adelsfruen opbragt
Fordi den plumpe Karl kom ind i Salen,
Ei lod sig melde, pikked' ei paa Døren,
Men gik dumdristig med de vaade Støvler
Hen over Gulvets blomstervirkede Teppe.
Da reiste hun sig med sin sidste Kraft
Og greb i Klokkestrengens gyldne Knaster
Hun skreg, jeg skulde pakke mig, — jeg var
En grov Krabat, — hun led mig ei.

Da Præsten saae mit Alvorsblik han listed
Sig taus af Slottets Marmortrappe ned.
Jeg var alene med den bistre Frue.
Vi strede svart; thi alderstegne Folk,
Der savne Børn og Venner strides meest
Med Døden om det glædeløse Liv.
Jeg var for stærk. Den grønne Papegøie
Fra Buret skreg, Godnat! Og hun var borte.

Poul Møller.

Plantelivet.

I chaotisk Dyb en Damp der syder,
Rask den stiger, sort den synker ned:
lygtigt Gran mod Gran tilsammenflyder,
'g med Dirren hæfter sig derved:
Men med fjendtligt Sind det atter bryder
is og svømmer hen foruden Fred:
ndtil søgende det standser bøiet
Mod beslægtet, venligt Hvilested.
malgamas Aand da sammenføiet
'older, varmer de forente to;
'ed nyfødte Lys seer Skaberøiet
imen til ufødte Liv at groe.
See det første Værk! Men mægtig ruller
rem den vakte Kraft, uvant til Ro:
tilfreds sin første Form den skjuler:
lye Skikkelser med mægtig Haand
Danner den i Dybets rige Huler.
Over Vandet svæver hen Guds Aand:
Himmelens Befæstning staaer adskillet
Fra Vandvoverne med faste Baand;
Og den første vilde Kamp er stillet.
Lvende Krystaller svæve om,
Mødes, stødes og naar de har spillet,
Svinde i det Dyb, hvorfra de kom;
Det Værk er Skaberens det andet:
Mildt bestraalet under Himlens Dohm
Synger Livets Vugge sig paa Vandet
Gran sig ælter til beslægtet Gran,
Og med mere Ro nu sammenblandet
Fæster Parret sig til tørret Land.
Voven seer sit første Værk med Glæde,
Ruller vaersom mod den bløde Strand,
Mens den kysser syngende den Spæde.
Mild sit Barn den kjølig Luft betroer;
Kjerlig lyder til begrændste Bredde
Ordet: end dit Værk, nyfødte Jord!
Over Fosterbarnet sig forbarmer
Jorden, villig mod sin Moders Ord;
Trofast det med Kjerlighed omarmer,
Nærer det med et Hjerteblod,
Med sin egen Varme det opvarmer,
Og indaander Kraft det svage Mod.
Smilende, undseelig nu sig hæver
Embryonet paa sin svage Rod,
Og det lille Moes mod Lyset bæver.
Vakt er Livet af det dybe Blund,
Svagt men ynbigt det mod Luften svæver
Let omskifteligt i bløde Bund.
See Opstandelsen af Dødens Gjemme
Er fuldendt i Værkets tredie Stund.
Fjerde Gang nu lyder Almagts Stemme;
Mørkets Taager tunge synke ned
Ved den høie Røst, som de fornemme;
Solen glimter i sin Herlighed:
Ned den straaler fra sin faste Bue,
Maanen stirrer ned i Nattens Fred,
Venligt smile de til Jordens Tue.
Varme trænger ind i Dybets Leer,
Og om Marken snoer sig Lysets Lue;
Et fornyet Liv til Himlen seer.
Hav og Land udvikle nye Kræfter,
Og Naturen ei ustadig meer,
Til bestemte Former nu sig hæfter.
Elementers Aander uden Strid
Enes om det Maal, de hige efter,
Samle sig i rette Rum og Tid.
Planterne udfolde sig fuldendte,
Hæve langsomt sig med Kraft og Lid,
Og nyt Liv af eget Liv sig hente.
Urten hæver sig paa Moessets Sted,
Træet fæster sig paa Høiens Skrænte,
Frugten rødmer til sin Modenhed:
Anastomasis har herligt seiret:
Hver en Plante bærer nu sin Sæd,
Livet een Fuldendelse har feiret. —
Hvad der lever ei kan mere døe;
Thi til Fryd og Haab staae høit i Veiret
Landets Korn og Frugter, Bær og Frø;
Og velsignende til Spiren komme
Herrens Røst: at over Verdens Ø
Stedse skal fornyes glade Sommer;
Thi til Aandens Lyst i lune Vaar
Skal opvaagnet af sin Vinterslummer
Livsens Træe staae i Guds Urtegaard.

* * *

Udforskelig for gridske Viden
Kraftens Kime i det Dybe staaer,
Staaer med Ødelæggelsen ved Siden:
Begge rustede til evig Krig,
Begge ventende paa Vink af Tiden,
Til i vældig Magt at yttre sig.
Livets Form, som først sig aabenbarer,
Er en Plante, men dens spæde Flig
Aabner Øiets Bryn for Dødens Farer:
Dog, beskyttet af en kjerlig Haand,
Frelst den vikles af Forvirrings Snarer,
Mødes mildt af Livets store Aand:
Solen glimter, men med frygtsom Dvælen,
Titter Barnet frem af Svøbets Baand,

Og til Moders Bryst sig hælder kjelen;
Varmet op ved hendes varme Blod,
Næret og besjelt af Modersjelen,
Tillidsfuld det støtter paa sin Fod.
Løv og Blomst tilsidst nu Planten spreder:
Palmen hæver sig, hvor Græsset stod,
Og af Moesset reiser sig en Ceder.
Formens Yndighed og Farvens Pragt,
Blomstens Trylleri og Frugtens Glæder
Os Naturens Gang har aldrig sagt.
Skjult med helligt Slør i Dybets Rifter
Er det Heles underfulde Pagt
Og den Kraft, som daglig Alt omskifter.
Kun til Fromhed med dybsindigt Ord
Tale Blomsterne i skjønne Skrifter:
Salig den, som læser dem og troer.
Af den milde Graad, som Himlen fælder,
Af den rige Strøm i Luftens Fjord,
Af den stærke Most i Dybets Kjelder,
Dier, suger Planten Liv og Kraft;
Men med kjerlig Troskab den gjengjelder
Hver igjen forundte Næringssaft:
Fryd og Ynde den til Jordens Sletter
Giver af sit blomsterige Skaft:
Med Velsignelse den Ormen mætter,
Nærer Oceanets tause Hær,
Fra forgiftig Dunst og Taage letter,
Strømmens Flugt i Luftens Hvælvinger:
I Nødvendighedens store Kjede,
Tjent af alle og for alle kjer,
Kraft modtager den og giver Glæde.
I den hele Skabnings store Pagt
Kun fuldkommen Planten kan fremtræde
Og udvikles til sin hulde Pagt:
Kun i den sit Værk fuldender Noden;
Leed ved Leed i Orden bliver lagt,
Og en kraftig Frugt, fuldendt og moeden,
Varmet hæver sig ved Himlens Ild,
Speiler rødmende sin Kind i Floden
Og til Jorden seer med venligt Smiil.
Frøets Evner i dets Gjemmer gløde,
Og naar truffet det af Tidens Piil
Ved Forvandlings Alterfod maa bløde,
De fuldendte Kimer kun gaae frem
Til et yngre Liv, naar først de døde:
Thi den indre Kraft forløser dem.
Frø i tusindfold Naturen skaber,
Fylde mylrer i dens rige Hjem:
Men hvor Dødens Svælg begjerlig gaber
I det Heles Overgang og Strid,
En forkastet Mængde sig fortaber,
Slumrer uforløst i Vaarens Tid.
Dersom sønderbrudt blev Eeningspagten,
Blomsten skjæmmet af forgiftigt Mid,
Da til nye Liv for svag er Magten;
Det vantrevne ufuldendte Frø,
Viet ind til Glemsel og Foragten,
Ei formaaer at spire, kan kun døe. —
Det er Sørgespillet paa den Scene,
Vi beskue her paa Jordens Ø.
Til Advarsel os dets Tale tjene!
Thi enhver paa sit udvalgte Sted
Ikke som Tilskuer staaer allene,
Men paa Banen fik en Rolle med.
Det umodne Frø til Dødens Gjemmer
Ei fra Moessets Flig blot falder ned,
Ogsaa fra Platanens Diademer.

* * *

Da naar Fuglen i sin lette Flugt
Hilser Værrets Glands med Glødens Stemmer,
Snapper den begjerlig modne Frugt;
Og i aarligt Træk om Jorden svinger
Med det hen til fjerne Kysters Bugt,
Hvor den hviler med de trætte Vinger:
Frøet hæfter sig til Skibets Stavn:
Ubevidst Søfareren det bringer
Med sig til forønsket Vindings Havn:
Eller Stormen, liig den snare Svale,
Bærer det, forvaret i sin Favn,
Over Bjergene til fjerne Dale:
Nu det falder paa en uvant Kyst,
Og maaskee i hundredaarig Dvale
Varmes, dies af et fremmedt Bryst.
Da naar Tidens Fylde sig fuldendte,
Vaktes det paany til Livets Lyst
Af den Kraft, som Himlens Straale tændte.
Paa hans Speidersti en Forskers Fjed
Standser frydefuld ved den ukjendte,
Som iblandt hans Slægter ei fandt Sted.
Saa forflyttes og omskiftes Starren,
Saa forvandles Bregnens spæde Sæd:
I forøget Floer staaer Planteskaren.
Men forbi er ikke Skabnings Stund.
Ei blot modne Frø, forløst af Faren,
Hæver sig til Blomst paa fremmed Grund:
Men i Elementers stærke Gjæring,
Aldrig hvilende i dybe Grund,
Formes Spirer og beredes Næring
For en Slægt, som Mennesket ei saae;
Som til riig og frydefuld Foræring
Af sit Mørke skal til Lyset gaae.

Dannelsen vort Øie ei kan skue,
Formens Gange ei det kan forstaae:
Men i Kraftens aldrig slukte Lue,
Som gaaer gjennem Skaktens haarde Læg,
Hos Vandstrømmene i Fjeldets Grue,
Bag vor Grandskningss tætte Skillevæg,
Mægtige Natur der i sin Formen
Ei behøver Laanet af et Æg.
Den, som skabte, ei behøver Normen
Af sin Skabning: og det Ord, som løb
Over Chaos, gaaer igjennem Stormen
Af det Timeliges Strid og Død.
Evigt kun er Kraftens Aanderige:
Medens Formen maa, ustadig, blød,
Gjennem ydre Stød sig snoe og vige.
Fuld af Tro og paa Forhaabning riig
Mennesket skal skue det og sige:
Vise, store Gud, hvo fatter Dig!
Vor algode Gud, vi prise Dig!

J. S. Smidth.

De fem Planter.

Jeg gik udi min Urtegaard
Med eftertænksomt Fjed:
Fem eviggrønne Planter staaer
Der i mit Urtebeed.

Den første Plante skjøn og god
Var Gud min Herres Lov:
Og fast dens evig friske Rod
Sig i mit Hjerte grov.

Den anden Plante, som jeg saae
Var Kristendommens Tro:
Og fra dens Treblad mildt udgaae
Til Sjælen Kraft og Ro.

Min tredie Plante var den Bøn,
Som Jesus os har sendt:
Dens milde Kraft som Smertens Søn
Jeg ofte har erkjendt.

Den fjerde, underfuld i Kraft,
Var Daabens Himmelbad:
En lægende og qvægsom Saft
Der drypper fra dens Blad.

Den femte, dyrebar og mild,
Var Frelsens Alterbrød:
Min matte Haand den griber til
I Dødens bittre Nød.

O kommer til min Urtegaard,
I Store og I Smaae!
Af hver en Plante, som der staaer,
I Lægedom skal faae.

Og ville selv I Haven see
Og give Sandhed Priis:
Her hedder den Gethsemane,
Og hisset Paradies.

J. S. Smidth.

Slangen i Haven.

Hvis du som Adam bange,
Med Brøden paa din Sjel,
Henflyer til Havens Gange,
Til Lundens Kildevæld;
Dig venter ingen Glæder,
Dig smiler ingen Lyst:
Hvorhen en Skyldig træder,
Er Slangen i hans Bryst.

Fordi du valgte Brøden,
Og aad forbudne Frugt,
Din Glæde maa døe Døden,
Og Edens Haab er slukt.
I hvert et Ly, du kjender,
Dit Følgeskab udgjør:
Den Ild, som altid brænder,
Den Orm, som aldrig døer.

Dybt under Grubens Gjemme,
Hvor Lyset aldrig kom,
Dog kommer Herrens Stemme
Og kalder dig til Dom.

Hvor er du? spørger Raabet:
Og hvor vil du flye hen?
Saa spørg dig selv, og Haabet
Ei svarer dig som Ven.

Forbandet skal du være
Og Jorden trindtom dig:
Den Smertens Torn skal være
Og Sorgens Tidsel dig.
Ja, om du Agren bryder
End i dit Ansigts Sved,
Modtvillig den dig byder
Kun Savn og Bitterhed.

Forgjæves du udstrækker
Din Haand mod Livsens Træ;
En Cherub dig bortskrækker
Fra Træets Frugt og Læ.
Imens du flyer forfærdet,
Sig lukker Edens Port,
Og du af Flammesværdet
Fra Haven jages bort.

Din Jord du trofast grave,
Med Angers Graad den fugt!
Igjen da i din Have
Du fro seer Livsens Frugt:
Da atter Kjerligheden,
Rørt af din Hjertebøn,
Barmhjertig aabner Eden
For den forlorne Søn.

J. H. Smidth.

Dranferen.

(Efter det Tydske.)

Engang her paa vor gamle Jord,
En munter Fyr der levede,
Han brød sig ei om Herrens Ord,
Der staaer i Bibel skrevet;
Han loe af Konger, Krig og Fred,
Lod Verden selv sig skjøtte
Ei dens Ulykker paa ham beed,
Ham Glæden iktun møbte;
Thi dybt i Kjælders stille Ro,
Han sad og tømte Bægret fro.

Da endelig hans Time slog,
Han heden skulde vandre,
Han syntes var fordømt det dog,
Som før ham mange Andre.
Men da han hæved saa sit Blik,
Til Fades skjønne Rækker,
I Fart han gjorde sit Bestik
Ham Død ei meer forskrækker —
Thi snart i fyldte Rhinskviinsfad
Med brustent Die pent han sad.

Da Verdens Ende kommen var,
Gud sad paa Dommersæde
De Gode han forbi sig la'er,
Gaae ind til Himlens Glæde.
De lod sig det ei sige meer
End een Gang, fort de trasked
Med Smiil paa Læben og Plaiseer,
De ind ad Porten hasted.
Men de som her nød Livets Fart,
I Suus og Duus, blev Djævlens Part.

Da vendte sig Gud Fader om
Til Petrus, mens han taled:
„Hvem staaer mig der i Krogen krum
Imod hvad jeg befaled;
For Pokker! troer jeg ei den Nar
Vil for mig sig forstikke,
Som om at jeg alseend' var
Han troede sletikke.
See og hans Ansigt funkler rød,
Som om han alt leed Helvedes Nød.

Herr Petrus sprang i Hast da hen
Og greb ham under Armen,
Og med da maatte gaae vor Ven,
Her hjalp ei mindste Larmen.
„Det er en reen forloren Søn,
Du maa til Helved skikke
At hente velfortjente Løn,
Fordi han kun gad drikke"
Saa taled Petrus ret med Gru,
Thi bister var han nu i Hu.

Vor kjære Ven formeldte først,
Med dyb Respect sin Hilsen

For ham der jo er allerstørst,
Og uden Frygt for Pelsen,
Han taled derpaa: „Herre god
Du maa ei strax mig dømme
Og give paa en Hestefod,
Med meer, hvad jeg kan sømme
Jeg vil ei lyve Herre min
Jeg elsked over Alting Viin.

„Dog troe mig Herre aldrig jeg,
Har syndeligen drukket,
Som tossed' Narre pleie; Nei!
Jeg ingensinde sukked';
Thi Vinen gjorde jo sin Ret,
Jeg altid og erkjendte,
Velsignelsen i klare Sekt,
Som Du til Jorden sendte.
Og naar jeg Vinens Perler saae
Jeg tænkte Stjerners Hær at naae."

„Og havde op jeg hævet mig,
Kun først til Stjerners Lue,
Et Glas endnu! og freidig jeg
Da kunde Himlen skue.
Da blev alt om mig lys og klar,
Jeg Engles Toner hørte,
Da Jorden for mig svundet var
I Bryst kun Fryd sig rørte.
Dig selv i Guddoms Glands jeg saae
Saa huld da paa Din Throne staae."

„Fra Verdens Tummel fjernet bort,
Jeg sad i dybe Kjælder;
Ei nogen Sjæl dernede gjort
Fortred, jeg har eiheller.
Bortsvundet er mit hele Liv,
Saa blidt og roligt stille.
Jeg ypped kun med Vinen Kiv,
Naar man mig vilde drille.
Mit Liv liig Vinen altid var
Saa lystig og saa reent saa klart."

Og see! Gud Fader reiser sig,
„Gak Du kun ind i Himmerig,
Thi skjøndt som selv Du siger,
En lystig Fyr paa Jord Du var,
Jeg kan Dig lade vide
At til Jer Fryd jeg Druen har
Paa Jorden lagt tilside.
Gaae foran Peter, gjør ham glad,
Hans Glas fyld af mit eget Fad.

Henrik Lucas.

Kjedebrev af Blicher, skrevet til Hr. Jens Lyngby 1811, da kaldet til Præst paa Thuns.

Goddag, Hr. Jens! Velkommen hid til Thuns Land,
Velkommen, Nabo! til hiin tangbeklædte Strand,
Jeg siger Nabo, thi naar du mod Vesten stander
Du seer den Hytte, hvor din gamle Ven nu lander,
Jeg siger Hytte, thi det er en Præstegaard,
Og ikke et Palæ, hvor jeg nu Føden faaer,
Jeg siger Føden, thi det er jo Hovedsagen,
Og en Taar Øl man faaer vel og til Maven,
Jeg siger Øl, thi Vinen nu lidt kostbar falder,
Og bare Vand i Tarmene slaaer lidt Rabalder,
Jeg siger Tarmene, thi Mave ei jeg har,
Men er saa tynd og slunken som jeg altid var,
Jeg siger var, thi nu jeg efter Fedme tragter
Og fra en smal Adjunkt blier til en tyk Forpagter,
Jeg siger smal Adjunkt; thi de blier ikke fede,
Som maae ved Huusmandskost paa et Kateder svede,
Jeg siger svede, thi en god Motsjon det gir
Naar baade traadt og sparket man tillige blir,
Jeg siger traadt, men mener ellers oversnøftet,
For Disputere-Lyst tilstrækkelig karnøflet,
Karnøflet siger jeg, thi slig en Hovedgrund
Ei reflekteres let som denne: „Knegt! hold Mund!"
Jeg siger Hovedgrund, thi hvordan man sig vrider
Man dog tilsidst i sure Æbler bider,
Jeg siger sure, thi det koster megen Møie
Dumhed igaar, idag, imorgen at fordøie,
Jeg siger Dumhed, thi det kalder man Sottise,
Naar der er lidt Forstand i visse Folks Malise,
Jeg siger visse Folk, thi jeg vil Ingen nævne,
De ellers kunde sig paa mig og Mine hævne;
Jeg siger Mine, thi jeg har mig og en Kone,
Jeg ikke bytte gad for Svearigès Trone;

Jeg siger Svea, thi man der saa svimmel sidder,
Jeg troer, at jeg faldt ned, om jeg endog var Ridder,
Jeg siger troer, thi man kan ikke vide
Om en Forpagter ei Statshesten kunde ride,
Forpagter siger jeg, thi det er Andres Ager,
Hvoraf jeg nu maa høste Korn til mine Kager,
Jeg siger Ager, thi her ere ingen Enge
Ei heller noget Træ, hvori man sig kan hænge,
Jeg siger hænge, thi her er slet ingen Sø,
Ja neppe nok en Dam, hvori man kunde dø,
Jeg siger kunde, thi det er ei sagt man vil,
Man er endnu for ung og lykkelig dertil,
Jeg siger lykkelig, thi jeg ei Penge har,
Men Sundhed derimod et cetera, min Fa'r
Jeg siger cetera, thi Skjæbnen har beæret
Mig med sit Venskab og en frugtbar Viv foræret,
Jeg siger frugtbar, thi alt i det første Aar
En Vugge med 2 Rollinger paa Gulvet staaer,
Jeg siger Rollinger, thi de var bitte smaa,
Det er kuns et Par Aar, da man den Første saae,
Jeg siger Man, thi jeg var ikke selv tilstede
Da hans Tilværelse begyndte med stor Glæde,
Jeg siger Glæde; thi det er en sand Plaseer
At see to Elskende — jeg vil ei sige meer
Jeg siger meer, thi sligt tør man slet ikke skrive
For Hovedet ei af Blufærdighed at rive,
Jeg siger Hovedet, thi naar først det er borte
For Resten jeg ei gir en gammel lurvet Skjorte
Jeg siger Skjorte, thi jeg haver ingen Særk
Men stop nu! den Disgressjon var lidt for stærk
Jeg siger Disgressjon, thi egentlig jeg vilde
Dig bede komme ofte her hos mig til Gilde,
Jeg siger Gilde, men jeg mener Smørrebrød
Med Ost og Pølse paa, samt Godtøl til vor Død,
Jeg siger Død, thi saa er Smouseri,
Samt Kyssen, Drikken og saa videre forbi,
Jeg siger videre, thi der er mange Løier,
Som os i Jordens Dal foruden dem fornøier,
Jeg siger det, thi Jylland er et bakket Land,
Enfin, min søde Ven, men mener ogsaa din Veninde,
Jeg ønsker hende snarlig her hos mig at finde,
Jeg siger snarlig, thi min kjere Hr. Jens Lyngby,
Naar Vinden østlig er, da skynd Dig hid til Dyngby,
Jeg siger Dyngby, men jeg mener Randlevby
Did skal du paa en Skude fra din Fæstning tv,
Jeg siger Fæstning, thi du er for Gjæster sikker
Kun ikke for Besøg udaf din Ven.

Steen Blicher.

Stjernarpe-Fisker.

Der lyser et Blus baade Høst og Vaar
Hver eneste Kvæl, hver eneste Aar
Paa Hav saa blegt i Taagen at see
Og vifter i Strandens bange Snee.

Paa Stranden stander et adeligt Slot
Fra Folkungetid, saa gammelt og graat
Med vældige Mure og Glugger mange
Som Dage i Aar, de Tider lange.

Og Stjernarpe hedder det adelige Huus;
Med gammeldags Konst af Steen og Gruus,
Af Menneskehænder muretag bygt,
Og staaer i evindelig Tid saa trygt.

Og Roxen hedder den brusende Sø,
Der findes ei Holme, der findes ei Ø.
Tre rindende Vande hver Time og Stund
Flyde tilsammen og stifte Forbund.

I Fortiden var der ved Gaarden en Mand
Og Stjernarpe-Fisker kaldtes han.
Han roede i nikkende Siv sin Baad
Baade Dag og Nat, saa vaad, saa vaad.

Han kastede Næt og Krog med List
For uskyldige Fisk i Vandet tyst,
Og Geden i lønlige Garn han tvang,
Og fangede Aalen paa Sølverstang.

Og blev i Borgen paa glindsende Fad
Af Svende frembaaren den kostlige Mad,

Og fremmede Gjæster ved Herskabets Bord
De tale om Fiskeren store Ord.

Skjøn Jomfru hver Nat gjennem Vinduet saae
Fra høien Loft ud paa Bølgen blaa;
Paa sælsomt Sind og Tanke saa rig,
Og saae paa den eenlige Fakkel i Vig.

Saa kommer en Jomfrue med Rosenkind
Og ager paa Bølgen i Nattens Vind.
Med sølvblank Aare hun seiler i Baad:
Skjøn Jomfru fanger imorgen Graad.

De svartgrønne Hingster snyse i Hav
Og ryste Tømmen af klareste Rav,
Søen piske de Manker hvid:
Den tordner og skummer hid og did.

Den listige Havfru spænder sit Spand,
Saa smal var hun snørt, den Liljevand,
I glimrende Bælte som Azursteen,
Og Skuldrene skinned som Elfenbeen.

Om Marmor-Hals, om sneehvide Haand
Klart blinkede Rader af deiligste Baand
Med dyre Perler røde og blaa,
Og gyldne Ringe paa Fingre smaa.

Og Fiskeren var saa træt og saa varm,
Han havde og sovet ved Jomfrubarm,
Hver eneste Tærne i Slottet fandtes
Drømte om Fiskeren, Krone og Krands.

Men ei Jer I arme ulykkelige Møer!
I Havfruens Favn den Kjæreste døer,
Naar Morgenen kommer med Hanegal,
Da vaagner I op til Taarer og Kval.

Havfruen tager den fagreste Ros:
Han ror og han ror, men ei naaer han sin Kaas,
Hun kaster omkuld sin Fæstemands Baad
Som feirer sit Bryllup med Sorg og med Graad.

Hos Bruden han sover i blaahviden Seng,
Og Færgkarlen slaaer sin klingende Streng.
Det bølgende Sparlagen sænker sig mat,
Og Brudfaklen lyser i svarten Nat.

Den lyser end baade Høst og Vaar.
Hver eneste Kvæl, hvert eneste Aar,
Paa Havet saa bleg i Taagen at see
Den vifter i Strandens skjælvende Snee.

Suhorn.

Mindet.

Det er alt bleven silde,
Alt udenfor er stille,
Kun Stormen tuder vildt.
Paa Ruden Regnen pidsker
Mens i mit Indre hvidsker
En Stemme til mig mildt.

Hvad er vel for en Stemme
Det, som kan Tanken hemme
Og føre den med Iil,
Langt bort til fjerne Egne,
Hvor Sorg og Kummer blegne,
Hvor throner Lykkens Smiil.

Hvad er vel for en Stemme
Det, som la'er Alt mig glemme
Omkring mig, medens fro
Paa Phantasiens Vinger
Jeg gjennem Luft mig svinger
Til Frydens hulde Bo.

Den Stemmes Navn ei dølge
Jeg vil Dig — over Bølge,
Jeg hente maa dens Navn;
Du Ordet „Minde" hører
Da som, det der mig fører
I Glædens ømme Favn.

Ja Mindets skjønne Dage,
Man altid har tilbage
Paa Livets Tornevei.
For deraf fyldte Hjerte
Maa vige Livets Smerte
Hvordan den viser sig.

Henrik Lucas.

Sommerfuglen let sig hæver,
Gjennem Vaarens Blomsterduft.
Yndig munter om den svæver,
Tumler sig i stille Luft.
Snart den kysser Blomstens Bæger
Og med Duggens Perler leger,
Snart paa Træets dunkle Grønt,
Som en Blomst den hviler skjønt.

Men imedens fro den haster,
Med at nyde Livets Fryd,
Uveir den til Jorden kaster,
Ødelagt er Vaarens Pryd.
Siig hvad meer, hvert Liv vel ligner,
Naar os Lykkens Gaver signer,
Naar vi nyde Glædens Ruus —
Let os dækker Gravens Gruus.

Henrik Lucas.

Lov= og Takkesang til Bacchus.

Bacchus, Du mægtige,
Store og prægtige
Hersker, fortryllende
Guddom, saa hyldende
Har os Din Magt.

Sorgen den luende
Pralende, leunde,
Smerten tilhyllende,
Glæden fremtryllende
Viin Du os gav.

Den os oplivende,
Salighed givende,
Aanden bevingende,
Fryden fremtvingende
Duftende Saft.

Thi see os hævende
Bægret, det qvægende
Altid Du hyldede
Bacchus, — opfyldede
See os af Tak.

Henrik Lucas.

Astronomen.

Hvi sidder den Yngling saa tankefuld der
Og stirrer mod Himmelens Blaa?
Saa stivt han betragter den Stjernernes Hær,
Som om der et Billed han saae.

Han elsked en Pige saa blid og saa skjøn,
Paa Jorden hans Liv og hans Alt;
Snart skulde hun vorde hans herligste Løn —
Da blev hun til Himmelen kaldt.

Og dybeste Vanvid greb Ynglingens Sind;
Om Dagen han sidder forladt
I eensomme Kammer, med Taarer paa Kind,
Og venter den kommende Nat;

Men naar Alle saa ligge i Søvnens Ro,
Han færdes med Kikkert og Glas,
Og søger det Sted, hvor den Elskte mon boe
Hist i det store Pallads.

Saa sad han en Nat og sig stirrede træt,
Og forsked i Stjernernes Guld,
Mens alle de Himmelens Lamper saa net
Sig speiled paa sneedækte Muld;

Og see! ud fra Mængden en Stjerne sig skjød
Og daled fra Himmelens Hal; —
„Min Elskte! du kommer!" — den Stakkel udbrød —
„Og atter jeg favne dig skal!"

Men alt som han talte, den sluktes saa brat.
Da sluktes hans jordiske Trøst;
Saa talte han ud i den frostklare Nat,
Med Taarer sig blanded hans Røst:

„Nei! Elskte! ei længer jeg favne dig kan,
„Og kan du ei komme til mig,
„Kan du ei nedstige til jordiske Land,
„Saa vil jeg mig hæve til dig!"

Og Morgenen kom, og endnu sad han der
Med Blikket mod Himmelens Blaa;
Men Aanden var svævet til Stjernernes Hær,
Han atter den Elskede saae.

G*****.

Frøet.

Det svindendes fuldendte Kraft,
et kommendes heldsvangre Kime!
u skjønne Barn af Jordens Saft,
g Himlens Dug i Fyldens Time.
aa klart og frodigt glindser du,
ndsvøbt udi dit sorte Klæde;
in Fremtids Haab, min Fortids Glæde
os dig jeg kommer fro ihu.

vor ligger i Naturens Barm
en Kraft som hærdede din Kjerne?
om har dig vugget mild og varm
lt under Nattens kolde Stjerne?
vor er den Haand, som har din Form
Circlens Helligdom indknyttet
g din Cotyledon beskyttet
Med kjerlig Kraft mod Dødens Orm?

Hvor laae ved Livets dybe Blunn,
I Skabelsens kraftfulde Time,
Paa Elementers vilde Grund,
I Chaos skjult din første Kime?
Hvo vakte den? Hvor har du vendt
Dit første Blad mod Solens Lue?
O kunde jeg den Stund blot skue,
Da du dit Kredsløb har fuldendt!

Jeg haaber! — Fra din Helligdom,
Fra Frø af Cedren og af Sivet
Gaaer ud det Evangelium:
Af Dødens Dyb fremspirer Livet!
Sov sødt i Kapslen, lille Noer!
Mens Vintrens Iis og Kulde strække;
Den milde Vaar skal dig opvække
Med venlig Pleie i min Jord.

Med Haab blev du i Jorden lagt,
Med Omhu pleiedes din Stengel,
Med Fryd jeg saae din Blomsterpragt,
Som kjerligt Smiil af kjerlig Engel.
Saaledes hæfter sig til dig
I hver en Tid et venligt Minde:
Og aldrig kan det Haab forsvinde,
Som fra din Kime smigrer mig.

Dit Barnebarn af trolig Ven
Udi min Gravhøis Tørv indblandes,
Imens det under Saaningen
Med Længsels milde Taarer vandes;
Fra Blomstens gyldne Kroneskjer
Ham smile blideligt imøde:
Til bedre Liv gik den, som døde,
Og var en Ven paa Jorden kjer.

J. S. Smidth.

Moderens Bøn.

Skarpe Vinterstorme bruse
Gjennem Byens øde Gader,
Tætte Sneefnug vildt omsuse,
Mat nedglimte Stjerneader.

Det er Midnat! Malmets Toner
Dybe, fnlde det forkynder,
Og sin Sang om vor Forsoner
Eensom Vægter nu begynder.

Men hist i det lille Kammer
Sygt paa Sengen Barnet hviler.
Med en Verden fuld af Jammer
Moderen dog til det smiler.

Saae Du Smilet af hiin Qvinde
Da Dit Hjerte bløde vilde,
Da Din Taare maatte rinde
Udaf Medynks blide Kilde;

Thi den Lille, bleg som Sneen,
Gispede af Angst og Vaande,
Knokkelmanden — ham med Leen
Nær var med sin fule Aande.

Ei for Stormen Qvinden gruer
Og dens Brøl hun hører ikke;
Hun med Sjel i Øiet skuer
Paa sit Barn med vilde Blikke.

Lægen sagde: „Ei det lever
Indtil Morgensol oprinder";
Moderen det hørte, bæver
Nu med dødningblege Kinder.

Stille nu den Lilles Øie
Lukkes, i urolig Slummer
Barnet mon sit Hoved bøie
Glemmende sin Qval og Kummer

Da knæler den Moder, med foldede Hænder
En inderlig, brændende Bøn hun opsender,
Udbryder med Taarer: „O evige Gud!
O frels dog mit Barn fra Døden ud!

Paalæg mig o Fader! hvad Kors det skal være,
Med Styrke og Taalmodighed jeg det vil bære,
Naar blot jeg beholder min høieste Trøst:
Mit Barn, min Sjels og mit Øies Lyst!

O kjærlige Fader! Du ei mig forstøde,
Du seer hvor fortvivlet mit Hjerte mon bløde.
O Frelser, som opvækker Enkens Søn —
Din Villie skee — ak men hør min Bøn."

Forbauset den Læge skuer
Da Morgensolen oprinder,
At zarte Roser alt luer
Paa Barnets nys hvide Kinder.

Stik mod hans System var de tegned';
Hans Grublen dog ikke sig lønner;
Thi deri var ikke beregnet
Hiin Kraft i en Modees Bønner.

Men karsk fik den salige Qvinde
Sit Barn, en Gunst fra det Høie!
Da Glædestaarer mon rinde
Fra Moderens straalende Øie.

N. F. N.

Danmark.

Danmark med de sølvblaae Sunde
Ved den grønne Strand,
Med de blomsterklædte Lunde,
Elskte Fædreland!

Under dine Bøges Skygge
Vi saa rolig bo og bygge;
Thi, naar Fjenden fræk sig nærmer
Gud vor Arne skjærmer.

Danmark! skjønne rige Have
Med de Bakker smaa,
Med de bolde Fædres Grave,
Med Kjærminder blaa,
Nylig du i Vaabendandsen
Flettede et Blad i Krandsen,
I den Hæderskrands du eier:
Fortids Kamp og Seier!

Hav da Tak! du danske Løve
For dit Heltemod!
Ingen mere fræk tør røve,
Hvad vi vandt ved Blod!
Skjøn var hver vor Seiervinding,
Skjøn er Lauren om vor Tinding,
Mere herlig dog fremtræder
Fredens milde Glæder.

Lad da vore Ønsker stige
Fra hvert Huus, hvert Slot:
Gud bevare Danmarks Rige
Med dets høie Drot.
Fredens Sol vi saae oprinde
Lad den ei igjen forsvinde,
Lad den lyse længe længe
Over Vang og Vænge.

N. F. N.

Havet er skjønt, naar det roligen hvælver.

Havet er skjønt, naar det roligen hvælver
Staalblanke Skjold over Vikingers-Grav!
Skjønt naar i Buen, hvor Lysstraalen skjælver,
Himlen og Skyerne speile sig af!
Herligt, naar Solen om Aftenen daler.
Flammer som Ild over Havspeilets Rund,
Yndigt, naar Maanen om Høstnatten maler
Sittrende Søile paa mørkeblaa Grund.

Havet er skjønt, naar det skvulpende strømmer
Sagte mod Stranden i Sommernatsstund!
Tanken i Sødybet dukker, og drømmer
Om hvad der boer paa dets mystiske Bund.
Bølger sig smidig i Bølgefavn slynge,
Havfruer see op af kjølige Seng,
Vinke fra Dybet imedens de synge,
Tryllende Toner til guldsnoet Streng.

Havet er frygteligt hist, hvor det bruser
Tungt imod Nordpolens natlige Kyst!
Svømmende Iisfjelde Pantseret knuser
Bragende høit imod Klippernes Bryst.
Nordlysets Gravlampe skinner henover
Liigsvøb af urgamle, slumrende Land!
Havet ei bundet af Dødslænker sover,
Kraftigt det bryder sin Bølge mod Strand.

Havet er stolt naar det ægges til Harme,
Stormene slaae paa dets buklede Skjold!
Fnysende hæver det svulmende Arme
Høit imod Skyborges truende Vold!
Tænder end Lynilden Ege paa Jorden,
Splitter selv Bjergenes malmfaste Slot,
Havet det leer kun af Lynild og Torden,
Samler sig Kræfter i Kamplegen blot.

Havet er herligt, og herlige Sønner
Stedse det fostred i kraftfulde Favn;
Hvergang dets Røst under Stormene drønner,
Voxer kun Modet hos Viking i Stavn.
Kæmpehval leger paa skummende Fjelde,
Skyder sin Straale mod Himmelens Sky;
Søkongen rider sin Drage med Vælde,
Sjungende flyver om Lande hans Ry.

Ruller ei Nordsøen end sine Vover
Trindt omkring Norriges fjeldbygte Kyst,
Blaagrønne hvælvede Gravhøie over
Helte, som segned i Kampen med Lyst?
Suser ei Bølgen som Jarlenes Glavind
End over Dybet i Hiørunga-Viig?
Tordner ei Havet om Fjendernes Avind
Høit over Svolder og Tryggvesøns Liig?

Vugges jeg, Hav! paa dit fraadende Dække,
Stige de Kæmper af sivdækket Grav,
Frithjof og Alf paa den susende Snække,
Sværde som Lynild, og Aasyn som Hav.
Kveldsol er Blod paa de kløvede Skjolde,
Stormen er Krigsraab fra syngende Val;
Maanen er Nornen, som fører de bolde
Blegnende Kæmper til Valhalla-Sal.

Hisset jeg skuer de svømmende Borge
Gynge paa Bølgen med dødsvangre Last;
Vimpelen flagrer og Løven fra Norge
Luer i Blod fra bevingede Mast.
Lyn er dens Blik, og dens Stemme er Torden,
Dødsbudet rider paa flammende Sky;
Tordenskjolds Thorsvogn ombrønner vort
Norden.
Havsfladen bæver og Fjender flye.

Svanvinget Søfugl ei mindre mig fryder,
Baaden, som slynges i Brændingens Fos;
Mod staaer ved Roret og bristigen byder
Mægtige Kræfter i Dødskampen Trods.
Havet strøer Lilier om Baaden, og krandser
Normana-Færd over Ginungagap,
Medens den flyvende Snække hendandser,
Løber paa Bølgen med Stormen omkap.

Bruus da om Norge dit stormende Qvæde,
Herlige Nordhav! Du Kraftens Idol!
Sjung os et Bjarkemaal hvergang vi træde
Slagdands paa bølgende Tillier om Pol!
Seierens funklende Solglands om Panden,
Fri staaer hver Nordmand i Løfting og Stavn,
Fri som dit Meginjards Vælte om Stranden
Vugger os Hæder og Rigdom i Havn!

S. O. Wolff.

En Stemme klinger i min Barm.

Mel. Ung Adelsteen paa Thinge stod.
(J. A. P. Schultz.)

En Stemme klinger i min Barm,
Som strømmer fra mit Hjertes Kammer;
Med Kræfter fylder den min Arm,
Min Villie tænder den i Flammer,
Den griber Sind, den fængsler Sands!
Thi Stemmen er — mit Fædrelands!

Hvor er mit simple Land ei smukt,
Naar Vaaren paa dets Kyst er landet!
En venlig Dal af Bølgen lukt,
En Have svømmende paa Vandet,
En Sal af Bøgekroner hvalt,
Hvor der er Fred og lyst og svalt!

Hvor stolt, hvor herligt er det Hav,
Som Armen blank om Landet slynger!
Om Helten i dets dybe Grav
I Stormen det et Drapa synger;
Sin Sangers Ord det svigter ei,
Det er til Roes og Magt vor Vei!

Kald gold og fattig kun den Jord,
Som ikke Malmens Aare bølger;
Vor Rigdom op af Marken groer,
Den vugges hid af Havets Bølger;
Og her er Kundskabsskatten fuld,
Og Sproget eier Toneguld.

Kald usfel kun den Stat og svag,
Som næsten ringest er blandt ringe;
Men mægtig er den gode Sag,
Et enigt Folk kan ingen tvinge:
Kom I kun, Østens Ravne! kom,
Jeg stævner Jer til blodig Dom!

Kald kun mit Folk en stakkels Træl,
Et Offer fromt for gamle Rænker;
Det har forlængst frigjort sig selv
Fra Fordoms Baand og Mørkets Lænker;
Og Frihedstræet trives kun,
Hvor det er skudt af Sandheds Grund.

Og derfor elsker jeg mit Land,
Og vier det hver Kraft, jeg eier;
For det jeg virke vil som Mand,
Jeg møder, hvor dets Fane vaier,
Indtil dets moderlige Skjød
Indbyder mig til Hvilen sød.

C. Ploug.

Der er en Gaard; dens Sted er høit i Gaden.

Mel. Der er et Land; dets Sted er høit mod Norden.

Der er en Gaard; dens Sted er høit i Gaden,
Og Runde-Taarnet kneiser nær dens Stavn;
Men skjøn som den er ingen Gaard i Staden:
Regentsen nævnes dens fidele Navn.
I laset Vest og Frakker uden Krave
Med lange Piber der Studenter gaae.
Og Linden kransler Gaarden som en Have,
Hvor Sangen stiger høit mod Himlens Blaa!

Fra Eidrens Strøm og Skagens hvide Banker,
Bornholm og Island, og fra Odins Ø
Den gamle Gaard sig gjæve Sønner sanker:
En Kæmpeslot for Vidskabs høie Møe!
Forskjellig skares de af Livets Planker,
Ved Strøm og Sunde skilles deres Hjem;
Men eet er Hjertet, som i Varmen banker,
Og een er Aanden, som besjæler dem!

Et Hjerte, som for Vennen trofast brænder,
Og luer varmt for Land og Drot og Mø,
En Aand, som Kunstens høie Skjønhed kjender,
Og nærer, pleier tro dens ædle Frø,
Som hylder Frihed, Vid og skyldfrie Glæder,
Og hader Fordoms mørke Despoti:
Det er den Magt, som snoer med stærke Kjæder
Et Broderbaand om Gaardens Compagni!

Men Tiden skifter: — som de gule Blade
Hver Høst fra Linden falder og forgaaer,
Og nye skyde frem i grønne Rade
Med frodig Væxt og Glands den næste Vaar:
Saa synker Slægt for Slægt af Gaardens Sønner
I Embeds- og Philister-Livets Grav,
Og yngre Skarer i de gamle Rønner
Med kraftigt Ungdomsmod dem løser af!

Dog ingen Tvivl og smaalig Sysles Skranker
Kan vingestække Mindets raske Ørn!
Den flyver med bag Jyllands nøgne Banker,
Til Hytten fuld af Næringssorg og Børn.
Tidt drømmer atter sig Regentsianer
Den gamle Fatter der ved Glassets Klang,
Da fri med frie og lystige Cumpaner
Han gik sin glade, sorgfrie Ungdomsgang!

Og hvert et Glimt af Sandheds rene Straaler,
Som natlig Granskren førte for hans Blik,
Hvert muntert Drag af Glædens friske Skaaler,
Hver varig Venskabspagt, han der indgik,
Hver lystig Spas og dristig Streg, han øved,
Revue passerer for hans vakte Sjæl,
Og med en Ild, som ingen Afstand sløved',
Han tømmer Glasset paa Regentsens Vel!

Snart kaldes vi og fra de gamle Stuer,
Ja nogle blandt os Hjemmet alt forlod;
Saa mangt et fremmed facies jeg skuer,
Hvor Venners Blik mig smiilte før imod;
Men Aanden, som besjæler os herinde,
Og Hjertet, som forener Ven med Ven,
Skal et usynligt Baand omkring os vinde,
Hvor end os Pligt og Skjæbne kalder hen!

Og Pagten, her vi svoer, vi aldrig glemme,
Og Kundskabs rige Væld, vi øste af,
Og Frihebs Ild og Glædens muntre Stemme
Os følger i Philister-Livets Grav!
Thi samles vi endnu engang herinde
Ved Bægrets Klang paa ægte Burschers Viis,
Og drikke til de svundne Glæders Minde,
Til Christians Hæder og Regentsens Priis!

Dr. Wejeero.

Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk.

Mel. Seit Vater Noah in Becher goss.

Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk
Man Sandheden høre skal,
Og til at reise mig som dens Tolk
Mig driver et mægtigt Kald;
Min Text lyder tydelig talt:
:,: Det Sold, som vi slynge af funklende Druer og Sangens Chor
Har, mærk mit Ord,
Sin speculative Gehalt! :,:

Jeg er, det mærker jeg altid godt,
Men var dog stundom kun halvt,
Naar Livet ængsted mig, trist og graat,
Og al min Courage faldt,
Vil sige, naar Pungen var lænds:
:,: Men her, ved det duftende Bæger, jeg føler mig riig og fri,
Er altsaa i
Den rene Værens Potens! :,:

Jeg veed, der bygge modsatte to
Ideer dybt i mit Sind;
Dog stundom er jeg saa dum, at troe
Paa Forestillingens Skin,
Som end de sig excellent:
:,: Men naar til et Sold mine Drenge mig kalde fra Bog og Hjem,
Saa træder frem
Oppositionens Moment. :,:

Den ene siger: „Bliv her og læs,
Husk paa, din Udsigt er mørk!"
Den anden svarer: „Ad Bogen blæs,
Plant Druer i Livets Ørk!"
Den sidste faaer Approbation:
:,: Dog, mens nu i Laget jeg synger og drikker gjør Mers og leer,
Af Begge skeer
Den saligste Mediation.

Saa mægter først min Bevidsthed klart
I Tankens Dybder at see;
For Aanden viser sig aabenbar't
Den absolute Idee.
Jeg tyller den i mig som Vaadt,
:,: Men ganske livagtig, med Thyrsus og Krands i det løste Haar,
Den for mig staaer
Som Druens straalende Drot! :,:

Og saa begriber jeg fuldt, at stor
Er Sandheds seirende Magt,
At Alt i Himlen og her paa Jord
Min Viden er underlagt:
Rex mundi jeg er paa min Stol,
:,: Thi Borde og Vægge og Maaner og Stjerner maae hver Secund
Sig dreie rundt
Om mig, som om Allivets Pol! :,:

Nu, ædle Børster! hvad synes I?
Har jeg saa løst mit Problem?

Er Solbets ældgamle Theori
Bragt i Nutidens System?
Behaged det Jer, saa stem i:
:,: Gid aldrig vi savne Talentet og Style og
Tid og Rum
Til Studium
Af Solbets Philosophi! :,:

Poul Rytter.

Nørreriis's Mindefest 1844.

1.

Mel. O Morgensol, vi hilse Dig.

Høit i Sæde paa Randers Slot
Kulbede Geert sad varmt og godt:
Staalklædt neied sig hver hans Svend,
Galgen dingled med danske Mænd.
:,: Endnu er Dansken i Danmark dog Herre! :,:

Kong Christopher i Vanmagt laae:
Skjælvesot var ham kommen paa.
Land paa Land gav han hen for Fred,
Saae ei, Æren i Kjøb gik med.
:,: Endnu er Dansken i Danmark dog Herre! :,:

Slet med Sværdet den Herre skrev;
Færdigst skrev han et Pantebrev;
Kulbede Geert holdt snildt paa Pen
Til ham blev Danmark pantet hen.
:,: Endnu er Dansken i Danmark dog Herre! :,:

Reis dig, Jyde! hver Mand stat op!
Geert dig sluger med Tavl og Top.
Glider først du i Holst'ens Vom,
Knapt som Jonas igjen du kom.
:,: Endnu er Dansken i Danmark dog Herre! :,:

Op stod Jyden, da ned gik Sol;
Frelst var Danmark, før Hanen goel;
Tydske Geert blev et Spand for kort;
Vinden blæste hans Bødler bort.
:,: Og end er Dansken i Danmark dog Herre! :,:

2.

Mel. Hvor herligt, herligt gik det til.

Blandt alle Lande paa vor Jord
Jeg priser høiest det i Nord:
Vort Nords de trende Riger!
Det fik ei Overflod i Skjød,
Men Jern og Karle, Malt og Brød
:,: Og — søde, blonde Piger. :,:

Blandt alle Sprog paa denne Jord
Det bedste Sprog er det i Nord,
Skjøndt man det fattigt kalder;
Dog brister sjelden det paa Ord,
Som tolke, hvad i Barmen boer,
:,: Som mildt, og djærvt dog, falder. :,:

Blandt alle Piger paa vor Jord
Den bedste Pigen er i Nord,
En Natfiol i Enge!
Den duster sødt, men lønligt blot,
Har ei, som Rosen, Torne faa't,
:,: Og blomstrer bly, men længe. :,:

Blandt alle Koner paa vor Jord
Den bedste Konen er i Nord,
Foruden som forinden;
Hun skaffer hjemme, tro som Guld,
Sin Grybe og sin Vugge fuld,
:,: Og gjør en Hjælp af Qvinden. :,:

Blandt alle Skikke paa vor Jord
Den bedste Skik vi har i Nord,
Den gammel er herjemme;
Frisk Krop og Sjæl, i Hytten Fred,
Og Alvor, Skjemt, til Tid og Sted,
:,: Og Bægret ei vi glemme. :,:

Høit leve da den vide Jord!
Men høiest leve dog vort Nord,
Det trefold elskelige!
Er det end deelt, det er ei flakt; —
Det kjender nu sin Vei til Magt; —
:,: Guds Fred om Land og Rige!! :,:

3.

Mel. Danmark, deiligst Vang og Vænge.

Frit sig løfter Folkets Stemme
Nu som Kongens Raad,
Ingensinde gaaer iglemme
Sjette Fredriks Daad:
Tagen op i Adelstanden,
Sidder nu hos Herremanden,
Slaaer til Lyd i Høielofte,
Bonden med sin Kofte!

Bondemand, som frit kan flytte,
Tale høit sin Sag,
Han er Rigets Frihedsstøtte
Under Kongeflag;
Søile skjøn med Liv og Mæle,
Som kan Huus og Hal besjæle
Med Forstand paa Arve-Fæste,
Ja, paa „fælleds Bedste."

Alle rette sig derefter!
I Kong Fredriks Navn:
Frihedsbrev for alle Kræfter,
Som vil stifte Gavn!
Frihed først og sidst for Aanden,
Folkets Kraft i Kongehaanden,
Oplagt der i Nørrcleden
Kun af Kjærligheden!

4.

Mel. Høit under Himmelens blaa Tabernakel.

Frit flyver Tanken. — den dristige Tanke
Taaler ei Lænke og ændser ei Skranke;
:,: Lidt dog den baader, naar ei den faaer Ord. :,:
Tanken alene er Havet, der hviler
Dødt og ufrugtbart; — men Skibet, der iler
:,: Kjækt mod sit Maal, er det kraftige Ord. :,:

Tit fløi vor Tanke; men Ordet, — ak, længe
Laae det, en Harpe med urørte Strænge,
:,: Gravlagt, og ventedOpstandelsens Bliv; — :,:
O, men det vaagned, lig Støtten, der klinger,
Vakket af Solgudens straalende Finger:
:,: Maisol! din Straale gav Ordet
først Liv! :,:

Frit har det klinget paa Dannemænds Tunge,
Trøstig vi lyttede, Gamle og Unge,
:,: Dybt har det fæstet sin Rod i vort Bryst; :,:
Saga har tegnet det stolt paa sin Tavle,
Fremtid vil lære, hvad Sæd det vil avle; —
:,: Gud lad' den trives til Gavn og til Lyst! :,:

Hver Gang det atter skal lyde fra Tinge,
Lad os da, Venner, en Hilsen det bringe,
:,: Ønske det Fremgang i Alt, hvad vi bad; :,:
Da vil, naar Ønsket kun kraftig er tolket,
Duen, der flagrer fra Tronen til Folket,
:,: En Gang nok bringe det grønnende Blad! :,:

5.

Mel. Danmark, deiligst Vang og Vænge.

Danmark, Fostermoder kjære!
Hør vor Frydesang!
Himlen disse Toner bære
Over Sø og Vang!
Ryst jert Løv, i Bøgeskove!
Hav! Du krumme stolt din Vove!
Lytter! nu den danske Tunge
Gladelig skal sjunge!

Græs og Korn og Ved gi'er Jorden,
Føde, Lys og Lyst;
Dannemark bespiser Norden
Af sit rige Bryst;
Trindt om Hav og Sø og Strømme
Rigtbeladte Snekker svømme;
Uden Tal de Fiske stimle
Underneden vrimle.

Er ustadig end vor Sommer,
Og vor Vinter lang,
Engen har dog sine Blommer,
Frugt har Dannevang;
Kolde Storme — Hjerter varme,
Kjærlighed i ædle Barme,
Troskab under Sorg og Glæde
Har i Danmark Sæde,

Dine Sønner, elskte Moder!
Ofte Sværdet svang,
Værnede om dine Goder,
Værged' for din Vang.

Enighed gjør Kæmper stærke,
Mod er rette Danneværke:
Hegnes saa den danske Have,
Lebbet er i Lave.

Siig mig, husker Du det?

Siig mig, husker du det?
Af vor Vandring saa træt
Vi os satte paa Steen bag det bølgende Korn?
Fra den duftende Lund
Klang i Aftenens Stund
De hendøende Toner fra Jægerens Horn?
Siig mig, husker Du det?

Og mens Natten saa tæt
Spandt om Himlen sit Næt,
Der var smykket med Stjernernes tindrende Krands,
For mig henrykt opgik
I Dit smægtende Blik
Prægtig Kjærligheds Stjerne med luende Glands;
Siig mig, husker Du det?

Mens med bristige Sæt,
Paa sin Vandring ei træt,
Kilden sprudled med Kraft som af Alfernes Chor,
Jeg min brændende Kind
Lagde tæt mod Din,
Og Du hørte mit varme, begeistrede Ord;
Siig mig, husker du det?

Og mens Fuglen saa let
Under Grenenes Næt
Fandt sin Vei til den lille, besjedrede Viv,
Du mig kyssed paa Mund
I den natdunkle Stund
Jeg med Armen fortroligt omslynged Dit Liv;
Siig mig, husker Du det?

O, skjønt Tiden saa tæt
Spandt sit Edderkop Næt
Om den lysende Drøm, vi tilsammen har drømt.
Naar jeg mindes den end,
O, da bliver igjen
Af en svulmende Længsel mit Hjerte saa ømt,
Og den glemmes ei let!

Hrolf.

Sangeren i Skoven.

Nu svæver Maanen paa sin Sølvervinge
Høit over Eng;
Fra Skoven her skal Tonerne sig svinge
Og imod hendes fjerne Bolig klinge
Fra Harpens Streng.

Om hendes stille Leie skal de svæve
Som Alfer smaae,
Om hendes Barm de salige skal bæve,
Et magisk Baand om hendes Pande væve
Af Valmuestraae.

Som i en Snekke skal de hende vugge
Paa Drømmens Sø;
For hendes Blik da Syner skal frembukke
Som, mens de skabe andre, mere smukke,
Smilende døe.

Naar da hun bliver vakt i Morgenstunden
Ved Dagens Kys,
Naar, mens hun langsomt vandrer gjennem Lunden,
End hendes Tanke længselsfuld er bunden
Til Drømmen nys:

Da skal et Chor af Fuglestemmer klinge,
Saa blidt og ømt:
„Din Ven har Dig en Hilsen villet bringe,
Hans Tanke det kun var paa Formens Vinge
Hvad Du har drømt!

Hrolf.

Sonnet.

Dit unge Bryst en Kirke lig mig tykkes,
Hvor under Barmens fulde, kjække Buer
I Hjertet Uskylds Alterflamme luer,
Hver Glands af Attraaes vilde Blus ei skygger.

Din Sang, Din Tale ligne Naadens Duer,
Som bringe Den, der haardt af Sorgen trykkes,
Et himmelsk Haab, hvorpaa der fort kan bygges,
Saa kjækt han atter frem i Livet skuer.

O, gid af disse Toners Mildhed styrket
Jeg kunde stævne frem i Livets Kampe
Og Seirens Frugter Dig som Offer række!
O, gid jeg, naar min Kraft var brudt, naar Mørket
Indslørede mig og slukked Livets Lampe,
Ved Altret mig til Hvile kunde lægge!

Hrolf.

Brev fra Eleonora Christine til Corfiz Ulfeld.

Min Ulfeld! ja, for evig min; det Baand
Der bandt os, skal alene Døden bryde;
Trods Bolt og Jern omsvæver mig Din Aand:
Den Trøst kan ei Despoter mig forbyde.
Endnu saa lyst Dit Billed for mig staaer,
Thi hvert Dit Træk er i mit Hjerte præget;
Og levede jeg Hundred, Tusind Aar,
Jeg mindedes endda det lige meget.
Det er ham Selv, den ædle, skjønne Mand,
Udsmykket med enhver Naturens Gave;
Kraft, Ynde, Vid, Aand, Ædelsind, Forstand,
Alt i en Grad som faa kun lignet have.

Saa fandt jeg Dig den allerførste Dag,
Jeg blev endnu som Barn med Dig forbunden;*)
Saaledes Dig, blandt alle Skjæbnens Slag,
Har stedse Din Eleonora funden.
Din, stedse Din, trods hver en jordisk Magt:
Ja, faae mig til at nogentid fornægte
Den Huldskab, jeg Dig engang har tilsagt,
Skal Himlen ei med al sin Vælde mægte.
Mit Valg var gjort; jeg skjønnede dit Værd,
Og havde for min Fod en Keiser sukket,
Jeg kunde med Behag vel seet ham der,
Men Ulfeld, Dig jeg havde foretrukket.**)

Den lysnede, den glade Dag, som bandt
Vort Ægteskabs uløsnelige Kjæde;
Du lovte mig hvad i Din Favn jeg fandt,
Hver Jorderigs saa salig søde Glæde.
De blomstrede op under mine Fjed;
Mig Verden i sin Herlighed tilsmiilte;
Min store Fader mig saa gjerne leed,***)
Og meer end Alt — jeg ved Dit Hjerte hviilte.
Der tidt jeg mod Din Underviisning tog,
Og midlertid mit følte dybt sin Lykke,
Du lærte det i flere Landes Sprog,
At ømt for Dig dets Følelser udtrykke.****)

*) Hun blev forlovet med ham i sit syvende, og gift i sit femtende Aar.

**) I hendes tolvte Aar friede en saxisk Fyrste til hende som hun afslog.

***) Hun var Christian den Fjerdes Yndlingsbarn.

****) Han lærte hende spansk og italiensk.

Du Thronen næst i Fødelandet stod;
Du hædredes af Fremmede, som kjendte
Din Iver, Din Skarpsindighed, det Mod,*)
Du stedse i ethvert Dit Kald anvendte.
Jeg trykte til mit moderlige Bryst
Børn, lignende i Aand og Ynde Fader;
De skabte os saa mangen huuslig Lyst;
Jeg seer endnu Uskyldighedens Lader.
Erindring! hvor du er mig sød endnu!
Saa levende du Scenen for mig maler;
Jeg kommer hver dens Billeder ihu,
Og intet koldt til min Indbildning taler.

Hvor blev det af hiint skjønne Blendeværk?
Det spredtes ad, forsvandt i Modgangs Mørke;
Fast er mit Sind, endnu min Sjæl er stærk,
Men ogsaa den behøver al sin Styrke.
Med Danmarks Pryd, med Fjerde Christian
Nedbalede den Soel mit Liv forgyldte;
Ham, ene ham, det, Lykke, Hæder, Stand,
Alt, Alt kun ei Din Kjærlighed jeg skyldte.
Knapt slumrede min Fader i sin Grav,
Før Ondskab frit udsprudede sin Galde;
Misundelsen brød over os sin Stav,
Og Magten bød Uskyldigheden falde.
Forgjeves den fremstraalede saa klart,
At Frækhed selv derover maatte blues;
Dog kunde Du ei fældes aabenbart,
Du snart Dit Liv saae hemmeligen trues.
Da nødt til at forsage Fødestavn,
Blandt Fremmede Du Frelse maatte søge,
Og Avindsmænd hengive Rygte, Navn,
Et Rov, hvormed Triumphen at forøge.
Men ogsaa der man fandt Din Aand for stor;
Smaa Sjæle ei dens Fortrin kunde taale;
De kunde nær ei følge Dine Spor,
Og krænkedes ved sig med Dig at maale.
Det var mit Livs høitideligste Dag:
Had, Mistro Din Retskaffenhed beførte;
Jeg, Din Christine, talede Din Sag,
Og Fordom mig med Overtydning hørte.**)
O! havde dog min ædle Corfiz fulgt
Det Raad jeg da ham vovede at give! —
Men Skjæbnens Dom er for vort Øie dulgt;

*) Han udmærkede sig i fremmed Krigstjeneste.

**) Han blev fængslet i Sverrig, og hun førte hans Sag med saadan Fynd og Veltalenhed, at Dommerne frikjendte ham.

Den bød os to ulykkelige blive.*)
Saae Du endog Dit Fødeland igjen,
Var det kun for i Fængsel der at bringes;
Din Eiendom til Offer give hen,
Ja, lige til Din Hjemmeret aftvinges.**)
Du valgte det; jeg tænkte med Ovid:***)
I Modgang kan man let foragte Døden;
Den handler med en større Selvtillid,
Som uforsagt kan stikke sig i Nøden.

Vi mistede vort Alt; men jeg hos Dig
Og vore Børn tilbragte mine Dage;
Jeg agtede mig endnu meer end riig,
Jeg havde jo min bedste Skat tilbage.
En ringe Sum vor sidste Tilflugt var,
Og denne Carl i Engelland os skyldte;
Du tro'de jeg Dig sikkert den hjembar,
Og gjerne jeg Din Villie opfyldte.
En Fyrste, døv for Ære, Pligt og Dyd,
Der fulgte kun Sirenens Lokkestemme;
Hvem al Moral var kun en Bjeldelyd;
Hvis Drivt var kun at nyde og at glemme.
Den Nidding! for at slippe fra sin Gjæld,
Han solgte mig til Fredriks Leiesvende;
Og Danmarks Dronning glædtes i sin Sjæl,
Ved endelig at faae Din Viv i Hænde.

Saa snart jeg kom, hun ved en Terne lod
Mig Klæder og Juveler strax afføre;
I medfødt Værd Din Gemalinde stod;
Den Smaaheds Hævn kun lidt mig kunde røre.
Man ledte mig til Fangetaarnets Vraa,
Hvor Mord og Vold fortjente Straf undgjælde;
Ved første Blik jeg al min Jammer saae,
Men ingen saae mig nogen Taare fælde.
Selv Dagens Lys mig neppe blev forundt;
Man vilde mig med Kummer overvælde;
Jeg skuede Elendigheden rundt,
Men ingen saae mig blot een Taare fælde.

Jeg ene blev i Fængslets skumle Grav,
Da svulmede den sammenpiinte Smerte;
Jeg kom med eet vor fordums Lod ihu,
Da blødte hver en Aare i mit Hjerte.
Jeg tænkte Dig og vore Børn, og Alt
Hvad inderligst kan Moderhjertet saare;
Paa eengang Mod, Standhaftighed henfaldt;
Min hele Sjæl hensmeltede i Taare.
Jeg revet blev for evig fra Din Favn,
Jeg aldrig meer Dig skulde pleie, følge;
Da følte jeg saa pinefuldt mit Savn,
Og kunde Dit mig heller ikke dølge.
Jeg ahned' at i øde Eensomhed,
Jeg aldrig meer fik Modernavn at høre,
Det Navn, som Du, af alle Titler veed,
Jeg skyldte Dig, klang sødest i mit Øre.
Det var et tungt, et rædsomt Øieblik;
Med eet forsvandt for mig hver Jordens Scene,
Min Verden kun til Taarnets Mure gik,
Og der jeg stod forraadt, forladt, alene.
Jeg fandt mig i min værste Fjendes Magt;
Hun kunde al sin Harm paa mig udøve;
Jeg kjendte kun for længe hendes Agt,
Paa alskens Viis mig muligst at bedrøve.

Men netop denne Visheb mig indskjød
Et Forsæt og et Mod, der ei har svigtet;
Ja, Tanken er mig denne Time fød,
At strax dertil jeg havde mig forpligtet.
Hun Dannerdronning, jeg en Fange er,
Men aldrig jeg i Kraft skal hende vige;
Jeg Lænker, hun to Rigers Krone bær,
Dog altid skal jeg troe mig hendes Lige.
Jeg veed det nok, hun er mig ikke god,
Fordi engang jeg prøved hendes Krone;
Jeg til Fortræd den fra mig falde lod,
Og denne Synd kan ingen Straf udsone.
Glad, lykkelig, stolt af at eie Dig,
Jeg ingen Tid en Throne har attraaet;
Endskjøndt maaskee den kunde have mig
Ei mindre vel end hende selv anstaaet.
Hun vovede sig under Fjendens Skud,
Heltindelig til Volds ved Fredriks Side;
Gik jeg imod det visse Dødens Bud,
Endda for Dig jeg gjerne vilde stride.
Dog hvad er Mod imod den høie Aand,
Hvormed hun har sit Værk igjennem drevet?
Dens Fiinhed spandt de Despotismens Baand,
Ved hvilke nu hun er almægtig blevet.
Det Planen, det Din første Brøde var;
Dig maatte man for alle Ting forvise;

*) Han flygtede over til Kjøbenhavn, hvor han kort efter blev fastsat.

**) Han fik sin Frihed mod at miste sine Godser og at romme Landet.

***) Doctor Sperling havde lært hende Latin. Da hendes Mand raadførte sig med hende om dette Skridt, skal hun have svaret:

Rebus in adversis facile est contemnere mortem; Fortius ille facit, qui miser esse potest.

Du hverken Drivt ei heller Indsigt har
Til slig en Tings Fuldkommenhed at prise.
Der uden Dig jo fandtes Adel nok,
Som rede var til eget Vel at fremme,
Imidlertid den lod den store Flok
I blinde hen for evig Trældom stemme.*)

Dog hun sit Maal opnaaet har med Held.
Jeg selv ei min Beundring hende nægter;
Ja, kommer der paa Bygningen ei Fæld,
Saa viser den hvad Aand og Snille mægter.
Jeg kunde fra en saadan Høide seet
Med Godhed ned endog paa værste Fjende;
Tilgivet, glemt hvad før mod mig var skeet,
Ja, søgt endog hans Kjerlighed at vinde.
En Dronnings Sind er meget meer bestemt;
Hun ikke kan som andre smaa Folk have;
I Graven selv ei Brøden vorder glemt;
Saa dybt kan ei Fyrstinden sig nedlade.
Den Stolte! i sin Lykkes Overmod,
Indbilder sig at gjøre mig til Latter;
Mig, stammet ud af danske Kongers Blod,
Mig Christian den Fjerdes elskte Datter.
Var jeg endog af Hyttens ringe Stand,
Hun burde vidst, at res est sacra miser;
Dog saadant man jo ikke lære kan
I Ammestuefortællinger og Viser.
Ufølsomme! Du sender mig en Hund,
Og vil jeg den skal passe og helbrede;
Du tænker slig Befaling af Din Mund
Mig maatte ret en Hjertesorg berede.
Nei, Medynk ei fornedrer nogen Sjæl,
Dens Taarer selv forskjønne Rosenkinden;
Mig er med denne Følelse en Træl
Langt ædlere end uden den Fyrstinden.
Kom altsaa kun, min arme Cavaleer,**)
Hviil paa mit Skjød, jeg skal Dig ei forskyde;
Du ældes og kan ikke tjene meer;
Men Du hos mig skal Trøst og Pleie nyde.
Det Verdens og især er Hoffets Viis,
At sætte alt hvad gammelt er tilside;
Der bærer jo Ustadigheden Priis,
Alt hvad der ei er nyt, man ei kan lide.***)

Men lad det, hvad angaaer dets Væsen mig?
Det er et Land jeg længe har forsaget,
Og lige fra den Dag jeg fulgte Dig,
Min Ulfeld, har jeg Afsked med det taget.
Bliv troe Dyr da her, forlad mig ei,
Hvis ellers Du Din Frihed kan forglemme;
Her siges ikke ja, naar menes nei,
Her hvidsker ei omkring Dig Avinds Stemme.
Hvad nævnede min Tunge for et Ord?
O! Frihed! Du næstbedste Jordens Gode,
Kun Du er med ved arme Bondes Bord,
Saa er han med sin Skorpe vel tilmode.
Men min den er for evig, evig tabt!
Thi hvad kan jeg vel af Sophie haabe?
Hun blev til Glands men ei til Ømhed skabt;
Det var som jeg til Klippen vilde raabe.
I denne Krog, paa dette skumle Sted,
Jeg langsomt skal mit bittre Liv hentære;
Var ikke kun Erindringen fulgt med,
Saa kunde jeg selv her fornøiet være.
Selv her, endskjøndt den usleligste Vraa,
Jeg fordum vant til Fyrstepragt og Sæde;
Hvis Bedste, Du et Øieblik den saae,
Du maatte selv med al Din Styrke græde.

Dog hvad er hver Beqvemmeligheds Savn,
At regne mod den Sorg, der Sindet trykker?
Jeg husker mig lyksalig i Din Favn,
Jeg tænker mig vor Kjæde af Ulykker.
Der er endnu saa mange, mange Baand,
Som mig saa fast til Jordens Scener binde;
De slynge sig omkring min svage Aand,
Der ikke kan dens Længsler overvinde.
O! kunde jeg dog blot endnu een Gang
Dig til mit Bryst, op til mit Hjerte holde!
Jeg føler, ak! saa inderlig en Trang,
At Børnene i mine Arme holde.
Amalia! hvad har jeg da Dig gjort,
At Du mig vil ei slig en Glæde unde?
For denne var mig intet Offer stort;
Jeg selv Din Fod i Støvet kysse kunde.

Men nei; det var et saligt Øieblik,
Der tabtes blandt de mange Tusind Timer,
Hun lædsker mig med Sorgens Malurtdrik,
Slig Naade sig med Resten ikke rimer.
O! maatte! — men nyd længe nok Dit Held,
Det stedse dog kun maadeligt vil blive,
Da Himlen Dig har straffet med en Sjæl,
Som kjender ei den Sødhed at tilgive.

---

*) Saasom det kunde for et Øieblik glemmes, at det er Fru Ulfelds og ikke Forfatterens Mening, saa bringes det herved i Erindring.

**) Hundens Navn.

***) Et Vers, som hun gjorde ved denne Leilighed, begynder saaledes: Alt gammelt er foragt, det til en Side, rc.

Men, Frederik, vær og som Konge Mand;
Hvad frygter Du vel af en stakkels Qvinde?
Du med eet Ord mig Alting skaffe kan;
Spørg ikke først derom Din Monarkinde.
Hun nægter mig selv Brugen af en Kniv;
Jeg kunde jo den lettelig anvende
Til dermed at forkorte selv mit Liv,
Og tyve Aar for tidlig Hævnen ende.

Men frygt kun ei; jeg af Naturen fik
Aand til enhver Gjenvordighed at bære;
Vel føler jeg til Avinds Dolkestik,
Men feig de faae mig aldrig til at være.
Var det min Agt, saa føler jeg mig Mod,
At vælge mig en Philosophs Exempel,
Der fordum sig til Døde hungre lod,
Men lever dog endnu i Mindets Tempel.
Den Grændse er dog Despotismen sat;
Bestemthed let kan finde sig et Vaaben;
Og Digteren har sagt, at Dag og Nat
Staaer Plutos Dør den Kjekke stedse aaben.
Men denne mig kun Parcen aabne skal,
Naar ikke meer hun vil paa Tenen spinde;
Kort eller langt, skal mine Dages Tal
I Sorg, i Fryd eens uformindsket rinde.

Var Lachesis ei saa ubøielig,
At ingen Tid eens Bønner hørte blive,
Kun saare faa jeg skulde ønske mig,
Da jeg for Dig dem ikke dog maa leve.
Men spandt hun mig endogsaa hundred Aar,
Du stedse skal min første Tanke være;
Dit Billed for mit vaagne Øie staaer,
Og i hver Drøm dets Træk afmalte ere.
De gjøre mig iblandt saa salig glad;
Selv denne Nat jeg nød en saadan Lykke;
Mig syntes, at jeg ved Din Side sad,
Dig kunde til mit Bryst i Frihed trykke.
Min hele Sjæl paa mine Læber flød,
Men ikke Ord til Tanken kunde finde;
Den Følelse mig var saa himmelsk sød:
Hvi maatte den saa saare snart forsvinde!
Med eet mod os en Løve styrter sig;
Et Syn, der flux mig river af min Slummer;
Jeg farer op om Frelse, gi'r et Skrig,
Og finder, ak! en evig, navnløs Kummer.
Hvad andet kan min Hu opfyldes med,
Hvor Synet ei den mindste Gjenstand møder,
Som livne kan paa dette øde Sted
Et Sind, der blot med Sorg og Savn sig føder?
Kun stundom med, hvad og, min Corfiz, Dig,
Som anden Aands Uddannelse, jeg skylder,
Lidt Rimeri endnu jeg morer mig,
Og dermed dog en kjedsom Stund udfylder.
Hvormange har jeg ikke smægtet hen!
Hvormange har jeg ei endnu tilbage!
Mig, Arme, staaer kun Solen op igjen,
For nok engang at see min Nød og Plage.
Men finder jeg end Byrden aldrig let,
Den tungeste dog lettere kan blive,
Naar først man den forstaaer at bære ret,
Og Tiden vil slig Færdighed mig give.
Har Verden end vor Lykkevexel see;
Kan Magten os endog i Støvet træde;
Har Avind af Fornedrelsen end leet,
Skal aldrig dog vor Nedrighed den glæde.
Har Slægtninger, har Venner Dig forladt,
Din Aand er meer end alle Adelsbreve;
Har man end Dig en Skjændselsstøtte sat,
Skal stedse dog Statsmandens Rygte leve.
Endogsaa mit skal podet paa Dit Navn,
Maaskee engang blandt Efterslægten grønnes;
Og naar jeg er forlængst i Jordens Favn,
Min Trofasthed mod Dig med Bifald lønnes.
Ja, jeg endnu forlader mig dertil,
At Tiden skal Misundelsen afvæbne,
Og Medynk ved mit Billed sige vil:
Hun havde dog fortjent en bedre Skjebne.

Det havde jeg; men nu den er bestemt:
Der er mig kun det sidste Skridt tilbage;
Til da jeg her i Jammer er hengjemt;
Her er det, jeg skal ende mine Dage.
Min Ulfeldt da, farvel, far evig vel!!
Algodheds Gud Dig Kraft og Sundhed give!
Kys vore Børn fra mig; gid deres Held
Langt bedre maa end vort i Verden blive!
Mig skjænker den ei mindste Glæde meer;
Dig lad endnu dens Scener stundom more;
Men aldrig meer min Ulfelt deri seer
Sin kjærlige, sin hulde Leonore.

Thom. C. Bruun.

Koll med Bilen.

En Hal med Mos paa Vægge
Staaer høit paa Gyrisvold.
Derinde sidder Kæmpen,
Den alderstegne Koll.
Og trindtom hviler Egnen
Saa stille, saa forladt,
Som under Falkens Rede
Det lydløse Krat.

Thi Gamlingen i Hallen
Er en Ildgjerningsmand;
Fra Koll den Grumme spredes
En Rædsel vidt om Land.
Ja selv den røde Kløver,
Der paa hans Tune groer,
Er vendt til Gru i Sagnet
Om hans blodsvangre Jord.

I sine unge Dage
Han laae i Østenskov
Og lurede i Skyggen,
Som et Udyr paa Rov.
Det rige Kræmmerfølge
Gav Skat med Gods og Liv,
Hvor Koll med sine Svende
Svingede Spyd og Kniv.

Og siden, da han fæsted
Sin Bo paa Gyrisvold,
Han bar mod alle Grander
Sit haarde Avindskjold.
Til Thinge og til Gilde,
I Kamp og Niddingsværk,
Han var blandt vilde Kæmper
Den grummeste Bersærk.

Hans Vaaben var en Bile
Med blodbegjerlig Æg.
Naar Manddrab skulde øves,
Da klang den paa hans Væg,
Og efter stakket Hvile,
Den kræved Blod igjen,
Og stildte mange Fylker
Ved de gjeveste Mænd.

Men nu er Kæmpen gammel
Og hans Kamptid forbi;
Nu hviler han som Bjørnen;
Der er i Vinterhi.

Med skummel, furet Pande,
Ludrygget, hærdebred,
Paa Kubbestolen sidder
Han i sin Ensomhed.

Hans Hal er reist paa Bakken
Med brede Bjelkelag,
Med Arnested paa Gulvet
Og med Røghul i Tag.
Tohundred lange Vintre
Paa Bakken alt den stod,
Og nu er Spærreloftet
Skinnende sort som Sod.

Hvor Bjelkevæggen støder
Til dette sorte Loft,
En graalig Bord om Hallen
Er malet bredt og grovt.
Der slynger Midgardsormen
I Bugt og Ring sin Krop,
Og af dens Knuder strækker
Sig Fenrisulven op.

Ved Høisædet hænger
Det tunge Vaabenskrud,
Paa Langbænken ligger
Den sorte Bjørnehud,
Og over dette Leie
Er stillet som paa Vagt,
Den brede Kæmpebile
Med Rust og Støv belagt.

Et skummelt Øde ruger
I denne Bjelkehal,
Hvori Bersærken ældes
Og luder mod sit Fald.
Som Gubben selv staaer Hallen
Paa Bakken aldersgraa,
Og Koll den Grummes Indre
Er mørkt som Hallens Vraa.

Thi med hans vilde Styrke
Er Modet veget nu,
Og fra hans Kamptid stiger
En Rædsel i hans Hu.
Han tæller alle Kæmper,
Som Bilen hugged ned,
Og dvæler længst ved Ølver,
Der søgte Ly og Fred.

Han mindes Birkeskoven,
Hvor Thingkredsen staaer,
Og hvor den gamle Ølver
Ved Nat fik Banesaar;
Han mindes Kæmpens Varsel,
Da han i Kredsen faldt:
„Min Hævner kommer sikkert
I Storm fra Vestersalt."

Og derfor Koll maa bæve,
Naar Blæst gaaer over Vang,
Og lytte efter Bilen
Om den vil give Klang.
Da skotter han til Staalet
Og gruer for dets Kraft,
Og vover ei at lægge
Sin Haand paa Bilens Skaft.

Ved Nat, naar Væggen knager.
Da vaagner han paa Stand,
Og holder op mod Bilen
Den røde Tyribrand,
Og griber saa til Hornet,
Og drikker Øl og Mjød,
Og støder vildt med Spydet
I Arnens dunkle Glød.

Og i sin Rus han stirrer,
Med Blikket tomt og slukt,
Paa Feurisulvens Kjeve
Og Midgardsormens Bugt,
Indtil han atter synker,
Mens Arnens Ild gaaer ud,
I sæle Morgendrømme,
Paa den sorte Bjørnehud.

Saa sidder Koll, deu Grumme,
Fastmanet i sin Hal,
Og ældes og fortæres,
Og luder mod sit Fald.
Ved Dag og Nat paa Bilen
Med Angst han giver Agt;
Men Bilen hænger stille
Med Rust og Støv belagt.

Nu er det Høst, og Stormen
Gaaer i den dunkle Kveld
Henover Gyrisvolden,
Med Kast fra Skov og Field,
I Hallen sidder Kæmpen,
Og lytter frygtbespændt,
Og atter er hans Øie
Mod Bilebladet vendt.

Og, hør, da klinger Staalet
Igjen paa gammel Viis,
Og hugger løs fra Væggen
Den brune Fyrreflis.
Da farer gjennem Kæmpen
En Gnist af fordums Mod;
Han griber atter Bilen,
Der tørster efter Blod.

Da buldrer det paa Døren,
Men ei med Stormens Drøn.
En Viking staaer derude:
Det er Alf Ølversøn.
Han bryder ind i Hallen,
En vældig, mørk Gestalt —
Den sene Hævn er kommen
I Storm fra Vestersalt.

Før Koll kan løfte Bilen
Har Hævnen grebet den,
Og susende den svinges
Af Alf til Hug igjen.
Mod Gubbens Nakke prøves
Hans eget haarde Staal;
Hans vilde Hoved ruller
I Arnestedets Baal.

Saa stiller Alf ved Væggen
Brande og Blus i Rad,
Og snart er Alt i Lue,
Hvor Kæmpegubben sad.
Vidt over Bygden falder
Et Skjer fra Gyrisvold,
Og som det sidste Gjenskin
Er Dalens Sagn om Koll.

J. S. Welhaven.

Mignon i Graven.

Sover du Lille? Øiet er lukket,
Lokken ei bølger, tyst er nu Sukket.
Mignon, du Elskte, ak, vil du ikke
Aabne de sorte, brændende Blikke?

Han, hvem du elsked, trofast i Haabet,
Mærked ei Sukket, ændsed ei Raabet:
Derfor var ogsaa mægtig din Længsel,
End'lig at bryde Skranker og Fængsel.

Huset du mindedes stedse andægtig,
Støtten, som standed marmorne prægtig,
Landet, hvor Løvet aldrigen falder,
Bjergenes hvidgraae, taagede Haller.

Citharens Toner bragte dig Trøsten,
Ak, men saa Faa kun lytted til Røsten!
Sorgen boer ene — Glæden foragter,
Flyver forbi den med haanlige Fagter.

Haver ei Huus og haver ei Moder,
Har ingen Søster og har ingen Broder;
Stien er smal og knubbret er Jorden —
Barnet er utaalmodigt nu vorden;

Søger og beder — kan ikke finde,
Banker og stirrer — Taarerne rinde;
Kraften er knust og Trøsten ei funden —
Blomsten er aarle visnet i Lunden.

Barnet ei Hjem har lavt udi Byen,
Hjemmet er Himlen og Vuggen er Skyen;
Fader og Moder, Søster og Broder
Findes i hine lysende Klober.

Sangen hentoner! — Mignon, du sover!
Stille staae Barmens svulmende Vover.
Kjærlighed græder! Mignon vil ikke
Aabne de tause, brændende Blikke.

Carl Bagger.

Af „Svanehammen".

1.

Texten af Hertz. Musikken af Rung.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

Hun var saa ung, saa faur og fiin,
Talte til Hvermand mildt,
Til Ridder og til Bonde,
Til ringeste Gangerpilt.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

Saa vandt de op de Silkeseil
Høit i den gyldne Raa,
Saa fik de Bør hiin blide
Og lode til Danmark staae.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

Og Kongen hende gik igjen,
Der hun i Land blev sat;
Og Bonden stod ved Stranden
Og vifted med sin Hat.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

2.

Ove.

Den vilde Ravn er fløiet bort
Med Germands venstre Øie,
Med Hælvten af hans Hjerteblod,
Og sidder paa hine Høie.
Du vide mig den ene Bøn,
Din Falkeham Du mig laane.
Jeg bringer Bod alt for Din Søn
Og flyver over til Skaane.

Chor.

Hun fløi over de Sletter,
Hun fløi over salten Vand.
— Aldrig vender Irmindlil
Tilbage til Danmarks Strand.

Ove.

„Min Datter, bliv og vaer mit Huus!
Du kan ei Germand hævne;
Min Falkeham er slidt og skjør, —
Den brister ved dette Stævne."

— O, lad mig flyve, som jeg kan,
Alt ud i Verden den vide!
Herhjemme paa den øde Strand
Mit Hjerte brister af Qvide.

Chor.

Hun fløi over de Sletter, ꝛc.

Ove.

Hun fløi om Natten, fløi ved Dag
Med Falkens Fjedre vaade.
Paa Kullens Klipper Ravnen sad
Og skageb' med Vinger baade.
„Sid stiske, Ravn, og værg dit Liv!
Dit Øie jeg ud vil stinge.
Og skjære med min skarpe Kniv
Alt under Din venstre Vinge."

Chor.

Hun fløi over de Sletter, ꝛc.

Ove.

„Nu har jeg dræbt den lede Ravn —
Og Germand, Hjertenskjære!
Nu vil jeg til Din Moder hjem,
Hvis Falken mig kunde bære."
Hun fløi fra Stranden op igjen,
Men Falkevingerne dale.
Det var for Germand Gladesvend
Hun sank i Bølgerne svale.

Chor.

Hun fløi over de Sletter,
Hun fløi over salten Vand.
— Aldrig vender Irmindlil
Tilbage til Danmarks Strand.

3.

Af Marmor er det bygget,
Min Faders høie Slot,
Af Palmetræer skygget,
Ved Bjerge fast betrygget,
Ved Havet, der ruller blaat.
Naar man fra Paros seiler,
Da seer man mellem Høie
Det hvide Slot der speiler
I Søen sine Fløie.

Ak, aldrig jeg forgjætter
Mit Hjem, min Faders Slot,
De solbestraalte Sletter,
De sommerklare Nætter,
Og Vandet, der ruller blaat;
Og mine Søstres Skare,
Der i de gyldne Haller
Med deres Stemmer klare
Forgjæves paa mig kalder.

Thi mig har Svanens Vinger
Til fjerne Lande bragt.
Med Eder den sig svinger,
Men mig en Gud betvinger
Og holder mig her med Magt
Paa disse strænge Kyster,
Bedrøvet ladt tilbage,
Jer kalder eders Søster
Med Ariadnes Klage.

4.

Til Myklegaard og Spanieland
En Morgen jeg vilde drage;
Thi gik jeg ud saa fri og frank
I mine Ungdoms feire Dage.
„Hvorhen, hvorhen, du Vandringsmand?"
Saaledes sang paa Qviste
En fremmed Fugl og fløi foran.
Ret ligesom den vidste, —
Den vidste, ja, den vidste,
Til Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hen at drage.

I Myklegaard og Spanieland
Der var mine Kaar saa blide.
Men Længsel lod mig aldrig Ro;
Til mit Hjem jeg maatte ride.
„Hvorhen, hvorhen, Du Riddersmand?"
Saaledes sang paa Qviste
En Fugl fra Danmark og fløi foran
Ret ligesom den vidste —
Den vidste, ja den vidste,
Fra Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hjem at ride.

Den Hertug taler til sin Brud, —
Hans faure Brud der kommer
Fra Myklegaard og Spanieland,
For at see vort Lands Skjærsommer.
„Hvorhen, hvorhen, min faure Brud?
Jeg kan Dig aldrig miste.
Dengang jeg vandt Din Tro for Gud,
Da var det som jeg vidste —
Jeg vidste, ja jeg vidste,
At Myklegaard og Spanieland
Du bytter for vor Skjærsommer."

Til Jorden.

Fy! skam Dig Jord; Du er dog ret en syndig,
Forargelig, vanartig Ting;
Mens Maanen derimod er hellig, from og
yndig;
Ja, hver en Skjald, der er lidt himmelkyndig,
Indfatter Havet med i denne Skjønheds Ring.
Nu rigtig nok, imellem alskens Have
Der findes et, som stille kaldet bli'r;
At samme man for denne Naadegave
Imellem Navn af helligt gi'r,
Det faaer saa gaae; skjøndt kan man ellers
fæste
Til Anson, Cook og andre flere Tro,
Behandler det iblandt sin christne Næste,
Som om han var i værste Ulveklo.
De andre har man alt før Arilds Tider
Betragtet som sligt Falskeblakkekram,
Der gjerne, hvo for trøstig paa det lider,
Gjengjelder med Forliis og Skam.
Thi alle har den skammelige Vane,
At stundom vise sig saa glatte som et Speil;
Naar da godt Flolk slet ingen Ondskab ahne,
Og flagre la'er det slappe Seil,
Vips! ta'r de paa, at fraade, syde, tude,
Gjør Støi som om de splittergale var',
Og naar tilsidst Comedien er ude,
Saa øiner man ei meer den arme Skude;
Det blide Hav i hellig Falskhed har
Min gode Skipper holdt for Nar.

Saa har det slugt, saaledes aarlig sluger
Det Tusinder; for ei at tale om
Det Djævelskab det i sin Barm udruger,
Hvorpaa den bli'r, desværre! aldrig tom!
Af Haier, Orme, Kraker, Krocodiller,
Der snufte kun Fordærvelse og Død,
Og hvoraf hver et Gab opspiler,
Der tærer Folk som var det Smørrebrød.
Sandt nok, bemeldte Hav os skaffer Sild og
Reier,
Ja, Perler selv, samt flere skjønne Ting;
Saa Vindingen maaskee eens Tab opveier,
Naar man skal til at see sig ret omkring.
Desuden falder det mig aldrig ind at spørge,
Hvorfor man er beladt med dit og dat;
Derfor jeg la'r hans Indsigt ene sørge,
Som alting har paa rette Hylde sat.
Kun, naar man Havet helliggjører,
Mig synes dog man ta'er vor Herres Ord
Forfængeligt; især hvis man tillige kjører
For stærkt i Ring med arme, sølle Jord.

Det ofte mig har smertet for Høistsamme,
At paa sit Klædebon den har saamangen Plet;
Om andres gjør den derfor just til Skamme,
Bestemme selv Magisterne ei let.
Blandt hvad man der til Nød undvære kunde,
Men som maaskee dens Art særegent er;
Thi saadant vi Insekter ei udgrunde
Med al vor Pønsen, er især
Den Fandens Krig, Processer, Snerper,
Rotter,
Gift, Tigere, det fule Brændeviin,
Bagtalelse, Luus, Svindsot, Hottentotter,
Gigt, Lettres de cachet, Cours, Jødesviin,
Neapelondt, Fallitter, Lurifasser,
Forskruede Poeter, Jordskjelv, Pest,
Hr. Canninger, Fnat, Mord, Fru Satanasser,
Og allerværste Dyr, en Inquisitorpræst.

Naar dette hersens man fraregner,
Tilligemed lidt andet Plukkeri,
Som Læseren nok for sig selv optegner,
Saa synes mig vi ere satte i
Et Paradiis; thi at engang i Tiden
Man lever sig aldeles reent ihjel.
Hvad siger det? hvis det er sandt, at siden
Man bliver beedt til Gjest hos Israel.
Man vilde dog formodentlig sig kjede
I Længden ved at trippe Jorden om,
Om og man gik paa Roser fort hernede
Et Tusind Aar, før man til rette Stade kom.
Men derimod de tre til fire Snese
Man rører sig i dette Stumpe Liv,
Om og man er ei Greve eller Knese,
Kan fyldes med behørigt Tidsfordriv.
At sige, naar man ei er født en Træring,
Forskjellig kun ved Form fra Stok og Steen,
Men fra Mama har faaet i Forræring
En livlig Sjæl paa rigtig raske Been.
Ved Hjelp af disse Ting man finder Jordens
Skatte
I tusindviis, og stedse nær;
Naar bare man har Aand til dem at fatte,
Saa ligge de for Synet af enhver.
En Blomstereng en Sommeraftenrøde,
Den gyldne Høst og Maiens friske Krands,
Hvis Øie, uhenrykt, kan slige Scener møde,

Der mangler ei tilbunds den indre Sands?
Jeg regner ei iblandt dens andre Goder
De Druer, som man er saa glade med;
Den Nydelse for mangen Slagsets Broder,
Har aldrig havt for mig i nogen Alder Sted.
Men aldrig har jeg samme heller savnet
Blandt Jordens meget Legetøi;
Hvordan og hvor jeg har end Coursen stavnet,
Mig stedse meer end eet imøde fløi.

Jeg samlede dem op paa Livets Bane;
De har lidt senere forsølvet brune Haar,
Og faaet mig i saadan Levevane,
At var det end for hele tredve Aar,
Jeg gad endnu om blandt dets Løier trippe
Naar uden alt for stor Skavank og Meen,
Jeg kunde gjennem Verden slippe
Paa Sjælen og de føromtalte Been;
Dog nota bene med Sophie
Ved Siden, thi vi er' nu komne i den Trant,
At stedse paa hinanden trolig bie,
Hvad hver af os end møde kan iblandt.
Thi sømmer det sig ikke meer saa ganske,
At see paa Engelinderne nær ved,
Man tør dog paa en Afstand vel udgrandske
Hvad Salighed omsvæver deres Fjed:
De, som med blot et Blik, et Smiil kan trylle
Et Eden frem i Midten af en Ørk,
Og Sjælen i eet Øieblik udhylle
I Solskin, var den ogsaa nok saa mørk.
At ville denne Jord forlade,
Som slige Væsener i tusindviis beboe,
Og lade sig af Kirkens Mand nedspade
Til, Herren veed, hvad hundredaarig Ro,
Saalænge Tonen man kan nogenledes holde,
Sig nemlig ikke selv og andre til Besvær,
Er Tosseri, og kunde volde
Man kjedede sig siden hastig der.
Nei, kjære Jord, min anden gode Moder,
Jeg elsker Dig med Ømhed som en Søn;
Har Du endog en Hoben slemme Noder,
Du er mig dog til alle Tider skjøn.
Ja, skal der noget helligt være
Af slige Ting, fortjener bedre Du
End Havet et saa fornemt Navn at bære,
Som fylder en ved Tanken blot med Gru.
Man længe nok fortælle mig blandt andet,
Hvorved saa tidt paa Skuldrene jeg trak,
At Gud engang Dig i sin Vrede har forbandet:
Jeg troer det er baade Tant og Snak,
Som kun en Jødepræst kan skrive;
Vor Herre kan ei vred, kan ei forbittret blive;
Sligt hører til det Smaaheds Kreatur,
Der Lidenskaber fik til Deel i sin Natur.
Han tvertimod saa herlig Dig udsmykker;
Gi'r Dig saamangt Beviis paa Faderhuld,
Og Godheds Præg paa hver Din Scene trykker,
Selv hvor den er af Vildheds Rædsler fuld.
O, skjønne Jord! Dig toner kun min Lire,
Mens Hav og Maane faae af andre fuld Bekomst,
Lad hist og her i mine Fjed opspire
Endnu en ringe Glædes Blomst,
Til Sandsen kan ei meer dens Sødhed nyde!
Da gunstig hør min allersidste Bøn:
At i Dit Moderskjød en Hvile Støvet yde
Af Din taknemmelige Søn!!

Thom. C. Bruun.

Om Høsten.

1.

Overalt, hvor Sommerglæden
Vinked os med aaben Favn,
Er Tungsindighed og Savn
Kommet sagtelig isteden.
I de første Høstens Dage
Drømt kun var Naturens Gru;
Sorgens Aander sov endnu
Under Lundens Kuppeltage.

Men i Fuglens sidste Trille
Var dog Savnets Tone lagt,
Og i Sommerglædens Dragt
Hviled Egnen stum og stille.
Stille som en smykket Kirke
Efter sluttet Aftensang,
Laae den solbelyste Vang
Under høie Hængebirke.

Længe vandrede vi tause
Mellem disse fagre Træ'r,
Og vi standsed ofte der,
Grebne af Naturens Pause.
Selv i Lykken, selv paa Grunden,
Hvor vort Livs Kjerminder groe,
Var, ved Egnens matte Ro,
Hjertets Lyst i Veemod svunden.

Men da Suk fra Fjeldlier
Gjennem alle Lunde gik,
Og da Løvet for vort Blik
Spredtes paa de dunkle Stier,
Da blev Egnens tause Dvælen
Mellem Glædesliv og Sys
I en varm Erindrings Lys
Stillet klarere for Sjelen.

Og i Tankens Liv formildet
Vinked nu den stille Egn;
Denne Vang med Birkes Hegn
Var nu Sjelens eget Billed,
Og fra disse lyse Grene,
Hvor den sidste Iriſk slog,
Gik en aandig Epilog
Over Sommerlivets Scene.

„Naar Naturens Pulse standse
I en taus Betragtnings Stund,
Mens endnu den dunkle Lund
Bærer fine Glædeskrandse,
Da vil Egnens Billed stilles
Paa din Vandring roligt, heelt;
Thi om Lidt er Veien deelt,
Hvorpaa Liv og Død skal skilles."

2.

Alfers Dands og grønne Ranker,
Rosenduft og dugget Blad —
Ømt som disse følges ad
Sommerliv og lyse Tanker.
Løvets Hviſken, Fuglens Triller,
Og de klare Kilders Røst —
Alt har Toner af en Lyst
Som naar Hjertets Harpe spiller.

Derfor vugges Sjelen gjerne
I den varme Sommerluft,
Og med Flyveham af Duft
Stiger den mod Dagens Stjerne.
Saa livsaligt vakt og baaret
Standser den sit Vingeslag,
O kan dog i Glands og Dag
Favne Alt hvad den har kaaret.

Med sin Pragt Naturen drager
Tanken fra dens Verden bort;
Af et Liv der ei er vort,
Laaner den os Smiil og Klager;
Derfor vandrede vi tause
Mellem hine stille Træ'r
Og sank hen i Veemod der,
Grebne af Naturens Pause.

Dybe Stemmer, Suk der svæved
Fra det granedunkle Fjeld,
Løvets Flugt i Høstens Kveld
Har nu Sjelens Vinge hævet;
Thi med dem var Grændsen givet
Hvor Naturens Liv er sat,
Værgeløst mod Mulm og Nat,
Dybest under Aandelivet.

I det klare Aandens Rige
Aarets Skifter kjendes ei.
Opad paa en vaarlig Vei
Vil den frie Tanke stige.
Mens Naturens Kraft og Handling
Stivner hen i langsom Blund,
Bruger Aanden et Sekund
Til det sunkne Livs Forvandling.

Blomsten af det rige Svundne
Kan fornyes i din Haand,
Livet, der har Magt af Aand,
Vil forløse Alt det Bundne.
Derfor skal du freidigt male
Somren, i din Vintervraa
Og paa gyldne Strænge slaae,
Mens Naturen er i Dvale.

3.

Kjender du den sære Mythe
Om den vise Iduns Fald?
Hun blev nævnt i Guders Hal
Som et natligt Mørkes Bytte.
Halvt en Hebe, halvt en Psyche,
Blev dog snart den fagre Diis
Vidnet over Nordens Iis
Om et aandigt Vaarlivs Lykke.

Engang sad hun skjult bag Løvet
Paa den høie Ygdrasil,
Da faldt hendes Øine til,
Mens hun slumred duftbedøvet.

Derfor styrted hun i Drømme
Dybest ned til Vintrens Ørk,
Som er evig taagemørk
Og hvor Afgrundsvandè strømme.

Asaloke, Heimdal, Brage
Ilte bid fra Gladshjems Pragt,
Vilde flux ved Runers Magt
Hendes Sind fra Mulmet drage.
Ak, men her, hvor Natten raader,
Hendes indre Dag forgik,
Og med taareslørvet Blik
Stirred hun paa Asers Gaader.

Brage sagde: „Jeg vil hæve
Idun paa min stærke Arm."
Da, ved Sangergudens Barm,
Kunde hun mod Lyset svæve.
Brage steeg til Himmelborgen
Og fra Skyen lød hans Kvad.
I hans Arm ved Harpen sad
Idun, skjøn som Vaarens Morgen.

Til Asafaders høie Sæde
Stævned Brage med sin Brud.
Vaarens Diis og Sangens Gud
Favnedes til Valhals Glæde;
Thi ved Idun gives alle
Asgards Børn et vaarligt Liv,
Og hun kan som Bragas Viv
Aldrig meer i Dybet falde.

Og fra Valhals Guder kommer
Dette Bud til Nordens Æt,
Hvergang Jorden stum og træt
Hviler i sin Eftersommer:
Idun frelses og formæles,
Naar din Mulmtid forestaaer;
Idun er din indre Vaar,
Som ved Sangens Magt besjeles.

Ja, det Bedste Norden eier
Er dog denne Røst,
Som i Mulm og natlig Dyst
Altid lover Aanden Seier..
Derfor vil jeg freidigt male
Somren i sin Vintervraa,
Og paa gyldne Strænge slaae,
Mens Naturen er i Dvale.

J. S. Welhaven.

Fader vor!

Mel. Der durch seiner Wunden Kraft, x.

Naar i Trængsels Øieblik
Sindet ængstes, Hjertet bløder,
Naar sin bittre Uheldsdrik
Skjæbnen os at tømme nøder,
O, da lær at bede ret,
Flye til Himlens Majestæt!

Hyklerskarens prude Ord
Ei besmitte Dine Læber,
Hjertet, som slaaer indenfor,
Allerbedst mod Herren stræber
I den simple skjønne Bøn,
Som vi lærte af hans Søn.

„Fader vor!" — saa Jesus bad —
„Du, som høit i Himlen troner,
„Skaber af det mindste Blad
„Som af Verdners Millioner,
„Dybt for Dig vi knæle ned,
„Fader i al Evighed!

„Naadigt, Herre! hjælpe Du
„Til Dit Sandhedsriges Fremme!
„Skee Din Villie! Styrk vor Hu
„Til at vi den aldrig glemme!
„O hvor sødt at lyde den
„Her som hist i Himmelen!

„Ei vi ønske Overflod,
„Fader! nei hvad Du beskjærer,
„Du, som er saa viis og god,
„Alle Dine Væsner nærer,
„Giv os blot vort daglig' Brød
„Fra vor Fødsel til vor Død!

„Ak, desværre føle vi,
„At vi Daarskab tidt begynder,
„Luk ei Naadens Døre i
„For den angergivne Synder!
„Ogsaa vore Skyldnere
„Skjenke vi Tilgivelse.

„Naar det Onde nærmer sig
„For vor Tro og Dyd at røve,
„Herre! da forbarm Du Dig,
„Du kan Slangens Edder døve;

„Naar den frister haardt vor Aand,
„Skyt os med Din Almagtshaand!

„O, beskjerm Du os, vor Gud!
„O, velsign Du os vor Fader!
„Naar vi holde Dine Bud
„Ingen Tid Du os forlader;
„Amen! o ja visselig
„Herre! Du forbarmer Dig."

Hvo med Tro og Haab til Gud
Disse Jesu Christi Bønner
Taler dybt af Hjertet ud
Og Guds Godhed ret paaskjønner,
Ham vil bittre Qvaler flye
Som en Nat for Morgengry.

H. M. Hansen.

Zigeunersken.

Herr Greven stod ved en Vinduespost
Og stirred ud imod Veien:
Morsom at see var i blanke Frost
Sneefogets Tumlen og Dreien.
Stillits og Guulspurv i Ladegaard
Søge sig kummerlig Føde:
Lumske Forvalter i Staldbøren staaer,
Skyder dem alle døde.

Hr. Grevens Søn, en rask lille Dreng,
Kom løbende til sin Fader:
„Ude paa Veien et løierligt Slæng
Sig nærmer med sære Lader.
En lille Pige, taalelig kjøn,
En Mand og en Kone jeg øiner!" —
Hr. Greven svarte sin undrende Søn:
„Manden er en Zigeuner."

Mand og Kone samt Pigelil
De udgjorde hele Horden;
Den halvvoxne Pige, munter og mild,
Neiede nede i Gaarden:
„O maae vi komme paa Slottet op
Til Moro for Deres Naade?
Mellem Æg kan jeg med lustige Hop
Dandse paa kunstig Maade."

„Paa Ryggen har Fader et Brædbebuur,
Der sidder en liden Abe!
Det er det Dyr, efter hvis Natur
Os Mennesker Gud mon skabe.
Joli, kom ud, Du maa dandse, hei,
Lad os see dine morsomme Fagter!
Dine Lige, Joli, ere Greven og jeg, —
Vi har kun forskjellige Dragter."

„Jeg sprer mine Æg paa den frosne Jord,
Jeg dandser men tør ikke falde,
Thi Æggene skulle jo paa vort Bord
Aften mætte os Alle.
Lidet tænkte vist Hønen paa,
Saa hurtigt at vorde bedrøvet:
Hun haabed en Kyllingeflok at faae —
Men til Gryden vi Æggene røved."

„Hr. Greve, Naturen er vældigt riig,
Deraf dens uhyre Ødslen!
Det halve Jordliv den gjør til Liig
Og dræber det grumt i Fødslen:
Af Snese Æg blive Kyllinger to,
Rovfuglen æder den ene,
Den anden gaaer sulten og uden Ro,
Søger Korn mellem nøgne Stene!"

„Deres Naade, blandt hundrede Mennesker man
Kun træffer en enkelt Greve;
De Nioghalvfems maae af Brød og Vand
Særdeles tarveligt leve.
Vi sove foruden Væg eller Tag,
Under Regnens skyllende Vande —
Den lille Greve gaaer hver en Dag
Med vandfrie Blik og Pande!"

„Naturen var ikke de Fattiges Ven,
Det var os en haardhjertet Amme:
Deres Naade kan gjøre det godt igjen,
Gjør De Naturen tilskamme.
Vi komme som Fugle til Ladegaard,
Vi søge kun Affald til Føde —
Vær ikke som han, der i Staldbøren staaer
Og skyder Armod tildøde!" —

„Lege Du skal med min lille Dreng,
Gaae ham lidt imellem tilhaande;
Passe paa naar han løber paa tilfrossen Eng,
Hans kuldskjære Fingre beaande;

Efter Middagstaffelet munter og rap
Læse høit de franske Journaler,
Gnide mine Been med en ulden Lap,
Og mildne min Podagras Qvaler!"

„Men naar jeg til Keiserens Fødselsdag
Besøger Hovedstaden,
Og Fiirspandet rask uden Pidskeslag
Stormer igjennem Gaden,
Naar Alle med Undren seer op paa mig
Og Skildvagten præsenterer:
En Deel af Saluten da tilkommer Dig —
Man seer, jeg Dig protegerer!"

„I Mode Du kommer om føie Tid —
Ha, jeg seer alt dit Øie slaaer Funker!
Sin Haand tilbyder i Handske hvid
Dig hurtigt en Kammerjunker.
Din Skjønhed vil snarligen op og ned
Paa Pynt og Coiffure vende:
Den eneste Dragt, hvoraf Hoffet veed,
Den blier à la Egyptienne!"

„Den hele Verden, paa Hofferne nær,
Er — meer eller mindre — Canaille:
Min Pige derfor taknemlig vær,
Jeg frier Dig kanskee fra en Galge,
Og fører Dig ind i et gyldent Pallads,
Hvor man kjender ei Næringssorger,
Hvor Fyrster og Prindser finde Plads,
Men ei den stupide Borger."

„Hvor Himmelens hele Herlighed,
Dens skinnende Stjerner og Solen
Kan siges at være dalet ned,
Saa Folk dem bærer paa Kjolen;
Hvor Mennesket ei er Menneske meer,
Men betragtes som store Guder —
Kort, hvor man det Sorte i Livet ei seer,
Men Alt er couleur de Ruder!" — —

Den bruunladne Pige lyttende stod,
Saae stundom hen til sin Fader
Og trippede uroligt med spæde Fod —
Ak, mon hun sin Stamme forlader?
Anende Uraad stirred Joli
Veemodigt paa Herskerinden;
Da svarede Pigen med Skjelmeri
Og Smiilsfordybning i Kinden:

„Kan Himmelens hele Herlighed,
Dens skinnende Stjerner og Solen
End siges at være dalet ned,
Saa Folk dem bærer paa Kjolen,
Saa mener jeg dog, at det bedre var
For Hoffets talrige Vrimmel,
Om indenfor Kjolen de Alle bar
— I Hjertet — en Fredens Himmel!"

„Tidt koster Stjernen et slavisk Buk,
Med Titler belønner man Smiger;
Tidt bærer ved Hofte man Sabel smuk,
Men derfor er man ei Kriger.
Langt hellere færdes i fri Natur
Og løbe til Solen daler,
End stille sidde bag fornem Muur
Og lindre — Podagras Qvaler!"

„Langt hellere bukke Hovedet ned
For at undgaae Sneefald i Øiet,
End hist, i en hectisk Herlighed,
For Fyrster at sidde bøiet!
En Skilling jeg tager taknemlig imod,
Jeg dvæle vil Øieblikke —
Din Rigdom sparker jeg til med min Fod,
Og Livet sælger jeg ikke!"

Men Greven kunde slet ikke forstaae
Den Foragt for de høie Sale,
Men anede dog, at der Ondskab laae
Formummet i Pigens Tale;
Han raabte: „Flygt, eller føl min Stok,
Jeg er kjed af den Dands og den Gjøglen!"
Og derpaa han viste den fattige Flok
Ryggen og — Kammerherrnøglen!

Carl Bagger.

Til Glæden.

Hulde Engel, du min Barndoms Ven!
Tro Ledsager i de svundne Dage!
Siig mig da: hvor est du flygtet hen?
Siig mig: naar — naar kommer du tilbage?

Skjøndt ukjendt, du eengang fulgte mig,
Da min Sjæl var fri for Sorg og Smerte;
Nu jeg kjender, nu jeg sjunger dig,
Ak! hvi flygter Du nu fra mit Hjerte?

Ukaldt var du dengang altid nær,
Leged med mig vaagen og i Drømme!
Nu, jeg kalder dig, o Ven, saa kjær!
Ubønhørt jeg maa i Taarer svømme.

Boer du i det Huus, hvor første Gang
Du har mine Læber lært at smile?
Boer du paa den løvbekrandste Vang,
Hvor du saae min Morgenstund henile?

Blev du i den Lund, som jeg forlod,
Da mig Skjæbnen ud i Stormen kasted?
Hos den Kilde, som fra Bakkens Fod,
Mellem Blomsterne forbi mig hasted?

Boer du høit blandt hine Stjerners Hær,
Som jeg saae paa Himmelbuen tindre?
Har ei Himlen nu det samme Skjær?
Er dens hele Stjernehvælving mindre?

Er ei nu som fordum, Lunden grøn,
Kilden klar udi sin Blomsterramme?
Er min Ungdoms Dal ei længer skjøn!
Eller — er jeg selv ei meer den Samme?

Milde Engel! kom endnu engang!
Fyld min Barm med hine Længsler søde,
Tryl mit Hjerte med din Seraphsang,
Qvæg mit Blik med Haabets Morgenrøde!

See, jeg søger dig — o kom igjen!
Hør, jeg kalder — kom igjen tilbage!
Før mig til det gamle Eden hen —
Eller til det nye du snart mig drage.

St. St. Blicher.

Til Sorgen.

Du, som taus, med sænket Hoved staaer,
Liig en Lillie, knækket paa sin Stængel,
Tornekrandsen om det sorte Haar,
Glædens stille, blege Søsterengel!

Kommer ogsaa du fra Himlen ud?
Kommer du som Regn og Storm og Torden?
Kommer ogsaa du fra Glædens Gud,
Som en Sky for Solen, over Jorden?

Har Du i din Smerte ingen Trøst?
Har du ingen Lindrig i din Taare?
Vækker du kun Sukke i mit Bryst?
Rører du kun Hjertet for at saare? —

Jo! du styrker, skjøndt du bøier mig;
Ei forgjeves skal min Taare rinde.
Jo, jeg elsker, skjøndt jeg frygter dig,
Du min Sjæls tungsindige Veninde!

Jo, jeg elsker dig, min blege Brud!
Elsker dig, som Nattens Skygger dunkle;
Af din Sky gaae Glædens Straaler ud,
Haabets Stjerner i din Skygge funkle.

Kom da, Himlens Datter, naar du vil!
Ei skal Hjertet briste, skjøndt det bæver!
Mod det Lys, min Længsel stunder til,
Du mit Øie fra dit Mørke hæver.

St. St. Blicher.

Løven og Pantheren.

Kong Løve ruster sig til Krig;
Til Høvedsmand er valgt Fyrst Panther;
Og Skovens Dyr forsamle sig,
Til Strid beredt', fra alle Kanter.

Men da nu Hæren opstilt er,
Og Høvedsmanden mønstrer Skaren,
Han seer først Æslet Morten der,
Og siden og Hr. Lampe, Haren.

Forundret raaber han: „Hvad vil
Saa feige Dyr blandt Landets Helte?
Hvad nytter Frygt og Ladhed til?
De sveg jo stedse hvor det gjældte.“

„Nei!“ — svarer Majestæten, — „Vi
Min Ven! vil ingen Kraft forøde:
Brug Haren til Kureer, og i
Trompeten kan Hr. Morten støde.“

Ved rigtigt Valg enhver kan naae
Med eget Pund til Held og Hæder.
Kan Kasper ikke Orglet slaae,
Er han dog god til Bælgetræder.

Fr. Schaldemose.

Af „Regimentets Datter“

(ved Overskou. Musik af Donizetti.)

Det Regiment, som overalt
Glimrer ved Mod, flyver til Seier,
Som Frankrigs Hær Løven har kaldt,
Der Credit i hvert Viinhuus eier,
Fjendernes Død, Elskernes Skræk,
Pigernes Sorg, naar det taer væk —
Det Regiment, som slaaes for hele tre,
Det er nær,
Hurra!
Det er her!
Holla!
Leve det Cenogtyvende!

Keiseren saa tidt Seiren det gav,
At han har sagt, han vil forære
Hver Mand deri en Marschalstav,
Naar i Fred han kan det undvære;
Fjende og Ven det er bekjendt
Som et berømt, stolt Regiment;
Mandfolk med Angst, Piger med Fryd det see!
Det er nær,
Hurra!
Det er her,
Holla!
Leve det Cenogtyvende!

En själ, et hjerta uti Norden vare.

Mel. af O. Lindblad.

En själ, et hjerta uti Norden vare,
Og sångens dufva öfver Sundet fare
Med oljolöf imellan bröder blott:
Normannakraften ljungande med svärden,
Går som ett blodigt rykte än kring verlden,
Och sin odödlighet i skaldens sångar
Ännu som förr den vilde berserk fått.

En högre kraft i trofast kärlek ljungar,
I viljor, djerfva såsom vikingskungar,
Men såsom fosterbröder eniga.
Låt verlden nu den unionen spörja:
När landans genier famnats först, då börja
De ädla folken slutas till hvarandra,
Och frid och bildning och sin ära ha.

Välan, i stilla täflingskamp vi draga:
Som segerbyten må vi vänligt taga
Hvarandras bildningsläror vexelvis.
På våra berg, på våra slätter stiga
Vi dristigt fram och våra fanor viga
I ljusets strålar: hur de svaja herligt!
Hur vårt förbund tar sångens högsta pris:

Hvad anden Stiftar, det skall evigt gälla.
Blot drufvor blöde, når vi nu oss ställa
Emot hvarandra utan agg och harm!
Den ädlaste ibland oss är den förste,
Och högst i bildning är du här den störste
Ty våre anor gå till ljusets fader,
Och Riddarhuset är vår egen barm.

O hvilken vänskap, skön som dagens öga:
När somrar blomma, och när vintrar snöga
Vi flyga till hvarann, som till en fest.
Ideer bytas, hjertan sammangjutas,
Och Nordens sköldar till hvarandra slutas,
Och folken, barn af samma hjeltemoder,
Hvem splittrar, hvem besegrar dem härnäst?

A. Lindeblad.

Mit første Digt.

(1810.)

Endnu engang i længst henfarne Dage!
Fremstiger bag de mørke Mandboms Aar:
Min Ungoms Drømme bringer mig tilbage,
Før jeg i Alderens kolde Vinter staaer.

Og Mindet kommer, liig en Aftenrøde,
Paa Stormens mørke, skybehængte Dag;
Jeg seer dens Ild paa Klippetinden gløde,
Og glemmer Tordnens rædselfulde Slag.

Henrykt jeg føler Fortids svundne Glæder;
De fjerne Dage ere atter nær;
Og sød er Taaren, som mit Øie væder,
Den stille Tungsind er mit Hjerte kjær.

Saa har jeg tidt i dine Blades Susen,
Du Foraarslund! paa Blomsterseng mig lagt;
Mit Øre har fornummet Vindens Brusen,
Men ei min Sjæl af søde Drømme vakt.

Mit Øie paa Bjergbækkens Skummen hviled;
Men mine Tanker vare ikke der:
De fremad til ufødte Dage iled,
Der stege straalende i Morgenskjær.

Da saae jeg Dannens (?) Mø med lønlig Bæven,
En Morgenstjerne klar, paa Himlen staae;
Hun nærmed sig med Vindens lette Svæven;
Med Smiil og Kindens Rødmen til mig saae.

Jeg drog den fagre Skygge til mit Hjerte;
Den milde Lue blussed i mit Bryst —
O Elskov! ukjendt med din vilde Smerte,
I Haab og Længsler har jeg følt din Lyst.

Paa Vaarens Dag hvor ofte har jeg vanket
Paa dine Tæpper, gule Blomstervang!
Taus var min Mund, skjøndt høit mit Hjerte
banked,
Og tusind Glædesstemmer om mig klang.

Musik! jeg da din søde Vælde kjendte:
Til Strengeleg opløfted jeg min Røst;
Den Fryd, som taus nu i mit Hjerte brændte,
Jeg sang engang med Harpen ved mit Bryst.

Til mine Toner Tusinder jeg kaldte;
Jeg havde deres Hjerter i min Haand.
Jeg over Taarer, Suk og Smiil befalte;
I Harpeklang udøste jeg min Aand.

Naar Jordens Brudgom af sit Sovekammer
Steeg i Skjønhed over Bjergets Top,
Og over Himlen spredte sine Flammer,
Og vakte Verden af sin Dvale op:

Da vilde jeg med Tryllepensel male
Dit Billede, o yndefulde Jord!
Naar jeg var bleeg og taus, det skulde tale
Til Fremtids Slægter i utalte Aar.

Hvor ofte stirred jeg med bange Undren
Paa vrede Uveirsskyers vrede Bryn!
Jeg lyttede til Tordnens hule Dundren,
Og fulgte Løbet af de blege Lyn.

Da steeg mit Ungdoms Mod: blandt Kæmpe-
skarer
Jeg gjennem tætte Fjenderækker brød;
Paa Slagets røde Mark jeg trodsed Farer;
Mit Sværd foer ned med Hug og Saar og Død.

De Stærke maatte for mit Ansigt blegne,
Og Hærene nedtrædes i min Gang;
Mit Navn blev hørt og priist i fjerne Egne;
Min Ære løb i Barders Seierssang.

Dog ei i Blodbad voxte mine Glæder;
Men evig Fred var Seierherrens Bud.
Jeg brød Despotens Riis og Slavens Kjæder,
Og fra min Mund gik Jordens Frihed ud.

Saa høi og haabfuld var mit Hjertes Længsel,
Saa freidigen begyndte jeg min Gang,
Min stærke Villie kjendte intet Fængsel,
Min Sjæl sig over Bjerg og Bølge svang.

Saa yndigt smiilte Livet mig imøde,
Een Glædesstrøm fra Vugge og til Grav;
Lys var min Dag, og fjern dens Aftenrøde,
Og uden Storme Verdens vide Hav.

Jeg fløi i Rummet ud — svag var min Vinge;
Fra Phantasiens Æther dalende
Jeg følte Skjebnens Kæmpehaand mig twinge;
Den til min snevre Dal mig knugede.

Min Ungdoms Drøm, saaledes du opfyldes!
Er det de stolte Løfter Du mig gav?
See, Tiden løber; ogsaa jeg henskylles
Med Hoben ud i Glemsels mørke Hav.

Saa mangt et Ungdomsaar er alt henrundet;
De skjønne Drømme daare mig ei meer;
Den dunkle Morgentaage er forsvundet,
Jeg Verden nu i Middagslyset seer.

Dog een — o een endnu jeg har tilbage;
Far hen, o Elskov, Helteroes og Magt!
Rul frem, I Alderdommens kolde Dage!
Af denne Drøm har intet Lys mig vakt:

Af evig Ild opflammet skal jeg sjunge,
Og Tusind henrykt lytte til min Røst!
Min Røst igjennem Tiderne skal runge,
Paa Fjeld, i Dal, ufødte Slægters Lyst.

Kom, naar du vil, du Livets skumle Fjende!
Oplad dig, Grav! — Mit Navn er ikke der.
Du kanst det ei til Kampestenen binde,
Skjøndt Øiet slukt, og Hjertet bristet er;

Mit Navn skal i de fjerne Dage mindes,
Og Fremtids Børn mit Qvad forlyste vil,
Naar Ingen veed, hvor Skjaldens Gravhøi findes,
Og ingen af hans Slægt er mere til.

St. St. Blicher.

Skjaldens Embede.

Du, som kun agter nyttig Daad i Livet,
Viid: til Unytte er ei Glæden givet.
Du holder dog i Buur de Nattergale,
Som kun med Sang sin Føde dig betale;
Blandt dine Æbler, dine Urtebede
Du vil dog Rosen og Violen frede;
Og stærken Eeg, hvoraf dit Huus du bygger,
Jo taaler spæde Blomst i sine Skygger.
Opfylder du end her med stadig Flid
Din Borgerpligt — foragt ei Skjaldens Id,
Miskjend dog ei din Lærer og din Ven:
Han giver dig sit Alt; vil du igjen
Ei laane stundom Øre til hans Sang?
O! den forsinker ei din faste Gang.
Han gaaer fra din en vidt forskjellig Vei;
Dog, tro mig, uden Maal — det er den ei.
Vil Rovdyr du til Mennesker omskabe,
Skal tøiløse Flok sin Vildhed tabe,
Forvandles til et Folk; skal ud af Skove
Og Huler de fremlokkes, og ved Love
Forenes, tæmmes; og naar de skal lære
For Pligtens Bud Ærbødighed at bære;
Naar Kjærlighed skal samle Mand og Qvinde,
Og helligt Baand de vilde Lyster binde:
Da er det Skjalden, som med vældig Røst
Skal røre Hjertet i det haarde Bryst;
Som en Amphion bygge Huus og By;
Som en Prometheus fra den høie Sky
Nedhente Dyds og Andagts skjønne Gnist,
Og ved sin Strengeleeg, som Orpheus hist,
Forvandle Løvers Myrdelyst til Mod,
Og stille Stormen i det hede Blod.

Naar Ynglingen skal modigt sønderrive
Vellystens Baand, og for sit Land hengive
Det varme Ungdoms Blod; naar Frihheds Helte
Skal mod Tyranner drage Sværd fra Belte;
Naar liden Hob skal Overmagten møde,
Og ubetvungen for sin Arne bløde;
Naar Seierherren skal sig selv bekæmpe,
Og Stolthedsluen i sit Hjerte dæmpe:
Da det er Skjalden, med sin Harpes Slag,
Som maner Modet frem paa Stridens Dag;
I Døden dandser Hæren ved hans Sang,
Og Fuglen flyer fra blodbestænkte Vang;
For Fædrelandet Mand og Yngling slaaer.
Bag Sværdet tryg den frelste Arne staaer;
Ei for Guldkronen blottes skarpe Staal,
Kun Borgerkrandsen er det høie Maal.

Naar en Apelles sig i Aanden hæver,
En Billedverden for hans Øie svæver;
Naar raadvild han det hvide Liin udspænder,
Og veed ei selv, hvor Tankens Strøm sig ender;

Naar en Praxiteles Gravstikken fatter,
Forkaster, vælger, og forkaster atter,
Vil af de døde Stene Guder skabe,
Men maa sig i et Hav af Tanker tabe:
Da laaner Skjalden dem sit Ideal,
Han laaner dem Begeistrings Himmelsal,
Han giver Ønsket Retning, Tanken Flugt!
Han Æmnet viser klart og ordner smukt.
Hvad de har anet i det tause Bryst,
Det tolker han med høi og liflig Røst.
Af Skjaldens Skole Konstneren udgaaer,
Og ved hans Haand Udødelighed naaer.
Naar Himlen mørknes trindt, og Jorden truer,
Naar Skyer briste, og de røde Luer
Nedhvirvle sig, og naar med Brag og Bulder,
Hen over Bjerg og Dale Tordnen ruller;
Naar Havet brøler og naar Luften suser,
Orkanen hviner, Himmelpompen bruser;
Naar under Jorden Mørkets stærke Jetter
Nedtrække Bjergene, og Dale letter:
Da svulmer kjækt og vældigt Skjaldens Barm,
Sin Røst han blander med Naturens Larm.
Paa Stormens Vinger hæver sig hans Aand,
I Lynets Flammer seer han Almagts Haand;
I Bølgens Fraaden og i Fjeldets Damp,
I de løsladte Elementers Kamp,
Han seer Alverdens Herres Kæmpegang,
Og følger den tilbedende med Sang.

Naar Torden, Lyn og Storm og Jordskjælv hvile,
Naar Solen leer og lyse Himle smile,
Naar Haabets Farve smykker Mark og Skove,
Og milde Vinde kruse Søens Vove;
Naar Natten alle sine Lys antænder,
Og venligt gløbende Fuldmaanen brænder;
Naar i dens Straaler Bækkens Hvirvler funkle,
Og Fugle slaae i Lundens Skygger dunkle:
Da smelter Skjaldens Sjæl i stille Lyst,
Veemodigt sødt slaaer Hjertet i hans Bryst.
Nu vandrer han i løvbekrandste Bugt —
Nu over Solsystemer gaaer hans Flugt.
I Egens Krone, Rosens spæde Blad,
I Kildens Boble, Himlens Stjernerad
Han seer den evige Algodheds Gang,
Og jublende ledsager den med Sang.

St. St. Blicher.

Livet, en Drøm.

En Drøm? — „En Drøm? og intet meer?
En Gaade uden Nøgle?
Et Skyggeværk, en Stund du seer
Betydningsløst hengøgle.
Et Eden nu — og nu en Ørk;
Først lys og skjøn, men siden mørk;
Hvor Mennesker og Engle vandre
Iflæng, iblinde blandt hverandre."

Men hvor mon Drømmen kommer fra?
Mon du den selv fremkalder?
Og mon den Drøm sig ender da,
Naar Livets Forhæng falder?
Mon evig Nat, foran og bag,
Begrændser Livets korte Dag?
Mon Øiet aabnes for at lukkes,
Mon Lyset tændes, for at slukkes?

Nei! — Den, som Drømmen haver sendt,
Kan og dens Runer raade;
Kun Den, som Sjælens Lys har tændt,
Kan løse Sjælens Gaade.
Klarsynet kan du her ei staae;
Dog, derfor ei i Søvne gaae.
Den Haand, din Leder dig mon række,
Alt her begynder dig at vække.

Lad kun udrinde Livets Strøm,
Det finde vil sin Kilde.
Ei uden Mening er din Drøm,
Om du den forske vilde.
Din Dæmring om en Dagning spaaer,
Hvor Gaaden sin Fortolkning faaer.
Først naar du vorder ganske vaagen,
Først da forsvinder Drømmetaagen.

Drøm kun, mit Barn, drøm sødelig!
En Lysets Engel maler
De Syner, som henrykke dig,
Og i dit Hjerte taler.
Han viser dunkelt i et Speil,
Og puster i de slappe Seil!
Saa fører han ad Livets Strømme
Til Sandhed dig, igjennem Drømme.

St. St. Blicher.

Til Sanggudinden.

Vift blidelig med dine stærke Vinger,
Du kolde Storm, som gjennem Norden gaaer,
Mens Harpen under Stjernehimlen klinger,
Og Sangeren i Natten henrykt staaer:
Ryst ei saa barsk, o Eeg, de nøgne Grene!
Klynk ikke, Nattens Fugl, for du er ene!
Smiil sødt, o Maane, gjennem Skyen ned:
Jeg synger om min Kjærlighed.

Min Seraph, Himlens evigskjønne Datter!
Fra dig udfløb Cherubers første Sang,
Guddommelig hver Gudbomsgnist du fatter,
Indaander Sjælen den med Harpeklang.
Du Ordet er, som var, som er, som bliver,
Ætherisk Tonelegem dig omgiver,
Og saadan svæved du paa Jorden ned,
Og qvad om Tid og Evighed.

Død var Naturen, du har den oplivet:
Du trylled Væsner frem i Luft, i Hav,
Og Jord og Træ og Steen du Liv har givet,
Og Verdner spired op af Verdners Grav.
Naturens Børn til Faderen du vendte,
Høit Sangen lød, og Altarflammen brændte,
Og Jordens Søn blev god, og from, og glad,
Han elsked, leved, og tilbad.

Du smiled i hans Alvor, i hans Lege,
Du smiled i hans Kummer, i hans Fryd,
Du fletted Krands af Laurbær, Myrther, Ege,
Og kronede hver Glæde, og hver Dyd;
Ved dig de Tider leve, som henrunde,
Ved dig de Solglimt lyse, som bortsvunde;
Og Oldtids Fryd og Kummer, Hæder, Daad
Undgik Forgængeligheds Lod.

Saa toner end fra Oldets Morgenrøde
De Djærves Priis, som stred for Fødeland;
Saa leve Kæmperne endnu, som døde,
Og intet Stort af Jorden slettes kan;
Saa glimte Stjerner, som sig syntes slukke,
Saa lyde selv Henfarnes Elskovssukke,
Og døde Barders kjælne Harpeklang
Igjennem Seklerne i Sang.

Og naar jeg legede paa Blomsterenge,
Blandt Roser, Lillier og Fioler smaa,
Jeg kyssed dem og talte med dem længe:
Smaabørn, som jeg, de syntes for mig staae;
Og naar jeg hørte Himlens Fugle synge,
Forlod jeg gjerne Legebrødres Klynge,
Og lyttede paa Fuglene saa glad,
Og syntes at forstaae de Qvad.

Og fro jeg Livets Morgenstund bortdrømmed;
Med yndigt Rosenlys den farvet var,
Og Sjælen i et Tryllehav omsvømmed,
Ukjendt med Laurbærbladet, som den bar;
Men ak! naar ydre Tummel den opvakte,
Og Øiet maatte døde Liv betragte:
Da var jeg Barnet paa den nøgne Strand,
Som Skibbrud leed i fremmed Land.

Dog længe saae jeg ei de Dødelige
Henvandre Hverdagslivets dorske Gang;
Snart var jeg atter i mit Drømmerige,
Og stundom svagt jeg mine Drømme sang.
Til Eensomhedens Dal de mig henførte,
Der førstegang jeg fjerne Toner hørte,
Du Hellige! fra Templet, hvor du qvad,
Og taus jeg knæled og tilbad.

Og dig jeg skued, hulde Sanggudinde!
Du stod ved Templet, vinkede mig bid,
Og jeg mod Templet ilede iblinde,
Men ak; forgjeves var min Gang, min Iid;
Brat Veien var og rastløs Hjertet brændte,
Og Konstens Støttestav jeg ikke kjendte,
Men vildsom vanked jeg, nu hist nu her,
Og kom dig aldrig, aldrig nær.

Men dumpt i Natten lød en Varselstemme,
Og det var Verdensklogskabs strenge Røst:
„Stands Yngling! stræb hiin fjerne Mø at glemme,
Hun vinker ei til nogen jordisk Lyst.
Den Sti, du vandrer, til en Gudbom leder;
Men den gaaer over Verdens bedste Glæder.
Vil du til Templets Laurbærskygger tye,
Fra Jordens Blomsterbed du flye!

Ei meer er Bardens høie Kald hernede,
Som fordum, stort og helligt Gudbomskald,
Ei mere Harpens Sønner elske qvæde
I Borgerhytten, som i Fyrstehal;

De taales, som Smaafugle i det Høie,
Som ubemærkt, uskadelig fornøie,
Som vildsomt flagre uden Ly og Hjem,
. Til Vinterkulden dræber dem."

Og Stemmen hørte jeg, den sørgelige,
Men ei den dæmped Flammen i min Barm.
Jeg veed det. Det er ingen jordisk Pige,
Som breder mod mig elskovsfulde Arm,
Hun vinker ei til flygtig Verdensglæde;
Men jeg vil skue hende, og tilbede,
Og knæle hist ved Altersoden from,
Midt i den Elsktes Helligdom.

Lad Barden end paa Jorden eensom synge,
Umærket blid, som liden Fugl paa Qvist,
For eengang værdig, blandt Cherubers Klynge,
At sjunge nær Alherrens Throne hist!
Let Offret er af stakket Jordlivs Glæder,
Af Dieblikkes Lyst for Evigheder,
Og let er Fuglens Død om Vinteren,
Naar evig Vaar gjenvækker den.

Og modig jeg mod Himlens Datter iled,
Medlidende hver Broder paa mig saae,
Og stundom mig en jordisk Mø tilsmiled,
Da sukked jeg, og monne langsomt gaae.
Og der var Kamp imellem Jord og Himmel,
Og Diet søgte begge og blev svimmel,
En Svagheds Taare heed paa Jorden randt,
Men Himlens hulde Datter vandt.

End vandrer Pilegrimmen ufortrøden,
Du Hellige! henad din Tempelsti;
Du er den Mø, han vorder tro til Døden,
Han gaaer og nynner svagt din Harmonie.
Ryst ei, o Eeg! saa barsk de nøgne Grene:
Klynk ikke, Nattens Fugl! for du er ene!
Smiil sødt, o Maane! gjennem Skyen ned!
Jeg synger om min Kjærlighed.

Ingemann.

Ossian.

Dybt runger Harpen som et Oldtidsqvad,
Høitideligt, som døde Barders Stemme,
Og Aanden hæver sig, tungsindig glad;
Thi Fortids Kæmpegang den kan fornemme.

Det gjengjaldt fjernt fra Harperne i Nord,
Fra Luthas Strømme og fra Morvens Fjelde,
Det gjengjaldt gjennem Sekler lydt paa Jord,
Og sildigst Æt fornam Kraftoldets Vælde.

Og Luen flammed i en Ynglings Bryst:
Ved Nat han lytted til de fjerne Toner,
Mens Bragi rev ham bort fra Danas Kyst,
Og satte ham i hine Klippezoner.

Han skued Kæmpen, Morvens Kongesøn,
Udi hans Morgenstund i Heltes Klynge,
Og hørte Barden, blomstrende og skjøn,
I Fredens Hal om Kampens Bulder synge.

Han fulgte Skjalden i hans Manddomsid
Paa Dødens Mark, saae Styrken for ham bløde.
Og hørte ham hos Brannos Datter blid
Ved Strængeleg forevige de Døde.

Han skued Kæmpen, støttet paa sit Skjold,
Mens trindt de Elskede i Graven segned,
Og Vintren nærmed sig, saa mørk, saa kold,
Og Kraften sveg, og Heltens Lokker blegned.

Han deled Bardens stille Sørgmods Fred,
Mens Oscars blege Mø end til ham smiilte,
Og Pigens Haand henover Strængen gled,
Og Fortids Drømme gjennem Sjælen iilte.

Han fulgte Gubben, blind og træt af Aar,
I sorten Mulm, blandt Gravene saa ene,
Hvor Stormen sused i de hvide Haar,
Mens mørk han sad paa blege Bautastene.

Han saae dig, blinde Skjald! omvanke der
I evig Nat, blandt nøgne Egelunde;
Malvinas Haand dig ledede ei meer,
Og dog — og dog han maatte dig misunde.

Din Dag har lyst, og Fingals store Søn!
O! den har lyst fra Oldtids Morgenrøde,
Og selv din Nat var i sit Mørke skjøn;
Thi Qvad om Dagens Daab i den gjenløde.

Paa Luthas Slette, fjernt i taaget Nord,
En Gravhøi i Aarhundreder sig hæver,
Der smuldre Kæmpens Been i sorten Jord,
Mens høit hans djærve Aand i Skyen svæver.

Hvi gaaer han ikke mørk ved tause Kjær,
Blandt Glemsels ubesjungne Helteskare?
O! skulde Bragis Søn selv vanke der,
Hvorfra hans Harpetoner Helte bare?

Nei, Barden trængte ei til Barders Qvad,
Han skabte selv sig evigt Eftermæle;
Hans Aand i Livet tidt paa Skyer sad,
I Døden kan den ei blandt Taager dvæle.

Blandt sine Fædre vandrer Conas Skjald,
Nær Stjernerne er Kæmpens Id den samme;
Men Himmelbuen er hans vide Hal,
Hans Glavind er den blege Nordlysflamme.

Og let paa Stormens Vinger iler han
Fra Pol til Pol, henover Jordens Svage;
Og Afmagts Sønner nynne „Ossian!"
Og øine Glimt af Kæmpeoldets Dage.

End kneiser Fjeldet paa din Taageø,
Stormsvangre Morvens Drot! og Egen luder
Henover dine Bølgers mørke Sø,
Og Kampestenen stolt dit Navn bebuder.

End suser Stormen gjennem Haslens Qvist,
End vandrer Jagtens Søn hos dine Strømme,
Seer Bardens Aand paa Maanestraalen hist,
Og vogter sig at styrre dine Drømme.

Og over Oceanets dybe Grav
Din Tungsinds søde Melodier rulle,
Og tidt, naar Høien dem tilbagegav,
De lød som Fædres Tale underfulde.

Og Dalens unge Skjald i Natten staaer,
Mens Lynet gjennem mørke Skyer glimter,
Og Barmen svulmer, og han Harpen slaaer;
Thi det er Oldtids Kæmpeæt han skimter.

O! hvælv kun mørk din Himmel, kolde Nord!
Sørg kun i Fred, du kummerbaarne Hjerte!
Der Storhed i de sorte Skyer boer,
Og Fingals Søn mig Veemods Sødhed lærte.

Rung kun, o Harpe! dybt som Oldtidsqvad,
Høitideligt, som døde Barders Stemme,
Mens Aanden hæver sig tungsindig glad,
Mens Fortids Kæmpegang den kan fornemme!

Ingemann.

Døden.

(Efter Mynster.)

Op, Synder! af din Dvale!
See! han for Døren staaer,
Som skal Guds Dom udtale,
Thi Jorderig forgaaer;
See! Livets stærke Fjende,
Den Kæmpe, mørk og kold,
Han vil dig overvinde,
Han æsker Syndens Sold.

Hvormed vil du ham møde?
Hvor er det Sværd paa Jord,
Som Kæmpen kan nedstøde,
For hvem alt Liv henfoer?
Hvor er det Skjold at finde,
Som han ei sønderbrød?
Han stormer frem iblinde:
Det er den blege Død.

I Graven har han hjemme,
Der fører han dig hen.
Fra Mulmets dybe Gjemme
Steg Ingen op igjen.
See! Slægterne bortiled,
„Bliv Støv!" var Støvets Lov;
Og Læben, som nys smiled,
Er Ormens fule Rov.

Forovеn Dødens Bolig
Er skjult med Blomster smaa,
Der sjunger Droslen rolig,
Der Sorgen taus mon gaae;

Forinden sidder ene
  Forkrænkelsen paa Liig,
Og seer hvor dine Bene
  I Muld opløse sig.

Udrust dig! Fienden kommer;
  Strid nu den gode Strid!
Anraab den store Dommer!
  Hjelp Gud! for evig Tid —
Lad Sjælen ei forsage!
  Udstrakt er Kæmpens Haand;
O, lad ham ei borttage
  Den sønderknuste Aand!

Nei! den indgaaer til Dommen;
  Kan den for Gud bestaae,
Da Død, og vær velkommen!
  Du skal ei Seier faae:
Du Livet kan bortrive,
  Du Hjertet knuse kan;
Men Herren skal du give
  Den Sjæl, som holder Stand.

Dog Vee! Hvo kan bestande?
  Skal Lovens Dom bestaae,
Selv Helgenen forbande
  Den Stund, han Lyset saae!
Hvo tør sit Aasyn hæve
  Mod ham, som Tanken veed?
Skal kun den Rene leve
  — Far hen, vor Evighed!

Fortvivl ei! bange Synder!
  See! ved din Side staaer
Den Herre, som forkynder
  Dig Liv, naar Alt forgaaer;
Mod Salighedens Fiende.
  Han rækker dig sit Skjold.
See! du skal overvinde
  Den Kæmpe, mørk og kold.

Paa Skjoldet Korset luer,
  Malt med din Frelsers Blod;
Om Helved nu dig truer,
  Ei synke skal dit Mod.
I Dødens Ormehuse
  Lad Støvet styrte ned!
For Gud skal Korset skjule
  Din Synds Mangfoldighed.

For Dommeren du træde
  Med Skjoldet for dit Bryst!
Og Englene skal qvæde
  Forbarmelse og Trøst;
Dit Liv er ei udslukket,
  Forbømt er ei din Aand,
Din Himmel ei tillukket,
  Din Sjæl er i Guds Haand.

Ingemann.

Dagen og Natten.

(Thorvaldsens Basreliefs.)

Dagen.

Flyv, gjennem Skyer flyv paa Seraphvinger,
Du Himmelmø, som Morgenrøden bringer!
Strø Paradisets Blomster over Jorden!
Forklart ved dig dens Herlighed er vorden.
See, Livets muntre Genius sig hviler
I Flugten paa din Skulder glad og smiler;
Han følger dig paa Barneenglens Vinger,
Og høit i Flugten Lysets Fakkel svinger.
Flyv lystelig fra Øst til Aftenrøde,
Lad Livet røre sig og Hjertet gløde:
Lad Englevingen Taagerne bortlufte,
Lad Himmelblomsterne paa Jorden dufte!
De flagre hen — de flye for alle Vinde. —
Snart vil og du, o Himmelske! forsvinde;
Men flyv, vær glad, og smiil mens du bortiler!
Den vakte Aand ei slumrer meer og hviler;
I Lysets Glands den Livets Engel følger,
Til atter Nattens Slør dit Aasyn dølger.
O, falme da og dine Blomster alle,
Et Frø dog vil maaskee til Jorden falde,
Som spire kan til Lys og Liv gjenkommer,
Og blomstre frem i Evighedens Sommer.

Natten.

  Stille, dalende hensvæver
  Søvnens Moder gjennem Luften;
  Sagtelig et Vindpust hæver
  Lokkerne med Valmueduften;
Let hun blunder, sødt hun drømmer,
Mens hun gjennem Luften svømmer.

See, ved hendes Hjerte hvile
Børnene saa sødt og blunde,
Drømme underfuldt og smile,
Drømme at de flyve kunne.
Klynget tæt til Moderbarmen,
Hvile, svæve de paa Armen.

Hvi maa du dit Hoved bøie?
Moder, seer du ei foroven
Stjerner funkle i det Høie;
Maanen glider over Skoven,
Bjerget klæder sig i Taager,
Jorden blunder, Himlen vaager.

Ogsaa du maa Øiet lukke —
Bøier Kinden mod de Spæde,
Lytter om de ikke sukke,
Om de ei i Drømme græde?
Nei! de hvile taust og rolig,
Med din stille Flugt fortrolig.

Vil du vide, hvad de drømme,
Lyt til Hjertet hos den Lille!
Livets Kilder i det strømme;
Det er ikke taust og stille.
Søvnens Engel seer i Blunden
Lyse Glimt af Morgenstunden.

Dagens Herlighed og Glæde,
Mennesker i spraglet Brimmel,
Bjerg og Dal i Blomsterklæde,
Grønne Jord og lyse Himmel,
Livets muntre Engleskarer
Dandsende forbi ham farer.

Dybt alvorlig Broder blunder,
Venter her ei Morgenrøden;
Høiere hans Længsel stunder,
Ei om Jorden drømmer Døden;
Ei han vaagne skal hernede,
Over Stjerner boer hans Glæde.

Dybt han ahner, fjernt han skuer
Glimt af store Morgenrøde.
Om den Sol, som evig luer,
Og om Livet hos de Døde,
Lyset, som fra Gud udstrømmer,
Derom Dødens Engel drømmer.

Svæv kun hen, og blund i Luften,
Blund og drøm med dine Spæde!
Spred fra Lokken Valmueduften;
Luk hvert Øie til hernede!
Jordens Fryd og Dagens Kummer
Skjul, o Nat, i venlig Slummer!

Ogsaa jeg vil med dig blunde,
Drømme at jeg med dig svæver:
Over Dal og dunkle Lunde,
Over Bjerget jeg mig hæver,
Glider selsomt i det Høie,
Flyver hen med lukket Øie,

Som de Engle smaa jeg klynger
Til dit Hjerte mig fortrolig;
Verdens Sorg mit Bryst ei tynger:
Sjælen flyver let og rolig,
Drømmer om sit svundne Eden,
Drømmer sødt om Evigheden.

Ingemann.

Dødens Vuggevise.

Jeg haver en Vugge, saa varm og saa tæt,
Jeg haver en Vugge, saa pæn og saa net.
See Vaaren i Himmelens Smykke fremtræde,
Den strøer paa min Vugge de Lilier spæde;
Og Lundenes Nattergal synger for dig:
„Sov sødelig!"

Jeg haver en Vugge, saa pæn og saa net,
Jeg haver en Vugge, saa varm og saa tæt.
See Vinterens Skyer, der brydes med Dagen,
Bedække min Vugge med hvideste Lagen.
Frygt aldrig for Vinterens mørkeste Sky;
Du slumrer i Ly.

Paa Jorden miskjendes den reneste Dyd;
Paa Jorden ei blomstrer den sandere Fryd.
Der Haabet dig skuffer, der Venskab dig saarer,
Og Elskov dig Bægeret fylder med Taarer.
Her smiler din Engel, den venlige Død:
Glem Jorderigs Nød!

Kom elskede Vandrer! Du est jo saa træt!
Dig favner min Vugge saa varm og saa tæt.
Jeg tager din Byrde, bortaander din Kummer,
Og dysser dig ind i den sødeste Slummer.
Saa kom da; jeg lægger i Vuggen dig ned
Til Salighed.

C. L. Sander.

Hr. Hem og Hr. Sem.

To Riddere droge fra Leding,
Og det var rige Hr. Hem,
Ved Siden red paa sin Abildgraa
Den unge Ridder Hr. Sem.

Hr. Sem red paa sin Abildgraa,
Hr. Hem paa Vallakken sad:
„Hvor drager I hen, unge Ridder Sem?" —
„Jeg vil mig ride til Stad.

„Jeg rider mig til den liden Stad
Hist ved hiin salte Sø,
Der fanger jeg mig en Jomfru skjøn
Alt til min Fæstemø." —

— „Og vil I fæste en Jomfru skjøn
I By ved salten Sø,
Saa kan vi jo ride baade did:
Der vil jeg og fæste en Mø."

Og fritted unge Ridder Hr. Sem:
„Hvad er den Pigelils Navn?" —
— „Maria hedder den Lilievand,
Hun sove skal i min Favn." —

— „Maria hedder den Lilievand?"
Hr. Sem blev sort som Jord;
„Det siger jeg Eder for Sanden,
I hende ret aldrig faaer.

Det siger jeg Eder for Sanden,
Maria I aldrig faaer;
Thi hende er det jeg fæste vil;
Hun er saa væn en Maard." —

Og meldte rige Hr. Hem saa snild:
— Hans Ganger den var saa rap —
„Hvo først naaer Møllen, først malet faaer,
Thi vil vi ride om Kap." —

Og sporede han sin Vallak snel,
Hr. Sem spored Abildgraa,
Og rede de over Steen og Stub,
Af Flint sprang de Funker smaae.

Saa fore de over Stub og Steen,
Af Flint sprang de Funker smaae;
Men da de kom til Borgeled,
Da styrtede Abildgraa.

Og der de kom til Borgeled,
Hr. Hem vilde oversætt';
Men Vallakken løb en Staver i Liv,
Og det gik ei saa let.

Paa Jorden laae de Beilere to,
Baade med Qvide og Harm;
Hr. Hem havde brudt et Sidebeen,
Og unge Hr. Sem en Arm.

Ved Borgeled stod den liden Smaadreng,
Han kyndede paa Stand den Nød;
Paa Borgen bar man de Riddersmænd,
Og lagde paa Hynde bløð.

Og det var unge Ridder Hr. Sem,
Han meldte med sørgeligt Snille:
„I brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
Det Varsel huer mig ilde.

I brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
Alt for den væne Maard,
Og aner mig, Enden bliver paa Leg,
At Ingen af os hende faaer."

Og det var Maria den Lilievand,
Randt Taare paa Rosenkind;
Hun pleied dem baade med Linned og Urt,
Og gik baade ud og ind.

Hun pleied dem baade med Urter og Liin,
Og gik baade ud og ind;
Og meer og meer stod de Ridderes Hu
Alt til den Jomfru fiin.

Og i sit Hjerte den Rosensblom
Var unge Hr. Sem saa huld,
Men hvergang hun paa Hr. Hem mon see,
Hun havde baade Angest og Kuld.

De Dage ginge, de Uger gik,
Der gik vel Maaneder trende,
Og lægt blev Sidebeen, lægt blev Arm;
Men Saaret i Hjertet mon brænde.

Og beiled Hr. Hem, og beiled Hr. Sem;
Den Mø var heel angest og mod,
Hun havde Hr. Sem i Hjertet kjær,
Men ingen hun det tilstod.

Og det var stolte Ridder Hr. Hem,
Han drog sit Sværd med Harm,
„Hvad ei skjøn Jomfruen raade vil,
Det raade vor egen Arm.“

Og det var unge Ridder Hr. Sem,
Tog Glavind udi Haand,
Og kæmped de for den Rosensblom,
Dem baade til megen Vaand'.

Den første Gang de i Skjoldet hug,
Fornam de om Sværdene bed;
Den anden Gang de i Skjoldet hug,
Det trilled paa Jorden ned.

Den tredie Gang, der de sammenfoer,
De Sværde farvedes røde,
Og Hjelmen brast, og Panderne brast,
Og de slog hinanden tildøde,

Og det var Maria den væne Mø,
Randt Taare paa Liliekind;
Saa ene hun ganged af Borgen ud,
— Men aldrig meer gik hun ind.

Saa ene hun ganged af Borgen ud,
Alt til den mørke Fjord;
I Fjorden fandt de den Jomfrues Liig,
Og gjemte det dybt under Jord.

De lagde den Mø i Agerland,
Men ikke i christen Jord;
Og Mariager kaldes den Stad,
Alt ved hiin mørke Fjord.

Og nær ved Byen to Kirker staae,
Dek aldes end Hem og Sem,
Og indenfor Kirkernes hvide Muur,
Der har man jordet dem.

Saa hvile de Kæmper bag hviden Muur,
Paa Ageren Møen tidt gaaer,
Og hvergang de Klokker ringe til Liig,
Det klynker ved mørken Fjord.

Ingemann.

Paa Møens Klint.

Nu, da Aftensolen svinder
Bag den skovomkrandste Bred,
Nu, da Nattens Lys oprinder,
Medens Evighedens Minder
Stige funklende herned:
Sidder jeg paa hviden Kyst,
Og med Øiet jeg forfølger
Havets skumbeklædte Bølger,
Brusende i Kraft og Lyst.

Hvorfra disse dybe Stemmer,
Denne underfulde Klang?
Friske Toner jeg fornemmer,
Alt hvad Havets Dybde gjemmer
Ruller i den sære Sang:
Liig et Suk fra bundløs Grav,
Torden liig, der mat sig bryder,
Verdens stærke Røst, der lyder
Fra det store Verdenshav.

Hvorhen storme disse Bølger
Med de hvide Rygge hist?
Stærke Vind! som nu dem følger,
Som med Skummets Slør dem dølger,
Siig, hvor fandt I Hvile sidst?
Hist i Vesten, hist i Øst,
Hist ved Sydens varme Strande?
Har I trykket Nordens Pande,
Stolte Bølger! til Jert Bryst?

Kommer I fra Dybets Rifter,
Hvor sig skjuler Verdens Vrag,
Hvor de vældige Bedrifter
Ligge Liig — hvor Mørket stifter
Aldrig med den lyse Dag?
Kyssed I den Dødes Mund?
Ham, som tusind Favne dækker,
Ham, som ingen Morgen vækker
Af et hundredaarigt Blund.

Randt I om de stolte Værker,
Fra den Tid, der været har:
Kraftens overblevne Mærker,
Skjønheds svundne Underværker,
Som den gamle Verden bar?
Saae I Alt hvad Dybet fik,
Hvad der fandt sin Grav i Boven?
Mere værd end Alt heroven —
Mere værd — det dog forgik!

Først naar Fjeldets Sider smelte
Paa den sidste, store Dag,
Først naar Havets Skaaler vælte,
Naar sig løser Jordens Bælte
Med det frygtelige Brag!
Da skal ud af Dybets Nat
Stige frem hvad nu bevares,
Da skal atter aabenbares
Den nedsunkne Verdens Skat.

Indtil da du ruller, ruller,
Hav, uendelige Hav!
Døver Stormen med dit Bulder,
Bærer Snekken paa din Skulder,
Styrter den i Dybets Grav.
Frisk som da du først frembrød,
Trykker du med Ungdomsvarme
Jorden i de fulde Arme,
Kæmpekraftig, mild og blød.

Klare, blaalig-grønne Dække
For den aldrig maalte Bund!
Hvad som du kan mægtig trække
Sjæl og Øie — kraftig vække
Alt som du i Hjertets Grund?
Bøielig som svagest Siv
Fik du Verdens halve Styrke,
Himlens Dybde, Nattens Mørke,
Dagens Lys og friske Liv.

Du, som gjemmer Aftnens Stjerne,
Morgnens Rødmen i dit Skjød,
Du, som fra det høie Fjerne
Drager længselfuld og gjerne
Lys og Farve til dig ned:
Støvets Bryst hvor er du liig!
Mens du Jord og Himmel favner,
Fuld af Uro dog du savner
Fredens stille Aand i dig.

Fr. Paludan-Müller.

Ode til Søvnen.

Aander sagte, Vestenvinde,
Milde Luft, udgyd din lunkne Strøm!
Søde Søvn, omfavn Selinde,
Mig til Held, med Lunas bedste Drøm!
Flyder sagte, klare Bække!
Grene, bæver stille nu!
Ingen Lyd den Dyrebare vække!
See den Skjønne sover nu.

Lund, dit mørke Løv afvende
Solens Brand fra hendes Leiested!
Bløde Lilier, favner hende!
Kostbar Last, hvoraf I bøies ned!
Blindhed straffe Faunens Øie
Som sig drister hid at see!
Fly og dø, du Slange, som tør bøie
Giftigt Hoved hid at see!

See hvor sødt den Skjønne hviler,
Yndighed omringer hvert et Lem!
Kinden blusser, Munden smiler,
Purpurrød og lokker Vellyst frem!
Brystet hæver sig og daler
Fængslet af det snevre Baand,
Fromhed sig i hvert et Træk afmaler;
Thi den boer i hendes Aand.

Søvn, jeg for din Guddom knæler,
Gratien jeg dig omfavne seer,
Kun paa ny du dig formæler*),
Gratien et borget Navn kun bær.
Evig skal jeg dig ophøie,
Pasithea! ved hvis Barm
Søvnen først tillukkede sit Øie;
Jorden sov og al dens Harm!

Naar hver Dag i Aarets Tider
Svanger med nye Plager stiger ned,
Fra dit Mørke du nedglider
Skabningen at skaffe Ro bereed!
Dagens Plagers Folk forsvinder,
Sygdoms pinefulde Brand
Køles i den Letheflod, som rinder
I dit Trolddoms sorgfrie Land.

Sommerdagens Ild antænder
Steen og Sand i Ørkens lange Stie,
Vandringsmandens Saale brænder,
Dødelig den Luft han aander i!

*) Søvnen var gift med Pasithea, den yngste af Gratierne.

Naar hans Øielaage lukkes,
Steenstrøet Leie Blødhed faaer,
Ved din Kraft snart Dagens Brand udslukkes,
Balsom gydes i hans Saar.

Fuglene mod Natten ile
Til sin Green og kjendte Sovested;
Qvæget slæber sig til Hvile,
Knælende for Søvnens Guddom ned;
Menneskets og Qvægets Længsel
Ved hver Aften Maalet naaer;
Milde Søvn! hver Morgen af dit Fængsel
Gjenfødt Skabningen udgaaer!

Naar sig Vinternatten hvælver
Fyldt af Storm og Snee om Himmelen,
Naar af Frost den Usle skjelver
Og paa Straa maa bringe Natten hen,
Da kan du, o Søvn! oplive
Det halvfrosne Blod igjen!
Snee og Slud lad Stormen nu kun drive,
I din Arm han trodser den.

Iis- og sneebedækte Flader.
Nøgne Træer og al Naturen mørk
Vinterdagen blot tillader
Øiets Kreds, den hele Kreds er Ørk;
Men i Søvnens Duun indhyllet
Skrækker Vinteren ei meer,
Vinteren forsvandt, og jeg fortryllet
Floras Pragt i Drømme seer.

Saa hver Aarets Nat medfører
Nyskabt Fryd udøset af dit Skjød
Jordens kjærlige Velgjører!
Trættet Krop og Lemmer dobbelt fød;
Qvægede som Engens Planter,
Naar mod Morgenen de staae,
Smilende med sine Dugdemanter,
Landmænd glad til Arbeid gaae.

Slaven selv, hvis Lemmer nage
Haarde Baand i eenlig Nattestund,
Slaven glemmer al sin Plage
Paa sit Straae udi en rolig Blund;
Guldet her af Flober strømmer
Usøgt mod hans Hænder frem.
Stolt han nu, skjøndt lænkebunden, drømmer
Om Monarchers Diadem.

Blot naar Dødens Engel svæver
Om den Seng, hvor Gravens Offer er,
Det omsonst din Bistand kræver,
Ene det din Afmagts Vidne bær;
Snart en evig Søvn omspænder
Den fortærte Syges Krop;
Fængslet af din Broders kolde Hænder,
Lukkes Øiet meer ei op.

Lad kun Harpax Øret række
Idelig til mindste natlig Lyd;
Lad hans gyldne Dynger dække
Livets Ro og ubetalte Fryd;
Han din Sødhed kun foragter,
Agrypnie hans Vellyst er;
Han sin Skat i Blinde selv betragter,
Naar ei Dagen lyser meer.

Lukkes end hans Øienlaage,
Frygtens Orm dog stedse vaagen er,
Blindet af din Troldboms Taage
Han sit Guld i tusind Farer seer;
Mordere paa Liv ham true,
Rige Ladninger forgaae,
Flammende han seer den grumme Lue
Til hans kjære Skat at naae.

Søvn, jeg for din Troldbom knæler
Vinker du, en ny Natur opstaaer!
Afmagt din Magie besjæler,
Flora paa besneete Marke gaaer;
Naar du Drømmehjulet vælter,
Fylder Sceptret Slavens Haand,
Snart den Skat, som Sekler grov, bortsmelter,
Jordens Guder gaae i Baand.

Barnets Arm betvinger Løver,
Gylbent Haar paa skaldet Isse groer,
Hæshed selv en Stentors Stemme døver,
Lammet tryg blandt Ulve boer;
Daarer blive Salomoner,
Feige trodse Philips Søn,
Nattens Fugl slaaer Philomenes Toner,
Selv Medusa bliver skjøn.

Bøi, du Nattens Gud, dit Øre
Til min Sang! gjør Usles Malurt sød!
Mættelse din Kraft tilføre
Den, som græd aarvaagen for sit Brød!

Lykken blind sin Skat bortskjenker,
Giør den vaagne Drømmer riig —
Lad da den, som Dagens Kummer krænker,
Dog lyksalig drømme sig!

Fly mig ei! min Øienlaage
Lad ei meer dit Opiat modstaae!
Lad ei Elskov ene vaage
Nagende i Hjertets mindste Vraae!
Lad ei Nattens Taushed brække.
Suk fra mit beklemte Bryst!
Lad min Blund ei Natphantomer vække,
Og mig levne skuffet Lyst!

Lad Selinde, som indhylles
I dit Slør, i Drømme favne mig!
Lad den Grummes Sjæl fortrylles!
Vækkes op, min Sjæl i Længsel liig!
Lad mit elskovsfyldte Øie
Tale Hjertets hede Sprog!
Lad en Strøm af Graad det Hjerte bøie,
Som ei vaagen for mig slog!

Men skal hun din Ro blot smage,
I din Arm for Trolddom hvile fri —
Fører den da til mig tilbage,
Synk mig ned i evig Lethargie!
Skjenk mig Lunas Elskers Lykke!
Evig Lyst mod evig Harm
Drømmende skal jeg dog hende trykke
Til min lykkelige Barm!

P. S. Frimann.

Tiderne.

En Elsker liig, den hede Soel nedbaled'
Og efterlod en Rose sig til Minde,
Som for Naturens Længsel den afmaled'.

Saa rød den stod paa Vesterbjergets Tinde
Og i en overjordisk Lue brændte,
Som alt for snart for Øiet maatte svinde.

Mit tankefulde Blik mod den jeg vendte,
Og vilde alt dens Undergang beklage,
Jeg jo hvert Øieblik den maatte vente.

Da falmed' og de store Blade fage,
Og sprebtes fjernt og nær paa Land og Bølge,
Kun Stilken, Bjerget, ene blev tilbage.

Men mine Taarer, hvad jeg ei vil dølge,
Med barnlig Fylde ned ad Kinden fløde,
Dog var en stor Idee i Synets Følge.

Saa svandt, Romanzial din Aftenrøde,
Som Jord og Himmel underfuld forgylded'.
Men snart i Nattens Skjød Naturen døde.

Først Hella's Genius, hvem Verden hylded',
Paa Jorden reised' Konstens høie Throner
Og Formen med Guddommeligt udfolded'.

Da Guderne med Sceptere og Kroner
Saaes frem af Elementerne at stige,
Til Himlen løftede paa Hymnetoner.

Og som det Skjønne og Guddommelige,
En Tvillingblomst, mod Stjernerne sig hæved',
Blev Jordens Dyrker Guders ædle Lige.

Nu mod Ideens rene Æther svæved'
Det lette Liv, opløftet over Trangen,
Og det Undværlige til Lykke kræved'.

Meer end Natur gjenlød i Digtersangen,
Paa Stenens Haardhed Skjønheds Maanskin hviled'
Og Hjertet banked' efter Lyraklangen.

Og snart fra Konstens bedre Verden iled'
Den blide Rhythmus til det Virkelige,
Til Livet, ligt et Konstværk, yndig smiled';

Mens høit til Himlen, Haabets lyse Rige,
Paa Hymner og paa Længselssukke baaren,
Det Virkeliges Virakduft, saaes stige.

Lovsjungne Tid, som lys og blid, liig Vaaren,
Hver Skjønhed og hver Glæde trofast tjente,
Endnu til aldrig opnaaet Mønster kaaren:

Din Soel gik ned — med Nordens Kraft foreente
Sig Sydens Ynde til en anden Alder,
Som mandig kæmpede og barnlig meente.

Romanzia! da fra dit Øie falder
En sælsom Aftenrøde paa Naturen
Og Aanders Rige ned til Jorden kalder.

Imellem Sydens Stjerne og Arcturen
Det Underfulde sig gigantisk hæver
Fra Jordens Kjerne op til Luftazuren;

Og høit som det, paa Kraftens Spidse, svæver
Det stærke Liv imellem Drøm og Fare,
Mod Himlen smilende imens det bæver.

Da Korsets Helte i en hellig Skare
Vidt over Hav og Forbjerg Ørk og Mose,
Mod Dagens Porte Himlens Banner bare;

I Elskovs luttrende Apotheose
Hver Dame Himlens Frue liig blev funden;
Blandt Riddersværd en tornevoxet Rose;

Med Heltedaaben Sangen gik forbunden
Og Sværd og Harpe at samklinge lærte,
I samme Haand af samme Krands omvunden.

Forhaante Old! forbi dit store Hjerte
Slog høit mod Himlens Barm og Kæmpestyrke
Fremstod i hver din Daad og Fryd og Smerte.

Dit stjernefulde, billedrige Mørke,
Da Veemods søde Graadbug turde rinde,
Hvor skjønt mod Eftertidens klare Tørke!

Hvor stor din Kraft, som høit fra Farens Tinde
Hver Krands bortrev, mod de nedsjunkne Glæder,
Som kun i Levnet stakket Liv kan finde!

Ja! skjøn med Kors og Glavind du fremtræder,
Af begge underfulde Blomster springe
De synes groede paa ukjendte Steder.

Til Krands de yppigt om din Hjelm sig svinge.
Mens Aander, Engle, Feer, Sylfer stige
Af Kalkene med Sommerfuglens Vinge
Og stifte, o Romanzia! dit Rige.

Schack Staffeldt.

St. Helena.

Midt i Havet staaer en Øe?
Fjernest Maal for dristig Skipper
Hæve sig dens steile Klipper
I den kæmpehøie Sø.
Der Orkanens Aander boe,
Over Bølgen der de suse,
Der de stærke Storme bruse
Uden Rast og uden Ro;
Der har vildest Fugl sin Rede,
Der, imellem Fjeld og Hav,
Tvende dunkle Pile frede
Om den store Keisers Grav.

Hvad — den slumrer, Høiheds Aand?
Den, hvem Jorden var for lille,
Den, hvem Stormen var for stille,
Den, som sprængte alle Baand.
Knuste Døden denne Barm?
Denne Kraft, der meer ei ruller.
Der, liig Atlas' høie Skulder,
Bar en Verden paa sin Arm.
Blev til Intet Storheds Billed,
Lige stolt i Vel og Vee,
Som for Lyset frem har stillet
Lykkens mægtige Idee?

Ja — til Hvile her han gik!
Hver en Kraft nu slumrer rolig:
Magt og Vælde her sin Bolig
I det snevre Kammer fik.
Glemsels Aand med sagte Fod
Vandrer her, og alle Blade,
Der om Seierskrandsen sadde,
Strøer den ud i Dødens Flod.
Dog — om Storhed Saga værner,
Frisker op den glemte Glands,

Slynger høit mod Himlens Stjerner
Hans udødelige Krands!

Der den fængsler Blik og Sind,
Lyser mægtig over Jorden;
Kalder Syden, vinker Norden
Til Beundring af dens Skin.
Imod den har Tid ei Magt,
Avinds Piil gaaer sløv tilbage,
Mens en Rad af friske Dage
Om dens Straaler holde Vagt.
Den skal Fremtids Øie lede
Over Verdens vide Hav,
Hen til Klipperne, som frede
Om den store Keisers Grav.

Hvo var han? — Som Ørnens Flugt,
Naar paa understærke Vinger
Allerhøiest den sig svinger,
Hvor hvert jordisk Blik er lukt:
Saa i Livet var hans Gang!
Som et Lyn til alle Sider,
Mellem Iis og Pyramider
Han sit stærke Glavind svang.
Hvo var han? hvis Navn bevinget
Foer som Storm fra Syd til Nord,
Han, hvis Arm, af Lykken tynget,
Holdt i Favn den halve Jord? —

Storheds Barn! Geniets Søn!
Hovmods vældige Betvinger!
Skjæbnens underfulde Finger
Snart for Lyset snart i Løn!
Seirens Styrer, Kampens Gud,
Frugt af hundredtusind Grave,
Midt i Friheds stolte Have
Kæmpetræets største Skud!
Friheds Morder — dog dens Amme!
Vuggen for dens store Sag,
Lynet for dens rene Flamme,
Helt i hundred vilde Slag!

Meer end dette — Tidens Speil
Var hans Liv, hvor frem sig stilled
Kraftens colossale Billed,
Kæmpedyder, Kæmpefeil.
Som Giganterne hans Magt
Stræbte kjækt mod Himlens Stjerne,
Kun det Høie, kun det Fjerne
Stod med denne Aand i Pagt.

Krandsen greb han — den, som bringe.
Død, skjøndt evig Herlighed;
Stigende paa Ørnevinger
Bragte Byttet han herned.

Han, Prometheus' ægte Søn,
Deelte Straffen med sin Fader:
Til de vilde Klipperader
Lænket fast, han fik sin Løn.
Og forbauset Verden saae
Eventyret uden Mage,
Stort og tragisk selv i Klage,
At forsvinde og forgaae.
Nattens Skygge alt det fjerner;
Men forglemmes vil det ei,
Medens Evighedens Stjerner
Vandre over Tidens Vei.

Disse Klipper, denne Plet,
Holder her i snevre Skranker
Alle Heltens høie Tanker,
Tæmmer her hans Styrke let.
Her hans stærke Seierssværd,
Her hans laurbærkrandste Throne,
Her hans gyldne Verdenskrone
Bytte blev for Ormes Hær.
Frugten af utrolig Lykke,
Arvingen til evig Priis,
Vandrer, her en stille Skygge
Paa de stille Skyggers Viis.

Storheds Grav blev denne Øe!
Høiheds Aander danned Scenen:
Klippen selv er Bautastenen,
Mindet er den dybe Sø.
Musen staaer paa Fjeldets Bryst,
Klio med den ædle Pande,
Og mod alle Verdens Lande
Toner mægtig hendes Røst:
See min Straf og see min Løn!
See det Værk, som jeg fuldendte!
See den Stjerne, som jeg tændte
Klar og evig, i min Søn!

Fr. Paludan-Müller.

Mindesang om Kong Frederik den Sjette.

Paa sin Liigseng ligger Kong Frederik hvid.
Fra Buggen hans Puder var haarde.
Dansken ham glemmer ret ingen Tid,
Velsignet hans Navn skal vorde.
Ak! for Kongen ringe Danmarks Klokker.

Var ham Kronen tung, blev ei Hjertet haardt.
Gud saae hvad Sorg han maatte bøie:
Skuffed ham Lykken, veeg Glæden bort,
Det skulde hans Sjæl ei bøie.
Nu for Kongen ringe Danmarks Klokker.

Han var Dansk, som Danrigets bedste Mand,
Og Retsinds Krone har han baaret.
Jævn var hans Tale, og Tanken sand,
Og Sindet saa lyst som Haaret.
Nu for Kongen ringe Danmarks Klokker.

Han var mild. Han stod ved sin Faders Haand
I Folkets arnebundne Dage;
Mildelig løste han Bondens Baand
Og rørtes ved Negerens Klage.
Nu for Kongen sørge frie Mænds Sønner.

Han var fød og baaren til Kroner to;
Den ene skulde han kun bære.
Lykken var ham falsk; men hans Folk var tro;
Og gammel blev han med Ære.
Nu for Kongen sørge Danmarks Sønner.

Han var fast. Han standed i Keisersal;
Ret aldrig Dansken skal det glemme —
Danrigets deiligste Vang og Dal
Han værned med mandig Stemme.
Nu for Kongen sørger Danmarks Hjerte.

Han var viis. Han satte til Folket Liid:
Han saae hvor Kræfter laae i Dvale;
Tungebaand led han ret ingen Tid,
Om Lov bød han Folket tale.
Nu for Kongen sørger Folkets Hjerte.

Sjette Frederik havde os Alle kjær;
Ham skinned Kjærlighed af Øie.
Fattigmand traadte hans Throne nær,
Gud glæde hans Sjæl i det Høie!
For vor Fader ringe Danmarks Klokker.

Ingemann.

Alvilde sørgmodig og ene.

Alvilde sørgmodig og ene
Ved Glommen en Høstaften sad.
Tungt susede Grantræets Grene
Til Pigens veemodige Qvad.

„Saa mat og saa venlig du smiler,
O, Sol! liig en døende Ven,
Hvis Smiil paa den Elskede hviler,
Og trøster og saarer igjen.

Din kraftløse Straale opliver
Ei mere den sørgende Jord
Snart hvirvlende Sneefog fordriver
Dit sidste velgjørende Spor.

Mens Løvet saa raslende falder,
Flyer Fuglen fra blottede Hjem.
Ad Magen saa sørgelig kalder,
Taus sørger Naturen med dem.

O! engang i blidere Dage,
Til Lidelser endnu uvant,
Da var det min eneste Klage,
At Somren saa hastig hensvandt.

Dig, Thorgrim! for evig berøvet,
Hver Glæde berøvet med dig,
Mig trøster hvad før mig bedrøved,
Nu sørger Naturen med mig.

Dog — Vaarsolen atter vil smile,
Den bringer ei Thorgrim igjen;
Mig skjænker kun Graven den Hvile,
Som røvedes mig med min Ven."

Saa sang hun; i Øiet hang Taarer,
Liig Riimdug paa visnede Blad.
Tungt faldt de Elskendes Taarer.
O! vee den! som stiller dem ad.

C. Koren.

Uffe hin Spage.

Vermund gammel var og graa;
Træt af mange svare Krige
Sad han hjemme i sit Rige,
Blind, med Purpurkaaben paa.
Skjalden monne Harpen slaae;
Naar han sang om svundne Dage,
Vendte Mindet flux tilbage,
Og det blinde Øie saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Listig for sin Magt lod sørge,
Sendte Bud, lod Vermund spørge,
„Kan Den herske, som er blind?"
En Herold i Salen ind
Traadte frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spiir og Krone
Og med Haanden under Kind.

„Fred med Danmarks gamle Drot!
Hid til dig mig Sverting sender.
Uden Sværd ved dine Lænder
Taus du sidder paa dit Slot.
Mon det er for Riget godt,
At en kraftløs Olding bukker
Under Kronens Vægt, og sukker?
Gjør da Navnet Kongen blot?

Dette er min Herres Bøn,
At du flux ham Thronen rømmer,
Som det sig en Olding sømmer,
Lever hen din Tid i Løn,
Eller ogsaa at din Søn
Mod min Konnings Søn uddrager;
Hvo da Seierskrandsen tager,
Tager ogsaa Kronen skjøn."

Uffe, saa var Sønnens Navn,
Gjorde Kongen tidt bedrøvet;
Mælet var ham plat berøvet.
Tunge, smertelige Savn!
Hjemme, Arm med Arm i Favn
Stille sad han, ei sig rørte;
Stor han var, men aldrig førte
Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen udi Taarer brast.
„Maa jeg sligt mig lade sige?
At i fordums Kamp og Krige
Slog jeg dradelig og fast.
Hvi er svundet nu med Hast
Livets Kraft som Dagens Straale?
Magtesløs jeg nu maa taale
Mine Fjenders Overlast.

Fuldtvel snilde Sverting veed,
At mig mine Kræfter skuffe,
At min Søn er stum, at Uffe
Er min Ulykkalighed.
Odin seer fra Hlidskjalf ned!
Blind jeg vil i Marken møde.
Den som Nidding er, skal bløde.
Bring din Husbond den Besked!"

„Herre!" lød Heroldens Svar,
Sømmer det sig Svertings Vælde,
Kraftesløse Gubber fælde?
Slig en Seir var vunden snar.
Send den Arving, som du har.
Lad ham ud i Kampen drage,
Lad ham efter Sværdet tage,
Før han efter Spiret taer."

Alle Kongens gode Mænd,
Støtted til de brede Sværde,
Monne moxen sig forfærde,
Stirred taus til Sønnen hen.
Odin før var Landets Ven,
Værned om vor gamle Ære,
Skal nu denne Skiftning være
Morderen, som qvæler den?

Som nu Blikket hen i Løn,
Med Fortrydelse og Lede,
Med Forbittrelse og Vrede,
Vendte sig til Kongens Søn,
Foer en Rosenfarve skjøn
I hans Ansigt op og malte
Kinden rød og Læben talte
Førstegang, ved Folkets Bøn:

„Sikkert Sverting skal fortryde,
Al den Haan, han viste mig.
Sandelig, jeg siger dig!
Ei min Stang hans Søn skal bryde;

Men vil han mit Hjerte fryde,
Lad ham end til dette Værk
Bringe med en Kæmpe stærk.
Begges Hjerteblod skal flyde."

Høist forbauset ingen Mand
Kunde sin Forundring hemme
Da de hørte Uffes Stemme,
At han tale var istand;
Thi fra første Ungdom han
Mægted ei et Ord at sige,
Og nu talte han tillige
Kjækt og fagert for sit Land.

Saxeren i Skjægget loe
Over den forvovne Tale;
Men i alle Kongens Sale
Blev man lystelig og fro.
Han vil stride Een mod To!
Han, hver ærlig Kæmpes Kummer,
Han er vaagnet af sin Slummer!
Skaffer Kongens Arne Ro?

Bort fra Dannerkongens Hal
Gik Herolden med sit Følge,
Kongen kunde ikke dølge
Egen Fryd blandt Glædens Gjald.
„Du, som lød dit tappre Kald,
Du, som ender Vermunds Qvide,
Du, som Een mod To vil stride,
Dig besynge skal min Skjald!

Min ulykkelige Søn,
Stum af Fødsel, svag af Evne,
Som sin Fader ei kan hevne,
Leve skal sin Tid i Løn.
Du bønhørte Svertings Bøn,
Du skal arve Vermunds Throne,
Bære denne gyldne Krone,
Denne Purpurkaabe skjøn.

Da nu i det gyldne Mor
Kongen saa at tale hørtes,
Hver en Kæmpes Hjerte rørtes.
Ak, den blinde Gubbe troer,
At ei Sligt i Sønnen boer!
At det er en Andens Stemme!
Lad os da hans Smerte hemme,
Flux med glade Trøstensord.

Det er eders egen Æt,
Herre! løb i Kongens Sale;
Han er viis og han kan tale,
Han har Æren ei forgjet.
Han sin Fader skaffer Ret.
Det var ham, som Ordet sagde.
Ilden, det i Øiet bragte,
Vidner han vil holde det.

Da Kong Vermunds Taare randt;
Knæet vakled, Læben bæved,
Did har sine Hænder hæved —
„Ak! I fare vel med Tant?
Men hvo ei sig grum forbandt
Med min Fjende, han ei nøle;
Bring ham hid, at jeg kan føle,
Om I ogsaa taler sandt."

Da nu Uffe rolig stod,
Stor og stærk og føer af Lemmer,
Og iblandt de andre Stemmer
Høit sin Stemme klinge lod;
Ravede til Thronens Fod
Kongen ned, sin Haand han lagde
Paa hans Skulder, græd, og sagde:
„Ja det er mit Kjød og Blod!

Siig mig Elskte! uden Blu,
Hvi fra dine Barndomsdage,
Uden Fryd og uden Klage,
Om saa stille vandred du?
Stod, min Søn, da ei din Hu
Til den tause Ro at bryde?
Til din Røst at lade lyde
I Naturens Røst, før nu?"

„Fader!" — saa var Sønnens Svar, —
„Sjelden ei min Tunges Lænker
Dine Fjenders Raad og Rænker
Pludselig opdaget har.
Mens i Kraft du Kronen bar,
Var min Røst til ingen Nytte;
Nu først kan den understøtte
Haanden, som til Værge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
Flux et Harnisk og et Skjold;
Og en Glavind, stærk og bold,
Binder hurtig ved mit Belte.

Ravnen skal ei længer svelte,
Kommer Sverting for min Arm.
Han skal føle Uffes Harm,
I sit Blod han sig skal vælte.

„Dernæst du mig ogsaa sige,"
Vedblev Gubben i sin Tale,
„Hvi du her i disse Sale,
Uforsøgt i Kämp og Krige,
Æsked To fra Saxens Rige?
Hvis nu Begges Blod ei flød?
Ak, min Søn! det blier min Død,
Hvis du maa for Magten vige."

„Hertil svared Uffe saa:
„Jeg den Skam vil nu aftvætte,
Som os Viggo før og Kette
Ubesindigt førte paa;
Da de mon Atisle slaae,
To mod Een, mod Kæmpe-Tro,
Jeg vil stride Een mod To,
Saa skal Rygtet glemt forgaae."

Ind i Hallen nu med Hast
Man en prægtig Brynie bragte.
Om det brede Bryst den lagde,
Snørte den til Skuldren fast.
Ringen sprang og Pladen brast!
Thi den fulde Barm, i Trængsel,
Taalte ei sit snevre Fængsel,
Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie, gjort af ny,
Støbt af Jern, man om ham spændte.
Men da Uffe Kroppen vendte —
Bred han sønder den, som Bly!
Kongen hørte dette Gny.
Da ham Sagen kom for Øre,
Lod han den af Salen føre,
Og sin Søn en anden flye.

Men da den nu ogsaa snart
Revned over breden Skulder,
Da hver Pandserring med Bulder
Brast, og intet Baand blev spart:
Da det glat var aabenbart,
At han Intet kunde føre,
Hvis han skulde Kroppen røre;
Skjøn, men fast af Kæmpeart!

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend;
Sagde: „Gak til Skabet hen!
Hent mit Harnisk ufortøvet,
Og min Hjelm med Egeløvet,
Og mit lange stærke Skjold,
Til den kjække Yngling, bold,
Brøster det — er alt berøvet!"

Og den gamle Kæmpe gik,
Aabnede den lukte Kiste;
Og en Rustning flux sig viste
For det vidøbstne Blik.
Stærke Nagler, Prik ved Prik,
Lyste fra de gyldne Plader.
Tykke Skæl sad tæt i Rader
Og sin Glands af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm,
Asa-Thor i Guldet lued,
Vister han til Jorden skued,
Høit fra Himlen paa sin Karm,
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoede Belte
Vinkte han de vrede Helte
Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank,
Ei den mindste Rift og Skramme
Gjorde Vermunds Daab tilskamme,
Smal den ned i Midien sank.
Til en Kæmpe føer og rank
Var den gjort, ved stærke Lænder
Funkled steenbesatte Spænder;
Til en Herre fri og frank!

Hjelmen gylden, tung og lukt,
Var ei Dannisheb berøvet;
Ovenfor i Egeløvet
Ydun vandt sin skjønne Frugt,
Som saa herligt og saa smukt
Voxer hist i Asers Have,
Er Udødeligheds Gave,
Lige sød af Smag og Lugt.

Skjoldet hvælvet, langt og stort,
Tungt selv for en Kæmpe tapper,
Var med stærke Kobberknapper
Rundt besat, og kunstigt gjort.

Endnu aldrig gjennembort,
Var det Sværdets Slag en Tøile;
Indenfor, den stærke Bøile
Blødt med Zobelskindet for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
Frem for Dagens lyse Flammer,
Efter at i mørken Kammer
Mange Aar de havde lagt.
Uffe tog den gyldne Pragt,
Og hver Helt, som var tilstede,
Halv med Frygt og halv med Glæde,
Gav nu paa hans Gjerning Agt.

Og med Fryd Enhver da saae,
At de Hoser, sølverhvide,
Sadde rundeligt og side.
Dernæst tog han Hjelmen paa.
Op han monne Nettet slaae,
Og de gule Lokker rulled
Rigt og deiligt ned fra Gulvet.
Det var skjønt at see derpaa!

Men da nu det Harnisk blankt,
Fast han vilde om sig spænde,
Og sig derpaa vilde vende —
Mærkte han — det var for trangt!
Heller ikke nokssom langt!
Og idet han sig mon vride,
Brast det i den ene Side,
Og han drog sin Aande angt.

Kongen hørte Pladen briste,
Luften blev med Klage blandet!
Ingen bedre var i Landet.
Denne Prøve var den sidste.
Da nu Ingen længer vidste
Mindste Raad, da sagde Uffe:
Frygten skal mig ikke skuffe,
Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtig fra sin Esse
Hid den sorte Smed i Hast,
At han med sin Hammers Last,
Brynien her kan sammenpresse.
Lad ham nogle Nagler hvæsse,
Og dem rundt om Kløften slaae,
Saa vil jeg i Kampen gaae.
Lette Vaaben ei belæsse.

Treen nu ind, med hurtig Gang,
Efter Sønnens kloge Tale,
Flux en Smed i Kongens Sale
Med sin Hammer og sin Tang.
Jernet imod Gulvet klang;
Og den høie Hvælvings Brag
Gjentog lydt hvert Hammerslag,
Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møie
Halv igjen var bragt istand,
Sagde Kongens Søn: „En Mand
Regner ikke Alt saa nøie.
Jeg forsigtig nu maa bøie
Over Skaden snildt mit Skjold.
Giv et Sværd nu i min Vold,
At min Fjende det kan døie.“

Mangt et stærkt og fagert Sværd
Bragtes nu med sleben Klinge,
Men naar han det vilde svinge —
Sprang det i hans Hænder qvær!
Da nu Kongen denne Færd
Fik af sine Mænd at vide,
Drog han Sønnen til en Side
Hemmelig, og talte der:

„Elskte Søn! For Sværdets Savn
Skal du ikke dig bedrøve.
Flere her du ei skal prøve;
Eet jeg kjender, Skrep, ved Navn,
Som i Jordens dybe Favn
Ligger langt fra Sol og Dag.
Der jeg selv det gjemte, svag,
Da det var ei meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
Hist i hine fjerne Bjerge
Gav mig det to kloge Dverge,
Smedet under sorten Jord.
Udi ingen Kæmpes Gjord
Stikker sligt, thi lod jeg skjule
Det i Jordens dybe Hule.
Blomster over Skatten groer.“

Lod sig dernæst hemmelig
Nu den gamle blinde Gubbe
Føre hen, hvor tør en Stubbe
Over Jorden hæved sig

„Dette Træ er sat af mig!"
Sagde Kongen, da hans Fod
Stødte mod den visne Rod.
„Her er Vaaben, Søn! for dig.

Tag du nu i Hast din Spade;
Grav saa med Forsigtighed,
Til den støder klangfuld ned
Mod den haarde, blanke Plade."
Uffe gjennem Jordens Flade
Grov nu, paa sin Faders Bøn;
Varsom var den stærke Søn,
For sit Vaaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skjød
Skarpen Spade Jorden flytted,
Uffe stirred, Kongen lytted?
Endnu intet Vaaben lød.
Mere dybt at grave bød
Gubben nu, og see en rusten
Glavind, udi Hjaltet brusten
Frem sig gjennem Muldet brød.

Kongen hæved fro sin Røst:
„Nu du Vaaben har i Hænde,
Som du kan mod Fjenden vende."
Trykte Sønnen til sit Bryst.
Ham var det kun liden Lyst
Med sligt Sværd i Kamp at drage;
Taug dog, for ei bort at jage
Gubbens allersidste Trøst.

Men da han tillige saae
At hans Glavind, løs af Ælde,
Let i Kampens stærke Vælde
Lod sin Tunge sønderslaae,
Vilde han dog prøve paa
Kraften, mod et Træ, som ene
Stod, og strakte sine Grene
Grønt mod Himlens stille Blaae.

Da Kong Vermund nu fornam,
Hvad hans Søn forsøge vilde,
Sagde han: „Da var det ilde,
Om min Skrep mig gjorde Skam,
Fordum var den sjelden tam;
Ikke troer jeg, dette Gjemme
Mægtet har dens Kraft at hemme
Og dens Eg at gjøre lam.

Lad da fare sligt Forsøg,
Skjebnen kun derved du frister;
Thi hvis denne Glavind brister,
Flyer vort sidste Haab som Røg.
Som en rovbegjerlig Høg
Vist den styrter paa sit Bytte.
Lad da Sligt, som hverken nytte
Kan for Alvor eller Spøg."

Ynglingen betænksom stod.
Med en Brynie kort og brusten,
Med en Glavind løs og rusten
Ud han skulde gyde Blod. —
Dog forsvandt ei Heltens Mod!
Muntert sang den vevre Lærke;
Hjem fra Marken gik den Stærke,
Med sin Fader, Fod for Fod.

Og en Hær blev sammenkaldet,
For at gaae mod Svertings Hær,
Hen til Eideren, for der
At bedømme Vaabenskraldet.
Piben lød og Luren gjalded,
Standsed ved den brede Flod.
Paa den anden Side stod
Svertings Mænd, alt vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Frø,
Der paa Heden er at skue,
Voxed til en eenlig Tue,
Stod i Elven midt en Ø.
Hverken Hustru eller Mø,
Kæmper ene den betraade,
Hvergang Sværdet skulde raade
Og en Berserk skulde døe.

Hen til denne Holm nu foer
Uffe med sin gamle Fader,
I de brustne Vandserplader
Og med Sværdet i sin Gjord.
Saxerne ham Døden svoer.
Begge, fra den anden Side,
Mon de ham imøde skride,
Paa den elv-omflydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
Var i Hjertet heel urolig:
„Ei med Vaabnene fortrolig
Er min Søn. Ak falder han!

Sætter ved den bratte Strand
Stolen med sin Hynde bløð.
Mærker jeg min Uffes Død,
Styrter jeg mig ned paa Sand."

Blev nu med et roligt Mod
Sværdet flux fra Hoften revet,
Ind, hvor Kredsen vidt var skrevet,
Kæmperne man træde lod.
Ilden i den Gamles Blod
Selv den hvide Lok forynøte,
Vildt den sig for Stormen slyngte
Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold
Traadte da saa trøst og fro
Mod de vrede Saxer to;
Hver en Kæmpe stærk og bold.
Ind paa ham med megen Vold
Hug de nu mens Øiet brændte;
Da sin Skrep ei Uffe kjendte,
Bødte han kun med sit Skjold.

Kongen hørte Fjendens Hug
Hart mod Sønnens Vaaben klinge,
Som med Skjoldets haarde Ringe
Skjermed sig, og med sit Buk.
Vermund gav et ængstligt Suk.
Længer ud til vilden Strand
Trak sin Stol den gamle Mand,
Løsnede sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart,
I det raske Kæmpeværk,
Ved sit Slag, alt mere stærk,
Sværdets gode Kraft og Art;
Hug han drabeligt og svart
Brat den Ene let, som Sivet,
Med sin Glavind gjennem Livet,
At han styrted ned med Fart.

Vermund, som var Kampen nær,
Monne Mandefaldet høre,
Sagde med et henvendt Øre:
„Der fornam jeg Skrep, mit Sværd!"
Sønnenshæd erlige Færd
Folkets Frydeeraab udtrykte.
Da sin Stol fra Vandet rykte
Gubben og fik Livet kjær.

Frem med megen Vælde brød
Svertings Søn nu, for at hevne
I det frygtelige Stævne
Sin Ledsagers bratte Død.
Sank da ned mod Hjelmen rød
Uffes Glavind ufortøvet,
Brat paa Længden blev han kløvet,
Styrted i sit Blod, som fløð.

Vermund i sit Purpurklæde,
Sagde, vendt til Slaget hen:
„Der fornam jeg Skrep igjen?
Skal jeg smile eller græde?"
En Herold for Kongens Sæde
Treen og qvad det muntre Vers:
„Een paa langs og Een paa tvers!"
Da græd Gubben høit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
Toned fra de Danskes Leir,
Hjem de Danske drog med Seir,
Tvungen Saxen gik i Harm.
Uffes Pande, heed og varm,
Friedes nu fra Hjelmens Glands,
Kjøltes med en Egekrands,
Rakt ham af en Piges Arm.

Og de Danske drog tilbage,
Skjaldes høie Harper lød.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage;
Froe var Vermunds sidste Dage.
Uffe blev en Kæmpe stærk,
Altid sindigt var hans Værk;
Derfor kaldtes han den Spage.

Oehlenschlæger.

Oldtiden havde en god Skik.

Oldtiden havde en god Skik:
Arbeide maatte krydre Maden;
Fyrsterne selv bag Ploven gik,
Pakkede Kornet selv i Laden.
Smaaherrer! kjende I Le eller Lo?
Kunde I tærske for Føden? Jo, jo!

Sulte I maatte, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Oldtiden havde nok en god Skik:
Huuslighed klædte en Fyrstinde;
Til al den Stads, hvori hun gik,
Selv Hendes Høihed maatte spinde.
Smaapiger bruge nu Fødderne nok;
Mon de kan dreie den snurrende Rok?
Særkeløs bleve de, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Mage dertil var denne Skik:
Frøkener gjorde Huset Nytte,
Malkede selv en Lædskedrik,
Satte den frem i reenlig Bøtte.
Bøtter og Melk er for Bønder og Fæ;
Frøken og Junker er skaaren af Træ.
Kæmper vi havde, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Ei at forglemme den skjønne Skik,
Love og Folk vare lige gode,
Redelighed var Politik,
Dannemænd da hverandre troede.
Nu har vi Jura og Statskonst og Eed;
Ingen for smukke Folk sikker sig veed.
O, hvilken Lykke, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Hører, Børnlille! nok en Skik:
Stadighed var i Smag og Sæder;
Datteren glad til Høitid gik
I sin Moerlilles Brudeklæder.
Nu dreier Moden som et Hjul os omkring,
Aargammel Stads er en gyselig Ting.
O, hvilken Vinding! om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Dette var og en kostelig Skik:
Gjestfri Velkomst løste Tungen,
Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,
Latter og Omqvæd rensede Lungen.
Nu har man glimrende kold Assemble,
Ligesom Maaneskin spiller paa Snee.
Og hvor langt bedre, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Endydermere var det og Skik:
Fias hedde Fias og ei Fadæse,
Ingen da Navn af Autor fik,
Førend han havde lært at læse.
Nu skriver Hver, som kan tygge en Pen,
Piner sin Muse, og trætter sin Ven.
Vel vore Øren om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Item var det og Oldtidens Skik:
Konen tiltakke tog med Manden;
Han ikke efter Friller gik;
Hun lod ham have Ro i Panden.
Konen nu kjælent som Vagtelen slaaer,
Manden saa lønlig paa Dumpejagt gaaer.
Vel vore Glutter, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Priselig var og denne Skik:
Pigerne kom lidt seent til Dandsen,
Sjelden de sig en Skovtuur fik;
De bar, med Rette, Hæderskrandsen.
Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
Skjænker sin Mand en fem Maaneders Dreng.
Vel mangen Brudgom, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Hører endnu en herlig Skik!
Brudgom og Brud vare lige sunde,
Konen hvert Aar en Arving fik,
Ottepunds Karle, røde og runde.
Hun ingen Helbred og han ingen Marv,
Hvad kan de gjøre til Fædrelands Tarv?
Vel Efterslægten, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skik:
Døttrene maatte lave Maden,
Blev fra Parnas og Pikenik,
Søndagen saaes de kun paa Gaden.
Nu har de Følelser, Læsning og Vid,
Kan ikke sætte en Gaas paa Spid.
Vee vore Piger! om det gik
Efter hiin gamle gode Skik.

Tode.

Sang for Nordmænd.

Mel. af Ibsen.

Hvor herligt er mit Fødeland,
Det havomkrandste gamle Norge!
Sku disse stolte Klippeborge,
Som evig trodse Tidens Tand, —
Urverdners gamle Bautastene,
Der gjennem Klodens Storme ene
Som Kæmper end i Brynjer blaae
Med Sølverhjelm om Issen staae.

Da Aukathor saae Norges Fjeld,
Sin Kongestol han der opreiste;
De Kæmper, som mod Skyen kneiste,
De hvede hans Heltesjæl.
Naar høit i Sky sin Vogn han kjørte,
Sin Hyldest han fra Klippen hørte;
De Kæmpestemmer hyldede Thor, —
Da var der Helteold i Nord.

Da seer jeg, hvor min Nordmand gik
I Stormgang fast, saa Jorden bæved;
Ham Døden var en Mø, som svæved
Udi hans Arm med Frejas Blik
Og i en Rundbdands over Valen
Ham hæved op til Gudesalen,
Og end i Livets Aftenstund
Et Drapa kvad den blege Mund.

Jeg har de gamle Sagn saa kjær:
Naar Luren gjennem Dalen toner
Veemodig mellem Birkens Kroner,
Da drømmer jeg om Blod paa Sværd.
Naar Fossen vildt fra Klippen skummer,
Sin monotone Bas den brummer,
Da tykkes mig, jeg hører Klang
Af Vaabenstorm og Skjaldesang.

I Fjeldets Søn endnu jeg seer
Et Skud af gamle Kæmpestammen;
I Øiet funkler Helteflammen,
Som freidig kun ad Faren leer.
I Pigens Øine blaae jeg skuer
Uskyldighed og Sjofnas Luer,
Og Iduns evigunge Vaar
Paa hendes Kinder farvet staaer

Ja, herligt er mit Fødeland,
Det gamle, klippefaste Norge,
Med Sommerdal og Vinterborge,
Der evig trodse Tidens Tand!
Om Kloden rokkes end, dets Fjelde
Skal Stormen dog ei kunne fælde;
Som Bauta end de skulle staae
Og vise, hvor vort Norge laae!

Lad dadle Qvinderne hvo vil.

Mel. af d'Alleyrak.

Lad dadle Qvinderne hvo vil;
Foruden dem vi Intet vare!
Jeg vil, saalænge jeg er til,
Dem altid elske og forsvare.
Hvem var fra Hjertets første Slag
Vor Barndoms ømmeste Veninde?
Hvem trøster os til sidste Dag? —
Det gjør den hulde Qvinde.

Hvem la'er os hvile i sin Arm,
Mens vi i Barndomsaldren sove?
Hvem bar os under kjærlig Barm?
Hvem vilde Livet for os vove?
Hvem skylde vi dets fagre Lys?
Hvem staaer som Moder for vort Minde?
Hvem gav os Ømheds første Kys? —
Den vennehulde Qvinde!

Derfor skal denne glade Sang
En kjær Erindrings Minde bære,
Og Hjertets Fryd ved Glassets Klang
En hellig Skytsaand offret være.
Naar Glædens Krands er visnet hen,
Og intet Tilflugtssted vi finde,
Mod Livets Aften bli'er igjen
Vor Fryd den hulde Qvinde.

Sang ved Bølgerne.

Læg dit Øre, læg dit Øre
Til den dybe Strand!
Stærke Røster skal Du høre,
Som ei glemmes kan!
Vil Du nemme, vil Du nemme
Disse Toners søde Klang —
Det er dem, du hørte hjemme
I Din Moders Buggesang.

Er Du rig, da læg Dit Hoved
Ned til Havets Bryst!
Har i Fred Du aldrig sovet
Paa den mørke Kyst, —
Svandt i varselfulde Drømme
Mellem Tvivl og Frygt Din Ro:
Ved de stærke, dybe Strømme
Skal Du slumre sødt og fro.

Er Du arm, da læg Dit Hoved
Trygt ved Havet ned!
Har ei sødelig Du sovet
Hist paa Jordens Bred,
Gav Din Sjæl i stærke Drømme
Aldrig Fred og Hvile Rum:
Ved de stille, dybe Strømme
Vinker Dig en salig Slum.

Seer Du hist, hvor Straaler gløde
Paa den dybe Fjord,
Og en hellig Aftenrøde
Straaler over Jord!
Hører Du, hvor Bølgen sjunger
I den stille, dunkle Qveld,
Hvor som Tunger fjernt det runger
Fra det alvorsfulde Væld!

Hist, hvor Sølvervoven leger
Herligt som tilforn,
Stiger Leirekongens Bæger,
Kæmpers Drikkehorn.
Derfor maa vel Bølgen sjunge
Underlig, vemodig-fro;
Derfor tolker sødt dens Tunge
Nordisk Kjærlighed og Tro.

Ja! naar Blik og Øre lukker
Sig for sidste Gang,
End i Dødens Slum dig vugger
Bølgens dybe Sang,
Gjennem Evighedens Strømme,
Over alle Stjerners Gang,
Skal Du drømme, skal Du drømme
Om Din Bølges Buggesang!

H. J. Hansen.

Vikingen.

(Efter Geijer.)

Kun femten Aar gammel, mig Stuen blev trang,
Hvor jeg boede hos Moder min,
Og Dagen hos Gederne blev mig saa lang
Jeg skiftede Lyst og Sind;
Jeg drømte, jeg tænkte, jeg veed ikke hvad,
Jeg kunde som før ei meer være glad
I Skoven.

Med luende Hjerte paa Fjeldet jeg sprang,
Og stirred i vildene Hav;
Mig syntes saa liflig Bølgernes Sang,
Naar de gaae i det skummende Hav;
De komme fra fjerne, fjerne Land,
Ei Baand ei Lænker dem binde kan
I Havet.

En Morgen fra Stranden et Skib jeg saae,
Som en Piil ind i Vigen det skjød;
Da svulmed min Barm, mit Hjerte mon slaae,
Nu kjendte jeg Raad for min Nød.
Fra Gederne løb jeg, fra Moder min,
Og Vikingen tog mig i Skibet ind
Paa Havet.

Og Vinden i Seilene tog med Magt,
Rask fløi vi paa Bølgens Ryg.
I blaanende Dyb sank Fjeldets Pragt,
Og jeg var saa glad og saa tryg.
Med Faders rustne Sværd ved min Lend,
Jeg svoer at erhverve mig Riger og Mænd
Paa Havet.

Kun sexten Aar gammel jeg Vikingen vog,
For han skjældte mig skjægløs og bløb;
Jeg Søkonge blev, — over Havet drog,
Til Hilburs Leg var jeg fød;
Jeg Landgang gjorde, vandt Slot og Borg, —
At skifte vort Rov, var vor mindste Sorg
Paa Havet.

Vi drukke Mjøden af Horn med Lyst
Alt paa den stormende Sø;
Fra Bølgen behersked vi hver en Kyst, —
I Valland jeg tog mig en Mø;
I tre Dage græd hun, men saa blev hun fro;
Med Jubel vi lode vort Bryllup boe
Paa Havet.

Engang jeg eiede Borg og Land,
Luunt sad jeg som Blommen i Æg;
Jeg sørged for Riget og Menigmand,
Og sov inden Laas og Væg.
Det var en heel Vinter, — den syntes mig lang,
Og skjøndt jeg var Drot, var mig Jorden trang
Imod Havet.

Jeg ingen Ting gjorde, men havde ei Ro
For at hjelpe hver hjelpeløs Gjæk.
Jeg Muur skulde være om Bondens Bo,
Og Laas for Tiggerens Sæk.
Paa Tyve og Eder og Rettergang da
Jeg hørte mig mæt — „Var jeg langt herfra
Paa Havet!"

Saa bad jeg; — men bort svandt Vinteren lang,
Og med Lilier Strandbredden strøes,
Og Bølgerne sjunge den gamle Sang,
Og klinge: til Søes! til Søes!
Og Vaarvinde spille om Dal og Høi,
Og frigjorte Strømme styrte med Støi
I Havet.

Da greb mig den gamle Længsel paastand,
Mig lokkede Bølgernes Brag.
Jeg strøede mit Guld over By og Land,
Og slog min Krone i Qvag;
Og, fattig som før, med et Skib og et Sværd,
Drog mod ukjendte Skjebner i Vikingfærd
Paa Havet.

Som Vinden frie vi leged med Lyst
Paa fjerne brusende Sø;
Vi Mennesker saae, paa fremmede Kyst,
Paa hiin Viis leve og døe;
Dog Kummeren stedste der lægger bi,
Men Sorgen ei kjender Vikingens Sti
Paa Havet.

Og atter blandt Kjæmper speided mit Mod
Efter Skib i det fjerne Blaae.
Kom Vikingeseil, da gjaldt det Blod,
Kom Kræmmeren, — ham lod jeg gaae.
Kuns blodig er Seiren den Tappre kjær,
Og Vikingevenskab det knyttes med Sværd
Paa Havet.

Stod jeg om Dagen paa gyngende Stavn,
I Glands for mig Fremtiden laae;
Saa rolig, som Svanen i stivgroet Havn,
Jeg foer ad det brusende Blaae;
Hvert Bytte, jeg mødte, det var da mit,
Og Haabet, som graalige Dyb, saa frit
Paa Havet.

Men stod jeg om Natten saa stolt og gjæv,
Mens Voven sig mægtigt brød,
Da hørte jeg Nornerne slaae deres Væv
I den Storm, over Dybet skjød.
Som Bølgernes Brusen er Menneskets Kald,
Beredt bør man være til Modgang og Fald
Paa Havet.

En Snees har jeg fyldt, — da kom Ulykken svar,
Og Søen nu fordrer mit Blod;
Den kjender det godt, den drukket det har,
Hvor Kampen saa drabeligt stod.
Det brændende Hjerte, det banker saa fast,
En kjølig Vo skal det faae med Hast
I Havet.

Ei klager jeg, for mine Dage var faa,
Snel var, men god, deres Fart.
Fleer Veie til Gudernes Sal mon gaae,
Og bedst er at komme der snart.
Med Dødssang de klingende Bølger slaae,
Paa dem har jeg levet, — min Grav skal jeg faae
I Havet.

Saa synger paa eenlige Klippehøi
Den skibbrudne Viking blandt Brændingers
Støi,
Op sluge ham Havets Vande, —
Og Bølgerne synge den gamle Sang,
Og Vinden skifter ustadig sin Gang,
Men den Tappres Minde — skal stande.

Chr. Winther.

Mosters Skjærmbræt.

Naar Kulden barsk sig nærmed'
Naar Vintrens hvide Bier sværmed',
Var der saa hjemligt og saa lunt i Mosters
Stue,
Paa Flisekakkelovnen saae jeg malet smukt,
Hvorledes Jonas blev af Hvalen slugt.
Idyllisk knistred' Ildens røde Lue.
For Dørene hang Tæpper og et paa Gulvet
laae,
Og grønne Tafts-Gardiner for Vinduet man
saae.
Paa Væggen var der i forgyldte Ramme,
Med Tulipan i Haanden en Madamme;
(Saavidt jeg troer,
Var det min Moders Vedstemoer).
Desuden saae man al vor Slægt i Silhouetter.
Men hvad der meest behaged' mig og lille Fætter,
Det var et Skjærmbræt, nydeligt at skue,
Thi Billeder var klinet smukt derpaa,
Og jeg og Fætter, vi var' dengang smaa,
Og sad paa Skammelen i Mosters Stue.

Vi saae hvorledes bort fra Paradiset
Adam og Eva løb af Frygt for Riset,
Den Gang de havde gjort den gode Gud imod.
Kain flygtede med Mærket paa sin Pande.
Syndflodens Vande
Gik over Skov og Bjerg. I Arken Noa bad.
Og Duen kom med Haabets Olieblad.
Ved Ørknens Kilde Hagar sad,
Og Drengen hviilte bleg i hendes Skjød;
Det fæle Sodom' sank i Flamme-Gløb;
Vi hørte Josephs Klager,
Saae Pharao med samt Ægyptens Plager.
Her tog' de Barnet Moses op af Vandet,
Der førte han, som Mand, sit Folk til Canaans-Landet.
Med Spil og Sang drog Jephtas Datter ud.
Vildt hærged' Samson, her stod Ruth som
Brud.
Nu saae vi Drotten,
Den bange Saul, hos Hexen hist i Grotten.
Kong David sad med Harpen i sin Haand;
Hist førtes Folket bort i Lænker og i Baand.
Imellem Fædre-Hjems Ruiner
Nomade-Skaren gik med Sorgens Miner,
Da lyste Stjernen for det taarefyldte Øie,
Og Engle sang: „Jehova i det Høie."
De hellige Konger tre ved Krybben stod',
Hvor Oxen kyssed' Jesu-Barnets Fod.

— Saa tidt og gjerne
Vi saae derpaa, og i vor lille Hjerne
Fremstod en Verden underfuld og smuk.
Men ak, en Morgen blev der Graad og Suk;
Ved Døren holdt en Reisevogn — klart skinned'
Solen;
Den lille Fætter skulde langveis bort til
Skolen.
— Jeg saae ham ei i hele otte Aar,
Men nu igaar
Fortæller Moster: „lille Fætter kommer
Endnu i Dag, og bli'r her for i Sommer."
Da blev jeg ret saa glad; hvert Barndoms
Minde
Randt mig isinde;
Jeg glemte reent, jeg var alt femten Aar.
Saa underligt mit Hjerte slaaer,
Da jeg ham hører komme. Ak, saa bange
Jeg bag det gamle Skjærmbræt skjulte mig.

Han kyssed' Moster, Gud, saa mange Gange!
Og sagde: „Hvor jeg længtes efter Dig!"
— Han var saa smuk, jeg havde knap ham
kjendt,
Men nu var han jo ogsaa en Student.

Snart fandt han mig: ak, jeg var næsten død!
Jeg følte, jeg blev ganske rød.
Ak, hvor hans Kys dog brændte, min Kind
var luehed;
Jeg slog mit Øie ned —
Da stod en lille Dreng med Kogger og med Pile
Paa Skjærmen her;
Ei før vi lagde Mærke til ham der,

Nu syntes han saa ondskabsfuldt at smile.
Thi før, da jeg og Fætter vare smaa,
Vi heller paa de andre Stykker saae,
Nu vil han hævne sig med sine Pile.

H. C. Andersen.

Fiskerierne i Norge.

Hvo stemmer min Sang til de smidige Toner.
Der svømmende lege som Fisken i Bæk?
Hvo lærer mig tælle det Havs Millioner,
Som Sjælen opfylde med Vellyst og Skræk?
Hvo aabner mig Afgrundens dybeste Huler,
Og viser mig Veien til Frugtbarheds Skjød,
Som Tusinde mætter, og Tusinde skjuler,
Som Rigdom opsluger, og glæder med Brød?
Tritoner, Havfruer, Naider
Forsvandt i de lysere Tider.

Min Tanke vil drukne blandt vrimlende Mængde
I Bække, i Elve, i Søer og Hav,
Forskjellig af Skabning, af Smag og af Længde,
Enhver os til Bytte dog Skaberen gav:
Han truer — de flygte — Han vinker — de komme
Og hvor de forlade nødtørftige Strand,
Staaer fattige Fisker hos Karrene tomme,
Og trækker unyttige Baade paa Land,
Om Brødet han leder og sukker,
Naar Havet sin Kilde tillukker.

„Gak Døden i Møde," saa taler den Arme
Til grædende Hustru og hungrende Smaa,
„Vil Himlen sig over vor Nød ei forbarme,
„Af Trang i vor Hytte tilgrunde vi gaae,
„Her boe vi paa Klippen, den bær os ei Grøde,
„Og hvo kunde sige til Stenen: bliv Brød;
„Uheldige Moder, som Sønner mig føde,
„O! havde den fundet i Vuggen sin Død!
„O! maatte dem Sotten[1]) bortrive
Før Hungerens Offer de blive!

Stakaandet skreg Sønnen fra Bjergenes Toppe:
„I Baaden, min Fader! hist Vaagen[2]) er fuld,
„Der Maagerne sværme, der Brislinger hoppe,
„Der venter os Fisken, der finde vi Guld.
„Langt ude paa Havbrynen[3]) saae jeg de Hvale,
„Som holde paa Rovet en frygtelig Vagt,
„Hvor Brugden[4]) sig soler i døsige Dvale,
„Der saae jeg de Springeres modige Jagt!
Saa Sønnen til Faderen sagde,
Og raske fra Landet de lagde.

Usynlige Banker, som loddes med Møie,
Opdages saa hurtig ved Mærker i Land[5]);
To fastsatte Punkter man søger saa nøie,
At disse den tredie opdage paa Vand,
Hvis øverste Flade var liig allevegne,
Saa blank og saa blaa, og saa slet og saa hvid.
Mon Videnskab lærte min Fisker at regne?
Nei! Himlen og Nøden, Erfaring og Tid.
Nu flyder hans Baad over Grunden,
Hvor Fiskene vrimle paa Bunden.

Her kaster han Dræggen, det Baadenes Anker,
Udvikler sit Snøre, og mader sin Krog.
Den uvisse Lykke paa fiskløse Banker,
Hans Møie saa tidt, og hans Længsel bedrog.
Tveanglede Forsynd[6]) ved Blyloddet falder
I Dybet, og Fiskeren lurer, og seer,
Og føler, og venter, og Himlen paakalder.
Det rykker — han drager — han svæver — han leer.
Jo tungere Byrde han trækker,
Jo gladere Haab det opvækker.

De rognfulde Fiske i Baaden indslænges,
Og Armen ei trættes, før drægtige Baad
Skal slæbes til Landet, der staaer hun og længes,

---

1) Sotten er hos norske Bønder Nomen genericum paa al epidemisk Sygdom.

2) Vaag er en Arm af Søen, som strækker sig ind til Landet, kortere end en Fjord, og trangere end en Viig.

3) Havbrynen kaldes den yderste Bank, som i mere og mindre Afstand fra Landet, strækker sig langs ud fra Norges Strandside.

4) Brugden, squalus maximus. Denne Fisk kan nogle Timer i Rad sees sagte svømmende med næsten den halve Krop over Vandet, dog kun i stærk Varme og klart Solskin.

5) Dette kalde Nordmænd at tage Meed. Formodentlig af meta.

6) Forsynd: Den finere Snøre, hvorved Angelen eller Krogen er fastsurret til den grovere. Denne finere Snøre er en Favn lang.

Som nylig udøste den bittreste Graad,
Den Moder saa frydefuld iler til Stranden,
Og forud hun siger: „see! Baaden er lad."
Med mange Umyndige møder hun Manden,
Hun seer ham, saa vaad, og saa træt, og saa glad,
De favne hverandre og sige:
„Gud gjorde de Fattige Rige."

Nu vingede Rygte til nærmeste Grande,
Og derfra til Grande faer hastig afsted.
Strax seer man en Flaade sig hurtig bemande
Med Baaden, til Fangsten enhver er bered.
Strandsiden bedækkes af tusinde Baade,
Selv Krøblingen humper med Krykken i Baad.
Syvaarige Drenge, begjerlige, kaade,
Sig slingrede Snøre af hjemspunden Traad.
Gjenlydende Frydeskrig høres
Af alt hvad, som lever og røres.

Men legende Muse! stem haardere Toner,
Og syng om den trodsige Gjerrigheds-Grav,
Hvor Himlen med Havets Velsignelse kroner,
Og nøisomme Sjæle saa rigelig gav;
Der sidder den knurrende tandløse Gamle,
Naar Mængden taknemmelig ryktede hjem,
Han træt af at drage, ei trættes at samle,
Til Baaden ei mere bær Ladningen frem.
„Til Landet!" saa bede hans Sønner,
Men Faderen hører ei Bønner,

Nu Østenvind visser med lumrende Varme
Fra Bjergene høie ustadige Kast.
Her spændes i Aaredrag Sønnernes Arme,
Til Landet at slæbe høiformede Last.
Men Bølgerne voxe, og Stormen forøges,
Og alting maa synke: her raabes i Nød.
Paa Hvælvet forgjeves om Redning der søges,
Og Sønnernes Koner see Mændenes Død;
De ginge saa glade til Vandet,
Men nu staae de Enker paa Landet.

Og — Himmel! hvad hører mit bævende Øre
Hist henne i Bugten, hvor Fangsten slaaer til?
De vredes, de kives, de Nederlag gjøre,
Den graadige Vindelyst slugende vil
Beriges alene, den skrækker og jager
Afmægtige mindre, og aldrig blev mæt,
Man skyder til Vidne, gjør Anlæg til Sager,
Den Rigeste truer med høieste Ret.
En græsselig Offerrøg stiger
Mod Himlen, som alle beriger.

Nu løfter en Olding ærværdige Stemme:
„Halvhundrede Aar ere gangne forbi,
„Da reistes en Trætte, jeg kan det ei glemme,
„To Brødre tilegne sig eet Fiskeri,
„Og Fiskebjerg fylde den Bugt, hvor de kives,
„Her trættes, her stævnes, her falder en Dom.
„En vinder, en taber; men begge vantrives,
„Og Fisk aldrig mere til Brødrene kom.
„Den Bugt blev af Himlen forbandet.
„Ved Trætte skyer Fisken fra Landet.

Fredelskende Muse, søg op hine Strande,
Hvor Storsilden vanker i Garne og Vod.
Guldkysten og Peru er fattig mod Lande,
Hvor sølvblanke Sildbjerge glimrende stod,
Hvor ei mellem Menneskeblod til de Skatte
Man grusom behøver at trænge sig frem,
Som nordiske Folkeslag hastig erstatte,
Hvad Jorden af Frugtbarhed nægtede dem.
At samle, men ingen til Skade,
Gjør Rigerne rige og glade.

Her smilede Solen fra Bjergenes Toppe,
Med spillende Straaler paa staalglatte Hav,
Og strax vare tusinde Fiskere oppe,
Enhver sig i Baaden til Garnet begav;
Nu Garnene lettes, Sølvtasler udbredes
Saa blanke, som hine paa Herrernes Bord
Utallige Retter af disse beredes,
Naar Havet bespiser den hungrende Jord.
Hvor vare de Fiskere raske,
At tage hver Sild af hver Maske!

Man virker, og salter, og lægger i Tønder,
Og neppe var Sild i Beredningen stiv,
Før Skibe og Jægte omringe de Bønder;
Her kjøbes og sælges, og alting er Liv.
I Bødkerens Værksted maa Dixelen klappre,
Rebslageren dreier og tvinder saa let.
I Vanterne klavre de Sømænd saa tappre,
Og Kjøbmanden tæller, og skriver sig træt.
Ved Silbens Beredning at dyrke
Den døende Handel faaer Styrke.

Men vee dine Hænder, som ilde behandler
Den dyre Velsignelse, Himlen dig gav,
Som nydelig Føde til Gjødsel forvandler,
Og pakfulde Tønder til stinkende Grav.
Du graadig beriges ved svigefuld Vare,
Forglemmer din Broder skal leve med dig.
De kostbare Gaver til Kulerne fare.
Her sukkes saa tungt over nedrige Svig.

Og den, du i Handelen skader,
Har ogsaa i Himlen sin Fader.

Jeg haster til Vigen. Et Skuespil vinker,
Det herligste Fiskeren nogentid saae;
Der stænges med Vodden, der sprætter, der blinker,
Og der Millioner indspærrede staae.
De hvirvelviis løbe, de ile, de lede,
Om Frihed af Fængsel, men alting er lukt,
Og strax vare hundrede Hænder tilrede,
Opøsende Rigdom af kaagende Bugt.
Tidt stode i slige Arrester
Ei mindre end hundrede Læster.

En ganer[1]), en sprænger[2]), en flækker, røger,
En steger, en kaager en Gjestebudsret,
En fylder sin Tønde, og pralende spøger:
„Den Flamske skal vrages, naar du bliver ædt;
„Til Stræbet at komme du er balsameret,
„Haardsaltet du trodser Forraadnelsens Magt,
„Paa Fyrsternes Borde du bliver fortæret;
„Mig synes at høre, hvor der bliver sagt:
„Os smager ei herligste Frugter
„Mod Silden fra nordiske Bugter."

Men siger mig, I som randsage det Dybe!
I stærke blandt Aander, som alting forstaae,
Som kalde det nedrig ved Jorden at krybe,
Naar nogen paa Landevei sikker vil gaae;
Beskriver de Love, som Fiskene drive,
Og hvorfor de komme hvert Aar til en Strand?
Og hvorfor de borte fra Kysterne blive,
Hvor fordum de svømmede tørre paa Land?
Mon Havets Mangfoldighed følger
Af Hændelse Strømmen og Bølger?

O! taler, I Gøthaborgs yndede Strande!
Mon Statens Indretning har fængslet det Rov,
Som vrimlende frem gjennem Kattegats Vande,
Adlydende møder? Forklarer den Lov,

Som aarlige Rigdom at komme bestemmer,
Og kroner med Glæde den blomstrende Stad?
Naar Nordmand ved Vigsidens Kyster forglemmer
De Dage, da Fangsten og ham gjorde glad.
Lyksalige Gøther beskriver,
Hvo er det, som tager og giver?

Skeeløiede Avind! synk ned til de Steder,
Hvor Havets Vanskabninger storme til Strid!
Vantreven paa Landet bit Hjerte du æder,
Naar Himlen din Grande blev gunstig og blid.
Vi kysse den Haand af en herskende Fader,
Som styrer Afgrundenes talrige Hær,
Som Overflods Kilder for hine oplader,
Tillukker for andre, men elsker enhver.
Han seer, og regjerer det Hele,
Han ene kan viselig dele.

Han nægter et Sted, hvad han giver et andet;
Besøg hine Fjelde, hvor Granerne groe,
Der jager den glubende Gede i Vandet,
Hvor Ørterne raske sig hastelig snoe.
Man meder, og børger[3]), og Liner[4]) udsætter,
Og Søerne kappes med frugtbare Hav,
Af Miøsen og Venneren sankes de Retter,
Som tusinde Munde sin Mættelse gav,
Og Bjergene raabe til Strande:
„Her vrimle og Fiske i Vande."

Selv drager jeg Ungdommens Dage til Minde,
Blandt Fædrene=Klipper, hvor munter jeg sprang!
End seer jeg de Bække til Nideraa rinde,
End seer jeg mig selv med en Snor og en Stang,
Ved Breddên at mede i kjølige Skygger,
Hvor pudbrede Hæg[5]) hænger Lokkerne ned,
Kasteller i Luften kan Ungdommen bygge,
Her sværmede Tanken paa eensomme Sted,

1) At gane; Har sit Navn af Gane: Guttur; og bestaaer i, med et eneste behændigt Snit at afskjære Gellerne. Man kalder og den Amputatio saa, naar man baade skjær Hovedet af Silden, og uddrager Indvolden, for deraf at kaage Tran.

2) At sprænge: Er lemfældig at salte, for nogle Dage efter i Huusholdningen.

3) At børge: Er at holde een eller to Medestænger ud i Vandet, bag efter Baaden, medens der roes, jo rastere, jo bedre. Saaledes fiskes Gedder.

4) Line, fuldstændig beskrevet af vor fortjente Hr. Professor Strøm, i hans Sundmørs Beskrivelse Side 437. Han taler vel der kun om dette Redskabs Brug i Saltvand, men det bruges og ofte til Fjelds i Søer, for at fange Ørter.

5) Hæg: Prunus floribus racemosis, seu Padus.

Da Grenen min Tinding berørte,
Slig Tale mig syntes jeg hørte:

„De legende Blomster om Panden sig slynge,
„Og Lugten af Hæggen fortumler din Sands.
„En Drift dig besjæler, bliv dristig at synge
„Om Heden-Olds Helte, fortjen dig en Krands!
„Sæt Hæg over Laurbær, og elsk dine Fædre!
„Oplив deres Ære, som Tiden har glemt!
„Lad Sangen udmærkede Handlinger hædre;
„Og naar den i stærkeste Toner er stemt,
„Skal Klippernes Sønner dig svare:
„Vi ere hvad Fædrene vare.

„Du elsker — begynd i de kjælnere Toner!
„Thi Kjærlighed var jo en Moder til Sang,
„I Sange man bygger sin Elskede Throner —
Der nippes i Snoren, nu bøies min Stang.
Forellen jeg vipper langt op i det Grønne,
Og glemmer min Drøm og Indbildningens Røst,
Men drager i Løndom et Suk for min Skjønne,
Og Haabet mig svarer i vankende Bryst:
„Nu lyktes det Fisken at fange;
„Velan det skal lykkes med Sange!

Den Ungdommens Nektar, hvo lader mig smage,
Af hvilken jeg drak ved den varslende Bæk?
Jeg maler forgjeves de glimrende Dage
Med Farver af Roser og levende Træk.
For hastig de gyldene Timer forsvinde,
Den modnere Alder er Høitidens Grav,
Som Bække fra Bjerge til Elvene rinde,
Og Elvene haste til bundløse Hav;
Saa Timer, og Dage, og Uger,
Aar, Alder, og Evighed sluger.

Jeg iler at synge om Mandboms Bedrifter,
Jeg synger om Fiskerens Kunster og Magt.
Hvo var for en Varpe[1]) den første Gang Stifter?
Hvo gjorde med Laxen den aarlige Pagt,
At han skulde søge hvert Foraar de Strømme,
Hvorunder den listige Snare var sat?
Hvo bød ham forvorpen mod Elvefald svømme,
Som styrter sig ud over Bjergene brat?
Hvo sagde til kalkede Fjelde[2]):
„I skulde for Elvefald gjelde."

Men alting sig taber, jeg bævende skuer
Den Svage, som gik mod den Stærke i Kamp:
Der staaer Leviathan og fnysende truer,
Og himmelhøit spruder han Havet i Damp.
Et tredobbelt Harnisk af Kobber maa dække
Dens Bryst, som foragter den synlige Død,
Som tør til en Tvekamp Harpunen udrække
Mod Afgrundens Konge med drabeligt Stød.
Den billig med Livet undgjeldte,
Som spændte med Hvalerne Bælte.

Der lege de Kroppe saa store som Fjelde,
Nu svømme de stille, som flydende Øe,
Nu slaae de paa Havet med Sporrenes Vælde,
Det Tordenskrald siger: skjælv Fisker og dø!
Men Skibet sig nærmer, i Slupperne stige
Forhærdede Dværge til ulige Strid,
De rykke mod Kæmper i Fiskenes Rige
Med dristige Aaredrag: nu er det Tid
At have de Vaaben tilrede,
Som trodse den Mægtiges Vrede.

Brat render i Dybet den saarede Kæmpe,
Og bævende Spyd staaer i spækfulde Barm.
Ei Linerne stoppe, ei Slupperne dæmpe,
Ei modsatte Aarer hans Fart og hans Harm,
Fra Dybet i Luften man seer ham at springe,
At falde, at trættes, at flyde, at døe;
Matroserne bjærve paa Ryggen sig svinge,
Og Hvalblodet farver den himmelblaa Sø,
Og dette var Seierens Mærke;
Her sloge de Svage den Stærke.

I Jordens Tyranner, som trodse med Styrke,
O! kommer og seer, hvor den Vældige faldt.
De Svage med Rædsel den stærkere dyrke,
Men Miskundhed ene tryg raader for alt.
En Kæmpe, som frygtes, angribes af mange.
Den Svage, som elskes, er sikker ved faa.
Hvor listig bevæbnes den Haand, som er bange,
Og Styrke for Konsten tilbage maa staae.

1) Varpe, eller Laxevarper, bestaae af visse Kasser, af hvilke hver har en Aabning, i Skikkelse af en Ruse, hvorigjennem Vandet falder med Brusen, hvorefter den opstigende Lax løber ind i sit Fængsel. Uegentlig kaldes vel og Laxevarper, hvor Garn ere udspilede i visse Triangler. Der sidder en Mand stedse paa Vagt paa Landet, seer naar Fisken kommer, og ved en Snor trækker et af Garnene til sig for Indgangen.

2) Saadanne kalkede Fjelde kaldes: Laxblikke. Laxen søger derhen, formodentlig fordi han anseer det for en hvid skummende Fos, eller Elvefald, som styrter sig ud over Bjerget, og faaer altsaa dyrt betale denne Fallaciam opticam.

Og den
Har o

Jeg haster
Det herli
Der stæ

Og de
De f
Om
Og
O

Men een er den Største, om ham vil jeg sjunge,
Som hersker i Dybet, og raader paa Jord,
Som torner i Skyen, saa Bjergene gunge,
Og Havet og Stormen adlyde hans Ord.
Naar Menneskehjærtet til Orlov sig ruster,
Og ængster fredsommelig Naboe med Krig,
Han byder: Orkanen i Seilene puster,
Og Havet bedækkes med tusinde Liig,
Og tusinde Helte, som døde,
Gav Havets Indbyggere Føde.

Tilbeder den Største, I Stærke paa Jorden,
Og bøi dig i Støvet, afmægtige Kunst!
Udbreder hans Ære, I Fyrster i Norden,
Som herske hos Havet ved Alfaders Gunst!
I Fædre for Lande, som rundelig mættes
Af Fiskenes Riges frugtsommelig Barm,
Naar dyre Juveler i Kronerne sættes
Ved Havets Beherskeres mægtige Arm,
Udbreder fra Fjeld og til Fiere
Den Eviges Navn og hans Ære!

J. N. Bruun.

Den frie Mand.

Jeg er saa fro, jeg er saa glad,
Jeg er min egen Herre,
Jeg Fogden ei skal spørge ad,
Om jeg tilfreds maa være;
Jeg stræbe kan og vil, og Held
Skal møde mig fra Dal og Fjeld:
Jeg gi'er min Skat, gjør Ret og Skjel,
Og er min egen Herre.

Mit Huus er lavt, men mit det er,
Min egen Tomt det bærer,
Og aabent staaer det for enhver,
Som Gud og Kongen ærer;
Kom Bonde, bød jeg ham min Haand,
Kom Ridder, bød jeg ham min Haand,
Jeg frygter Gud, men ingen Mand,
Jeg er min egen Herre.

Min Kost er simpel, og min Drik
Ned over Klippen flyder,
Men mon Den mere Styrke fik,
Som Snese Retter nyder?
Mon Den er mere glad end jeg,
Som henter paa en farlig Vei
Sin rare Viin? jeg mener nei,
Vand lædsker, styrker, fryder.

Mit Leie ingen spotte maa,
Jeg holder det i Ære,
Jeg veed, at Søvn paa bare Straa
Kan tryg og qvægsom være;
Naar Sol forgylder Bjergetop,
Jeg med fornyet Sjæl og Krop
Til Dagens Arbeid stiger op,
Og saadant bør det være.

Af Klæder andre bryste sig
Med meget mindre Føie,
Den Hjord, jeg føder, skjenkte mig
Min simple Vadmels Trøie;
Men den er varm og heel og reen,
Og spunden af min Datters Teen,
Min Kones Fingre sømmed den,
Kjær er mig denne Trøie.

Min Hustru er mig evig kjær,
Skjøndt ingen Skjønhed mere,
For Husets Dont hun Omsorg bær,
Og det er Koners Ære,
Ja jeg var utaknemmelig,
Om, Kone! jeg ei elskte dig,
Du raske Sønner skjenkte mig,
Og Døttre, Egnens Ære.

Min Datter! træd i Moders Spor,
Og det kan aldrig feile,
At naar du bliver rigtig stor,
Vil Snese til dig beile,
Da lyd kun Stemmen i din Barm,
Og kast dig i en Mages Arm,
Ved Elskov lindres Livets Harm,
Det kan umueligt feile.

Min Søn — vær fro som jeg og glad,
Som jeg din egen Herre,
Som jeg du ingen spørge ad,
Om du tilfreds maae være;
Stræb, som din Far har stræbt, og Held
Skal møde dig fra Dal og Fjeld;
Betal din Skat, gjør Ret og Skjel
Og vær din egen Herre.

Zetlitz.

Danske

Sange, Romancer og Folkesange,

ældre, nyere og nye.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Vinteren i Norden.

Efter J. E. Stagnelius.

Alt fra den Tid, naar Dagens Stjerne brænder
Ved Sydens Pol, indtil den atter sender
Fra Vædrens milde Himmel huldt sin Magt;
Behersker Kuldens Kobberscepter Norden,
Det gyldne Sædkorn slumrer under Jorden,
Tyst drømmende om nye Vaarsols Pragt.

Sit Slot af Snee da Vinterguden bygger,
Med tunge Vægt han Fjeldets Graner trykker,
Og snart han Dalens Hytter opslugt har;
Ei Bækken meer igjennem Engen seiler,
Ei Morgenen sin friske Pande speiler,
Ei Himlens Stjerner i dens stille Glar.

Ei Nøkken meer i Flodens Bølger qvæder,
Og ingen Havfru bleger sine Klæder
Paa Bølgens Ryg i milde Straalers Glands;
Ei Alferne, naar Duggen smykker Græsset,
Ved maaneblanke Søers Rand, paa Næsset
Man svæve seer i natlig Sommerdands.

See! Vintrens Liigdragt hviler over Engen,
Hvor nys i Krattets Skjul paa Blomstersengen
Et henrykt Par med Solen Afsked tog;
See! øde ligger under Sneens Dække
Den Egn, hvor nys bag Caprifoliehække
Lucindas hvide Finger Cithren slog.

Ei længer Lærken, høit paa lette Vinger,
Sin Morgenglæde mod Azuren svinger,
Græshoppen svandt alt med sit grønne Slot.
Ei Svalens Sang af Søvnen Bonden vækker,
Ei Livets Skygge lyttende bedækker
J Ambranatten Lundens Sangerdrot.

Ei Duens Kur fra Almens Krone lyder;
Graaspurver kun hinanden ivrigt byder
Til Glædesfest i Granens nøgne Taarn;
Hvergang, naar Solens Guld af Skyen bryder
Fra deres Bryst en Tonestrøm sig gyder,
En Gjenklang liig af Fryd, som var tilforn.

Bladløse Poplerne nu staae i Lunden;
Og, hvidklædt Gjenfærd liig, i Midnatsstunden
Sig Egen reiser høit og suser huul;
J Dødens Farve hver en Form sig klæder,
Mens Fyrren stolt i broget Glands fremtræder,
Og laaner Pryd af Maanens røde Hjul.

Dog glædes Nordens Ynglinger og Piger,
Skjøndt Solen, som til Vandmands-Stjernen stiger,
Med skjæve Blik til deres Hjem kun seer;
Men Stormens Røst og Kulden kan ei kue
De Flammer, som hos Skandinaven lue,
Den Fryd, som kjækt ud af hans Øie leer.

Ved Bjelders Klang, i zefirlette Kjelker
Han glider over Jsens glatte Bjelker
Med Sang, af muntre Brødres Flok besvart;
Hans Jagtgevær i Graners Skumring blinker;
Paa nyfødt Snee, naar Dagens Gry ham vinker,
Forfølger han den bange Raabuks Fart.

Paa Gulv af Jis sees Sognets Ungdom dandse
Med staalklædt Fod! See, Frostens Blomster krandse
De gyldne Haar og farve Kinden rød;
See, Nordens Mø, med Blikke himmellyse,
Fortroligt smiler bag den mørke Kyse,
Liig Maanen ud af Natteskyens Skjød.

Med Glæde nu man hilser Sydens Druer,
Og under Skjemt ved Baalets muntre Luer
En Kreds saa hyggeligt om Ovnen slaaer;
Fiolens Røst fra Marmorsalen lyder.
J Nordens Skjønne! den til Dands Jer byder,
Op! smykker Lokkerne med konstig Vaar.

En himmelsk Vellyst Ynglingen bevinger,
Naar, svævende i Valtsen, rask han svinger
Sin Pige, som i Favn ham smiler ømt;
Om hendes Kind slaaer Uskylds Morgenrøde,
Naar hun skal skjenke ham sit Kys, det søde,
Som Pantelegens strenge Lov har dømt.

Mildt tørrer Freia nu i Folkvangs høie
Krystalbeklædte Slot sit hulde Øie
Og skuer venligt ned til Barnets Ro;
Græd ei, Gudinde! komme skal din Mage,
Som Nordens Solgud, i din Favn tilbage,
Naar Lilierne i Sverrigs Dale groe.

Naturen ældes ei, den evigunge!
Snart Fuglene i Vaarens Lunde sjunge,
Snart Dagen over Bjerg og Dale gryer.
Nyd, Menneske! din Vandrings korte Dage!
Liig Kildens Vover, der bag Sivet klage,
Fremglimter du paa Tidens Strøm — og flyer.

Chr. Winther.

Thorvaldsen.

1.

Jason og Alexandertoget.

(Skrevet til Festen i Hôtel d'Angleterre den 7de October 1838.)

Man byggeb' et Skib; det hele Skrog
Var reist som det skulde være;
En Krands med det vaiende Dannebrog
Var ophængt til Værkets Ære.
En gammel Matros paa Reisningen saae
Og udbrød: „see, der er vor Hæder!" —
Bag Bjelken en lille Dreng der laa,
Han var kun i fattige Klæder;
Men Danmarks Genius til ham gik,
Usynlig som Luftninger svale,
Og gjentog den Gamles Tale,
Men fæsted' paa Drengen sit Blik.
Som vilde Svaner Skibene foer
Til Jordens de fjerneste Lande,
Hver bragte en Skat saa riig og saa stor,
Det spøgte i Drengens Pande.
Han saae hver Seiler havde sit Navn;
Paa en, den var værd nok at føre,
Stod „Jason" udhugget i høien Stavn,
Og Drengen fik Mythen at høre,
Om Argonauternes dristige Tog,
Det gyldne Skind, som blev vnubet;
Og Drengens Tanker til Kolchis drog,
I ham selv en Jason var funbet.

Og Musaen kom i den natlige Stund
Til Billedskjærerens Stue,
Hun kysseb' det fattige Barn paa hans Mund,
Saa fra Panden der lyste en Lue.
Og Kunstens Kolchis for Drengen laa,
Med Farver, med Duft og med Toner;
De høie Guder han for sig saae,
Med Magtens evige Kroner;
Men Christus-Solen steeg stor og reen,
Da svandt de til Taage og Skyer,
Der sank og blev Bjergenes Marmorsten
Ei langt fra de Christnes Byer.
Den skinnende hvide Væg var at see,
Der det klang, som naar Orgelet stormer:
„Hvo løser os atter fra denne Vee,
Til Guders og Skjønheds Former!" —
Da faldt Fortrøstningens milde Ord
Som Dug til hvert Blad paa Grenen:
„En Yngling kommer der høit fra Nord,
„Han løser jer ud af Stenen!"

Det Syn var svundet og Drømmen med,
Den Lille laa vaagen der hjemme,
Men Dag og Nat drev ham Tanken afsted,
Han hørte sin Musas Stemme.
Og Snillet voxte, men ei hans Navn,
Knap vidste han selv, han var fremme;
Han havde en Længsel, han følte et Savn,
Skjøndt Moder-Arme ham holdt i Favn.

Til Kolchis-Italia, Kunstens Land,
Han drog fra de danske Bøge.
Geniet kan able en Dreng til Mand,
Og Manden maa Kamp forsøge.
Hver Kunstner gjør sit Argonautertog,
Hans Vei er de skuffende Bølger,
Og om ei Stormen hans Skib nedslog,
Ham Stymphaliden forfølger;
Det ædleste Hjerte tør Pilene naae,
Døgn-Nidbets forgiftede Pile,
Dog, den som er Jason, vil Kolchis naae.
— Vi saae ham til Kolchis ile.
Hiin Mythe ham altid for Øret klang,
Han gik mistrøstet og stille.
Nu slog han mod Fjeldet, og Jason fremsprang,
Da først begreb han sit Snille.
Geniet ei længer som Mythe stod,
Til Klarhed man saae det fremspringe,
En ung Alexander fra Isse til Fod,
Der vil og skal Verden betvinge.
Som han det først frygter: „Hver Seier er endt,
Hvad bliver for mig tilbage!"
Men Kunstens Grændser har Ingen kjendt,
De voxe, hvor Aander tiltage.

Bucephalos tæmmes, til Kamp det gaaer,
O, Jorden er altfor liden!
Geniet som Alexander staaer
Og bliver et Mærke for Tiden.

Hans Seire kjender Alverden godt,
Stolt lyder det Navn, han har vundet,
Fra Vaticanet til Czarens Slot,
Fra hiin Side Themsen og Sundet.
Geniet drog ind i Babylon,
Det Seirstog maatte han give,
Og Gratierne sang da paa Helicon:
„For Dig vil et lignende blive!"

Det var i September, en deilig Dag,
Rundtom saae man heiset det danske Flag,
Da Danmarks Genius stolt nedskrev
Sin Mythe om Jason den anden,
Om Alexandertoget, der blev,
Hvor Folket strømmed' til Stranden.
Og under sit Banner hver Kunstner drog
Imod ham med Jublen: „han lander!"
En syvfarvet Bue Solstraalerne slog'
Som Ærepoort for Alexander!*)

See, Hverdagslivets smaalige Dunst
Dog maatte Minutter vige!
I ham har vi hyldet den hellige Kunst,
Apost'len fra Aandens Rige.

2.

Til Thorvaldsen,

da han første Gang kom i Studenterforeningen.

October bliver man Student,
At sige, naar man staaer sin Prøve,
Kan Græsk og Romersk excellent,
Samt Archimedes Kunst udøve;
Fortælle snildt hvad Klio skrev —
Alt har vi skikkeligt forklaret,
Men Du fik stoltest Borgerbrev,
Thi Du i Marmor svared'.

Du blev Student, og Du kan troe,
Just i October maa det være.

*) Da Thorvaldsen steeg iland viste sig en smuk Regnbue over Skibet.

Du hugged' Dig igiennem jo,
Saa Talemaaden kom til Ære.
„Hvad giver op Du af Homer?"
Blev spurgt, og man jo vented Blade;
Da formed' Du til Liv i Leer
Den hele Iliade.

Det Sprog Praxiteles har talt,
Det talte Du, som ingen Anden,
Hvad Flaccus har i Toner malt,
Du plastisk gav, Du fatted' Aanden.
Du bristig Skjønhedscirclen slog,
Beregned' alle Former nøie,
Og i Historien Du tog
Jo Klio selv den høie.

Man spurgte Dig i Christendom,
Og Du lod Stenen for Dig tale;
Saa Christus i vort Tempel kom,
Med Kraft og Mildhed at husvale.
Svar gav Du i Astronomi,
Saa selv Copernicus gjenlevede';
Dit Marmor-Ord er Poesie,
Sliig Stiil har Du os skrevet.

Dansk og Latin med Marmor-Ord,
Du talte, saa det Døde leved'.
De bleve hørt i Syd og Nord,
Stolt Danmarks Moderhjerte bæved'.
Den yngste Kreds Du om Dig seer,
Hvert Die er en Glædes Kjærte;
Hvo elsker og beundrer meer
End just det unge Hjerte!

3.

Ved Thorvaldsens Kiste,

afsjunget af Studenter-Sangforeningen.

(Musik af Hartmann.)

Træd hen til Kisten her! kom, fattig Mand,
I din Kreds fødtes han, og Du tør sige:
Han blev en Stolthed for vort Folk og Land,
En Glands han kasted' over Danmarks Rige!
Ja her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
Hans Død vil lyde vidt i Verden ud,
Man priser den, der dog faaer see hans Kiste!
Sin Sendelse paa Jorden har han endt —
Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Lige!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suk
Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige.
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
Fra fattigt Huus det gik ud over Jorden,
Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden!
Opløs dig Sorg i Sang ved Kistens Fjel!
I Jesu Navn, sov vel!

Sange af „Peer kommer hjem".

Mel. af Hornemann.

Ved Stranden jeg sidder saa ene og forladt,
Og seer over Søen i stjerneklar Nat,
Ved Stranden jeg sidder og drømmer om min Skat
Saa ene og forladt,
Ja saa ene og forladt, —
Til Krigen han drog over Bølge —
O! kunde jeg bare ham følge.

Saa høit sad ei Æblet, at ei det falde kan,
Og sveg mig min Elskede, saa døde jeg paa Stand,
Du blaanende Bølge, som ruller imod Strand,
O! Bølge, rul nu hen
Til min hjertenskjære Ven!
Fortæl ham mit Savn og min Taare!
Og siig ham, jeg længes saa saare.

(Af Samme.)

Mel. Hvor Bølgen høit mod Kysten slaaer.

Vi havde kjønne Piger nok,
Men ingen af den faste Stok —
Han Bonderosen kimser a',
Stokrosen vil han ha'e.
Den Rose trives ikke, naar
Den kom i Bondens Urtegaard —
Jo, naar opelsket i hans Beed
Den blev af Kjærlighed.

Og har jeg ei paa denne Kyst
Alt hvad der hjemme var min Lyst?
Den lette Baad, det hvide Seil
Og Sundets blanke Speil,
Og ham, som er mit Hjerte kjær,
Min Fæstemand ham fandt jeg her —
Ja, her er godt at-boe, jeg veed —
Thi her boer Kjærlighed!

(Af Samme.)

Mel. af Hillebrandt.

Manne op, i Fart!
Arbeidsklokken lyder klart,
Manne er I tjent
Med at faae Absent?
Fatter med sin Sang,
Stikker af i Lundetrav,
Mutter kom galant
Med hans Proviant.
Først maa Mandskabet skaffe
Førend de løbe kan omkaps,
Somme fik sig lidt Kaffe
Og somme sig fik en Snaps.

Chor.

Først maa 2c.

Nu ta'er alle fat,
Og vort Arbeid gaaer saa glat;
Her vi samle Ros,
Den skal varme os.
En blier gjennemblæst,
Staaer og fryser som et Bæst —
En i Smeden han
Staaer og sveder Tran.
Her staaer Skibet paa Stabel —
Længes svært at komme afsted
Ud at vadske sin Snabel —
Og det gjør vi andre med.

Chor.

Her staaer 2c.

Saadan veed I nok
Muntrer sig den faste Stok,
Ja med Slid og Slæb
Under Holmens Chef.

Ugen gaaer med Sjou,
Søndag ei paa samme Voug.
Lyder Klokken end,
Lystrer ingen den.
Somme sidde og pirke
Hjemme med et og andet Smaat —
Somme stikke til Kirke —
Og det er da nok saa godt.

Chor.

Somme sidde ꝛc.

Med vor Hjertenskjær
Gaaer vi saa til Frederiksbeer',
Der kan det nok hænds
Bliver Pungen lænds.
Derfor næste Gang
Gaae vi under lystig Sang
Ud at leve frit,
Paa Kalkbrænderi't.
Ingen der bli'er prellet,
Smørrebrød har vi med i Papiir,
Og paa Østerfælled
Der ender hun med en Sviir.

Chor.

Ingen der ꝛc.

(Af Samme.)

:,: Der kommer en Bonde ridendes alt paa sin hvide Mær, :,: Mær, Mær.
Han red sig ned til Stranden, for at see de Søfolk der

Chor.

Ei komfallera, hurra! at see de Søfotk der.

:,: Hvad vil de Bønder sige om saadanne Folk som vi, :,: vi, vi?
Snart fare vi til Orlogs, og snart til Cofardies.

:,: En Sømand han maa lide langt mere Ondt end Godt, :,: Godt, Godt.
Beskøiterne han tærer, de krybe ned kun smaat.

:,: Men kommer han til Syden, drikker Viin med meer :,: meer, meer,
Og spiser af de Frugter, som Bondemanden aldrig seer.

:,: En ung Matros forlyster sig med Viin og med Cigar :,: gar, gar.
I hver en Havn han kommer, en Kjæreste han har,

:,: Men spørger han derude, hans Moder lider Ondt :,: Ondt, Ondt,
Saa letter han sit Anker og dreier Skuden rundt.

:,: Og med det Samme letter han sin blanke Hat, :,: Hat, Hat,
Og byder hver Skjønjomfru saa mangen en Godnat.

(Af Samme.)

Mel. Og Odin han sendte Hermoder afsted.

End kuler jo Stormen paa Jordkloden rundt —
Den oprørte Søe maa sig lægge —
For mener jeg, Gutter! det er ikke sundt
Om Skuden paa Landet vi trække.

Chor

Om Skuden paa Landet vi trække.

Hun tørster og sulter den preussiske Ørn,
Kan længer ei Ungerne made —
Saa skynd Jer nu atter ombord mine Børn
Og læg Jer igjen paa Blokade!

Chor.

Og læg Jer igjen paa Blokade.

Og kommer Fregatten til Sundet igjen,
Til Bryllup I alle Jer melder —
I veed jo at Bonden er Sømandens Ven,
I veed jeg har Øl i min Kjælder.

Chor.

Vi veed han har Øl i sin Kjælder.

Det knalder derude! saa maa vi herfra,
Men før vi bestige Fregatten,
Vi raabe for Danmark et vældigt Hurra!
Og svinge saa Alle med Hatten!

Chor.

Og svinge saa Alle med Hatten!

Vi sloges for Pige for Land og for Drot,
Og Fjenderne de maatte rømme —
Og mange vil' sige, vi gjorde det godt —
Men det maa nu Andre bedømme.

Chor.

Ja det maa nu Andre bedømme.

Mødet.

Træsnit.

Der slynger sig en Sti over blommede Vang;
Sig Grøftevolden høiner, og Veien er trang.
Den Sti er ikke gjort for forelskede To:
Man skulde troe, den førte til Eremittens Bo.

Histnede ligger Byen som et broget Tavlespil:
Husene staae som Brikker — der slynger den sig til.
Det var en Dag i Sommer, da Solen i det Blaa
Ned til de friske Blomster og smukke Piger saae;

De hvide Skyer seilede henover Luftens Feldt;
Paa Engen gled en Skygge — den svævede saa snelt.
Jeg gik paa Stien ene, hvor den skakker mod Øst;
Fra Tjørnebusken tætved løb Irskens Røst;

Da mødte mig med Kinden rød og Linet hvidt som Snee
Den nydeligste Qvinde, som nogen Mand vil see.
Paa Issen var en Mælkespand med Baand af gyldent Blik:
Hun holdt med begge Hænder den velsignede Drik.

Der kom vi mod hinanden paa den eensomme Gang,
Og hun var saa fyldig og Veien var saa trang,
Og Irsken qvidrede bag Tornerosens Qvist:
Jeg maatte favne hende — det var nu meget vist.

Rundt om den smekkre Midie jeg slog min Arm i Mag —
Der kunde vi da staaet den hele, lange Dag.
„Giv mig et Kys, du Søde! det er Vommandens Løn!" —
„Naa! vil De bare slippe! jo, De er nok en Kjøn!" —

Skamrød nedslog hun Øiet; men Laaget stod paaklem,
Og Smilet stod bag Laaget og tittede frem.
„Hvor kan Den Kysset nægte, som slige Læber har?" —
„Jo! det er meget rigtigt! det har jeg lov't vor Fa'er." —

„Det har du Præsten lovet hist paa den store Bog?!
Saa ung, min Slut! og smeddet alt i Ægtestandens Aag! —
Hvem er den Lykkelige, som dit Hjerte faldt til? —
„Ja! det skal jeg fortælle, naar kjønt De slippe vil!" —

Saa slap jeg da Fangsten med halv uvillig Hu:
Jeg havde vist forglemt det, at jeg holdt fast endnu.
„Giv mig en Drik!" saa bad jeg — „din Bøtte bærer jeg!
Saa kan du Hosen binde, mens jeg følger dig paa Vei." —

— „Histnede bag om Byen, ved den store, brede Bøg,
Hvor Skaberne komme hvert Aar i Besøg,
Der er jeg født i Huset med den hældende Gavl;
Min Fader var Huusmand, og ringe hans Avl.

Han drog mig op i Gudsfrygt: og jeg var ikke seen,
Før jeg fik lært at syle med Naal og med Teen.
Saa voxte jeg ved Arbeid, fornøiet som en Brud —
Ind af eet Øre Sorgen gik, og af et andet ud.

Min Fader mig fortalte, jeg lignede min Mo'er,
Og Karlene fortalte mig, at jeg blev kjøn og stor.

Men der var Een, som fremfor hver anden Karl og Svend
Mig hued allerbedst — og jeg hued ham igjen: —

Det var den flinke Søren, min Huusbond — han svor,
Af os der skulde blive To — og han har kjønt holdt Ord.
Men Kors! hvor skulde det gaae til? han var en ringe Knøs,
Og jeg var neppe confirmeert og til en fattig Tøs;

Han tjente for sit Brød, og jeg gjorde ligesaa —
Vi kom jo til at ligge paa det bare, bare Straa.
Saa gik jeg en Aften, og tænkte paa den Ting;
I Luften surred Myggene saa lysteligt i Ring;

Vi havde bjerget Kløveret: det stod nu rundt i Stak,
Og hele Marken dufted som et Brudegemak.
Men jeg var kleinmodig — jeg følte lidt dertil:
Min Tærning var den mindste ved det hele Lykkespil.

Min Fader havde sagt mig: „Giv ei den Tanke Rum!
Husk: Bæsterne de slaaes, naar først Krybben er tom!" —
Alt som jeg gik og grubled, var det blevet seent i Qveld:
Forlængst os Solen havde sagt et søbeligt Farvel;

Jeg fulgte Kildens Bølger, som gjennem Engen skjød:
De trilled' ei som Vandet, der fra mit Øie flød.
Da stod jeg med Eet ved den gamle Kæmpehøi;
Og Bækken sneg sig videre foruden Larm og Støi.

Bag om den høie Banke sig Tjørnekrattet slaaer —
Den kneiser som et Hoved med busket Nakkehaar.

Der gaaer et Sagn om Høien, at inde der boer
En Kæmpe, stærk som Olger, som Langulaffer stor:

Han sidder med Ryg mod en Kampesteens-Væg,
Og fast i Stenen voxer det iisgraae Hageskjæg.
Tidt gamle Folk fortalte, naar de gik der forbi
Ved dunkle Midnatsstund ad den eensomme Sti, —

De havde seet ham sidde deroppe paa sin Steen,
Mens Vinden sused underligt igjennem Krattets Green;
Og Ole Jen, som gravede nys efter Skatten der,
Han var pludselig død for sin vovelige Færd.

Men jeg var ikke bange — jeg frygted ingen Ting:
Jeg havde Lidt at tabe paa Jordens vide Ring;
I det duggede Græs paa Kæmpehøiens Skrænt
Jeg hviilte mig, med Øiet mod Høiens Steen vendt.

Nu skal jeg ikke sige den Ting for ganske vist,
Om jeg ved Kildens Mumlen var blundet ind tilsidst;
Men det bares mig for, som Jordskorpen brast,
Og Kæmpen steeg paa Stenen, der sukked for sin Last.

Han saae paa mig, og smiilte saa forunderlig mild;
Og dybt hans Øie lyste, som en halvslukt Ild.
Hans Sværd var spændt fra Hoften, hans Rustning sort som Muld;
Men luende paa Armen sad en Ring af røden Guld.

„Vil Slettens Møer gjæste det stille Jordehuus,
Hvor Kæmpen hviler over Aarhundreders Gruus?

Siig! er Du, Bondedatter! af Livet saa forladt,
At Du til Døden flygter ved mørke Midienat?

End er der Gulbhaars Piger og Kjærlighed i Nord:
Jeg seer det grant og tydeligt, hvad i dit Hjerte boer.
Tag denne Ring til Eie med from og venlig Hu!
Den fik jeg af en Qvinde, saa faur og tro som Du —

Og giv den til din Fæstemand, den fattige Svend!
Vel Kjærlighedens Skjænk tjener Kjærlighed igjen!" —
Saa mælede Kæmpen, og drog Ringen af sin Arm;
Da blev jeg om Hjertet saa forunderlig varm;

Det var, som jeg vaagned af Fortryllelsens Blund —
Og Kæmpen var forsvunden alt i den samme Stund.
Men øverst paa Høien, hvor der var gravet nys,
Der skimted' jeg en Gulbring ved Sommernattens Lys;

Jeg greb den uden Skjælven — det var jo Kæmpens Skjænk —
Og Taaren fløb til Tak over Kampestenens Bænk.
Jeg var saa glad tilmode; min Fod var saa let:
Jeg sprang som en Hind over Aaens Gungebræt;

Og da jeg kom, hvor Kløveret stod rundtom i Stak,
Mig hele Marken dufted som et Brudegemak;
Men hjemme ved Huset i den store, brede Bøg
Var Nattergalen kommen den Aften i Besøg.

Saa fik da Søren Ringen — han havde Hjertet alt —
Han bragte den til Kammeret, og fik den godt betalt;
En Halvgaard han kjøbte med tyve Tønder Land:
Til Mikkelsdag stod Bryllupet, og nu er han min Mand.

See der — der boe vi henne! — For Gavlen staaer en Lind; —
Naar ad den Vei De kommer, saa seer De vel ind!" —
See! Stien skyder gjen over blommede Vang —
Det er Dem nok det Kjæreste, naar Veien falder trang.

n.

Ridderens Frieri.

Folkemelodi.

En deilig ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter saa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til Brud,
For hun var saa ung, og saa yndig saae hun ud.

Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
„Saa stærkt Eders Datter mig ligger i Sind;
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud."

„Herr Ridder, Herr Ridder! I beder en Hind;
Men fremmede Skytter har fanget den ind.
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud,
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud."

Ruinens Indvaaner.

Paa Apeninnens Spidse jeg kom
Til en Klosterruin,
Rundt smuldrede Guddommens Helligdom
I Veir og Vind.

Og i et Capel, ved en brusten Grav,
Jeg skuede Een,
Som søgte at gnide Blodsdraaber af
En Marmorsteen.

Hvad er, o Midnattens fredløse Søn,
Hvad er din Færd?
Hvi dvæler du saa i Mulm og i Løn
Blandt Gravene her?

Fornem, du natlige Vandrer, fornem,
Saa svarede hiin,
Hvorfor jeg haver mit rædsomme Hjem
I denne Ruin.

Jeg var en Yngling af svulmende Kraft,
Liig Høidens Eeg,
Som herlig i Seklers hærdede Saft
Mod Skyen steg.

Der var en Jomfru, saa fauer og god,
Sølvpoppelen liig:
Naturen krandsede ved dens Rod
Med Violer sig.

Jeg elskede Clara, hun elskede mig,
Kun een vi var,
Og Jord og Himmel frydede sig
Ved dette Par.

Og hele Egnen syntes saa vel
Om de salige To,
Og spaaede os hvert glimrende Held
Til Fred i vor Bo.

Da kom en Ridder, saa stolt og saa rig,
Heel Guld han var,
Med Fader og Moder indlukked han sig
Og Prisen bar.

Og krummede Munke gik ind og ud
Hos den grædende Mø,
Indtil hun adlød Forældrenes Bud,
I Haab om at døe.

De allerede for Alteret stod,
Da styrted jeg ind,
Brat Brudgommen væltede sig i sit Blod
Paa de rødnende Trin.

Paa Bruden stænked en Draabe hen,
Hun daanede ned,
Jeg baned mig Vei gjennem Trængselen
Og flygted afsted.

I bølgende Folder jeg hylled mig ind,
Ukjendelig,
Med knuset Bryst og forvildet Sind,
Utrøstelig.

Jeg vanked rundt den ængstlige Nat
I den slumrende Stad,
For Jomfruens Vindue, fortvivlet og mat,
Jeg endelig sad.

Jeg gisped forgaaende, Døende liig,
Kun eet Aandedrag!
Mit Hjerte mod Brystet gad knuset sig
I vilde Slag.

Min Sjæl gik under i Nattens Skjød,
Hvor alt forgaaer;
Mig Guddommen syntes at ligge død,
Og Naturen dens Baar.

Og da nu Himlen blev hvid og graa,
Den kjæreste Port
Opdundrede brat, to Fruer jeg saae,
Indsvøbte i sort.

Liig Maanen bag Skyen, den Yngeres Barm,
Gjorde Floret hvidt,
De begge steg ind i en ventende Karm,
Og sukkede tidt.

Og som den i Gaden rulled afsted,
Jeg efter den sprang,
Mig syntes mit Liv, min Lykke og Fred
Ved Hjulene hang.

Og da den var ude af Øre og Blik,
Jeg blev saa øm,
Og Luft mit bristende Hjerte fik
I en Taarestrøm.

Da stod en medlidende Stodder for mig,
Af Alder graa,
Han følte sig mindre ulykkelig,
Da mig han saae.

„Giv mig den linnede Kjortel du bær,
Jeg giver for den
Dig denne skinnende Ridderdragt her
Med Glæde igjen.

Giv mig den brustne Guitarre der,
Jeg giver derfor
Igjen min Fjæderbusk og mit Sværd,
Samt venlige Ord."

Og da Castellanen i Porten stod
I Tjeneres Rad,
Guitarrens Strænge jeg sukke lod
Til veemodigt Qvad.

De skifted med Stodderen mangt et Ord
Om Land og om Stad,
Dog ak! om de Fruer de vidste ei hvor,
De vidste ei hvad.

I trende Dage jeg spillede saa
Ved det Marmorportal,
Da bøde mig Tjenerne op at gaae
I den fulde Sal.

Og mens jeg for Ridderne spillede, da
De talte saa tyst
Og tidt om den Ursula,
Og alt blev lyst.

Og liig en løssluppen Fange jeg sprang,
Jeg ustandselig fløi
Gjennem Skov og Krat, over Mose og Vang.
Til St. Ursulas Høi.

Og oppe ved Kirken jeg udenfor
Med mødig Trang
Mig kasted, mens Nonnerne inde i Chor
Alt Hora sang.

Om Morgenen gik jeg i Kirken ind
Til Bøn og til Bod,
Jeg trykte min Læbe med sønderknust Sind
Paa hver Helgens Fod.

Der laae jeg i Dage, der laae jeg i tre
Paa det rudrede Gulv,
Dog aldrig fik jeg den Nonne at see,
Den Nonne sad saa huld.

Da var det engang ved Midienat,
Ved Altret jeg laae
I døvende Halvblund, saa mat, saa mat,
Og hørte det gaae.

Igjennem de malede Ruder flød
Et farvet Skjær,
En hvid Gestalt, liig en vaagnende Død,
Kom langsomt nær.

Og for et Madonnabilled, som stod
Med en Lampe derved,
Den knæled og kyssed dets Marmorfod
Med Inderlighed.

„O himmelske Jomfru! jeg er saa varm!
Saa elskovsvarm!
Lad Kjøling udgaae fra din Marmorbarm
I min brændende Barm!

Jeg stræber i Aande, i Hjerte og Aand
Til dig, til dig!
Men ak! et uløseligt Elskovsbaand
End holder mig!"

Og mens som et Rosenlys Maanens Skin
Forklarende faldt
Igjennem de rødlige Ruder ind
Paa hver Helgengestalt,

Og Himlen rundt om tilstede var
I al sin Pragt,
Ledsaged jeg Bønnen paa min Guitar,
Som zittrede svagt.

„I Engle, som komme med Harpeslet,
Tilaander mig Rist!
O hør mit Suk og opløfter det
Til den Reneste hist!"

Da vendte mod Lampen den Bedende brat
Sin blege Kind,
Og Solen gik op i den størknende Nat,
Og Gud i mit Sind.

„O Clara! Clara!" saa raabte jeg ud
Og knælede ned,
„Min inderlig elskede evige Brud!
Nu har jeg Fred."

„Tilbage, Forvovne! Jeg er Guds Brud
Og Savn min Lod."
„„Om dig vil jeg kæmpe med Helgen og Gud,
Du er deres Rov.

Min var du, min er du og evig min
Du være skal,
Hvis ikke saa endes paa disse Trin
Mine Dages Tal!

Jeg er en Forbryder, o hør min Bøn!
Vær naaderig!
Thi skal jeg nu savne Forbrydelsens Løn,
Da vee over mig!

Ha! hører du ikke den skoggrende Haan
Fra Helvede hid?
O vær barmhjertig og frels min Aand!
End er det Tid.""

Da døde Maanen i høie Blaae
Og Lampen gik ud,
Jeg ingen Helgen mere saae
Og ingen Gud.

Hun blev saa veemodig, saa underlig hed
Af Elskovsild,
Jeg trak hende ved Pjedestalen ned,
Saa vild, saa vild.

Da styrted' Madonna fra rokkede Stavn
I den store Nød,
Og i hendes isnende Marmorfavn
Laae Jomfruen død.

Fortvivlet ved knusede Læbe jeg hang,
Jeg svømmed i Blod;
Fortvivlet jeg op fra Tillien sprang,
For Helved jeg stod.

Og i mit Vanvid min Hjerneskal
I forfærdeligt Stød
Jeg knused mod smittede Pjedestal
Og — var død. —

Og derfor i indfalden Kirke jeg maa
Med uendelig Vee,
Fra Midienat indtil Hanegal gaae
Og Blodet see.

Jeg brænder at twætte Pletten af,
Fordømt til Bod.
Men ak! den udbreder sig til et Hav
Af bølgende Blod.

Og naar da min Marter forkynder sig
I Hyl og i Hviin,
De troe at Vindene føre Krig
I den brustne Ruin.

Chr. Winther.

Det er ei Nok.

(Non basta.)

Jeg har en Betlerstav — en Tiggerpose —
En Træsko — Sundhed — og en Hosesok;
Bestandigt dog vil Ønsket Lykken skole,
Og visker til mig: „Det er ikke Nok!"

Jeg har en Tønde Guld — ja Millioner, —
Activa og Passiva, Skok paa Skok;
Bestandigt hører jeg den hule Tone,
Som hvisker til mig: „Det er ikke Nok."

Jeg har en deilig og gudfrygtig Kone,
Som passer baade mig og Huus og Rok:
Bestandigt hører jeg den Djævletone,
„Min gode Mand! Det er sletikke Nok!"

Naa da! en Flok af Rollinger i Bugger,
(Kun at de ikke komme Skok paa Skok!)
Bestandigt Stemmen dog derinde sukker!
„En Titel mangler os! — Er dette Nok?"

Jeg har endog en lille Digterkrone,
For min Cothurn og for min Hosesok:
Og dog bestandig denne Haanetone!
„Ha, ha, ha, ha! troer du, at det er Nok?"

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Lige!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suk
Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige.
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
Fra fattigt Huus det gik ud over Jorden,
Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden!
Opløs dig Sorg i Sang ved Kistens Fjel!
I Jesu Navn, sov vel!

Sange af „Peer kommer hjem“.

Mel. af Hornemann.

Ved Stranden jeg sidder saa ene og forladt,
Og seer over Søen i stjerneklar Nat,
Ved Stranden jeg sidder og drømmer om min Skat
Saa ene og forladt,
Ja saa ene og forladt, —
Til Krigen han drog over Bølge —
O! kunde jeg bare ham følge.

Saa høit sad ei Æblet, at ei det falde kan,
Og sveg mig min Elskede, saa døde jeg paa Stand,
Du blaanende Bølge, som ruller imod Strand,
O! Bølge, rul nu hen
Til min hjertenskjære Ven!
Fortæl ham mit Savn og min Taare!
Og siig ham, jeg længes saa saare.

(Af Samme.)

Mel. Hvor Bølgen høit mod Kysten slaaer.

Vi havde kjønne Piger nok,
Men ingen af den faste Stok —
Han Bonderosen kimser a',
Stokrosen vil han ha'e.
Den Rose trives ikke, naar
Den kom i Bondens Urtegaard —
Jo, naar opelsket i hans Veed
Den blev af Kjærlighed.

Og har jeg ei paa denne Kyst
Alt hvad der hjemme var min Lyst?
Den lette Baad, det hvide Seil
Og Sundets blanke Speil,
Og ham, som er mit Hjerte kjær,
Min Fæstemand ham fandt jeg her —
Ja, her er godt at-boe, jeg veed —
Thi her boer Kjærlighed!

(Af Samme.)

Mel. af Hillebrandt.

Manne op, i Fart!
Arbeidsklokken lyder klart,
Manne er I tjent
Med at faae Absent?
Fatter med sin Sang,
Stikker af i Lunbetrav,
Mutter kom galant
Med hans Proviant.
Først maa Mandskabet skaffe
Førend de løbe kan omkaps,
Somme fik sig lidt Kaffe
Og somme sig fik en Snaps.

Chor.

Først maa ꝛc.

Nu ta'er alle fat,
Og vort Arbeid gaaer saa glat;
Her vi samle Ros,
Den skal varme os.
En blier gjennemblæst,
Staaer og fryser som et Bæst —
En i Smeden han
Staaer og sveder Tran.
Her staaer Skibet paa Stabel —
Længes svært at komme afsted
Ud at vadske sin Snabel —
Og det gjør vi andre med.

Chor.

Her staaer ꝛc.

Saadan veed I nok
Muntrer sig den faste Stok,
Ja med Slid og Slæb
Under Holmens Chef.

Ugen gaaer med Sjou,
Søndag ei paa samme Boug.
Lyder Klokken end,
Lystrer ingen den.
Somme sidde og pirke
Hjemme med et og andet Smaat —
Somme stikke til Kirke —
Og det er da nok saa godt.

Chor.

Somme sidde ꝛc.

Med vor Hjertenskjær
Gaaer vi saa til Frederiksbeer',
Der kan det nok hænde
Bliver Pungen lænds.
Derfor næste Gang
Gaae vi under lystig Sang
Ud at leve frit,
Paa Kalkbrænderi't.
Ingen der bli'er prellet,
Smørrebrød har vi med i Papiir,
Og paa Østerfælled
Der ender hun med en Sviir.

Chor.

Ingen der ꝛc.

(Af Samme.)

:,: Der kommer en Bonde ridendes alt paa fin hvide Mær, :,: Mær, Mær.
Han red sig ned til Stranden, for at see de Søfolk der

Chor.

Ei komfallera, hurra! at see de Søfolk der.

:,: Hvad vil de Bønder sige om saadanne Folk som vi, :,: vi, vi?
Snart fare vi til Orlogs, og snart til Cofardies.

:,: En Sømand han maa lide langt mere Ondt end Godt, :,: Godt, Godt.
Beskøiterne han tærer, de krybe ned kun smaat.

:,: Men kommer han til Syden, drikker Viin med meer :,: meer, meer,
Og spiser af de Frugter, som Bondemanden aldrig seer.

:,: En ung Matros forlyster sig med Viin og med Cigar :,: gar, gar.
I hver en Havn han kommer, en Kjæreste han har,

:,: Men spørger han derude, hans Moder lider Ondt :,: Ondt, Ondt,
Saa letter han sit Anker og dreier Skuden rundt.

:,: Og med det Samme letter han sin blanke Hat, :,: Hat, Hat,
Og byder hver Skjønjomfru saa mangen en Godnat.

(Af Samme.)

Mel. Og Odin han sendte Hermoder afsted.

End kuler jo Stormen paa Jordkloden rundt —
Den oprørte Søe maa sig lægge —
For mener jeg, Gutter! det er ikke sundt
Om Skuden paa Landet vi trække.

Chor

Om Skuden paa Landet vi trække.

Hun tørster og sulter den preussiske Ørn,
Kan længer ei Ungerne made —
Saa skynd Jer nu atter ombord mine Børn
Og læg Jer igjen paa Blokade!

Chor.

Og læg Jer igjen paa Blokade.

Og kommer Fregatten til Sundet igjen,
Til Bryllup I alle Jer melder —
I veed jo at Bonden er Sømandens Ven,
I veed jeg har Øl i min Kjælder.

Chor.

Vi veed han har Øl i sin Kjælder.

Det knalder derude! saa maa vi herfra,
Men før vi bestige Fregatten,
Vi raabe for Danmark et vældigt Hurra!
Og svinge saa Alle med Hatten!

Chor.

Og svinge saa Alle med Hatten!

Men de have Kongens Gang ei hørt,
Ei Klappren ved vestre Laage.
Og Kongen sig sneg med sagte Skridt;
Fra farvede Ruder, sværmerskblidt,
Ham lyste kun Maaneskjæret.
I Gangen han fandt en Haand saa bløb,
I Kamret han kyssed en Læbe sød —
Smaaternen det vel har været! —

Men da nu i Gaarden Hanen goel
Og Dagen opranbt saa vide,
Da straalte fra Vinduet stærken Sol —
Ung Helvig laae ved hans Side!
Hun mærked med Lyst og halv med Vee,
At Kongen til Gulvet ned monne see
Og taug som i Dødens Dvale;
Hendes milde Blik da Taarer udgjød,
Hun reiste sig op og fra Læben fløb
Den blye, men dog stærke Tale:

„Min Konge, til Jord Du Øiet slaaer,
Din Pande Du frit kun reise:
Ung Helvig med Skjælven for Dig staaer,
En Hustru tør ikke kneise.
Kun een Ting ønsked jeg, siig mig blot,
Hvorfore Du gav mig Haan og Spot,
Skjøndt Du var min Lyst og Ære?
Hvi lod Du mig ei ved Slesvigstrand
Hos Broder i elskte Fædreland,
Naar kun jeg Dit Had skulde bære?" —

„Hallo, tie stille, min Dronning fiin,
Kong Valdemar ei Du daarer:
I Løndom var Folkvar Boler Din,
Og nu Du Din Huusbond kaarer!
Mit favreste Skib paa Bølgen gled,
Men troløst stak det i Dybet ned —
Du sank i de sorte Strømme!
Siig, skulde jeg, Helvig, elske Den
Som kaared en Tjener til sin Ven,
Mens Herren i Fred mon drømme?" —

Da talte med Hjertesorg hun brat,
Med Kinden i flammende Rødme:
„Mig hilste som Brud først denne Nat,
Du sugede Blomstens Sødme!
Ung Folkvar slumrer nu hvid og død,
Uskyldig han ligger i Gravens Skjød,
Og dog haver jeg det værre!
I Plader de Mænd om Kongen staaer,
Hver haver jeg kjær i Kongens Gaard,
Som troligt tjener sin Herre."

„Men høre Du nu Din Hustrus Røst,
Hun taler ei nu forgjæves;
Mit Skjold, der har lidt hin dybe Brøst,
Seirmærket, det skal gjenhæves.
Du troer mig nu ei, Kong Valdemar,
Der er i Dit Sind et gammelt Ar,
Over det har Du ikke Din Villie;
Men vel kommer silbig Efterslægt,
Som tager mit Navn i Varetægt
Og renser mit Vaabens Lillie."

„Thi være det da et Tegn fuldvist
For Slægterne, dem der komme:
Hvis Naade mig skjænke Gud og Christ,
Naar Tiden og Timen er omme,
Og føder jeg da med Angst og Vee
Et Foster, som Norden engang skal see
Selv større end stærken Fader,
Da vidne de vil, naar jeg er død,
At Taarerne dog uskyldigt fløb —
Og Pletten mit Skjold forlader!"

Hin unge Dronning var reen og skjær,
Hun talte det Ord forsande:
Kong Valdemar stred med Hu og Hær,
En Løve for Dannemarks Lande,
Men Datteren med det kloge Blik
Et lysere Navn og Mærke fik,
End Faderen selv hin Bolde.
Margrethe sig fæstede Kroner tre,
Og saaledes monne det rigtigt skee,
At blanke blev Moderens Skjolde.

Simpel Sang.

I Græsset stod vi unge Tvende,
Hun med sin Sorg, jeg med min Trøst,
Da tog min Haand den skjønne Frænde
Og spurgte med bevæget Røst:
„Tidt sidder Veemod paa min Pande
Og der er Blegheb paa min Kind,
Kan Raad Du give mig forsande
Mod Lidelserne i mit Sind?" —

Et Øieblik jeg stille grunded
Paa et fornuftigt, venligt Svar
Og raabte da: „jeg troer, at fundet
Raad mod din Smerte nu jeg har.

Lær udenad du mine Sange,
Min qvindelige Frænde, du,
Da ville de vist mange Gange
Trøste, naar du er mod i Hu

„Og kommer Vintren, og din Beiler
Blier borte, skjøndt du vented ham,
Da sæt dig paa min Digterseiler,
Ro med mig paa min lille Dam.
Hvergang en Yngling jeg beskriver,
Som baade kløgtig er og smuk,
Hans Billed altid det da bliver,
Hans, hvem du vier dine Suk,

„Ham er det, Minna, ingen Anden,
Hvem jeg har skildret i min Sang;
Da stryger Lokken du fra Panden
Og siger: disse Vers har Klang."
Da svarte hun: „ak, du forlanger,
At jeg skal finde ham i dig?
Nei! elskelig er vel en Sanger,
Men aldrig dog en Beiler liig."

Carl Bagger.

I en Landsbykirke.

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder,
Samt Præst og Degn, var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet
Høit revnet kaldte Klokken.

Støv laae paa alle Bænke.
Af Malerier spored
Man kun den flinke Ungdoms
Haandtegninger i Choret.

Og, som paa Hogarths Plade
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvæven trukket.

Istedenfor et Orgel,
Til Vinterstormens Tuden,
Peb Døren med sit Hængsel
Og klirrede Blyruden.

Det eneste Par Engle,
Som sandtes, laae i Gruset,
Ormstukne, invalide,
Henslængt i Vaabenhuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt — bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed
Som i en Grav hos Døde.

Der var — dog nok om dette!
Du vil ei mere høre,
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel, til at forstemme
En Virtuos, endsige
En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du — var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I renest Stiil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte,
Var Altarlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme,
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Siig! er Du, Bondedatter! af Livet saa forladt,
At Du til Døden flygter ved mørke Midienat?

End er der Guldhaars Piger og Kjærlighed i Nord:
Jeg seer det grant og tydeligt, hvad i dit Hjerte boer.
Tag denne Ring til Eie med from og venlig Hu!
Den fik jeg af en Qvinde, saa faur og tro som Du —

Og giv den til din Fæstemand, den fattige Svend!
Vel Kjærlighedens Skjænk tjener Kjærlighed igjen!" —
Saa mælede Kæmpen, og drog Ringen af sin Arm;
Da blev jeg om Hjertet saa forunderlig varm;

Det var, som jeg vaagned af Fortryllelsens Blund —
Og Kæmpen var forsvunden alt i den samme Stund.
Men øverst paa Høien, hvor der var gravet nys,
Der skimted' jeg en Guldring ved Sommernattens Lys;

Jeg greb den uden Skjælven — det var jo Kæmpens Skjænk —
Og Taaren fløb til Tak over Kampestenens Bænk.
Jeg var saa glad tilmode; min Fod var saa let:
Jeg sprang som en Hind over Aaens Gungebræt;

Og da jeg kom, hvor Kløveret stod rundtom i Stak,
Mig hele Marken dufted som et Brudegemak;
Men hjemme ved Huset i den store, brede Bøg
Var Nattergalen kommen den Aften i Besøg.

Saa fik da Søren Ringen — han havde Hjertet alt —
Han bragte den til Kammeret, og fik den godt betalt;
En Halvgaard han kjøbte med tyve Tønder Land:
Til Mikkelsdag stod Bryllupet, og nu er han min Mand.

See der — der boe vi henne! — For Gavlen staaer en Lind; —
Naar ad den Vei De kommer, saa seer De vel ind!" —
See! Stien skyder gjen over blommede Vang —
Det er Dem nok det Kjæreste, naar Veien falder trang.

n.

Ridderens Frieri.

Folkemelodi.

En deilig ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter saa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til Brud,
For hun var saa ung, og saa yndig saae hun ud.

Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
„Saa stærkt Eders Datter mig ligger i Sind;
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud."

„Herr Ridder, Herr Ridder! I beder en Hind;
Men fremmede Skytter har fanget den ind.
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud,
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud."

Klintekongens Have.*)

Jægerens Aand. Klintekongen.

Jægerens Aand.

Du sorte, tunge Drøm! forsvind!
Til Livet vil jeg munter vækkes!
Bruus Bølge kun! min unge Kind
Skal ei med Dødens Lagn bedækkes.

I Skoven har jeg slumret træt;
Til Anna vilde hen jeg ile.
Afsted! nu føler jeg mig let,
Og kunde fare tusind Mile!

Et Lys skal straale paa min Sti,
At ei jeg feil af Veien tager;
Snart sidde saa deroppe vi.
Og Elskovs søde Glæde smager.

Ja! det er ingen Drøm, ei Digt,
At Kjerlighed er Livets Kjerne!
Forstanden siger: „gjør din Pligt!"
Og Hjertet svarer: „gjerne, gjerne!"

Eet Menneske har intet Liv;
I To kuns Livet heelt oprinder;
Saa skynd dig: — Hjerte, tag — og giv!
Imellem Roser og Kjærminder!

Indbild dig ei, du Haven seer,
Som blomstrer skjult paa Jorden, Kjære!
Hvor Sukket standser, Læben leer,
Og Træer gyldne Frugter bære.

Hvis ei du elsker, tro du mig,
Da vandrer du i Frostens Zone:
I Livets Have, underriig,
Gaaer Haand i Haand kun Mand og Kone.

— Forunderlig er denne Nat!
Hvor er jeg? — vist i Elskovs Have!
O, hvilken Krands omkring min Hat
Af hvide Lilier som fra Grave.

O hvilken sælsom Maaneglands!
Nei! dette Sted jeg ikke kjender!
— Der staaer en Konge! — Det er hans!
Hvorban mon denne Drøm sig ender

Klintekongen.

Velkommen i min Urtegaard!
Jeg seer, du bange rundt om kigger!
Ja, Klintekongen for dig staaer,
Men Ingen veed, hvor Haven ligger.

Kuns Faa besøgde mig endnu;
To Børn, en lille Dreng og Pige; —
Velkommen Yngling ogsaa du:
Paa Klippen maa til Held Man stige!

Hvis Livet kuns gik ligefrem,
Og gjennem Døden ned i Dybet,
Da var der intet Glædeshjem,
Og du var Ormen liig og Krybet.

Men Alt forklares paa din Gang,
Og altid stiger du i Veiret;
Kun saadan har du Aanderang,
Kun saa du leed og saa har seiret.

Om mig du hørte tit tilforn,
Og skjelved for mit gyldne Rige;
See! Klippen blev dig dog et Taarn,
Hvorab du kunde til mig stige.

Jeg svæved om din Vugges Siv,
Alt før du tænkte Tanker klare;
I Drøm jeg viste dig dit Liv,
Og mine Arme Barnet bare.

Din Pande kyste jeg saa glad,
Naar mellem Puder tryg du smiilte;
Naar paa din Moders Skjød du sad,
— Paa Gulvet til din Fader iilte.

Var Skoven hvid, var Skoven grøn,
Bestandig var jeg om min Lille;
— Tak, for du kom engang, min Søn;
Til Gubben og hans Bolig stille!

*) Sagnet gaaer, at Klintekongen har en Have, som Ingen veed hvor ligger paa Klinten, — hvor Alt er saa deiligt som i en Sommernatsdrøm, og hvor kuns et Par Bønder have været. Hvor overrasket blev jeg for 10 Aar siden, ved oppe paa en Klippe pludseligt at finde en deilig Blomsterhave og i Maaneskinnet see Eierinden, Kammerherrinde de la Calmette, staae som en Fee midt i den.

Din Skygge var jeg, bleeg og graa,
(Thi hisset mine Farver blegne!)
Du saae mig altid hos dig staae —
Og vilde stundom Skyggen tegne!

Men see nu Maanen her — hvor stor!
Betragt Guldkronen om min Tinde!
Og Blomsterne, som gyldne groer,
Fra Drømmen*) vil du Alt dig minde:

Fra Drømmen kun, den aabne Dør
For Mennesket til Livets Have.
Igjennem den du kigged før,
Imens du gik blandt Verdens Grave.

Nu glæd din Sjel i Skyggens Land!
Bliv hos mig i mit Blomsterrige!
Her Skoven stander grønnest, Mand!
Og her er Anna selv, din Pige!

Jægerens Aand.

Er Anna her? — min Kjerlighed?
O viis mig hendes hulde Billed!
Af al din Underherlighed
Kun hende vil jeg og har villet.

Klintekongen.

Adspreder Eder, Taager graae!
Krands hende, Maane, med din Straale!

Jægerens Aand.

Ved Himlen selv! jeg Anna saae!
Men kunde hendes Glands ei taale.

Klintekongen.

Du straaler selv som hun, min Ven!
Guldfisken seer ei sine Finner;
En Sanctehansorm, veed vel den,
Hvor smukt den ved Skjærsommer skinner?

Jægerens Aand.

O, saa er dette — Lysets Land!
O, saa er dette — Aandens Bolig!
Nu føler jeg, jeg er en Mand,
Med Aanderiget heelt fortrolig.

*) Det er Livet.

Ja! Salighedens Hjem er her,
En evig Glands, foruden Skygge;
Her blomstre alle Livets Træer;
Min Eva! kom, her vil vi bygge!

Hver bange Tvivl her farer bort;
O Drot! — dog frygter jeg — jeg drømmer;
Og Natten fandt jeg altid kort;
Hvad om som Sky mit Held bortsvømmer?

Jeg ængstes meer og meer endnu;
Hvi dog saa tomt bag disse Stammer?
Hvi staaer, o Drot, saa ene du,
Midt i dit rige Forraadskammer?

Hvis her var Salighedens Slot,
Hvis du var Livets Konge, Kjære!
O sig mig dette, Konge, blot,
Hvor kan saa dødt der hos dig være?

Der maatte vrimle trindt om dig
Af hundred tusind Myriader;
Men Øiet skuer ene Liig —
Ha! du var aldrig Livets Fader!

I Drømmens Rige hildes jeg,
Paa Veien til mit rette Eden;
Tak, Konge! for din Glemmigei!
Slip mig: mig vinker Kjerligheden!

I Drømmens Rige? — vee mig! vee!
Din falske Maanes Glands er svundet!
Ha! — du er Døden med din Lee!

Klintekongen.

Hil dig! nu har du Maalet fundet!

Søborg.

Den rædselsfulde Time.

(1829.)

Es giebt so bange Zeiten
Es giebt so trüben Muth,
Wo alles sich vom weiten
Gespenstisch zeigen thut.
Novalis.

Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide;
Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.

Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
Thi ved Midnat holde der Aander Dands og Gilde.
Jeg om Dagen gik derop, for en Bog at laane,
Gik en Smule der omkring, og kom til at baane;
Ingen savned' mig, de gik, jeg blev der alene,
Ak, ved selve Tanken end ryste mine Bene.
Længe laa jeg i en Krog uden mindste Spratten;
Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Natten.
Jeg er ingen Nattehelt, derfor blev jeg bange.
Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;
Hvis de nu ved Midnatstid kom herop at læse,
De i Nakken dreied' mig vist min egen Næse.
Maanen skinnede saa klar, Uglen sang derude,
Maanens Skin og Uglens Sang sköd igjennem Rude:
Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvorban vide,
Og for Øieblikket svandt al min Hjerteqvide.
Ak, men nu slog Klokken tolv, det var fælt at høre;
Alle Bøger rundt omkring saae jeg sig at røre.
Nogle skjændtes, andre sang, Sproget var lidt blandet;
Som paa Babels-Taarn det klang ganske reent forbandet.
Alle sprang fra Hylderne, dandsed' med hinanden,
Jeg var bange for at faae nogle Bind i Panden.
See nu blev en Contredands underligt rangeret,
Mange Bøger dandsed' med, skjøndt uconfirmeret.
Langs med Væggen stilled' sig store Folianter,
Det var sikkert satte Folk, eller gamle Tanter.
Dadens Fru Grammatica, smukt forgyldt paa Bagen,
Kom at engagere mig; jeg blev som et Lagen,
Ak det krilled' i min Taa, Hjertet steeg til Halsen;
Men jeg slap, Cornelius hende bød til Valsen.
Atlas af Pontoppidan, klædt i Svinelæder,
Med Fru Flora danica let i Dandsen træder;
Reisers fürgterlige Bog sprang med Iliaden.
Ak det suste skrækkeligt, som en Storm fra Gaden.
Fra Musæet*) lød en Røst: „Hvad er her paa Færde?"
Og en Landse traadte frem fulgt af tvende Sværde;
„Schwerenoth! I lærde Pak! Vil I være rolig!
„Unde I ei Helten Ro i sin snevre Bolig?
„Hvad er vel en lurvet Bog mod en Pandserplade?
„I er' kun Peermadsens Gang, vi er Østergade!"
Og nu hugged' Sværdet om, saa der Funker lyste,
Det var fælt det kan I troe, ak mit Hjerte gyste;
Bøgerne fik ogsaa Skræk, hvert et Blad jo bæved,
Som en broget Fuglehær de til Hjemmet svæved',
Og paa Hylderne i Hast deres Pladser søgte.
Men hist i Musæet, ak! det langt værre spøgte.
Op af hver en Askepot steeg de Dødes Bene,
Uh! En Ildstrøm risled' mig gjennem hver en Sene.
Sylfelet jeg følte mig, Døren op jeg sprænger,
Ak, hvad seer jeg! — Rundetaarn er der ikke længer.
Støtten liig i Don Juan Taarnet promenerte,
Men slig Vandring kan I troe, fælt mig her geneerte.
Afgrund for og Aander bag værre er end Døden;
Maanen hang saa vel ved Magt, hjalp mig ei i Nøden.
Som en Sappho stod jeg her, Vinden tog i Kjolen,
Nede Vægteren jeg saae, blaa som Martsviolen.
Deilig var min Monolog, Ingen den kan fatte;
Først jeg selv min Død begræd, lod mig derpaa bratte.
Vinden peeb i Marv og Been, alt mit Indre ragber,
Men til Lykke havde jeg hos mig Hofmansdraaber.

Au! det var et hæsligt Stød. — — — —
— — Himmel! see dog bare,

*) Det oldnordiske Museum var da paa Rundetaarn.

Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.
Læser, Alt var kun en Drøm, Himlen være lovet!
Gid du ogsaa vaagne maa dersom Du har sovet!

Opsang til Glæden.

En Fastelavnsvise.

Mel. Seit Vater Noah ins Becher goß. Schultz.

Har Alt da dreiet sig op og ned
Paa den balstyrige Jord?
Er Verden vendt paa den gale Led,
Og Syden kommen i Nord?
Os Carneval og Commerts
Med Harlequiner og lystige Miner? — Frisk munter da!
Hei, hopsasa!
Hurra for den vingede Skjerts! —

Fra Syden kommer den søde Saft,
Den perleskummende Viin:
Og Glæden stiger i Ungdomskraft
Af Perlen fager og fiin;
Den smugles ei ind ved et Fif:
Nei! uden Fortoldning vi faae en Beholdning draußen fra —
Hei, hopsasa!
Hurra for den nye Tarif! —

Vel prises Communicatsen maa;
Thi, er man ret i sit Es,
Man vil ei stikke til Mænd af Straa,
Og trække Hov'bet af Gjæs;
Slig Sæd med Tiderne gik,
Og Himmel! vær lovet for mangen et Hoved, som uden Dom
I Fare kom
Ved slig en forfærdelig Skik!

Nei! hver en Glæde paa Jordens Kyst
Er Borger her i vor Stat:
Og ei vi frygte, vort Hjertes Lyst
Benævnes skal Plagiat;
Thi fælleds er Glæden paa Jord:
Til Alle den smiler, og kjærlig heniler til Hver, som kun
Af Hjertens Grund
Paa Fryds-Evangeliet troer.

Saa lad os vise vor Tro tilgavns,
Som Evangeliet bød!
Vi veed, at Troen, den fastelavns,
Er uden Gjerninger død: —
Op da til den lystige Færd!
Til Fias og Ageren og Poculiseren! Hei, hopsasa!
Hurra, hurra
For Glæden ved Lampernes Skjær!

Lad den skrantende Magister.

Lad den skrantende Magister,
Fuld af Støv og Snuustobak,
Søge op i Lærdoms Kister
Efter Alskens Pølsesnak,
Vi vil efter Bunden lede
I vor Verts de fulde Glas:
Der boer Viisdom, der boer Glæde;
Alt det Andet er kun Fias.

Lad en streng Tartuffe true
Med det hede Helvede,
Og slaae Kors for sig og grue,
Naar han hører Nogen lee.
Troer I, at han ikke lædsker
Sig, naar han blir tør og hed?
Jo, jo! de profane Vædsker
Glide ganske artig ned.

Blot Methoden er forskjellig:
Her indtage vi vor Ruus;
Den, som dertil er for hellig,
Pimper hjemme i sit Huus,
Svire inden lukte Døre,
Ligner en Mahomedan;
Vi vil lade Verden høre
At her er et christent Land.

Drikkevise.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret,
At Ingen meer bereist man nævne kan,
Skjøndt jeg ei har mit Opholdssted forandret
:,: Fra den Tid, jeg først saae mit Fødeland. :,:

Frants Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
Og gjorde sig derved udødelig;
Men jeg, som blev bestandig her i Norden,
:,: Den hele Jord har tidt gaaet rundt med mig. :,:

Jeg har lært Alt, hvad Mennesker kan lære,
Og ingen Ting er bleven skjult for mig;
Selv Alchymi gjør mig den største Ære:
:,: Sex Flasker Viin — drik dem, saa er Du rig. :,:

Jeg har seet Alt, hvad Jorden har i Eie
Fra Kolá af og indtil Kolazin;
Men af det Alt dog Intet kan opveie
:,: Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin. :,:

Prøv, hvo som vil, en Cirkel at qvadrere,
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord;
Men jeg har seet Qvadrater cirkulere
:,: Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord. :,:

Jeg lyver ei, eiheller vil jeg prale,
Jeg havde mig engang en lille Ruus,
De Vises Steen, hvorom saa Mange tale
:,: Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus. :,:

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
Med den kan jeg faae Sorgen til at lee;
Med den kan jeg indtage hver en Pige,
:,: Med den kan jeg forborgne Sager see. :,:

See Evan hist! Velkommen, Glædens Fader!
Kom, fyld mit Bryst med jordisk Salighed!
Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
:,: Og synker Mod og Lyst og Styrke ned. :,:

Af Ludlams Hule.

Herr Oberst! en Skotte maa slaae for sit Land,
Det er jo hans Kald og hans Pligt;
Saa gjorde de Fædre, hvad læse vi kan
I Skjaldenes Digt.
Og naar de kom hjem fra den blodige Dands,
Da skjænkte de Mona den hellige Krands;
Thi Helten bør Krandsen kun binde
For Skjønheds Gudinde!
Og Skjønheden aldrig forgaaer. —
:,: Hvert Old og hvert Aar
Har sin egen, sin blomstrende Vaar. :,:

Druiderne flygted' ved Præsternes Bøn,
Og Mona vor Klippe forlod;
Men Jomfru Maria nu dobbelt saa skjøn
For Alteret stod.
Og naar de kom hjem fra den blodige Leeg,
Da skjænkte Maria de Krandsen af Eeg;
Thi Helten bør Krandsen kun binde ꝛc. :,:

Hvi hænge de Krandse da stedse paa Steen?
Hvi stedse paa Lærred og Træ?
Her blomstrer et Billed af Jomfruen reen
I Lundenes Læ:
Miss Klara da bære paa guldgule Lok
De Blade, som vandtes af Ynglingers Flok!
Thi Helten bør Krandsen kun binde
For Skjønheds Gudinde:
Og Skjønheden aldrig forgaaer. —
:,: Hvert Old og hvert Aar
Har sin egen, sin blomstrende Vaar. :,:

Oehlenschläger.

Af Hugo von Rheinberg.

Mel. af Kuhlau.

En Grube staaer i Bjergets Indre,
Den har en mægtig Sølvergreen.
De lyse Lag saa rige tindre
Gedigent fra den haarde Steen.
Men som et Spøgelse fremtræder
Fru Kobold i de hvide Klæder,
:,: Med Scepteret af Dødningbeen. :,:

„Gak ei derind, før Luften renses,
Den visse Død bag Skatten boer!"
Men ei det fromme Varsel ændses,
Den gridske Hugger intet troer;
Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
Han undersøger Gruben nøie,
:,: Nedgleden af sin Knudesnoer. :,:

Men neppe har mod Schachtens Side
Sit skarpe Huggejern han sat,
Før hisset alt han seer den Hvide,
Og Lyset blier i Lygten mat.
Paa Brystet sig den Bange kaster;
Men fæle Spøgelsʼ hurtig haster,
:,: Og qvæler Dragen paa sin Skat. :,:

Gak ei paa de forbudne Veie,
Indtræder du til Bjergets Aand!
Et ærligt Hjerte maa du eie,
Skal Skatten løses fra sit Baand;
Thi Haabet er med Gru forbunden,
Og Mangen har kun Døden funden,
:,: Som greb med en vanhellig Haand. :,:

Oehlenschläger.

De fem Skaaler.

Jeg aldrig det for Vellyst kjender,
At drikke bort en gavnlig Dag;
Men i en Kreds af glade Venner
:,: Jeg ogsaa stundom gjør et Slag. :,:

Fem Sandser os vor Nydning bringe,
Thi blive mine Skaaler fem;
Fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
:,: Naar kun til Bunds man drikker dem. :,:

Det første Glas jeg nu vil tømme
For hende, som er Alt for mig,
Som bød mig Livets Byrder glemme,
:,: Og finde Fryd og Fred hos sig. :,:

Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
Er mine Venners — egnes den,
Som bød mig hylde, næst min Pige,
:,: En gammel trofast Ungdomsven. :,:

Den tredie — Fødelandets være!
Tilbunds jeg drikke vil igjen.
Gid alle Hjerter Sambrægt nære,
:,: Thi al vor Frihed staaer ved den! :,:

Det fjerde Glas af aabent Hjerte
Jeg vier hver til Rigdom fød,
Som deler ømt sin Liges Smerte
:,: Og røres ved sin Broders Nød. :,:

Det femte Glas jeg end maa bære:
Skaal Verten og hans hele Flok!
Og de erkjendtligʼ Vidner være,
:,: At ogsaa jeg har drukket nok. :,:

Frankenau.

Af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. af Søofficererne: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

En Sømand er til bedre skabt
End staae paa Land og gabe;
Paa Søen gi'er han aldrig tabt,
Kan aldrig Modet tabe;
Men kaster man ham op paa Land,
Er snart det med ham ude,
Hans Element er salten Vand,
Hvor vrede Storme tude.

Der har jeg mange Brave seet,
At rede deres Leie,
Der saae jeg atten Hundredʼ eet,
Det danske Flag at vaie;
En Kugle kom og rev mig bort,
Min ene Arm fra Lebet,
See derfor er hun lidt for kort,
Og jeg blev reduceret.

Nu Flasken er min største Lyst!
— Den er ei til at vrage,
Og det er mig endda en Trøst,
Een Arm jeg har tilbage.
:,: Med den jeg fylder Glasset frisk,
Og spiller prægtig Kegler,
Og faaer jeg mig en lille Pibst
Paa Landet tidt jeg seiler! :,:

Af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. af Ludlams Hule: Hjem gik den tappre Peter.

Jeg sværmed' for en Pige,
— I veed nok hvad hun heed —
Men voved' ei at sige
Et Ord om Kjærlighed.
En Dag jeg tog dog Modet,
I Uniform jeg gik,
:,: Men hun var kort for Ho'det,
Og jeg da Kurven fik. :,:

Den gamle Faders Grunker
Trak mangen Frier did,
En pyntet Kammerjunker
Var Prisen paa den Tid.
Med Sorg og Harme blandet
Jeg gik til Sorte-Søe;
:,: Jeg stirrede i Vandet,
Besluttede at døe. :,:

Dog, Himlen være takket!
Jeg vendte atter om;
Et Brev der laae indpakket
Da jeg tilbage kom.
For Glæden svinder Sorgen
Da jeg dets Indhold seer:
:,: „Vi gifte os i Morgen,
Min Junker flgiten er!" :,:

„Ei! Hat es solche Eile?!" —
Jeg brød betænklig ud.
Jeg tænkte: „Du kan feile," —
Og føied hendes Bud.
Det er saa saare farligt
Med Lykkens Tærningkast,
:,: Jeg mærked meget snarligt,
„Det havde største Hast!" :,:

Af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. af Feiltagelserne; Lad den skrantende Magister.

Til et Viinhuus vil jeg ile,
Drikke mig en lille Taar,
See rødnæset Bacchus smile,
Som paa Kjelderskuret staaer.
Der man træffer gode Venner
Som for Politiken kom,
:,: Alle fyldte Glas i Hænder,
Men med Pungen ganske tom. :,:

Hist man seer en tyk Magister,
Meget tynd i sin Latin,
Skjælde paa enhver Philister,
Kalde Andres Lærdom sin;
Her man hører sine Pligter
Af en vranten Moralist,
:,: Efter Andres Feil han sigter,
Træffer egne altid vist. :,:

Meget man af Vinen lærer,
Meer end Nogen tænker paa,
Præg af Viisdom Alle bærer,
Som fra en Viinkjelder gaae,
Der man rask politiserer,
Taler høit om Drot og Land,
:,: Ofte der vor Stat regjerer
Folk, som har tabt al Forstand. :,:

Tidt man træffer paa en Kjelder
Mangt et ubekjendt Genie,
Som sin Dom om Alting fælder,
Kjender Nogen Du — saa tie.
Der bedømmes Skuespiller
I en slet Conversation,
:,: Selv om nye Vaudeviller
Skrives ofte Recension. :,:

Slutningssang af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. Opsang paa Skibene.

Christopher.

Ifald jeg bliver længer her
En Flaske Viin det gielder,
Jeg lovet har at komme neer
Paa Gotfred Hansens Kjelder.
Chor. Fa la la la!

Ludvig og Ida.

O! Elskovs Gud, som smiler hist
I Skyen fra det Høie!
Med Tak til Dig opløfter sig
Mit glædebrukne Øie.
Chor. Fa la la la!

Fulbt værd et Sølverorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Raslen
Mig af din Silkekjole.

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning;

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerte hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver —

Fornam jeg i din Nærhed
Indgjød dit tankefulde,
Høitidelige Udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

Emil Aarestrup.

Julevise.

Mel. Denn die Welt steht gar nicht lang.

Sikken voldsom Trængsel og Alarm,
Det er koldt, og man maa gaae sig varm,
Lygten tændes Klokken fire alt,
Det skal være Aften med Gevalt.
Midt paa Gaden sælges Træer og Frugt,
See Boutikken, hvor den straaler smukt,
Varer kan man faae i Tusindviis,
:,: Tænk Dem bare, under Indkjøbspriis. :,:
:,: Priis, Priis, Priis. :,:

Haandværksmanden han maa holde her,
Kunstneren har ogsaa sit Besvær,
Og hans Værker spredes vidt omkring,
Takket være Horneman og Bing!
Man af Kundskabsvæsnet daglig seer,
At Poeterne blier fleer og fleer;
Selv min lille bly forfrosne Fugl,
:,: Qvidbrer med idag, for det er Juul. :,:
:,: Juul, Juul, Juul. :,:

Pyntet smukt af en usynlig Haand,
Staaer nu Træet der med Lys og Baand;
Døren aabnes, Alle strømme ind,
Kredsen sluttes med begeistret Sind.
Børnene de hoppe rask afsted,
Bedstefader han er ogsaa med;
Lad os tage Deel i deres Sang,
:,: Brødre, vi var ogsaa Børn engang. :,:
:,: Gang, gang, gang. :,:

Juleaften, o hvor er du sød,
Saa skal alle Folk ha'e Risengrød,
Æbleskiven bliver flittig vendt,
Gaasestegen er til Bagren sendt.
Bonden sidder tidligt ved sit Fad,
Sikken Guds Velsignelse af Mad;
Lænkehunden selv faaer dobbelt Suul.
:,: Den skal ogsaa vide, det er Juul. :,:
:,: Juul, Juul, Juul. :,:

Naar man ikke er en doven Krop,
Staaer man Julemorgen tidligt op;
Klokken kimer, Gaden er saa glat,
Kirken lyser i den stille Nat.
Indenfor er Sang og festlig Fred,
Og man føler sig saa vel derved,
Allerhelst naar Præknen ikke duer,
:,: Thi saa faaer man sig en lille Luur. :,:
:,: Luur, Luur, Luur. :,:

Op ad Dagen gaaer man Byen rundt,
Trækker Veiret, thi det er saa sundt;
Alle Folk er i den nye Stads,
Og om Aftnen er der fiint Calads.
Gud velsigne den, som først opfandt
Det at lege Juul og give Pant;
Unge Pige, lad os lege Skjul,
:,: Giv mig kun et Kys, det er jo Juul. :,:
:,: Juul, Juul, Juul. :,:

De, som controllere Stadens Færd,
Kan i Julen trække deres Veir;
Faldt den bort, man ærgrede sig gal,
Blev med andre Ord man liberal.
At forhindre det er Alles Pligt,
Nabomagterne kan fordre sligt,
Et Exempel er strax Festen her,
:,: Den er gjort for Russens Skyld især. :,:
:,: Sær, sær, sær. :,:

Du, som gav os denne skjønne Fest,
Du veed ogsaa, hvad os baader bedst,
Men jeg haaber dog, at før jeg døer,
Du mig nægter ei en vis Faveur.
Drei kun Universet heelt omkring,
Vend kun op og ned paa alle Ting,
Jorden med, thi den er falsk og huul,
:,: Rør blot ikke ved vor gamle Juul. :,:
:,: Juul, Juul, Juul. :,:

Klintekongens Have.*)

Jægerens Aand. Klintekongen.

Jægerens Aand.

Du sorte, tunge Drøm! forsvind!
Til Livet vil jeg munter vækkes!
Bruus Bølge kun! min unge Kind
Skal ei med Dødens Lagn bedækkes.

I Skoven har jeg slumret træt;
Til Anna vilde hen jeg ile.
Afsted! nu føler jeg mig let,
Og kunde fare tusind Mile!

Et Lys skal straale paa min Sti,
At ei jeg feil af Veien tager;
Snart sidde saa deroppe vi.
Og Elskovs søde Glæde smager.

Ja! det er ingen Drøm, ei Digt,
At Kjerlighed er Livets Kjerne!
Forstanden siger: „gjør din Pligt!"
Og Hjertet svarer: „gjerne, gjerne!"

Eet Menneske har intet Liv;
I To kuns Livet heelt oprinder;
Saa skynd dig: — Hjerte, tag — og giv!
Imellem Roser og Kjærminder!

Indbild dig ei, du Haven seer,
Som blomstrer skjult paa Jorden, Kjære!
Hvor Sukket standser, Læben leer,
Og Træer gyldne Frugter bære.

Hvis ei du elsker, tro du mig,
Da vandrer du i Frostens Zone:
I Livets Have, underriig,
Gaaer Haand i Haand kun Mand og Kone.

— Forunderlig er denne Nat!
Hvor er jeg? — vist i Elskovs Have!
O, hvilken Krands omkring min Hat
Af hvide Lilier som fra Grave.

O hvilken sælsom Maaneglands!
Nei! dette Sted jeg ikke kjender!
— Der staaer en Konge! — Det er hans!
Hvordan mon denne Drøm sig ender

Klintekongen.

Velkommen i min Urtegaard!
Jeg seer, du bange rundt om kigger!
Ja, Klintekongen for dig staaer,
Men Ingen veed, hvor Haven ligger.

Kuns Faa besøgde mig endnu;
To Børn, en lille Dreng og Pige; —
Velkommen Yngling ogsaa du:
Paa Klippen maa til Held Man stige!

Hvis Livet kuns gik ligefrem,
Og gjennem Døden ned i Dybet,
Da var der intet Glædeshjem,
Og du var Ormen liig og Krybet.

Men Alt forklares paa din Gang,
Og altid stiger du i Veiret;
Kun saadan har du Aanderang,
Kun saa du leed og saa har seiret.

Om mig du hørte tit tilforn,
Og skjelved for mit gyldne Rige;
See! Klippen blev dig dog et Taarn,
Hvorad du kunde til mig stige.

Jeg svæved om din Vugges Siv,
Alt før du tænkte Tanker klare;
I Drøm jeg viste dig dit Liv,
Og mine Arme Barnet bare.

Din Pande kyste jeg saa glad,
Naar mellem Puder tryg du smiilte;
Naar paa din Moders Skjød du sad,
— Paa Gulvet til din Fader iilte.

Var Skoven hvid, var Skoven grøn,
Bestandig var jeg om min Lille;
— Tak, for du kom engang, min Søn;
Til Gubben og hans Bolig stille!

*) Sagnet gaaer, at Klintekongen har en Have, som Ingen veed hvor ligger paa Klinten, — hvor Alt er saa deiligt som i en Sommernatsdrøm, og hvor kuns et Par Bønder have været. Hvor overrasket blev jeg for 10 Aar siden, ved oppe paa en Klippe pludseligt at finde en deilig Blomsterhave og i Maaneskinnet see Eierinden, Kammerherrinde de la Calmette, staae som en Fee midt i den.

Din Skygge var jeg, bleeg og graa,
(Thi hisset mine Farver blegne!)
Du saae mig altid hos dig staae —
Og vilde stundom Skyggen tegne!

Men see nu Maanen her — hvor stor!
Betragt Guldkronen om min Tinde!
Og Blomsterne, som gyldne groer,
Fra Drømmen*) vil du Alt dig minde:

Fra Drømmen kun, den aabne Dør
For Mennesket til Livets Have.
Igjennem den du kigged før,
Imens du gik blandt Verdens Grave.

Nu glæd din Sjel i Skyggens Land!
Bliv hos mig i mit Blomsterrige!
Her Skoven stander grønnest, Mand!
Og her er Anna selv, din Pige!

Jægerens Aand.

Er Anna her? — min Kjerlighed?
O viis mig hendes hulde Billed!
Af al din Underherlighed
Kun hende vil jeg og har villet.

Klintekongen.

Adspreder Eder, Taager graae!
Krands hende, Maane, med din Straale!

Jægerens Aand.

Ved Himlen selv! jeg Anna saae!
Men kunde hendes Glands ei taale.

Klintekongen.

Du straaler selv som hun, min Ven!
Guldfisken seer ei sine Finner;
En Sanctehansorm, veed vel den,
Hvor smukt den ved Skjærsommer skinner?

Jægerens Aand.

O, saa er dette — Lysets Land!
O, saa er dette — Aandens Bolig!
Nu føler jeg, jeg er en Mand,
Med Aanderiget heelt fortrolig.

*) Det er Livet.

Ja! Salighedens Hjem er her,
En evig Glands, foruden Skygge;
Her blomstre alle Livets Træer;
Min Eva! kom, her vil vi bygge!

Hver bange Tvivl her farer bort;
O Drot! — dog frygter jeg — jeg drømmer;
Og Natten fandt jeg altid kort;
Hvad om som Sky mit Held bortsvømmer?

Jeg ængstes meer og meer endnu;
Hvi dog saa tomt bag disse Stammer?
Hvi staaer, o Drot, saa ene du,
Midt i dit rige Forraadskammer?

Hvis her var Salighedens Slot,
Hvis du var Livets Konge, Kjære!
O siig mig dette, Konge, blot,
Hvor kan saa dødt der hos dig være?

Der maatte vrimle trindt om dig
Af hundred tusind Myriader;
Men Øiet skuer ene Liig —
Ha! du var aldrig Livets Fader!

I Drømmens Rige hildes jeg,
Paa Veien til mit rette Eden;
Tak, Konge! for din Glemmigei!
Slip mig: mig vinker Kjerligheden!

I Drømmens Rige? — vee mig! vee!
Din falske Maanes Glands er svundet!
Ha! — du er Døden med din Lee!

Klintekongen.

Hil dig! nu har du Maalet fundet!

Søborg.

Den rædselsfulde Time.

(1829.)

Es giebt so bange Zeiten
Es giebt so trüben Muth,
Wo alles sich vom weiten
Gespenstisch zeigen thut.
Novalis.

Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide;
Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.

Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
Thi ved Midnat holde der Aander Dands og Gilde.
Jeg om Dagen gik derop, for en Bog at laane,
Gik en Smule der omkring, og kom til at daane;
Ingen savned' mig, de gik, jeg blev der alene,
Ak, ved selve Tanken end ryste mine Bene.
Længe laa jeg i en Krog uden mindste Spratten;
Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Natten.
Jeg er ingen Nattehelt, derfor blev jeg bange.
Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;
Hvis de nu ved Midnatstid kom herop at læse,
De i Nakken dreied' mig vist min egen Næse.
Maanen skinnede saa klar, Uglen sang derude,
Maanens Skin og Uglens Sang fløb igjennem Rude:
Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvorban vide,
Og for Øieblikket svandt al min Hjerteqvide.
Ak, men nu slog Klokken tolv, det var fælt at høre;
Alle Bøger rundt omkring saae jeg sig at røre.
Nogle skjændtes, andre sang, Sproget var lidt blandet;
Som paa Babels-Taarn det klang ganske reent forbandet.
Alle sprang fra Hylderne, dandsed' med hinanden,
Jeg var bange for at faae nogle Vind i Panden.
See nu blev en Contredands underligt rangeret,
Mange Bøger dandsed' med, skjøndt uconfirmeret.
Langs med Væggen stilled' sig store Folianter,
Det var sikkert satte Folk, eller gamle Tanter.
Vadens Fru Grammatica, smukt forgyldt paa Bagen,
Kom at engagere mig; jeg blev som et Lagen,
Ak det krilled' i min Taa, Hjertet steeg til Halsen;
Men jeg slap, Cornelius hende bød til Valsen.
Atlas af Pontoppidan, klædt i Svinelæder,
Med Fru Flora danica let i Dandsen træder;
Reisers fürgterlige Bog sprang med Iliaden.
Ak det suste skrækkeligt, som en Storm fra Gaden.
Fra Musæet*) lød en Røst: „Hvad er her paa Færde?"
Og en Landse traadte frem fulgt af tvende Sværde;
„Schwerenoth! I lærde Pak! Vil I være rolig!
„Unde I ei Helten Ro i sin snevre Bolig?
„Hvad er vel en lurvet Bog mod en Pandserplade?
„I er' kun Peermadsens Gang, vi er Østergade!"
Og nu hugged' Sværdet om, saa der Funker lyste,
Det var fælt det kan I troe, at mit Hjerte gyste;
Bøgerne fik ogsaa Skræk, hvert et Blad jo bæved,
Som en broget Fuglehær de til Hjemmet svæved',
Og paa Hylderne i Hast deres Pladser søgte.
Men hist i Musæet, ak! det langt værre spøgte.
Op af hver en Askepot steeg de Dødes Bene,
Uh! En Ildstrøm risled' mig gjennem hver en Sene.
Sylfelet jeg følte mig, Døren op jeg sprænger,
Ak, hvad seer jeg! — Rundetaarn er der ikke længer.
Støtten liig i Don Juan Taarnet promenerte,
Men slig Vandring kan I troe, fælt mig her generte.
Afgrund for og Aander bag værre er end Døden;
Maanen hang saa vel ved Magt, hjalp mig ei i Nøden.
Som en Sappho stod jeg her, Vinden tog i Kjolen,
Nede Vægteren jeg saae, blaa som Martsviolen.
Deilig var min Monolog, Ingen den kan fatte;
Først jeg selv min Død begræd, lod mig derpaa dratte.
Vinden peeb i Marv og Been, alt mit Indre ragber,
Men til Lykke havde jeg hos mig Hofmansdraaber.
Au! det var et hæsligt Stød. — — — —
— — Himmel! see dog bare,

*) Det oldnordiske Museum var da paa Rundetaarn.

Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.
Læser, Alt var kun en Drøm, Himlen være lovet!
Gid du ogsaa vaagne maa dersom Du har sovet!

Opsang til Glæden.

En Fastelavnsvise.

Mel. Seit Vater Noah ins Becher goß. Schultz.

Har Alt da dreiet sig op og ned
Paa den balstyrige Jord?
Er Verden vendt paa den gale Led,
Og Syden kommen i Nord?
Os Carneval og Commerts
Med Harlequiner og lystige Miner? — Frisk munter da!
Hei, hopsasa!
Hurra for den vingede Skjerts! —

Fra Syden kommer den søde Saft,
Den perleskummende Viin:
Og Glæden stiger i Ungdomskraft
Af Perlen fager og fiin;
Den smugles ei ind ved et Fif:
Nei! uden Fortoldning vi faae en Beholdning daraußen fra —
Hei, hopsasa!
Hurra for den nye Tarif! —

Vel prises Communicatsen maa;
Thi, er man ret i sit Es,
Man vil ei stikke til Mænd af Straa,
Og trække Hov'det af Gjæs;
Slig Sæd med Tiderne gik,
Og Himmel! vær lovet for mangen et Hoved, som uden Dom
I Fare kom
Ved slig en forfærdelig Skik!

Nei! hver en Glæde paa Jordens Kyst
Er Borger her i vor Stat:
Og ei vi frygte, vort Hjertes Lyst
Benævnes skal Plagiat;
Thi fælleds er Glæden paa Jord:
Til Alle den smiler, og kjærlig heniler til Hver, som kun
Af Hjertens Grund
Paa Fryds-Evangeliet troer.

Saa lad os vise vor Tro tilgavns,
Som Evangeliet bød!
Vi veed, at Troen, den fastelavns,
Er uden Gjerninger død: —
Op da til den lystige Færd!
Til Fjas og Ageren og Poculiseren! Hei, hopsasa!
Hurra, hurra
For Glæden ved Lampernes Skjær!

Lad den skrantende Magister.

Lad den skrantende Magister,
Fuld af Støv og Snuustobak,
Søge op i Lærdoms Kister
Efter Alskens Pølsesnak,
Vi vil efter Bunden lede
I vor Verts de fulde Glas:
Der boer Viisdom, der boer Glæde;
Alt det Andet er kun Fjas.

Lad en streng Tartuffe true
Med det hede Helvede,
Og slaae Kors for sig og grue,
Naar han hører Nogen lee.
Troer I, at han ikke lædsker
Sig, naar han blir tør og hed?
Jo, jo! de profane Vædsker
Glide ganske artig ned.

Blot Methoden er forskjellig:
Her indtage vi vor Ruus;
Den, som dertil er for hellig,
Pimper hjemme i sit Huus,
Svire inden lukte Døre,
Ligner en Mahomedan;
Vi vil lade Verden høre
At her er et christent Land.

Drikkevise.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret,
At Ingen meer bereist man nævne kan,
Skjøndt jeg ei har mit Opholdssted forandret
:,: Fra den Tid, jeg først saae mit Fødeland. :,:

Frants Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
Og gjorde sig derved udødelig;
Men jeg, som blev bestandig her i Norden,
:,: Den hele Jord har tidt gaaet rundt med mig. :,:

Jeg har lært Alt, hvad Mennesker kan lære,
Og ingen Ting er bleven skjult for mig;
Selv Alchymi gjør mig den største Ære:
:,: Sex Flasker Viin — drik dem, saa er Du rig. :,:

Jeg har seet Alt, hvad Jorden har i Eie
Fra Kolk af og indtil Kolazin;
Men af det Alt dog Intet kan opveie
:,: Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin. :,:

Prøv, hvo som vil, en Cirkel at qvadrere,
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord;
Men jeg har seet Qvadrater cirkulere
:,: Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord. :,:

Jeg lyver ei, eiheller vil jeg prale,
Jeg havde mig engang en lille Ruus,
De Vises Steen, hvorom saa Mange tale
:,: Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus. :,:

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
Med den kan jeg faae Sorgen til at lee;
Med den kan jeg indtage hver en Pige,
:,: Med den kan jeg forborgne Sager see. :,:

See Evan hist! Velkommen, Glædens Fader!
Kom, fyld mit Bryst med jordisk Salighed!
Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
:,: Og synker Mod og Lyst og Styrke ned. :,:

Af Ludlams Hule.

Herr Oberst! en Skotte maa slaae for sit Land,
Det er jo hans Kald og hans Pligt;
Saa gjorde de Fædre, hvad læse vi kan
I Skjaldenes Digt.
Og naar de kom hjem fra den blodige Dands,
Da skjænkte de Mona den hellige Krands;
Thi Helten bør Krandsen kun binde
For Skjønheds Gudinde!
Og Skjønheden aldrig forgaaer. —
:,: Hvert Old og hvert Aar
Har sin egen, sin blomstrende Vaar. :,:

Druiderne flygted' ved Præsternes Bøn,
Og Mona vor Klippe forlod;
Men Jomfru Maria nu dobbelt saa skjøn
For Alteret stod.
Og naar de kom hjem fra den blodige Leeg,
Da skjænkte Maria de Krandsen af Eeg;
Thi Helten bør Krandsen kun binde etc. :,:

Hvi hænge de Krandse da stedse paa Steen?
Hvi stedse paa Lærred og Træ?
Her blomstrer et Billed af Jomfruen reen
I Lundenes Læ:
Miss Klara da bære paa guldgule Lok
De Blade, som vandtes af Ynglingers Flok!
Thi Helten bør Krandsen kun binde
For Skjønheds Gudinde:
Og Skjønheden aldrig forgaaer. —
:,: Hvert Old og hvert Aar
Har sin egen, sin blomstrende Vaar. :,:

Oehlenschläger.

Af Hugo von Rheinberg.

Mel. af Kuhlau.

En Grube staaer i Bjergets Indre,
Den har en mægtig Sølvergreen.
De lyse Lag saa rige tindre
Gedigent fra den haarde Steen.
Men som et Spøgelse fremtræder
Fru Kobold i de hvide Klæder,
:,: Med Scepteret af Dødningbeen. :,:

„Gak ei derind, før Luften renses,
Den visse Død bag Skatten boer!"
Men ei det fromme Varsel ændses,
Den gridske Hugger intet troer;
Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
Han undersøger Gruben nøie,
:,: Nedgleden af sin Knudesnoer. :,:

Men neppe har mod Schachtens Side
Sit skarpe Huggejern han sat,
Før hisset alt han seer den Hvide,
Og Lyset blier i Lygten mat.
Paa Brystet sig den Bange kaster;
Men fæle Spøgelsʼ hurtig haster,
:,: Og qvæler Dragen paa sin Skat. :,:

Gak ei paa de forbudne Veie,
Indtræder du til Bjergets Aand!
Et ærligt Hjerte maa du eie,
Skal Skatten løses fra sit Baand;
Thi Haabet er med Gru forbunden,
Og Mangen har kun Døden funden,
:,: Som greb med en vanhellig Haand. :,:

Oehlenschläger.

De fem Skaaler.

Jeg aldrig det for Vellyst kjender,
At drikke bort en gavnlig Dag;
Men i en Kreds af glade Venner
:,: Jeg ogsaa stundom gjør et Slag. :,:

Fem Sandser os vor Nydning bringe,
Thi blive mine Skaaler fem;
Fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
:,: Naar kun til Bunds man drikker dem. :,:

Det første Glas jeg nu vil tømme
For hende, som er Alt for mig,
Som bød mig Livets Byrder glemme,
:,: Og finde Fryd og Fred hos sig. :,:

Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
Er mine Venners — egnes den,
Som bød mig hylde, næst min Pige,
:,: En gammel trofast Ungdomsven. :,:

Den tredie — Fødelandets være!
Tilbunds jeg drikke vil igjen.
Gid alle Hjerter Sambrægt nære,
:,: Thi al vor Frihed staaer ved den! :,:

Det fjerde Glas af aabent Hjerte
Jeg vier hver til Rigdom fød,
Som deler ømt sin Liges Smerte
:,: Og røres ved sin Broders Nød. :,:

Det femte Glas jeg end maa bære:
Skaal Verten og hans hele Flok!
Og de erkjendtligʼ Vidner være,
:,: At ogsaa jeg har drukket nok. :,:

Frankenau.

Af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. af Søofficererne: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

En Sømand er til bedre skabt
End staae paa Land og gabe;
Paa Søen giʼer han aldrig tabt,
Kan aldrig Modet tabe;
Men kaster man ham op paa Land,
Er snart det med ham ude,
Hans Element er salten Vand,
Hvor vrede Storme tude.

Der har jeg mange Brave seet,
At rede deres Leie,
Der saae jeg atten Hundredʼ eet,
Det danske Flag at vaie;
En Kugle kom og rev mig bort,
Min ene Arm fra Lebet,
See derfor er hun lidt for kort,
Og jeg blev reduceret.

Nu Flasken er min største Lyst!
— Den er ei til at vrage,
Og det er mig endda en Trøst,
Een Arm jeg har tilbage.
:,: Med den jeg fylder Glasset friskt,
Og spiller prægtig Kegler,
Og faaer jeg mig en lille Pibst
Paa Landet tidt jeg seiler! :,:

Af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. af Ludlams Hule: Hjem gik den tappre Peter.

Jeg sværmed' for en Pige,
— I veed nok hvad hun heed —
Men voved' ei at sige
Et Ord om Kjærlighed.
En Dag jeg tog dog Modet,
I Uniform jeg gik,
:,: Men hun var kort for Ho'det,
Og jeg da Kurven fik. :,:

Den gamle Faders Grunker
Trak mangen Frier bid,
En pyntet Kammerjunker
Var Prisen paa den Tid.
Med Sorg og Harme blandet
Jeg gik til Sorte-Søe;
:,: Jeg stirrede i Vandet,
Besluttede at døe. :,:

Dog, Himlen være takket!
Jeg vendte atter om;
Et Brev der laae indpakket
Da jeg tilbage kom.
For Glæden svinder Sorgen
Da jeg dets Indhold seer:
:,: „Vi gifte os i Morgen,
Min Junker flöiten er!" :,:

„Ei! Hat es solche Eile?!" —
Jeg brød betænklig ud.
Jeg tænkte: „Du kan feile," —
Og føied hendes Bud.
Det er saa saare farligt
Med Lykkens Tærningkast,
:,: Jeg mærked meget snarligt,
„Det havde største Hast!" :,:

Af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. af Feiltagelserne; Lad den stimtende Magister.

Til et Viinhuus vil jeg ile,
Drikke mig en lille Taar,
See rødnæset Bacchus smile,
Som paa Kjelderskuret staaer.

Der man træffer gode Venner
Som for Politiken kom,
:,: Alle fyldte Glas i Hænder,
Men med Pungen ganske tom. :,:

Hist man seer en tyk Magister,
Meget tynd i sin Latin,
Skjælde paa enhver Philister,
Kalde Andres Lærdom sin;
Her man hører sine Pligter
Af en vranten Moralist,
:,: Efter Andres Feil han sigter,
Træffer egne altid vist. :,:

Meget man af Vinen lærer,
Meer end Nogen tænker paa,
Præg af Viisdom Alle bærer,
Som fra en Viinkjelder gaae,
Der man rask politiserer,
Taler høit om Drot og Land,
:,: Ofte der vor Stat regjerer
Folk, som har tabt al Forstand. :,:

Tidt man træffer paa en Kjelder
Mangt et ubekjendt Genie,
Som sin Dom om Alting fælder,
Kjender Nogen Du — saa tie.
Der bedømmes Skuespiller
I en slet Conversation,
:,: Selv om nye Vaudeviller
Skrives ofte Recension. :,:

Slutningssang af Intriguen ved Moerskabstheatret.

Mel. Opsang paa Skibene.

Christopher.

Ifald jeg bliver længer her
En Flaske Viin det gjelder,
Jeg lovet har at komme neer
Paa Gotfred Hansens Kjelder.
Chor. Fa la la la!

Ludvig og Ida.

O! Elskovs Gud, som smiler hist
I Skyen fra det Høie!
Med Tak til Dig opløfter sig
Mit glædedrukne Øie.
Chor. Fa la la la!

Krampe.

Hvordan dog ogsaa alting gik
Jeg taget blev ved Næsen,
Jeg ei engang en Kone fik,
Skjøndt jeg var ikke kræsen.
Chor. Fa la la la!

Line.

Kjær er den Gave, som man faaer
Fra sin Tilbedtes Hænder,
Saa haaber jeg, De ei forsmaaer
Den Kurv, som jeg Dem sender.
Chor. Fa la la la!

Snegl.

Det er saa grumme latterligt
Naar gamle Folk vil elske,
Mod Podagra, Parykk og Gigt
Er Pigerne rebelske!
Chor. Fa la la la!

Nathan.

Ich har ei sagt en Ord endnu,
Først nu jeg aabner Munden,
Alligevel jeg troer saa'Gu,
Ich har gjort bedst i Grunden.
Chor. Fa la la la!

Snart er din Ungdoms Tid forsvunden.

Snart er din Ungdoms Tid forsvunden,
Lyd, muntre Broder! Glædens Bud:
Nyd Timen før den er udrunden,
Før Livets Lampe slukkes ud.
Forgjæves du tilbagekalder
Den svundne Ungdoms glade Aar,
Naar Tidens Snee paa Issen falder,
Og Alder blegner dine Haar.

Snart skal du tæt til Pigens Hjerte,
Ei føle dit, som fordum slaae;
Blot klage over Gigt og Smerte,
Og hver en gjækket, sød Attraa.
Snart vandre blinkende Pokaler
Din blege Læbe heel forbi,
Thi de forbittres dig af Qvaler,
Din Taare falde vil deri.

Saa nyd den Dag, dig Skjebnen giver;
Sæt aldrig Glædens Time op!
Viid, gruelig den Anger bliver,
Som følger paa et skuffet Haab.
Nu vinker Elskovs blide Glæder,
Og Druens milde Fader dig,
Men see, i Sporet som du træder,
Let lumske Qvaler snige sig.

Saa drik og nyd, og lev for Dagen,
Og tryk din Pige til dit Bryst;
See hende taus af Fryd betagen,
Hør Harmonie i hendes Røst;
See Glædens tause Taare falde
Fra Øiet ned i hendes Skjød;
See Bollens Damp, hør Værten kalde:
Endnu et Glas for Fald og Stød!

Af Kjærlighed paa Landet.

Piger og Dands, og Viin og Sang,
O, det er Sjælen i al vor Glæde!
Hvad klinger sødt som Glassets Klang?
Jeg vil lee, lad Tossen græde!
Sorgen mig ei tør komme nær,
Thi det mit Valgsprog stedse er:
Piger, og Dands, og Viin, og Sang,
O, det er Sjælen i al vor Glæde!

Smilende Piger seire let
Over den freidige Ynglings Hjerte:
Dandsen snoer Baandet dobbelt tæt:
Elskov selv os valse lærte.
Naar jeg har Glasset fyldt med Viin,
Er hele Jordens Rigdom min!
Thi Viin og Piger, Dands og Sang
Stedse var Sjælen i al min Glæde!

Maatte jeg til mit sidste Fjed
Munter og skyldfrie min Lykke nyde!
Druesaft, Dands og Kjærlighed,
Sang og Piger mig stedse fryde!
Banker da Døden paa min Dør,
Har jeg dog levet før jeg døer:
Thi Viin og Piger, Dands og Sang
Stedse var Sjælen i al min Glæde!

Bispens Handske.

Hr. Brochmand sad paa Bispestoel;
Han var en Herre stræng;
Hans Navn var kjendt ved Nordens Pol
Som paa den danske Eng.

Saa mægtigt løb den Herres Ord,
Bag Kirkens høie Tag,
Om Løgn og Sviig, om Vold og Mord,
— Men meest om Dommedag.

Saa mægtigt løb den Herres Ord
Bag Skolens lave Tag,
Til Drengen, liden eller stor,
Om Bog og Birkens Slag.

Paa Hjerte laae ham Dag og Nat
Den Unges Vel og Vee;
Han viiste dem til mangen Skat,
De selv ei kunde see.

Bag stærke Bryn hans Øine sad,
Som Ørnens var hans Syn;
Men fromt som Englens, naar han bad,
Og sang sit Psalmenyn.

Der gik en Dreng bag Axels Muur,
Han endnu Mere saae:
Han sad bag lave Skoles Buur,
— Og Bispen saae derpaa.

Han kigged ind i Drengens Sjel,
Som i hans Øine blaae:
Hr. Brochmand taler da med Skjel:
„Vil, Dreng! du med mig gaae!

„Jeg seer at du, knap elleve Aar,
„Kan Græsk og godt Latin;
„Hos mig endnu du mere faaer
„Af Kundskabs klare Viin."

Hr. Brochmand drog sin Handske af,
Og rakte Drengen Haand:
Med Haanden han ham Hjertet gav,
Formedelst Bispeaand.

Den Lille bukker sig paa Stand
Og kyste Bispens Haand:
Hans unge Øine fløde med Vand,
Formedelst Barneaand.

Saa fulgde han med Bispen glad
Til Bøgers rige Flok;
Paa Skamlen han hos Gamlen sad,
Og læste Skok paa Skok.

Da knirkede den trange Dør,
Og ind Kong Fredrik treen;
Til Bispen gik han ofte før
Ad Axelstadens Steen.

De talte mangt et Viisdomsord,
Om Danmarks Vel og Vee;
Tit hørte Man i mægtigt Chor
Dem Begge sammen lee.

Da nu Kong Fredrik Drengen saae,
Andægtig ved sin Bog,
Han sagde: „Altid har I Smaae,
„Hvor fik I denne Pog?"

„Ja Herre!" — sagde Bispen stræng —
„Nu spørger I med Skjel;
„Udvortes seer Man kuns — en Dreng:
„— En Mand er i hans Sjel!

„Han er saa klog som — jeg — og fleer
„Af danske Bispeflok:
„Bestandig vil han vide meer,
„Endskjøndt han alt veed nok.

„Hans Fader, — en Viintapper tom,
„Ham avled i en Ruus.
„Hvorban den Klogskab i ham kom,
„Det gjør mig selv confuus.

„Om Jeres Naade vil med Gunst
„Anhøre denne Pog,
„Han strax skal vise Jer sin Kunst:
„Han kan fast alle Sprog!"

— De tog den Dreng af Krogen frem;
(Naa, Peter! har du Mod?)
De saae paa ham, — og han paa dem,
Alt som de sammen stod.

De prøved ham i Prosa, Vers,
Latin, Mathematik;
Men spurgde de paa krybs og tvers,
Han svarte paa en Prik.

Tilsidst sprang Bispen op fra Stoel,
Og strøg saa stolt sit Skjæg;
Saa hented han, af en Reol
Sin Bibel ned fra Væg.

Fiirkantet var den smukke Skrift:
Ebraisk var den Prent;
Det Pergamentbind holdt saa stivt
Our gamle Testament.

Men Pogen holdt sig stiv som det,
Han var saalidet bly;
(Den Sag var ellers ikke let
Den Gang, Ebraisk at tye!) —

I Randen stod den lærde Hær
Af Noter paa Latin,
Hvor Texten den var alt for svær,
Og Meningen for fiin.

Da drog den Bisp sin Handske af,
Og dækte Randen til:
Men Drengen tyede Texten brav:
Det var for ham et Spil.

— Forundret bryder Kongen ud:
„Hr. Bisp! nu maa jeg lee!
„Thi Drengen der, jeg troer, saa Gud!
„Kan gjennem Handsken see!"

Søtoft.

Gjengangeren.

I Gravens Nat at stige ned,
Det koster mig den kolde Sveed!
Thi — bar jeg end paa Livets Læs —
Jeg haber Døden og Cypræs!

Min Lærer — Amor! — har mig sagt,
„At der han eier ingen Magt;
„Imellem Dødningbeen og Gruus,
„Han bygger intet Elskovshuus.

„Laae der din Pige tæt hos dig,
„I laae dog begge kuns — som Liig;
„Og bag det kolde Muld og Leer,
„I kunde aldrig kysses meer.

„Stod Lilien paa hendes Grav,
„Paa din en Rose ved en Stav,
„Hvad hjalp dem begge, der at staae?
„De kan hinanden aldrig naae!

Begrave maa Man hver en Munk,
Som drak kuns Vinen af en Dunk.
Men aldrig af en Læbe bløb;
I Livet var han altid — død.

Men mig de skal ei faae derned,
I dette kolde, usle Sted,
Før de derhen mig bære maae —
Men strax igjen jeg op vil staae.

Søtoft.

Skovdalen.

Annas Fader.

Han fik en bedrøvelig Ende;
Her ligger han mellem Gruset:
Hans Liig det er godt at kjende,
Endskjøndt det er næsten knuset.

Paa Slæden maae vi ham slæbe,
Saa gaaer det vel lettest for Hesten.
Mens Qvinder ham vadske med Sæbe,
Kan Drengen ham melde hos Præsten.

Naar Toget til Kirken nu drager,
Skal alle dens Klokker ringe;
Og Lys skal i Altrets Stager,
Og Flor skal om Englenes Vinge.

Thi Fyren var visselig duelig;
(Skjønt paa mit Gestrict han jaged!)
Hans Død — den var grumme gruelig,
For saadan en Mand af Faget.

Ham Himmelen havde forlenet
Med Kræfter i Haanden og Armen;
Man seer de har manglet Benet,
I Kulden, — kanskees ei i Varmen.

Han hopped fra Klippe til Klippe
Saa let som en Gjøg i Vaaren;
Hans Billed Man bør udklippe,
Før Liget det lægges paa Baaren.

See nu, hvor han ligger beleiligt,
Saa Horset ham let kan drage.
Hvor Liget vil blive deiligt,
Naar Skjæget er af hans Hage.

I Liigmænd fik at bestille;
Kom, styrker Jer lidt paa Mjøden!
Min Datter! vær ikke saa stille:
Der groer ingen Urt mod Døden.

Afsted nu den hele Klynge!
Snart er han i Hytten derhjemme.
En Sørgesang hører jeg synge —
Min Datter! er det din Stemme? —

Søtoft.

Magleby Præstegaards Studeerkammer i Taget.

Moderen. Præsten.

Moderen
(tørrer Øinene).

Hr. Pastor! saa gjerne jeg beder:
Gjør Liigtalen kjøn!
Han var — det forsikkrer jeg Eder —
Mig en kjerlig Søn!

Han hjem til mit Kjøkken bragde
Mig Skovduen flink;
Som Dreng han sig aldrig lagde
Paa Pink eller Klink.

Jo pyt! nei med Haand under Hoved
Han sad ved sin Bog;
Paa den har han aldrig sovet,
Men var nu saa klog.

Sin Bøsse han kunde handtere!
Skjød Fuglen i Flugt!
Hvad kan Man forlange Mere?
Var det ikke smukt?

Dog glemte mæn aldrig Drengen
At malke mit Faar,
Som græsser — I veed nok — paa Engen,
Hvor Hytten den staaer.

Han gik ei paa Hosesokker,
Men med bare Been;
Frit fløi for Vinden hans Lokker
Uden Hat paa, hver een.

Hans Kind den var trind og rødmusset, —
Var Pigernes Lyst;
Hans Øie var Elskovsblusset —
Var tændt i hans Bryst.

Jeg tænkte saa tit i min Stue:
„En herlig Fyr!
„Han sætter vist Ild og Lue
„I Huse, ja Byer!"

Alt fra han var lille bitte,
Min stakkels Søn!
Man kunde en Dreng ei hitte
Som min — saa kjøn!

Jeg i det mindste saae ingen:
Nei! ved min Tro!
Men jeg er — (see det er vel Tingen!)
Hans Moder jo.

Min Stemme bli'er noget dæmpet
Ved Talen herom;
Han mod Elementerne kæmped,
— Og saa faldt han om.

Ak, vredes ei paa hans Moder,
For hun græder for stærk;
Han var mig en Søn og en Broder:
Ak, Herregud, mærk!

Der har I nu Texten til Talen
Over Drengen min,
Som styrted fra Klippen, i Dalen,
I Kistens Skrin.

Hr. Pastor, med Taarer jeg beder:
Gjør Liigtalen kjøn!
Han var — (det forsikkrer jeg Eder!)
Min — eneste Søn!
(græder).

Præsten.

Der kommer saamange Gjester
Til Kirkens Gaard;
Med Taler Man plager os Præster
Over hvert et Faar.

Bestandig Familien kjender
Den Afsjeledes Dyd.
Hvordan Man det ender og vender:
Han var dens Pryd.

Trods alle Propheter og Moses,
(Ja! Apostlene selv!)
Skal alle de Døde roses,
— I en brusendes Elv!

Enhver seer paa Tingen alene
Som han den fandt:
Dog skal Man ei Synet formene
Fra en anden Kant.

Den Dreng, som var god imod Eder,
Var maaskees slem
Mod Andre, (mod Poul og Peder,)
Og bankede dem.

De Dyr, som han gik at jage,
Udi Skoven grøn,
De føre saa haard en Klage
Imod Jeres Søn!

De Dyr, som han gik at skyde,
Udi Skoven grøn,
Sig over Ulykken fryde,
Som ramte Jer Søn.

I skulde det selv forfare.
Bad I dem til Liig:
Ei! hvilken en lystig Skare
Med Seiersskrig.

Hver Mand har nu den, ham ynder,
Det veed man jo nok;
Endskjønt han har mange Synder,
Ja Skok paa Skok.

Men bliv I kuns ikke bange,
For jeg taler saa frit:
Vor Verden har falske Gange,
Helst de — paa Kridt*).

Med Løgn — kan jeg ikke fare
Paa vor Kirkegaard;
Ei heller, nei, Gud bevare!
Hvor nu jeg staaer.

*) Nemlig Moens.

Jeg byggde her oppe, i Taget,
Ei for Plasseer:
Her seer Man snart Stjernen, snart Braget,
Og andet meer.

Her øiner man fjernt en Torden
Og et Stjerneskud.
Her hæver man sig over Jorden
Og seer op til Gud.

For Pokker! hvad er her nu at sige
Om en vild Krabat,
Som kunde ei ret gaae lige
I stormfuld Nat? —

Hvorhen mon han vilde gange?
Betænker — I det?
En Pige han vilde nok fange:
Var det nu ret? —

De Jægere luske, de lure!
(Hvo kan dem troe!)
Omkring vore Jomfrubure
Sig Rævene snoe.

Hvi gaaes der ei lige til Sagen,
Og siges: „god Dag!"
Hvi kommes der ikke om Dagen,
Men paa vor Bag?

De jage med blanke Bøsser
Om Harer i Skov: —
De jage om alle de Tøsser,
Som i Bugge sov.

Paa ulovlige Veie nok gik han,
(Saavidt Man seer!)
En bedrøvelig Ende fik han —
Naah! — og hvad saa meer?

En Helgen — Det var han ikke!
Nei — det sjette Bud! . . .
Hans Liig maa paa Synden ligge,
Hans Aand staaer for Gud.

Farvel nu, min gode Madamme!
Hun kan dog forstaae:
Gudsord det er ingen Ramme
Med Bogguld paa,

Hvorudi Man dristigen sætter
Enhvers Portræt,
Trods alle dets lede Plætter:
Jo, det var nok.næt!

Vi lade os ikke fixere:
Hvoraf mon vi veed,
Han vilde ei selv crepere,
Og styrted sig ned?

Tak Gud, at han faaer en Kiste,
Samt Kirkejord!
Ved sin Død han jo Intet forliiste,
Hvis i Himlen han boer.

Søtoft.

Torsten og Trine.

Ved Lysets klare Lue, bag lukte Vindvesskud,
Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
For hendes Mand, som seiled i Storm paa vilden Sø;
Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks Ø.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng,
Saa løste hun sit Haar og læste Aftenbøn;
Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen og Tagsteen blæste ned,
I Lyset Høvlespaanen sig krumte bleg og bred,
Men Trine stod for Sengen med et bekymret Sind,
Hun vilde glemme Veiret i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: O Torsten, hvor mon du
Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?
Hun syntes at høre Skud og de Forlistes Skrig,
I Kamret var der fuldt af Vand og blege Liig.

Da løde Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast;
Ind traadte en Mand med dristigt Øiekast,
Pidsken snoet i Nakken og krøllet Haar paa Kind,
Den tykke, lodne Kofte trodsede Veir og Vind.

Ham fløi om Halsen Trine i samme Herrens Stund,
Hun var ei mere bange: min Torsten! raabte hun.
Til Sømands Viv ei duer En, som er hjerteklemt,
Naar Faren er forbi, saa maa den være glemt.

Han tog sin Viv paa Skjødet, trak Kofferten frem,
Og viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem,
Af Silketøi og Linned saa lystelig en Skat;
En Tut med Sølverpenge den var ved Siden sat.

Lysvaagen ud af Reden den lille Gut da sprang,
Den stumpede Skjorte ham om Benene hang.
Han klappede sin Moder, han hopped om sin Far,
Han havde nær raabt Hurra, saa lille som han var.

Og Tøsen i Seng skreg som hun kunde bedst;
Da ændsed de hverken Brag eller Blæst.
De sladdrede sammen, de støied og de loe,
Og ingen gik til Køis, før Vægteren raabte To.

Barden.

Henover Ager, over Vang
De Bryllupsklokker tone;
De kalde frem til lystig Gang,
At bytte Pigekrone.
Hvert Taarn har en livsalig Klang,
De synge Møens Affkedssang;
Og Barden sang tillige,
Men ei om Himmerige.

Han sad, hvor Veien bøied sig,
Og lyttede til Klangen;
Og saae den Brud saa lystelig
At trine over Vangen.

Hvor gjerne gad han ei gaaet med,
Og ledet hendes glade Fjed
Til Kirken, og derinde
Sin Haand til hendes binde.

Men det sig ikke føied saa;
Hun fæstede en Ridder.
Da fandt han ei Violen blaa,
Skjøndt han paa Marken sidder,
Da fandt han ikke Rosen rød,
Da fandt han ikke Engen blød;
Han saae ei Stjerner brænde;
Thi, ak! han saae kun hende.

Alt tier Spil og Klokkeklang;
Gud har dem knyttet sammen.
Da hører han det Følges Gang
At nærme sig med Gammen.
Han aabner Ledet da igjen
For Bruden og for Brudens Ven;
Og mens til Tak de bukker,
Han tier mørk og sukker.

Paa Borgen bliver Alting Liv;
Til Dands de sig indfinde.
Brudgommen med sin unge Viv
Er Alles Lyst derinde.
Og Barden hører Fløitens Hviin;
Han seer dem dandse hver med sin;
Men ei han Fryden sandser;
Thi han med Ingen dandser.

Han banker paa; man lukker op:
„Jeg er en Bryllupssanger." —
„Da maa du hist i Salen op,
Hvor Dagens Glæde pranger.
Nu, lystig, Pilt! hvorfor saa blød?
Et Bryllup er jo Ingens Død.
Du kommer ret behænde,
Just Dandsen er tilende."

De Gjester omkring Knøsen staae,
Smaapigerne fast blue,
De høre ham Guldharpen slaae,
Men de langt heller skue;
Thi han var fager, han var blid,
Og Kinden var som Lilien hvid,
I Øiet hang en Taare;
De yndte ham saa saare.

Og Sangen taug, og Bruden saae
Med Taarer hen til Skjalden;
Veemodige de andre staae,
Og det var taust i Hallen.
Da faldt der i hans Skjød saa tung
En guldbaldyret Pengepung;
Men han vil ikke have
Den kostelige Gave.

„Saa vælg da, Sanger! hvad du vil,
Der skal dit Qvad opveie."
Han svarer med et graadbulgt Smiil:
„Din Brud har det i Eie;
En Rose paa det runde Bryst,
Den kan mig skaffe Fryd og Lyst;
Thi hendes Taarer væde
Det bløde Blomsterfæde."

„De Barder er et sælsomt Kuld;
Min Brud! du maa ham lønne."
Hun rækker selv ham Rosen huld,
Et Billed paa det Skjønne.
Han takker med et saligt Blik;
Han græder, og da bort han gik,
Ret mange Taarer fløde,
Skjøndt Dands og Jubel løde.

Ud gik han i den kolde Nat,
Og ømt sin Blomst betragted;
Da fandt han sig ei stygt forladt,
Som Brudgom han sig agted;
Thi Rosenbægrets Runding bar
Hans og hans Elsktes Taarepar;
Gudinden spandt paa Teenen,
Skjøndt Torne stod om Grenen.

Nikolai Krossing.

O lad dem flagre.

Mel. af Gebauer og Paulli.

O lad dem flagre, som de vil,
Og vifte let for Vindens Vinge!
Hvorfor med Baand og Fletning tvinge
De rige Lokkers muntre Spil?

See, frit for Vinden Skoven suser,
Frit bølger Korn i Solens Ild,
Og Søens Bølge frit sig kruser, —
O lad dem flagre, som de vil.

Du veed — hvad tidt jeg har Dig sagt —
At naar mit Øie, træt og sløvet
Af Livets Armod, faldt bedrøvet
Paa dine Lokkers gyldne Pragt,
Da kom der Ild i Ord og Tanke,
Da flygted Mismod fra mit Blik,
Og varmt mit Hjerte maatte banke
Ved al den Rigdom, som Du fik!

Du veed, i disse Lokkers Net
Har tidt min Tanke sig forvildet,
Og der, i gyldne Lænker hildet,
Som fangen Fugl sig flagret træt.
I dette Guldhav den neddukked,
Men mangen Tanke, mangen Drøm
Har og, Veninde! blidt sig vugget
Paa dine Lokkers gyldne Strøm.

Om Kind og Skulder, Hals og Bryst
I lystig Dands de let sig gynge,
Og dog med gylden Vægt de tynge —
O disse Lokker er min Lyst!
Til dem vil jeg min Fremtid knytte —
Hvi bøier Du dit Hoved bly?
Jeg skimter dog — hvad kan det nytte?
To Stjerner bag en gylden Sky.

Ja lad dem flagre løst og frit,
Lad Solens Pile rigt forgylde
Den bløde, blonde Rigdomsfylde,
Og Vindens Pust dem vugge frit!
Lad dem den gyldne Frihed nyde,
Og — skjøndt min egen staaer paa Spil —
Skal dog fra mine Læber lyde:
O lad dem flagre, som de vil!

Hjemkomsten.

Schweitzermelodie.

I Aftnens Glands mon gløde
Bjergenes Top,
Og Fuldmaanen hist den røde
Hæver sig op.
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
Sødt Kilderne qvæge Klippens Bryst;
Orangen høit, den søde,
Sig vugger i Træets Top.

Saa langsomt jeg Foden flytter,
Steil er min Gang,
Mod Fjeldvæggen Haanden støtter,
Stien er trang.
I Viinhaven brænder rødt et Baal,
Der venter mig huldt min Længsels Maal;
Jeg veed jo, hist hun lytter,
Og hører nok alt min Sang.

De sortebrune Øine tindre,
Stjernerne lig,
De sige mig: Hjertets Indre
Brænder for dig.
Høit lyder Kapellets Klokkeklang,
Da nynner hun fromt sin Aftensang;
Madonna, huldt du lindre
Min Længsel evindelig!

O Nina, min Elskerinde,
Liflig og varm,
Snart skal jeg omkring dig vinde
Kraftig min Arm.
Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
Som skulde vi aldrig skilles ad;
Og Morgnens Sol skal finde
Mig slumrende ved din Barm.

Selskabssang.

Mel. af Kroyer.

Muser har Glæden, Druen kjær,
Lystighed boer i Rankers Skygge.
Evoe Bacchus! du er os nær,
I dit Ly vor Hytte vi bygge.
Kryster nu Druer!
Evan forstærker Ungdoms Luer,
Venlighed aabner Sjæl og Sind,
I vort Bryst strømmer Venskabet ind,
Naar med sit Blik han i Hjerterne skuer.

Venus er sød som Blomst i Mai,
Men hun som hiin kan ei forbinde;

Elskeren gaaer sin eensomme Vei,
For at finde sin Sjæls Veninde.
Skinsyge Glæde!
Ene da lad Forelskte træde,
Venus kun liber To og To;
Men i Selskab er Evan kun fro:
Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Nidkjærhed,
Skinsygen ei sin Fakkel tænder,
Sjøndt nu den Ild, som gjør Ynglingen hed,
I os alle Forsamlede brænder.
Bacchus forbinder.
Hil dig da Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos dig var Barmen trang,
Du os Hjertet opflammer til Sang,
I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
Aldrig du dig fra Mindet fjerner;
Rhin og Bordeaux nu os skjænker igjen,
Hvad dig Massiker gav og Falerner.
Sønlige Pligter!
Hil dig vor Ungdoms elskede Digter,
Glade din Skaal vi drikke nu;
Du begeistret saa tidlig vor Hu,
Og sin Lærer ei Ynglingen svigter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
Ranken sig end i Gruset slynger;
Murene smuldne Aar for Aar,
Men din Ære kun Tiden forynger.
Glemmer ham ikke!
Flaccus har lært os elske, drikke,
Kraftig han sang til Venskabs Priis;
Han var god, han var lystig og viis:
Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

Diogenes vranten og stolt.

Mel. af Wittrup.

Diogenes vranten og stolt,
Han knurred saa tidt paa de Unge;
Af Viin han dog inderlig holdt,
Thi Viisdom den gød paa hans Tunge.
Men, da salig Job han blev lig,
Og mangengang manglede Føden,
Et Viinfad han tiggede sig;
Der laa han og ventede Døden.

Heraclitus, veed man, han gik
Med Flasken saa lumsk i sin Lomme;
Han slæbed, saa det havde Skik,
Naar Flaskerne først vare tomme.
Han græd over Verdens Besvær;
Men see, om vi troe disse Løgne:
Han drak, det var Mandens Maneer,
Saa Vinen fløb ud af hans Øine.

Democritus en Perial
Tidt havde saa godt som en Anden;
Han lo, som en Mand, der var gal,
Naar Glassene fyldtes til Randen.
Hans Næse tidt lyste ham hjem;
(Vi dertil har opfundet Lygter,)
Og, hvor han kom ravende frem,
Han lo ad Enhver, som var nygter.

Copernicus hine var lig,
Sin Viisdom han søgte i Flasken;
Der, troede han, skjulte den sig
Og ulmed, som Ild under Asken.
Engang i en Ruus, som var stiv,
Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
Begreb han det først i sit Liv,
At Jorden gik rundt omkring Solen.

Selv Viismanden Aristotel
Har Viin for sin Viisdom at takke;
Skjøndt engang han pimped saa vel,
At han fik Musketten paa Nakke.
Han elsked det Vaade saa høit,
(Man Sandheden ei bør fordølge,)
Af Lyst til at fyldes ret drøit,
Han sprang i den skummende Bølge.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
En Taar over Tørsten mon tage,
De Ting, som tilforn monne staae,
Han mærked, gik frem og tilbage. —
Han Skeptiker blev, denne Mand,
Og havde den Mening blandt flere:
Størst Galning har største Forstand,
Hurra for den skeptiske Lære!

Gustav Adolph.

Med Seier krandset stod den svenske Hær,
For første Gang var Tilly overvunden,
Ved Leipzig traf ham Gustav med sit Spær,
Hans Mod er brudt, hans bedste Kraft er svunden;
Sit høie Maal nu stander Kongen nær,
Hans Kjæmper alt har Vei bag Elben funden,
Der, liig en Vandsnog, i sin Ungdom ranet,
Med Hvislen flyer igjen til Oceanet.

I Skoven høres ei den mindste Vind,
Kun fjern og eensom Klosterklokken bæver,
Da standser Kongen, tankefuld i Sind,
Af sine bedste Kjæmper Raad han kræver;
Han vier dem i sine Planer ind,
En dunkel Skygge paa hans Pande svæver,
Og Heltens Tale klang i Aftenrøden,
Liig Sværdets Tunge, naar den bringer Døden.

Hans Herskerblik, hans Ord, hans Læbes Smiil,
Henriver pludselig de raske Kjæmper,
Og hver en Helt, han være nok saa vild,
Sig efter Kongens Mening gjerne lemper.
Kun Een alene tvinger ei sin Ild,
Og intet Vink hans Dristighed nedbæmper;
Han Seaton hed, og var i Skotland baaren,
Og Kongen havde ham til Ven udkaaren.

Og høi og kraftig hæver sig hans Barm,
Sin Hu at dølge han ei eftertragter;
Men Heltens Tale vækker Kongens Harm,
Han Taushed bød, men Seaton det ei agter;
Da hæver Gustav pludselig sin Arm,
Og Vreden ei at tæmme meer han magter,
Men Seaton blegner, som et Liig, og svinder,
Thi Kongens Haand har rammet Heltens Kinder.

— Men hver en Dag, naar Mørket stander nær,
Naar Fakken tændes, og naar Solen viger,
Paa Sletten snart og snart bag dunkle Træer,
Forsamles Kongen og den mindste Kriger,
Og knæler ned i Aftnens Rosenskjær,
Mens Nattens Fugl i Østen langsomt stiger,
Og mens den breder sine sorte Vinger,
En deilig Psalme gjennem Leiren klinger.

Vid ogsaa denne Dag mon Gustav gaae,
Da toner een af Luthers gamle Sange:
„Ved egne Kræfter lidt vi kun formaae,
„Dog er der Een, der aldrig vorder bange,
„Og Ordet urørt skal de lade staae,
„Og liden Tak dertil de skulle fange,
„Vi have lært det troligt at bevare,
„Det er vort Skjold mod Synd og Død og Fare!"

Men da nu længst den høie Melodie
Var i den dunkle Natteluft forsvunden,
Da vandrer Kongen hvert et Telt forbi,
En enlig Vei han har i Krattet funden;
Og fremad skrider han paa Nattens Sti,
Og tænker paa den Dag, der er udrunden,
Og paa den Skjald, der havde Psalmen skreven,
Og paa den Ild, hvoraf han frem blev dreven.

„En anden Ild har drevet dig i Dag!"
Saa tænkte han, og mon paa Maanen skue,
Der stod i Luften, som en Lampe svag;
En brukken Ring da syntes ham dens Lue,
Hvis bedste Deel var truffet af et Slag,
Et gyldent Troskabspant, hvis halve Bue
Var reven bort af Tidens dunkle Vande,
Hvori sig Fortids Lys med Taager blande.

„Ak," sagde Kongen, „hvo er den, hvis Fod
„Ei snuble kan, mens end han er i Live,
„For heftig blussed stundom vel mit Mod,
„Paa Vredens Tjørne kan man let sig rive,
„Og Ærens Træ maa gjødes tidt med Blod,
„Hvis friske Frugter det skal atter give;
„Men ærlig Anger kan forsone Brøden,
„Og vil jeg kjæmpe for min Tro til Døden."

Da svinder Maanens Ring bag Skyen bort,
En enkelt Stjerne blinker kun foroven,
Og Nattens Drage vorder mere sort,
Og Gustav hører nære Trin i Skoven;
„Nu," tænker han, „det er en eensom Hjort,
„Det feige Dyr bli'er tidt ved Nat forvoven."
Da Skyen atter bort fra Maanen viger,
Og Kongen standses af en enlig Kriger.

Det Seaton er, som ligner fast en Aand,
Der alt med Nattens Rædsler var fortrolig,
Der ikke fængsles meer af hine Baand,
Der binde Sjælen fast til Lysets Bolig,
Paa Sværdets Hæfte lægger han sin Haand,
Kong Gustav ham betragter taus og rolig,

Da træder Seaton pludselig tilbage,
Og Haanden sank, der Sværdet vilde drage.

„Forvovne! vil du kjæmpe nu mod mig?"
Saa taler Kongen, „det dig lidet nytter."
— „Nei kun min Afsked fordrer jeg af dig,
„Da til et bedre Land jeg Foden flytter,
„Thi Gustavs Arm er nu en Tidsel liig,
„Der saarer Mænd og Krybet kun beskytter"
— „Din Afsked skal jeg dig i Teltet skikke."
Da iler Seaton bort med mørke Blikke.

Og førend Morgenbønnen end er læst,
Et Bud fra Kongen ham hans Afsked bringer,
Og rask bestiger han sin skotske Hest,
Med skarpen Spore han den fremad tvinger,
Hvor Heden strækker sig mod Nord og Vest,
Hvor Lyngen sparsom gjennem Sand fremspringer.
Da seer en Rytter han, hvis Kaabe bølger
I Morgnens Vind, og der ham hurtig følger.

Stærkt hvirvler Stormen mellem Sand og Steen,
Og ryster Lyngen og dens blege Klokker,
Dog findes der ei nogen Qvist og Green,
Hvoraf den rive kan de grønne Lokker,
Kun Støvet jager den, som letten Reen
Paa Nordens Fjeld opjager Sneens Flokker,
Der, Seaton liig nu, mangle Grund og Kjerne,
Og drives uden Rast imod det Fjerne.

Tilsidst han kommer til et deiligt Land,
Der skjermes rundt af Dannerkongens Øie,
Her hersker Freden længst og ingen Mand
Kan her med Spær og Landse Retten bøie.
Her ender sig den lysegule Sand,
Her hviler Seaton mellem Blomsterhøie,
Da seer en Rytter han paa kulsort Ganger,
Og ikke meer at hvile han forlanger.

— „Hvi har Kong Gustav gjennem Storm og Blæst,"
Saa taler Seaton, „fulgt mig over Heden?"
— „Jeg var din Konge nys, nu er jeg Gjest
„I dette Land, der skjermes rundt af Freden."
— „Hvi kommer væbnet du paa kulsort Hest,
„Som Dødens Engel, midt i Livets Eden?"
— „Her er jo Fred, her ender sig mit Rige,
„Og, som i Døden, er jeg her din Lige."

— Hvi binder du din Hest bag disse Træer,
„Og drager Sværdet fra din venstre Side?"
— „Jeg er ei Konge meer paa Sletten her,
„Som Ligemand vil jeg med dig nu stride."
— „Jeg veed, at Tvekamp var dig aldrig kjær,
„Hvor kan jeg da paa denne Høimod lide?"
— „Et uretfærdigt Slag din Kraft har fældet,
„Det skal med Sværdet vorde nu gjengjældet."

Da styrter Seaton pludselig til Jord.
Paa Gustavs Haand hans hede Taare rinder:
„Nei, hvor du staaer, est du en Konge stor,
„I intet Land det Herskertegn forsvinder,
„Som trykket blev, ved et almægtigt Ord,
„Da du blev til, paa dine Heltekinder,
„Og aldrig kan jeg voxe til din Lige,
„Paa Jorden ei, og ei i Himlens Rige."

— „Vil," spurgte Gustav, „tro mig tjene du,
„Da skal ei meer jeg vredes ved din Tale?"
— „Ja, jeg vil tjene dig med ærlig Hu,
„Thi du mit Mod har vakt igen af Dvale."
— „Vel," svared Kongen, „du er adlet nu,
„Et draget Sværd vil i dit Skjold jeg male,"
— Saa red de lystigt bort i Morgenrøden,
Og snart ved Lützen fandt de begge Døden.

En Graasteen ligger paa den vilde Sti,
Der sank Kong Gustav midt i Kampens Lue,
Og ingen Vandrer kommer der forbi,
Som ikke dvæler ved den sjunkne Tue;
Ved Siden af er Marken ganske fri,
Og intet Mindetegn er her at skue,
Der lagdes Seaton ned med Kinder hvide,
Han sank i Døden ved Kong Gustavs Side.

Chr. Winther.

Den bortfløine Sidsken.

Paa Klem stod just Buret og Vinduet med,
Da passed jeg Snittet og smutted afsted.
Forsigtig jeg svang mig til Gjenboens Tag,
Thi Vingen til Flugten var uvant og svag.

Der først jeg istemte paa Smaafugles Viis
En lystelig Lovsang til Frihedens Priis,
Saa hopped og fløi jeg smaaqvidrende fort,
Og fjerned bestandig mig længere bort;
Og alt som jeg mere fortsatte mit Værk,
Blev selv jeg meer bristig, og Vingen meer stærk.
Snart voved jeg mig paa en videre Flugt;
Thi Solen den skinned saa varmt og saa smukt,
Og Himlen var skyfri, saa klar og saa reen,
I Byvoldens Træer jeg mig satte paa Green.

Paa gyngende Qviste jeg hopped saa glad,
Og hakked med Næbet i Bark og i Blad,
Og pilled min Vinge og rystede den,
Og qvidred og hopped saa atter igjen.

Saa fløi jeg afsted gjennem Luften saa klar,
Mildt viftede Vinden, den venlig mig bar.
Jeg fløi over Ageren bugnendefuld,
Hvis Grøde i Solskinnet glindsed som Guld;
Jeg fløi over Søen saa speilklar og blaa,
Hvor lystelig legede Fiskene smaa;
Jeg fløi over Engen saa blommet og grøn;
Jeg fløi over Mosen med El og med Røn;
Jeg fløi over Bakke, jeg fløi over Dal,
Og iled mod Lundens høithvælvede Sal.
Da ind jeg nu fløi i mit elskede Hjem,
De Smaafugle kigged fra Bladene frem,
Og velkjendte Stemmer fra Trætoppen lød,
Der alle mig venlig et Velkommen bød.
Snart blanded jeg mig i det qvidrende Chor,
Og lystigt i hvælvede Gange vi foer.
Fra Trætop til Trætop i lysgrønne Krat
Vi leged bag Bladene Skjul og Tagfat,
Paa Steen vi os satte ved Skovbækkens Rand
Og pladsked med Vingen i rislende Vand.
Forfriskede atter af kjølige Bad
Fortsatte vi Legen bag Green og bag Blad.

En Mage jeg kaared mig, kjærlig og tro,
En Rede da bygged tilsammen vi To:
Ved afhugne Green, der hvor Stammen var huul,
Der fandt vi mod Regnen saa sikkert et Skjul.
Med Mos og med Blade, med Straa og med Duun
En Seng vi os redte saa blød og saa luun.
Fra Reden snart kigged de Smaaunger frem,
Naar Mading vi bragte i Næbet til dem.

Saaledes jeg lever fornøiet i Skov,
Og synger saa muntert til Frihedens Lov,
Og takker min Skaber, at, sluppen af Buur,
Jeg prise ham kan i den frie Natur. —
Lad Vintren kun komme med truende Sky,
I Straatag hos Bonden jeg nok finder Ly;
Lad Axet kun segne for Meierens Lee,
Lad Jorden kun bække sin Flade med Snee,
Jeg frygter ei Hunger: fra bladløse Torn
Jeg speider naar Høns og naar Ænder faae Korn,
Ei Bonden mig nægter i gjestfrie Bo
At snappe i Gaarden et Korn eller to.
Saalebes henlever jeg stille min Tid,
Mens Stormene snse ad Marken saa hvid,
Mens Iisbro sig lægger paa Sø og paa Flod,
Mens Sneeskorpen knirker for Vandrerens Fod.
Naar Qvisten sig atter har smykket med Blad,
Naar Bækken henrisler og mumler sit Qvad,
Naar Myggene dandse i lunere Luft,
Naar Vaarvinden vifter Violernes Duft;
Da iler jeg atter fornøiet til Skov,
Og synger saa muntert til Frihedens Lov,
Og takker min Skaber, at, sluppen af Buur,
Jeg prise ham kan i den frie Natur.

Hvile paa Vandringen.

Her, min Sjels Veninde,
Er et Ly at finde
I den tætte Lund,
Hvor paa Stien Lyset kun
Dæmrer fra de dunkle Linde.

Hed er Middagsstunden.
Kom og hvil i Lunden;
Her er alt saa smukt,
Oventil er Løvet lukt,
Og med Blomster tindrer Grunden.

Over Krat og Tue
Dagens Pragt vi skue
I vor Lunds Portal,
Her er Bjerg og Skov og Dal
Fattet ind i Løvets Bue.

Disse blide Egne
Har jo allevegne
Fagre Sommersyn;
Hisset dog i Skovens Bryn
Vil jeg helst en Plet betegne.

See hvor Huset titter
Frem af Skovens Gitter
Mod den klare Dag.
Nu har Solen paa dets Tag
Sprebet sine Straalers Flitter.

Der kan Svaler bygge
Sine Reder trygge
Just som du og jeg;
Der vi fandt paa Haabets Vei
Hjemmets Fred i Lys og Skygge.

Sødt blandt Løvet hviler
Hist vort Hjem og smiler
Til vort Sæde her.
Hvor vi færdes, fjernt og nær,
Did vor glade Tanke iler.

Lad nu Solen tømme
Sine Straalestrømme
Over Bjerg og Dal —
Her er Dagen mild og sval,
Her er Ly for vaagne Drømme.

J. S. Welhaven.

Jægersang.

Mel. Ecce quam bonum.

Ja, i et muntert Jægerlag
Kan man sig ret fornøie,
Der yndér man den gamle Smag
Og meest den grønne Trøie!

Chor.

Prægtig han taler
Mon han ikke praler?
Dette gjør saa Mange
I Sange!

Man taler ei om Maskebal
Og ei om Pølsegilde;
Men om det bedste Riffelknald,
Som Fjenden skade vilde.

Chor.

Det er jo bedre
Ligne vore Fædre,
De var' dygtig gjæve
I Næve.

Her kjendes ei til Snærperi,
Langt mindre Klaffertunge;
Vi ynde Frihebs-Harmoni
Blandt Gamle og blandt Unge.

Chor.

Hvor seer man dette?
Skjøndt det er det Rette
Følge Alle ikke
De Skikke!

Vi lee ad Tyrkens Politik
Og ad den franske Mode;
Men holde dog af Frankens Drik
Naar den kun her og gro'de!

Chor.

Hille den Slemme!
Voxte den her hjemme,
Laae man tidt for Anker
Som Dranker!

Vi lide lystig Munterhed
Foruden Junker-Lader;
Thi Sligt kom aldrig Trøien ved,
Og derfor man det hader.

Chor.

Ja, slige Fagter
Helst maae blive agter,
Der kan de jo prøve
At støve!

Vor Rigdom er et muntert Sind,
Naar vi see Viin i Kanden.
Vi lee ad Blæst, vi lee ad Vind,
Sligt hædrer ikke Manden.

Chor.

Men er han galen
Tale om Moralen?

Dette skal man føre
Bag Øre!

Naar vi har Riflen i vor Arm
Og Flasken i vor Lomme!
Vi føle os som Helte varm,
Be'r hele Verden komme!

Chor.
Næsen vi løfter
Kryber ei i Grøfter,
Dette gjør i Fare
Kun Hare.

Og naar vi staae paa Nørrevang
I samlet Jægerklynge,
En Fyr vi har, som kan hver Sang.
Ja, herligt kan han synge!

Chor.
Høit vi ham priser,
Han kan mange Viser,
Synger Melodonten
Bag Fronten!

Som Fuglen er' vi muntre, froe,
Bag Høi og grønne Bakke;
Vi kan jo høre Græsset groe
Og Frøerne at snakke!

Chor.
Det var s'gu Løier,
Hør nu hvor det støier!
Meer vi høre ville
„Tie stille!" —

Vi prøve paa saa mangt et Spas,
Vi gabe ei af Kede;
Med Piger gjør' vi gjerne Fjas
Det er vor bedste Glæde.

Chor.
Sandt hvad han siger!
Kys af smukke Piger,
Liber hver en Jæger
Ved Bæger.

Vort Jægerliv det bedste er
Foruden dog at prale;
Den grønne Jæger har man kjær
I Herthas skjønne Dale.

Chor.
Alle vi takker!
Fyren han er vakker,
Hurra! for de Gutter;
Vi slutter! —

H. J. Martensen.

De Faldne.

Mel. af H. P. E. Hartmann.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
Dyrekjøbt den blev ved Eder!
Sommeren sit Blomsterflor
Over Eders Grave breder;
Mindet flyver som en Fugl
Hen til Slesvigs grønne Vange,
Synger der fra Gravens Skjul
Eensomt sine simple Sange!

Eensomt, thi de brustne Blik
Ingen kjærlig Haand har lukket,
Ingen Ven Jert Haandtryk fik,
Ingen hørte Affkedssukket.
Men for Danmark Sukket lød,
For dets Fremtid, for dets Lykke —
Hvil da sødt i Jordens Skjød,
Hvil da sødt i Gravens Skygge!

Mindets Fugl nu søge vil
Tidt til Eder hen, I Kjære;
I, som med Begeistrings Ild
Stred og faldt for Danmarks Ære,
Seer da Lønnen for Jert Mod:
Slesvigs Land er atter vundet!
Blodet binder — med Jert Blod
Har I det for evigt bundet.

Skjøn er Døden, som I fik,
Ingen skjønnere der findes —
Derfor vil med vaade Blik
Heller ei vi Eder mindes;
Men hvor danske Hjerter slaae,
Og hvor danske Toner klinge,
Skal med Stolthed Store, Smaa
Fædrelandets Tak Jer bringe!

Hendes blide Stemme løb
I hans Hjertes Mørke,
Hendes hulde Ynde brød
Al hans vilde Styrke.

Rolig blev den stærke Mand,
Skjønhed mon ham binde;
Stum af Glæde stirred' han
Paa den fagre Qvinde.
Og hans Hjertes Diamant
Blev af Elskov grebet;
Den var raa; — men hver en Kant
Herligt blev afslebet.

Denne Yndens dyre Stat
Blev ei Qvinden røvet;
Lige indtil denne Nat
Har hun stadigt øvet
Dette søde Trylleri
Over Mandens Hjerte;
O! velsignet Slaveri
Uden Qval og Smerte!

Derfor lader Rankens Blod
Funkle i Krystaller!
Hæver den med freidigt Mod
I de lyse Haller!
Ved Trompetens vilde Skraal
Glade vi frembære
Denne bruesvangre Skaal
Damerne til Ære!

Christian Winther.

Latour.

Hvo er den Helt, som hist i mine Rækker
Med Ungdomskraft fremtræder stolt og kjæk;
Sneehvide Lokker Hovedet bedækker,
Jeg lider godt den gjæve Gamles Træk?
„Min Keiser!" svarer strax en Officeer,
„Det er Latour, Din første Grenadeer!"

„D'Auvergne Du," Napoleon da siger,
„Hvad vil Du her, hvo fordred Dig til Kamp?"
Og rask fremtreen den gamle tappre Kriger,
Som Snese Aar alt kjendte Krudtets Damp:
„Min Keiser," sagde han, „igjen mig seer,
Af Lyst jeg atter blev en Grenadeer."

Til nye Seire gik det nu med Hæren,
I Spidsen stod den gamle Grenadeer;
Hans Bøsse endte mangen Fiendes Væren,
Indtil man dødningbleg ham segne seer.
„O, søde Død! Jeg døer for Frankrig her!"
Udstammede den gamle Grenadeer.

Med Graad ham Krigerne til Graven bragte,
Det hele Corps ham gjorde sin Honneur,
Og over ham den franske Ørn man lagde,
Thi hædres maa den Tappre, naar han døer!
Høit løb det da fra Læben af Enhver:
„Her hviler Frankrigs første Grenadeer!"

Opstillet stod i lange, skjønne Rækker
Det hele Corps, da Keiseren kom til:
„Hvis Grav er det, som Keiserørnen dækker,
Hvi toner her det sagte Sørgespil?"
Med Sorg ham svarte nu en Officeer:
„Her hviler Frankrigs første Grenadeer!"

„Det lider jeg, den Tappre maa man ære,
Og denne Dag, til Minde om en Helt,
Bør hver en Vaabenbroder hellig være,
Saavel i Hjemmet som nu her i Felt;
Med Trommeslag og præsenteert Gevær
Vi mindes skal min første Grenadeer!"

Ivan Wasiliewitsch.

Vel Tigren er et grusomt Dyr,
Og fæl er Klapperslangens Gift;
Dog ved dens Rangle Faren flyer,
Rovdyret frygter Blikket stivt;
Et Blik af en udødelig Aand
Kan tæmme Løven, som det seer;
Kun Mennesket ei kjender Baand,
Naar Menneske det er ei meer.

Ivan Wasiliewitsch var slig
En Tiger i en Mandeham;
Hans Kongestol var bygt paa Liig,
Mod ham var selv en Nero tam.
Nero ved Myrderi var glad,
Han slagted gjerne Mand og Viv;
Men Ivan sløifed By og Stad,
Det var hans bedste Tidsfordriv.

Engang imod en Stad han drog,
Hvis Dristighed hans Hovmod traf;
Nu høit hans usle Hjerte slog
Og glædte sig til rædsom Straf.
Halshugges, speddes, koges der
I Olie skulde Barn og Mand;
Og Qvinder skjændes af hans Hær,
Og Byen slettes ud med Brand.

Kun Katten leger med en Muus,
Der sprætter først i skarpen Klo,
Saa skued han paa Taarn og Huus.
Fra Leiren stolt og skadefro.
Han vented alt den store Flok,
Som trygle turde skaansom Dom;
Han vented den ved Bødlens Blok, —
Men Aftnen svandt — og Ingen kom.

Men Natten kom, den sorte Stund,
Der luller ind alt Liv til Død;
Den vilde skjænke sidste Blund
Til dem, der vented Gravens Skjød.
Dog Livet i den sidste Nat
Selv gjorde Mulm til høilys Dag;
Og Fakler blev paa Volden sat,
Ved Psalmesang og Klokkeslag.

I Kirken stimled Sværmen ind.
Om Redning var der intet Haab!
Med ængstligt Blik og blege Kind
Istemte de til Gud et Raab.

De knælte for hans Alter ned,
Mens Taaren brændte, Hjertet slog;
Den evige Barmhjertighed —
Til den de deres Tilflugt tog.

Og Moder kyssed elskte Søn
Med Krampetræk for sidste Gang;
Forlovede den sidste Bøn
Af Psalmebog tilsammen sang;
Og gamle Venner, Ægtefolk
Laae Bryst mod Bryst, sad Haand i Haand;
Kun Orgelet var Haabets Tolk. —
Med Trøst nedsteg den Helligaand!

Ivan stod hisset i sin Hær —
Han hørte Kirkeklokkens Klang,
Og stundom vifted ham et Væ'r
Hid Toner af den fromme Sang.
Som Kæmpe Kirketaarnet stod,
Høit opstrakt over lave Vold,
Sin Himmelrøst det høre lod,
Og trued ham, den onde Trold.

Og over Hær og over By
Af Stjerner sorte Nat var fuld;
De Tusindaarige, som nye,
Nedsendte deres Straaleguld;
Og over Himlen, som et Sværd,
Mod Ivan foer et Stjerneskud —
Da gjøs Tyrannen for sin Færd,
Hans Rasen svandt, — han aned Gud.

„Nei," raabte han forfærdet, „nei!
Nu er der myrdet, slagtet nok.
Mit Hævnens Sværd afstumper jeg
Paa denne haarde Klippeblok.
Woiwoder! Sætter Jer til Hest
Og følger mig! Rørt er min Sjæl.
Fortvivlelsernes Høitidsfest
Har gjort mig Bøddeløxen fæl."

Og Staden han tilgav, hans Bud
Var Naade for den bange Stad. —
Saa troede Czaren nu paa Gud?
Til Viisdom vendte sig hans Hab?
O nei! Et Stjerneskud kun slog
I kolde Hjerte, flygtigt, brat;
Men Fremtidshaabet der bedrog.
I Hjertet snart var atter Nat.

Hvor sørgeligt paa denne Jord,
At Een tidt volder Manges Død!

Men Faren er dog ei saa stor,
Selv Skyld er Tiden i sin Nød.
Slig blodig Djævel, sendt fra Hel,
Hos ædelt Folk ei trives kan;
Og hvor ei findes først en Træl,
Der findes aldrig en Tyran.

Oehlenschläger.

Englemøde.

Himlens Herre naadig har tilladt
Støvets Børn, hvem Jordens Sorger bøie,
Og hvis Blik formørkes af dens Qval,
Nu og da at stedes for hans Øie.

Engang i en skjøn og salig Drøm
Aabned sig for mig de gyldne Fløie,
Og et himmelsk Øland for mig laa,
Gyldne Lunde, palmeklædte Høie.

Mildt en Engel tog mig ved sin Haand,
Førte saa omkring mig allevegne,
Og med henrykt Bæven skued jeg
Disse skjønne, aldrig seete Egne.

Om mit Liv hun slog sin bløde Arm,
Fløi saa med mig over Havets Strømme,
Hvor de gyldne Øer i evig Glands
Laae saa smilende som Børn, der drømme.

Sagte Toner gjennem Luften fløb,
Himmelske Accorder løb fra Voven,
Og en hellig Jubelhymne klang
Høit fra Fjeldet og fra Palmeskoven.

O men Du var Englen, der mig bar!
Det var dine Træk, de fromme, milde,
Dine lyse, geniale Blik —
Mine Sorgers, mine Glæders Kilde!

Derfor synes mig, hvergang jeg seer
I dit drømmende, violblaa Øie,
At igjen mig Himlen opladt staaer,
At den aabner mig de gyldne Fløie;

Derfor synes mig, hvergang jeg blot
Lytter til din skjønne, bløde Stemme,
At jeg atter hører hiin Musik,
Hine Toner, som jeg ei kan glemme;

Og hvergang din Tales rige Væld
Mig med Livets Fattigdom forsoner,
Synes mig, vi er paa Flugt igjen
Hist i andre, bedre Regioner.

H. P. Holst.

De trende Stier.

1. Kjærlighedsstien.

Byen er saa qvalm og lummer,
Skygget, sval er Elskovsstien,
Hvor i Aftendæmring brummer,
Mellem Blomster, Honningbien.
„Hulde Pige, frygt kun ikke!
Kast dog Sløret kjækt tilside;
Dig den nænner ei at stikke,
Den er blid imod de blide!

O, hav Tak, Du søde Pige!
Frygt ei heller Nordenvinden;
Dine Roser vil ei vige,
Viftes ikke bort af Kinden!
Aftenstjernen bleg nedskuer,
Skinsyg fra det hvalte Høie,
Seer det Flammehav, som luer
I Dit klare Himmeløie. —

Ræk Din Haand mig! Lad mig sige
Elskovsord paa Elskovsstien!
Hør mig, troe mig, kjære Pige!
Ikke sværmer jeg, som Bien,
Om blandt Blomsterne i Lunden;
Troskab jeg af Stjernen lærte,
„Evig Troskab!“ siger Munden,
Men den taler af mit Hjerte.“

* * *

Og da Pigen ham kan lide,
Giver hun ham Haand og Hjerte.
Kjærlighedens lyse Side,
Med sin søre Fryd og Smerte,

Nu sig viser for de tvende
I en broget Farveblanden;
Elskovsstien er tilende,
Og vi skue Viv og Manden. —

2. Ægteskabsstien.

Byen er saa qvalm og lummer,
Mand og Kone og den Lille,
For at glemme huuslig Kummer,
Gjerne lidt spadsere ville;
Og de vandre langs med Stien,
Klage over Myggesværme,
Konen stikkes slemt af Bien,
Busken river Drengens Ærme.

Mandens Pibe vil ei trække,
Ingen Zephyretter blæse,
Drengen vil med Pidsken smække,
Træffer paa sin Moders Næse.
Aftenstjernen blegner saare,
Veemodsfuld fra hvalte Høie,
Speiler sig i blanken Taare
I den vrede Moders Øie.

Ræk mig Pidsken, Du skal smage
Hvad det er, at lege Rytter!"
„„Giv mig Pidsken dog tilbage!""
Ingen Bøn og Beden nytter.
Drengen græder, Manden brummer,
Konen sig ei bøie lader,
Hvert et venligt Ord forstummer. —
O, Du lykkelige Fader!!

*   *   *

Endt er Kjærlighedens Drømme,
Nu de To er vordet Trende;
Sukket, gjennem Taarestrømme,
Ønsker Veien snart tilende.
Kjærlighedens Skyggeside
Viser sig i Ægtestanden,
Og den Hulde, Kjære, Blide,
Er et Huuskors nu for Manden.

3. Skilsmissestien.

Byen er saa qvalm og lummer,
Mand og Kone adskilt vandre;
Thi den smalle Sti ei rummer
Tvende Hjerter ved hverandre.

Solen synker, Stjerner stige,
Men paa Ægtestandens Himmel
Maa hver venlig Stjerne vige,
For en talrig Børnevrimmel.

Ak! det skjønne Baand nu brister,
Som man bandt for Evigheden;
Eensom sig enhver nu lister,
Har ei nogen Fryd herneden.
Elskovsord, saa sukkersøde,
Svinde hen, liig Morgenduggen,
Salighed paa Jord er Brøde!
Kjærlighedens Grav er — Vuggen.

Hvor er hendes Rosenkinder?
Hvor er hendes Honninglæbe?
Falske Mænd og svage Qvinder,
Som hinandens Glæde dræbe!
Evig Troskab vel I sværge;
O, hvi taug I dog ei stille!
Bakker nu er vordet Bjerge,
Og en Stie kan Eder skille.

*   *   *

Kløverblad! I trende Stier!
Mange Eder monne vandre;
Elskovsstiens ømme Frier,
Blev Tyran tidt paa de andre. —
Derfor smukt Enhver betænke,
Hvad man Eder snildt fordølger:
Naar man Hjertet vil bortskjænke,
Hjertets Fred i Kjøbet følger.

P. N. Jørgensen.

Bryluppet.

Saa mangen Morgen var skjøn og klar,
Hvis Aften Uveiret fulgte;
Tidt Lykken Smilet paa Læben bar
Skjøndt Harm i Hjertet hun dulgte.

Saa reent som Guldet var Mines Sind,
Saa himmelblaat hendes Øie;
Fuldt blomstred' Rosen i hendes Kind,
Gjenskin af Blidhed og Nøie.

Just som hun fyldte de atten Aar,
Eens skjøn for Sjælen og Sandsen,
Bød Amor Hymen for hendes Haar
Indflette Blomster i Krandsen.

Carl saae, han elskede, han tilbad;
Fandt Ord at Tanken udtrykke;
Og snart med Konger ei bytte gad,
Men Carl fortjente sin Lykke.

Med Mines Hjerte og Haand han fik
Hver jordisk Saligheds Fylde;
Og selv i Fødselens Øieblik
Hans Lod lod Skjebnen forgylde.

Thi svandt, af Kjerligheds Sødhed fuld,
Hver Time flygtig, og gjorde
En stedse mere den anden huld,
I alt hvad Ærbarhed torde.

De stod ved Maalet; den næste Dag
Hvert Gode skulde dem skjenke,
Som Sandsen, endnu hernede svag,
Kan sig guddommeligt tænke.

Hver Stads, hvert Kunstværk var strømmet ind
Som Rigdoms Kilde kan yde,
Og som vil evig det unge Sind
Paa hele Jorderig fryde.

Et Døgn, eet eneste Døgn, saa var
Hvert Sjælens Ønske opnaaet;
Og aldrig over saa glad et Par
Var forhen Solen opgaaet.

Mildt spilled' endnu dens Aftenrødt
I tusind' glimrende Strimer;
Carl kyste Mine saa varmt, saa sødt;
De skiltes for et Par Timer.

Hun, for ved nærmende Brudefærd
At gaae sin Moder tilhaande;
Han, for med Skytten i Dammen nær,
At prøve Støverens Aande.

Den gjøede, Skudbet gik af, men, ak!
Det traf Carls elskende Hjerte;
Og dette, nævnede Mine, brak:
Endt var hans Glæde og Smerte.

Lidt hendes ahned' det Sørgebud,
Der sønder skulde det slide;
Det fulgte med ham i Lunden ud;
Hun blev ved Moderens Side.

Blandt huuslig Syssel hun tænkte paa
De nye, tilstundende Dage;
Og blidt tilsmilende dem hun saae
Alt Carl i Tanken tilbage.

Han kom. — Har samtlige Jordens Sprog
Vel Ord til saadan en Scene?
Trods Kunst og Farver slig skildrer dog
Indbildningskraften allene.

Hun saae kun een Gang sin Elsktes Liig;
Forstanden segned' i Striden;
Men ved Forvildelsens høie Skrig
Hun lebte om ham ved Siden.

Natur og Ungdom vel Seier vandt,
Og hine Billeder nødte
At flye; men Taaren i Stilhed randt,
Og Hjertets Inderste blødte.

Som Blomstret saaret ved Ormens Sting,
Indkrympes, visner og segner;
Saa førend Aaret gik halvt omkring,
Hun tæres, skranter og blegner.

Sorg tog hver Rose Naturen gav;
Hos Carl til Hvile hun stunded';
Snart stod Cypressen paa friske Grav
Til Tegn, at Mine der blunded'.

Th. Bruun.

Hesten.

Saa glad Bayard sin Herre bar,
Stolt i sin Færd og Mod;
Og fyrigt som dens Øie var
Saa sikker var dens Fod.

Ved mindste Vink den som en Piil
Igjennem Luften skjød;
Og gjerne løb hvormange Miil
I Træk dens Rytter bød.

Med samme Lyst og samme Fryd
Som han, der paa den reed,
Den hørte Jægerhornets Lyd
Og fulgte Hundens Fjed.

Hvor Frits sig tro'de stor og bold
I Venneflok hver Gang,
Den over Gjærde, Grøvt og Vold,
Saa let som Hjorten sprang.

Men Overmod snart Tingen til
Umuligheder drev;
Og arme Dyr i saadant Spil
Gled, faldt og bovlam blev.

Ak! hvad Forandring! Mindet om
Dens forbums Værd og Vel
Forsvandt; og den for Karren kom
At trælle sig ihjel.

Saa mange ufortjente Slag
Ufølsomhed den gav;
Og kortede med hver en Dag
Naturens første Krav.

Saaledes at om føie Tid
Den herlige Bayard,
Formedelst Mangel, Slæb og Slid
En Beenrad bleven var.

Og dog for tomme Vogn endnu
Den førte sig saa rank;
Og kom sin forbums Daab ihu
Før den i Afmagt sank.

Men Kræfterne vil ikke meer
Til Læsſets Vægt forslaae;
Trods hver Anstrængelse den maa
I Gaden segne neer.

O! skaan den Arme! nei den skal
Flux pidskes op igjen;
Og blandt dens Jammers Vidner Tal
Den finder ei een Ven.

Det ædle Dyr i Dødens Tryk
Gier sidste Øiekast;
Faer op, anspænder, gjør et Ryk,
Og Mellemgulvet brast.

Th. Bruun.

Droslerne.

To Drosler havde elsket bort
Den lyse Sommers Dage;
Men fandt den dog endnu for kort,
De svandt dem alt for sage.

De nød den rige Overflod,
Dem Øieblikket skjenkte;
Og stedse ved et lystigt Mod
Paa Fremtid ikke tænkte.

Den kom, den gule Efterhøst,
Og mindsked' deres Glæder;
De saae ei meer med samme Lyst
De før saa kjære Steder.

End gjordes Lunden mere bar;
Saa hyppig Løvet segned';
Og Alting i Naturen var
Med Aftagsmærke tegnet.

Vel saaes endnu hist og her
Paa Grenen, enkelt gløde
En Klase af de røde Bær,
Hver Drossels Yndlingsføde.

Men ogsaa disse mangle snart;
Dog hisset noget blinker;
Og hen de flyve med en Fart,
Hvor Lokkemaden vinker.

Han vilde hakket strax deri,
For rigtig sig at gotte;
Men hun tilraabende et: di!
Blev ved derpaa at skotte.

Hun ængstedes, hun vidste ei
Hvorfor; men bad ham tage
Langt bort derfra en anden Vei,
Og ikke Frugten smage.

Dog Lysten hørte intet Raad;
Han ahned' Faren ikke;
Og gjennem den ogstilte Traad
Gav trygt sig til at pikke.

Saa nøie passede hun paa
Hver mindste hans Gebærde;
Ifald, uhelbigviis, hun saae
Der noget var paa færde.

Ak ja! med Vingerne han slaaer,
De lyse Øine lukker;
En Trækning paa den anden faaer,
Og for sin Skjebne bukker.

Hun prøvede paa tusind Viis
Sin Bistand ham at give;
Og gjerne med sit Livs Forliis
Ham havde kaldt til Live.

Hvad mægted' hun mod saadan Svig?
Thi sad hun dybt nedbøiet,
Og paa sin elskte Mages Liig
Alene fæsted' Øiet.

Selv Skræk for Fuglefængeren
Ei hende kan bortjage;
Hun hopper kun paa Grenen hen
Udjamrende sin Klage.

Han hørte den; det skarpe Syn
Imod den Arme vendte;
Og ved eet grusom gunstigt Lyn
Med Sorgen Livet endte.

Th. Bruun.

En Hustru.

En Hustru smykker Huset som en Ranke,
Hun rækker Manden Livsens bedste Viin,
Hun styrker og begeistrer tidt hans Tanke,
Hvert Smiil af hende blev en Rose fiin;
Hun deler hver en Hjertets Byrde trolig,
Hun er hvad Englen for Tobias var,
En ædel Hustru blev i hver en Bolig
Den bedste Skat, som Husets Eier har.

En Hustru, som er Moder, er et Hjerte
Der gyder ud sit friske rige Væld,
Hun kysser bort den hele Ungdoms Smerte,
Hun virker stille til et Riges Held;
Hun aander Tanker ind, hvis Frugter gløde
Igjennem Slægter, mange, mange Aar,
Sødt Modernavn i Hustruens skal møde,
En Genius i dem forenet staaer!

Et eget Udtryk har en Moders Øie,
Man føler man maa være hende huld,
Gud som randsager alle Hjerter nøie,
Ved dette Hjerte blev et prøvet Guld.

Thi hæv dig Sang! udbred din Svanevinge!
Svulm høit, som Strengens Tone og forgaae!
Hver ædel Hustru dette Qvad vi bringe,
Og Gud skee Tak, paa Jorden er ei faa!

Andersen.

Unionsaftenen.

(December 1843.)

Mel. Nei, intet i Verden kan lignes ved et Bal.

Studenter vi kaldes, men er jo ingen Ting,
Kun svævende Skygger i Livets faste Ring,
Af Titel Borgere, Mænd af Kjøn,
Spirer til Meget, men Spiren er — grøn.
Magten er forbeholdt Anthoriteterne,
Stemmeret hæfter ved Fæste og Grund,
Vægt er nu een Gang forlenet Moneterne,
Tillid er Oldingens arvede Pund:
Har da vi Unge, vi Fattige og Faa
Ei Lod og Deel i det Værk, der bygges paa?
Har Livet ei levnet til os et Hverv?
Trænger Historien ei til vor Skjærv?

Ja, Brødre! vel blev et usynligt Maal os sat,
Vel færdes i Aandernes Kreds vi Dag og Nat;
Af denne Verden er ei vort Kald,
Evigt er Livet, som værne vi skal;
Men her i Tiden vi fik og et Ærende,
Fjeren vi blev i dens sneglende Uhr,
Udi dens Brygninger er vi det Gjærende,
Og i Kehraussen har vi første Tour:
Den Tanke, Livet skal styres af engang,
Den jubler alt i vort Bryst sin Seierssang;
Vi skal, om saa trygt hele Verden sov,
Repræsentere Bevægelsens Lov.

Og derfor frisk Mod, Studenter, en avant!
De Gamle følge med, naar vi kun gaae foran;
Lad „grønt" kun være det Flag, vi før',
Grønt er jo Livets og Haabets Couleur. —
Længe vi stod der, splidagtig forgrenede,
Rakte hinanden ei broderligt Haand;
Det er forbi, vore Kræfter forenede,
Forbundet sluttet med Hjerte og Aand:
Nu skal samdrægtigt vi stræbe mod det Maal,
Hvorhen Compasset alt viser med sin Naal;
Og engang skal den tredeelte Nation
Tage Exemplet af vor Union!

Kors! utan glas, du ser ut, din canalje.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 32.

Kors! utan glas, du ser ut, din Canalje,
Som et rankigt skepp på böljan utan flagg,
Utan compass, och i brusande svalje
Strandadt, plundradt, fullt af fattigdom och agg.
Stråken, lät se, är masten skeppet förer,
Skjortan blir seglet, vimplen nattkappen är.
Klippor och skär
Å krogar här og där.

Lik en schebek, som i vågen arbetar,
Drifves af och an, men stundom gör en lof,
Och som i tusende vinklar uppletar
Ny förfriskning, kärl og tunnor, kap och rof.
Jag är Neptun, som våg og seglen rörer,
Och denna Liljans krog är hamnen, jag tror,
Och krögar mor
Hon är hvalfisken, bror!

Lustigt plaisir! Jag bara med dig skämtar.
Här har du ditt glas, lägg ut, nu vinden blås.
Sök opp din graf, snart gristeklockan klämtar,
Och din gamla bränvinsskuta hon förgås.
Bacchus dit skepp, som redare, tilhörer:
Änglarna berga själen uti en slup.
Sjunk i ditt djup;
Tag till valet en sup.

Det gamle Aar.

Mel. Og det var i Aaret 1807.

Den Unge har vi kaaret, og Stadsen er endt,
Nu throner han saa sikkert som Paven,
Men derfor ei vi glemme den gamle Regent,
Som nylig blev puttet i Graven.
Han ligge nu i Fred, ihvor han saa er lagt!
Vi mindes kun, hvad godt hans Regjering har os bragt,
Sang og Solens Glands
Og Piger — een tilmands,
Venner — fast en Skok,
Og Tid og Kræfter nok!
Og hvad han bragte meer, som er noget bevendt,
Med Tak vi ham prise for Gaven.

Vel var han stundom gnaven, og mørkt var hans Blik,
Og Taarer fra Skyerne runde,
Og Vandet strømmed over i Reitzels Boutik,
Saa Muserne knap kunde bunde;
Men Regnen kjølte godt det altfor hede Blod,
Og meget var der og, som sig ikke drukne lod.
Sang og Solens Glands
Og Piger — een tilmands,
Venners rige Hær
Og Kraften til vor Færd,
Og Minderne, som her vi samlet os fik,
De kan ei saa let gaae tilgrunde.

Og stundom var han bister og stormede vel tidt,
Som var efter Mord han i Lysten.
Og Bladene paa Træer og de med Sort paa Hvidt
Bortreves af Vinden fra Østen.
Men Taagen flygted bort ved mangt et Pust, han gav,
Og de, som kom i Vinden, har sagtens godt deraf.
Sang og Solens Glands
Og Piger — een tilmands,
Venner — fast en Skok
Og Tid og Kræfter nok,
Det venligt han os levned, de trivedes frit,
Og hused os Livet og Tørsten.

Men oftest gav han hen sig i Dorskhed og Ro,
Og lod det saa briste eller bære,
Og Bøgen fik ei synderlig Plads til at groe,
Hvor Tidslerne vilde sig blære.
Det Bedste holdt dog Stand, og Gaarden staaer endnu,
Og end der trives Gutter i den, som jeg og du;
Sang og Solens Glands
Og Piger — een tilmands,
Venners rige Hær
Og Kraften til vor Færd
Og Punschen i vor Bolle — den skjærmede han tro,
Og derfor en Skaal til hans Ære!

Jens Kristrup.

Sange fra sidste Krig.

Mel. Saa kjæmped de Helte. Kunzen.

Jeg kan ikke blive, jeg har ingen Ro,
Jeg maa med de Andre til Leiren!
Vor Sag er retfærdig, og Gud, tør vi troe,
:,: Er med os, han giver os Seiren! :,:

Aarhundreder Danmark var mægtigt og stort,
Men saa blev det plukket og plukket.
Nu skal de ei gjøre, hvad før de har gjort,
:,: For længe har Danmark nu sukket. :,:

De kan overvælde vort lille Land,
Men rokke ei Mod eller Villie.
Thi nu slaae vi alle til yderste Mand,
:,: Vort Skjold er saa reent som en Lillie. :,:

Jeg føler mig stærk, jeg kan holde ud!
Tak Moder, Du vil, jeg maa stride.
Med mig er Din Tanke, og med mig er Gud,
:,: Hvad troer du, din Søn da kan lide. :,:

Farvel Allesammen! Jeg har ingen Ro,
Jeg maa med de Andre til Leiren.
Vor Sag er retfærdig, og Gud, tør vi troe,
:,: Er med os, han giver os Seiren. :,:

Andersen.

Mel. af Hornemann.

Igaar jeg fik min Trøie
Og strax jeg trak den paa,
Det straalte for mit Øie,
Da jeg i Speilet saae.
Tornystret har jeg prøvet,
Det trykker mig saa smaat,
Men naar jeg først er øvet,
Saa bliver det nok godt.
Min Sabel den er sleben,
Jeg veed, den er krabat,
Jeg veed, hvad jeg er bleven,
Nu er jeg først Soldat.
Tralala.

Men skal jeg Fjenden møde
Og lide Kuld' og Tørst,
Og døie ussel Føde,
Saa vil jeg leve først:
Ei leve som jeg pleier,
Thi det er altfor haardt,
Nei Alting, hvad jeg eier,
Jeg sætter paa eet Kort.
Og havde jeg mig bare
En rigtig Kammerat,
Saa skulde Fanden spare,
Nu er man jo Soldat.
Tralala.

O Thora! min Veninde,
O gjør mig lykkelig;
Hvor skal jeg Lykken finde,
Naar ei det er hos Dig?
Paa Mandag skal det være,
Da er min Tid forbi,
Paa Søndag Aften, Kjære,
Paa Søndag mødes vi.
Nu veed Du, at jeg venter,
O Thora! vær parat,
Thi ellers jeg Dig henter;
Husk paa jeg er Soldat!
Tralala.

Den Aften snart var omme
Og Glæden var saa kort,
Nu sloges der paa Tromme,
Soldaten maatte bort.
Med Skulder imod Skulder,
Med Liv og freidigt Blik,
Med Hurraraab og Bulder
Det gjennem Gaden gik.
Og tusind' Hænder vinked',
Og Hattene de svang,
Og tusind' Øine blinked',
Imens Soldaten sang:
Tralala.

Med Faner Vognen smykkes,
Mens Dampen gjør Alarm;
Der favnes og der trykkes,
Høit slaaer Soldatens Barm.
En Pige staaer derhenne
Saa ene mellem Træer,
Hun tør ham ikke kjende,
Hun tør ei komme nær.
Men om han seer den Pige,
Og Barmen bli'er ham trang,
See det kan Ingen sige,
Man hører kun hans Sang:
Tralala.

Gamle Winkelried og Dragen.

Ved Rösloch sig hvælver den Hule saa stor;
Forinden den giftige Drage boer.

I flammende Svælg, paa blodige Tand
Den spiddede saa tidt baade Qvinde og Mand.

Som Fjeldblus luer dens Blik hver Nat,
I Bjerget den vogter en kostelig Skat.

Hvo fælder, hvo fælder den Drage saa stor?
Hvo mægter at hæve den Skat fra Jord?

Uhyret kan sluge den dygtigste Mand;
Men Skatten kan frelse det ganske Land.

Saa mangen stolt Ridder med lysteligt Mod
Har farvet den Hule alt med sit Blod.

Men Dragen sig strækker saa tryg, saa fast,
Hvor Ridderens Pantser og Brystbeen brast.

Endnu sig opreiser en Kæmpe stærk,
Ham lyster at øve det Mandsdomsværk.

Hans Lokker er hvide som Grimselens Snee;
Men ingen skal det paa hans Gjerning see.

I Staalet stander han stor og stærk,
Som Gletscheren glindser hans Pantsersærk.

Tolv Sønner sad hos den Riddersmand,
De Elleve blødte paa Dragens Tand.

Hver var sig en Ridder, saa stærk, saa bold,
Den Tolvte leger paa Gulv med Skjold.

Og Gubben sig reiser fra Graneborд:
Gaaer Helvedslangen igjen paa Jord?

Dog har han den halve Verden nu slugt,
Med gamle Winkelried faaer han ei Bugt.

Den liden Dreng hører sin Faders Ord:
Lad ligge den Drage, til jeg blier stor!

Saa skal jeg nok knuge ham Bugen saa,
At alle de Brødre han slippe os maa.

Den Gamle smiler i vildene Harm,
Og trykker Sønnen til Kæmpebarm:

De Brødre seer du ret aldrig meer,
Og Helved haver end Drager fleer.

Naar du engang bliver stærk og stor,
Du kæmpe skal med de største paa Jord.

Ved Rösloch dundred Gangerens Hov,
Det gungrer i Fjeld, det gungrer i Skov.

I Hulen sig reiser Dragen til Strid,
Derude staaer gamle Herr Winkelried.

Saa har nu du iisgraa Kæmpe ei Ro,
Vil i Dragebug hos de Sønner boe?

Vil Skatten hæve, som ingen saae,
Som i Hundred Aar under Fjeldet laae?

Den Gamle svarer med breden Sværd;
I Hulen begynder en drabelig Færd.

I Meelbach ruller det Drageblod;
Sort ryger i Flammen den giftige Flod.

Gak, Kæmpe! og gjør mig ei længer Meen,
Saa giver jeg dig dine Sønners Been.

Og lader du nu mig bløde i Fred,
Jeg giver dig Skatten fra Bjerget med.

Uhyret mæler det sidste Ord;
I flammende Giftsvælg Sværdet nedfoer.

I Afgrunden vælter sig Dragen brat,
Og Kæmpen hæver den gamle Skat.

Det er ei Sølv og det er ei Guld,
En Jernlandse er det, saa underfuld.

Med Landsen ganger den Kæmpe stærk;
Fuldendt saa har han det Mandsdomsværk.

Og lovet være den Riddersmand!
Nu har han befriet det ganske Land.

Hvor Landsen slynges med frie Haand,
Der knuses Lænke, der brister Baand.

I Arv den ganger fra Søn til Søn,
Og tidt den runger i Ledingsdrøn.

Den runget har gjennem fjerne Tid,
Ved Sempach svang den en Winkelried.

Og der han favned i blodig Dyst
De hundred Spyd i sit Heltebryst.

I Broderhaanden end Landsen klang,
Og Friheden over hans Lig sig svang.

— I Kampen styrter den største Mand;
Men Landsen frelser det Sweitzerland.

Net aldrig den brister og synker i Jord,
Mens Kraft og Frihed paa Klippen boer.

Ingemann.

Den ottende Søn.

Den Hane slog ud sin Vinge og gol,
Ung Thora alt sad ved Væverstol.

Alt slog hun Væven med megen Hast,
Saa Traadene alle tilsammen brast.

Hun syede Blommer med Silketraad,
De Roser blev Blod og de Lilier Graad.

„Hjelp Gud! hvor jeg drager min Aande tungt,
Det volder det Foster, spædt og ungt.“

Syv Maaneder gik hun i Høieloftssal
Og snørte sig i Midie tynd og smal.

Syv Maaneder bærged hun sig udi Løn,
Til Engen blev broget og Skoven grøn.

Det var ved sorten Midienat,
Triner hun ud i Lunden brat.

De Kildevæld piblede frem som Graad,
Hvert Løv var hende en Slangebraad.

De Vinde stønned som Dødningskrig,
De hvide Birker stode som Liig.

Frem treen en Qvinde, saa guften og guul,
Ud af sit sorte Midnatsskjul.

Og hør du liden Thora, hvi sørger du?
Hvi est du dig saa saare mod i Hu?

Svarte liden Thora, hun blev saa rød:
Hvad jeg skjuler bag Beltet, volder min Død.

Mæled den Qvinde da hastelig:
Hvad du skjuler under Beltet, du give mig.

Liden Thora, vilt du give mig det,
Den Byrde skal være dig saare let.

Liden Thora segned ved Linderod,
Hun gav den Qvinde sit Kjød og sit Blod.

Den Qvinde grinte og krysted det Nor,
Saa sank hun neder i sorten Jord.

Liden Thora blev sig saa let i Sind,
Som naar Løvet vifter i sagten Vind.

Herr Esben sig op under Lide red,
Saa bandt han sin Ganger ved Borgeled.

Op axler han sit Skarlagens Skind,
Og træder høvisk for Jomfruen ind.

Hil sidde I, liden Thora, vel svøbt i Maar.
Saa vide der Ry af Eders Skjønhed gaaer.

Liden Thora, I er mig fast saa kjær
Som Engen det klare Foraarsveir.

I give mig eders Love og Tro,
Saa lade vi flux vort Bryllup boe.

Det var liden Thora, hun blev saa glad,
Hendes Kinder blussed som Rosenblad.

De Dage de ginge, de Dage de kom,
Syv Aar hun var sig en Hustru from.

Sidder hun med syv Sønner smaa,
Den yngste en spæd ved Brystet laae.

Sidder hun mild i Maaneskin,
Og klapper dem alle saa ventig paa Kind.

Klapper hun alle paa hviden Kind:
„Hvi ere I Smaa saa blege som Liin."

Det var liden Thora, hun pludselig saae
Et lidet Utydske paa Tillien gaae,

Saa vissen den Skiftning for hende staaer,
Med sortebruun Kind, uden Hovedhaar.

„Hil sidde I, Moder, paa Bolstere blaae!
Have I kun syv Sønner smaa?

Hil lege I, Brødre, paa Tavle af Guld
Og kaste de Gamles Skakspil omkuld!

Og hør nu, I Moder, jeg er eders Søn,
For syv Aar siden født udi Løn.

Den Qvinde hun bar mig paa Trolbebro,
Ret aldrig jeg kunde trives og groe.

Jeg er vanfør for to Maaneders Savn,
End gave de mig Vanfred til Navn.

Jeg ikke kan leve, ei heller døe.
Fordi jeg fødtes for tidlig af Mø.

Thi slaaer jeg om Eder min visne Arm,
Og suger Melken af Eders Barm.

I var mig ret aldrig en Moder god,
Thi drikker jeg nu Eders Hjerteblod."

To fulde Maaneder laae han der
Og diede, til han blev stor og svær.

Da lagde liden Thora sig paa sin Seng
Og visned som Lilien paa grønnen Eng.

Men han slog sine syv Brødre ihjel
Og blev en Trold, saa fuul og saa fæl.

Schack-Staffeldt.

Ravnens Qvide.

Skjøn Jomfru taler til fangne Ravn:
„Du sidder jo luunt i Bure —
Saa siig mig dog nu, hvad er dit Savn?
Dine Miner ere saa sure!"

Saa dybt sig neied den uselig Ravn,
Hans Taarer runde saa stride:
„Vidste jeg selv dets rette Navn,
Saa fik du det snart at vide.

Min ædle Jomfru med Haanden hvid,
Med Kinder og Læber røde!
Holdt du mig fængslet længere Tid,
Jeg troer forsanden, jeg døde.

Det kogte Kjød fra dit eget Fad
Det er mig saa lidt til Baade, —
Visselig aad jeg en anden Mad,
Ifald jeg selv maatte raade.

Din lunkne Drik og dit Sukkerbrød,
Den Taarestrøm i dit Øie,
Dine lange Sukke, din Tale sød, —
Det kan jeg slet ikke bøie.

Kun den kan vide af Skoens Tryk,
Som selv maa træde i Skoen; —
Her sidder jeg nu med krummet Ryg,
Mens Ringen klemmer om Kloen.

O løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre.

Før var jeg lystig! — jeg mindes nok
I Bøgens og Egens Grene
Jeg havde Hustruer, hundred i Flok, —
Nu seer jeg kun dig alene.

Jeg Duerne jog fra Slag til Slag,
Drak Blodet og hakkede Kjødet;
Det, maa du troe, har en bedre Smag,
End naar det er stegt og søbet.

Man siger, jeg faaer kun Aadsel i Arv,
Og bænkes ved Galgens Kroppe; —
Nei, helst jeg styrkes ved Oxens Marv,
Og sover i Skovens Toppe.

Der har jeg min høie Gjestesal;
Og dybt, hvor Stenen helder
Sig over Kilden, klar og sval,
Er min velforsynede Kjelder.

Min Ven er Midnattens sorte Sky,
Naar kjæk jeg ud mig svinger
I bristigt Tog over Land og By
Alt paa mine susende Vinger.

Da seer jeg i Dybet mangen Skat,
Fast Guldet mit Øie blinder;
Det ligger i Klosterets Gruus forladt,
Og deiligt i Mulmet skinner.

Da skingrer af Glæde høit mit Raab;
Og hvo, som forstaaer min Tale,
Tager Arv i svundne Slægters Haab,
Og kan med sin Vidskab prale.

O løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal Du min Jubel høre.

Hvad hjelper det dig, jeg sidder her
Saa stille, forknyt og bunden?
Du fange dig heller en lystig Stær,
Som snakker dig efter Munden.

See til, du faaer dig en Stillids fat,
Han haver saa favre Fjedre,
Og er han i Staaltraadsfængslet sat,
Han pynter i Stuen bedre.

En Papagøie var ogsaa god,
Han sidder i Ringen og gynger,
Og gnaver sin vamle Gulerod.
Og dit Navn evindeligt synger.

En Turteldue du skaffe maa,
Hans Lader er fine og smukke,
Saa kjælen han vil i Stuen gaae
Med evige smægtende Sukke.

Dog fange du helst en Canariehan,
Det er saa vakker en Sælle,
Om Sydlands duftende Skove kan
I Qvad han snaksomt fortælle.

Men fang dog ei Nattergalens Brud!
Du tager feil, hvis du troede,
At, før du stinger dens Øine ud,
Den synger en eneste Node! —

Jeg saae, hvor de andre Fugle smaa
Smukt lærte i Buur af sjunge;
Da tænkte jeg strax: du ogsaa maa
Faa Skik paa din Røst og Tunge.

Saa lod jeg mig fange, — saa sad jeg fast,
Men intet lærte jeg Stakkel,
Og at mit Hjerte endnu ei brast,
Det er saamæn et Mirakel.

Jeg kan ei trives i dette Buur,
Her hjelper ei List eller Lempe;
Min raae, min ubændige Skovnatur
Vil evigt mod Baandet kjempe.

Alt godt jeg ønsker min Jomfru kjær,
Dig Himlen stedse bevare!
Jeg beder dig blot: o! naadig vær!
Du lade med Fred mig fare!

O løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre!"

— Skjøn Jomfru alt med sin hvide Haand,
Med spodske Smiil om Munden,
Strax løste Ravnens Klo af Baand,
Saa slap hun ham ud i Lunden:

„Tag nu kun Logis paa dit Egetræ, —
Jeg vil dig slet ei genere!
Nei, see mig til det tosſede Kræ,
Hvor han kan ræsonnere!"

Chr. Winther.

Violinspilleren ved Kilden.

Saa maaneklar og stille
Laae Natten over Eng;
Jeg satte mig ved Kilde,
Og stemte der min Stræng;
  I Skovens Skjød
  Dens Tone lød
Og vakte Hjorten vilde,
Som laae paa Blomsterseng.

Du Skovens lette Dandser
Med ranke Hals og Been,
Stryg Duggen af dit Pandser,
Iil over Busk og Steen!
O, spring afsted,
Tag Budskab med
Til hende, som sig krandser
Med Skjønheds Rosengreen.

Du lille Fisk, som sover
Paa Kildens klare Bund,
Stig op i dine Vover,
Vaagn op nu af dit Blund,
Og svøm afsted,
Tag Budskab med
Og siig, hvad jeg ei vover
At sige med min Mund.

Du spæde Fugl, du smukke,
Som ligger luunt og blødt
Høit i din lille Vugge,
Og sover tæt og sødt;
Vaagn op, og stræk
Din Vinge kjæk, —
Snart har ved mine Sukke
Mit Hjerte sig forblødt.

Du Muus, som trygt kan bygge
Dybt under Egens Rod,
Kom frem i Nattens Skygge
Alt paa din spæde Fod!
O, løb afsted,
Tag Budskab med,
Og for mit Hjertes Lykke
Vov selv dit unge Blod.

Forlad de dunkle Gange,
Du blanke, sorte Snog,
Og lyt til mine Sange, —
Du er jo snild og klog;
Kryb snel og svai
Paa hendes Vei,
Som aner ei, hvor bange
For hende Hjertet slog.

Du lette Sky, du hvide,
Som paa det stille Blaae
Saa sagtelig mon skride
Med Maanens Sølvbræm paa:
O, iil, fortæl,
At her i Qvæld
Du saae min Taare glide
Som dine Perler smaa!

Og ved min Fedels Tone
Hiint hemmelige Ord,
Som skal min Qval forsone,
Med Suk jeg dem betroer;
Og Musen løb,
Og Snogen krøb
Og over Egens Krone.
Gulvdvinget Fuglen foer.

Den Fisk i blanke Brimmel,
Den Hjort blandt fine Lam,
Den Sky paa Nattens Himmel
Mit stærke Ord fornam;
Og Hjorten sprang,
Og Skyen svang
Sig bort, og fra sin Stimmel
Den Skjælbedækte svam.

Der sad jeg, taus, alene, —
Jeg hørte Hjertets Slag;
Bag fjerne Fjeldes Stene
Sank Maanen bleg og svag;
Og, som den veg,
Frem Solen steg,
Og fra de grønne Grene
Mig vinked Haabets Flag.

Chr. Winther.

Opsæt det ikke.

Lad dem prise Laurens Blade,
Lad dem love Egens Kraft,
Lad dem juble, lad dem glade
Sjunge Rankens stærke Saft;
Men som yndigst Pryd for Jorden
I den rige Skabnings Rad
Blomster dog fra Syd til Norden
Myrthens Qvist og Rosens Blad.

Laurens dunkle Grene smykke
Som en Krone, strengt og stolt;
Egens Folkeblade skygge
Ædelt, ærligt, sundt, men koldt;

Og til kummersyge Hjerter
Rækker Ranken sin Mixtur,
Dulmer Timens bittre Smerter
Ved sin hulde Slummercuur.

Men hvor Myrthens lune Skygge
Sig om Elskovsrosen slaaer,
Der er sødt at boe og bygge,
Naar kun To og To man gaaer;
Thi en evig Drøm kan drømmes
Under Myrthens Balbachin,
Og en evig Ruus kan tømmes
Dybt af Rosens røde Viin.

Evig Drømmen — thi den kommer
Ned i hvert et jordisk Bryst
Jo fra Evighedens Sommer,
Fuld af Anelser og Lyst;
Evig Rusen, som vi tømme —
Thi fra Paradises Bo
Af dets stærke, søde Strømme
Fyldes Rosenbægret jo!

Drik det ud! opsæt det ikke!
Livet er en snel Bedrift!
Snart skal aabnes Alles Blikke
For dets dunkle Gaadeskrift.
Rigt skal da vor Idræt lønnes
I den nye Morgenstund,
Og vor Myrthe evig grønnes,
Rosen blusse frisk og sund.

Chr. Winther.

Al Skabningens Herre os skabte til Lyst.

Al Skabningens Herre os skabte til Lyst,
Og Glæden bød spire i Skabningens Bryst;
Og Veien til Glæden han aaben lod staae
For Rige og Arme, for store og Smaae;
Men nævn mig den Glade, der mere er glad
End Piger, som hos deres Elskere sad.

Hiin Hofmand, som Verden gik altid imod,
Hvor hopper han munter, hvor dandser hans Fod!
Den Stjerne, han saae før paa andre med Harm,
Den tindrer nu paa hans fornøiede Barm.
Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Fra Krigerens Øie hvad straaler for Glands,
Hvi gaaer han fra Feldten, saa glad som fra Dands!
Han glæder sig ei for de Laurbær han vandt,
Nei Døden han trodser, som Helten ei fandt,
Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Den Lærde, der ukjendt hensliber sin Tid,
Hvad er det der muntrer ham, gjør ham saa blid?
Han troer sig udødelig hist i sin Krog,
Fordi han nu nylig fik trykket sin Bog.
Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Hos Riigmanden Glæden er sjelden og rar,
Desmere han sørger, so mere han har;
Og seer du ham engang fornøiet i Sind,
Saa troe kun forvist, at en Vexel løb ind.
Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Og tusinde Mennesker hente sig Fryd
Fra sværmende Selskab og Glassenes Lyd.
Hvor usel en Glæde, hvor fattig og arm,
Mod den der opliver en Elskendes Barm!
Thi nævn mig den Glade, der mere er glad,
End Piger, som hos deres Elskere sad.

Snart bortile Livets Dage.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa;
De Fleste paa Jorden er' Daarer
De bortødsle Tiden med Fias,
Den bedre Deel jeg mig udkaarer,
Og bruger den her ved mit Glas.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maa,

Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa;
Men søg ei din Klogskab i Bøger,
Du læser dig galere der;
Nei! jeg den i Flaskerne søger;
Vor Vibe han fandt den jo her.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae,
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa.
Lad Andre om Jorden omfare
Og spilde paa Reiser der' Tid,
Vi lade, for Tiden at spare,
Os Vinene bringe herhid.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae,
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa.
En anden sin Fryd deri sætter
At vogte paa Stjernernes Gang,
Bortgaber de kostbare Nætter,
Vi nyde ved Spøg og ved Sang.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae,
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa.
Med Græsk og Latin mig at bryde,
Det Indfald jeg ingentid faaer;
Min Viintapperdreng er en Jyde,
Min Donna vort Moersmaal forstaaer.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae,
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa,
Historier lære vi ikke,
De er' jo libet at troe,
Vi heller vil lære at drikke,
I Vinen skal Sandheden boe.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae,
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Kloge spare paa.
Naar engang vort Liv sig bortsniger,
Vi have den Trøst i vor Grav,
Hos Druer og Venner og Piger
Vi ærlig tog Nytte deraf.

Rahbek.

Vexelsang.

Hør, lille Pige med det guldgule Haar!
Siig hvi Du stedse saa tankefuld gaaer?
Kjender Du Amor, den venlige Gud;
Fatter dit Hjerte hans tryllende Bud!

Nylig for Præsten jeg, smykked saa prud,
Vendte mit Hierte til Himmelens Gud.
Moder hun holder mig end for et Barn;
Amor hun kalder et letsindigt Skarn.

Langer jeg hen i den kommende Vaar,
Saa gaaer jeg ind i mit syttende Aar;
Pige, vil Du være Kjæresten min?
Saa vil jeg glad være Husbonden din!

Dreng, er Du tosset, det gaaer vist ei an?
Du er for ung til at kaldes en Mand.
Hvor faaer vi Føde, og hvor skal vi boe,
Og kan jeg tryg paa Din Kjærlighed troe?

O, vi skal leve saa lystig og fro,
Og jeg skal elske Dig stedse saa tro.
Ja det er Tiden at elske vi maae,
O, mon jeg ei Dine Blikke forstaae?

Hvor man dog hviler i Græsset saa blødt,
Og hvor de Blomster de dufte saa sødt!
Hør, hvor den Nattergal synger saa ømt,
O, gid Din Kjærlighed ei var paa Skrømt.

Modtag min Eed i den helligste Stund;
Kom lad mig kysse Din deilige Mund!
Smykke vi skal os, ja leve saa frit,
Dandse og lege og kysses saa tidt.

O, det er herligt, jeg fatter det snart,
Kunde det bare nu skee med en Fart;
Dog jeg befrygter det lykkes os ei, — —
Fader og Moder vil vist sige nei.

Saa gaae vi ud i den grønklædte Skov,
Synge med Fuglene Kjærligheds Lov;
Bygge en Hytte af Grene og Mos, —
Som skal beskytte vor Elskov og os.

Blive vi sultne — saa sanke vi Bær,
Og vi skal leve saa lykkelig der;
Ja vi skal leve saa lystigt og frit.
Dandse og lege og kysses saa tidt.

Rasmussen.

Mere! Mere!

Af Alt hvad findes paa vor Jord,
Af Alt hvad er at profitere
Jeg aldrig hørte noget Ord,
Saa tidt som Ordet: Mere! Mere!

Knap Læreren har løftet Arm
For Drengens Synd at corrigere,
Saa raabes der med ydmyg Larm:
Jeg aldrig saa skal gjøre mere!

Og knap har Purken liden, stor,
Sit Ønske lært at exprimere,
Saa plager han sin Faer og Moer
Med stadigt Raab om: Mere! Mere!

Knap trykket op til Elskovs Bryst
Har Pigen lært at carressere,
Før stammende med brudte Røst,
Hun hviskker: lad os kysse mere!

Den haarde Gnier med sit Guld,
Man seer paa Vand og Brød dinere.
Hans Kiste bliver aldrig fuld,
Han samler for at eie Mere!

I Bacchi muntre Glædeslag,
Hvor raske Brødre poculere,
Er Løsenet ved Nat og Dag:
Kom lad os drikke Mere! Mere!

Og Oldingen med halvdød Aand,
Som ei staaer meer til at curere,
Dog kysser Dødens kolde Haand,
Og tigger om at leve Mere!

Saa gaaer det til, saa er vort Liv,
Os Ingenting kan contentere,
Vor Morgenbøn: Os Lykke giv,
Vort Aftensuk er: Mere! Mere!

I Ungdommens Aar har man sjelden sit Vid.

I Ungdommens Aar har man sjelden sit Vid,
Man øder sin Velfærd og spilder sin Tid;
Først naar man en Pige alvorlig faaer kjær,
Da lærer man Tidens og Velfærdens Værd.
De Piger, de Piger, os give Forstand,
Men røve den stundom igjen, om de kan.

Vor Mandom henslides i Møie og Sved;
Hvad volder, at Manden ei trættes derved?
Sin Løn maa han faae ved en Vennevivs Bryst,
Først da kan han stræbe med Kraft og med Lyst.
Lyksalig, lyksalig, hvo eier en Viv,
Der lønner hans Værd, og forsøder hans Liv!

At vandre alene gjør Veien saa tung,
Det føler man stundom, endskjøndt man er ung;
Men alt som man nærmer sig mere til Grav;
Alt mere man trænger til Selskab og Stav.
Da føles, da føles i hele sit Værd,
Hvad qvindelig Ømhed og Trofasthed er.

Thi leve vor Ungdoms Veiledning og Lyst,
Vor Manddoms Belønning, vor Alderdoms Trøst!
Mænd! Oldinger! Ynglinger! ærer det Kjøn,
Som os i hver Alder vor Bane gjør skjøn.
De leve, de leve til Held for enhver,
Som er deres Hyldest og Kjærlighed værd!

Rahbek.

Wintarn rasat ut bland våra fjällar.

Mel. af O. Lindblad.

Wintarn rasat ut bland våra fjällar,
Drifvans blommer smälta ned og dö;
Himlen ler i vårens ljusa qvällar,
Solen kysser lif i skog och sjö.
Snart är sommarn här i purpurvåger,
Guldbelagda, azur skiftande
Ligga ängarne i dagens lågor,
Och i lunden dansa källarne.

Ja jag kommer, helsan glada vindar,
Ut till landet, ut till foglarne,
Ach jag älskar dem, til björk och lindar,
Sjö ock berg, jag vill dem återse,
Se dem än som i min barndomsstunder,
Följe bäckens dans til klarnad sjö,
Trästens sång i furaskogens lunder,
Vattenfoglens lek kring fjörd och sjö.

Fragment af Stærkodder.

(Syvende Sang.)

Saa gik det: da Skjoldungen selv overgivet,
Den fremmede Vælde, og hengav sit Land,
Og ei meer hans Varetægt Folket oplived'.
De flygted' først hver, som til Flugt var i Stand,
Thi væbned' med Skjoldungens Navn og hans Magt
Ubændige Voldsmænd hver Egn overskylte;
Og Rasenheds rædsomme Budskab udbrølte,
Udbredende Trældom, og Vold, og Foragt.
Kun skaanedes mere de frugtbare Høie
Nær Skjoldungens Borg, og opløftet hans Øie
Ei strax Ødelæggelsens Magt skulde see,
Ei vaagnes af Dvalen ved Landmandens Vee.

Men da Tyrannie har udtæret al Saft
Af knusede Land, da først Uller fremskinner;
Hans Trældom har ikkuns den fuldkomne Kraft
Blandt trællende Folk, mellem Staters Ruiner.
Forarmet og udtømt var, førend han kom,
Før gyldene Egn, dog var endnu tilbage
En mægtig Hob Trælle; guldprydet, men grum,
Han finder sin Fryd i dog disse at plage.

Som han, der den Jorden beherskende Stab
Antændte med alting kuldkastende Lue,
For blandt Millioner den eeneste glad
Nedstyrtende Mure og Pragt at beskue;
Nei heller, som Luen, der flammede, iilte,
Fortærende frem med vidtstraalende Glands,
Til Aske forvandlede alt, og ei hvilte
Før Rom var nedtraadt ved dens knusende Dans;
Saa Uller foer om i straalende Pragt,
Alting at nedfælde var Trolbens Attraae;
Han standsede ei ødelæggende Magt,
Før intet han længer at udrydde saae.

Saa havde han Skjoldungens Egne tilredet,
Da Heltene kom der, og kjendte dem ei;
Og paa Ødelæggelsens skumleste Vei
Med Troldkunst han saaer dem omvankende ledet.
Han frygter, Stærkodder end Egnen skal kjende,
(Han kjendte den fordum blidere Dage)
Og herved end mere hans Mod at optænde
Til Hevn, om han Gudernes Gunst faaer tilbage.
Og medens Stærkodder med Kongen henbar
Paa antændte Baal de ujordede Been,
I Skoven Trold Uller en Hytte blev vaer,
Hvis sukkende Eier endnu er igjen.
Did iler han hen, ei han tøver; et Stød
Af dræbende Dolk, og udtærede Mand
Alt før ved den Givt, som hans Aande udgjød,
Halvmyrdet, nu dræbt er ei længer i Stand
At røbe for Helten, at Sjelland det er,
Som saa til en Ørken forvandlet han seer.

Han skjuler den Myrdedes blodige Liig
Med Straae i en Krog af hans leerklinte Hytte.
Han haster, sin Pragt med hans Pjalter at bytte,
I Skovbondens Skikkelse klæder han sig.
Nedbøiet paa Krykken, med afmægtig Fod,
Han hinker de fremmede Helte imod;
Han hilser dem langtfra med stønnende Stemme.
Saasnart de en Levendes Hilsen fornemme,
De ile opmærksomme hen til det Sted,
Hvor mat paa en Træestub han sætter sig ned,
Dem byder velkommen fra fremmede Rige,
Og skjælvende taler: „Saa skal dog min Sjel,
Endnu før jeg døer, dog erfare det Held,
At Mennesker, ja maaskee Landsmænd bestige
Min sorgfulde Kyst! o hvor langsomt henglede
De tre Snese Aar, siden Bølgernes Vrede
Tolv Nordmænd med mig bragte hen til den Øe,
Hvor snart jeg den sidste, forladt og skal døe.
Dog nei! I vist ei mig vil nægte den Trøst,
At lade mig følge med eder tilbage
Fra Troldenes Egne! o maatte jeg drage
Mit døende Suk paa mit Fædrelands Kyst."

„Er Norge dit Fædreland, svarer Stærkodder,
Saa er du vor Landsmand, vor Ven, og vor Broder.
Men er du en Nordmand, hvi fandt vi da end
Hist nærved den Dødes ujordede Been?
Viid, den som ei Gudernes Vælde tilbeder,
Og holder usvækket, hvad Alfader bød;
Den, er han endog i vort Fædreland fød,
Af os vil omsonst fordre Brodernavns Hæder."

„O seer du da ei, svarde Trolden, hvor svag,
Afmægtig jeg er, ei foragt, men beklag

Udtærede Olding, som slæber med Møie
Den Krykke, som bær ham. Sidst henrundne
Vaar,
Fuldendte den Broders Elendigheds Aar,
Hvis ugjemte Been mit forbunklede Øie
Med daglige Taarer fra den Tid har vædet.
Af Sygdom og Alder mig ei har tilstædet,
At aabne den Gravhøi, hvor ene vi to
Af os, som her landed', end ei nyde Ro.
Modtager min Tak, mine Landsmænd! jeg
seer,
At Nordmænd dem medfødte Fromhed bevare.
O, at disse Been vare mine, som her
Jeg seer, I for Troldens Vold vilde spare.
Jeg vaagned' i Hytten, som skjuler sig hist
Bag Bakken, og glædet mit Øie fik skue
Af Baalet, I tændte, den stigende Lue.
Min hensovne Broder I fromme har viist
Den Hæder, jeg svage allene ham skyldte.
O det var min Pligt eders Fromhed opfyldte!"

Ei var det hans Roes, ei hans smig-
rende Sprog,
De ædles eenfoldige Godhed bedrog;
Kun Hyklerens Alder, hans Afmagt, hans
Klage,
(Ei ængstelig mistænkte uden af den,
Som selv i Tilfælde maaskee torde tage
Elendigheds Maske) rev Heltene hen.
Ukjendte med Haardhed, som senere Alder
Nødvendig Forsigtighed skjændigen kalder,
Stærkodder og Kongen Medlidenheds Røst
Gav uhindret Adgang til utilllukt Bryst.

De hjelpe, de bære formummede Trold
Til Hytten; antænde et varmende Baal
Paa sodede Arnested. Straae de oplede,
Afmægtige Olding de deraf tilrede
Et Leie, saa godt, som de kan. Ubevant
Med huuslige Sysler Kong Halvor vel ikke
Behændig sig veed, just til alting at skikke;
Men Medynk befalte, og Hindring forsvandt.

Suurseende Armod, tomhændede Hunger,
Og gustne Elendighed, var overalt
I tagløse faldende Hytte afmalt;
Selv Vand til at læske fortørrede Tunger,
Nær Hytten forgjæves blev søgt. I en Vraae
Stærkodder omsider en Bue dog saae,
Han søger, og finder dens rustede Pile,
Og Kongen opdager en brøstfældig Spand,
Og hermed de begge i Følgeskab ile,
Til Skoven, at søge det læbskende Vand,
Og Dyr eller Fugle. Uøvet i Jagt
Kong Halvor bad Oldingen Buen at tage,
Imedens han selv vil en Kilde opdage,
Thi Ørkenens Udyr og Hungerens Magt
Stærkodder har lært, med ufeilende Skud
At ramme det aldrig undvigende Bytte.

Saa vandrede Heltene søgende ud.
Stærkodder ei længe har søgt uden Nytte,
Før flygtende Daakalv var fældt, og med den
Han kommer tilbage til Hytten igjen.

Paa ulmende Gløder dens Sider alt brage,
Ei sindrige Krydren han langsom anvendte;
Endnu er Kong Halvor ei kommen tilbage,
Selv ham maae Stærkodder omsider indhente.

Kong Halvor omsider en Kilde vel finder,
Men Spanden fortørret forgjeves blev fyldt;
Den stræbende Konge, forvædt, overskylt,
Saa fort ei kan øse, som Vandet bortrinder.
Forgjeves med Leer han tilstopper, og dækker
De mange udspilede, gabende Sprækker,
Det smeltende Vand gjør hans Møie og Kunst,
Halsstarrig udsprudlende, spildt og omsonst.

Og saa utaalmodig og raadvild han staaer,
Da Oldingen kommer, seer Sagen, og smiler;
De løsnede Vaand uden Møie han slaaer
Tilsammen om Spanden, dens Sprækker til-
kiler.
Og snart er den tættet, og fyldt og i Stand;
Da bringes til Hytten cristalklare Vand.
Det styrkende Maaltid er dermed tilrede;
Thi Nøden undværer usavnet og let
Hvad kræsende Vellyst, som aldrig blev mæt
Nødvendighed kalder.
Man nyder med Glæde
Ukonstlede Ret; det forædler dens Smag,
At Hyttens Beboer, udtæret og svag
Dens qvægende Glæde med dem kunde dele.
Den Vellyst forjager af Heltenes Sjæle
Al ængstelig Tanke om Armod og Nød.
Og Druernes Nectar er ikke saa sød,
Som Heltenes Vanddrik; den Tørsten forjager.
Misundelsens Givt ei dryppet deri,
For hungrige Arbeiders Sved er den frie;
Ei Glæden forstyrret ved Betlerens Klager.

Snart Maaltidet endtes. Ei glemtes at takke
De mægtige Guder med nøisomme Hu.
Selv Trolden sig viste oplivet; og nu
Man leder og spørger om Spade og Hakke,
Og Høien, hvor Trolden har sagt, deres Aske,
Som Døden før henrev, til Hvile er lagt.
Skjult under Elendigheds hellige Maske
Maae Trolden bekræfte, hvad før han har sagt.
Først engang endnu deres Fromhed han priser,
Saa flyer han dem Redskab, og Veien dem viser
Til eenlige masthøie Eger, hvis Løv
Beskygger hiin Høi, og de Hensovnes Støv.

Med hellig Ærbødighed gaae vore Helte
Til eensomme Gravhøi; snart finde de den,
Bedækket den staaer der med bjergstore Steen,
Som Oldingens mægtige Arme bortvælte.

De Dødes forønskede Hvile at skue,
Optænder i Heltens ei frydfulde Bryst
Den ulmende Længsel til flammende Lue,
Snart selv at erfare dens rolige Trøst.
I sørgelig Taushed han først sidder længe
Paa Stenen. Hans Barm er hans Hjerte for trang;
Omsider hans Tanker og Følelser trænge
Sig frem i sædvanlig ukonstlede Sang:

Den Mand er uværdig, til Livet at smage,
Som qvæler dets Glæder med Mismod og Sorg.
Dog hvad er dets blideste, frydfulde Dage,
Mod Glæden i Gudernes skinnende Borg?
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred;
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

Af gunstige Skjæbnes velgjørende Vælde
Jeg glædet imodtog den blideste Lod;
Jeg stred for mit Norges de elskede Fjelde,
Og Fjenden tog Flugten, saasnart jeg fremstod.
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

Til Kronen jeg fødtes, men følte et Hjerte,
Som agted' dens Glimmer dens Byrde ei værd;
Og Nordens de vældige Fyrster begjærte
Mit hædrede Venskab, og frygted' mit Sværd.
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

Og Nornen forlænged mig Dagenes Kjæde;
De frydfulde Dage med Iil rinde bort —
Mig trende Mænds Alder til Heltenes Glæde
Blev givet, at Glæden er flygtig og kort!
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

Men Lykken i Vrede sit Ansigt bortvendte;
Jeg trodsede Alfaders mægtige Bud;
Selv Hevnens end brændende Luer jeg tændte,
Med silbige Død de skal først slukkes ud.
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

O Grav, du er Maalet til hvilken den sigter,
Som baarlig ei spotter dit usikkre Krav.
Den krænkede aldrig de tungeste Pligter,
Som tænkte saa glad, at gaae ned i sin Grav.
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

O Alfader, kunde du kalde tilbage
Den strænge Befaling min Skjæbne du gav!
O maatte den ende de langsomme Dage!
O var' de udrundne! var denne min Grav!
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

Dog atter et Haab du mit Hjerte har givet,
Til ei at gaae ørkesløs Dagenes Gang;
Og Virksomhed letter, forkorter os Livet,
Den Veien gjør mindre besværlig og lang.
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

O maatte jeg bruge mig ventende Dage
Til Nytte for Norge, og sidst da engang
Fra Bredden af Graven see rolig tilbage,
Og glædet endda igjentage min Sang:
O venlige Grav, i din Skygge boer Fred,
Din tause Indbygger af Sorgen ei veed.

Tungsindigheds Smitte selv Kongen erfarer;
Det sørgende Omqvæd af Oldingens Sang,
Da han alt har udsjunget, endnu engang
Kong Halvor igjentager; længe det varer
Før siden et Ord deres Taushed afbryder.
Vidt Tanken omsvæver i Aandernes Hjem,

Ufrivilligt Suk, om at samles med dem,
Da tidt af det bankende Hjerte udflyder.

Omsider de reise sig, for at opsøge
Den Urne, som her, med dens hellige Skat,
Sex Henfarnes Aske, til Gjemme er sat.
Med svvende Landsmands de vil den forøge.
Stærkodder tog Hakken, den lettere Spade
Kong Halvor, som ei vil sin Ven overlade
Den Møie, hvortil han dog ei har behov
Den Hjelp af usvede Haand; og han grov.
Men ubevandt stræber han næsten omsonst,
At dele med Oldingen Arbeidets Møie.

I, som med Foragt skue ned fra det Høie
Paa trællende Arbeiders møisomme Kunst!
Forsøger engang, som Kong Halvor, at lære,
Hvad Møie, Behændighed, Kunst det kan kræve,
Den Hakke, den Spade, det Redskab at hæve,
Hvis Virkning allene kan eder ernære.
Kom glimrende Hofmand, hvis Vink er den Lov,
Som svedende Trælfolk nedbøiet adlyder;
Grib Spaden, som Halvor, let vægtige Plov,
Betænk, den, som styrer dem, er det, som yder
Dig Rigdom, og Glimmer, og Hæder, og Magt,
Og ham kan du lønne med haanfuld Foragt!

Den stræbende Konge, som Spaden snart trætter,
Og mærker, hvor lidet med den han udretter,
Med Skamfuldheds Vrede han kaster den hen.
„O Olding, saa taler han, kan du betragte
Koldsindig min Svaghed, og ikke foragte
Din svage, til Arbeid unyttige Ven?
Ja Sværdet maaskee jeg til Drab kunde hæve,
O bævende Slave mig her skulde see!
Sin svedende Hersker han skulde belee,
Som ikkun formaaer, at modtage hans Skatter.
Som Landmandens Dreng havde Ret at beskjemme;
Som ringeste Møie besværer, udmatter,
Og dog har opløftet tidt bydende Stemme
Til nyttige Stræber! Betragt nu da Gud,
Hvis mægtige, Nødsel uddelende, Bud,
Din kjække, din nyttige Landsmand adlyder.
O jeg!" „Tie, o Konge, ham Helten afbryder;
Er Spaden end tung for den uvandte Arm,
Og vil den ei steenfulde Jord gjennemskjære;
Saa prøv, om du ei har nedlagt i din Barm
Den Klogskab, det Mod, hvorved stærk du kan bære
En Konges langt tungere Byrde, den Magt,
Som synker, om kongeligt Hjerte er svagt.
Agt høit den, som fødtes til Spaden at føre,
Og fører den virksom, og nyttig, og stærk.
Foragt ene den, som ham paalagte Værk
Foragter, som vover sin Pligt ei at høre.
Din Pligt, den besværlige Pligt, som du fik,
Er, vaagsom at vende opmærksomme Blik
Omkring i hver Vraae af dig lydende Egne;
At holde enhver til, med Gavn og med Flid,
At lyde sit Kald og anvende sin Tid;
Og Landet med Tryghed og Roe at omhegne.
Her er du ei Konge, ei heller min Træl.
Arbeid, som du kan, og foragt ei dig selv,
Fordi du ei alting forstaaer, eller lærte;
Forsømmer, misbruger du kongelig Magt,
Om Alfader mere dens Brug dig beskjærte,
Da føl for dig selv den fortjente Foragt!"
Forvirret greb Halvor nu Spaden igjen,
Og svedende grov med hans stærkere Ven.

Der er i Himlen en Dreng saa smuk.

Mel. Ich kenn' ein Mädchen zart und fein.

Der er i Himlen en Dreng saa smuk,
Tro du mig!
Han hører alle Smaapigers Suk,
Tro du mig!
Han fører dem
Til Himlen hjem.

Naar Midnat hviler paa Mark og Eng,
Tro du mig!
Saa staaer han venlig ved Barnets Seng,
Tro du mig!
I Favn saa tæt
Han tager det.

Og flyver med det til Himlen blaa,
Tro du mig!
Høit over alle de Stjerner smaa,
Tro du mig!
Der er en Sal,
Saa høi og sval.

Og tænk kun ikke, vi lege der,
Tro du mig!
Fornuftigt taler han med Enhver,
Tro du mig!
Hvad her er glemt,
Hist læres nemt.

Jeg gaaer i Skole saa mangt et Aar,
Tro du mig!
Fast Intet dog jeg at vide faaer,
Tro du mig.
Det Lidt, jeg kan,
Mig lærte han.

J. L. Heiberg.

Mener Du, at den har Friheb fat.

Mel. Mener Du, at den har Lykken fat.

Mener Du, at den har Friheb fat,
Som svælge kan i sin Ro i høie Sale,
Og forresten drømme tør hver Nat
Om det, hvorom han knap tør vaagen tale? —
Nei, I Excellencer!
Eders Conferencer
Friheb skabe ikke
End af Mad og Drikke! —
Friheb, det er ingen Drøm, min Ven!
Som stiger ned gjennem Nattens tætte Taager;
Trælbom strækker sig paa Leiet hen,
Naar Friheb gjerne ved sin Lampe vaager.

Mener Du, at den har Friheb nok,
Som synge tør, ja selv raabe høit — for Magten
Notabene, naar kun med sin Stok
Ham Politiet holder ret i Takten? —
Nei, I Stokke-Venner!
Ei I Friheb kjender,
Hvis I troer, at øve
Den ved slig en Prøve; —
Friheb synger helst ad libitum,
Af Eders Taktstok vist minbst den Takt kan lære;
Og, om end af Skam den bliver stum,
Dens Skam dog ei geraaber Jer til Ære.

Mener Du, at den sin Friheb fik,
Som skubbe tør til den Kant, hvor Vognen hælder,
Men i modsat Fald af „Politik"
Skal puttes hurtig i den sorte Kjælder!
Nei, sligt uden Skade
Gjerne overlade
Vi til den, der soler
Sig i Monopoler;
Friheb kjører ei paa Lykkens Hjul,
Den løfter Vingerne, smilende ad Taaben;
Under sig, den veed, er Jorden huul,
Men over sig den øiner Himlen aaben.

Mener Du, at den sin Friheb har,
Der spørge tør vel om det og det og andet,
Men, taalmodig ventende paa Svar,
Stanger sin Tand, og — sig kjeder reent forbandet?
Nei, at spørge, Kjære!
Smukt Du lade være,
Naar Du dog skal gjætte
Selv Dig til det Rette;
Friheb spørger ei med krummet Ryg,
Der, hvor den veed, den har Retten til at fordre;
Trælbom kun ved Spørgen blunder tryg,
For kjønt at vaagne, naar den faaer sin Ordre.

Friheb, Venner! ja, det er vort Ord,
Men Skinnet blot maa ei blænde vore Blikke;
Naar kun ikke, at vi har, vi troer, —
At haabe, Venner! det beskjæmmer ikke.
Skjænk da Druesaften
End engang i Aften,
Og paa det, vi haabe,
Tøm den sidste Draabe:
Friheb til at aande frit og let,
Og Lighed Brødre, Lighed kun for Loven!
Her, af Mennesket, ikkun vor Ret,
Og Naaden og Velsignelsen — fra oven!

G. Siesby.

Krigssange.

Mel. af Hornemann.

Dengang jeg drog afsted,
Dengang jeg drog afsted,
Min Pige vilde med,
Ja min Pige vilde med.

Det kan Du ei, min Ven!
Jeg gaaer i Krigen hen,
Og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem igjen.
Ja var der ingen Fare, saa blev jeg her hos Dig,
Men alle Danmarks Piger de stole nu paa mig.
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Moer,
Min Fader og min Moer,
De sagde disse Ord,
Ja de sagde disse Ord:
Naar dem vi stoler paa
I Krigen monne gaae,
Hvem skal saa pløie Markerne og hvem skal Græsset slaae?
Ja det er netop derfor vi Alle maae afsted,
For ellers kommer Tydsken og hjælper os dermed.
Og derfor vil vi slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Naar Tydsken kommer her,
Naar Tydsken kommer her,
Beklager jeg Enhver,
Ja beklager jeg Enhver.
Til Peer og til Poul
Han siger: „Du bis faul“,
Og skjælder man ham ud paa Dansk, saa siger han: „Hols Maul.“
For Folk, som taler alle Sprog, det er nu lige fedt,
Men Fanden heller inte for den, der kun har eet;
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Om Dannebrog jeg veed,
Om Dannebrog jeg veed,
Det faldt fra Himlen ned,
Ja det faldt fra Himlen ned.
Det flagrer i vor Havn,
Og fra Soldatens Favn,
Og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
Og den har Tydsken haanet og traadt den under Fod;
Nei dertil er vor Fane for gammel og for god.
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Vi byde Fienden Trods,
Vi byde Fienden Trods,
Naar Kongen er med os.
Ja naar Kongen er med os.
Med draget Sværd han staaer,
Han snakker ei, men slaaer,
Saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar.
De lade, som de troer, at han inte meer er fri,
Og selv vil de dog ha' ham i det tydske Slaveri.
See derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

For Pigen og vort Land,
For Pigen og vort Land,
Vi kjæmpe alle Mand,
Ja vi kjæmpe alle Mand.
Og vee det usle Drog,
Der elsker ei sit Sprog
Og ei vil offre Liv og Blod for gamle Dannebrog.
Men kommer jeg ei hjem til min gamle Faer og Moer,
Kong Frederik vil trøste dem med disse herlens Ord:
Sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Faber.

Mel. af Hornemann.

Holmens faste Stok
Lysteligt hinanden praier,
De har sikkert nok
Lugtet Tydskens Rævestreger;
Og Matrosen, som
Færdes paa de salte Vande,
Vender Næsen om,
Han har lugtet li'esaadanne:
Danske Gutter blaae
Kommer hjem fra fjerne Lande!
Hurra! Store, Smaa
For Dannebrog vil slaae.
Hurra, Hurra, Hurra!

Derfor rask ombord!
See Fregatten hvor hun stamper!
Seer I ikke, hvor
Hekla med af Længsel damper?
Op med Seil og Damp!
Op med Ræer og op med Master!

Rask afsted til Kamp!
I skal vide at det haster, —
I skal vide, at
Tydsken haaner Eder, Gaster!
Ud med hver Fregat!
Og send ham Laget glat!
Hurra, Hurra, Hurra!

Ja vi skulle først
Vise ham, det er vor Villie,
At han skal ha'e Børst
Af vor lille Roflotillie —
Derpaa nok saa net
Skal vi bringe ham i Knibe,
Thi med een Corvet
Kapre vi hans Kræmmerskibe.
Fra Stettin til Kiel
Og fra Hamborg op til Ribe
Vi ham vise vil
Hvad Flaaden duer til!
Hurra, Hurra, Hurra!

Saa vi lægge bi
Udfor Slesvig, Kammerater,
Der vi gjør Parti
Med de tappre Landsoldater —
Om det tydske Pak
Efter vore Øer snuser,
Faaer han frit Tobak:
Snuus med Skraa og med Karduser;
Hjælper det saa ei,
Hvis alligevel han snuser,
Viser Bille sig,
Saa løber han sin Vei.
Hurra, Hurra, Hurra!

Vi skal muntre ham,
Naar han kommer med sin Flaade:
Nyrrenberger Kram,
Seil af Sirts og Toug af Traade.
Siig mig: har I glemt,
Hvor vi tugted' hver Forræder?
Hvor vi forhen slemt
Mønstred' disse Hansestæder?
Har man ei fortalt
Eder om vor Orlogshæder?
Naar vi stred og faldt,
Men seired' overalt —
Hurra, Hurra, Hurra!

Efter gammel Skik
Nu vi seire eller falde —
For Kong Frederik
Vil vi kjæmpe Een som Alle;
Et saa danskt og bravt
Sømandssind har paa min Ære
Ingen Konge havt
Siden Christian den Fjerde.
Mod den tydske Bred
Peger Flaget — og vi skjære
Lynende afsted —
Og bringe Seier med.
Hurra, Hurra, Hurra!

-h-e.

Liden Kirsten.

Mel. af Weyse.

De Bølger rulle saa trangt afsted,
Liden Kirsten stander ved Havets Bred.
Hun stirrer saa dybt i Bølgen blaae,
For at see, hvad aldrig hun forhen saae
Alt i de kjølige Bølger.

Ak var det dog sandt, hvad min Fader har sagt,
Der lever i Havet en ukjendt Magt.
De bygge og boe i den dybe Grund,
De leve saa trygt paa Havets Bund
Alt i de kjølige Bølger.

Der stander en Borg saa vid, saa stor,
Og Himlen er som et Sølverflor,
Og Sol og Maane af røden Guld,
Og Marken af tusinde Perler fuld
Alt i de kjølige Bølger.

Et Væsen boer i den dybe Borg,
Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
Et Menneskehjerte slaaer i dets Bryst,
Det føler en evigt vexlende Lyst
Alt i de kjølige Bølger.

Og om den Havmand saa Meget veed,
Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
Da har han sagtens elsket engang,
Og stiller sin Længsel ved Harpens Klang
Alt i de kjølige Bølger.

Du Havmand! Vær mig god og huld,
Jeg bliver, jeg bliver saa længselfuld;

Mit Hjerte føler en ukjendt Ild,
Den brænder saa stærkt, jeg slukke den vil
Alt i de kjølige Bølger.

Liden Kirsten synker paa Havets Bund,
Men Havmanden kysser den Rosenmund;
Han aabner hende sin vaade Favn,
Hun nævner sagte sin Frelsers Navn
Alt i de kjølige Bølger.

J. L. Heiberg.

Vi af Ovid kan lære.

Mel. Komm lieber Mai. Mozart.

Vi af Ovid kan lære,
„Hver Elsker er Soldat,"
Da maa jo Amor være
Den største Potentat;
Thi her i vor Caserne,
Det tør jeg sværge paa,
Vil vistnok Hvermand gjerne
Med ham i Felten gaae.

Men ak, jeg frygter svarlig,
Den Kamp vil blive svær,
Thi Fjenden er saa farlig,
Og talrig er dens Hær;
Ja seer Du blot de Glutter,
Min modige Soldat!
Jeg frygter for, Du slutter
Strax Freden separat.

Thi Amor, den Forræder,
Gjør med dem fælles Sag,
Han sætter jo sin Hæder
I Svig og i Bedrag!
Han smeder selv de Lænker
Og fagre Rosenbaand,
Hvori den Skjønne tænker
At fængsle født vor Aand.

Hvad nytter det, Du strider,
Forgjæves er slig Dyst;
Husk paa, din Fjende sidder
Dybt i dit eget Bryst!

I vore Hjerter bygge
De Skjønne deres Hjem, —
Hvad var vel al vor Lykke
Paa Jorden uden dem!

De laer vort Hjerte banke
For Brødres Vee og Vel,
Hver stor og herlig Tanke
De føde i vor Sjæl;
Ja frit jeg tør udsige:
Hvad Skjønt der spirer frem
I Aandens Land og Rige,
Det skyldes ene dem!

Thi bør til et Exempel
Vel vi, der holde Vagt
Om Aandens stolte Tempel,
Og hædre Qvindens Magt!
Taknemligt vil vi mindes
Hver trofast Mø og Viv,
Saalænge Spor her findes
Af Aandens friske Liv!

H. P. Holst.

Förenada ligga två länder så skönt.

Förenade ligga två länder så skönt,
Fast böljorne mellan dem vandra.
När vintern med snödiademet dem krönt,
När Sommaren klädt deres lunder i grönt,
I kärlek de famna hvarandra.

Och Svea och Dana er ländernes namn,
Två sykon från åldriga tider;
Så lugna som vikingaskepp i sin hamn,
Med segrar och ära i systerlig famn,
Och bleknande minnen af strider.

Hvem slingade kring dem föreningens band?
Ej kungars, ej drottningars välde,
Men konsten och sången med älskande hand
Knöt ungdommens hjertan; så bli vi *eet* land,
Fast Sundat sig mellan oss ställde.

A. Lindeblad.

Brudstykke af Lystlunden.

Den Mand paa intet Godt og Skjønt begynder,
Hvem Skoven fryder kun i Favneviis,
Som Agrens Yndighed i Læst og Tønder
Kun agter værdig til sin høie Priis.
Hist dum, her følesløs med Prangerminer
Han seer til Ager, Skov og Vang,
Og smidskende med Haan han griner
Ad Digterens og Lærkens Sang.
Al Sang hos os en Skilling ei indbringer:
I Penge stikker kun det sande Liv:
Og snart faaer den, som eier det, der klinger,
Den sat, som springer: sligt Imperativ
Gaar over Kants. Fortryd ei paa, du Sværmer,
Ja høie Sværmer for Valutas Glands,
At til dit Surrogat af Sjel sig nærmer
Engang Satiren med sin Tornekrands.
Du har saa tidt beleet Eenfoldigheden
I Ærligheds og Uskylds stille Gang:
Saa tidt med frække Griin bespottet Freden
I Kundskabs Sorg og Retsinds Trang:
At du er moden nu til Gjengjeldsdomme,
Og levende dit Epitaph bør see.
Med al din Hale nu da frem du komme,
Og staae paa Naale, mens vi andre lee.
Tag Læreren, som tro beundrer Tonen
I raaben Snak ved dine Retters Dunst:
Tag Lovens Tjener med, som har til Fanden
Og dig solgt Ære og Samvittighed:
Tag med...dog holdt! Jeg seer din Sveed paa Panden,
Og dette gode Tegn jeg røres ved.
Du med dit Slæng ei for Satiren tjener;
Dens Svøbe er for bløb. Gaa bort igjen!
Jeg ynker dig, som kjøber slige Venner,
Og maa foragte den, som er din Ven.

Hos slig Person man søger ei om Have,
Saa lidt som der, hvor slet betalte Træl
Ved Spaden svæber kun for Herrens Mave
Og Fruens Potter: hvor hovmodig Sjel
Med Nakken stolt ad Kunst og Lærdom kaster,
Mens af Indbildsthed ør i dovne Ro
Den kun har Smag for Velstands Laster,
Og mellem dem beleer en bedre Tro.
Vor Vandring standser ved den Borg, hvis Herre
Forstaaer at skjønne paa den sande Fryd,
Hvis Lyst er Virksomhed, hvis Ære
Ei blot er Fædrenes, men egen Dyd.
Han vovet har sit Blod for Fædrelandet,
Som Hæders mand han tjente det i Fred,
Som tro Arbeider har han vandet
Forskjønnet Jordbund med sin Sveed.
Træd i hans Kamre: der du finder
En talrig Krebs: fra ny og gamle Tid,
Fra hvert et Tungemaal dig hilse Minder
Af vise Granskning og af muntre Vid.
Fra Fædrelandets Mænd i skjønne Büster,
De Ansigtstræk tilsmile os,
Hvis Daad og Tale inden danske Kyster
For hædret Samfund blev til Lyst og Roes.
Fra skjønne Absalon end blinker Brynet,
Hvis Flamme Fjendens Flok fra Kysten jog:
Fra Juul det raske Mod, som gjennem Lynet
Til Kamp og Seier førte Dannebrog.
Med Dybsinds faste Blik end Rothe stirrer
I Hjertets og Naturens Tempel ind;
Ham Gaadesproget ei hans Aand forvirrer,
Men trøster og oplyser fromme Sind.
See Lysets freidige Apostel! Øiet
Er Bastholms: Aanden er hos Gud,
Hvis Ord han ærlig tolkede, ubøiet
Af Vedtægts og Sectivers Bud.
See her Fabritius, hvis Blik har røbet
Naturens vise Orden hos det Kryb,
Som bange hyller sig i Larvesvøbet
Og flyer for Blikket i usynligt Dyb.
Ved Siden stander Vahl, saa blid, beskeden,
Som før han stod blandt Jordens Blomsterhær:
Hans Aand er hos Linnée i Evigheden,
Hans Navn i Ærens Tempeldohm du seer.
Dig hilser Evald: saa han fordum smiilte,
Da han til Jordens Sysler saae, fandt dem
For komiske, og ak for tidlig iilte
Med Serafs Harpen til sit rette Hjem.
Endnu en Danmarks Heros er tilbage:
Det er vor Holberg! For en Verden kjer,
Og i hans Efterslægt foruden Mage:
Selv fjerneste Fremtid skjønne skal hans Værd,
Thi mod Fadæsens vrævlende Philistre
Med Viddets Dyrendal han slog,
Og hjerteloe, naar de Pedanter bistre
Til Nids og Dumheds Vaaben tog.

Agt høit den Lykke, hos slig Drot at leve:
At komme til hans Bolig, er en Fest:
Den Lyst, de Glæder, Aand og Hjerte kræve,
Hos ham modtager værdig Gjest.

Selv riig paa Kundskab han al Kundskab ærer,
Selv virksom er han Ven af virksom Daad:
Og hans Omgivelse dig Værdet lærer
Af ædelt Sindelag og vise Raad.
Træd ud i Haven! Der ei møder Præget
Af Rigdoms Pragt i ødselt Praleri:
Men har du Aand for sligt, du seer bevæget
Den yndige Natur i Harmoni
Med ædelt Hjerte. Her ei farer Øiet
Imellem tonløs Sammenhobning vild:
Men snart og ofte føler sig fornøiet
Ved bølgende Musik af Farvespil.
For Evigheden har han plantet: Lunden
I Yndighed skal stige frem,
Skal pryde Egnen og indvie Grunden
Til hæderligt og yndet Hjem.
Ja naar Aarhundreder forsvinde,
Og Mosset paa Platanen groer,
Med Tak hans Navn, med Ærefrygt hans Minde
Skal høres paa hans Stammes Odelsjord.
Her stod hans Vugge: her paa Muren hæver
Skjoldmærket sig i Fred og Krig bekjendt:
Og hist ved Kirkens Muur mod Skyen bæver
En Ygdrasil om Ahners Monument.
Beslægtet Æt hans Plantning vil betrygge,
Med Hjertet fæstet til sin Fædrestavn;
Omvandre vil den i hans Lystlunds Skygge
Oplivet ved hans Aand og Hædersnavn.
Du lærer her at plante. I Paulunet
Udvikler sig et skjønt og frodigt Liv:
Her skuer du, hvad ædel Flid har kunnet
Foreent med Kunstens Skaberbliv.
Du svarer; jeg for min Person skal leve,
Og maa med Tid og Trang raadføre mig...
Godt! jeg forstaaer dig, har ei villet kræve:
Du skal paa eget Vel forgribe dig.
Men Adelgaard og Nabobs Capitaler
Behøves ikke, for at plante smukt.
Til ængstet Landmand ei man anbefaler
Et gavnløst Ynde, Blomster uden Frugt.
Dog begge kan forenes. Fra den lille
Og lave Lund os Yndets blide Aand
Med huld Fortrolighed kan tidt tilsmile.
See til Aglaes Haar: et simpelt Baand,
Som selv i bløde Lokker hun har fæstet,
Os tryller meer end indisk Perlekrands.
En eneste Trægruppe tidt er giestet
Med Agt for øvet Haand og ædel Sands,
Som planted' den. Ustraffet aldrig sveget
Blev Skjønheds Lov: ei smiler den Behag
Til den, som pralende vil plante meget,
Men den, som plante kan med Smag.
Bestemt og tydeligt det dig maa staade
For Øiet, hvad du bør og vil:
At ei forvirret du skal sammenblande
Alt i betydningsløs og bagvendt Stiil:
Din Plantning ellers med en Flok af Toner,
I dum og vild Uorden, Lighed fik;
Man hører ingen Ting for lutter Toner,
Der klinge høit, men give slet Musik.
Ældgammel Eeg til muntert Ynde
Kun slet sig skikker: Poplens Bladespil
Kun ilde kan Sørgmodighed forkynde;
Ei passer Hængebirk og Sørgepiil,
Hvor man vil søge munter Glæde;
Lysløvet Blomsterbusk man nødig seer,
Hvor høi, alvorlig Majestæt skal træde
Af Skyggen frem. Kort! hver en Karacteer,
Man vil udtrykke, fordrer strengt sit eget
Udvalg af Træer og Buske: ellers tidt
Med stor Bekostning man udplanter meget,
Der voxer godt, men kun betyder lidt
For Kunst og Ynde. Ranke, glatte Stammer
Ei give Ly til Eensomhed;
En Rosenbusk os glæder, men mod Flammer
Af hede Sommersoel ei giver Fred.
Slig Lærdom bedst i Skoven selv man henter;
Man veed den alt, men ligegyldig mod
Hver Regel planter hen, og siden venter:
Det Skjønne kommer af sig selv. Saa god
Naturen er: det kommer undertiden,
Men ogsaa tidt forfeiles: da omsonst
Man hugger ud og møisomt former siden.
Og bander spildte Tid, forsømte Kunst.

Forgjeves tegner man sig paa Papiret,
Ja selv paa Marken, en forsigtig Plan,
Som stadig fulgt skal vise Egnen ziret,
Og vel i nogle Aar den pryde kan:
Men klar skal Fremtid staae for Kunstnerøiet,
Hvordan hans Plantning i de fjerne Aar
Udvoxet viser sig, og sammenføiet
Hver enkelt Deel i yndigt Samfund staaer.
Plantøren maler, men hans Farve lever,
Og den forvandles paa hans store Dug:
En anden Regel da hans Kunst udkræver
End den for Penselstrøg og Meiselhug.

Det danske Træ med Træ fra fremmed Zone
Du frit kan blande: men dog først betragt
Opmærksom Farvespillet i dets Krone,

Dets Blades Glands, dets Blomsters Pragt:
Om Løvet sluttet sig mod Lysets Flamme
Uvilligt lukker: om det tyndt og let
Indblader den, saa frit den ranke Stamme
Man øiner: og om Grenene sig tæt
Ved Bullen reise: sprede sig vandlige
I faste Linier: eller bøie sig
Nedad i hængende og smækkre Flige?
Ei mindre vigtigt bør det være dig:
Om Bladets Krands ved Roden alt begynder:
Om høit paa Stammen? At ei Træ du seer
For Busk henplantet og ukyndig synder
Imod din Hensigt. Løvets Glands studeer:
Her lysegrønt det let i Luften dirrer,
Indbydende til lifig Munterhed:
Hist dunkelt, nærmende sig Sort, det stirrer
Beslægtet ned til Sørgmods mørke Sted.
Ei Sommerløvet bland med vintergrønne
Og stive Naale! særskilt Plads dem giv,
At blot din Vinterlund de maa forskjønne,
Og skuffe Frostens Død med Spor af Liv.
Ei Stammens Bark og Reisning, ikke
Den mindste Overgang af Farvespil
I Løvets Lys og Grønhed, vore Blikke
Bør undgaae, skal vor Plantning svare til,
Hvad Kunst og Skjønhed fordre. Men forskrækker
Dig strænge Lov, som ei udføres kan
Med Lethed: du da Kaal og Pilehækker
I Stilhed plant, og vær en ærlig Mand.

Den rige Drot kan sine Skovpartier
Udzire med en dyr Architectur;
Kun smagløst Fjas og stolte Pralerier
Ei blande sig med yndige Natur.
Hvert Tempel eller Monument bør svare
Til Egnens Tone, som omgiver det,
At Følelsen skal ei uvillig fare
Tilbage fra den skjønne Raritet.
Laalandske Erter om et romerskt Tempel,
Og sjellandskt Krægetræ hos en Moschee,
Kun tjener til forfærdeligt Exempel
Paa det, som Smagen bør belee.
Omkring det norske Huus bør man see Granen,
Og Lilier om Floras Helligdom:
Det græske Huus omsuses af Platanen:
Epheu og frodig Ranke snoe sig om
Hvad Evan er indviet. Hvad der ikke
Nødvendigt fordres, ikkun skjønt og rigt
Maa stilles frem for vore Blikke;
Man ellers helst undværer sligt.
I Lundens Inderste ved klare Kilde
For Reenlighed og Tausheb byg
En Hytte: Rosentorn i Krattet hilde
Sit Hegn og gjøre Pladsen tryg
Mod ubesøiet Lurers Blik. Lad Engen
Til Bredden af den stille Sø gaae ned,
Og duftende paa Blomstersengen
Tilbyde lifligt Hvilested.
Ei Vandets Flage der man see begroet
Med brede Siv og stive Rør,
Men hvid sig Bunden hæve. Ubeboet
Skal Hytten staae, thi den kun tjene bør
Til snart Asyl for Dafne, naar forskrækket
Hun hører mistænkt Larm bag fjerne Blad,
Og hastig flygter ubedækket,
End dryppende fra svale Bad.
Betrygget staae som Vestas Helligdomme
Dit Badested for reen, blufærdig Dyd;
Og vover fræk en Jæger der at komme,
Han straffet staae der med Actæons Pryd.

Os Flora kalder. Hun i Glædeslunden
Bør værdigt boe: og hendes Throne staae,
Hvert Aar af friskt og frodig Krands omvunden,
Naar Vaarens yndige Veninder gaae,
Hvor Skovens nye Liv dem flokker.
Naar svævende de komme Arm i Arm
Sig Anemonen snoe blandt bløde Lokker,
Fiolen kysse bly den hvide Barm:
Skovmærken kalde dem til muntre Spøge,
Vaarlysten hilse dem med venligt Nik,
I friske Græs ei de forgjeves søge
Kjerminden, mild og blaa som deres Blik.
Naar kyndig saa du blomsterstrøde Gangen,
Blandt Buskene, Halvmørkets lune Hjem,
En yndig Flor afbryde dem i Sangen,
Som ynbet Weise lærte dem.

Paa soelrig Plads lad Kalychanten møde
Med Chilis Duft: med Purpursmiil
Robinien, hvis Klaser hænge røde
Blandt lyse, tætte Løv; i yndigt Spil
Skovslyngeren sig snoe blandt høie Hækker:
Og paa fortryllet Hvilested,
Som lyse Gylbenregn bedækker,
De søge Glæden, finde den i Fred.
Fra tætte Grene titte frem en Rose;
Ved Synet Cloe rødmer smukt som den,
Thi ved en elskelig Metempsychose
Hun seer i den et Smiil fra elsket Ven.

Fra Flotbecks rigelige Forraadskammer
Du Prydelser kan hente til din Lund;
Og skjønne Blomster paa de friske Stammer
Snart smile til dit Blik fra pleiet Grund.

Men før du planter dine Blomsterbuske,
Du Florens Tid og Farve kjende maa:
Og lad de duftende og skjønne Duske
I yndig Harmoni til Øiet naae.
Naar alt med rigtig Kundskab er henstillet
Og hver en Nectarkalk til Nabo fik
Beslægtet Ynde, da er Farvespillet
For glade Øie tryllende Musik.

Dog Blomsten visner, men ei derfor Løvet
Har tabt sin Yndighed. Til gyldne Høst
Kun dum Mismodighed henseer bedrøvet
Eensidig, vranten i sin sjeldne Lyst.
Hør Bøgen i sin ynderige Falmen,
Mens hastig Trækfugl qvidbrer fro derved,
Melodisk synger os i Høitidspsalmen
Om jordisk Blomsterlivs Ustadighed.
Med dobbelt Fryd vi silbig Rose finde,
Og kalde paa en Ven med glade Raab;
Tidt til afblomstret Green sig hefter Minde
Af lystig Fortid, rigt paa muntert Haab.
Den Dug, som Efteraarets Løv befrugter,
Som Dug i friske Vaar er klar og reen,
Og mildt den tindrer blandt de gyldne Frugter,
Som smile til os ned fra bøiet Green.
I tusindfold Skattering Høstens Qviste
Tilbyde dig et yndigt Farvespil:
Fryd og Belønning har Naturens sidste
Som Haab og Munterhed dens første Smiil.

Pomona er en skjøn og riig Gudinde:
Byg hende Tempel i din Glædeslund!
De gyldne Æbler fra din Løvsals Tinde
Sig bøie til den trætte Vandrers Mund.
Med pene Kurve der de muntre Piger
Da samles smykkede som til en Fest:
De smile mildt til ham, som kjek bestiger
Den Green, der gynger Toppen næst.
Snart tindre Øine der, snart blusse Kinder;
Ja tidt en Paris her med Æblets Guld
Skal yppe Tvistighed iblandt Gudinder,
Der ei Olympen savne; Cypris huld
Tilsmiler Scenen: mildt af Glædessangen
Gjentoner Dalen, sones vrede Varm,
Imens de Vandrende tidt standse Gangen
Ved egen Spøg, ved muntre Børns Allarm,
Der stride kongeligt om vundne Bytte.

Men ei forglem: til Lundens Prydelser
Om Efteraaret, ind i den at flytte
En Flok af røde og af sorte Bær.
Af Hægebær og Kræge Fuglen lokkes
Paa silbigt Træk, at nøle i dit Krat.
Om Axelbær og Asalb villigt flokkes
Den lækkre Drossel, naar i Høsten mat
Af lange Vandring, fro den finder Hvilen.
Men fremfor Alt de røde Glandsbærs Skjær
Fra Busken hilser dig med venlig Smilen,
Og gjør selv kold og silbig Vandring kjær.

Beslægtet Løv man ikkun bør forene.
Med Mellemfarver hver Disharmoni
Du mildne; enkelt Green med alle Grene
I Samklang da beskue vi;
Vort Sind forlystes: Malerøiet
Fro standser. Som i en Charites Krands
Bør Blomst til Blomst staae sammenføiet
Og smile qvægende ved Duft og Glands.
Ei stridig Farveleeg bør Øiet støde:
Ei broget Flitterstads forvilde det.
Hver Farves Lys og Mørke møde
Beslægtet Glands, som Tonerne fra ret
Behandlet Strengeleeg. Ei seer du gjerne
Din Plantning smagløst Præg man ligner ved:
Hvor smukke Phraser af uordnet Hjerne
Hinanden møde paa uventet Sted.
Naar Træets Løv, dets Blomst og Frugt du kjender,
Ved vanlig Høide samt nødvendigt Rum,
Din Plantning da ved kunsterfarne Hænder
Sig hæver til et mildt Elysium.
Afvexling er den hele Jords Gudinde;
Hun smigrer vort ustadige Behag.
Fra Ormens Dyb til Granens svimle Tinde
Hun hersker gjennem Nat og Dag.
Med yndigt Prismas Straaleleeg indvier
Hun Lund og Sletter: og eet Maleri
Fremstiller hun som tusind Malerier;
I Tryllespeil os svæve de forbi,
Og spotte den, som ei vil Guden hylde.

Vil, Stella! Du erkjende hendes Priis,
Betragt dit Aasyn: der i Skønheds Fylde
Sees Guders bedste Værk! Men Priis
Tilhører ei den høie, hvide Pande,
Hvis Glands fordobles under sorte Lok:

Ei Kindens Rosenhøi, hvor Gratier blande
Med Smiil og Veemod sig i yndig Flok:
Ei Brynens Himmelbue; selv i Øiet,
Hvori dit Hjertes Guddom maler sig:
Men Bøiningen, hvori alt sammenføiet
Udfolder sig, o den fortryller mig.

See her dit Mønster, du, som vil ophøie
Dit Landskab til fortryllet Maleri!
Dit Øie møde blot en Stellas Øie,
Og Du erkiender Yndigheds Magi!
Den lærer os Begeistrings hulde Toner:
Veilebende den fører Kunstens Haand:
Den dig med hver en Hindring mild forsoner,
Ved Værket ildner dig med Mod og Aand.
Som Barn din Plantning staaer i Ungdoms Fylde,
Paa Fryd og Ære for sin Fader riig.
Din Kunst, din Flid og Omhu skal den skylde
Sit Værd, naar moden den udvikler sig;
Beseer mit Øie den, det aldrig trættes:
Med nye Kræfter livner den min Fod:
I dens Asyl min Sjels Bekymring lettes,
Og Lyst og Sundhed strømme til mit Blod.
Men du, som har min Muse mild ledsaget
Og i hvis Sjel mit Emne Gjenklang fandt,
Læg Bogen! Af Naturen selv modtaget
Den vise dig, hvad der er skjønt og sandt.
Gak ud med aabent Blik og villigt Hjerte,
Hvor Danas venlige Dryade boer;
Hun lærer os, hvad ingen Bog os lærte
Og lære kan, med rige, dybe Ord.
Gak ned i Dalen og opløft dit Øie
Til Himlen, hvor med Egens Tempeldom
Den mødes: stiig og see fra lyse Høie
Ned i den skyggefulde Helligdom,
Som i sit Chor Aarhundreder forbølger:
Naar Stormen farer ind fra kolde Strand,
See, Skovens Kroner gaae i bløde Bølger,
Som Axene paa frodigt Agerland:
Men blusser Hjertet, er din Sjel urolig,
Af Sorgen ængstet, mod en Broder vred:
Gaa stille hen til Skovens stille Bolig:
Dens Andagt lærer dig Forsonlighed:
Dens Toneklang bortkyser Nagets Orme:
Dens Kjølighed udslukker Hevnens Ild;
Thi, ak, i Ligning med dit Hjertes Storme
Naturens Storm er kun et muntert Spil:
Kun denne ryster paa det Timelige,
Med Kraft hiin virker paa din Evighed:
Dig gode Aander i din Løvsal sige
Et Ord om Livets Fryd og Dødens Fred.

Men Skoven tidt betragt fra alle Sider,
Hver Side giver dig nyt Maleri:
Betragt den tidt til alle Dagens Tider,
Hver Tid er riig paa yndefuld Magi.
Dugdraaber perle paa dens Morgenrøde:
Klart glindser den som Himlens Naadestoel,
Hvorfra dig Haab og Glæde møde.
Et Fristed for den hede Middagssoel
Fortrolig Fryd den lover dig, og Svale
Til qvægsomt Bluun ved Kildevældets Klang,
Mens Lysets Farver bølgende sig male
I yndelige Bugter. Paa din Gang
Dig møder mild og venlig Aftenroen,
Omstraalet af sin Purpurs Herlighed,
Og viser blegnende, at skjøn er Broen,
Der gaaer fra Dagens Strid til Nattens Fred.

Ja tidlig, tidt, opmærksomt see dit Øie
Naturens Straaleleeg med muntert Sind.
Ei den, som doven krymper sig ved Møie,
Som sygelig sig klager ved hver Vind,
Naturen i sin Helligdom indvier,
Og leder i hans Værk med kjerlig Aand.
Med næsviis Haan til alle Theorier
Seer raa Vankundighed, af færdig Haand
Allene stolt. Den, for hvis Sjel der svæver
Et Skjønheds Ideal, vist af sig selv
Langt meer, end af den simple Planter, kræver,
Og drikker tørstig af hver Kundskabs Elv.
Han forsker i Gilpins og Hirschfeldts Lære,
Fro hører Thompsons og Delilles Qvad;
Poussin og Titian, vor Juul, ham kjere,
Han søger ofte, stedse skuer glad.
Med Vormskjold fro han reiste; fulgte gjerne
Bestemte Forskerblik hos Hornemann;
Med Hollbøll villig saae, fra første Kjerne
En Busk udvikles i sin Blomsterstand,
For at indlemme den i Maleriet
Med kyndigt Valg. Ja, Kundskabs Ven,
I dens Mysterier engang indviet,
Taknemmelig vil evig elske den,
Thi trolig signer den med Fryd og Ære:
Men Skoven spotter uerfaren Aand,

Den skæmmes tidt ved en umoden Lære;
Og Øvelsen skal styrke Kundskabs Haand.

Paa Vinding gridsk en Kjøbmand Vaarens Vover
Blandt Storm og Iis betroer sit Skib og Gods,
Thi rask og prøvet Skipper seer udover
Den vilde Bølgebands med rolig Trods;
Ved Vaarens første Smiil til Agerfuren
Med Haabets Sang gaaer flittig Bondes Plov:
Men endnu før udfordrer dig Naturen
Med Øxen og med Spaden til din Skov:
De røre sig, endnu mens Vinterstormen
Gjør Lyet for den kjelne Jæger kjert:
De røre sig, for at udvikle Formen,
Som dig Naturen selv har venlig lært.
En Hinbring den Kraftfuldes Lyst forstærker;
En mægtig Talisman er Modets Kunst.
Kun Smag og Flid frembringe Underværker,
Og gjøre værdig til Lovsangens Gunst.

Naturens Helligdom indvi da Barmen,
Dens Yndighed veilede Blik og Haand
Til heldig Virksomhed, imedens Armen
Oplives af dens milde, stærke Aand,
Hvis Toner dig dit høie Kald forkynde.
Med freidigt Bryst og Blik Naturen sku!
Erkjend din Skaber i dens Ynde!
Fuldende Værket, kan kun du.

J. S. Schmidt.

Statens Vogn.

Mel. Lad den strantende Magister.

Statens Vogn hernede bliver
Paa forskjellig Maade kjørt;
Ofte den, man Pidsken giver,
Aldrig har en Tømme ført;
Bidslet han i Munden tvinger,
Farer saa ad Veien hen,
Knalder, dreier, vender, svinger,
Til han vælter sig og den.

Tit i Mag sig Kudsken strækker
Mellem Piger, Viin og Kaart,
Medens mangen Axel knækker,
Mangen Lundstik flyver bort.
Ridelnægte, fast i Bøilen,
Med og uden Sporer paa,
Tømme Krybben, stramme Tøilen,
Indtil Hjulet gaaer i Staa.

Kudsken dog fra Bukken jages
Stundom af den piinte Flok,
Og til alle Sider drages
Stangen over Steen og Stok,
Blod og Splinter Sporet følge,
Gammelt Stads i Løbet gaaer,
Til, afskylt i Tidens Bølge,
Bedre formet Vognen staaer.

Vil for meget denne slingre,
Stænder, Kamre, Parlament
Styre ofte Kudskens Fingre,
Saa der bliver tidsnok vendt,
Hvor de give Raad alene,
Mon man dette følge vil?
Jævne Sporet, rydde Stene?
Kaste gamle Huller til?

Mangen Gang der spørges mere,
End man godt kan svare paa;
Derfor det vi lade være,
Og vor Lid til Tiden slaae;
Ønsket har vi Lov at binde
Til vor Sang og til vort Glas:
Gid herude, som herinde
Staten kjøres maa tilpas!

O. Bang.

Sang til Hjemmet.

Mel. af Gebauer.

Rosen blusser alt i Danas Have,
Lifligt fløiter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nectar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløfter
Gives aldrig Vaar og Blomsterpragt,
Hvalen, kold og dum, ved Skibet snøfter,
Tause Fugl de brede Vinger løfter
Med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Mine Venner i den danske Sommer!
Mindes I den vidt forreiste Mand,
Som, saa langt fra Danas fagre Blommer,
Her, hvor Sydens Blæst paa Seilet trommer,
Flakker fra sit elskte Fødeland?

Udi Øst og Vest og hvor jeg vanker,
Drømmer jeg om Jer ved Danmarks Sund?
Selv iblandt Constantias fulde Ranker
Mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.

Klærken raaber i Manillas Rønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land;"
Det forsikkre Javas rige Sønner;
Selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
„Danmark er et lidet, fattigt Land."

Morgenlandets Søn, i Kaaber lange,
Bag sin Vifte gisper efter Luft.
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
Hjerteløse Møer med gyldne Spange,
Store Glimmerblomster uden Duft. —

Kunde Du, ved Guld og Sølv at love,
Kjøbe Dig en nordisk Qvindes Tro,
Kjøbe Dig et Pust fra Søens Vove,
Kjøbe Dig et Ly af Thules Skove,
Og en Kløvermark til Middagsro?

Fattigmand, som pløier danske Lande,
Ryster Æbler af sit eget Træ,
Har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Melk i sine Spande;
Qvien staaer i Græsset over Knæ.

Ja! vor danske Jord er sommerfrodig;
Der er Kræfter ved det danske Brød.
Derfor er den danske Mand saa modig;
Derfor var Normannens Kniv saa blodig;
Derfor er den danske Kind saa rød.

Lad kun Østens Drot blandt kjøbte Friller
Døsig strække sig paa Purpur ud,
Lytte til den sorte Halvmands Triller,
Mellem Salens tempelhøie Piller,
Kold og gusten som en Marmorgud!

Under lyse Bøg den danske Beiler
Med sin herligvoxne Pige gaaer;
Over deres Hoved Maanen seiler.
Svanen i det klare Vand sig speiler,
Nattergalen høit i Busken slaaer! —

Dersom Sligt for Fattigdom Du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
„Danmark er et lidet, fattigt Land"!

Poul Møller.

Tänk någon gång.

Tänk någon gång på den, hvars hjerta gömmer
Din englabild så trogan innom sig.
På den, som ofta hela verlden glömmer,
För uti stilhet blot at minnas Dig.

Tänk någon gång när Du en blomme plukar,
På den, hvars lif så föga blommer har,
På den, som minnas dina ljusa lockar
Og efvigt minnas dit blå ögonpar

Tänk någon gång när dagens sol sig sänker,
Och fiskar'n sagte gunger hem från sjöen,
På den som ofta, ofte på Dig tänker
Och ber till Gud for Dig så mången bön,

Tänk någon gång när nattans klara stjerna
Sin hälsning vinkar hist från fästran blå,
På den, hvars tanker fly till Dig så gerna,
Som om end glömd, dock minnas Dig ändå.

Drikkevise.

Mel. Bekränzt mit Laub den lieben, vollen Becher.

Herr Bacchus Verdens vidtberømte Dranker,
:,: Tog daglig Medicin, :,:
Men den blev hentet fra hans eget Anker,
:,: I gjætter, det var — Viin! :,:

Viin sikkert er den allerbedste Læge —
Saa var den Herres Tro; —
I alskens Sygdom kan den vederqvæge,
Og skjenke Sindet Ro.

Viin dæmper alle Livets mørke Qvaler,
Det er en afgjort Sag.
Viin gjør en Stymper til den bedste Taler,
Har han den rette Smag.

Har Du en Kone med lidt gale Nykker,
Som skraller bygtig op;
Staaer udenfor din Dør en arrig Rykker,
Løst, Broder, Flaskens Prop!

Er Flasken fyldt med ægte Saft fra Rhinen,
Da har du ingen Nød;
Den sande Trøst du finde vil i Vinen,
Den gjør din Skjæbne sød.

Har Venner sat dig Noget i din Pande,
(Sligt man jo ofte seer);
Da, Broder, ved den viinopfyldte Kande
Du slige Ting beleer!

Er du Soldat, men mangler lidt Courage,
Vent kun — det nok sig gi'er:
Gjør blot med Flaskens Indhold brav Ravage,
Og Kjæmpe strax du bli'er.

Vil du en Piges Hjerte modig tage,
Som det bør Krigens Søn:
Lad Druens Trylleſaft dig ærlig smage,
Og høst saa Seirens Løn!

Ja, vist af alle Verdens priste Goder
Viin — Prisen bære maa!
Og drikke lærte os vor gode Moder,
Da vi i Vuggen laae. —

Kom, Brødre! vi vil hylde denne Lære
Her ved vor muntre Fest:
Vi vie denne Skaal til Bacchi Ære,
Han blive tidt vor Gjæst!

H. J. Martensen.

Bordsang.

Mel. Druen voxer paa vor Klode. Kunzen.

Kom, vi vil hinanden trøste,
Sorg kun krybrer slet vor Mad;
Vinens Perler skal forlyste,
Druens Guld os gjøre glad;
Sangen øve frit sin Kunst!
Græmmelsen gaaer op i Dunst!

Meget, veed vi vel, er sludbret,
Meget sagt med Ret og Skjel:
Hvorban Alting er forklubbret,
Alting sygt og Intet vel,
Kassen tom og Kraften lam,
Usel hele Statens Kram.

Tyven rig, den Vise lurvet,
Høie Poster uden Valg,
Bonden feig, hans Plovhest skurvet,
Sværdet rustent i sin Balg,
Ingen Drift og ingen Fart,
Alting synkefærdigt snart!

Ei et Blad engang at dække
Statens nøgne Blusſel med —
Dog, det kan os ei forskrække,
Allermindst paa dette Sted;
Vinen paa vor Dug i Dag
Minder om det danske Flag.

Den skal ingen Feighed plette —
Venner Mod i Farens Stund!
Her vi føle Hjemmets rette
Toner gaae fra Mund;
Her, om end i Tvang og Baand,
Spore vi den danske Aand.

Her, hvor vi som Dreng har leget,
Vil vi stride Mandens Strid;
End er ikke Haabet veget,
Lysten ikke — giv blot Tid!
Her er nok, det vide vi,
Nok at tage Haanden i.

By ved By sig frit skal ordne,
Havne fyldes Flag ved Flag,
Og, naar Krigens Stemmer tordne,
Svares med det glatte Lag;
Ingen Nabo, ingen Mand,
Haanligt see til Danmarks Strand!

Her — lad kun Forsagthed mumle —
Naar vort Støv er lagt til Ro,
Her skal vore Børn sig tumle
Frit, og her skal Glæden boe!
Venner, drik med bredfuldt Maal!
Haabet leve! Danmarks Skaal!

Skjøn Ellensborg.

Romance.

(See Emnet i Middelalderens Digtekonst.)

Fast otte Aar saa eenlig sad
Skjøn Ellensborg i Jomfrukammer,
Den arme var kun lidet glad;
Dybt saarer Elskov, hvor den rammer.
Og ingen Morgenlærkes Stemme,
Og ingen Hyrdefløites Lyd,
Kan den Gjenblevne skjenke Fryd,
Som fjerne Ven ei kan forglemme.

Til Østerland Hr. Peder drog,
Skjøn Ellensborg maae hjemme græde,
Det grumme Skib, som ham borttog,
Borttog hans Pige Livets Glæde.
Hver Morgen ikkun Qval bereder,
Hver mørknes, liig en Vinternat,
For den, der føler sig forladt;
Sorg gjør et Blund til Evigheder.

Til Stranden ned hun trolig gaaer;
Derfra han foer til fjerne Lande,
De vrede Bølger grumt opslaaer,
Som sig med hendes Taarer blande.
„O! — sukked hun — du dig forbarme.
„Hav! som min Elskte fjerned' hen,
„O! bær ham snarlig hid igjen.
„I mine ømt udstrakte Arme.

„Der er ei Ro, ei Trøst for mig,
„Før jeg min Peder faaer tilbage;
„Thi o hvor sødt, hvor blidelig
„Henrunde mine fordums Dage!
„Nu gaaer jeg trøstløs, sorgfuld, ene,
„Seer hele Jorden øde, tom,
„Som, om jeg Kloden vandred' om,
„Og vandrede paa den alene."

Saa klager hun vemodelig,
Og fælder hede, heske Taarer —
En seilklæd Snekke nærmer sig;
Strax Haabet hendes Hjerte daarer:
Sin Brudgom troer hun at gjenkjende,
(Dið ilend' Snekken løb i Havn)
Paakalder tidt hans elskte Navn,
Men ingen, ingen svarer hende.

Kun stakked er den Arme rig,
Hans hele Skat er Rigdoms Drømme,
Snart skal han vaagne smertelig,
Og med hans Drøm hans Glæder rømme!
Saa vaagned' og den arme Pige,
Da Snekkens Mandskab kom i Land,
Og knap for Graad hun spørge kan:
„Kom I ei hid fra Østens Rige?"

Vel komme vi fra Østens Land,
Vi Liin og Silke har at sælge,
(Saa Svaret lød) du selv dig kan
Det skjønneste deraf udvælge —
„Ak! svarte da bedrøved Pige,
„Ei Silke skjøtter jeg, ei Liin,
„Jeg spør om Søstersønnen min,
„Har I ei hørt af ham at sige?"

Vi kjende ei din Søstersøn
I hele Østens Keiserdømme,
En Dannes Ridder, bold og skjøn,
Man ene hører der berømme;
Ham nævner hver en Mand med Hæder,
Ham stod hver Piges Hjerte til,
Han fæsted har en Møe, saa mild,
Og dertil deilig, som Hr. Peder.

„Ei har Hr. Peder fæsted sig
„En anden Møe i Østens Rige,
„O Gud forbyde, at han mig,
„Sin først udkaarne, skulde svige?"
Jo! snart skal rammed Bryllup stande,
Man laver til en Herrefærd,
Hvis Lige aldrig kjendtes der;
Det spørges vil til disse Lande.

De gaae — men stakkels Ellensborg
Ved Stranden staaer fortabt tilbage,
Til hvem skal hun betroe sin Sorg,
For hvem, sin bittre Jammer klage?
Hun eier ikke Fader, Moder;
Dem misted' hun i Barndoms Aar —
Omsider, ængstelig hun gaaer
Hen til sin sidste Ven, sin Broder.

„O! giv mig Raad, ifald du kan,"
Saa brød hun ud med graadqvalt Stemme;
„Ak! min begrædte Fæstemand
„Sin Eed, min Kjerlighed kan glemme!
„O vil du, vil du med mig drage,
„Vi fare over salten Søe,
„O fra hans nye Fæstemøe
„Vi vinde ham igjen tilbage."

Ei staaer det unge Møer an,
Saa hendes Broder flux indvendte,
At pløie Søe og salten Vand,
For Fæstemand sig selv at hente;
Dog — hvis din Peder ikke kommer,
Hvis han forglemmer Pligt og Eed
Da vil jeg fare i dit Sted,
At hente ham den næste Sommer.

„Den næste Sommer! troer, o troer
„Du end jeg leve kan, min Broder?
„Da hviler jeg i sorten Jord,
„Da trøster mig min ømme Moder;
„For hende klager jeg min Smerte,
„At i min grændseløse Nød
„Min Bøn, min Klage han forskjød,
„Der hvilte under samme Hjerte." —

Hun gaaer, og kierer nu sin Sorg
For ligeaarige Veninder,
I disses Barm, skjøn Ellensborg,
En mere virksom Medynk finder.
Hvor hun og Elskov dem vil lede,
Som søgte hver sin Fæstemand,
Paa vilden Søe? i fremmed Land,
At følge hende er' de rede.

For Saxen favre Lok hensank,
I Hjelm sig Pigeaasyn dulgte,
Og Harnisklædning, tung og blank,
Den qvindelige Skabning skjulte;
Og hver eenstemmig maae bekjende,
Som dem i Ridderrustning saae,
At ingensteds der kunde gaae
Meer' vænne, og meer' raske Svende.

Og lønlig mange Taarer runde,
Da Jomfrusnekken bort skal gaae,
Og da de Silkeseil opvunde
Høit op i den forgylden Raae.
Ved Roret Ellensborg sig stæder,
Hun var saa troe en Styremand;
Thi, gik det ei til Østerland
At søge hendes tabte Glæder?

Saa lynsnart Snekken foer afsted,
Som Pilen fra den spændte Bue,
Havfruer svømmed' hobviis med,
Den sjeldne Qvindefærd at skue;
Og, for besværlig Fart at lette, —
Saaledes Sagnet gik om dem —
En Skare styrer Snekken frem,
Imens de andre Bølgen slette.

Alt havne de i Østerland;
End var skjøn Ellensborg saa bange —
En Smaadreng hun paa steenrig Strand
I Høitidsklædning seer at gange.
Hun vinker, ham at komme beder,
Ei hendes Frygt var uden Grund;
Thi, ak! af ham erfarer hun:
Sit Bryllup drikker nu Hr. Peder.

Vel blev hun sorrigfuld i Hu,
Og magted ei om meer at spørge,
Dog snart hun følte, at det nu
Var ikke Tiden til at sørge.
Afsted med sine hun fremiler,
Hver tager Sværdet under Skind,
I Høienloft de træde ind,
Og alles Øine paa dem hviler.

Hun stædes nu ved Brudebord;
Fuldvel Hr. Peder kjendte hende,
Med halvqvalt Røst han tog til Ord:
Velkommen hid til os min Frende!
Nu faaer jeg, Gud skee Lov, at vide,
Ak! efter otte lange Aar,
Hvorban i Fædrehjem det gaaer,
Hvor Fader og hvor Moder lide?

„Din Fader er i mørke Grav,
„Snart skal hos ham din Moder hvile,"
Saa Ellensborg til Gjensvar gav:
„Du derfor snarlig bør hjemile;
„Og dertil, dertil, kan du glemme,
„Hvo græmmer sig for dig i Løn?"
O tie! o tie! min Søstersøn!
Brød Peder ud med ængstlig Stemme.

Det aldrig var din Søstersøn,
Tog Kirstenlille høit til Orde:
Hans Ansigt fiint, hans Lok er skjøn,
Hans Adfærd, som kun Qvinders vorde.
O Peder! Peder! mig du sviger,
Jeg sporer nu din Troløshed.
Han stirrer stum paa Jorden ned,
Og hører ikke hvad hun siger.

Den første Elskov mægtelig
Ham for skjøn Ellensborg hentager —
Ja, kjere Frænde! jeg med dig
Til elskte Fædreland hjembrager!

Saa raaber han — og følger hende,
Han aldrig haabed see igjen —
Da staaer hver hos elskte Ven
Af hendes ridderklædte Svende.

Glad staae de nu ved vilden Strand,
Og skjøtter ei om Medbør leder;
Snart skydes Snekken ud fra Land,
Og stolt ved Roret staaer Hr. Peder.
Saa rask de Møer Aaren drage,
Hos Styrmand sidder Ellensborg,
Der nu forvundet har sin Sorg,
Og vandt sin Fæstemand tilbage.

Men Brev der kom fra Østens Land,
At Kirstenlilles Sorg var lettet,
At hun udkaaret havde Mand,
Og Peder hastelig forgjettet;
Og nu, nu Ellensborg med Glæde,
Nød Elskovs og sin Kjekheds Løn,
Saae Dagen komme, vige skjøn,
Paa hendes Elsktes Ridderfæde.

Og takked være Ellensborg,
Der kjek sin Elsker selv hjemhented;
Thi skifted blev og hendes Sorg
Til Fryd, hun neppe selv forvented.
Saa vinde hvert et knused Hjerte
Sin tabte Rolighed igjen,
Saa hos en ædel, trofast Ven
Velsigne den udstandne Smerte.

Mad. M. S. Buchholm.

Præstespringet.

Med skumle, røde Mure
Og blaaligt Skivertag,
Med hver en Tidens Fure
Tilgroet af Mossets Lag,
Med spidse, spinkle Taarne
Det gamle Kloster stod
Blandt Klipper, gjennemskaarne
Dybt af en piilsnar Flod.

Skjøndt ofte Hedningskarer
I Egnen trængte ind,
Det lod som selv Barbarer
Attraaede Fromheds Skin;
Tidt havde Munken bævet,
Og blegnet tidt af Frygt,
Dog havde Klostret hævet
Sit Tind et Sekel trygt.

Men Munkene ret meget
Ei stoled paa det Held,
Hver Stund var Frygten steget;
De vidste kun for vel,
At Farens Tid sig nærmed,
At Armod var det Skjold,
Som hidindtil dem skjermed
Mod grumme Fjenders Vold.

Og var end stedse liden
De fromme Brødres Skat,
Den voxet var med Tiden,
Sin Væxt kun overladt.
Til Skue de intet satte,
Dog stedse fornam paany,
Af deres skjulte Skatte
Der meer og meer gik Ry.

Saa vared det og ei længe
Før Rædselstimen slog,
Og over Klostrets Vænge
De vilde Skarer drog;
De nærme sig, da lyder
Saa huult de tunge Trin,
De sprænger alt, og bryder
I Klostrets Celler ind.

De rædde Munke glemmer
Som Bog saa Rosenkrands,
Kun for de skjulte Gjemmer
Dem levner Frygten Sands;
Men som enhver forfærdet
Løb med sit Guld beladt,
For Øxen eller Sværdet
Han finder Døden brat.

Kun een der er, en stille,
En from, sagtmodig Mand,
Som Larmen ei forvilde,
Ei Døden skrække kan.
Ham er kun kjært i Livet
Hvad Frelse er hans Aand,
Og dets Symbol er givet
Ham af en Martyrhaand.

I simpelt Træ udskaaret
Det Herrens Billed var,

Som ham, til Døden saaret,
End Korsets Arme bar. —
Han Døden led med Glæde,
Med sande Christnes Mod, —
Men skulde nogen træde
Det med vanhellig Fod!

Saa kun med det i Haanden
Han modigt iler frem,
Han veed at fri gaaer Aanden
Kun til et bedre Hjem;
Og hurtigt frem han skriber,
For dybt i Bølgens Skjød
Fra Klippens steile Sider
At naae en selvvalgt Død.

Trindt han de Brødre skuer
Som blodbestænkte Liig,
Og hører vilde Skrig;
Trindt seer han Fjendens Sværme
Sig sprede om saa vidt,
Og mærker, de sig nærme,
Og følge alt hans Skridt.

Men heftigt Stormen suser,
Og tørner mod hans Bryst,
Og fjernt end Bølgen bruser
Med hæs og dæmpet Røst;
Saa han med Nød sig tvinger
Kun frem mod Stormens Magt,
Dog Frygten giver ham Vinger,
Snart er hans Gang fuldbragt.

Alt seer han for sig aaben
Afgrunden nærme sig,
Hist lyder Gny af Vaaben
Og Hadets vilde Skrig;
Saa gyseligt det klinger,
Han meer ei standse kan,
Og magtesløs han springer
Fra Klippebreddens Rand.

Saa fra hans Fod forsvunden
Var Jorden da tilsidst,
Og alt var Frelsen funden,
Det var han sig bevidst;
Alt for hans matte Blikke
Sig Flodens Dyb oplod, —
Og dog, — dog sank han ikke,
Men end som seirrig stod.

Vildt Stormen Kappens Folder
Ham tvinger om Knæ og Barm.
Er det da den, som holder
Ham i sin stærke Arm?
Men snart ei Luftens Bølger
Meer stemme vredt imod,
Ham lydigt Vinden følger,
Og logrer om hans Fod.

Ei som om han, den Svage,
Var styrtet fra Klippens Tind,
Men som veg den tilbage
End for hans sidste Trin,
Han mærked, at liig Vinger
Høit over Bølgens Skum
En venlig Kraft ham bringer
Igjennem det vide Rum.

Alt fjernt paa Vinden døde
Hiint Skrig; rundtom er tyst;
Alt kommer ham imøde
Den fjerne Tvillingkyst:
Hver Busk, hver liden Tue,
Selv Blomstens dulgte Blad
Kan klarligt der han skue
Forundret, rørt og glad.

Den Kyst i Flodens Vande
Og sænked brat sin Bred,
Men over Klintens Rande
Hang Blomsterranken ned;
Den løfted op sin Nakke,
Til Dæmning Floden sat,
Men Bjerget var her Bakke,
Ei nær saa høit og brat.

Hiin var en Tvillingbroder,
Der barsk holdt Bølgen Stand,
Som den, der lidt formoder,
Med Mildhed herskes kan;
Af Søstren blev Tvang forsødet,
Hun vogted Bølgers Flok
Med Blomster smaa i Skjødet
Og Krandsen om sin Lok.

Hist rødmed ogsaa Himlen
Af vrede Flammers Skjær,
Hist blinkede blandt Vrimlen
Stridsøxer, Spyd og Sværd,
Hist stod de Blodbestænkte
Paa Klippens høie Bryn,
I Hobe sammentrængte,
Forbauste ved det Syn.

Mens her huldt blaaned Luften
Ved Solens blide Skin,
Og lifligt Blomsterduften
Fløb paa den lette Vind;
Og Munken stod saa rolig
I Frelsens Palmers Læ,
Og med sin Gud fortrolig
Sank ned paa sine Knæe.

Paa Stedet, hvor han naaede
Igjen den faste Jord,
Den Steen, han først betraadte,
Som Vox beholdt hans Spor.
Det vidner i hver Alder
Om Undret trindt omkring,
Som Stedet og man kalder
End stedse „Præstens Spring."

Vilhelm.

Romance.

Bag grønklædte Bakke der ligger et Huus
Langt borte fra Stadens fortumlende Suus,
De Stuer er lave, de Ruder er smaa
Og Væggen er klinet og Taget er Straa,

O her blev jeg født i det fattige Huus,
Langt borte fra Stadens forførende Suus.
I Skove og Enge jeg lystelig foer,
Og voxte saa op og blev fager og stor.

Jeg kjendte Naturen og elskede Gud,
Og tilbad hans Viisdom og frygted hans Bud,
Min Fader og Moder dem var jeg en Trøst
Og Landsbyens Piger en Glæde og Lyst.

Især var mig Lise saa venlig og huld,
Hun eied et Hjerte som reneste Guld,
Og naar hun tilsmiilte mig yndig og mild,
Da brændte mit Øie af Kjerligheds Ild.

Og naar nu om Vaaren vi vare til Dands,
Da bandt jeg til hende den smukkeste Krands,
Og bævende kjærlig hun trykte min Haand,
Og prydede min Hat med et flagrende Baand.

En Aften vi ginge i Skoven saa grøn,
Da smiilte hun nu saa usigelig skjøn.
Jeg favnede hende med skjelvende Arm,
Hun trykte mig ømt til sin bølgende Barm.

Og hævede langsomt de Øine saa blaae,
Og ret som en Engel hun op til mig saae,
Og stammede sagte: „Jeg evig er din!"
„O, raabte jeg henrykt! o Lise er min!"

Og loe saa og græd og stod stille og sprang,
Og taug saa og sukked, og talde og sang,
Og kyssed den Elskte paa smilende Mund
Bag Buskenes Skygge i rolige Lund.

Den anden Dags Morgen før Soel jeg stod op,
Og pynted mig vakkert fra Taae indtil Top.
Paa Hovedet Hatten med flagrende Baand,
En Kurv med Levkøier jeg tog i min Haand.

Og sagde til Moder: „Jeg Lise har kjer,
Derfor har jeg pyntet mig lidt som du seer,
Med os er det afgjort, tilbage kun staaer
At Faderen Nys om vor Kjerlighed faaer."

„Herr Mogens! den stolte velhavende Mand!
Hvad tænker du Vilhelm, brug dog din Forstand!"
„O svared jeg, den er ei ringe og arm,
Som eier et Hjerte i skyldfrie Barm.

Naturen er skjøn og jeg elsker enhver,
Men Lise jeg har dog fortrinligen kjer."
Med brændende Øie, med blussende Kind
Jeg iled' og traadde for Faderen ind.

„Herr Mogens De er en veltænkende Mand!
Jeg elsker Der' Datter, den Tale er sand.
Ifald De vil give mig hende til Viv,
Forskjønner de tvende Lyksaliges Liv!"

„Hvad eier han?" Kræfter, Fornuft og Forstand!"
„Men den som min Datter skal kalde sin Mand,
Skal eie lidt mere! Gaae han kun sin Vei.
Min Lise jeg gier ham i Evighed ei."

Da foer jeg til Marken, fra Marken til Skov,
Fra Skoven til Haven, fra Haven til Plov.
Men alt som nu Solen bag Bøgene svandt
Saa svandt og min Vrede, det husker jeg grandt.

Da Solen nu nedsank saa rød og saa rund,
Da iilte jeg atter til elskede Lund,
At finde min Pige, men ene jeg sad
Til Dagskjeret blegnede Stjernernes Rad.

Tre Aftener ene i Lunden jeg gik,
Forgjeves i Taarer hensvømmed mit Blik.
Den fjerde — da kom hun og sank til min Favn,
Og smiilte veemodigt og nævnte mit Navn.

„O Vilhelm, o Vilhelm! Du seer mig min Ven,
For ikke saa hastig at see mig igjen.
Min Fader mig sender til Byen, for der
At lære hvad ei jeg behøvede her.

Der har Du en Haarlok, gjem den paa dit Bryst,
Til Minde om Kjerligheds svindende Lyst!"
Saa græd hun og svandt, og min Lykke svandt med,
Jeg kyssed den elskede Haarlok og græd.

Om Morgenen tidlig da holdt der en Vogn
Ved Døren, som aldrig var seet i vort Sogn.
Deri sad en Dame med Silke og Flor,
Min Lise steeg i og afsted de nu foer.

Da løb jeg foran hen til Leddet og saae
Paa Veien et glindsende guldfarvet Straae.
Jeg tog det og trykte det ømt til min Barm,
Og vædede det med en Taare saa varm.

Og kyssed det hæftig, og kasted det i
Den kostbare Vogn, da den rulled forbi.
„Gjem dette, o Lise! vær stedse mig huld!
Min Hytte er straatakt! mit Hjerte er Guld!

Med Sneglenes Gang sig et Aar nu bortsneg,
Min Rødme, min Sundhed af Kinderne veg,
Og mat blev mit Öie, og langsom min Gang,
Vist aldrig jeg loe, og kun sjelden jeg sang.

Og sang jeg, da var det saa sørgeligt kun,
Ved Maaneskin ene i elskede Lund.
Jeg tænkte paa Lise; da qvaltes min Røst
I Taarer, og det var min eneste Trøst.

Men nu! O nu græder jeg slet ikke meer!
Med stirrende Blikke jeg hen for mig seer.
Min Raskhed er borte, bleg svinder jeg hen.
Thi Lise den Grumme har sveget sin Ven!

I Byen blandt Glimmer og Glæder og Larm,
Hun glemte sin Vilhelm saa troe og saa varm,
Hun bortgav sin Haand til en Mand der var rig.
Han elsker vist ei som hun elsktes af mig.

Nu smiler jeg mat og meemodig jeg gaaer,
Nu digter jeg Viser og Strengene slaaer.
De høre mig gjerne de elskende Møer,
Med Blomster de krandse min Grav naar jeg døer!

Oehlenschläger.

Døende Kjærlighed.

Solen daler
Og dens sidste Straale maler
Lange Skygger i det hvide Sand.
Hist jeg seer, hvor under Lindens Grene
Tvende Haand i Haand sig troe forene.
O! men her, her ved min Side,
Seer jeg skride
Een saa lang, saa sørgelig, saa ene,
Langs den nøgne Strand.

Hjertet banker!
O! det følger mine Tanker,
Farer med dem over Land og Hav.
Uden det, og uden Roe og Glæde
Ene med min Skygge vil jeg græde,
Vil betroe den, hvor mit Hjerte svæver!
See, det bæver
Døende i Favnen af sin Glæde,
Glemt som i en Grav.

Ak! det findes
I et Bryst, hvor det ei mere mindes,
Som uvidende indslutter det.
Men omkring det er dog Ild, som brænder
Midt i Luer, ak! som det ei tænder!
Jeg er glemt! o døe da glemte Hjerte
End din Smerte
Brist og øde, men brist mens du end brænder
Og din Død er let.

Kom tilbage!
Døe i dette Bryst og end dets Dage!
Hvilke Lænker binde dig da der?
I det Fjerne hører jeg det stønner:
„Ak det Blik, det Suk, den Læbes Bønner,
Som henrev mig er endnu de samme
Og min Flamme,
Skjøndt min Elskte den med Glemsel lønner,
Sødt skal slukkes her.

Solen segner
Og dens sidste Straale blegner,
Og min Skygge svinder bort med den.
Ak! min sidste Ven er svundet,
Og min sidste, sidste Graad er rundet.
Flygtningen er knust, jeg lider ikke,
Mine Blikke
Seer kun Graven, nu er du forsvundet!
Elskte utroe Ven.

L. Kruse.

Sjælland.

Mel. af A. P. Berggreen.

Imellem Kattegat og Østresalt,
Imellem Beltet hist og Øresundet,
Blev Sjælland med jomfruelig Gestalt
I Havet fast, men let og luftig bundet.

Der er saa smukt og fagert paa dets Kyst,
Og Duften frisk fra gyldne Neg og Stakker,
Og Skoven, sommergrøn til dybt i Høst,
Er blødt grupperet mellem Eng og Bakker.

Fra Marken stiger Morgenlærken op
Med Psalmer, der igjennem Luften svømme;
Men Nattergalen hist fra Bøgens Top
Besynger ømme Savn og gyldne Drømme.

Om Dagen kaster Solen af sin Glands
En Strøm af Guld paa Sundet over Søen;
Men Nattens Dug i lette Taagers Dands
Strøer fine klare Perler over Øen.

— Saaledes ligger, yndig, fri og let,
Betrygget ved et Hav, der mægtig bruser,
Mit Øland, en af Gud velsignet Plet,
Et Fristed for de naaderige Muser.

Danmark.

Mel. Hvor Bølgen larmer 2c.

Lad En og Anden have Ret,
Lad det kun Daarskab hedde,
At sværme for en enkelt Plet
Som Fuglen om sin Rede.
Jeg tilstaaer frit og ligefrem:
Jeg takker Gud, jeg har et Hjem,
Jeg holder mig til Danmark.

Jeg gjerne troer, hvad der er sagt
Af Folk, som er imode:
„Hvad ligger der paa Sproget Magt,
De er jo lige gode,"
Og dog jeg ikkun eet har kjært,
Det har jeg af min Moder lært,
Det lærte jeg i Danmark.

Jeg hørte tidt om Sydens Ild,
Der strømmer gjennem Blodet,
Mens Nordens Søn var god og mild,
Men mangled Heltemodet.
Nu gaaer hans Helterygte rundt,
Han slog, saa selv det gjør ham ondt.
Nu har vi Fred i Danmark.

Jeg veed, at Skjønheds Ideal
Maa langt fra Norden søges
I Laurbærlundens tætte Sal
Og ei de dunkle Bøges.
Men Qvinden med det lyse Haar
Og saa det Blik, som mit forstaaer,
Hun findes kun i Danmark.

Der høres Raab i fjerne Land,
For Guldet er de glade;
Bliv hvor du er, du danske Mand,
Bliv her og brug din Spade!
Det Korn, der ligger gjemt i Muld,
Det spirer op og blier til Guld,
Ja der er Guld i Danmark.

Nu Tidens Storme sig har lagt,
Skjøndt end de er ilive,
Og der, hvor Folket tog med Magt,
Der maa det atter give.
Men her det Kongen var, der gav,
Og Kongen ædel er og brav;
Jeg frygter ei for Danmark.

Mit gamle, kjære, frie Land!
Jeg kan dig ikke miste;
Jeg slipper ei din grønne Strand,
Hvad saa jeg end skal friste.
Hvad jeg end lide skal for Nød,
Jeg har den Trøst dog i min Død:
Jeg bliver her i Danmark.

Skandinavien.

Mel. af Gebauer.

Vi er eet Folk, vi kaldes Skandinaver,
I trende Riger er vor Hjemstavn deelt;
Men mellem Nutids store Himmelgaver
Er den: vort Hjerte voxer til et Heelt!
Lad være glemt, hvis os en Uret skete;

Tidsaanden, som en luttret Margarethe,
Forener os, der trefold Kraft forlener;
Selv Sproget os forener.
Paa Fjeld, i Skov og ved det natblaae Hav
Jeg jubler høit: jeg er en Skandinav!

Kom med paa Dovrefjeld, hvor Jøklen ligger,
Hør Fossens Torden, Sæterpigens Sang;
Den friske Sø- og Bjergluft jeg indbrikker;
Jeg gaaer, hvor Nordens Guder gik engang;
Og hvis om Kraftens Mænd jeg hører heller,
Om Olaf, Hakon, Harald man fortæller;
Til Fjelds! Til Fjelds! — Med stærke Klippeborge
Staaer Du, mit gamle Norge!
I Glands af Nordlys, ved et stormfuldt Hav;
Jeg elsker Dig! jeg er en Skandinav!

Kom paa den snelle Baad, lad Dampen virke,
See Flober, store Søer er vor Vei!
Seil over Bjerget, hvor de høie Birke
Udaande Duft! — O, Sverrig elsker jeg!
Herfra lød Gustav Adolfs Navn paa Jorden;
Han var den sidste Ridder her i Norden.
Lidt Barkbrød, og den svenske Bonde synger,
Ham Nøisomhed forynger;
Han synger Sangene, som Skjalden gav,
Og vi med ham: Jeg er en Skandinav!

En frisk Bouquet af Kløver, Korn og Humle
Er Danmark; — kom og see vor Bøgeskov!
Paa Sletten her sig Aandens Sønner tumle!
Det dundrer lystigt under Hestens Hov;
Til Videnskab og Kunst vi snelt udride,
Europa om det lille Land skal vide;
Ved Thorvaldsen dets Navn fra Stenen klinger,
Alt Tycho gav det Vinger;
En Rose Danmark er! — syng, Skandinav,
Om Aandens Blomst midt i det barske Hav! —

Lad ei den skjønne Enighed forsvinde!
Norsk, Svensk og Dansk hinanden række Haand;
De gamle Folkesange os forbinde,
I Melodien er et kraftigt Baand.
Af Enighedens Sæd kun godt man høster;
Vi skue kjækt mod Vester og mod Øster,
I Fryd og Sorg! O, her er godt at være!
Her leve vore Kjære! —
Fra Gran og Birk og Bøg vidt over Hav,
Lyd, Glædessang: Jeg er en Skandinav!

Studentervise.

Mel. af Krøyer.

Hvo kaldes vil en god Student,
Maa fremfor Alting læse kunne;
Men ene Runer, Skrift og Prent
Forslaaer min Sandten ingenlunde.
Ja, meget meer han læse maa,
Naar han med Ret vil hedde saa:
En god Student.

I Himlens Blaa, i Havets Speil,
I Nattens lyse Stjerneblikke
Han læse maa foruden Feil;
Hans Lærdom ellers duer ikke.
Ja, Blomsternes Discours i Vaar,
Som Græsk og som Latin forstaaer
En god Student.

Hvad Mandens Tale vel er værd,
Det maa han læse i hans Øie,
Og Sandheds Stræben, Frihed Færd
Fra Pral og Squalder skjælne nøie.
Ja, Demagog og Jesuit,
Dem kjender selv paa tyve Skridt
En god Student.

I Skjønheds Blik, i Uskylds Smiil
Han maa sin Lykke bogstavere,
Og kunne det i bunden Stiil,
Strax efter Attestats, vertere.
Ja, Livets sande Æsthetik,
Den læser i en Piges Blik
En god Student.

Af Perlerne paa Glassets Rand
Han maa udgrunde Gaadeordet,
Og stige saa til Glædens Land,
Mens ned han glider under Bordet.
Ja, hvor de Vises Steen er gjemt,
Det siger i en Ruus heelt nemt
En god Student.

Thi maa han bruge Tiden klog,
For al den Læsning ret at nemme,
Og som han elsker Pen og Bog,
Saa bør han hylde Glædens Stemme.
Ja, Piger, Viin og Vennelag,
Dem hylder til sin Dødedag
En god Student.

C. N. David.

Reisen til Østerland.

Fjöld ek fór
Fjöld ek freistaða.
Vafþrúðnismál.

Οὐ γαρ παντων ἠεν ὁμος θροος, οὐδ' ἰα γηρυς,
ἀλλα γλωσσ' ἐμεμικτο. —
Ἰλιαδος Δ, 437.

Så du Finlands dunkle Sumpe,
Hørte du den sære Röst,
Som på vide Stepper trænger
Frem fra Moskovittens Bryst?
Så du Asiens höje Sletter
Og Tartarens Teltestat, —
Hørte Hinduen du mæle
Stolt om svunden Storheds Nat? —

Aned i Disharmonien
Du, at fjærn, usynlig Tråd
Bandt fra Nord til Syd dem, för de
Skiltes ad ved blodig Dåd? —
Én er Glæden, én er Smærten
I de dødeliges Bryst:
Med Sjeniets Fakkel én kun
Ordets Frændskab har belyst.

Solen gör sin store Rejse
Hid fra Øst med vårlig Pragt.
Få Minutter — tusind Mile
Har dens Vogn tilbagelagt.
Stjærner dø; med ét den stiger
Op af Voven dyb og mörk,
Smiler over Danmarks Enge,
Brænder hed på Asiens Ørk;

Stråler mildt på ham, som dvæler
Atter på den svenske Kyst.
Höjt hans Hjærte svulmer ved den
Underfulde Trang og Lyst.
„Bliv hos os," så beder Svea;
„Lær os Oldtids dunkle Skrift!"
Men kun Fædrelandet vier
Han sin stille Storbedrift.

På de store, store Rejser
Vil han bringe Hjemmet Glans;
Efterverden Danmarks Navn skal
Nævne, når den nævner hans! —
Selv om enlig, uden Støtte,
Han skal friste Skæbnens Spil, —
Dog hans Drot ham Guld beskærer
Og Professorskab dertil. —

Ak, hvad vil den tomme Tittel
Åndens adelsbårne Sön? —
Vil hans Storhed den forstörre?
Er den Hæder, er den Lön? —
Glad han skuer Finnens øde
Moser, Fyrrens skumle Nål:
Hvor der er en By, han standser,
Forsker Menneskenes Mål.

Ser du Massen af Palladser,
Peter trylled frem af Vand? —
Hæder, Venskab, Lærdom fandt den
Lille, blonde, danske Mand.
Men han kan ej længer dvæle
Rolig her ved Nevas Elv.
Rask det går mod Øst; han taler
Russisk som en Pope selv.

Dog hans friske Håb ej glemmer
Farens, Dødens Trueblik:
Danmark arver; men det har med
Testamentet liden Skik.
Snel Kibitken når til Moskovs
Kuppelø i Hav og Sand.
Hård er Sængen, tör er Kosten
I Kosakkens øde Land. —

— „Det er jo den danske Tunge!
Det er jo de vante Ord!" —
Gække på Sareptas Stepper
Gjenfærdsröster os fra Nord?
Nej, af gæstfri, fromme Brødre
Her en Menighed jo bor:
Og blandt den har sig forvildet
Jyder fra den danske Jord. —

Atter går det, hvor Kalmukken
Strejfer om som fredløs Mand,
Over gode Sletter, langs med
Volga, ned til Astrakan.
Overalt han glad sig finder,
Hvor kun Livets Ånde bor:
Overalt har Livet Tunger,
Overalt har Tungen Ord. —

Turkomannen har sin Ørken,
Har sit Telt og sin Kamél;

Priser ham, som i det slette
  Måltid villig tager Del.
Hos Osseter og Tartarer
  Søger han, — forgæves dog,
Asers fjærne, dunkle Ophav
  Og sit Nordens Stammesprog.

Se, hist Kavkasus sig hæver!
  Huse stå på Skrænten vild.
Krigen raser her; men Gjenien
  Fredens Sön beskjermer mild.
Ingen favr Sirkassierinde
  Fængsler ham med Rosensmil:
Det er ikke denne Guddom,
  Som har tændt hans Længsels Ild. —

Persisk, Tyrkisk og Armenisk,
  Lidt Gjeorgisk tar han med
Did, hvor Ararat med snehvid
  Isse ser fortörnet ned
På et Land med skumle Byer,
  Hjem for Smuds og Usselhed,
Hvor med Guld man dyrt må bøde
  For Vesirers Venlighed, —

Hvor af Storhed kun Ruinen
  Ved Persepolis end står
I 'et Tomheds Osean som
  Eneste Oase, — hvor
Med Pistol og Sværd må rides
  I en umålt Ørken frem:
Klio! síg, er dette Persien?
  Æventyrets Blomsterhjem?

I Gjedrosjens Sand og Solglöd
  Aleksander hjemad drog:
Nu går Ordets Aleksander
  På sit stille Fredens Tog.
Ingen Nød og ingen Fare,
  Ikke Sygdoms lumske Bråd
Kuer, svækker Andens klare,
  Klippefaste Villieråd.

Alt må vige: Zendavesta,
  Pehlvi, Sanskrit kan ej stå
Mod de stille, stærke Magter
  I hans lyse Tankevrå.
Snart fra Mediens dunkle Lande,
  Vugget af en ildröd Sø,
Sejler han til Ofirs Strande,
  Stiger op på Bombajs Ø. —

Skuer Ordets fromme Trolddom!
  Skuer Snillets höje Magt! —
Alle vil den Herre tjene,
  Alles Sprog er underlagt.
Kæmpelandets Lydhav rinder
  I hans mægtig grebne Sjæl,
Her ved Islams Kæmpeminder,
  Ved Naturens Rigdomsvæld.

Kokosskoven kølig suser;
  Fuglen slår med venligt Sind:
Selv Braminen stolt ham fører
  I sin Visdoms Löndom ind.
Myren i sin fjærne Tue
  Samler glad den sjældne Skrift:
Mörkets usle Börn kun true
  Lysets Sön med Øglegift.

Ned ad Ganges, ned ad Ganges,
  Ad den store, hellige Flod!
Mellem Bjærgene, som fostre
  Løvens og Marattens Mod;
Hvor sig dybt i skumle Huler
  Slangen snor hos Tigrens Klør,
Og hvor Krokodillen skjuler
  Sig i Sumpens tætte Rör!

Til Kalkutta, til Kalkutta! —
  Båden glider sagte ned;
Store, mystiske Pagoder
  Knejse ved den stolte Bræd.
Gudebilleder som Fjælde
  Rejse sig. — I Palmers Ly,
Svulmende med yppig Vælde,
  Står den kolossale By.

Hvi klinger Tonen ikke fremmed længer?
Hvi føler sig den rejsende så sær
Vemodigt stemt, at næsten Tåren trænger
Sig frem, som om han Hjemmets Kyst var nær?
Er han det ej? — Se, hist på Stangen hænger
Dog Danmarks Flag: i kraftigt Purpurskær
Det hvide Kors på Himlen blå sig hæver,
Som når på Kodans Bølge stolt det bæver.

Men her er lummert; af de tætte Rækker
Hvert Ansigt dunkelt er, som titter frem;
Se Slavefogdens Pidsk, se Bambushækker!
De Blomster vokser ej i Danskens Hjem.
I Horizonten höjt et Fjæld sig strækker.
Naturen hvisker: ingen Lyst nu tæm! —
Og vikler Former, Farver ud, som trylle
Med Sanseligheds overgivne Fylde,

Det er ej Danmarks tarvelige Sletter,
Ublandet er ej her den danske Ånd; —
Trods Afstand, fælles Drot og Sprog dog fletter
Om Trankebar og os sit faste Bånd.
Den stille Lærde, som sin Tillid sætter
Til Landsmænd, rækkes venlig hjelpsom Hånd:
Tamulsk, Bengalsk ham følger over Vove
Til Singalesens Hjem, til Sejlons Skove.

Dèr, hvor Kanelens rige Planteskole
Er lagt ved Adamsbjærgets Kæmpefod,
Hvor Somren brænder som med tusind Sole,
Hvor Odins Magt i Buddha har sin Rod, —
Han dvæler, virker med sin Guddomsstråle;
I svækket Bryst bor Åndens Flammemod.
Han rejser: skjulte Skær om Kølen fatte;
Dog reddes han med sine bedste Skatte.

Men ensom, fattig stod på fjærne Kyster
En fremmed, bleg, en dansk, skibbrudden Mand.
Tak være Snillets Magt, den evige Tröster! —
For den sig böjer Kærlighed på Stand:
På Vennebud ham Bølgens vilde Bryster
Til Ganges gynge, til den kjendte Strand. —
To År blandt Indiens Slægter længst henrunde:
Hans Hu til Hjemmet mægtig monne stunde.

Hjemfarten.

„Il est bon de voir les belles villes du monde, mais il me faut être citoyen que d'une seule."

Et Skib går under Linien i susende Fart,
Snart dykker det i Dybet og hæver sig snart.
Hvo er det, så alvårlig i Fremmerstavn står,
Mens lummerhede Vinde gjennemflagre hans Hår? —

Det er en lille, spinkel, lyshåret Mand fra Nord,
Som nu har gjennemvandret dristig den halve Jord,
Og ham, som nu kan tale med hundrede Sprog,
Hvem alle Tunger ere som en eneste Bog.

Nu når hans Blik ej længer til Indiens Kyst, hin rige
På Minder om Kunst og Visdom, som Tidens Ånd lod vige.
Nu når hans Blik ej længer til Himalajas Top:
Selv har han et Himalaja; hvo stiger vel derop? —

Nu har han tilfredsstillet sin mægtige Trang;
Nu længes efter Ro han til den hjemlige Vang:
Nu stunder han til Norden, det længe forladte,
At øgre med sit Indres vidunderlige Skatte.

At lægge ned med Troskab i fædrelandsk Grund
De dyrebare Guldkorn, det kostelige Fund;
At bringe til sin Konge fra Gådernes Egn
Ældgamle Palmeblade med østerlandske Tegn.

Ved Isle de France han dvæler, stirrer så tankefuld
På Strandens vilde Klipper og på det tavse Muld,
Hvor Pauls og Virginies den aldrig glemte Tro
I Livets Storm stod Prøve, fandt Gravens milde Ro.

Og dette store Hjærte, og denne dybe Ånd,
Hvi skulde den ej tvinges af Frejas Rosenbånd?
Hun drog på fjærne Bølger ham som et Glimt forbi:
Hun smilte, for at knuse, men han blev også fri. —

Hun svæved op mod Norden med Asers
höje Præst;
Hun blev til Sydens Eros, den letvingede
Gæst,
Som gækker og som sviger, som gjerne
glemmer, når
Han dybest skød, at læge det blødende Sår.

Kaplandet hist sig höjner hos Taffelbjærgets Vig. —
Et Skib er en lille Verden, en Stat ej ulig,
Roret er Forstanden, men Vinden Skæbnen er:
Sit Lunes Jærnsepter svinger den fjærn
og nær.

Som Svanebryster bugne de mange stolte
Sejl,
Og på den lange Rejse slår Roret ej fejl;
Det gik som Ørnens Vinge, det gik som
Tankens Mod:
En Mand, så rig som ingen, i Hjemstavnen stod.

Da flokkes de sammen om ham, han trykkes til Bryst;
Man glæder sig og jubler; dog snart er
alting tyst. —
Hil ham, som atter grubler med Hånd
under Kind,
Så ensom, tavs, ved Lampens natlige Skin:

Det er den samme lille, lyshårede Mand
fra Nord,
Ham, som har gjennemvandret dristig den
halve Jord,
Og ham, som kan tale vel hundrede Sprog, —
Hvem alle Tunger er som en eneste Bog!

Maanen.

Udkast til et Læredigt.

(Skrevet paa Opfordring af en Dame i Januar 1838.)

Ofte jeg sendte mit spørgende Blik,
Maane, hen over din rolige Skive,
Naar over Nathimlens Hvælving du gik,
Atter din vanlige Krebs at beskrive.

Er du det første, det dæmrende Skjær,
Som af det Eviges Glands vi kan skue,
Ak, eller blender, vor Klode saa nær,
End kun en Jord os med himmeltændt Lue?

Oldtidens Vise din Magt har paakaldt,
Cymbler og Trommer har lydt til din Ære.
Isis du var dem, det evige Alt,
Guddommen i deres mystiske Lære.

Men de er svundne, de Drømme, som bød
Sjælen, sin Trøst af et Intet at tage:
Kjød er du dog kun af Jordklodens Kjød,
Blod af dens Blod, kun dens Foster og Mage.

Som af et Ribbeen Mandinden blev skabt,
— Ville de dybe Forskere vide —
Blev i det hvirvlende Chaos du tabt,
Revet fra Jordklodens svulmende Side.

Ovindeligt er og dit Væsens Natur,
Jorden den eensomme seer dig med Længsel
Og gjennem Riften i Skyernes Muur
Ene dit Smiil er hans Trøst i hans Fængsel.

Sommernats Klarhed, fra Markblomstens Bed
Svagt kun bedugget af Engbundens Dampe,
Huldere er, naar for Vandrerens Fjed,
Maane, du lyser, en sølverklar Lampe.

Vinternats Mulm med Orkanstormes Brag,
Alt som de trættes med vexlende Stemmer,
Huldt du forvandler til Feeslottets Dag,
Mild som en Sol, seet fra Flodbundens Gjemmer.

Er du en Jord da, hvor endt er al Strid,
Luttret og reen som din Glands i det Høie?
Intet dog end om en Skjebne saa blid
Vidner for dem, som betragted dig nøie.

Skumle Vulkaner det væbnede Syn
Hist paa din rolige Flade kan øine,
Lavabekrandsede om troløse Bryn,
Truende sig som paa Jorden at høine.

Lag kunne skimtes Bjergkrenternes liig,
Hvor under Drøn, hvorved Bjergene rave,
Jordens Indvolde optaarnede sig
Høit over Ildstrømmens Offeres Grave.

Bjerg staaer paa Bjerg som paa Tvillingerod
Trindt om paa dig, hvor end Øiet sig retter,
Sparsomt kun dybt ved Vulkanernes Fod
Vise sig luftige, vidtstrakte Sletter.

Længe de troede, de Sletter var Sø;
Øiet, som elsker de bølgende Vande,
Saae dem og hisset med Forbjerg og Ø,
Bakkede Kyster og tangklædte Strande.

Men i hvor vidt det fra Kant og til Kant
Ivrigen vidste sit Maal at forfølge,
Hav eller Flod det paa dig dog ei fandt,
Aldrig et Spor til qvægende Bølge.

Hed som end ingen i Afrikas Ørk
Hersker din Dag i to samfulde Uger,
To Uger lang er Natten, som mørk,
Kold meer end Polernes over dig ruger.

Alt det vi vide, men aldrig til Ly
Mod den fortærende, martrende Hede
Saaes paa din Himmel en mørknende Sky
End de beskyttende Vinger at sprede.

Let er din skyfri Luft, som kun her
Fjernt paa Bjerghøidens Tind, hvor bedøvet
Mennesket, Jordlivets Grændsesskjel nær.
Føler sit Aandedræt angst sig berøvet.

Hvo kan da hist blandt Vulkanerne boe,
Hvo paa de lufttomme Sletter vel bygge?
Polernes Nat har ei qvægende Ro,
Sandørkens Dag har ei lindrende Skygge.

Vandrer du da kun i Ætheren hen,
Iisnende snart, og snart bragt til at gløde,
Jordklodens Lyst og en Verden som den,
Stolt, majestætisk, men sjælløs og øde?

Taber da Alt, naar vi skue det nær!
Er ikke Jordkloden, seet i det Fjerne,
Høit iblandt Stjernernes straalende Hær,
Ogsaa en underfuld tindrende Stjerne.

Al, og for os er den smuldrende Støv,
Rester af Undergangs rastløse Seire:
Menneskeslægter som Træernes Løv
Sporløst de rullende Tider henveire.

Dog ved en Ørk af en Verden formaaer
Tanken ei frit eller roligt at dvæle;
Skabende, trindt saa vidt Synskredsen naaer,
Vil med sit Liv den det Skabte besjæle.

Selsomme Skikkelser hæve sig frem
Hist blandt de høie, de golde Vulkaner,
Og i sin Drøm skuer Sjælen i dem
Alt hvad meest fremmed og useet den aner.

Bort dog, I Syner, du Taage og Dunst!
Digteren skyer, blot med Flitter at prange:
Ei det Useete fremtryller hans Konst,
Hvad ei var følt kun forkynder hans Sange.

Du, som saa klart har os Stjernernes Gang,
Himlenes Undere vidst at forklare,
Herschel, dig, som mig begeistred til Sang,
Dig vil det Skjulte sig end aabenbare.

Du, som, den stille Tilbedende liig,
Sindrigt den Elskedes Øiekast gjetter,
Dig vil og Cynthia, nærmende sig,
Lønne med Tillid de søvnløse Nætter.

Betlerens Anføgning.

Hav Medynk med en gammel Mand,
Som Nøden drevet har;
Nær staaer jeg nu ved Gravens Rand,
Knap usle Krop fremslæbe kan,
Knap matte Been mig bar.
O! skue min Nød, og Medynk hav;
Gud Herren lønne den, som gav!

Min Armods Dragt I skue her,
Svagt Skjul for Frost og Vind,
Mit hvide Haar mig Forbud er,
Forløsningsdagen snart er nær —
See Furen paa min Kind;
I den er rulled Taarer ned,
Der vidner hvad jeg Gamle leed.

Nys til hiint Huus, paa høien Grund,
Med Haab jeg gik min Vei;
„Thi Overflod bør være rund,
„Bør mætte gammel, hungrig Mund,"
Jeg tænkte mig — men Nei!

En mæsked Tjener jaged mig,
Fort! raabte han: du pakke dig!

O! und mig blot et Skjul, et Tag;
Mig gjennemtrænger Kuld,
Mig ryster Stormen Nat og Dag —
Tungt Livet er for den, som svag
Maae betle Munden fuld.
Men snart jeg gaaer til Gravens Fred;
Thi jeg er gammel, og jeg leed! —

Tilgiv, at jeg min Sorg, min Harm,
Fortæller Eder nu;
Da, hvis for Næstens Kummer varm,
I nogentid i ømme Barm
Har følt medliden Hu.
I skjenkte mig deeltagen Graad,
Og gav mig Trøst, og Hjelp, og Raad.

„Gud gav mig Sorg! — Gud staae mig bi!
„Min Lod er Fattigdom!
„Hans vise Raad ei kjende vi;
„O Brødre! ikke vide I,
„Naar Eders Gjenvord kom;
„Thi kort er Lykkens Himmel skjøn,
„Og tidt blev Vanheld Flidens Løn.

„En liden Jord, min Fædregrund,
„Jeg dyrkede med Ro,
„Jeg vaagned' let af qvægsom Blund,
„Med Lærken hilsed Morgenstund,
„Var meer end Lærken fro,
„Men ak! min Glæde brat forsvandt,
„Mit Qvæg bortbøde! — Grøden brandt.

„Min Datter, al min Kummers Trøst,
„Forført, omvandrer nu;
„Forladt af ham, som fra mit Bryst
„Henrev den Arme, blot for Lyst,
„Hun flygted' bort med Gru.
„O! hvo mon seer min Datters Nød?
„Hvo skjænker den Forlorne Brød?

„Mit Livs Deeltager, Hjelper, Ven,
„Min Kone græmmed' sig;
„Tung Skjebnen var, ei bar hun den,
„Sank træt i Dødens Hvile hen,
„Og efterlod til mig
„At bære eenlig Verden om
„Min Alder, og min Fattigdom.

Hav Medynk med en gammel Mand,
Som Nøden drevet har;
Nær staaer jeg nu ved Gravens Rand,
Knap usle Krop fremslæbe kan,
Knap matte Been mig bar.
O! skue min Nød, og Medynk hav,
Gud Herren lønne den, som gav.

Mad. M. S. Buchholm.

Dania til Holsatia.

„Conscia mens recti famæ mendaciæ ridet."

Hil Dig, min Frænke, i din Rosenlund!
Hvor Fuglen sjunger under Bøgens Skygge,
Hvor Vaaren blusser nordisk frisk og sund,
Hvor Saxers djærve Sønner boe og bygge,
Hvor Minder fra et stort henrundet Old
I dybe Toner til vort Hjerte tale,
Da vi i Samfund løfted' Herreskjold,
Og herskede i Vrellands vide Dale.

Hil Dig, min tydske Frænke! — mærk mit Ord!
Den danske Ærlighed Du ei miskjender;
Siig da, hvi seer heelt sjelden Du mod Nord,
Mens Blikket Du med Fryd mod Syden vender?
Er det forbi vi ei har fælleds Sprog,
At Du i mig ei seer en kjærlig Frænke?
O læs det Forbigangnes store Bog!
Den lærer Dig, hvad Du bør troe og tænke.

Naar Luen slaaer mod Hyttetagets Halm,
Da vil og snart det ganske Huus forødes,
Men Kjærlighedens stærke, fulde Malm
Skal kalde Frelsens Kræfter til at mødes. —
Een Gud, een Konge og een fælleds Magt
Vil Dig og mig til fælleds Hæder kalde;
Men — Vennesamfund staaer ved fælleds Agt —
Ved Splid og Tvedragt maa og skal det falde.

Hvad tyder dine Ungersvendes Færd?
De Vidbets giftig, spidse Dolk har draget
Og haane mine gjæve Sønners Værd —
Med Uqvemsord de bryde Vennelaget. —
Niels Ebbesen, min store, ædle Helt,
Som Du, Holsatia, dog selv maa ære,
Ham har din Ungdom for en Morder skjældt —
Det kan mit Moderhjerte ikke bære!

Har du forglemt et helligt Samfundsbaand,
som uopløseligt os sammenbinder?
Vil Du forhaane Nordens Kjæmpeaand
Og vække Vredens Blus paa mine Kinder? —
Siig dine Ungersvende, siig kun dem,
At deres Færd kan Tvebragtsluen tænde!
Lad dine ædle, gjæve Mænd staae frem,
At jeg dit Sind og Hjertelag maa kjende!

Ja siig din Ungdom, siig Du det med Vægt!
Er end Germania din store Moder,
Og er Du stolt af hendes stærke Slægt,
Saa er dog Danmarks Søn din Samfunds-
broder!
Ja siig, at da Germania sank ned
For Frankrigs Helt i Kampens vilde Bulder,
At dine Sletter smilede i Fred,
At tryg Du lænede Dig til min Skulder!

Holsatia! har Du forglemt den Tid,
Da Tvebragts onde Magter maatte raade
Og da vi sankedes til Kiv og Strid
Ei Dig, ei mig til Gammen eller Baade?
Den Tid sank ned i Evighedens Skjød;
Forstummet er dens Rædsel og dens Klage —
Lad Striden nu for stedste være død!
Den vende aldrig, aldrig meer til-
bage!

P. U. F. Schiøtt.

Kongens Gave.

Mel. Hvor Bølgen larmer ɔc. Weyse.

I Danmark er der mangt et Slot
Til Stormands Fryd og Gammen;
Men eet der er, hvor jevnt og godt
Vi Alle kan boe sammen!
Det byder Tidens Storme Trods,
Og broderligt det huser os,
Den Høie med den Lave.

Men dette stolte Frihedshuus,
Din Krones Morgengave,
Det bygged Du paa Fortids Gruus
Til Værn for Danmarks Have;
Og rørt, begeistret Folket saae
Det skjønne Frihedsværk fremstaae
Til Din og Danmarks Ære.

See, dette Huus, som Du har bygt,
Vil trofast vi forsvare
Mod Fjendevold, foruden Frygt,
Mod Fjendelist og Snare:
Thi har vi blødt paa Slesvigs Vang
For Danmarks Ret, kan vel engang
Vi for dets Frihed bløde!

Men skal det skee, da vil med os
Igjen Du trofast stande,
Og møde Fjendens Svig og Trods
Med aaben Herskerpande;
Thi Folket tro indtil Din Grav
Du taaler ei, at hvad Du gav
Skal atter det fralistes!

Du meente os det altid godt
I Glæde som i Smerte,
Og aldrig fik vist nogen Drot
Meer udeelt Folkets Hjerte;
Men det, hvorved Du Hjertet vandt,
Var netop jo hiint Troskabspant,
Hiin stolte Frihedsbygning!

Thi viid, naar smuldret er i Støv
Hvad fjerde Christian byggede,
Og veiret hen som visnent Løv
Hvert Slot, han prægtigt smykked:
Skal end Dit stolte Frihedshuus
Staae seirende paa hines Gruus
Med samt Dit Eftermæle!

P. Faber.

Selskabssang.

Mel. af H. P. E. Lyngby.

Ved Vintertid, naar Skoven staaer
Med Riimfrost i de dunkle Lokker,

Og Stormen vildt mod Ruden slaaer,
Mens Sneen sig paa Taget flokker,
Om dette Bord saa mangen Gang
Vi samlebes ved Bægerklang
:,: Og glemte Vintrens barske Sang,
Thi der var Foraar i vort Hjerte. :,:

Men Tiden driver lumsk sit Spil,
Thi, medens sorgløst her vi spøge
Og glemme reent, at den er til,
At hævne sig den vil forsøge.
Den stjæler Rosen af vor Kind,
Den røver, flygtig som en Vind,
:,: Os mangen Ven, hvis Brodersind
I Ungdomstid vi elske lærte. :,:

Selv dette Sted, hvor vi har leet
Af Tidens Vexel og Forandring,
Og som vor bedste Fryd har seet,
Er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil, Alt var saa smukt,
Ustandset steg vor Tankes Flugt,
:,: Bag Løvet vinkte Træets Frugt, —
Men for at naae den vi bortdrage! :,:

Vor Glædeskalk er snart udtømt,
Og mangt et Minde vil udslettes,
Men hvad vi her har tænkt og drømt,
Det føle vi kan ei forgjettes;
Thi Skjæbnen skiller Ven fra Ven,
Men Sjælen søge vi igjen
:,: Landflygtig til det Sted, hvor den
Sin Ungdoms Fryd har ladt tilbage. :,:

H. P. Holst.

Jägeren och hans Maka.

Hon. Näns du at gå från din maka,
Täfängt jag lindar min arm omkring dig,
Kan du ei sällheten smaka,
Längre i hyddan hos mig.

Han. Inom dessa murar,
Blir mig for qvaft, jag vil ut, det är höst;
Utom skogens furar,
Friar andas mit bröst.

Hon. Hör du hur stormarna tjuta,
Blott i vår hydda bor lugnet min vän,
Låt mig i famnen dig sluta,
Dröm der om Sellmar igjen.

Han. Ljuft är där att glömma,
Modorna, sysorna, dagens besvär,
Endast så du ömma,
Värdigt jag hvilar mig der.

Hon. O! hur jag angstas och bäfvar,
Tusende dodar de gapa mot dig,
När öfvar klippor du sväfvar,
Ensam på obanad Stig.

Han. Blott på dig jag tänkar
Och på vår son hura lycklig jag går,
Medan soln beständer,
Ljuft med sitt silfver mit hår.

Hon. Sonen i vuggan, som leker,
Se hura ljuft, hura himmelskt han ler,
Se hura sött han dig smeker,
Hör hur din Sellma dig ber!

Han. Blott for son och maka,
Ilar jag skogarnas vilddjur emot;
Vander glad tilbaka,
Lägger mitt rof for din fot!

Hon. Så vid min stända så trägen,
Skall jag da sitta och nämna ditt namn,
Och emot fönstert åt vägen,
Räcka en längtande famn.

Han. Gloethet på min panna
Brånner din kyss, jag vill ut, jag vill ut!
Annars mig att stanna,
Lockar du säkert till slut.

Konstantin Kanaris.

1.

En dunkel Hieroglyph med blegnet Farve
Afbilder sig paa hver Naturens Larve:
Paa Træets lyse Skytop den sig præger,
Den staaer bag Glædens Smil paa Blomstens Bæger.

Den hilser dig i Morgensolens Gløden,
Den møder dig igjen i Aftenrøden,
Den staaer paa Stjernebogens lyse Blade,
Den vinker dig fra Bølgedybets Flade.

Er det en Rune, Sorgens Engel rister,
Fordi det Skjønne snart sin Skjønhed mister?
Fordi den lyse Vaarbags bedste Rose
Kun bliver Forraadnelsens Apotheose? —

Af Væsnet selv er Hieroglyphen streven,
Fordi til Støv en Aand er bundet bleven —
En Aand, der før om Stjerner kunde flagre,
Som Bien her om Blomsterne de fagre. — —

Der gaaer en dæmpet Klage gjennem Livet:
De lette Bølger tolke den for Sivet,
Natvinden hvisker den til Skovens Kroner,
Den bæver sagte gjennem Fuglens Toner.

Naturens Længsel fik kun dunkle Sukke;
Men Menneskenes Sjæl blev Tankens Vugge,
Hvor klar Bevidsthed til Ideens Hele
Kan samle Skaberkraftens spredte Dele.

Til Hieroglyphen for Naturens Smerte
Du finder ogsaa Nøglen i dit Hjerte;
Det Maal, hvorom Naturen kun kan lalle,
Med Jubel dine Læber Frihed kalde.

Dens Suk det var, der gjorde Psyche bange,
Da Sommerfuglen fløi, hun vilde fange;
Som blide Klagetoner hun det hørte,
Da første Gang hun Eros' Mund berørte.

Dens Bud forkyndes djervt, hvor Lampen flammer
Paa Tankespeilet i den Vises Kammer;
Dog allerstoltest taler den til Jorden
Som Vredens Engel gjennem Lyn og Torden.

Men skal dens Daab hernede varig blive,
Maa Skjalden et foryngek Liv den give;
Thi Harpetonen sig fra Støvet fjerner,
For høit at stige til de lyse Stjerner.

Og sukker Jordens Barn i Fængslet bange,
Gjentoner Stjernehvælvet trindt af Sange,
Som kalde Mindets stolte Daab tilbage,
For gjennem den at varsle bedre Dage.

2.

Paa Lydiens blomsterstrøede Foraarsstrande
En Yngling staaer og lader Blikket ile
Hen ad Ægæerhavets mørke Vande,
Som søger det en Plet, hvor det kan hvile.

Det lyse Chios fængsler snart hans Tanker,
Og Blikket ei med Uro længer higer;
Han drømmer vist om Malvasierens Ranker,
Om Roser, Myrther og om skjemske Piger.

I Vestens Bølger Dagens Lys sig slukker;
Men han har ikkun Sands for sine Drømme;
Han seer ei heller, at en Baad sig vugger
Let hen mod Kysten paa de stille Strømme.

Tæt ved ham staaer en Gubbe snart paa Stranden,
Da først faaer Drømmeriet hurtig Ende:
„Min unge Ven, du seer vel efter Branden?
Den er forbi; der er ei Meer at brænde!" —

„Ei Meer at brænde? Min Begeistrings Lue
Du troer saa svag? Den du saa let ei slukker!
Saalænge Stjernen staaer paa Nattens Bue,
Sig Tanken til dens Drømmerige vugger.

Dog her behøves ei saa høit at stige,
Foran mig ligger jo den græske Have;
Jeg har udsmykket dette Blomsterrige
Med unge Phantasiers bedste Gave.

Snart vandred jeg i Lundens dunkle Gange,
Hvor min Udkaarne loved mig et Møde,
Mens Nattergalen sang mig søde Sange
I Vaarens drømmerige Aftenrøde.

Snart kysfed jeg begeistret Rankens Datter,
Og svang mig over Livets trange Skranker;
Og hist paa Buen, hvor der ingen Nat er,
Af Stjernerne jeg byggeb lyse Tanker.

Snart drømte jeg, jeg sad i Klostrets Celle
Og i den gamle Viisdomsbog mig tabte,
Mens Fuglen udenfor mon høit fortælle
Om al den rige Skjønhed, Herren skabte." —

— „O Skuffelse! — For nogle Dage siden
Flød Livets Fylde hist i rige Strømme;
Men Meget kan forandre sig med Tiden,
Far hen med slige farveløse Drømme!

Til Mord og Brand staae nu kun Tidens Tanker,
Hist Tyranniet sin Triumph har feiret;
De røde Roser og de friske Ranker
Har Vinden som en Askehob henveiret.

Den kjelne Nattergal, som ei ved Baalet
Fik Vingerne forbrændte, flygted bange;
Hvad Ilden levned, faldet er for Staalet,
Mens Natten gjenlød trindt af vilde Sange.

Den muntre By, der smiilte stolt til Havet,
Er ikke meer; et Ildsvælg af Kartover
Har Stedet, hvor den stod, i Gruus begravet,
Og Asken hyller Sorgens Slør derover.

Rovsygen plyndred hvert et Herrens Alter,
Og Templet selv, som tidt i Fordumsdage
Gjentoned høit af Fromheds rene Psalter,
Stak man ibrand; dets Sted er knap tilbage.

Du findes intet Kloster meer paa Øen,
Munken har Ly sig søgt i Skovens Hule;
Kun Lig du træffer overalt, selv Søen
Er dyb ei nok til Mordets Rov at skjule.

Hvor før paa Vindens Vinger Rosenduften
Omboltred sig som kjelne Længselssange,
Opfylder nu Forraadnelse kun Luften,
Og gjør selv Skovens vilde Rovdyr bange.

Ved Luers Brag og vilde Jubelsange
Blev jeg en Nat af Søvnens Leie skræmmet;
Jeg søgte strax til Klostrets skjulte Gange;
Men i Forvirringen var Alt mig fremmedt.

Tilsidst jeg fandt en Udgang. Milde Himmel,
At jeg slig Rædselsscene skulde skue!
Slukt var selv Nattens gyldne Stjernevrimmel,
Det var, som Firmamentet stod i Lue.

Og rundt omkring mig lyned Morderstaalet,
Til Offrets Hyl og Bødlens vilde Glæde;
Snart slængede man Oldinger i Baalet,
Snart myrded Mødre man med deres Spæde.

Hist møder dig ei meer de hulde Qvinder,
Hvis Læber hviskede om en Himmels Sødme;
Paa Smyrnas Slavemarked du dem finder,
Indsvøbte kun i Blufærds hellige Rødme.

Betragt din Barm, hvis hvalte Tempelbuer
For nyligt havde Liliens friske Hvidhed!
Bag den der bølged nys et Hav af Luer,
Som gav det sorte Øie Psyches Blidhed.

Blod pletter Templets Ydre; men derinde
Er Altret tomt, kun Hævnens Aand, den mørke,
I Natten græder sine Øine blinde,
Fordi den ikke fik Herakles' Styrke.

Fordi den, selv i sin Fortvivlens Jammer,
Ei blev saa megen Kraft af Himlen givet,
At den, før Bødlen slukked Vestas Flammer
Med freidig Uskyld kunde lade Livet.

Dog ingen Tunge mægter at udsige
Hver Skændsel, Despotiet hist forøved;
Man har selv opbrudt Dødens stille Rige
Og i Forraadnelsernes Huler røvet.

Hvo der er Ophavsmand til denne Jammer?
Den lumske Kara-Ali, Feigheds Slave;
Ham træffe Himlens Lyn med sine Flammer!
I Dybet Stormene hans Kjøl begrave!" —

„Forbandelsen er kun en kraftløs Skygge,
Som gjerne man Fortvivlelsen vil levne.
Paa Himlens Hævn tør Manden ikke bygge,
Det gaaer for langsomt, han maa selv sig hævne.

Hvor er Miaulis, hvor de andre Brave,
Som tidt paa Dybet før skrev røde Love?
Vil Ingen hævne Chios' Rosenhave,
Velan, saa faaer jeg det vel selv at vove!

Hvad er det hist, hvor Maanens Straaler glimte?
Det er et Skib, ifald jeg ikke feiler.
Nu svandt det, nu kan jeg det atter skimte,
Nu seer jeg tydeligt, det er en Seiler.

See, der er een endnu! Hvis blot jeg kunde
Dens Flagdug see! — Dog det maa Venner
være;
Maaskee Miaulis, og jeg skulde grunde,
Mens stolt han flyver hist til Seir og Ære!" —

Han er i Baaden alt; den Gamle raaber:
„Hvor vil du hen forfængelige Drømmer?
Det er kun Blendværk Alt, hvorpaa du haaber,
Bestandigt Taage dig for Øiet svømmer.

Jeg seer ei Splint af Snekker hisseude,
Og i hin Nødde-skal du dig fortrøster
At kæmpe der, hvor Storm og Bølger tude,
Vend om, saaledes ei du Laurbær høster!

Jeg selv har som en levende Begravet
Paa Søen flakket om i tvende Dage;
Det er ei Spøg alene midt paa Havet,
Hvor Stormen spotter med din bange Klage." —

„Du troer mig feig, fordi jeg kunde drømme
Om Roser og om Nattergalens Sange?
Jeg elsker disse dybe, dunkle Strømme,
Og Stormens Hyl har aldrig gjort mig bange.

Til Havet blev ved Daab jeg tidlig viet,
Skjøndt ung, jeg kæmped før med mandig Evne!
Ei ved Erisso man mit Navn fortied,
Du har vel stundom hørt Kanaris nævne.

Naar Natten atter slører Lysets Buer,
Skal jeg til Kysten dig en Hilsen sende,
En Hilsen, svøbt i røde Flammeluer,
Hvoraf du Hævnens Himmelmagt kan
kjende." —

Den lette Baad forsvandt i Nattens Taage,
Tvivlraadig stirred Gubben over Havet;
Til Søvnen lukkede hans Øienlaage
Og i sit Glemselsdyb hans Sorg begraved.

3.

Den friske Morgenrødes Straaler krandse
Med lyse Roser Dybets sølvblaae Speil,
Den stærke Snekke maa i Flugten standse,
Ei nogen Luftning strammer meer dens Seil.

Man kaster Anker, og med sagte Hvinen
Nedsynke Vingerne, som Fuglen bar;
Hver Mand staaer taus paa Dæk, man seer
af Minen,
At Haabet ogsaa Vingen mistet har.

Men bag den første snart en Rad af Snekker
Har ankret paa den morgenstille Sø;
De ranke Master sig i Luften strækker,
Mens hvert et Øie seer mod Chios' Ø.

Der ligger nu Tyrannen tryg for Anker,
I Læ for Stormen i den sikkre Bugt;
Ifald han kunde gjette hines Tanker,
Da drog han sikkert bort i skyndsom Flugt.

Paa Dækket hist Miaulis Blikket vender
Med indædt Harm mod Flaaden under Ø;
Mod Himlen tidt han strækker sine Hænder
Og beder om en Storm og oprørt Sø.

„Lad Bølgen taarne sig som Atlas' Tinde!
Igjennem Skum gaaer Kjølen hurtigst frem;
Lad vildt dem tude kun de stærke Vinde!
Min Torden skal nok overdøve dem."

Han taug, af Smertens Haabløshed betaget,
Just som en Baad imod hans Snekke foer;
Strax efter, at han havde den opdaget.
Var Baadens Fører alt hos ham ombord.

„Vind giver Poseidon ei, før Solen daler," —
Udbrød han, da han for Miaulis stod —
„Men Vredens Lyn sin Afglands herligst maler
Paa Nattens sorte stormoprørte Flod.

Den skumle Dødsfugl gjennem Mulmet svinger
Sig sikkert og ufstandset mod sit Maal;
Thi Natten skjuler under Fuglens Vinger
Den røde Brand, som tænder Hævnens
Baal." —

„Godt nok," udbrød Miaulis, „men hvo følger
Den frygtelige Fugl i Nattens Slud?
Hvo vover at beseile Charons Bølger,
Naar Haabets Stjernelys er slukket ud?" —

„Jeg har alt før med Hævnens røde Flamme
Betroet mig uden Frygt til Dybets Favn;
For Modet Faren kun er Ærens Amme,
Du kjender mig, Kanaris er mit Navn.

Her er en Flok, som sikkert mig vil følge,
Thi deres Miner tolke deres Ild;

Og Manden frygter ei for Nattens Bølge,
Naar Fædrelandets Frihed staaer paa Spil." —

Trindtom paa Dækket Hattene man svinger,
Og strax en Skare lover at gaae med.
Naar Natten sænker sine sorte Vinger,
De vil forstyrre Bødlens Festlighed! —

Alt er beredt, i Vesten Solen synker
Og kaster et veemodigt rødligt Skjær
Om Alis Mast; det er, som om den ynker
Den Herlighed, den ei skal skue meer.

Men fra Miaulis' Dæk mod Aftenrøden
Kanaris' Tanker steg med Ørneflugt,
Mens dyrt han svor, at Seier eller Døden
Kun skulde blive Vovestykkets Frugt.

Mens Dybets Storm en kraftig Psalme synger,
Han nyder Herrens dyrebare Blod.
Et ene Øieblik — og ene han sig gynger
I Nattens Mørke paa den vilde Flod.

4.

Saa langt som noget jordisk Øie trænger,
Et gravsort Flor om Firmamentet hænger;
Man hører Kampens Raab fra Dybets Vande,
Men seer ei Vredens Krands om deres Pande.

Vildt under Nattens Sky sig Stormen svinger
Og bærer Dødens Fugl paa sine Vinger
Lynsnart igjennem Mørket frem mod Maalet,
Hvor Adrasteia staaer med Hævnerstaalet.

Ombord er Alting roligt, Ingen taler,
Man lyder taus, hvad Styreren befaler;
Thi Seirens Laurbærkrands og Dødens Anker
I stadig Vexling fængsler Alles Tanker.

Med eet en Dæmring skimtes i det Fjerne;
Er det en Hilsen fra en eenlig Stjerne?
Vil Foraarsnattens straalerige Maane
Faae Stormens sorte Vande til at blaane?

Nei, Hævnens Guddom over Mørket vaager,
Han klæder Dommens Engle tæt i Taager;
Han seer, vor Jord har sovet altfor længe
Og veed, den godt kan til lidt Frihed trænge.

Den Stribe, Lyset gjennem Mulmet kaster,
Er Skær af Lamperne paa Alis Master;

Snart seer man dem som Luesøiler strække
Sig høit igjennem Skyens sorte Dække.

Med dobbelt Kraft maa Vredens Fugl udspile
De stærke Vinger og mod Maalet ile;
Da blegner Glædens Blus, thi Hævnens Lue
Forjager Natten selv fra Himlens Bue.

5.

Mulm slører Lydiens rige Foraarsstrande,
Til Rosens Farvepragt sees intet Tegn;
En kølig Luftning fra de dybe Vande
Med Susen farer gjennem Myrthens Hegn.

Med eet det dæmrer da paa Nattens Bue,
Et Øieblik — og Alt er klart og lyst,
Og Lærken fra den mosbegroede Tue
Mod Skyen svinger sig med Jubelrøst.

Landmanden vækkes ved de kjendte Triller
Og gaaer med styrket Kraft om Hyttens Vraa;
Hans Blik fast blændes ved den Glands, som spiller
Om Natteskyens alvorsfulde Graae. —

Betragt kun dette Lys, dets Skær bebuder,
At over Stjernen der en Hævner boer,
Som knuse kan de gamle Løgnens Guder,
Naar man i Aand og Sandhed paa ham troer!

Betragt det kun, det er en Morgenrøde,
Som huldt forjætter dig en evig Vaar,
Hvor lyse Blomster smile dig imøde,
Mens Nattergalen høit i Busken slaaer! —

En Gubbe stod for nogle Timer siden
Og bad til Hævnens Gud paa Stranden her;
O, at han segned kraftesløs i Striden
Og ikke skued dette Glædens Skjær!

Snart dækker Kirkegaardens sorte Tue
Det blege Støv med al dets Harm og Qval;
Hvi skulde sig hans Aand paa denne Lue
Ei svinge jublende til Lysets Sal?

Dog det behøves ei; paa Flammens Vinger
Han faaer jo Bud om Heltenes Bedrift.
Ha, hvilket Bulder! See mod Skyen svinger
Sig Hævnerenglens frygtelige Skrift.

I Hjemmet hist, som lette Skyer ombruse,
Han seer Tyrannen synke bleg til Jord,
Og seer den strenge Nemesis ham knuse
Just paa den Plet, som bar hans Brødes Spor.

Til Hytterne de bange Landmænd flygte
Og tale frygtsomt om hvad de har seet;
Men snart fortalte dem det lette Rygte,
Hvo Daaden øvede, som nys var skeet.

Til Jubel Angsten blev; nu var den hævnet,
Den sorte Daad, som var begrædt saa tungt;
Og alle Læber nu det Navn kun nævned,
Som blomstre skal i Hellas evig ungt.

Chr. Juul.

Bortførelsen
eller
Ridder Karl af Eichenthal
og
Frøken Gertrude af Hochburg.

„Dreng! sadl mig op min danske Hest,
Her er saa kvalmt i Borgen.
Ud maa jeg, ud i Regn og Blæst!
Jeg vil bortride Sorgen.“ —
Saa raabte Ridder Karl med Hast,
I Angest, uden Ro og Rast.
En Anelse ham plaged
Som om et Mord ham naged.

Og nu saa Gnister fløi, det gik
Mod Skoven i det Fjerne.
Og som han hæved just sit Blik,
See, Frøken Gertruds Terne!
Af Skræk foer sammen Ridderen.
Det iisned koldt i Marv og Been,
Og Been og Knokler rysted,
Som om ham Kolden krysted.

„Vel mødt! min unge Herre blid!
Guds Fred! hvor I jer vender!
Min Frøken har mig skikket hid,
Hun sit Farvel jer sender.
Forloret har I Gertruds Hand;
Thi Junker Plump af Pommerland
Til Brud har hende kaaret,
Og hendes Fader baaret.

Den Gamle svor saa dyr en Ed:
„„Vil Karl ei flux du glemme,
Skal du i Borgefængslet ned,
Hvor Orm og Snog har Hjemme.
Ei hvile vil jeg Dag og Nat,
Før jeg faaer den Forræder fat.
Hans Hjerte [illegible]dsliber
Og for din Fod det smider.““

Nu vaander sig den unge Brud
Og græder i sit Kammer.
Saa hedt hun sukker til sin Gud
Om Ende paa den Jammer.
Ak! Herren hører hende hist;
Han naadig være vil forvist!
Naar Sørgeklokken lyder,
Veed I, hvad det betyder.

„„Gaa, mæld ham, at jeg snart maa dø —
Saa hun med Taarer sukker —
Den sidste Hilsen fra hans Mø,
Før hun sit Øie lukker.
Gaa, gaa mit Barn, med Gud, og bring
Fra mig ham denne Demantsring
Og dette Skjerf til Minde
Om trofast Elskerinde.““ —

Det Rædselsbud som Lyn ham slog,
Som Havets Brag det brused;
Det gnistred for hans Pande, og
Det for hans Øre sused.
Dog flux, som høstlige Orkan,
Der reiser Løv og Støv og Sand,
Fortvivlelsen ham fatter;
Den tænder Modet atter.

„Trofaste Sjæl! dig lønne Gud,
Kan jeg dig ei belønne!
Fordi du bragte mig det Bud,
Han tusindfold dig lønne!
Nu trøstig hjem du skynde dig;
Ja skynd dig, og din Frøken sig:
Var det af tusind Lænker,
En Frelse jeg udtænker!

Nu skynd dig hjem med freidigt Mod,
Nu rap dig — Tiden rinder!
Det gjælder, Plump! dit Hjerteblod,
Og saa min Brud jeg vinder! —
Om Midjenat ved Stjerneskin
Jeg lister mig i Borgen ind.
Mig gaa, som bedst det vilde,
Vel, eller evig ilde!

Nu flink!" — Og Pigen fløi afsted,
Ved disse Ord fornøiet.
Men han trak Veiret dybt, og gned
Sig Taagen bort fra Øiet.
Da tumled han sin Ganger god
Saa Sved fra Gjorden fløb med Blod;
Til Raad han havde fundet
Og fast Beslutning bundet.

Nu høit i Luft fra Borgens Tind
Hans Sølverhorn gjenlyder,
Fra Skov og Dal da, som en Vind,
Hans Reisnere frembryder.
Han Mand for Mand dem raabte frem
Og hemmelig tilhviskled dem:
„Velan, velan! vær rede,
Ved Hornets Lyd tilstede."

Da Nattens Ravneskygger brat
Nu bækked Bjerg og Dale,
Og ingen Lampe glimted mat
Fra Hochburgs høie Sale;
Og Alt er tyst, og Alt i Blund,
Den stakkels Gertrud vaager kun;
Med Feberkuld hun sidder
Og tænker paa sin Ridder —

Da lyt! — en Elskovstone løb
Saa dæmpet og saa stille:
„Her er jeg alt — ho! Gertrud sød!
Nu kom! nu maa du ile!
Det er din Karl, som kalder dig;
Nu skynd dig! skynd dig ned til mig!
Alt venter her en Stige
Og Heste paa min Pige."

„Ak nei! Du Hjertens-Karl! ak nei!
Lad mig ei høre mere.
Ak, om jeg løb med dig min Vei,
Da ve, da ve min Ære!
Det sidste Elskovskys endnu
Du Søde! tage jeg og du,
Før jeg i Dødningklæde
Indgaaer til evig Glæde."

„Ha Pige! paa min Riddertro
Kan du forvist jo bygge.
Betro mig Liv og Ære fro,
Mit Ord dig maa betrygge.
Flux gaaer det til min Moder kjær.
Os Sakramentet vier der —
Kom, kom! det er din Baade.
Lad Gud og mig kun raade."

„Min Fader . . . Rigsbaron saa kry,
Saa stolt af gammel Stamme . . . .
Jeg bæver alt . . . o fly! o fly
Altfor hans Vredesflamme:
Ei hvile vil han Nat og Dag
Før dig har ramt hans Glavinds Slag.
Dit Hjerte han udslider
Og for min Fod det smider."

„Aa, Glut! Sad du kun først til Hest,
Saa vilde jeg ei frygte.
Da staaer os aaben Øst og Vest —
O, iil! og lad os flygte.
Tys, Elskte! — tys! — hvad rørte sig?
For Himlens Skyld! kom ned til mig,
Kom! Nat har mange Ører —
O! hvis os nogen hører!"

Og Gertrud bæved — stod — og stod —
Med Gys hun hørte Larmen.
Koldt risled det i hendes Blod —
Da greb han Svanearmen
Og nedtrak hende — Bryst mod Bryst
Og Mund paa Mund — i Angst og Lyst
Dem skued Elskovs Stjerne
Fra høie Himmelsfjerne.

Med kraftfuld Arm sin Glut han tog,
Svang hende paa Valakken.
Hei! sad han selv til Hest, og slog
Sit Sølverhorn om Nakken.
Og med sin Gertrud fløi han bort.
Hans danske Hingst drev Sporen fort;
Hans Pidsk Valakken driver,
Og Hochburg bag dem bliver.

Men ak! grant hører Midjenat,
Ak hver en Lyd man hører!
I næste Seng var vaagnet brat
Et Par Forræderører.
En Oldfru hørte hvert et Ord!
Med graadig Guldtørst op hun foer,
For Alt, sig selv til Baade,
Den Gamle at forraade.

„Holla, Hr. Rigsbaron! kom her!
Kom frem af Seng og Kammer!
Jer Frøken Gertrud flygtet er
Til Skjændsel og til Jammer.
Alt rider Karl af Eichenthhal
Med hende gjennem Skov og Dal.
Op, op! I maa ei vente,
Vil I dem end indhente."

Og hui! i Harnisk Gubben staaer,
Hui! greb han Sværd i Hænde.
Og torned gjennem Huus og Gaard,
Og vakte sine Svende.
„Herud, min Søn af Pommerland,
Sid op! tag Sværd og Spyd i Hand!
Rap! rap! du maa ei vente,
Vil du din Brud indhente.“

Rask red nu Karl ved Morgengry;
Da, lyt! — igjennem Skoven
En Tordenrøst — og Vaabengny,
Og Døn af Hestehoven.
Og vild kom Plump i strakt Galop
Langt, langt foran den hele Trop.
Hans Landse fløi — det skued
Den unge Mø, og grued.

„Holdt! holdt, du Ærestyv! En Dyst
Du mod min Klinge prøve.
Forsøg saa atter, faaer du Lyst,
En andens Brud at røve!
Holdt, Bolerske! at jeg min Harm
Maa kjøle i din falske Barm!
Min Hævn dig skal nedstrække,
Og Spot og Spe jer dække!“ —

Du løist du, Plump af Pommerland,
Ved Gud og Ridderære!
Herned, herned! at Sværd og Hand
Dig bedre Tugt maa lære.
Hold, Gertrud, hold min Hingst paa Stand!
Herned, du Junker Grobian!
Ned af din Mær, at Ære
Og Tugt jeg dig kan lære.“ —

Ak! Gertrud — død af Angst og Nød —
Saae høit de Sværd' sig svinge.
Klart blinkede i Morgenrød
Den Damascenerklinge.
Af Suk og Hug, af Kling og Klang
I Skoven vaagned Echos Sang;
Og deres Hæle stamped
Saa Jorden om dem damped.

Med Lynets Fart den Elsktes Sværd
Hin Tølprian nedstøder,
Og Gertruds Helt usaaret er,
Men Plump i Støvet bløder.
Men nu — o Gud forbarme sig! —
I fuld Galop kom frygtelig,
Som Striden just fik Ende,
Den Gamle og hans Svende. —

Trara! trara! vor Ridders Horn
I Skov og Mark gjenlyder.
Og see! igjennem Krat og Torn
Hans Reisnere frembryder.
„Nu holdt, Baron, og hør et Ord!
See op! og seer du der min Hjord?
De til en Dyst er rede
Og paa mit B[illegible] tilstede.

O holdt, og tøv, og hør et Ord,
Skal Anger dig ei brænde.
Din Datter gav mig længst sit Ord,
Jeg Tro og Love hende.
Er hendes Smerte nu din Lyst?
Skal sønderrives Bryst mod Bryst?
Dig hendes Blod anklage?
Velan! til Kamp [illegible]sage!

Men tøv! — ved Gud besvær' jeg dig,
Skaan dig for Angers Smerte!
I Tugt og Ære gav hun mig,
Jeg hende, Haand og Hjerte.
Giv ... Fader! ... giv mig Gertruds Hand!
Mig Himmelen gav Guld og Land;
Mit Ridderskab, min Adel
Kan trodse hver en Dadel.“

Ak! Gertrud! ... i den Angst og Nød
Det arme Hjerte bløder.
Den gamle Herre hed og rød
Som Smedens Esse gløder.
Hun kasted sig paa Jorden ned
Og sine skjønne Hænder vred,
Med Taarer og med Snilde
Hans Harme at formilde.

„O Fader! hav Barmhjertighed!
Hvad skal der af mig blive!
Som I tilgiver os, I veed,
Jer Synd vil Gud tilgive.
Tro, bedste Fader! dette Skridt ...
Jeg aldrig gaaet var saa vidt,
Naar ei jeg havde gruet
Hver Gang den Plump jeg skued.

Hvor ofte har I, Fader kjær!
Paa Arm og Knæ mig gynget!
Hvor tidt mig kaldt jer Hjertenskjær,
Jer Trøst, naar Ald'ren tynged!
O Fader! Fader! husk det vel!
Og dræb nu ei mit bedste Held!

I ender ellers sage
Jer arme Datters Dage."

Friherren var i Hu saa ram;
De brune Kinder gned han.
Han vendte Nakken til, og gram
Sig i sin Læbe bed han.
Skjøndt Vemod kjæmped med hans Harm,
Han Taaren tvang, der perled varm,
At ei en Fadertaare
Hans Stolthed skulde saare.

Dog snarlig Harm og Hede svandt
(Thi Faderhjertet vinder);
De store, klare Taarer randt
Ned ad de stolte Kinder.
Han favned ømt sit Barn, og lod
Sit fulde Løb den Hjerteslod.
I undersøde Smerte
Hensmeltede hans Hjerte.

„Nu vel! min Synd forlade Gud
Saa, som jeg dig forlader!
Din Synd mod mig er slettet ud
Og jeg igjen din Fader. —
I Herrens Navn" — han vendte sig
Til Ridderen saa blidelig —
„Der! hende tag med Ære,
Vor Herre med jer være!

Tag hende, og min Søn nu vær,
Som jeg din Fader bliver.
Og hver en Sorg og hvert Besvær
Jeg glemmer og tilgiver.
Din Fader var min Fjende gram,
Som voldt mig ofte Spot og Skam,
Og, naar han kunde, skaded —
Jeg ham i Sønnen haded.

Opret, opret det nu, min Søn!
Saa gaaer det mig af Minde.
Opret det! Lad min Godheds Løn
Mig i din Godhed finde!
Jer signe han, som seer herned,
Jer signe Gud fra Led til Led!
Giv Haanden ham Gertrude!"
Dermed er Visen ude!

Til svenske og norske Brødre.*)

Mel. Vift stolt paa Codans Bølge.

Der hvor den stolte Rana
Med Bølgens høie Sang
Om Svea, Nora, Dana
Det sølvblaa Belte hang,
Der staaer en Folkestamme
Ved Nordens klare Hal,
Af Æt og Sprog den samme
Paa Slette, Fjeld og Dal.

Naar fordum Luren kaldte
Til Hildurs røde Leg,
For Viggo, Bjarke, Hjalte
Selv stærkest Fjende veeg. —
Skjøndt Kjæmpebrynjens Ringe
Sprang knust af Oldets Vægt,
Skal Skjaldens Drapa klinge
Om høie Asers Slægt.

Og Sønnerne de stærke
Af Mimer og af Thor
I Hjertet skulle mærke
Den dybe Røst i Nord.
Tegnér og Øhlenschläger
Har vældigt sjunget den;
Det styrker, fryder, qvæger
Hver nordisk Ungersvend.

Thi Kraften er ei svunden
Fra Odins gamle Hjem,
Der har den Kjemper funden;
Lydt Saga nævner dem,
Og Gravøl vil hun feire
For Juul og Thorstenson,
For Gustav Adolphs Seire,
For fjerde Christians Aand.

Lyd høit i Bøgeskoven!
Lyd høit fra Dal og Fjeld!
Bruus vældigt over Voven
Vor Sang fra Hjertets Væld!
Træd frem, hver nordisk Broder,
Løft Hornets Fod fra Bord!
For Skandia, vor Moder!
For Enighed i Nord!

*) Afsjungen i Anledning af de svenske Studenters Ankomst til Bellevue i Juni 1829.

Klosterbroderen og Pilgrimsmøen.

(Efter Bürger.)

En Pilgrimsmø, heel ung og skjøn,
Gik til et Kloster hen.
I Klokken trak den Mø saa from,
Og ud en Klosterbroder kom,
En ung og vakker Svend.

Hun sagde: „Lovet være Krist!"
Og han: „I Evighed!"
Ham Røsten rørte underfuldt,
Han skued i det Øie huldt;
Han blev saa varm derved.

Og Pilgrimsmøen hviskede
Med yndig Frygtsomhed:
„Ærværdig' Broder! Siig mig du,
Er ei min Elsker her endnu
I Klostrets stille Fred?" —

„Hvorpaa skal jeg vel kjende ham?
Jeg ei af Elsker veed." —
„Ak! paa det grove Klædebon,
Paa Svøbe, Gjørd og Pilevaand,
Han spæger Kjødet med.

Men meer paa Væxten, og hans Kind,
Lig Majens Morgenrød,
Og paa det gyldne Lokkehaar
Og Øiet, hvori malet staaer
Den rene Troskabs Gløb." —

„O Barn! Han lagdes ned forlængst
I Gravens kolde Muld.
Der hviler nu de trætte Been
Han, under tunge Marmelsteen,
Alt i det sorte Muld.

Seer du det Eviggrønt, som sno'r
Om Cellevinduet sig?
Der sad og græd den Ungersvend
Alt for sin Mø; der svandt han hen,
Og der vi fandt hans Liig.

Sex Klosterbrødre bare ham
Med Sørgesang og Klang,
De bare ham til Gravens Fred,
Og mangen Taare randt derved.
Det var saa tung en Gang." —

„O vee, o vee! Saa hviler alt
I Gravens Muld hans Been?
Ak! Din var Skylden, Hjerte! brist!
Saa haard som du er ikke vist
Den haarde Marmelsteen!" —

„Taalmodig, Barn! og græd ei saa,
Men bed, og bed til Gud.
Vanmægtig Sorg kun tærer hen.
Ei skaffer Graad dig ham igjen,
Græd du end Øiet ud." —

„Nei, fromme Broder! nei! fordøm
Ei Smerten i mit Bryst!
Han elsked trofast, inderlig,
Som ingen her paa Jorderig.
Han var mit Hjertes Lyst!

Thi lad mig evig græde nu
Og sukke Nat og Dag,
Til Øiet ei har Taarer fleer,
Til Tungen ei kan tale meer,
Til Hjertets sidste Slag." —

„O græd og suk ei saa, mit Barn!
I Livets Blomstervaar!
Ei Dug, ei Draabe qvæge meer
Violen, som du plukket seer:
Den visner og forgaaer.

Paa Vinger flagrer Glæden os
Med Svalens Flugt forbi.
Hvi lade vi da Sorgens Net
Omspænde os saa tungt, saa tæt?
Forbi er jo forbi!" —

„Ærværdige! nei, sæt dog ei
Maal for min Sorg — o nei!
Og led jeg for den elskte Mand,
Hvad nogen Pige lide kan,
For meget led jeg ei. —

Saa seer jeg ham nu aldrig meer!
O vee mig! — aldrig meer!
Han hviler i den dunkle Jord,
Og over ham, hvor Græs nu gro'r,
Det regner og det sneer.

Hvor er I, Øine, klare blaa,
Og Kindens Rosenskjær?
Du Læbe, ak! som Honning sød?

Ak! Alt forraadnet nu i Død!
Og jeg — er endnu her!" —

„Mit Barn, o græm dig ikke saa!
Hvordan er Mandfolk vel?
De fleste har i samme Bryst
Det hedt og koldt; — kun flygtig Lyst
Herberger Mandens Sjæl.

Hvo veed, saa tro og huld du var,
Hvor stadig var hans Ild?
Ungt Blod jo flyver op og ned,
Og har ei meer Bestandighed
End Veiret i April." —

„Ak nei, ærværdig' Broder! nei!
Tal ei formastelig.
Min Elsker var saa øm og huld!
Var ærlig, god, og tro som Guld,
Og fri for Verdens Svig.

Ak! hviler han i sorten Muld,
Hvor gro'r for mig da Held?
Saa flytter jeg min Pilgrimsstav,
Langt borte søger jeg min Grav;
Farvel, mit Hjem! Farvel!

Men først jeg skue maa den Plet,
Som dækker luunt hans Støv.
Paa Graven vil jeg knæle ned;
Forfriskes skal af Taaren hed
Cypressens dunkle Løv." —

„Trin først dog ind at qvæge dig,
Før videre du gaaer.
Tys, Hører du ei Stormens Hyl?
Den kolde Hagl og Regnens Skyl
Mod Tag og Rude slaaer." —

„O nei! ærværdig' Broder! nei!
Ud maa jeg til hans Grav.
Lad Haglen pidske, Regnen slaa!
Al Verdens Regnskyl ei formaa
Min Synd at tvætte af!" —

„Holla! skjøn Jomfru! vend dig om,
Jeg vist kan trøste dig.
Skjøn Jomfru, see mit Ansigt ret!
Du kjender dog din Elsker slet!
Ak! see ham her i mig.

Af haabløs Elskovs bittre Qval
Jeg søgte Klostrets Fred.
Snart havde her og bundet mig
Med al min Sorg evindelig
Den strænge Kloster-Eed.

Dog, Gud skee Tak, mit Prøveaar
Er ei endnu forbi.
Skjøn Jomfru! er din Tale sand,
Og vil du tage mig til Mand,
Saa er igjen jeg fri." —

„Farvel, min Sorg! — og Nød! Farvel!
Jeg byder eder Trods:
O Gud skee Lov! — Velkommen Lyst!
Hjertelskte Ven! kom til mit Bryst!
Nu intet skiller os!

Chr. Thaarup.

Digteren, Amor og Musen.

Digteren.

Liflige Vaar!
Atter du kommer paa lysgrønne Vinge.
Glædeligt Aar!
Synge maa Skjalden og Harpen maa klinge.
Mellem den qvidbrende, jublende Fryd
Blander sig Sangens og Tonernes Lyd.

Tag Jer iagt,
Ynglinger vogter, o tager Jer vare!
Pilen er lagt,
Buen er spændt, Eders Hjerter i Fare.
Amor er kommen, han Koggeret fik
Fyldt med de Deiliges træffende Blik.

Saaret er født,
Ak! men det ulmer, det tærer, det brænder.
Græsset er blødt;
Plukker det af med de skjælvende Hænder;
Græsset, som voxer i Skyggen saa skjønt:
H a a b e t ved Navn, saa husvalende grønt.

Urten jeg veed,
Urten, som strax vederqvæger og læger:
G j e n k j æ r l i g h e d!
Kraften den har i sit saftige Bæger;

Duggen, som læbske, som kjøle kun kan
Elskovens hulde fortærende Brand.

Amor hvordan
Kommer saasnart du som Bøgenes Blade?
Sydlige Land
Kan du letsindig saa rolig forlade?
Vingede Dreng i det flagrende Flor,
Ynder du følsomme Hjerter i Nor?

Amor.

Havet det blaa
Flyder jo her, som i sydlige Himmel;
Øerne smaae
Kruse sig om i helleniske Brimmel.
Tonen i Sprogets melodiske Klang,
Nærmer sig jo den joniske Sang.

Pigen er skjøn,
Blaaøiet, blond som homeriske Skjønne.
Øernes Søn
Vil jeg for Kjekhed og Snille belønne.
Snart er jeg hisset og snart er jeg her,
Let er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Vaar
Færdig med Dække, med Bidsel og Sele,
Opsablet staaer
Gangeren graa, min smaa Filomele,
Pegasus liig; o hvor Dækket er blødt!
Vingen den spiler, og vrinsker saa sødt.

Hen gjennem Luft
Flagrer jeg da i den tidlige Sommer.
Urternes Duft
Giver tilkjende, naar Kjærlighed kommer.
Kjølige Skyer bestænke min Vei,
Luun falder Draaben, da vaagner min Mai.

Derfor i Glands
Throner jeg her med den vaarlige Sanger.
Bøgenes Krands
Med sine Løv mig i Skyerne fanger.
Ungdommen lokker jeg hid med min Pragt,
Da først begynder i Skoven min Jagt.

Listig da der
Skyder et Blik af den stille Blondine;
Sortøiet her
Træffer en Mø med sin brændende Mine.
Barmene stolt af den fyldige Snee
Blænde de Øine, som vover at see.

Digteren.

Gjerne jeg meer
End havde hørt mellem Rosernes Lue,
Ha, men jeg seer
Skalken bag Træet at spænde sin Bue;
Flygte jeg vil at han træffer mig ei —
Yndigste Skjønne mig spærred min Vei!

Nu er jeg skudt!
Brændende Længsel mit Hjerte nu dræber.
Deiligste Glut
Traf med et Smiil mine sjungende Læber.
Himmelske hvis ei din Mund af mit Saar
Udsuger Giften, da plat jeg forgaaer.

Musa.

Kjender du mig
Endnu ei bedre min sværmende Digter?
Tid, at jeg dig
Fører fra Sværmen til skyldige Pligter.
Syng nu om Elskov saa meget du vil!
Mig hører Sangen og Elskoven til.

Oehlenschläger.

Til Kjedsomhed.

Til Hekla byder jeg dig flye,
Du Satans kjære Mesterstykke,
O Kjedsomhed! min Barm du skye,
Og andensteds forsøg din Lykke!
Bliv trygt hos den, som daarlig troer,
I Sværm at undflye Kjedheds Plager;
I Sværm, hvor just din Hæder boer,
Hvor taus din Orm saa piinlig nager.

Du følger os paa hver en Sti,
Hvert Øieblik tjenstagtig rede;
I Kirken stod du Moloch bi
At gjøre Sjæle kold' og kjede;
Dit Værk det var, at Præsten slog
Omsonst i purpurklædte Fjæle;
At ei hans Torden Skræk indjog
De af din Aand indblæste Sjæle.

Hvormeget hitted' du ei paa
Hver Høst og Vinter, Vaar og Sommer?

Til Bal, Concert, Collads man gaaer,
Ubuden allesteds du kommer;
Blot dig til Lyst gik Tiden hen
Ved prægtigt Bord med Snese Retter;
Hvor nedsat hos en ukjendt Ven
Man, Maven vel, ei Sjælen mætter.

Unægtelig du har din Gang
Paa gylden Slot blandt Sværm og Bulder,
Og blytung du med Baandet hang
Dig tidt om Stjernemandens Skulder.
Hvor Lys og Glæde smilte før,
Du puster giftig Mørk og Længsel,
Hver Gnist af Nid i Gisp hendøer,
Og gyldne Sal blir skumle Fængsel.

Kun der, hvor Bacchus Helten er,
Du stundom maae tilbagerømme,
Og fnysende see Glæden der
Af fulde Glas til Hjertet strømme.
Tidt saae jeg, hvor du fremkom bleg,
For lumsk dig med i Laug at snige,
At Glædens Røster dig bortskreg,
Saa feig og flau du maatte vige.

Mindst saaes du, hvor en Elsker glad
Sad henrykt ved sin Elsktes Side;
Contrast mod dig ei Elskov gad
Dit ubeqvemme Selskab lide;
Og Elskovs gode Skik det er,
At byde Tiden let henglide;
Den kjender ei til din Maneer,
Den snegleseen at lade skride.

Fly, hvor du vil, kun mig du fly,
Du Molochs sande Mesterstykke;
Min Barm, o Kjedsomhed! du sky,
Forsøg kun andensteds din Lykke!
Men er du hævnfuld, vil du ei
Jeg skal undgaae din lede Harme,
For hvad jeg sang — saa trodser jeg,
Og leer dig ud i Damons Arme.

Mad. M. S. Buchholm.

Til det Skib,

som bragte Kronprindsen (Frederik VI.) til Norge 1788.

Iil, lykkelige Kjøl, paa jevne Bølger!
Du bærer Tvillingrigets elskte Haab.
Iil trygt! naar bedste Held din Ilen følger,
Bønhører Himlen Millioners Raab.

Naar da vi see dig majestætisk svæve
Hen mod vor længselfulde glade Kyst,
Høit skal da vore Fjeld' og Dale bæve
Ved Glædens Udraab af hver Nordmands Bryst.

Ei uden Aabryn vi alt længe skue
Til Eder, elskte Brødreslægter, ned.
Ei mere svag, end Eders, er den Lue
I Nordmænds Barm af Kongekjærlighed.

Og vi erkjende, at Naturen prydede
Med gavmild Haand cobanske skjønne Strand;
Men var dens Bæger tomt, da den det gydede
Ud over fjeldomhegnet Norges Land?

Viis hisset gyldne Vang, hvis Syn fortryller
Med Rigdoms Haab, her Engen Kløvergrønt!
Er granbækt rige Marmorfjel, som hyller
Sin høie Top i Skyen, mindre skjønt?

Er Sarpens Egn, hvor tordnende den styrter
Den rige Flod til Oceanet ned,
Vel mindre skjøn, end inden kjølne Myrter,
Endog de mildre Egnes Blomsterbed?

O ei det Rædslers Land, hvor Glæden sover
I evig Nat, er inden Norges Kyst;
Naturen der saa skjøn, som Jorden over,
Er fuld af ædel Skjønhed, Blidhed, Lyst.

Og der endnu fra fjerne Oldtids Dage
Med ædle Frihedsaand og Ærlighed
For Kongens Huus fra Secler alt tilbage
Nedarvet Huldskab trofast varer ved.

Og dog — hvor længe maatte Norge savne
Den elskte Fryd, det ingen Tid forbrød,
Den, inden egen Klippekyst at favne
Sin Fyrste — bære ham i eget Skjød?

Men ønskte, lykkelige Skib, du bringer
Den unge elskte Fyrste til vor Kyst!
Blæs mild, o Søndenvind, med jevne Vinger,
Hvil Storm — hist bærer Bølgen Norges Lyst!

Hvert Øie klares, Længslens Sorger vige,
Hver Nordmand opfyldt seer sit blide Haab;
Fra Fjeld til Fjeld vidt om det ganske Rige
Seer Glæden dandsende med Jubelraab.

Han kommer, Nordens unge Titus kommer,
Sin Fædrearv med hulde Blik at see,
Oplivende, som vore Dales Sommer,
Og Fjeld og Dal ham hilse jublende.

„O Dag! o kun ved Fædres Sagn erindret
„Saa blid — dog os du kommer dobbelt skjøn.
„Omsider har ei Skjebnens Misgunst hindret
„Vor Fryd — Velkommen elskte Kongesøn!

„Velkommen hid til dine Fædres Fjelde,
„Hvis Mænd for dem tidt ofred' Liv og Blod!
„Hvis yngre Slægt endnu for dig med Vælde
„Vil vise Fædres Troskab, Kraft og Mod.

„Saa, Kongesøn! skal du i Norge finde
„Et trofast Folk til mandig Strid bered;
„Men, værd at frygtes af forvoven Fjende,
„Ei mindre værd at nyde velbrugt Fred.

„Velkommen du, i hvilken vi skal kjende
„Vor Hagen, Magnus, Adelsteen igjen!
„Mens du skal i hver ægte Nordmand kjende
„En dig hengiven, evig trofast Ven.

„Thi du skal lære Fjeldets Folk at ynde,
„Og det skal lære ømt at elske dig,
„Og anden Old bekræftende forkynde,
„At vi var' din, du vor Forventning liig."

O Fryd, som dit Besøg skal der udbrede,
O Prinds, hvis Jid er blot at skabe Held!
O din Forventning gyder vældig Glæde
I hver en sand og ægte Nordmands Sjel!

Jil, lykkelige Kjøl, paa jevne Bølger!
Du bærer Tvillingrigets store Haab.
Jil trygt; naar bedste Held din Jlen følger,
Bønhører Himlen Millioners Raab.

Mad. M. S. Buchholm.

Adam Oehlenschläger.

Vær hilset høie Skjald i Nord!
Sin Tak Dig Musasønnen bringer,
Dit Qvad heel venligt for ham klinger,
Ham gribe Dine fagre Ord.

Da vorder han saa dansk og varm;
Ei for al Jordens Guld han mister
De Runer, som Du til ham rister,
Dem dybt han prenter i sin Barm.

I Skjønhed er Naturen stor.
Den Skjaldeaanden herligt præger,
Og Fødselsfestens Høitidsbæger
Den løfter med et Jubelchor.

Sjung Du en Sang, Novemberstorm!
Ved Skjaldens Vugge har Du sjunget,
Og nordisk har hans Harpe runget
Om Hroar, Hakon, Rolf og Gorm.

Du, Vaar, kom i din grønne Dragt!
Svæv venligt over Danmarks Enge!
Berør den hulde Digters Strenge,
Som tonede din Blomsterpragt!

Natur i Vinter og i Vaar!
Din Ynde har han lisligt tolket.
Han blev en Pryd for Dannerfolket,
Hans Navn, hans Hæder evigt staaer.

Saa kneiser Borgens Marmorvæg,
Mens Hyttens Leer i Støv er segnet;
Hvad Skjønhed, Kløgt og Kraft har tegnet
Bær' Evighedens dybe Præg.

Det ei for Seclers Vælde veeg,
Hver ædelt Hjerte er dets Værge,
Ei mægte Døgnets sløve Dværge
At rokke Skovens Kjæmpe-Eeg.

Bleg Tasso sank paa Capitol
Med Digterkronen om sin Tinde,
Og Mand og Yngling, Møe og Qvinde
Ham nævnte Sydlands Digtersol.

Men Du stod stærk i gamle Lund
I Kirken med de høie Ruder,
Da smiilte Nordens djærve Guder
Til Danmarks skjønne Høitidsstund.

Og Hjarne sagtnede sin Røst,
Han lyttende henlagde Kronen
Og hørte henrykt Drapatonen,
Som klang fra store Ætlings Bryst.

Vær stolt, Minervas danske Søn!
Han bar som Ungersvend dit Banner;*)
Hans Kjæmpeaand dit Hjerte danner
Og farver blidt din Vinter grøn.

I Skjaldens Sjæl er stedse Vaar;
Der Stjerneskjæret evigt pranger. —
Tilgiv den uberømte Sanger
Sin Røst fra Musas Kongegaard!

Regentsen,**) den 18de November 1829.

P. U. F. Schiøtt.

Aftensang.

Mel. af Bay.

Fred hviler over Land og By,
Ei Verden larmer meer;
Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjerne Stjerne seer.

Og Søen blank og rolig staaer
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fjernt en Vægter gaaer
Og lover Herrens Navn.

Det er saa fredeligt, saa tyst
I Himmel og paa Jord;
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der boer.

Slut Fred, o Hjerte! med hver Sjæl,
Som her dig ei forstaaer,
See over By og Dal i Qvel
Nu Fredens Engel gaaer.

Som du han er en Fremmed her,
Til Himlen staaer hans Hu;
Dog i det stille Stjerneskjær
Han dvæler her som du.

O lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaaer vor Gang,
Adskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjerte fjernt og nær,
Som uden Ro mon slaae!
Fred med de Faa, som mig har kjær,
Og dem, jeg aldrig saae,

Fred med hver Aand, som hader mig
Den skal mig elske vist,
Naar, samled' i Guds Himmerig,
Vi ham lovprise hist.

Julevise.

Mel. af Weyse.

Velkommen igjen, Guds Engle smaa,
Fra høie Himmelsale,
Med deilige Solskinsklæder paa,
I Jordens Skyggedale!
Trods klingende Frost godt Aar I spaae
For Fugl og Sæd i Dvale.

Vel mødt, under Sky paa Kirkesti,
Paa Snee, ved Minatstide;
Udbære vor Juul ei nænner I,
Derpaa vi vel tør lide;
O, ganger dog ei vor Dør forbi,
O, volder os ei den Kvide!

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde,
Men gjæstet I har en Hytte før,
Det drages vi til Minde.
Er Kruset af Leer og Kagen tør,
Deri sig Engle finde.

*) Oehlenschläger var i sin Tid Fanebærer ved Studentercorpset.

**) Oehlenschäger er født den 14de Nov. 1779. — Da han i Aaret 1829 fyldte sit halvtredsindstyvende Aar vare vi en Deel Studenter, som bleve enige om at bringe ham et „Vivat" udenfor hans Bolig. Den store Digter takkede os først mundtligen og siden i et herligt Digt, som jeg i ovenstaaende Stropher forsøgte at besvare.

Med venlige Øine himmelblaae
I Vugger og i Senge
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster groe i Enge.
O synger for dem som Lærker slaa,
Som hørt de har ei længe.

Saa drømme de sødt om Bethlehem,
Og er det end forblommet,
De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
Som laa i Krybberummet.
De drømme, de lege Juul med dem,
Hvis Sang de har fornummet.

Da vaagne de midt i Morgengry
Og tælle meer ei Timer.
Da høre vi Psalmer, som paany
Sig ret med Hjertet rimer.
Da klinger det sødt i høien Sky,
Naar Juleklokken kimer.

Da vandre Guds Engle op og ned,
Paa Psalmers Tonestige,
Da byder Vorherre selv Guds Fred
Til dem, den efterhige.
Da aabner sig Himlens Vorgeled,
Da kommer ret Guds Rige.

O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes,
Da skal som en Barnemoders Vee
Vor Smerte sødt bortvugges.
Vor Fader i Himlen! lad det skee!
Lad Julesorgen slukkes!

Sang af Azemia.

Hvad det vil være mig en Glæde
Igjen at see mit Fødeland!
Med Viin jeg skal min Tunge væde,
Og leve som en Herremand,
Min lille vakkre Kone
Skal mine Dage krone
Med Løier, Fjas og Spas og andet meer.
Ja, Gud skee Lov! jeg har en Kone,
Hos hvem jeg vist velkommen er:
Nu raaber de Smaa:
„Min lille Papa!
„Hvor kommer du fra?
„Vi Legetøi faae!" —
En klapper mig her!
En kysser mig der!
En hist! en her!
En her! en der!
Lad reise, lad reise, hvo hjemme kjeder sig!
Jeg siger Tak for mig.

Nu spørger Folk, hvad jeg paa Kloden
Har seet for Ting til Lands og Vands.
Jeg lyve vil; thi det er Moden
Blandt Folk, som har reist udenlands. —
O! kunde jeg en Krone
Hjembringe til min Kone!
Thi hvis hun havde en, hun gav mig den.
Ja, Gud skee Lov! jeg har en Kone,
Som vist med Fryd mig seer igjen.
Hør hisset de Smaa:
„Min lille Papa;
„Hvor kommer du fra?
„Vi Legetøi faae!" —
En klapper mig her!
En kysser mig der!
En hist! en her!
En her! en der.
Lad reise, lad reise, hvo hjemme kjeder sig!
Jeg siger Tak for mig.

Hvis et godt Raad I følge kan.

Hvis et godt Raad I følge kan:
Drikker, før I til Kampen drage!
Ædru jeg tugte kan min Mand,
Med en Ruus jeg fire kan tage.
:,: Frisk skjænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan. :,:

Fy! den Soldat en Kryster er,
Som blot vil tørste, men ei drikke;
Stakken blot Krigens Farer seer,
Hæder staaer for Drankerens Blikke!
:,: Skjænk atter i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan. :,:

O, Perial! du tidt et Drog
Lærte at aabne Hjernens Laase;
Den, som er feig, naar han er klog,
Skræmmer, naar man hører ham vaase.

:,: Lovsynger Druen alle Mand!
Thi aldrig nok man drikke kan. :,:

Vor Jord er skjøn, men hvi vil Gud
Her med saa meget Vand os plage,
Da drikke er Naturens Bud,
Vinen mig langt meer vilde smage.
:,: Forsværger da at drikke Vand,
Det Perial ei give kan. :,:

At Herren ei et Element
Af Viin har gjort, jeg kan begribe,
Thi ved vor Tørst det kunde hændt,
Verden kom for Vædske i Knibe.
:,: Frisk skjænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan. :,:

Piger og Viin og Kortenspil.

Piger og Viin og Kortenspil
Er Livets største Fryd og Gammen:
Hvo ret lyksalig leve vil,
Han maa dem nyde allesammen:
Fjase med Glutter Dagen bort,
Faae sig hver Aften et Slag Kort.
Tærninger, Kortenspil, Piger og Viin
Er Livets bedste Medicin.

Alt da jeg var en liden Purk
Fandt jeg min Glæde i at drikke,
Tømte min Flaske i en Slurk,
Kunde mit Kruus tilbunds udstikke;
Hvergang jeg saae en Kløverknegt,
Syntes mig strax vi var i Slægt.
Tærninger, Kortenspil, Piger og Viin
Er Livets bedste Medicin.

Da jeg var femten Aar, en Glut
Jeg paa min Mosters Trappe mødte,
Kjælent jeg sagde: ak min Snut!
Og hende skjelmsk paa Armen stødte.
Jeg, da hun kaldte mig en Nar,
Mærked, hun i mig slaaet var.
Tærninger, Kortenspil, Piger og Viin
Er Livets bedste Medicin.

Naar jeg til Jorden stædes skal,
Som jeg vil haabe seent skal hænde,
Gid med en lystig Perial
Liigfølget hjem fra Stadsen vende!
Gid man maa spille paa min Grav
Puk, Mariage, Hanrei, Gnav!
Tærninger, Kortenspil, Piger og Viin,
Er Livets bedste Medicin.

Gubben Noach var en hedersman.

Mel. Fredmanns Sånger Nr. 35.

Gubben Noach :,: var en hedebersman!
När han gik ur arken,
Plantera han på marken
Mycket vin, ja :,: detta gjorde han.

Noah robde :,: ur sin gamla ark,
Köpte sig buteljer,
Sådana man säljer,
För att dricka :,: vå vår nya park.

Han väl visste :,: att en mänska var
Torstig af naturen
Som de andra djuren;
Derför han och :,: vin planterat har.

Gumman Noach :,: var en hebers fru:
Hon gav man sin dricka;
Fick jag sådan flicka,
Gifte jag mig :,: just på stunden nu.

Aldrig sad' hon :,: „Kära far, nå, nå,
Sätt ifrån dig kruset!"
Nej, det ena ruset
På det andra :,: lät hon gubben få.

Gubben Noach :,: brukte egna hår,
Pipskägg, hakan trinber,
Rosenröda kinder:
Drack i botten :,: Hurra och gutår:

Då var lustigt :,: på vår gröna jord:
Man fick väl tilbästa,
Ingen torstig nästa
Satt och blängde :,: vid et dukadt bord.

Ingen skålar :,: gjorde då besvär;
Då var ej den läran:
„Jag skall ha den äran" ...
Nej, i botten :,: drack man ur, — så här!

Harald Hildetand.

Hildetand med sølvgraae Haar
Nu til Valhal vendte;
Hundredsemti Hædersaar
Heltens Isse kjendte.
Nu er svundet Nervens Kraft,
Nat fast blinder Øiet;
Rørt ei blier det rustne Skaft,
Ryggen krumt er bøiet.
Tapper dog som Tyr i Nor
En Thegn*) han før mon være;
Drottens sjeldne Daad var stor,
Dannerrigets Ære.
Alle Konger agted han
Asathor at sende;
Hvad han vilde, har paa Stand
Helten bragt til Ende.
Kæmper var i Kongens Gaard,
Og Kampen de forstode:
Hug sig af de Øinehaar,
Hurtig, veltilmode.
Klingen ei i Kjødet gik,
Kun den raged Brynet:
Bort med Haan af Borgen gik,
Hvo blinkede med Synet.
Odin, som han offred til,
Op ham Snillet vakte:
Svinefylkets**) sære Spil
Slet kun Fjenden smagte.
Lært han var paa Ledragaard
Længst af Odin selve;
Naar tæt hans Flok i Tryne staaer,
Maae tusind Fjender skjælve.
Gammel nu i gyldne Sal
Gubben sidder ene;
Mødig, som den matte Val***),
Marven er af Bene.
Nedrig vil en Nidingsflok
Nu den Gamle myrde:
Levet har han længe nok,
Livet er ham Byrde.
Mørket kommer, Midienat
Mulmet ud mon brede;
I Borgen lader Bruno brat
Ham en Badstu' hede.

*) Helt.

**) En Slagorden som en Svinetryne.

***) Den døende Helt, der gik fra Valpladsen til Valhal.

Blid han ind i Badet gaaer,
Baalet de mon tænde:
Døren lukkes, Drotten staaer,
Danmarks Helt skal brænde.
Seent han mærker skumle List,
Snar til Døren trænger;
Luen slaaer alt lys i Qvist,
Laagen op han sprænger.
Kjæk med gamle Kraft han treen
Kold i heden Lue;
Kæmper gjennem Krat og Green
I Kredsen han mon skue.
Herlig da den Herre god,
Helten uforfærdet,
Staaer i Døren, stærk af Mod,
Støtter sig til Sværdet;
Leer kun, naar de Luer slaae
For Lokken at fortære;
Derpaa talde Drotten saa,
Dristig og med Ære:

Har vel Harald her fortjent,
Hadsk at vorde indebrændt?
Førte han mod Fjenden ei
Folket frem paa Ærens Vei?
Kaldte ham ei Kampens Mand
For sin Kjækhed Hildurs Tand?
Lærte ham ei Lidskjalfs Drot
Kampens Leeg at føre godt?
Slog han ei det tappre Sverg?
Stred han ei paa Norges Bjerg?
Har han ei med Heltemagt
Hele Norden underlagt?
Drog da ei til Drottens Gaard
Tappre Dreng, som Krig forstaaer?
Baalet dog med Bølgen rød
Brænde skal ham før hans Død!

Bruno svared brat derpaa:
Billigt maa du tale saa.
Nag dog ei til Nogen bær,
Niding er ei blandt os her.
Olding est du, Odins Sal
Offred vi den trætte Val.
Stakal*) er, hvo døer paa Straa,
Strax til Hel han fare maa.
Blegned nu paa Bænkehalm,
Blevst duført til Nisselqvalm.

*) Staaende Karl, der ei tør sidde med de Andre; Stakkel.

Derfor spruder Dragen her,
Drotten den til Valhal bær.

Harald gav et hurtigt Svar,
Helten i sin Lue klar:
Troer I da, skjøndt træt og mat,
Thor har mig saa reent forladt?
Ruster Eder! rask, ei seen;
Rister mig en Runesteen!
Runesteen, som reist bestaaer,
Risen liig, i tusind Aar.
Døe jeg vil i skaanske Dal,
Derfra gaae til Odins Sal.
Dækker Jer da, danske Mænd,
Drabeligt med Staal igjen,
Følger Eders Fader nu;
Ei til Freden staaer hans Hu.
Skal jeg døe? I ærligt Slag
Synke maa min sidste Dag.
Stride vi med Sigurd Ring!
Skjønt at døe for Heltesting!
Tusind gaae med mig til Thor,
Tappre Dag berømt i Nord!

Stolt saa talde Stridens Mand,
Raske Kæmper smilte.
Sværdet greb Enhver paa Stand,
Ei Pandserserken hvilte.
Vendt var nu den vrede Hu,
Vendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kjæk, som i gamle Dage.
Helten da den blanke Hat
Paa sit Hoved satte;
Jægren griber Jernet fat,
Jarler Spydet fatte.
Veborg kom en Vaabenmø
Fra Venden med sin Søster;
Stolt hun vil i Striden døe,
Staal om trinde Bryster.
Hen drog en utallig Hær
Paa Braavallahede.
Sigurd Ring alt stander der,
Striden op at lede.
Stærk han er og holder Stand,
Ham Styrken ei forlader;
Bøiet staaer hans bedste Mand,
Barsk i sorte Plader.
Krum han er, af Kampe mæt,
Kullet, som en Stodder:
Sigurds Ære, Storværks Æt,
Kæmperen Stærkodder.

Hæren nu paa Heden staaer;
Heltene vil stride;
Hvo skal synke nu, hvo slaaer?
Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
Mægtigt over Marken brøde
Malmets Toner, huult de løde.
Sigurd Ring paa Skjoldet slog, høit Staalet klirred,
Lyden op i Luften dirred,
Larmen rædsomt sig forvirred.
Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned,
Vrede Sværd med Vægt sig hevned,
Værget sprang og Pladen revned.
Hjelmen brast; i Hjertet foer til Hjaltet Sværdet;
Staalet sprang, skjøndt herlig hærdet,
Hildurs Mænd stod uforfærdet.
Da begyndte Dysten, Bjerg og Dal maa sige:
Aldrig har den havt sin Lige
Udi hele Nordens Rige.
Konger to var begge komne, kjæk i Vælde:
Hiin vil trodsig Helten fælde;
Harald vil ei døe af Ælde.
Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stundeb.
Sjelland er til Skaane bundet,
Sigurd naar dit Slag er vundet.
Mange vare svenske Mænd, og mange Danske.
Da greb Sværd med Stridens Handske
Svensker, Danske, Udenlandske.
Vred da mon Braavallahede Mængden favne.
Valhal ei mon Valer savne;
Vidar raabte alle Ravne.
Sigurd stiller Svensken op til Slag i Tryne.
Stridsmænd rynked stærke Bryne,
Odin blev i Sky tilsyne.
Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.
Taaren ham fra Kinden trilled:
Asathor min Død har villet!
Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,
Som mig selv i svundne Tide;
Stolt jeg vil i Græsset bide.
Vild i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
Damp af Blod mod Solen dæmpe,
Drotters Hær ei slog med Lempe.
Skuer hist et selsomt Syn, hvo saae dets Lige?
Stærkodd maa i Striden vige,
Storværks Søn imod en Pige!
Veborg flux den Vaabenmø med Vælde sætter

Ind paa ham med fælbte Jetter;
Jernet springer, Blodet sprætter.
Hjelmen er af Møens Hoved, Haaret vifter:
Rask hun leer ad Sværdets Rifter,
Raser frem og Farve skifter.
Kjeven, som hun kjæk ham traf, maa Klingen smage;
Skjægget, busket som paa Brage,
Veed han i og holdt sin Hage.
Hevnet har den Helt sig nu hart paa Ursine!
Søstren hører Sværdet hvine,
Mister Haanden; hvilken Pine!
Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke.
Da slog Dannerhelte stærke
Dragne Sværd i Pandserfærke.
Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skjoldunger:
Skuldren saares, Skjoldet runger,
Synlig bleve Heltens Lunger.
Da nu Harald mærked, Helte faldt i Hobe:
Kongen i sin Purpurkaabe
Kjører frem, lod Odin raabe.
Vældig med to dragne Værn paa Vogn han kjøres.
Vred han ind i Vrimlen føres,
Af Valfader han bønhøres.
Kjækt med store Klinger han slaaer til begge Sider;
Dynger Liig i Græsset bider,
Danmarks Drot med Døden strider.
Nu blev alting Kongen nær, som Natten, stille.
Slukt er Stridens største Snille!
Sværdet synker, Taarer trille.
Den, som styred Nordens Laud og Danmarks Dale,
Ligger nu et Liig i vort
Længes ei til Odins Sale.
Bedre fik ei Konge Baal, for bort at fare.
Trindt bam ligger tykt en Skare,
Thor i Armen tog den Svare.
Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
Mosbevoxne Bautastene!
Der bevares Heltens Bene.
Vidt end viser Runen vældigt Kæmper alle:
Hvor Kong Harald paa Braavalla,
Som en Helt gik til Valhalla.

Oehlenschläger.

Kampraab.

I, som tidt og mangegange har berømmet Danmarks Vælde,
Armen, som fik Staalets Kræfter og erstatter Savn og Fjelde;
I, som ofte har besunget Nordens tappre Krigerfærd,
Og har troet at slaae vor Samtid med de Gamles rustne Sværd; —

Stiller Jer om Danmarks Banner een Ting fattes for den Have:
Dronning Thyras Led for Alvor kommet er igjen af Lave.
Tydskland vil nu rive Hjertet ud af Skandinaviens Bryst
Og vor Drot til Skipper gjøre paa hans egen Fædrekyst!

Stiller Jer om Danmarks Banner, hvis I fik Tyrtaei Stemme;
Men, hvis ikke, maae I heller blive roligt kun derhjemme.
Stiller Jer om Danmarks Banner, støder djervt i Kampens Luur
Om den tydske Borgerfrihed under Preussernes Censur!

Om de Tydskes Kamp og Offer i vort Sekels Morgenrøde!
Om det Frihedshaab, som maatte sig saa jammerligt forbløde!
Om de gamle Corporaler! om den nye Stænderskik
Og de tusind andre Goder, som daraußen fra vi fik!

Vender Blikket saa mod Norden: Rosen i den danske Have
Skal til Forbundsdagen sendes som Tribut nu fra dens Slave!
Nattergalen, som i Busken fløiter ved de Bølger blaae,
Skal nu spørge Preussens Censor, om paa Dansk den synge maa!

Og vort Modersmaal, som Malmklang gav de djerve Heltes Tale,
Og som Hjertets dybe Længsel kan i bløde Toner male; —

Sproget, der fik Havets Høihed, naar det fraader kjekt mod Sky;
Sproget, der er mildt som Kilden i de friske Rosers Ly; —

Det skal slettes ud af Jorden, og dets mange stolte Sange
Skal, som nu Latin, kun gjøre Skolens Sinkelectie bange! —
Hun, som dig sin Længsel tolked saa naturlig og saa tydsk, —
Hun skal nu dig Werthers Leiden spille paa gebrokkent Tydsk!

Og den røde Dug, som ofte vifted høit paa Codans Vove,
Medens vore raske Fædre risted Seirens stolte Love; —
Flaget, der har skabt et Rygte, som i Norden ei kan døe,
Skal nu tydske Kræmmerskibe skjerme paa den tydske Sø!

Pigen, som med Frihedskrandsen vinker fra den norske Klippe,
Vil du kold nu Ryggen vende og i Nøden Ankret slippe?
Lysets Brud dig gaaer imøde, og du lukker Favnen til:
I dit Valg du Mørkets Datter heller Fortrin give vil! —

Synger mandigt kun om dette; men naar Folket staaer om Fanen,
Griber Sværdet rask og fører kjekt det frem ad Heltebanen!
Hvis, som Phøibos' ægte Sønner, I har deelt Jer Faders Bo,
Fik til Arv foruden Lyren I hans fyldte Kogger jo.

Chr. Juul.

Vaarsang.

Endelig revned de hængende Skyer,
De forsvandt i en Kant,
Kulden med Taagerne flyer.
Himmelen skinner saa klar og saa puur,
Som en Demant, som en sleben Azur;
Varmen oplivèr den bødkolde Jord;
Eja see, Herreje!
Alt staaer Violen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen:
Tirrelit Qvirrelit!
Qvidbrer paa gyngende Green.
Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
Isen og Sneen paa Bjerget mon tøe.
Løvene flætte det maigrønne Tag;
Vifter hid, vifter bid,
Høit i den venlige Dag.

Hvad er saa herligt, som Rosen i Vaar?
Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
End den ei blomstrende staaer.
Endnu den slutter paa tornede Stub
Grønt i sit Løv den tilsluttede Knup;
Men kun en Dag i den varmende Luft —
Giver Agt, hvilken Pragt!
Mærker I Purpurets Duft?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
Trileree, Filomee
Hurtig paa Vingernes Fart
Liflige Nattergal, bygger i Træ
Hurtig sin Rede bag Grenenes Læ;
Holder sit Bryllup og synger sin Sang:
„Søde Lyst i mit Bryst!"
O du livsalige Klang.

Phyllis saa kom, lad kun hist ved vor Dam
Med mæ-mæ og bæ bæ
Græsse de kridhvide Lam!
Lammene hytte sig selv kan du tro;
Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,
Favnes og kys i Vaarens Gemak.
Hys hys! tys tys!
Ingen har hørt, hvor det smak.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
Uden snart med en Fart
Zefirens bævende Vind.
Kom, kun o Zefir! jeg trænger til dig;
Kjøl mine Flammer, de qvæle jo mig.
Løs hendes Lokker og blæs til min Lyst
Med et Kast i en Hast
Silken fra svulmende Bryst.

Oehlenschläger.

Forglemmigei.

See den lille Blomst som smiler
Hist ved Vandringsmandens Vei;
Naar dit Øie paa den hviler.
Beder den Forglem mig ei.

Blaa den er paa Vaarens Himmel!
Troeskabs Billed paa vor Vei.
Meest blandt alle Blomsters Vrimmel
Elsker jeg en Glemmigei.

Naar os Skjæbnens Haand frariver
Elsket Ven paa Livets Vei;
Han i Afskedstimen giver
Os til Pant en Glemmigei.

Selv naar evig han bortdrager
Gaaer til fjerne Kyst hans Vei
Hjertets Blomst hans Bøn gjentager
O! forglem, forglem mig ei!

Savn og Veemod naar I saare,
Naar vi øde see vor Vei,
Da er Blomstens Dug vor Taare
Og den sukker: Glem mig ei.

Vor Ungdoms Vaar er skabt til Lyst.

Vor Ungdoms Vaar er skabt til Lyst;
Kun Daaren den forskyder.
I Ungdoms blide Vaar vort Bryst
Sin Sødhed Elskov byder;
Lad De, som kold foragter Den,
Kun græde Glædens Dage hen!
De Glæden aldrig smagte,
Som Kjærlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæstet staaer
I Livets glade Sommer;
Naar efter Ungdoms muntre Vaar
Den modne Alder kommer.
En mandig Sjæl er altid glad
Og agter lidt om Skjæbnens Had;
Det er ei Mænd, men Daarer,
Som søge Fryd i Taarer.

Ei selv i Livets silbig Høst
Skal Glæden flye den Vise.
Men munter hører han dens Røst
Med sneebedækket Isse.
Han blid modtog, hvad Skjæbnen gav,
Og smiler rolig ved sin Grav,
Og seer med Fryd tilbage
Til hine Glædens Dage.

Pram.

Vær ingen Træl.

Vær ingen Træl
For at opdynge gylden Muld!
En ædel Sjæl
Fordærves tidt af Guld;
For Armods Trang ei Skrinet luk,
Og Hjertet ei for Kummers dybe Suk!

Foragt et Navn,
For hvilket Smiger knæler ned!
Stift ærligt Gavn,
Og smiil og spøg derved!
Paa brugte Dag i venlig Favn
Skal Du ved Kys belee det golde Navn.

Ei Guld og Navn
Bortkyse mørke Timers Nag;
Men Fryd og Gavn
Gjør Nat til klare Dag;
Selv naar din Grav oplukker sig,
Skal Gavn og Daad velsigne den for Dig.

Haste.

Til Ungdommen.

Roser spire, Roser blegne
Overalt i Livets Dal;
Trindt omkring dets Bane hegne
Milde Glæder uden Tal.

Bryd dets Roser! nyd dets Glæder!
Yngling, nyd din Morgens Huld!
Snart en kjerlig Taare væder
Dit og Dine Rosers Muld.

Tænk, at Høstens Løv, som falder,
Grønnes aldrig, aldrig meer!
Tænk at selv i Glædens Alder
Ingen Glæde varig er!

Yndig blomstrer Skjønheds Palme;
Ubemærkt bortvisner den.
Pigens brune Lokker falme;
Kindens Purpur svinder hen.

Frankenau.

Til Søstrene.

Leve hver en ædel Mage,
Som, ad Livets tunge Vei,
Manden trofast vil ledsage
Haand i Haand, og trættes ei!
Naar Kummer ham til Taarer nøder,
Bortkysser hun dem, før de faldt;
Hver Fryd hun deler og forsøder.
Hun er hans Raad, hans Ven, hans Alt!

Leve Pigen, som indtager
Ømme Yngling uden Svig,
Og hans Sjæl til Dyden drager
Ved at drage den til sig!
Saa mangen Ynglings Skytsgudinde
En ædel yndig Pige var;
Hvor kan han blive Dyders Fjende,
Naar hun dem elsker og dem har?

Rahbek.

I en Stambog.

Snart mellem Kummers bratte Klipper,
Snart gjennem Glædens Myrthelund,
Gaaer Mennesket en føie Stund
Til det fra Livets Farce slipper.

Held den, der uforfærdet træder,
Skjøndt Nat indhyller svage Fod!
Og trefold Held Enhver, som stod,
Hvor Afgrund dølger sig bag Glæder!

See! Vellyst lokker, Pligt at glemme!
See! Stolthed lænner sig til Fald!
Den Vise vakler ei; hans Kald
Er blot, at følge Dydens Stemme.

Hans Dag er skjøn i Venskabs Arme;
Hans Elskovs Ild forskjønner den;
Ja, nægtet baade Glut og Ven,
Han lader haant om Lykkens Harme.

Beklag ham ei, at han alene,
Igjennem Reisens Ørkner gaaer!
Naar sidste Puls mod Hjertet slaaer
Afhyller sig en bedre Scene.

En Sværm af Ønsker ei vi nære;
Bønhørte selv, vi skuffes tidt:
O! det er viist at ønske Lidt,
Og stort, at kunne Alt undvære.

Thi lad os være froe ved Livet!
Det er velsignet, som det er;
Dets hulde Fader har Enhver,
Selv Slaven, mangen Glæde givet.

Ei fremmed Held vort Øie blænde!
Hvor fødtes Den, som aldrig leed?
Vi nærmes meest Lyksalighed,
Naar eget Held vi ei miskjende.

Da smile vi, endog ved Møie,
Og troe; at Fryd afløser den;
Da slumre vi saa roligt hen,
Naar Dækket synker for vort Øie.

Haste.

Sang for Skandinaver.

Mel. Mener du, at den har Lykken fat.
(Åhlström.)

Videnskab og ædel Kunst formaae
At flytte Bjerge, hvis Udsigt Øiet lønner;
De kan Broen over Havet slaae,
Og Brødre, Bragi, favnes dine Sønner.
Ei den Vises Tanke
Meer i snævre Skranke

Ringe Kreds kun glæder;
Nei til fjerne Steder
Videnskab og ædel Kunst formaae
At flytte Bjerge, hvis Udsigt Øiet lønner;
De kan Broen over Havet slaae,
Og Brødre, Bragi, favnes dine Sønner.

Syden seer ei længer med Foragt
Dig, ædle Nord, lig Kæmpen i en Lænke;
Du har tappert vundet Verdens Agt;
Thi Du har viist at Du kan føle, tænke!
Cimbrer og Teutoner
Ei fra Nordens Zoner
Storme meer med Torden:
Nu er Fred i Norden.
Videnskab og ædel Kunst formaae
At flytte Bjerge, hvis Udsigt Øiet lønner;
De kan Broen over Havet slaae,
Og Brødre, Bragi, favnes dine Sønner.

Smaalig, kummerlig Eensidighed
Et oplyst Folk med Blus ei meer skal blænde;
Kun een Forskjel vi at gjøre veed,
Imellem Mennesker og Dyr paa tvende!
„Alle Hannibaler
Ere Kannibaler! —
Hviken grusom Ære!"
Jeg bli'r ved min Lære:
Videnskab og ædel Kunst formaae
At flyte Bjerge, hvis Udsigt Øiet lønner;
De kan Broen over Havet slaae,
Og Brødre, Bragi, favnes dine Sønner.

Fylder Bægeret i festlig Stund,
Med trofast Bryst og med Ild i glade Blikke!
Mimers Børn fra Upsal og fra Lund!
Jer Skaal vil Axelstad-Studenten drikke.
Venlig Øresundet
Har os nær forbundet.
Aldrig det os skille,
Mens dets Bølger trille!
Videnskab og ædel Kunst formaae
At sløife Bjerge! Nu Dalen vidt sig grønner!
De kan Broen over Havet slaae,
Og Brødre, Bragi, favnes dine Sønner.

Oehlenschläger.

Af en Comoedie i det Grønne.

1.

Mel. En tydsk Soldater-Vise.

I Gaarden med min Pige saa øm,
Jeg dandser i Solens Glands;
I Støvlerne har jeg Sinker og Søm,
Derved kan man høre min Dands!
Der bliver ei Græs paa Pletten meer,
Kun Steenbroen der og Støv man seer,
Mens alle Smaapiger langs Væggen i Rad
De hvidske: „med ham jeg dandse gad!"
De puffe hinanden og slaae Øinene ned;
Det er bare, pure Kjærlighed.
Selv Brødkonen seer paa sine Hjerter lidt,
Dem gav hun gjerne alle for mit!

2.

Mel. Malibrans Tyrolienne.

Høie Natur,
Jeg er din Troubadour;
Farvernes Pragt
Skal udtale Din Magt
Meer sødt end Skoven,
Meer stærkt end Voven!
See Skyer svømme,
De er' Dine Drømme;
Du lære mig maa
Dem at forstaae!

H. C. Andersen.

Af Lulu.

Kloden maatte styrte sammen,
Var ei Viin en mægtig Gud;
Dybt i Mulmet koger Flammen,
Slaaer af Purpurskyen ud.
Storme hæver den og dæmper,
Driver Spøg med Sind og Sands,
Men hvo rask med Guden kæmper,
Vinder Paradises Krands.
Gives der en bedre Vei?
:,: Nei, nei, nei! :,:
Kun hvo rask med Bacchus kjæmper,
Vinder Paradisets Krands.

Maa i Nat og Mulm Du famle,
Skjælv ei for et Febergys!
Tøm en Kande af den Gamle,
Strax Du Varme faaer og Lys,
Vækker Rankens Tryllestav,
Og hvor Druetunger tale,
Synker Daarskab i sin Grav.
Gives der en bedre Vei?
:,: Nei, nei, nei! :,:
Kun hvor Druetunger tale,
Synker Daarskab i sin Grav.

Ja med Ranken Alt omfatter
Bacchus, Glædens raske Gud!
Som en Phoenix Sjælen atter
Flagrer af hans Flammer ud.
Over Stjernen flyver Tanken,
Naar Pocalens Klokker gaae,
Og ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.
Gives der en bedre Vei?
:,: Nei, nei, nei! :,:
Kun ved raske Tag i Ranken
Vi til Paradiset naae.

C. F. Güntelberg.

Blåsen nu alla.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 25.

Blåsen nu alla,
Hör böljorna svalla,
Åsken går;
Venus vil befalla,
Der Neptun rår.
Simmen Tritoner,
Och sjungen milljoner
Fröjas lof;
Svaren postiljoner
I Neptunus hof — — Cr.
Se Venus i sin pragt;
Kring henne hålla vakt
Änglar, Delphiner, Zephirer och Paphos hela magt;
Vattn-nympher plaska kring
I ring. — — Cr.

Dån hörs från logen
Och sådan fullmogen
Blixtrar nu;
Göken gal i skogen
Så matt: Kuku
Kråka og Vipa
Nu näbbarna slipa
Flyga snällt;
Pap han tar sin pipa
Och blåser gällt; — — Cr.
Hjortarna stångas, slåss;
Älgarna fly som bloss;
Glimmande, simmande, Venus hon lemnar sin caross,
Går in i Palemons Tjäll
I qväll. — — Cr.

Sjungom nu alla!
Låt kärlek befalla
Våra lif;
Låt oss spelmän kalla
Til tidsfördrif;
Svalkom vor tunga,
Och låtom oss sjunga
Glädjesång;
Dansa gamla, unga
Nu på en gång. — — Cr.
Nympher och friskt Calas,
Vällust i blod och glas,
Söminga ögon, friskt hjerta, fioler, sång och bas.
Hvad epistel innebär
Och lär. — — Cr.

I Januari månad gutår.

Mel. Fredmans Sånger Nr. 17.

I Januari månad' gutår!
Så köpte jag mig en vest, drap d'or;
Sen köpte jag i Stakans gränd
En rock, nyss vänd:
Och uti Martii månad, cousin,
Så köpte jag, oändtlig fin,
En nattrock af perlfärgadt satin.
Slå i mer vin!
Hurra! från Mars till Maj, kära vän,
Så hade jag ingen fyrk mer igen,
Och hvarkan byxor, rock eller skor.
Drick, drick, drick, drick, min bror!
Från Juni, Juli, så till August,
Intill September söt och förtjust,
Så satt jag naken, full og ful,
Och så kom Jul.

Utroskab over Alting.

(Efter Bürger.)

Vi hviled bag Hækken paa Græsset saa blødt,
Den blomstrende Hvidtorn omdufted os sødt.
Der sad vi saa luunt, og saa lønlig og tyst,
Og kjæled og sladred i Amor og Lyst.

Der sad vi saa luunt, og saa lønlig og tyst.
Og aldrig en Mo'ers Sjæl mærked vor Lyst.
Det var som hvert Luftpust forglemte at gaa,
Som leged omkring os med Blomster og Straa.

Hun trykte mig, ejà! saa tæt til sin Barm,
Jeg vuggede hende saa varmt i min Arm.
Som Druer sig klase bag Ranker og Blad,
Saa føiede Kys efter Kys vi paa Rad.

Men hen mellem Kyssenes Klaser sig vandt,
Ret ligesom Ranker, vor Sang og vor Tant.
Der gives paa Jorden ei Viinstok saa skjøn
Som denne, der sprang af vor Elskov i Løn.

„O Molly, saa sagde, saa sang jeg, o siig,
Hvad er det, du kysser og elsker hos mig?
Siig, er det mit Legem, som vækker din Lyst?
Siig, er det vel Hjertet, som slaaer i mit
Bryst? —

„O kjære, saa sagde, saa sang hun til mig,
Hvad skulde vel ikke jeg elske hos dig?
Sød er du af Legem, og vækker min Lyst;
Men meer dog af Hjertet, som slaaer i dit
Bryst." —

„Men, Molly! men skulde det ene du nu
Kun eie, det andet slaa ud af din Hu?
Siig, vilde mit Hjerte du vælge, min Ven!
Siig, gav du for Troskab det øvrige hen?" —

„Et Bæger af Guld er vel deiligt af Glands;
Men sødere kvæger dog Vinen vor Sands.
Ak! kunde jeg Vinen beholde, min Ven!
Saa gav jeg i Nødsfald mit Guldbæger hen." —

„O Molly, du Søde! hvordan var det fat,
Hvis Feer end sværmed ved Dag og ved Nat;
Den skjønneste Skjønne forelsktes i mig,
Og lagde mig Snarer, og tog mig fra dig.

Og førte mig til sit fortryllede Slot,
Og slap mig ei løs, og bevared mig godt,
Til hun havde fremmet sin Villje? — Min
Skat!
Hvor var det da med din Tilgivelse fat?" —

„Ak! spurgte du før den saa skjændige Daad
Din ængstede, sørgende Pige til Raad,
Saa raadte jeg: tænk paa min Lykke, min Ven!
Kom aldrig, om ikke med Troskab, igjen!" —

„Men om hun nu sagde: Kom, sov i min Arm!
Hvis ikke, da gjør jeg dig Angst og Harm.
Til hæsligste Dværg bliver flux du forgjort;
Saa vil dig din Mø med en Kurv jage bort." —

„Min Ven! tro dog ikke det Skarn paa sit Ord!
Thi blev end dit yndige Ansigt forgjord;
Gik Alting end til, som den Lede det bød,
Saa har det med Kurven dog slet ingen Nød." —

„Men om hun nu sagde: Kom, sov i min Arm!
Jeg ellers forvender din Mø i min Harm
Til Slange! — Min Molly! o raad mig paa ny!
Hvad skulde jeg vælge, hvad skulde jeg fly?

„O Elskte! Hvor grusomt, at vælge jeg skal!
Let var mig at bære Fortryllelsens Kval;
Men sød er som Viin jeg og Honning dig nu;
Da blev jo for dig jeg en Skræmsel og Gru." —

„Men sæt: du blev ei mig en Skræmsel for det;
Jeg bar i min Barm dig saa lønlig og let;
Der hørte du stedse, ved Nat og ved Dag,
For dig kun mit Hjertes høit bankende Slag;

Og sæt, at dit kjærlige Kys paa min Mund
En Himmellyst var mig hver evige Stund;
O Molly, Hjertelskte! raad her mig paa ny!
Hvad skulde jeg vælge, hvad skulde jeg fly?" —

„O Elskte! du Søde! her Valget Du veed;
Hvad Nød har jeg saa? hvad Betænkelighed?
Ja, før maa en Slangehud indhylle mig,
End at min Hjertelskte mig lønner med Svig!"—

„Men om hun nu sagde: Kom, sov i min Arm!
Hvis ikke, da dræber jeg dig i min Harm!
O Molly, du Søde! o raad mig paa ny!
Hvad skulde jeg vælge, hvad skulde jeg fly?" —

„Min Elskte! hvor rædsomt, at vælge jeg skal!
Paa høire Haand Sorg, og paa venstre Haand Kval!
Bevare mig Gud fra saa ængstelig Nød;
Thi hvad jeg end vælger, det bliver min Død!

Men kan jeg undgaae den dobbelte Nød,
Saa vælger dog helst jeg den sødeste Død.
O Kjære! saa dø da kun, dø, men bliv min!
Snart følger din Molly og henter dig ind.

Saa er det jo ude, saa er vi jo fri!
Med Troskabens Himmelløn krones da vi.
Saa dø kun, du Søde! o dø, men bliv min!
Snart henter i Himlen din Pige dig ind!" —

Vi tav, og hun trykked mig tæt til sin Barm,
Jeg vuggede hende saa varmt i min Arm.
Som Druer sig klase bag Ranker og Blad,
Saa føiede Kys efter Kys vi paa Rad,

Og gynged, berusete af Elskov og Lyst,
Og mange fleer herlige Druer blev kyst.
Da svor vi en Ed, ak! saa dyr og saa sød!
Ubrødelig Troskab i Liv og i Død!

Chr. Thaarup.

Mandskydskhed.

(Efter Bürger.)

Den, som i Vellysts fule Skjød
Sit Sundhedsbæger aldrig gjød,
Kun han med Rette sige kan
Det Helteord: Jeg er en Mand.

Thi han opvoxer, skyder sig
Det ranke Rør paa Engen liig.
Og som Apollo, stærk og skjøn
Fremtræder han, en Himlens Søn.

Den Kraft, som bo'r i Arm og Haand,
Bevinger og hans Flammeaand;
Fra kolde Dæmring skyder den
Hans Ørneflugt mod Himmelen.

Han i et Solhav bader sig
Og seer al Verden straalerig.
Med oplyst Sands han seer sig om
I Herrens Skabnings Helligdom.

Han skuer, forsker, maaler ud
Alt skjønt og stort, hvert Præg af Gud,
Og tolker det med Ord og Sang,
Hvis Harmoni er Himmelklang.

See, hvor han, fuld af Majestæt,
Gaaer frem i Mandboms Purpur klædt.
Han gaaer og staaer i Herlighed,
En Gud, som kun at byde veed.

Hans Øie mørkt, men klart; nu vildt
Som Havet, nu som Kilden mildt.
Som Morgenrødt hans Aasyn leer,
Paa Panden Kongebud du seer.

Det Kongebud, som hersker der,
Fuldbyrder han i Heltefærd.
Og som en Staalfjær er hans Arm,
Hans Sværdhug Lyn i Uveirs Harm.

Hans Kræfter tumle Gangeren,
Som føler Vælden af hans Lænd.
Den pruster Ild, uvant til Aag,
Den pruster Ild, men stønner dog.

Han staaer og gaaer i Herlighed,
En Gud, som kun at byde veed.
O see, hvor han sig vise vil,
O see, ham møder Alt med Smiil.

De ædleste blandt Kvinderne —
For ham kun blomstre, rødme de.
Lyksalig den, han Haanden bød!
Ja salig, hvo hans Elskov nød.

Hans Livsvaar straaler yndig huld
Som Viin i rosenkrandset Guld.
Hans Viv deraf, tæt ved hans Bryst,
Beruser sig til salig Lyst.

Hun mønstrer jublende hver Mand:
„Hvor findes der vel en som han?"
Fly, Skrælling! dig hun spotter kun.
Ham Seng og Favn indvier hun.

Hun mønstrer, fordrer frem hver Mand.
„Hvor er der en, kun een, som han?"
Og ham alene tro og huld,
Hun kjøbes ei for Gods og Guld.

Som naar, omfavnet af Guds Vaar,
Vor Jord med Blomster svanger gaaer,
Saa signed Gud ved ham hans Viv,
Og Blomster bar det ædle Liv.

De blomstre nu som han og hun,
Og hver som hun og han er sund.
Som unge Cedre frodige
I Faderkraft opvoxe de. —

Saa straaler Sønnen, han opnaaer,
Saa Slægten, der af ham opstaaer,
Som, Vellyst! i dit fule Skjød
Sit Sundhedsbæger aldrig gjød.

Chr. Thaarup.

En Røst fra Fyen til Folkeraadet.

En Aften jeg gik ved den tangklædte Strand
Og Solen forgyldte det skummende Vand,
Hvor hvidbarmet Svane sig gynger;
Da blev det omkring mig saa underligt tyst,
Et Billede rørte sig dybt i mit Bryst,
Et Syn, som mit Hjerte besynger:

„Paa Havets det mægtige, brusende Blaa
„Tre deilige Møer med Søbskende smaae
„Sig bade saa fro udi Vandet,
„Og glade de svømme i Sollysets Guld.
„Den sølvrene Vove sig krusede huld —
„Det toner og sjunger mod Landet.

„Det toner og sjunger den hjemlige Sang,
„Om Kjærligligheb, Troskab og Retfærd det klang
„Med Harpeslag milde og stærke,
„Om Fædreneland og fredelskende Drot,
„Som tænker og mener det ærligt og godt;
„Et Qvad, der er vel værdt at mærke.

„Det toner og sjunger om Smiil og om Graad,
„Om henfarne Slægters Bedrifter og Daad,
„Om Tegn, som vor Fremtid bebude —
„Det toner og sjunger om Frihed i Nord,
„Og Søstrene vexle betænksomme Ord,
„Mens Bølgerne brydes derude.

„Men hvad er da Pigernes venlige Navn,
„Som trykke Smaasøstre til kjærlige Favn?
„O det kan hver Dannemand sige:
„Fiona, Cimbria, Herthalund —
„Tilsammen de nævnes paa Jordens Rund:
„Det ældgamle Dannemarks Rige.

„Og Herthalund sang i den susende Skov
„Et rungende Drapa til Frihedens Lov,
„Som tændte den lysende Flamme;
„Hun peger mod Roeskild, alvorlige Stad,
„Og sang: o Fiona! vi skilles ei ad!
„Vort Thingsted skal vorde det samme!

„Det hvælvede Bryn rynker Cimbria bradt;
„Skal jeg da, udbrød hun, af Eder forladt
„Taus bære min Fryd og min Smerte?
„Kom med mig, Fiona, Du hører mig til!
„Dit Suk er mit Suk og dit Smiil er mit Smiil;
„Thi Du er dog nærmest mit Hjerte.

„Og saa qvad Fiona, høibarmede Møe,
„Som Havfruens Sange paa maaneklar Sø
„Saa toner den liflige Stemme:
„O Søstre! vi ere hinanden saa nær,
„Vi have hinanden saa inderlig kjær,
„Vort fælleds Navn ei vi forglemme!

„Uenighed aldrig skal skille os ad;
„I Samling som frodigste Kløverblad
„Til Verden vi frit ville sige:
„Fiona, Cimbria, Herthalund!
„Tilsammen vi nævnes paa Jordens Rund:
„Det ældgamle Dannemarks Rige.

„Saa længe vi vugges paa Bølgerne blaae
„Jeg lytter med væneste Søbskende smaae
„Til Eders de mægtige Røster;
„Og naar vi naae henudi Vaar eller Høst,
„Da ville I hulde annamme en Røst
„Fra mindre, men trofaste Søster."

Hun taug — og de ventige Syner forsvandt,
Men dybt i mit Hjerte jeg Røsten gjenfandt

Og nu skal den komme tilorde!
For Sandhed og Ret i mit Fædreneland
Jeg taler og kjæmper, saalænge jeg kan,
Hvad saa end min Skjæbne skal vorde.

Thi Dansken han beiler til Dannemarks Gunst
Med Ploven, med Roret, med Sværd og med
Kunst,
Med Lærdommens Digten og Tragten;
Han elsker sit Hjem med den skovkrandste Kyst,
Han elsker sit Hjem med det lyngklædte Bryst,
Naar Retfærd har Enevoldsmagten.

P. U. F. Schiøtt.

Kong Hogen Hogenssøns dødelige Affgang udi Kirchevog paa Orkens.

Om Norske Konger ere lagd mange skøne Dict aff Landsens indfødde Skialdrer. Som wi det befinde udi den gamle Norske Krønicke, at fast paa huert Blad indføris oc fremdrages Vidner aff saadane Norske Poeter om Kongernis Bedrifft. Denne Vise om Kong Hogen Hogensøn, har været brugelig her udi Riget, som synes, dog den icke besktedenlig forteller, huorledis til er gaaet met denne hans Ferd og Skotiske Tog, som hand gjorde ind i Skotland met to hundrede Skibe oc indlagde der stor Priss oc ære. Men ingen ting er fuldkommen her paa Jorden. Der hand haffde Sagen best fat oc agtet at ligge Vinterleje udi Kirckevog paa Ørkens, at fuldende sit Krigs Tog udi Foraaret, See, da bliffuer hand dødsiug og kort tid dereffter døde der den 15 Dag Decembris Aar effter Guds Byrd 1262. Liget bleff førd til Bergen oc begraffuet i Domkirken Tredie Dag for vor Frue dag i Faste.

1.

Det er nu skeed udi vor tid,
Som spaad haffuer været for lenge:
Den ædle Helled Herre Hogen,
Hand haffuer under sig Norge fangen.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

2.

Biuder hand ud offuer Norges Rige,
Saa mangen Velbyrdig Mand:
Baade met Skib og Verie god,
Hand agter sig til Skotland.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

3.

Byder hand ud offuer Norge saa vide,
Saa mange som Suerd kunde bære:
Vaar nogen iblant som mindre vaar,
Hand haffde loff hiemme at være.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

4.

Det vaar Helled Hogen Koning,
Hand seer offuer alle de Led:
Huor er Oluff Ansindssøn,
Hui følger hand icke met.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

5.

Suarede det den liden Smaadreng,
Hand stander der icke langt der fra:
Oluff hand kommmer udi samme stund,
I lade vore Feste løss slaa.
Og saar er min Haand aff den Brynie.

6.

Saa lagde de ud fra Bergens By,
Oc ud fra Berger Bro:
Silcke Seyl vaar slagen til Raa,
Oc under vaar Vone det blaa.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

7.

Hør du kiære Magnus min Søn,
Oc du skalt være hiemme:
Du skalt raade for Bergen oc Barhuss,
Der met skalt Norge giemme.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

8.

Høre i allerkiæriste Fader min:
I gjøre mig icke den vaande:
Jeg er for unger oc meget saakundig,
Saadane Almue faar stande.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

9.

Du klæde dig snart, du klæde dig brat,
Om du vilt met mig følge:
Du kand icke lide den salte Sø,
Oc saa den stercke Bølge.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

10.

De lagde ud fra Bergens By,
Oc ud aff Vogen saa silde:

Oc alt det Folck paa Bryggen sad,
Saa modige taare de felde.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

11.

Oc der de komme for Lindesnes,
Oc Bølgen legte aff Bonde:
Alt stod Skibet i bliden Bør
Som det haffde standen i grunde.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

12.

Oc det vaar Helled Hogen Koning,
Hand stødte sig ved sit Suerd;
Oc er her enten læg eller lerd,
Kan sige mig aff denne Ferd.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

13.

Oc det vaar Nilaus Nødernæs,
Hand saa offuer all den lide:
Her er feger Mader i vorum Ferd,
Gud lade det Kongen icke vide.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

14.

Det vaar Hellede Hogen Koning,
Saa saare hand gremmede sig:
Huor er Oluff Anfindssøn,
Hui er hand icke hoss mig.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

15.

Suarede det den liden Smaadreng,
Oc hand stod Kongen fra;
Oluff ligger i boncken siug,
Saa saare ilde hand maa.
Og saar er min Haand aff den Brynie.

16.

Oc det var Hellede Hogen Kongen,
Hand ganger for Oluff at stande:
Hure da liber dig Oluff Anfindssøn,
Oc hure gaar dig i Haande.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

17.

Jeg har saa ont i Bryste min,
Mig tyckis mit Hjerte monne suide:
Den gode Gud som alting haffuer skabt,
Hand giffue denne Nat maa lide.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

18.

De vogede offuer Oluff Anfindssøn,
Oc vel uti Netter tho:
Men det vaar Hellede Hogen Koning,
Sin bane monne hand der faa.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

19.

Oc det vaar Oluff Anfindssøn,
Hand gaff der op sin Aand:
Det vaar Hellede Hogen Koning,
Holt hannem Vorliuff i Haand.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

20.

Da harmede hand sig Konning Hogen mest,
Sin Søn kunde hand ey lade;
Hand fick sot oc siug hand bleff,
Hans Raad de bleffue uglade.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

21.

Nu haffue i vunden baade Seyr oc Priss,
Oc disse fremmede Lande:
Skulde i her døe oc gange off fra,
Saa ilde gick off i Haande.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

22.

Min tid er kommen, jeg kand icke vige,
Mit Testament i skriffue:
J holde det fast alt effter min død,
Hvad ieg enhuer vil giffue.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

23.

Min Søn Kong Magnus jeg raabe vil,
Hand haffuer Guds Low for Oyne:
Hand elske Dom oc Retfærdighed,
Saa vel skal den hannem rønne.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

24.

Prester oc Encker skal hand forsvare,
Saa bliffuer hand Koning lenge:
En Fredløss Mand hand giffue ey Fred
Oc Tiuffuen lade hand ophenge.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

25.

En Bøn vil ieg ud aff eder bede,
Den anden vil jeg tigge;

I lade mig leggis i Mariæ Kircke.
Som Kongerne pleye at ligge.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

26.

Der kom Bud for Bergen ind,
Oc ingen Mand det kiende:
Død vaar den ædle Koning Hogen,
Hand vaar St. Oluffs Frende.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

27.

Paa Ørkens døde den Koning god,
En Leffuerdag monne det være:
Nest effter St. Luciæ Dag forvist,
De miste deres Koning oc Herre.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

28.

Fra Kirckevog lagde de ut met Skib,
Til Bergen monne de seyle:
Der bleff undfangen den Herris Lig,
Som hand begerede at huile.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

29.

Hand vaar en Koning fredger oc bold
Som mand veedaff at sige:
Der findes ey mange paa denne dag
Met rette kunde være hans lige.
Oc saar er min Haand aff den Brynie.

Fra en Pige til hendes Elsker paa Bryllupsdagen.

Min Elskede! at tolke dig
Hvor kjer du er din Piges Hjerte,
Hvor jeg blev stolt og lykkelig
Den Dag, da mig dit Øie lærte,
Jeg elsket var — og hvor min Sjæl,
I Fremtids Mørke Lys opdager;
Fordi Gud vilde mig saa vel,
Jeg fandt en ædel, klog Ledsager,
Det kan jeg ei, ei Ord formaae
Mit fulde Hjerte at udtrykke;
Men Elskte! du jo veed, du saae,
Du var mig Alt, mit Haab og Lykke.
Dog, blandet Følelse i Dag
Mig byder, til min Elsker skrive: —
Fandt du din ømme Pige svag,
Du hende kjerlig vil tilgive —
Vi nærme os til Timen hen,
Som os til fælles Skjebne binder,
Med Længsel seer jeg glad mod den,
Og dog, jeg mig saa bange finder:
Stor er den Bane, for mig staaer,
I Dag jeg paa dens Fjed indtræder,
Gud ene veed, om jeg formaaer,
At gaae den frem med Mod til Hæder,
Om dette Hjerte, varmt for dig,
For nye Pligter, som mig kalde,
Skal stedse staae urokkelig,
Hvordan vor Skjebnes Lod vil falde?
Dog — at med dig jeg bunden er,
Det skal mig Mod og Styrke give,
Om Malurtkalken den mig bær,
Død tunge Sorger blive mine;
O! ved dit Mod, jeg lettelig
Skal kjekt mod Livets Sorger stride;
Thi det er skjønt at ligne dig,
Og trygt at vandre ved din Side! —
Med Elskerblik du før mig saae,
Men Elskerblikket snart forsvinder!
Som Mand, du Feil opdage maae,
Dem Mænd opdage let hos Qvinder;
Men, dræbe de din Kjerlighed,
De og min Rolighed vil dræbe;
Vent, Bedste! ei Fuldkommenhed,
Men vent, jeg efter den vil stræbe,
Vent, at jeg i dit Øie vil
Dit Ønske see, og det udføre;
Mit Hjertes og dit Bifalds Smiil
Skal da mit Liv lyksaliggjøre. —
Min Elskede! du skue her,
Hvad kjerlig Sorg min Sjel fornemmer;
Ei Ahnelse, ei Skræk det er,
Min elskovsfyldte Barm indklemmer.
Nei! jeg er glad, snart er du min,
Jeg Vee og Vel med dig skal bære;
Men frygter ømt, at jeg som din,
Skal mindre, end du haabed', være. —
Alt seer jeg Præsten, ham, hvis Haand
Til Konepligter mig indvier,
O! signe Gud det kjere Baand,
Som mig ved Pagtens Løvte bier!
O Elskte! længe lykkelig,
Os huuslig Glædes Fryd omgive!
O! maatte hver en Pligt mig blive
Saa let, som den, at elske dig.

Mad. M. S. Buchholm.

Fra en anden Pige paa Bryllupsdagen.

Nu, Gud skee Lov! jeg slipper ud
Fra den formaningsfulde Moder,
Ei meer skal lystre hendes Bud,
Kan leve efter egne Nober;
Du veed, min Søbeste! jeg har
Alt nogle Tusinde i Eie;
Ei du, ei jeg vil være Nar,
Og karg hver mindste Skilling veie. —
Fra nu vort Liv begynde skal;
Thi før — hvor levede har jeg, Arme?
Sex Gange kun jeg var paa Bal
Det hele Aar — Gud sig forbarme!
Concert, Comedier, hun kun
Høist sjelden vilde mig tillade,
Og heel gudfrygtig, siger hun:
At Djevlens Spil er Maskerade.
Jeg er saa kjed af kloge Snak
Om Huuslighed — Ja! de Moraler
Er' gode nok for fattigt Pak,
Men ei for den, ti tusind Daler
Til Bedste har — hør, veed du hvad,
Jeg ingenlunde mig befatter
Med Husets Sysler, eller Mad,
Det vilde kun opvække Latter,
At see mig, som to Hænder har,
Dem, man har sagt, var englehvide,
At søle om i Potter, Kar,
Og Dagen nedrig at henslide;
Til slige Ting du mig ei tog,
Du svor jo tidt, du vilde bære
Paa Hænder mig, du mig bedrog,
Hvis du mig ei vil kjerlig være.
Naar jeg Forlystelser og Stads
Kun faaer, som andre rige Fruer,
Vort Liv skal blive evig Spas,
Vi leve skal som Turteldruer.
Jeg haaber, du dig Umag gjør,
At Pynten er i Dag udkaaret;
Fy! det var Skam, om Nogen før,
Som Brudgom, bedre Stads har baaret;
Jeg døde strax! men jeg jo veed,
Du ei paa første Glædens Dagen
Din Elskede vil trykke ned,
Og at du har Forstand paa Smagen.
Mig skal du som en Dronning see,
Med Hanekam og Slæbekjole;
Det paa din Brud skal ei sig tee,
Hun gik i gamle Moders Skole.
Kom snart! med Sang og Munterhed
Modtager dig din Piges Stemme;
Forhast dig dog ei, hvis derved
Du noget af din Pynt skal glemme.

Mad. M. S. Buchholm.

Af Lulu.

Naar Møen bliver Kone, ha, ha, ha!
Hun bær en Rosenkrone, ja, ja, ja!
Saa bryster hun sig;
Saa ryster hun sig;
Ei! — hvor blev Rosen af?

Naar Møen bliver Kone, ha, ha, ha!
Hun faaer saa sød en Tone, ja, ja, ja!
Saa skjælder hun lidt,
Saa smælder hun lidt;
Hvor — blev det Søde af?

Naar Møen bliver Kone, ha, ha, ha!
Hun deler Mandens Throne, ja, ja, ja!
Saa trykker hun lidt;
Saa rykker hun lidt;
Ei! — hvor blev Manden af?

C. S. Güntelberg.

Dansk Tranquebar-Vise

med mesopotamisk Omqvæd.

Jeg lever, rolig og munter, her
Saa luunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukken er,
Og nysens lod jeg min Pibe tænde;
Og naar jeg drikker, og naar jeg smøger,
Jeg kjæk med Skjebnens Orkaner spøger —
Ski-ol-ski-dol!

Og hvorfor skulde jeg plage mig
Med sorte Griller og mørke Tanker?
Vor Verden er, som man taer den sig;
Jeg Roser mellem dens Torne sanker!

Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,
Staae begge blandte fra Syd til Norden —
Skio-po-dol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
En tyve, tredive, hundred Mile
Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
Og kan i Aften derhen ei ile,
Om mine Been var end nok saa lange
Som Laffers øgede tusind Gange —
Po-dolski-o!

Men, naar jeg undtager denne Torn,
Saa seer jeg heller ei mange flere;
Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
Min Sjæl i Griller skal ei krepere!
Vort Livs Kattun overalt er broget,
Og, hvor man lever, man savner Noget —
Do-skio-po!

Hvad man hist, som man her ei har?
Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
Jeg dette Savn mig saa nær ei taer —
Og hvad er Smør mod Philosophien?
Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
Og ene dertil blev Mad os givet —
Emme-ba-si!

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
I Haletippen af den Bjørnlille,
Hvorom mig sagde min salig Faer,
At den for Danske staaer altid stille;
Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
Den løb, som andre, vel ogsaa gjerne —
Op-emma-ba!

Man har for Resten Musik og Sang:
Jeg troer, man kalder det Operetter;
Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang
Og er i Dudelbum-Troen Kjætter,
For mig maa Pokker tae Trille Tralle,
Daleidi lari, daleidi ralle,
Klemme-ba-si!

Den Flok af Skjønne, man finder der,
Jeg her ei heller saa blodig savner;
Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
Jeg skyer og frygter som selve Fanden —
Ba-o-pa!

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
Naar ene Dig jeg kun have kan,
Tilbedte, himmelske Caroline!
Saa har jeg nok, og for andre Smukke
Jeg ingentid, som en Nar skal sukke —
Sio-po-do!

Ski-olski, dolski, o-podol-ski!
Podolski-o-sio, podol, skio:
Basiopo, dolski-o-basi!
Op emmebasi o podol skio!
Lemme basio podolski, lemme,
Klemme basio podolski, klemme —
Ba-sio-po!

Baggesen.

Måltidssång.

Mel. Fredmans Sånger Nr. 21.

Så lunka vi så småningom
Från Bacchi buller och tumult,
När döden ropar: Granne! kom,
Dit timglas är nu fullt.
Du, Gubbe, fäll din krycka ner,
Och du, du Yngling, lyd min lag:
Den skönsta Nymph, som åt dig ler,
Inunder armen tag.
Tycker du, at graven är för djup,
Nå välan! så tag dig då en sup,
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

Du, vid din remmare och präss,
Rödbrusig och met hatt på sned
Snart skrider fram din likprocess
Inågra svarta led;
Och du, som pratar där så stort
Med band og stjernor på din rock!
Ren snickarn kistan färdig gjort,
Och hyslar på dess lock.
Tycker du &c.

Säg, är du nöjd? min granne, säg!
Så prisa verlden nu til slut;
Om vi ha en och samme väg.
Så följoms åt; drick ut!
Men först med vinet rödt och hvitt,
För vår Värdinna bugom oss,
Och halkom sen i grafven fritt,
Vid aftonstjernans bloss.
Tycker du &c.

Bellman.

Greffue Gert aff Holsteen bliffuer slagen aff Herr Niels Jepsson udi Randers.

Efter Kong Erik Mendueds Død, kom hans Broder Christofer til Kongeligt Regiment, dog met ulige lycke oc fremgang. Thi hand udi sin tid haffuer for sin Halffbroders Greffue Johans aff Vagerland skyld, førd sig udi en obenbare Feyde met Greffue Gert af Holsteen, oc nogle andre Førster, som hulde paa Greffuens Haand. Huilcken langvarige Krig vaar baade hannem selff, oc hans Børn oc ganske Riget meget skadelig og forderffuelig. Oc den gode Herre Greffue Gert selff, spand icke helder Silcke der ved, satte sig i en stor bondløss Gield oc loed paa det siste Liffuet i Løbet, som denne Vise formelder. Thi der Koning Christofer met tuende sine Sønner vaar hendød oc Riget stod Kongeløst fast udi Ni samfelde Aar, giorde det Danske indfødde Ridderskaff huer sit Beste, at uddriffue fra sig disse skadelige fremmede Giester, som vaare for vel vaand til at hente Bytte her udaff Landet ind i Holsten. Blandt andre haffuer denne ærlige Danske Heldt oc Velbyrdige Ridder, Herr Niels Jepsson sat sig op imod Greffue Gert, der hand ha hand kom ind udi Jutland, Anno Domino 1340, Ellefue tusinde mand sterck, og lagde sig udi Randers, saa gaat som mit udi Landet, oc lod brende oc røffue alleuegne omkring sig. Herr Niels er selff udi egen Person dragen til hannem, oc der de icke ere vorden eens met huer andre om dagtingen, haffuer hand redeligen undsagdt hannem oc dermet offuerilet hannem og slaget hannem ihiel udi Randers den 1 April, Anno Domino 1340. Denne Greffue Gert kalldis Gerardus Calvus, det er den Kullede Greffue, fordi hand vaar noget skinskallet, ꝛc.

1.

Greffuen drog i Danmarck ind,
Hannem fulde saa faur en Skare:
Fire Bannere oc fire oc tiue.
Huo torde imod hannem fare.

2.

Greffue Gert hand vilde Randers ride
Oc hib lod han sig raade:
Det vaar hannem for langen tid spaad,
Hand skulde sit Liff der lade.

3.

Icke vilde hand lade det bliffue fordi,
Hannem lystede det at friste;
Riddere Suenne, Bønder og Boinænd,
Dennem vilde hand hiemme gieste.

4.

Greffuen sende Niels Ebbisson bud,
At hand skulde til hannem ride;
Hand sagde hannem Fred oc Fredlighed til,
Saa tryg skulde være den Leide.

5.

Greffuen hand mødte Niels Ebbisson,
Norden ved Randers Strande:
I være velkommen Niels Ebbisson,
Oc hure gaar eder i haande.

6.

Greffuen racte Niels Ebbisson Haand,
Dermet de taledis sammen:
Saa libet da vaar der Skemt iblant,
Oc end fast mindre gammen.

7.

Hør du kiære Niels Ebbisson,
Du være vel kommen her:
Hure staar Hoffuen i Nørre Jutland,
Huad er for Tidende der.

8.

Hure lide dine Frender oc Maffue saa rige,
Dertil din Hiertens kjære:
Huad helder ville i fecte met mig,
Eller Fred aff mig begere.

9.

Vel staar Hoffuen i Nørre Jutland,
Huer Mand er trøst og fro:
Kommer i Herre met Feide og Fred,
Huad skulle wi lide paa.

10.

End haffuer jeg nu i Nørre Jutland,
Baade Frender oc rige Maffue:
Eders Naade de skulle til rede være,
Ville i det aff dem haffue.

11.

Niels Ebbisson du est en kaanstig Mand
Oc der til est du from:
Huor du kand icke den rette Vey dræbe,
Du rider saa langt der om.

12.

Hør du Herr Niels Ebbisson,
Vilt du mit ærende bort ride:
Hure mange Suenne haffuer du met dig,
Som du tør vel paa lide.

13.

End haffuer ieg blant Juderne hin faste,
Baade Ven oc dertil Frende:
Saa giærne da skulle de følge met,
Oc mod deres Fiender stande.

14.

Alt haffuer ieg Trebive Svenne med mig,
Saadanne som de nu ere:
Huad helder de ere flere eller færre,
Jeg haffuer dem alle lige kiære.

15.

Oc haffuer du Trebuie Karle met dig,
Da er det vel til maade:
I gaar holt du i Herr Bugges Gaard,
Met hundrede Heste i Plade.

16.

Niels Ebbisøn suarede saa offuerbrat,
Han trinde en foed tilbage:
Oc er det enten Ridder eller Suend,
Som mig den Løgn paa sagde.

17.

Oc er det enten Mand eller Quinde,
Mig det tør sige til:
Jeg skal aldrig vige for hannem en foed,
Førre ieg fanger suaret der til.

18.

Hør du kiære Herr Niels Ebbisøn,
Wi ville derom ey tale:
Du ride hen til Herr Bugge din ven,
Om hand vil Troskab holde.

19.

Skal ieg eders ærinde fare her fra,
Oc til Herr Bugge hen ride:
Huad skal jeg hannem paa eders vegne,
Det lade i mig først vide.

20.

Herr Bugge hand haffuer mig lenge undsagd,
Oc saa hin unge Poffuel Glob;
Herr Anders Frost er en aff dem,
Oc fremmerst udi eders Hob.

21.

Oc selff haffuer du Niels Ebbissøn,
Nogle Hoffmend ride hoss dig:
Oc de haffue været udi mit Brød,
Oc ere nu rømte fra mig.

22.

Først er hand hin unge Eske Frost,
Oc saa hans Brødre to.
Foruden min ja, foruden min Minde,
De aff min Tieneste drog.

23.

End flere jeg haffuer til Wilie gjort,
Dog de mig nu forsmaa:
I liude fast paa Herr Buggis Raad,
I see hure det vil gaa.

24.

Herr Buggis Raad veed ieg icke aff,
Huad hand vil lade eller giøre:
Anders Frost haffuer været eders Tiener trô,
I skulle icke andet spøre.

25.

Herr Anders Frost den buelig Mand,
Forsuarer saa vel sin ære:
Wilde hand aff eder Orloff haffue,
Hui vilde i hannem det veire.

26.

Det haffuer været Sæd i Dannemarck.
I tør det icke saa klage:
At huilcken Suend som icke vil tiene,
Da maa hand Orloff tage.

27.

Oc der er ingen tilsammen viet,
Uden Munken oc hans Kappe;
Hoffmand rider oc Hoffmand bier,
Huor hand kan tiene til tacke.

28.

Det da suarede hannem Greffue Herr Gert,
Hannem lystet det icke at høre;
Ingen maa fra sin Herre bort fare,
Naar hand lyster hannem at føre.

29.

Hør du det kiære Niels Ebbissøn,
Du snacker alt for lenge:
Enten skal du aff Danmarck rømme,
Eller ieg skal lade dig henge.

30.

Fredlig est du hid kommen til mig,
Fredlig maa du hen ride:
Loed jeg det icke alt for min Tro,
Du skulde faa andet at vide.

31.
En Førstelig Leyde haffue i mig giffuen,
Om ieg den ellers maa nyde;
Haffue i Greffue Gert noget ondt i Sinde,
Det kand eder selff fortryde.

32.
Tiffue maa i udi Galgen lade henge,
Baade for Ravn oc Ørn:
Saa lettelig ieg ud aff Dannemarck
Ey rømmer fra Hustru oc Børn.

33.
Men skal ieg rømme aff Fæderne Land bort,
Fra Hustru oc fra Børn saa smaa;
Uselig skulle i vist sige der aff,
At i mig nogen tid saae.

34.
Rider du bort Niels Ebbissen,
Jeg vil dig ingenlunde høre:
Eller ieg bryder min Brynie paa dig,
Som ieg tør fuld vel giøre.

35.
Aldrig saa nogen mig end saa red,
Jeg torde jo fuld vel skelfue:
Høre i Greffue Gert, i see vel til,
Oc Mandelige vocte sig selff.

36.
Du snacker mig meget til meen oc mod,
Niels Ebbissøn effter din Vilie:
Til i Morgen est du fredlig for mig,
Til Solen ganger til huile.

37.
Denne Dag oc saa den anden til quelde,
Dem maa du haffue til frist:
Er ieg en egte Greffuis Søn,
Jeg bliffuer saa snart din gest.

38.
Greffue Gert i er en hastig Mand,
Der til en Herre saa from:
Huor i met mact kunde icke komme frem,
J ride en anden Vey om.

39.
Bort reed Herr Niels Ebbissøn,
Slog op met huiden Haand:
Greffue Gert i lade eder mindis vel,
Saa snart kommer ieg igien.

40.
Niels Ebbissøn reed at Veien frem,
Hand hug sin Hest met Spore:
Oc effter holdt Greffuen oc alle hans Mend,
Oc ingen hannem følge torde.

41.
Saa reed hand bort met snaren Ferd,
Kom hiem udi sin Gaard:
Han klagde sig for sin væne Hustru,
Spurde hende om beste raad.

42.
Hil side i kiæriste Moder min,
Oc huad giffue i for raad;
Greffuen vil mig aff Landet uddriffue,
Hand undsagde mig i gaar.

43.
Tuende kaar lagde hand mig for uden skemt,
Den Tredie vaar icke god:
Jeg skulde hannem suerie eller rømme aff Land,
Eller hengis hans Ord saa stod.

44.
Huad raad kand jeg optencke eller giffue,
Jeg er en blysom Quinde:
De verste raad de bliffue eder best,
Kunde i dem ellers paafinde.

45.
De verste raad de ere nu best,
Kunde wi dem ellers paafinde:
Enten den Greffue ihiel at slaa,
Eller Husit offuer hannem brende.

46.
J lade eders Heste til Smedie skicke,
Oc lade dem der beslaa,
Alle de Hager dem vende i frem,
Eders spor ingen kiende maa.

47.
Alle de Hager de vende i ind,
Paa sporet kand ingen eder kiende:
J lade det aldrig nogen mand vide,
J lærde det aff en Quinde.

48.
J æde og dricke mine Danas Suenne,
Huer giør sig fro oc glad:
Naar denne Nat forgangen er,
Da fange wi Dagen i Stad.

49.

I kommer Dagen førend Solen skin,
Saa faa wi Tidende ny:
Huilcken Suend sin Herre er fast oc tro,
Hand maa icke fra hannem fly.

50.

Op da stode de Hoffmend saa trøste,
De toge der Tieneste paa ny:
For uden Niels Ebbissøns Søster Søn,
Hand vilde da fra hannem fly.

51.

De Hofmend sore saa høy en eed,
De vilde opsette deris Liff:
Oc ride met hannem saa dristelig frem,
Huor hand vilde yppe den Kiff.

52.

Saa rede de dem til Fruerlund,
Der binde de deris Heste:
Saa ginge de dem i Randers By,
Den kullede Greffue at giæste.

53.

Det vaar Herr Niels Ebbissøn,
Hand kom til Randers Bro;
Huilcken Suend, som icke vil følge met
Hand tage sin Orloff nu.

54.

Frem da gick hand liden Suend Trøst,
Hand trode hannem aller best:
Min Herre i giffue mig Orloff paa Stand:
Oc der til Sabel oc Hest.

55.

Han begerede Orloff oc fick,
Der til baade Sabel oc Hest:
Den samme dag førend Afften kom,
Han tiente sin Herre best.

56.

Niels Ebbissøn selff til Dørren reed,
Som hand fick da i Sinde:
Hand støbte derpaa met skarpen Spiud,
Som Greffuen selff vaar inde.

57.

I stande op Herre aff Søffn saa brat,
I lade mig til Eder ind;
Eders kiære Broder Greffue Hinrich,
Hand haffuer mig til eder send.

58.

Est du hid send aff Broder min,
Du lad dig icke forlange:
Møde mig i Morgen udi Closter Kircke,
Mellem Messe oc Ottesang.

59.

I lade eders Dreng til Dørren gaa,
Tage Breffuet, som eder er send:
Oc nu er Ribe saa hart belagd,
Oc Colding den er brend.

60.

Ribe er bestaaldet end saa hart,
Colding oc Vedel er brend:
Det vil ieg for Sanden sige,
Niels Ebbissøn hand er hengd.

61.

Oc er det sanden du siger for mig,
Da ere de Tidende gode:
Du skalt holdis i ære oc act,
Saa lenge wi lefue baade.

62.

I lade nu op i tøffue for lenge,
I lade det Bud indgaa:
Seyer er vunden oc Landet er tuingd,
Er det som hand siger fra.

63.

Greffuen han ud aff Vindnet saae,
Han saae de blancke Spiude:
Saa usel ieg til Danmarck kom,
Niels Ebbissøn holder der ude.

64.

De støtte paa Dørren med Skiold og Spiud,
De Nagler ginge all i stycke;
Est du herinde du kullede Greffue,
En Skaal wi dig til dricke.

65.

Du sidde her ned Niels Ebbesøn,
Wi ville oss bedre forlige:
Sende wi Bud effter Hertug Hinrich,
Oc saa Herr Claus Krumedigej

66.

Icke da sagde du saa igaar,
Alt ud ved Randers Strand:
Du vilde da enten lade mig henge,
Eller jeg skulde rømme aff Land.

67.

Det suarede Greffuens liden smaa Dreng,
Hand vaar Niels Ebbissøns Frende:
Lader du dig met Ord saa gecke,
Huer Mand da bliffue i skende.

68.

Oc det da melte den sorte Suend,
Forbi hand vaar icke huid:
Wi legge nu ned denne lange tale,
Wi lade de Suerde bide.

69.

Icke haffuer ieg Slotte eller faste Borge,
At giemme saa rig en Fange;
I spare nu icke de skarpe Suerde,
Saa fast i lade dem gange.

70.

Saa toge de den haarde Boghalff,
Udi sine gule Lock:
Saa hugge de hannem sit Hoffuit fra,
Alt offuer den Senge stock.

71.

Den tid at Greffuen vaar slagen ihiel,
Oc da sloge de paa Tromme:
Det vaar Herr Niels Ebbissøn,
Hand vilde aff Byen gange.

72.

Hand hastede strax af Byen ud,
Hand torde ey lenger bie:
Der mødte hannem Herr Offue Halff,
Hand vilde hannem det forbiude.

73.

Oc hør du det Herr Offue Halff,
Du giør mig ingen skade:
Du est min Suoger huld oc tro,
Du maa oss fare lade.

74.

Fuld vel veed jeg vort Svogerskaff,
Saa nær som det monne være:
Men du haffuer slagen min Herre ihiel,
Jeg lader dig icke fare.

75.

Faaret breger oc Gaasen keger,
Oc Hanen gal paa Halde:
Herr Offue Halff bleff Beyen trang,
Ad de Holster monne hand kalde.

76.

Hand kunde de Danske ey lenger bestaa,
Ad de Holster monne hand kalde:
Greffuen bleff om Dagen slagen,
At icke om Natten met alle.

77.

Saa droge de ud deris gode Suerd,
Niels Ebbissøn vilde icke vige:
Herr Offue Halff hand Hoffuedet fra hug,
Saa lagde de det tillige.

78.

Niels Ebbissøn kom til Randers Bro,
Der vancket saa gode hug:
Der fant hand da hin liden Suend Trøst,
Som førre Orloff tog.

79.

Niels Ebbissøn gaar offuer Randers Bro,
De Holster effter ham haste:
Effter gaar hand da hin liden Suend Trøst,
Oc Broen hand effter hannem kaste.

80.

Tack haffue Niels Ebbissøns Syster søn,
Hand vaar sin Morbroder tro:
Hand kaste i Fiorden de Fieller saa brat,
De Holster funde ingen Bro.

81.

Niels Ebbissøn geste sig en Kierling,
Hun haffde ickon to Leff;
Den ene gaff hun Niels Ebbesøn,
Han slog den kullede Greffue.

82.

Gud bevare din Siel Niels Ebbissøn,
Du vaarst en Dansker Heldt;
Saa giærne haffde du dit Fæderne Land
Ved fremmede Gester skildt.

83.

Christ signe oc huer god Danesuend,
Som baade met Mund oc Haand:
Uden Skemt oc Tant med flid oc Tro,
Vil tiene sit Fæderne Land.

Koen.

(Efter Bürger.)

Mo'r Elsebeth græd paa den sidste Bid Brød
Af Sorg hun den ikke gad smage.
En Lykkelig kjender kun lidt til den Nød,
Som Enker saa ofte kan nage.

„Nu har da den tungeste Skjæbne jeg frist'!
Hvad har jeg, naar du er fortæret?" —
Thi, ak! hun sit Eet og sit Alt haver mist'
I Koen, som hende ernæred.

Med Klokkelyd kom nu de andre, som før,
Fra Marken, naar Dagen fik Ende.
Men ingen der standsed ved Elsebeths Dør,
Og ingen der brøndted ad hende.

Som Glutten, der vænnes fra Moderens Bryst,
Saa ynkelig klynker og sukker,
Sit Tab hun begræder med klagelig Røst,
Og Praasen med Taarer hun slukker.

Sit fattige Sengested søger hun til.
Fortvivlelsen hardt hende klemmer.
Paa Sandser og Samling bedøvet og vild,
Forkommet paa Krop og paa Lemmer.

Udmattet af ængstende Drømme hun laa,
Ak! ingen sund Søvn hende styrked.
Hver Time, hun hørte sit Stue-Uhr slaa,
Af Skræk foer hun sammen i Mørket.

Men aarle sit Tab hun sig kalder i Hu,
Da Hyrden hun hører at tude.
„Ak! hvad skulde jeg sidde op efter nu?"
Saa sank hun med Graad paa sin Pude.

Før vaagned hun glad ved hans Horn, for med Tak
At lovsynge Godhedens Fader.
Nu gik hun saa bittert i Rette med — ak!
Med ham, som er Enkernes Fader!

Da dundred for Øret et Drøn, som en Steen
Paa Øret og Hjertet var falden.
Et Gys hende foer gjennem Marv, gjennem Been —
Hun hørte en Brølen i Stalden.

„O Himmel! tilgiv! Jeg forsyndet mig har...
Og tugt ei min Svaghed i Vrede!" —
Til Straf for det syndige Mismod der var
Et Gjenfærd — saa tro'r hun — tilrede.

Men knap havde Drønet sig tabt, saa der sang
En Gjenlyd kun for hendes Øre,
Før atter fra Stalden, med stærkere Klang,
Et lydeligt Brøl hun kan høre.

„Barmhjertige Himmel: o skjenk mig din Fred!
Og nedstyrt den Onde med Lynet!"
Hun putter sit Hoved i Dynerne ned,
Saa Hørelsen svinder med Synet.

Der laa hun i Sved og i Angest saa svar,
Og Hjertet det slog som en Hammer.
Da skraldede det tredie Brøl, som det var
Ved Sengen midt i hendes Kammer.

Nu sprang hun af Leiet i vildeste Skræk,
Og opstødte Vinduets Skaader.
Da straaler alt Morgenen. Mørket er væk,
Dets Rædsel ei længere raader.

Hun først nu det hellige Kors monne slaa:
„Gud hjælpe mig naadelig, Amen!"
Da vover saa smaat hun til Stalden at gaa —
Og samler alt Modet tilsammen.

— Guds Under! her vender en Ko hende blank
Og glisende glat som et Fløiel,
Den stjernede Pande —! Af Haanden da sank
Paa Elsebeth Staldbørens Nøgel.

Friskduftende Kløver i Krybben der laa,
Og Hø til dens Foder i Stalden;
Saa straalende hvid hun en Malkespand saae
Som Sneen, der nylig er falden.

En Strimmel Papir med en Paaskrift der var
Om Hornet paa Koen omvundet:
„Til Trøst for den gode Mo'r Elsebeth har
N. N. mig paa dette Sted bundet.

Gud havde ham skjenket, den Fattiges Nød
At kjende, at fatte, og ære;
Gud havde ham skjenket det daglige Brød,
Det kunde ei ene han tære.

Mig bæres det for, at mig Gud har udseet
Til det, som er ædelt, at prise.
See, derfor jeg synger, hvad smukt der er skeet,
I simpel og eenfoldig Vise.

En Murer engang har mig dette fortalt:
„Og sandt var det Alt tilsammen!" —
Gud gjøre den unævnte Ædling betalt!
Det beder jeg hjertelig, Amen!

Chr. Thaarup.

Aftenphantasier.

Sol, hvor ruller Du hen?
Gaaer Du til din natlige Bolig?
Vil Du nu slumre igjen?
Er Dagens Møie da endt?
Ja Du smiler saa blid —
Med Livets Sysler fortrolig
Leer Du ved Hvilens Tid
Af mørke Sorger ukjendt.

Hist fra østlige Land
Du kom med din mægtige Lue,
Fra Horizontens Rand
Steg Du vældigen frem,
Saae paa den halve Jord
Og skrev din evige Bue,
Vandrede herlig og stor
Hen mod det vestlige Hjem.

Sol, hvad saae Du idag
Paa din høie straalende Vandring?
Hørte Du Kampenes Brag
I Græcias skiønbede Lund?
Saae Du Bødlernes Fald?
Saae Du Krigslykkens Forandring?
Lindred' Du Brødrenes Qval
I sorte Rædselers Stund?

Taus paa din evige Gang
Du saae Myriadernes Vrimmel,
Hørte de Glades Sang,
Hørte de Sørgendes Graad;
Men det rørte Dig ei,
Din Glands fra den lyseblaa Himmel
Smilte paa Niddingens Vei
Og den Retfærdiges Daad.

Siig mig, Sol, hvad Du saae
Alt for Aartusinder siden,
Da fra dit Azurblaa
Du skuede Jordklodens Gang?
Saae Du da end som nu
Slægter at vexle med Tiden?
Spired' i Menneskets Hu
Sorger, Mismod og Trang?

Naar i Skumringens Stund
Engenes Taage sig hæve,
Fra den dampende Grund
Utalte Dugdraaber flye,
Menneskelivet vi see —
Talløse Aander fremsvæve,
Leve, græde og lee,
Svinde bag natlige Sky.

Enkeltes Syssel og Færd
Blandt Jorderigs talløse Slægter,
Heltens seirende Sværd,
Lærdoms snilde Bedrift,
Ere svundne paa Jord;
Med Møie Granskeren mægter
Gjennem Oldtidens Flor
At læse fordunklede Skrift.

Visseligt skal dog engang
Døden, vor store Lærer,
Hæve vor aandlige Trang,
Vise os Jordlivets Tant;
Da skal den miskjendte Sjæl,
Hvem bleggule Avind vanærer,
Sol, naae dit lysende Væld,
Den evige Kjærligheds Pant!

End Du kaster et Skjær
Over de vestlige Byer,
Havet er Du saa nær,
Seer Du bruunøiede Mø?
Dog — Du tier og gaaer;
Bag purpurglødende Skyer
Seer jeg dit gyldne Spor
Dukke, svinde og døe.

Ak! der kommer hun jo
Hiin Dronning i Skyernes Rige;
Kan du ei slumre i Ro
Du Sorgens blege Symbol?
Tungt suser Aftenens Vind;
Hvad vil Du bedrøvede Pige?

Taarer staae paa din Kind
Og dryppe paa Lundens Viol!

Hvisker din sagte Røst
Til mig i Aftnens Stille?
„Graven er kun min Lyst
„Og Dugtaaren min Drik;
„Sanger, gaaer Du ei bort,
„Da kommer Midnatten silde
„Og gjennem Skyen fort
„Titter mit Dødningeblik."

Gaa da du blege Mø!
Rul hen over vestlige Hede!
Speil Dig i gyngende Sø!
Græd i dit askegraa Slør!
Seer Du en Pige blid
I Ligets snehvide Klæde,
Vink da Sangeren bid —
Kys ham huldt, naar han døer!

Siig, hvad mon det dog er
Som griber Sjælen med Længsel?
Følelsen er mig saa kjær;
Det er ei Tungsind, ei Fryd —
Ak! den veemodige Aand
Prøver at bryde sit Fængsel,
Tager Skjaldharpen i Haand,
Bæver ved Strængenes Lyd.

P. U. S. Schiøtt.

Gurre.

Musiken af Rung.

Hvor Nilen vander Ægypternes Jord,
I Afrikas brændende Lande,
Der mødtes to Fugle, de kom fra Nord,
De talte om Danmarks Strande.
„O! husker Du Sjølund, den deilige Øe,
„Hvor de vilde Skovduer kurre?
„De duftende Bøge, den stille Søe?
„Husker Du Gurre? —
„Ja der jeg bygged' en Sommerdag;"
Saa talte den lille Svale; —
„Jeg havde min Rede ved Bondens Tag,
„Jeg hørte ham synge og tale."
:,: Jeg troer der er skjønnest i Danmark! :,:

Ved Gurresøe laae Kong Valdemars Borg,
Den saae ham med Tovelille —
Den kjendte hans Lykke, den kjendte hans Sorg.
Ak! Trøstens Harpe hang stille.
Hans Glæde blev skriinlagt bag Kirkens Muur
Hvor de vilde Skovduer kurre!
Om Tovelille sang Guds Natur
Deiligst i Gurre!
Der havde de vandret hver lønlig Sti.
Naturen blev her til hende;
Hun kunde ei gaae en Blomst forbi,
Den sagde: „Kan Du mig kjende?"
:,: Jeg troer der er skjønnest i Danmark! :,:

Ved Gurresøe holdt Kong Valdemar Jagt,
Smukt Hornet lød gjennem Skoven;
Den stod i sin rigeste Sommerpragt,
Og Stjernerne funkled' foroven;
Da raabte Kongen saa lystelig,
Hvor de vilde Skovduer kurre:
„Lad Gud beholde sit Himmerig,
„Har jeg kun Gurre!
„Her er jo saa deiligt en Sommerdag,
„Men deiligst i Nattens Stille,
„Naar Stjernerne blinke, og Droslens Slag
„Fortæller om Toveliille!
:,: Jeg troer der er deiligst i Danmark. :,:

Angbåts Sång.

Sätt Maschinen i gång
Her Capten!
Helsning vi sända från tonernes verld;
Vänner på Stranden,
Som hvifta med handen:
Farväl på den gungande färd.

Se, hur Böljan i fören nu brusar!
Hör hur vinden i Seglena husar!
Jag flyver bort från min älskling der,
Men dess bild jag i mitt hjerta bär.

Kanskje faller en känslans tår —
Ack, dess mening jag väl förstår!
Troget som böljan kysser stranden
Ja! så vill jag älska,
Så jag ju älska får.

De som skulle sammen, komme dog sammen.

1.
Torkild hand er den gæveste svend,
Som sverdet kand bære ved side;
Og hver den dag der Østen dages,
Det lyster hannem at ride.
Saa felder hun lyden for hannem.

2.
Han rider sig saa aarle ud,
Som fuglen under øe;
Feste hand sig stolten Adeluds,
Hun er saa ven en Møe.
Saa felder hun lyden for hannem.

3.
Hand rider sig at bede dyyr,
Udi Her Laves have;
Lover hand stolten Adeluds,
Hand agter at vilde hende have.
Saa felder hun lyden for hannem.

4.
Der var hand i nætter,
Og der var hand i to;
Ingen mand det vidste,
Og ingen mand det fro.
Saa felder hun lyden for hannem.

5.
Ingen mand det vidste,
Og ingen mand det fro;
Foruden Adeludses tieniste møe,
Og dertil hans svenne to.
Saa felder hun lyden for hannem.

6.
Torkild tager Jomfruen i sin favn,
Hand taler til hende med gammen;
Det er stor ynk at skille dem ad,
Som gjerne vilde være tilsammen.
Saa felder hun lyden for hannem.

7.
Det svarede Adeludses tieniste-møe,
Hun kunde baade tugt og ære;
Torkild I vogter og varer eder vel,
I spilder ikke min Jomfrues ære.
Saa felder hun lyden for hannem.

8.
Svarede det Torkild Trundesen,
Hand ikke af hjertet lo;
Hør du Ellene lilde,
Du skalt det ikke troe.
Saa felder hun lyden for hannem.

9.
Torkild hand lader hende klæder skære,
Hvordanne hun vilde dem have;
Hver den søm, som der laa paa,
Lod hand med røde guld drage.
Saa felder hun lyden for hannem.

10.
Meldte det stolten Adeluds,
Der hun de klæder saae,
Christ signe alle de Skredere,
Som her lagde vind oppaa.
Saa felder hun lyden for hannem.

11.
Christ signe alle de Skredere,
Som der lagde vind oppaa;
Baade først og sidst Torkild Trundesen,
Som ald den kostning monne staa.
Saa felder hun lyden for hannem.

12.
Kongen hand lader en Herredag gjøre,
Med Ridder og raske Hovmænd;
Og ikke kom Torkild Trundesen
Før Herredagen havde ende.
Saa felder hun lyden for hannem.

13.
Det var om en Søndag,
Saa hellig vare de tide;
Det var Torkild Trundesen,
Hand lyster til Kongen at ride.
Saa felder hun lyden for hannem.

14.
Torkild hand kom der ridend i gaard,
Og fremmest for alle sine svenne;
Kongen hand spurde hannem selver ad,
Hvor haver du været saa lenge?
Saa felder hun lyden for hannem.

15.

Med min høg og med min hund,
Var jeg reden i grønnen lund;
Hvilken svend som dyvrene vil bede,
Hand skal end tøve en Stund.
Saa felder hun lyden for hannem.

16.

Du rider saa lenge at bede dyvr,
Udi Her Laves have,
Det samme dyvr du lyster at bede,
Det legger dit liv udi grave.
Saa felder hun lyden for hannem.

17.

Jeg skal saa dig andet at gjøre,
End bede de dyvr i have;
Du skalt fare til Island,
Alt med Her Esbern snare.
Saa felder hun lyden for hannem.

18.

Det svarede Torkild Trundesen,
Hand svared' sin Herre med ære;
Jeg haver saa ofte i Island været,
Jeg maatte end fløt hjemme være.
Saa felder hun lyden for hannem.

19.

Det var Danner Konning,
Hand slog sin haand imod bord;
Hand sad alt saa længe,
Og tænkte paa det ord.
Saa felder hun lyden for hannem.

20.

Her er vel de dig ynke,
Og ikke forglemme dig;
Hør det Torkild Trundesen,
Til Island skalt du for mig.
Saa felder hun lyden for hannem.

21.

Det var Torkild Trundesen,
Sit ord kunde hand vel vende;
I er min herre, jeg er eders svend,
I hvor I vil mig sende.
Saa felder hun lyden for hannem.

22.

Det var om en søndag,
Saa hellig da var den tid,
Torkild hand sende sin svend for sig,
Bad Præsten efter hannem bide.
Saa felder hun lyden for hannem.

23.

Det var Torkild Trundesen,
Bad sadle sin ganger med ære;
Hand rider til den samme kirke,
Hvor Adeluds monne være.
Saa felder hun lyden for hannem.

24.

Det var Torkild Trundesen,
Hand ganger ad Kirken ind;
Hilser hand Fruer og stolte Jomfruer,
Saa hæderlig hilser hand dem.
Saa felder hun lyden for hannem.

25.

Hand taler til Fruer og stolte Jomfruer,
Som hannem stod allernest;
Baade først og sidst stolten Adeluds,
Hand undte hende allerbest.
Saa felder hun lyden for hannem.

26.

Det var stolten Adeluds,
Hun spurde ad Moder sin;
Hvem da er det Sendinge bud,
Der skal til Island ride.
Saa felder hun lyden for hannem.

27.

Det svarede hendes kiere Moder,
Hun smilede under sit skind;
Det skal Torkild Trundesen,
Dend allerkiereste din.
Saa felder hun lyden for hannem.

28.

Jeg haver ikke mere med Torkild,
End med en anden unger svend;
Herre Gud lade mig leve dend dag,
At Torkild kommer glad igjen.
Saa felder hun lyden for hannem.

29.

Messen hun var sjungen,
Og folket det foer hiem;
Torkild og stolten Adeluds,
De gjorde deres tale saa lang.
Saa felder hun lyden for hannem.

30.

Hør du stolten Adeluds,
Du skalt hverken sørge eller kvide;
En liden stund ikke halv-lenge,
Vil jeg til Island ride.
Saa felder hun lyden for hannem.

31.

En stakked reise er snarlig endt,
Til Island at ride:
Dend tøkkes en stakked tiid at være lang,
Som baade skal sørge og qvide.
Saa felder hun lyden for hannem.

32.

Det var stolten Adeluds,
Fuldte Torkild til Ganger sin;
Der hun vendte tilbage igjen,
Da rand hende taare paa kind.
Saa felder hun lyden for hannem.

33.

Der var liden glæde,
De bøde hver andre gode nat;
Saa finge de bør hin blide,
De segled' til Island saa brat.
Saa felder hun lyden for hannem.

34.

Fire af sine svenne,
Tøg hand af landet med sig;
I andre skulde hiemme være,
At vogte min hiertens kiere,
Saa felder hun lyden for hannem.

35.

De vunde op deres silke-segl,
Under deres forgyldte raa;
Saa seglede de til Island,
Mindre end maaneder to.
Saa felder hun lyden for hannem.

36.

De vunde op deres silke-segl,
Dennem bleste baade vejr og vind;
Saa seglede de til Island,
Mindre end maaneder to.
Saa felder hun lyden for hannem.

37.

Vejret det bleste og skibene skred,
Og bølgerne legte for bord;
Stille sad Torkild Trundesen,
Han talede ikke et ord.
Saa felder hun lyden for hannem.

38.

Det var Esbern Snare,
Hand talede om den vind;
Ikke er her segled den sø, i dag,
At Torkild tør blegne om kind.
Saa felder hun lyden for hannem.

39.

Jeg vil segle en søe med dig,
Om tusind gylden at være;
Jeg vil bryde en stang med dig,
For alle jomfruers ære.
Saa felder hun lyden for hannem.

40.

Saa kaste de deres Anker,
Alt paa den hvide sand;
Torkild og Her Esbern Snare.
De trene der først paa land.
Saa felder hun lyden for hannem.

41.

Mit udi dend borrig gaard,
Da axlede de deres skind;
Og saa gaa de i højeloft
For Islands Konning ind.
Saa felder hun lyden for hannem.

42.

Hil sidder I Islands Konning,
Alt over eders brede bord;
Konningen udi Dannemark,
Haver sendt eder brev og ord.
Saa felder hun lyden for hannem.

43.

Det var Islands Konning,
Der hand udi brevet saae;
Saa tog hand ud en liden kniv,
Og skar dem udi stykker smaa.
Saa felder hun lyden for hannem.

44.

Det meldte Islands Konning,
Hannem kom der saa meget i hu;
Før haver mand hørt saa fattig en svend,
Haver faaet saa rig en Jomfru.
Saa felder hun lyden for hannem.

45.

Det svarede Torkild Trundesen,
Han stod Kongen allernest;
Ikke var brevet saa ilde skrevet,
At I maatte det jo have for læst.
Saa felder hun lyden for hannem.

46.

Hør du Torkild Trundesen,
Fuldvel kiender jeg dig;
Syv tønder af det hvide sølv,
Dem skattede din fader fra mig.
Saa felder hun lyden for hannem.

47.

Syv tønder af det hvide sølv,
Det skattede din fader fra mig,
Otte tønder af det røde guld,
Vil jeg ikke have for dig.
Saa felder hun lyden for hannem.

48.

Det svarede Torkild Trundesen,
Det meste der hand torde;
Fuld ilbet kand jeg volde deri,
Hvad som min fader giorde.
Saa felder hun lyden for hannem.

49.

Hør du Torkild Trundesen,
Haver du det ikke før hørt;
Det skal grisen gielde,
Det gamle sviin har gjort.
Saa felder hun lyden for hannem.

50.

Det svared Torkild Trundesen,
Det beste der hand kunde;
Op da voxer dend liden griis,
Med hvasse tænder i munde.
Saa felder hun lyden for hannem.

51.

Alle da finge de Kongens mend,
Orlov hiem at fare;
Foruden Torkild Trundesen,
Hand maatte der eene være.
Saa felder hun lyden for hannem.

52.

Alle Daner Kongens mænd
Fore hiem hver til sin møe;
Foruden Torkild Trundesen,
Hand skulde udi taarnet døe.
Saa felder hun lyden for hannem.

53.

Toge de Torkild Trundesen,
Lode hannem i taarnet ind;
Hand tænkte paa Fruer og stolte Jomfruer.
Og mest paa kiereste sin.
Saa felder hun lyden for hannem.

54.

Alle da stode de Danske hovmænd,
De saae ilde derved;
Toge de Torkild Trundesen,
Bunde hannem i taarnet ned.
Saa felder hun lyden for hannem.

55.

Det svarede Torkilds liden smaadreng,
Var klæd i kjortel rød;
Enten skal jeg følge Torkild hiem,
Eller jeg skal med hannem dø.
Saa felder hun lyden for hannem.

56.

Hør du nu Herr Esbern Snare,
En bøn saa beder jeg dig;
Siig stolten Adeluds tusind god nat,
Bed hende ej forglemme mig.
Saa felder hun lyden for hannem.

57.

Du bede hende dandse og kvede,
Og være baade glad og fro;
Jeg vil inden aar og dag,
Med hende bygge og bo.
Saa felder hun lyden for hannem.

58.

De vunde op deres silke segl,
Under deres forgyldte raa;
Saa seglede de til Dannemark,
Mindre end Maaneder to.
Saa felder hun lyden for hannem.

59.

Kaste de deres Anker,
Alt paa den hvide sand;
Det var Her Esbern snare,
Hand treen der først paa land.
Saa felder hun lyden for hannem.

60.

Det var Her Esbern snare,
Hand treen der først paa land;
Det var stolten Adeluds,
Hun rakte hannem hviden haand.
Saa felder hun lyden for hannem.

61.

Velkommen Her Esbern Snare,
Og vilt du sige mig,
Hvor liver Torkild Trundesen,
Af landet foer med dig.
Saa felder hun lyden for hannem.

62.

Torkild hand tienner udi Island,
Baade for guld og ære;
Hand sender eder tusinde god nat,
I er hans hiertens kiære.
Saa felder hun lyden for hannem.

63.

Hand bad eder hverken sørge eller kvide,
I skulde være baade glad og fro;
Hand vil inden aar og dag
Med eder bygge og bo.
Saa felder hun lyden for hannem.

64.

Da svarede stolten Adeluds,
Og hende rand taare paa kind;
Det raade Gud fader i himmerig,
At Torkild bliver nogen tid min.
Saa felder hun lyden for hannem.

65.

Det da svared' den liden smaa-dreng,
Var klæd i kjortel rød;
Torkild hand sidder udi Island,
I taarnet monne hand døe.
Saa felder hun lyden for hannem.

66.

Torkild hand sidder udi Island,
Alt inden saa haarde giemme;
Hand bad eder for dend øverste Gud,
I skulde hannem ikke forglemme.
Saa felder hun lyden for hannem.

67.

Er nu Torkild udi Island,
Alt udi taarnet sat;
Det vil jeg for sandingen sige,
At mig nyder hand det ad.
Saa felder hun lyden for hannem.

68.

Sidder nu Torkild Trundesen,
Alt inden saa haarde giemme;
Jeg vil mit Liv for Torkild vove,
Jeg vil hannem aldrig forglemme.
Saa felder hun lyden for hannem.

69.

Det var ikke derefter,
Maaneder uden to;
Det var Her Sti Jonsen,
Han dode for Synden aa.
Saa felder hun lyden for hannem.

70.

Det var Her Sti Jonsen,
Hand bad sadle sin hest;
Jeg vil ride mig op paa land,
Her Lave vil jeg gieste.
Saa felder hun lyden for hannem.

71.

Det var Her Stj Jonsen,
Hand kom der ridend' i gaard;
Ude stander Her Lave,
Hand var vel svøbt i maard.
Saa felder hun lyden for hannem.

72.

Hil stander du Her Lave,
Du est vel svøbt i skind;
Du giver mig stolten Adeluds,
Den kiereste dotter din.
Saa felder hun lyden for hannem.

73.

Det svarede Her Lave,
Hand var baade klog og snild;
Jeg vil spørge min dotter ad,
Om det er hendes villie.
Saa felder hun lyden for hannem.

74.

Hil sidder du stolten Adeluds,
Vel er dig du lever;
Dig beder Her Stj Jonsen,
Og hannem vil jeg dig give.
Saa felder hun lyden for hannem.

75.

Hil sidder du stolten Adeluds,
Vel er dig alle dine dage;
Dig beder Her Stj Jonsen,
Og hannem skalt du have.
Saa felder hun lyden for hannem.

76.

Det svarede stolten Adeluds,
Hun svor om Gud og mænd;
Det kom aldrig i min hu,
At jeg vil gifte mig end.
Saa felder hun lyden for hannem.

77.

Det svarede hendes kiere moder,
Og svarede hun da saa;
Dend svend han er i Island,
Der hendes hu ligger paa.
Saa felder hun lyden for hannem.

78.

Dend svend hand er i Island,
Der ald din hu ligger paa;
Var hand end nu af Island,
Du skalt ham aldrig faa.
Saa felder hun lyden for hannem.

79.

Jeg haver ikke meere med Torkild,
End med en anden unger-svend;
Herre Gud lad mig leve den dag,
At Torkild kommer glad igen.
Saa felder hun lyden for hannem.

80.

Det svarede Adeludsis tienneste-møe,
Og svarede hun dertil;
I giver ikke min Jomfru anden svend,
End hun selv have vil;
Saa felder hun lyden for hannem.

81.

Fuld snart da svared Her Lave,
Han var en Mand saa brat;
Fuld vel giver jeg min dotter bort,
Og spørg ikke min terne til raad.
Saa felder hun lyden for hannem.

82.

Aldrig finge de hendes villie,
Og aldrig sagde hun ja;
Drukke de deres bryllup,
Dend samme maaneds dag.
Saa felder hun lyden for hannem.

83.

Drukke de deres bryllup,
Alt baade med glæd' og gammen;
Adeluds og hendes tienneste-møe,
De vidste vel snildhed tilsammen.
Saa felder hun lyden for hannem.

84.

Det var silde om en aften,
Der de fulde bruden til seng;
Stolten Adeluds og hendes møe,
De giorde deres tale saa længe.
Saa felder hun lyden for hannem.

85.

Hør du Ellinelild,
Vilt du være brud for mig,
Alle de dage jeg leve maa,
Fuld vel skal jeg lønne dig.
Saa felder hun lyden for hannem.

86.

Det svarede Ellinelilde,
Hun svarede sin Jomfru med ære;
Gjerne vilde jeg det gjøre,
Hvad eder til villie kand være.
Saa felder hun lyden for hannem.

87.

Silde om den aften,
Da skikkede de det saa;
Ellinelild hun ganger til brude=huus
Og stolten Adeluds ganger derfra.
Saa felder hun lyden for hannem.

88.

Det var Her Stj Jonsen,
Hand klapped hende ved hviden kind;
Er jeg nu hend allerkieriste
I haver udi eders sind.
Saa felder hun lyden for hannem.

89.

Det var Ellinelilde,
Hun svarede sin Jomfrues ord;
Alt er I den allerkjereste,
Men jeg maa ikke Torkild faa.
Saa felder hun lyden for hannem.

90.

Jeg vil det aldrig forsvære,
At Torkild havde mig ej kier;
Men det vil jeg for sandingen sige,
Hand bød mig aldrig u=ære.
Saa felder hun lyden for hannem.

91.

Aarle om den morgen
Da skikkede de det saa;
Adeluds hun gik til brude=huus,
Og Ellin gik der fra.
Saa felder hun lyden for hannem.

92.

Aarle om den morgen,
Det første Dagen var lyvs,
Det var Danner Konning
Hand ganger til brude=huus;
Saa felder hun lyden for hannem.

93.

Jeg giver dig det hvide sølv,
Og saa det guld saa rød;
At du tiger kver Her Stj Jonsen
Om bruden var ikke møe.
Saa felder hun lyden for hannem.

94.

Jeg giver dig det hvide sølv,
Og saa det røde guldbaand;
Du tiger kver Her Stj Jonseu.
Om der var tvivel i blant.
Saa felder hun lyden for hannem.

95.

Have I selv eders hvide sølv
Og saa eders guld saa rød;
I gave mig stolten Adeluds,
Hun var saa ven en møe.
Saa felder hun lyden for hannem.

96.

Er det sandingen du siger for mig,
At Adeluds hun er møe;
Da skal Torkild Trundesen
I Island for hende ikke døe.
Saa felder hnn lyden for hannem.

97.

Drukke de deres bryllup,
Saa meget glædde de dem;
Otte dage der efter kom,
Da fulde de bruden hiem.
Saa felder hun lyden for hannem.

98.

Det var ikke derefter,
Maaneder uden fem;
Det var Torkild Trundesen,
Hand kom fra Island hiem.
Saa felder hun lyden for hannem.

99.

Det var Torkild Trundesen,
Hand kom fra Island hiem;
Sterke vare de tidinger,
Hannem ginge imod igen.
Saa felder hun lyden for hannem.

100.

Sterke vare de tidende,
Det giorde Torkild allerverst;
Det var Her Stj Jonsen,
Havde stolten Adeluds fest.
Saa felder hun lyden for hannem.

101.

Det var om en Søndag,
Saa hellige da våre de tide;
Torkild hand sender sine svenne for sig,
Bad Præsten efter ham bide.
Saa felder hun lyden for hannem.

102.

Torkild hand ganger ad kirken ind,
Hans haar det skinner som guld;
Det maatte mand vel paa hannem see,
Hans hjerte var sørgefuld.
Saa felder hun lyden for hannem.

103.

Det var Torkild Trundesen,
Hand melte et ord med ære;
Hvo tog af det røde guld,
Stolt Adeluds plejde at bære.
Saa felder hun lyden for hannem.

104.

Der til svarede den liden smaa-dreng,
Og svarede han Torkild saa;
Det gjorde Her Stj Jonsen,
Han bode for synden under aa.
Saa felder hun lyden for hannem.

105.

Messen hun var siungen,
Og folket det foor hiem;
Torkild ganger ad Kirken frem.
Hand helser alle dem.
Saa felder hun lyden for hannem.

106.

Hand taler til Fruer og stolten Jomfruer,
Som hannem stod allernest;
Først og sidst til stolten Adeluds,
Hand undte hende allerbest.
Saa felder hun lyden for hannem.

107.

Hør du stolten Adeluds,
Og hvad jeg adspør dig;
Var det med din villie,
At du brødst tro mod mig.
Saa felder hun lyden for hannem.

108.

Det svarede stolten Adeluds,
Med tugt og fuld god sinde;
Det gjorde alt venner og frender mine,
Det var aldrig med mit minde.
Saa felder hun lyden for hannem.

109.

Hør du stolten Adeluds,
Og er det med din villie;
Da vil jeg sla Her Stj Jonsen ihiel.
Og dig fra hannem adskille.
Saa felder hun lyden for hannem.

110.

Hør J Torkild Trundesen,
Det er aldrig med min villie;
Den samme Gud os sammen kom,
Hand kan os best adskille.
Saa felder hun lyden for hannam.

111.

Hør J Torkild Trundesen,
En bøn skuld' J mig vide;
J skal ride op paa land,
Om Her Peders dotter at bede.
Saa felder hun lyden for hannem.

112.

J bede ikke om den yngste,
J bede ikke om den ældste;
J bede om stolten Sidsellid,
Hun er den allerbeste.
Saa felder hun lyden for hannem.

(Fortsættes.)

De som skulle sammen, komme dog sammen.

(Sluttet.)

113.

I bede om stolten Sidsellild,
Hun er baade favr og hvid;
Det sige de alle der hende seer,
Det hun er mig saa lig.
Saa felder hun lyden for hannem.

114.

Hør du stolten Abeluds,
For din skyld skal det saa være;
Dog vil jeg dig for sandingen sige,
Jeg fanger hende aldrig kier.
Saa felder hun lyden for hannem.

115.

Det var Torkild Trundesen,
Hand bad sadle sin hest;
Jeg vil ride mig op paa land,
Her Peder saa vil jeg gieste.
Saa felder hun lyden for hannem.

116.

Det var Torkild Trundesen,
Hand kom der ridend' igaard;
Ude stander Her Peder,
Hand var vel svøbt i maard.
Saa felder hun lyden for hannem.

117.

Hil stander I Her Peder,
I er vel svøbt udi skind;
I giver mig stolten Sidsellild,
Allerkiereste dotter din.
Saa felder hun lyden for hannem.

118.

Det svarede Her Peder,
Hand var en mand saa klog;
Jeg gaar mig i højeloft,
Jeg spør min dotter til raad.
Saa felder hun lyden for hannem.

119.

Hil sidder du stolten Sidsellild,
Vel er dig du lever,
Dig beder Torkild Trundesen,
Og hannem vil jeg dig give.
Saa felder hun lyden for hannem.

120.

Det svarede stolten Sidsellild,
Hun kunde baade tugt og ære;
Det er ikke godt at love den svend,
En anden haver kjer.
Saa felder hun lyden for hannem.

121.

De finge hendes ville derpaa,
Gladelig sagde hun Ja;
Drukke de deres bryllup,
Dend samme maanets dag.
Saa felder hun lyden for hannem.

122.

Det var Torkild Trundesen,
Hand bad sadle sin hest;
Jeg vil end i aften,
Min kiere moder gieste.
Saa felder hun lyden for hannem.

123.

Det var Torkild Trundesen,
Hand spurde sin moder med ære;
Hvo skal være den ene Frue,
Der min brud skal fremføre.
Saa felder hun lyden for hannem.

124.

Det svarede hans kiere moder,
Saa lystelig under skind;
Du beder hin stolten Abeluds,
Dend allerkiereste din.
Saa felder hun lyden for hannem.

125.

Det var Torkild Trundesen,
Hand bad sadle sin hest;
Jeg vil ride mig op paa land,
Her Sti Jonsen vil gieste.
Saa felder hun lyden for hannem.

126.

Det var Torkild Trundesen,
Hand kom der ridend' i gaard;
Ude staaer Her Stj Jonsen,
Hand var svøbt i maard.
Saa felder hun lyden for hannem.

127.

Hil stander du stolten Adeluds,
Du est vel svøbt i skind;
Vil du være den ene Frue,
Der skal føre bruden min.
Saa felder hun lyden for hannem.

128.

Længe stod stolten Adeluds,
Og intet torde hun svare;
Ja sagde Her Stj Jonsen,
Du skal det gjerne gjøre.
Saa felder hun lyden for hannem.

129.

Hun skar under to silke,
Og saa to sindals visve;
Ingen der til bryllupet kom,
Gav bruden saaban-Gave.
Saa felder hun lyden for hannem.

130.

Ingen der til bryllupet kom,
Der bruden gav saaban gave;
Hun gav hende den samme svend,
Som hun agtet selver at have.
Saa felder hun lyden for hannem.

131.

Det var stolten Adeluds,
Rider Torkilds brud imod;
Silke og saa det røde sindal,
Hengde over Gangernes food.
Saa felder hun lyden for hannem.

132.

De rede over de grønne enge,
Igiennem de grønne skove;
Aldrig kom Torkilds hvide haand,
Af stolten Adeludses sadelbue.
Saa felder hun lyden for hannem.

133.

Hør du stolten Adeluds,
Jeg spør dig under Øe;
Hvad sagde Her Stj Jonsen,
For du varst ikke møe.
Saa felder hun lyden for hannem.

134.

Jeg takker Ellin min tienistemøe,
Bruden var hun for mig;
Og hun løste der æren min,
Der med hviden hals for dig.
Saa felder hun lyden for hannem.

135.

Det var Torkild Trundesen
Og smiled hand derved;
I aften skal jeg mig vogte
For saadan kvinde sned.
Saa felder hun lyden for hannem.

136.

Det svared stolten Adeluds,
Lo listelig under skind;
Hvor finge I de udydelige ord,
Hierte allerkiereste min.
Saa felder hun lyden for hannem.

137.

Det var silde om aftenen,
De fulde bruden til seng;
Torkild og stolten Adeluds,
De gjorde den tale saa læng'.
Saa felder hun lyden for hannem.

138.

Hvi stander I her saa længe,
Det vorder end halve værre;
I fanger utak af eders brud,
Og jeg udaf min herre.
Saa felder hun lyden for hannem.

139.

Hielp mig saa sandt den sande Gud,
Baade af sorrig og kvide;
At jeg vilde heller med eder tale,
End sove hos brudens side.
Saa felder hun lyden for hannem.

140.

Hielp mig saa snart Gud af himmerig,
Baade af sorg og harm;
Jeg vilde heller med eder tale,
End sove i brudens arm.
Saa felder hun lyden for hannem.

141.

Det var stolten Adeluds,
Hun drog de sparlagen sammen;
Hendes Øjne runde og hiertet græd,
Hun giorde det ej af gammen.
Saa felder hun lyden for hannem.

142.
Det var stolten Adeluds,
Hun drog over den silke-peld;
Det veed Gud fader i himmerig,
At jeg heller laa der selv.
Saa felder hun lyden for hannem.

143.
Det var stolten Adeluds,
Hun lukte den dør saa brat;
Torkild og hans unge brud,
Sagde hun tusind gode nat.
Saa felder hun lyden for hannem.

144.
Det var Her Sti Jonsen,
Af sot siugdom laa;
Det var stolten Adeluds,
Hun gik hannem til og fra.
Saa felder hun lyden for hannem.

145.
Det var Her Sti Jonsen,
Han meldte et ord af harm;
Det være Gud kært i himmerig,
Vi have ikke sammen et barn.
Saa felder hun lyden for hannem.

146.
Det svarede stolten Adeluds,
Saa listelig under skind;
Det baader rige frender din,
Og skaden bliver min.
Saa felder hun lyden for hannem.

147.
Det var Her Sti Jonsen,
Hand vendes til veggen der ved;
Det vil jeg for sandingen sige,
Hand døde i saa slet.
Saa felder hun lyden for hannem.

148.
Ind saa kom den liden smaadreng,
Var klæd i kiortel rød;
Et Pater noster for Her Sti Jonsen,
Hand bad før hand var død.
Saa felder hun lyden for hannem.

149.
Det var Torkild Trundesen,
Hand sloe de tavelbord sammen;
Et Pater noster for hans sjel han bad,
Det var alt ud af gammen.
Saa felder hun lyden for hannem.

150.
Det var ikke derefter,
Meere end maaneder tre;
Det var stolten Sidsel,
Hun fødde saa faver en søn.
Saa felder hun lyden for hannem.

151.
Det var stolten Sidsel,
Hun var saa ven en Frue;
Det vil jeg for sandingen sige,
For hannem sit liv der loed.
Saa felder hun lyden for hannem.

152.
Det var stolten Adeluds,
Hun breder sine benke;
Herre Gud Fader i himmerig,
Hand vider mig det jeg tenker.
Saa felder hun lyden for hannem.

153.
Herre Gud Fader i himmerig,
Hand vider mig det jeg tenker;
Lad mig være inden dag og aar,
Hverken møe eller enke.
Saa felder hun lyden for hannem.

154.
Det var Torkild Trundesen,
Hand beder sadle sin hest;
Jeg vil ride mig op paa land,
Stolten Adeluds vil jeg geste.
Saa felder hun lyden for hannem.

155.
Det var Torkild Trundesen,
Hand kom der ridend' i gaard;
Ude staar stolten Adeluds,
Hun var vel svøbt i maard.
Saa felder hun lyden for hannem.

156.

Det var Torkild Trundesen,
Hand taler til hende saa brat;
Hører I stolten Adeluds,
I laaner mig huus i nat.
Saa felder hun lyden for hannem.

157.

Hør I Torkild Trundesen,
I stander af eders hest;
Vil I have her hiemme,
Det er eder allerbest.
Saa felder hun lyden for hannem.

158.

Hør I Torkild Trundesen,
I tør ikke andet tro,
Et aar vil jeg efter eder enke side,
Alt i mit eget boo.
Saa felder hun lyden for hannem.

159.

Det var megen glæde,
Der de vare komne tilsammen;
Det var alt deres meste sorg,
Den sommers nat var ikke lang.
Saa felder hun lyden for hannem.

160.

Det gjorde stolten Adelubs,
Alt men hun sad saa eene;
Gav hun Ellen sin tieneste møe
En af Torkilds svenne.
Saa felder hun lyden for hannem.

161.

Det var Torkild Trundesen,
Og hand bad sadle sin hest;
Jeg vil ride mig op paa land,
Her Lave saa vil jeg gieste.
Saa felder hun lyden for hannem.

162.

Det var Torkild Trundesen,
Hand kom der ridend' i gaard;
Ude stander Her Lave,
Hand var vel svøbt i maard.
Saa felder hun lyden for hannem.

163.

Hil stander du Her Lave,
Du est vel svøbt i skind;
Giv mig stolten Adelubs,
Allerkierste dotter din.
Saa felder hun lyden for hannem.

164.

Det svarede Her Lave.
Hand var een mand vel klog;
Jeg vil gange udi højeloft
Og spørge min dotter ad.
Saa felder hun lyden for hannem.

165.

Hil sidder du stolte Adelubs,
Vel er dig du lever;
Om dig beder Torkild Trundesen,
Og hannem vil jeg dig give.
Saa felder hun lyden for hannem.

166.

Med min fæ og med min søm,
Der med vil jeg mig føde,
Jeg vil ikke givte mig igen,
Jeg gider ikke haft den møde.
Saa felder hun lyden for hannem.

167.

Med din fæ og med din søm,
Der med kand du lidet vinde;
Du skalt gifte dig igjen,
Som andre goede kvinder.
Saa felder hun lyden for hannem.

168.

Det svarede stolten Adelubs,
Saa gladelig der hun lo;
Det kom aldrig i min hu,
At gifte mig førend nu.
Saa felder hun lyden for hannem.

169.

Det var stolten Adelubs,
Hun taler til sin moder saa;
Alt er Torkild den samme svend,
I sagde jeg aldrig skulde faa.
Saa felder hun lyden for hannem.

170.
Saa finge de hendes villie,
Saa gladelig sagde hun ja;
De drukke deris bryllup,
Den samme maaneds-dag.
Saa felder hun lyden for hannem.

171.
Drukke de deres bryllup,
Med lyst og vare glade;
Der var ikke det røde guld,
For de legere spart.
Saa felder hun lyden for hannem.

172.
Drukke de deres bryllup,
Alt baade med glæde og gammen;
Nu sidde de i megen glæde,
De have syv sønner tilsammen.
Saa felder hun lyden for hannem.

Forklaring.

Denne Vise er meget gængse, hvorfor jeg vilde lade den være i Tallet med de andre. Hvo denne Torkild skal have været, kand ej for vist siges. Kong Knud den Store havde een, som heed Torkild, hvilken forrettede meget i Egelland paa hans vegne. Om samme Torkild og maaskee kand være send til Island, der Kongen havde faaet Norge. Men her siges, at Esbern Snare var med, hvilken levede langt der efter i Kong Valdemars og hans Søns Kong Knuds Tid. Konger i Island haver ingentid været, endog det siges baade i denne og andre Viser; kandskee dermed meentes den fornemste, som med fleere der forestod Regieringen og kunde tilforn have været i disse lande (som ofte skeede) og bestattede af Trunde Torkilds Fader. Endogsaa Morten Pedersen, Abbed af Soor, striver at Her Esbern var en saare merkelig god og duelig Rigens Mand, brugt med ald Ære og Roos i Danmarks Riges Bestilling i Island og andensteds.

Ellers i Viserne sættes tidt Island for Jorsals Land eller Jødeland, hvorthen Esbern Snare og reiste med flere Staaldbrødre, og kom hiem igen, hvilket bestrives videre med Her Esberns Berømmelse og Veltalenhed i et gammelt Latinsk Skrivt om de Danskes Reise til det Hell. Land. At hand var Gissel i Norge, gives tilkjende i R. Krønike og en Slegtebog saaledis: Tue Lang under Valdemar den Første, hente med sit eget Skib Esbern Snare fra Norge, hvor hand var Gissel. Esbern Snares Fader heed Skjalm Hvide, Farfader Adser Røg. Af hvilket og de andre Exempler mand seer, al de tidt forandrede Stam-Navnene og Vaabene af adskillige Hændelser. See om hannem tilforn 40 Vise. Sandhed at sige, da kand om dette Island, og meere her findes, intet uden Gietninger fremføres: Hvorfor det er best, at lade det staae ved sit værd, i henseende, at udi Viser vil ej alting agtes saa nøie.

Fordom kaldtes den Litverpur, som kaster, fælder lydden i Ansigtet.

Synden aa. Hvitfeld i K. Erik 6. taler om Hertug Valdemar for Synden aa ɔ: i Synder Jylland.

At ride til Island ɔ: at fare, som i 33 Vers forklares med at seile. De Latiner bruge og det Ord ire ɔ: At gaa, enten det skeer til Lands eller Vands.

Den vilde Jæger.

(Efter Bürger.)

Rhingreven blæste Hornet an:
„Hallo, hallo! til Jagt, til Jagt!"
Hans Hingst fløj vrindskende foran,
Ham Trosset fulgte uforsagt.
Det løste Kobbel gjøer og bjæffer
I Skov og Mark, som det sig træffer.

Af Søndags-Morgenrøden var
Domkirkens høie Kuppel blank.
Til Messen kaldte, huul og klar,
Med Alvor Klokkens Høitidsklang.
Fjernt hørtes lifligfromt at synge
Den andagtsfulde Christenklynge.

Heil over Vei og Sti saa plat
Det gik, med heisa heisasa!
Da kom to Riddersmænd fuld brat,
Fra Venstre een, een Høire fra.
Den Venstres Hest var rød som Lue,
Den Høires blank som Sølv at skue.

Hvem ere de? Hvo kjender dem?
Jeg aner det; men veed det ei.
Med Foraarsblik fra Lysets Hjem.
Den høire kommer mild sin Vei.
Fæl, brunlig-guul er venstre Ridder;
Et Uveir paa hans Pande sidder.

„Velkommen her i rette Frist,
Velkommen til den ædle Jagt!
I Himlen selv der er forvist
Ei større Spas for Herremagt!"
Saa raaber Greven, slaaer paa Hofte
Og svinger Hatten for dem ofte.

„Slet passer Jægerhornets Klang" —
Den høire sig forlyde lod —
„Til Klokkelyd og Psalmesang.
Vend om! din Jagt bli'r ikke god.
Lad dig din gode Engel vare,
Og vogt dig for den Ondes Snare!"

„Frisk, ædle Herre, kun frisk til" —
Faldt strax den venstre Ridder ind —,
„Hvad Klerkesang, hvad Klokkespil!
Nei, Jagten glæde maa jert Sind.
Af mig I Fyrsteskik skal lære,
Lad eder ei af ham besnære."

„Vel talt, forsand, du venstre Mand;
Jeg huer dig af Hjertens Grund.
Hvo ikke Jagten øve kan,
Sit Paternoster tygge kun.
Den fromme Nar derpaa fortryde!
Jeg ligefuldt min Lyst vil nyde."

Og hurra, hurra! foer de frem,
I Dalen ned, ad Bjerget op.
Paa begge Sider fulgte dem
De Riddere i stadig Trop.
Og see! en sneehvid Hjort sig reiste,
Med sexten Takker stolt den kneiste.

Og høiere hans Horn nu lød,
Og vildere de fløi afsted.
Og mangen en af Trosset død,
Snart bag, snart foran, styrted ned.
„Lad styrte, styrte til den Onde!
Hvad rage Fyrsten vel de Hunde?"

I Sæden dukker Hjorten sig
Og haaber sikkert Fristed der.
Og see, en Bonde drøvelig
Fremstiller sig paa Veien nær.
„Du, milde Herre, dig forbarme!
Her pløiede med Sved den Arme."

Den høire Ridder rider til
Og varer Greven, god og blid.
Men flux den venstre Mand saa vild
Ophidser ham til frække Id.
Forgjæves ham den høire varer;
Han falder i den venstres Snarer.

„Bort, Hund!" — saaledes frygtelig
Mod Bondemanden brøler han —
„Hvis ikke, skal det gjælde dig.
Hallo, I Svende, alle Mand!
At han ei for Spøg skal tage,
Saa lad hans Øren Pidsken smage!"

Som sagt, saa gjort! Vildgreven svang
Sig over Hegnet rask foran.
Og efter ham med Knald og Klang
Hans Tros, med Hund og Hest og Mand,
Og Hund og Mand og Hest nedtramped
Den høie Sæd, saa Ag'ren damped.

Af Larmen nærved kyset op,
Hen over Bjerg og Dal isleng,
Forfulgt af Greven og hans Trop,
Naa'r Vildtet nu en græsrig Eng,
Og blander sig, for skaant at vorde,
Snildt midt iblandt de tamme Hjorde.

Dog, gjennem Mark og Skov, nu hist,
Og gjennem Skov og Mark, nu her,
Opsnuses det foruden Rist
Af Hundene, snart fjernt, snart nær.
Men Hyrden, fuld af Angst for Hjorden,
For Greven kaster sig til Jorden.

„O Herre! hav Barmhjertighed!
Og lad mit stille Kvæg i Ro!
Her græsser, Herre, som I veed,
Saa mangen fattig Enkes Ko.
Tag ei det sidste fra de Arme.
O Herre! I jer dog forbarme!"

Den høire Ridder rider til
Og varer Greven, god og blid.
Dog brat den venstre Mand saa vild
Ophidser ham til frække Id.
Hin længe nok kan Greven vare,
Han falder dog i dennes Snare.

„Forvorpne Hund! du vover det...
Gid med din bedste Ko da du
Var groet og voxet fast i eet,
Dertil hver gammel Hex endnu
Jeg skulde da med Fryd tilvisse
Jer flux til Himmerige hidse.

Hallo, I Svende, alle Mand!
Ha! hurra, hurra! sasasa!"
Og Hundene nu glubsk faldt an
Med vilde Glam og Bid. — — „Aha!"
I Blod sank Hyrden ned til Jorden,
I Blod sank, Nød for Nød, al Hjorden.

Fra dette Blodbad, heftig trængt,
Undslipper Dyret end, heel mat.
Med Skum bedækt, med Blod besprængt,
Det naa'r omsider til et Krat.
Der stod en Eneboers Hytte;
Der haaber det sig at beskytte.

Hei! uden Rast, med Pidskeknald,
Med Hallo ho, med vilde Gny,
Og Bjæf og Glam og Hornets Skrald
Er Sværmen midt i Skovens Ly.
Den fromme Mand vil, ved sin Hytte,
Det arme Dyr ved Bøn beskytte.

„Vend om fra dette Spor, vend om!
Og krænk ei Herrens Fristed her!
Til Himlen Vildtets Stønnen kom,
Og Herrens Straffedom er nær.
For sidste Gang lad dig advare,
I Tide fly den Ondes Snare!"

Bekymret foer den høire til
Og vared Greven, god og blid.
Dog snart den venstre Mand saa vild
Opflammed ham til frække Id.
O vee! hiin længe nok ham vare,
Han falder dog i dennes Snare.

„Den Onde hid, den Onde did!
Sligt skremme kan en Skolepog.
Jeg agter det ei for en Hvid,
Var det i tredie Himmel og.
Det Gud og dig, du Fjog, fortryde!
Jeg ligefuldt min Lyst vil nyde."

Høit klang hans Horn til Pidskens Knald:
„Hallo, I Svende, alle Mand!"
Hui! — for og bag, med Knald og Skrald,
Forsvinde Hytte, Hest og Mand!"
Og Knald og Skrald og Jagtens Vildhed
Er slugt med eet af Dødens Stilhed.

Forfærdet Greven seer omkring,
Hans Horn ei længer tone kan.
Ei længer suser Pidskens Sving,
Sit eget Raab ei hører han.
Han sporer Hesten skarpt i Side,
Men mægter ingen Vei at ride.

Og mørkt det bliver rundt omkring,
Og mørkere end mørke Grav.
Og over ham i Hvirvelring
Det bruser som det fjerne Hav.
Og frygtelig en Røst som Torden
Nedruller denne Dom til Jorden.

„Du Blodmand, djævelsk af Natur,
Saa fræk mod Dyret, Næsten, Gud!
Det arme piinte Kreatur
Og din Foragt for Herrens Bud
Dig lydeligt for Retten kræver,
Hvor Hævnens Flammefakkel svæver.

„Fly, Trold, fly hen! Saa vorde du
Fra nu af og i Evighed
Selv hidset af al Helvedes Gru,
At Fyrster gyse maa derved,
Der, blot for Lyst, slet intet skaane;
Der Skaberen og hans Værk forhaane!"

Et svovlguult Skjær sig lægger nu
Om Busk og Krat og Skovens Løv.
Da iisner han af Helveds Gru.
Han bli'r saa vammel, sløv, og døv.
Og mod ham vifter det med Susen,
Og bag ham følger det med Brusen.

Det vifter koldt, det suser mat,
Og op af Jordens Skjød — huhu!
En Kjæmpenæve farer brat,
Opspiles nu, og knyttes nu.
Hui! griber den ham efter Nakken,
Hui! staa'r hans Ansigt bag i Nakken!

Og trindt ham Ild og Luer slaa
Med grøn og blaa og rødlig Gløb.
Og trindt ham Flammebølger gaa
Med Helvedynglens Vrimmel rød.
Frem fare tusend Helvedhunde,
Opspærrende de glubske Munde.

Han farer gjennem Skov og Eng,
Og fly'r, og hyler Ak og Vee.
Men efter ham det Helvedslæng
Bestandig bruser glammende,
Igjennem Jordens Dyb om Dagen,
Ved Nat i høien Luft med Bragen.

I Nakken maa hans Ansigt staa,
Saa lynsnart end han rives frem.
Og see han de Uhyrer maa,
— Den onde Aand selv hidser dem —
See efter sig de Gab at snappe,
Som ville Kjødet af ham nappe.

Det er den vilde Nattejagt,
Som varer indtil Dommedag,
Og tidt i Synderen har vakt
Ved Midnat Ruelse og Nag.
Det kunde tidt bevidnet vorde,
Hvis Jægeren blot tale torde.

Chr. Thaarup.

Den 28 Januar 1840.

Det slaaer saa sælsomt i vort Bryst
Naar Mindets Tunge mæler
Og hvisker tyst om svundne Lyst.
Og sjunkne Capitæler;
Som halv forglemte Melodi
I Nattens dunkle Stille
Gaaer Mindets Genius forbi
Med Toner ømme, milde.

Det var vor Konges Fødselsdag,
En Glædesdag for Mange;
Da tordnede Kartovens Brag
Til Folkets Jubelsange;
De danske Piger gik til Dands,
Den glade Yngling smiilte,
De Gamle med foryngel Sands
Til muntert Samlag iilte.

Og der var Fryd i Kongens Gaard,
I Hytten og i Borgen;
Var Vinterstunden kold og haard,
Idag dog glemtes Sorgen;
De Danske elsked' Frederik
De bad: „Han leve længe!"
Fra Bryst til Bryst det Ønske gik
Hen over Danmarks Vænge.

Og fra det dybe, stille Blaa
En Aand i Pagt med Freden
Steg ned i Hjertets dunkle Vraa —
Og det var Kjærligheden;
Den bandt et Baand saa underfuld
For Tid og Evigheden;
Saa straaler Elskovs første Guld
Fra rene Glæders Eden.

Nu er det tyst i Kongens Slot
Og tyst paa Danmarks Sletter;
Thi skrinlagt er den gode Drot,
Som Hjertet ei forgjetter.
Og Folket, som i mange Aar
Saae Fader Fredrik virke,
Med Sorg og Veemod stille gaaer
Hist til den gamle Kirke.

Der knælede Kong Christian
Ved Kongeligets Kiste,
Der bad han for sit Fædreland
Og Herrens Raad han priste.
Men Himlens Gud, som styrer Alt,
Vor Konges Bøn annammer;
Og mangen ærlig Taare faldt
I Dødens Sovekammer.

Men skal vi aldrig mere nu
Hans Fødselstime feire?
Skal Livet fly for Dødens Gru?
Skal Mørkets Magter seire?
Nei, Brødre, Fredriks Fødselsfest
Skal os et Varsel give,
At byde Enighed til Gjæst,
Og Fredens Aand oplive.

Glem ei det Gamle for det Ny!
Lad Forlids Tunge tale!
Kun under Brodersamfunds Ly
Velsignes Danmarks Dale
Kun lidet er vort Fædreland,
Men Enighed er Styrke;
Smaadraaber samles til et Vand,
Som trodser Somrens Tørke.

Saa viig da bort, hvert Tvedragtsraab!
Hvor Loven Landet bygger,
Der groer i Enighed et Haab,
Som Sværdslag ei forrykker.
O Brødre! — Drot og Fædreland
Vi vore Kræfter vie!
Da bygges ei paa Flyvesand;
Og Mørkets Magter tie.

Sov sødt da i din Marmorgrav!
Hvil Dig Du gode Konge!
Og Tak for Alt, hvad Du os gav! —
Om Dig vil Fremtid sjunge.
Ufstandset flyver tiden bort
Og snart vor Stund er omme;
Skilsmissen bitter er, men kort,
Til Dig vi Alle komme!

Men ofte, mens vi vandre her,
Skal Mindet os husvale;
Om Fader Fredriks Kongefærd
Skal danske Tunger tale. —
Som Vuggesangens Melodi
I Nattens dunkle Stille
Gaaer Fødselsfesten os forbi
Med Toner ømme, milde.

P. U. F. Schiøtt.

Gyges.

Med Guderne fortrolig,
Tilfreds med ringe Kaar,
Gik Gyges glad og rolig,
Og vogted Kongens Faar.
Naar Morgenrøden smiilte,
Han op fra Leiet sprang,
Og med sin Hjord han iilte
Til Kongens Kløvervang.

I Palmetræets Skygge
Han sang de gamle Qvad
Om en forsvunden Lykke,
Om Kjærlighed og Had:
Hvorledes Syrinx gyste
Af Angst ved Flodens Bred,
Mens Pan af Harme fnyste
Og skuffet Kjærlighed.

Hvorledes Daphne standsed
Og blev et helligt Træ,
Der Digterne bekrandsed
Og Hyrderne gav Læ.
Hvorledes selv Kroniden
Ned fra Olympen steg,
Og kortede sig Tiden
I Elskovs søde Leg.

Det fra hans Læber toned,
Det fra hans Fløite løb;
Pans Billede han kroned,
Og Mælk som Offer flød.
Til Kildens Nymphe slynged
Han tidt en Blomsterkrands,
Hvormed hun stolt sig gynged
I Solens milde Glands.

Han offred til Dryaden,
Som havde Hyrden kjær.
Ham svarte Oreaden,
Naar Bjerget han kom nær.
Artemis venlig vinkte,
Naar hun forbi ham gik,
Det gyldne Kogger blinkte,
Lyst funkled hendes Blik.

Ved hver en Aftenrøde
Hans Hustru, ung og skjøn,
Kom længselsfuld imøde
Med Datter og med Søn.
Det var en Hjerteglæde:
Hvergang var Lykken ny:
Hvor Eros har sit Sæde,
Der flygter Sorgens Sky.

Med Guderne fortrolig,
End glad ved sine Kaar
En skyfri Morgen rolig
Han gik fra Kongens Gaard.
Men pludseligt sig hyller
I Skyer Himlen ind,
Og voldsomt Regnen skyller
Nedover Bjergets Tind.

Mens Gyges halvt i Drømme
Sad taus ved Træets Rod,
Da aabne Regnens Strømme
En Hvælving ved hans Fod.
Han ned i Dybet stirrer —
En Kobberhest der staaer.
Han støder, saa det klirrer,
Mod Siden huul og haard.

Op sprang det skjulte Gjemme;
En gravlagt Helt han saae.
Han kan ei Lysten tæmme;
Han Alt betragte maa.
Mens Alt han grandsker nøie
I Kæmpens stille Grav,
Han paa en Ring faaer Øie,
Som man den Døde gav.

Begjerlig han den flytter
Hen paa sin egen Haand.
Det drøner — angst han lytter,
Og flyer for Kæmpens Aand.
Snart Levende han finder
Og viser dem sin Skat;
Han dreier den — og svinder
For alles Øine brat.

Da mærker han ved Ringen
Et Trylleri ukjendt:
Alt seer han, seet af Ingen,
Saasnart han den har vendt.
Er Stenen vendt mod Haanden,
Han hvad han ønsker faaer.
Han flyver kjæk, som Aanden,
Og, hvor han vil, han staaer.

Da Aftnens Straaler gløde,
Hans Hustru, ung og skjøn,

Gik længselfuld imøde
Med Datter og med Søn.
Snart maae de bittert græde,
Ei meer han møder dem;
Og Kjærlighedens Sæde
Blev til et Sorgens Hjem.

I Kongeborgens Sale
Gaaer Gyges kæmpeskjøn.
Han glemmer Hyrdens Dale,
Sin Hustru, Datter, Søn.
Den unge Dronning tænder
I Hjertet Elskovs Lyst;
Og Morderpilen sender
Han skjult i Kongens Bryst.

Han Kongens Bæger tømmer,
Nu er han Lydiens Drot.
Men aldrig sødt han drømmer
I Lydiens Kongeslot.
Den gamle Hyrdeglæde
Besøger ham ei meer.
Tidt maa han lønligt græde,
Naar han sin Hytte seer.

Den dræbte Drot sig stiller
For ham i Nattens Stund.
Hans Tanke sig forvilder;
Han vaagner af sit Blund.
Om Hjelp han heftigt skriger,
Hans Drøm staaer for hans Sind;
Og Kongevagten stiger
Med Sværd i Hallen ind.

Der staaer den blege Hyrde —
Af Haanden Ringen gled —
Hvad? — Vil du Kongen myrde?
De strax ham hugge ned.
Hvor han sin Herre dræbte,
Han ligger i sit Blod.
Han efter Lykken stræbte,
Og Lykken ham forlod.

Med Guderne fortrolig,
Tilfreds i ringe Kaar,
Han gik saa glad og rolig
Og vogted Kongens Faar.
Men i sin Kongebolig,
Med blodbesmittet Sind,
Ulykkelig, urolig,
Han gik med Graad paa Kind.

Sophus Zahle.

Johan og Lise.

Jeg sad i vores Have med Naalen i min Haand,
Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;
Da kom den unge Greve med Fjedren i sin Hat,
Paa Jægertrøien funklede hver Knap som en Ducat.

Han støtted' sig paa Bøssen, med Smiil paa Mund og Kind:
„Hør, Lise, giv mig noget, som qvæge kan mit Sind!
„Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!
„Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst."

Javel min ædle Herre, jeg svared ikke seen,
Der hænge røde Æbler imellem Løv og Green!
„Nei Æbler er vel røde; men noget mere rødt
„Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Miød?
Den skinner imod Solen saa lifelig og saa rød.
„Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,
„End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus."

„Det som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
„Et Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;
„Ifald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,
„Saa faaer du denne Kjæde, som blinker paa mit Bryst!"

Herr Greven er saa kjøn! men jeg tænkte paa Johan!
Han er dog meget raskere, og være vil min Mand!
Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;

Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
Ifald det fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

„Du er jo overtroisk, mit vakkre Pigebarn!
„Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn;
„Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Sø,
„Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!"

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
Og da han saa var borte, jeg steg paa Gjerdets Rand;
Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vink
Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og at sye:
Min søde Johan, hvis du vil med mig gaae,
To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Keglerne i Ro,
Saa blier du ogsaa borte fra den slemme, slemme Kro!
Min Moster skal dig skjænke baade gammelt Øl og Viin:
Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

„Ja Lise, jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
„Og jeg skal aldrig spille meer, naar du først er min Viv;
„Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
„Den Himlens Mannakrukke jo, som gjør mig stærk og sund."

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
Natregnens Skyer hang i Luften mild og lunn,
Paa Gadekjæret vipped' knap det fine Gaasedunn.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og Siv,
Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
Jeg kæmpede mig træt med min Haand mod hans Bryst;
Da hørte jeg fra Bakken min Kjærestes Røst.

„Hei! holdt! holde Greve! Nu gaaer I nok for vidt!
„I jager efter Kys! ja men dette Kys et mit!
„Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
„Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!"

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Øine, men jeg loe med min Mund;
Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
Den ene Side grøn og blank som Vaaren var at see,
Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørte vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
De fire gule Hingster og den lukte Vogn vi saae;
Den bar den gamle Greve, den bragte os vor Trøst;
Ud steg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

„En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
„Jeg vil bortjage Skyen, saa Himlen vorder blid;
„Men straffes skal I alle, og derfor bid jeg kom!"
Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

„Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
„Han føre skal de Ryttere, vel femhundred' Mand

„Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
„Han vise de Franske, hvad Dansken duer til!

„Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
„I Ægtestandens Lænker vi strax ham smedde maae,
„Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
„At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!"

Saa talte han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
Saa steg han med sin Søn i Karethen atter ind;
Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor By,
Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sye.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrompeter sang,
Og oppe fra det høie Slot man hørte Atterklang;
Foran sin raske Rytterflok den kjønne Junker drog
Forbi mit Vindve, trued', men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Vang, og passer Kræ og Korn,
Og frygter hverken Innkerens Jagt eller Horn;
Jeg sidder alt og syer paa de Vuggepuder smaa,
Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christian Winther.

Alfernes Sang i Skoven.

Stille Nat, saa lys og mild,
Med din klare Maaneild!
Al Naturen, i din Fred,
Gløder sødt af Kjærlighed!

Hvad er det, den blanke Aa
Siger mens den risler saa?
Hver en Smaablomst paa dens Bred
Nævner den sin Kjærlighed.

Hvad er det, som Blad til Blad
Hvidsker saa fortroligt-glad?

Sammen vil de boe og groe
Og til Døden være troe.

Men hvi sørger Blomsten saa?
Taarer jo i Øiet staae!

Elskovs bedste Lyst har Suk;
Er den nu ei dobbelt smuk?

Hil dig, Nat, saa lys og mild,
Med din klare Maaneild!
Al Naturen, i din Fred,
Gløder sødt af Kjærlighed.

C. J. Boye.

Den hemmelige Røst.

Skjøn Ingerlil gaaer om allene
Beskygt af Borgelundens Grene,
Da hører hun en Stemme sød;
I Hallen hvalt af gamle Stene
Alt ofte den til Øret lød.

Knap kan hun den fra Zefir skille;
Den kommer fra et Barn saa lille,
Dog kan hun ikke Barnet see;
Saa sød som Nattergalens Trille
Den deler hendes Vel og Vee.

Naar hun er ene Lyden kommer,
Om Vintren, i den grønne Sommer;
Fortrolig er hun alt med den.
Og Høstens Frugt og Vaarens Blommer
Hun plukker med sin lille Ven.

Den synger om Naturens Eden,
Om Venlighed, om Kjærligheden
Fortæller mangt et Eventyr.
Den elsker Rolighed og Freden,
Ved mindste Lyd den hurtig flyer.

Engang en Aften siger Inger:
Din Stemme mig livsaligt klinger;
Men eier du en jordisk Dragt;
Est du en lille Aand med Vinger,
Saa viis dig i din Skjønheds Pragt!

Hun hører Stemmen sagte sukke:
Jeg maa mig for din Villie bukke,
Men du, hvi vil du mig saa haardt?
Forstumt er Nattergalens Klukke,
Og Stemmen svinder hurtig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
Er lagt i Eensomhed tilbage,
Skjøn Inger gaaer bag Skovens Træer;
Knap lyder hendes Længselssange,
Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale
Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
Ved Klippens Væg, ved Bækkens Blaa;
Den klinger i de gamle Sale
Bag Harnisket i mørken Vraa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
Og slukkes Lysets sidste Flammer,
Da lufter der en kjølig Vind,
Da banker sagte Dørens Hammer,
Og noget suser hurtig ind.

Og naar nu alt er tyst og rolig,
Da taler venlig og fortrolig
Med Ingerlil den spæde Røst;
En Skytsaand i den Huldes Bolig,
Den skjænker hende Raad og Trøst.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
Letsindig atter det begjere,
Hvad eengang gjorde Stemmen Vee?
Var Sukket ei en stille Lære,
En Bøn om: ei at skulle see?

En Aften, stærkt alt Dagen hælder,
Sit Ønske hun den atter melder.
„Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
Stiig ned i Ridderborgens Kjelder,
Naar Taarnets Midnatsklokke slaaer.

Hvor dybt i Grunden Borgens Vue
Fastsænker sig af al Formue
I Klippens hellige Granit,
Midt i den sorte Kjelderstue,
Der vil du skjælne noget Hvidt.

Hvad der du seer skal mig betyde,
Dog vil ei da min Stemme lyde;
Ak Inger! naar du mig har seet,
Vil du din Daarlighed fortryde
Og angre hvad der alt er skeet.

Saa toner Stemmen og bortviger.
Nysgjerrigt hendes Hjerte higer
Af større Længsel nu end før;
Da Klokken brummer ned hun stiger,
Og aabner Kjeldrens tunge Dør.

Hun seer sig om og intet finder,
End Lygten hende kun forblinder
I Dybets mørke Helligdom;
En Kilde gjennem Bjerget rinder:
Ak Ingerlil, vend om, vend om!

Det kan hun ei! dog maa hun sukke, —
Hun noget seer — hun maa sig bukke —
Hun seer — et Barn — o grumme Lyst!
Det ligger i en lille Vugge
Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har nylig levet,
Man seer det nys er myrdet blevet.
Forfærdet skuer Inger ned.
Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
„Det voldte din Letsindighed!"

End som en Engel sødt det smiler;
En Lillie det i Armen hviler;
Knap Inger røre sig formaaer.
Hun ræd af Hvælvingen udiler,
Og Døren efter hende slaaer.

Nu tør hun aldrig gaa tilsenge
Allene, aldrig dvæle længe.
Naar Maanen sødt i Skoven leer;
Hun visned som en Blomst i Enge;
Hun hørte aldrig Stemmen meer.

Min Aand, du Hellige! din Stemme
Mig lader Salighed fornemme;
O lad mig fræk ei stræbe ned,
Og miste i dit dunkle Gjemme
Min Ro og min Uskyldighed.

Oehlenschläger.

Stedbørnene.

Den lille Pige.

Lille Broder vær dog stille!
Pas din Tavle og din Bog!
Husk at Stokken staaer tilrede
Bagved Skabet hist i Krog!

Sid paa Skamlen ganske rolig!
Vær en flittig lille Dreng!
Husk dog paa, at du i Aftes
Maatte fulten gaae i Seng!

Kan du ikke nu din Lectie,
Naar Stedmoder kommer hid
Fra sit Kjøkken, da til Frokost
Faaer du heller ei en Bid.

Den lille Dreng.

Skal jeg da bestandig sidde
Stille her paa Skamlen haard?
Maa jeg aldrig mere springe
Om i Have og i Gaard?

Maa jeg aldrig mere lege
Med min Pidsk, min Top, min Bold?
Aldrig meer paa Kjæphest ride
Med min Sabel og mit Skjold?

Den lille Pige.

Tys! tal sagte! græd dog ikke!
Lær at bære dette Savn!
Moder siger: „Børn maa tidlig
Vænnes til at gjøre Gavn.

„Ei unyttig Tiden spilde
Med at springe vildt omkring,
Men paa Skammel stille lære
Nyttige og gode Ting.

„Pidsk og Top gi'er Støv i Stuen,
Bolden Ruder sønderslaaer,
Ved paa Kjephest dig at tumle
Let du revne Klæder faaer.

„Men hvis du er grumme artig,
Grumme flittig, da maaskee
Faaer du Lov i Billedbogen
Smukke Billeder at see."

Lad mig see, du blier fornuftig,
At din Vildskab dig forgaaer!
Jeg maa alletider græde,
Naar jeg seer, dig Moder slaaer.

Paa din Hals de røde Striber
Tydelig kan sees endnu
Fra forleden, da du Trøien
Uforsigtig rev itu.

Lær af mig at sidde stille!
Ogsaa jeg saa gjerne sprang
Vidt omkring i Gaard og Have,
Legede og loe og sang.

Pyntede min Dukke gjerne,
Plukked Blomster, bandt en Krands,
Hoppede med andre Piger
Gjerne i en lystig Dands.

Men det kan ei Moder lide,
Derfor jeg med stille Taal
Sidder i min Krog saa rolig,
Syslende med Garn og Naal.

Hvis du gjorde blot det Samme,
Var du stille blot som jeg,
Fik du ikke Straf af Moder,
Og saa græd jeg heller ei.

Den lille Dreng.

Lille Søster! jeg vil være
Artig, flittig, ja, jeg vil!
Jeg vil sidde hele Dagen
Paa min Skammel ganske stil.

Ei du meer for mig skal græde,
Jeg vil være from som du. —
O, men Gud! der kommer Moder!
Jeg kan Lectien ei endnu.

N. C.

I et Menageri.

Engang en Foraarsmorgen
Jeg kom til en fremmed Stad,
Langs Gaden henimod Porten
Man trængtes i broget Rad.

Jeg troede, den pyntede Skare
Gik ud i den grønne Skov,
At høre Droslerne fløite
En Hymne til Vaarens Lov.

Men snart fik jeg andre Tanker,
Og da var min Fryd forbi;
Jeg hørte, den travle Mængde
Gik ud til et Menageri.

Med Harm jeg efter dem stirred:
„Sligt kildrer den Feiges Syn;
Hvergang jeg møder en Fange,
Jeg ønsker mig kun et Lyn.

Jeg veed, at min Gud til Frihed
Har skabt sin rige Natur,
Derfor har jeg lovet aldrig
At holde en Fugl i Buur."

Jeg tænkte lidt høit; det hørte
En Mand, som forbi just gik;
Kløgt thronede paa hans Pande,
Og Stolthed laa i hans Blik.

„Følg med til Menageriet,
Vi har ei saa langt dertil!
Kom kun, ved Trælbommens Tønder
Man nærer Frihedens Ild!

Hans Raad jeg i Taushed fulgte,
Vi frem gjennem Mængden skred
Og standsede snart ved Huset,
Hvor Ørkenens Konge leed.

For ham jeg havde kun Øie,
Han havde til Ro sig lagt,
Og paa den gabende Mængde
Han saae med en stolt Foragt.

Med eet gjennem Burets Stænger
Han strakte den ene Klo,
Og stirred med Stolthed paa den:
Nu var den i Frihed jo.

Han tænkte maaskee paa sin Mage,
Paa Ørkenens gule Hav,
Paa Drømmene hist i Skoven,
Hvor Palmerne Skygge gav.

Men snarligt en pyntet Herre
Misundte ham Drømmens Ro,
Og slog med sin Stok den Fangne
Kjæk over den stærke Klo.

Dog Dyret letted kun Poten
Og strakte den længer frem;
Men Junkeren løftede Stokken
Og slog med forøget Klem.

Da gnistrede Løvens Øie,
Den reiste sig vældig vred,
Og slog imod Burets Gitter,
Saa Hytten rysted derved.

Den Herre sit Mod da tabte,
Dødbleg tilbage han foer;
Men gled og styrtede baglænds,
Saa lang som han var, til Jord.

„Fortryder du nu din Vandring?" —
Udraabte min Sidemand —
„Han der har med sandrue Farver
Fremstillet os en Tyran.

Sit trælbundne Folk at pine,
Det er ham en lystig Leg;
Men rasler man blot med Lænken,
Blier strax han om Kinden bleg.

Jeg kasted et Blik paa Løven
Og iilte fra Fængslets Braa;
Men hvad jeg har seet derinde,
Det tænker jeg ofte paa.

Christian Juul.

En Reconvalescent.

Jeg tvende Somre laae paa Puden,
Og legte med min Klokkestræng,
Med lange Klæder ned for Ruden,
Og Vaagekonen ved min Seng.

Men Livet over Døden seired;
Jeg, som blot Kalk og Vægge saae,
Min anden Fødselsfest har feiret,
Kan atter mellem Blomster gaae.

Ud i det Grønne nu jeg flytter
Fra den forhadte Lænestol,
Og med min svage Haand beskytter
Mit Øie mod den blanke Sol.

Skjøndt evig ung Naturen smyktes
Favr, som en Jomfru, hver en Vaar,
Den aldrig mig saa yndig tyktes
Som nu, da Liv jeg atter faaer.

Jeg seer igjen den danske Sommer
Og aander Løvets friske Duft,
Og hører, Flucsværmen brummer
Høit i den rene Foraarsluft.

Hist over Spiret Solen seiler,
Mildt leer den til den blege Mand,
Den sig i mine Knapper speiler
Saavelsom i det klare Vand.

Hiin Sol, som farved Adams Palmer,
Den brænder endnu lige skjøn,
Og Fuglen synger samme Psalmer,
Og Linden staaer lige grøn.

Naturen evig er den Samme,
Men aarlig slappes Mandens Knæ;
Selv den, hvis Luer høiest flamme,
Er kun et Blad paa Livets Træ.

Som Løvet, der paa Bøgen grønner,
Fra Moderstammen har sin Saft,
Saa drager hver af Støvets Sønner
Af en usynlig Rod sin Kraft.

Ja, Livet blusser, Livet daaner,
Snart er man Ørn, snart er man Kryb
Alt som os meer og mindre laaner
Hiint Livets rige Kildedyb.

P. Møller.

Indianerens Hjemvee.

Hisset der hvor Solen yndig stiger,
Og fjerne Bjerges Toppe staae i Brand;
Hvor et venligt Foraar aldrig viger
Over det store Atlanterhavs oprørte brusende
Vand.
Ak! min Tanke dvæler fuld af Smerte,
Paa Jorden evig skilt fra Ven og Mø!
Briste vil af Kummer snart mit Hjerte.
Langt fra min Arne, fra Alt hvad jeg elsker,
jeg eensomt skal dø.

Der hvor Palmen breder ud sin Krone
Og Cedren speiler sig i Ganges Flod,
Under Tropehimlens varme Zone
Færdedes Barnet saa fro og hans Wigvamm
og Vugge der stod!
Ak! men kort var Barndomsdrøm og Glæde.
For evig revet bort fra Moders Bryst.
Kun Længselstaarer nu maa Øiet væde,
Og i Fortvivlelse Tanken og Øiet sig vender
mod Øst.

Lev da vel, I dyrebare Minder!
Nu om min svundne glade Barndomslyst.
Aldrig, aldrig I af Tanken svinder,
Førend det Hjerte er bristed i Døden som slog
i mit Bryst.
Aldrig, aldrig skal jeg mere skue
Den Plet hvor første Gang jeg Livet saae.
Aldrig glædes meer ved Solens Lue,
Som da lyksalig i Armen af kjærlige Moder
jeg laa.

Lev da vel alt hvortil Hjertet hænger,
Lev da vel for evigt elskte Fødested!
Et Suk til dig fra knuste Hjerte trænger.
Snart jeg i fremmede Jord langt fra dig
ubekjendt lægges ned.
O! da skal jeg nær Alherrens Throne,
Udbede Held for dig min første Ven!
Du min evigelskte varme Zone!
Snart over Stjernernes Skare jeg skuer dig
salig igjen.

Ridder Ro og Ridder Rap.

Der var paa Thorseng Riddere to;
— De rede saa sjelden om Kap —
Hvis Thorsengs Krønniker staude til Troe,
Den ene var doven og kaldtes Hr. Ro,
Den anden var flink og hed Rap.

De beilede begge, med Guld og Forstand,
— Med Tip og med Top og med Tap —
Til Pugerups Datter, den Lillievand,
Ro nemlig med Guldet og Rap med Forstand,
Men Signe holdt meest dog af Rap.

Herr Pugerup elskede Grunker og Guld —
— Ja Guldet! hvor var det vi slap? —
Ro havde, det vidste han, Kisten saa fuld,
Ham bød han skjøn Signelil være kidt huld —
Hun græd og gav Kurven til Rap.

Ridder Ro nu, som Fæstemand red under Øe
— De rede saa sjelden om Kap, —
At hente til Bryllup sin fæstede Møe,
Der red han paa Bredden af brusende Sø —
„Men jeg rider med!" — sagde Rap.

Den Fæstemand førde den Fæstede hjem
— Med Tip og med Top og med Tap —
Og da de nu kom mod det Borgeled frem,
De Herrer og Fruer der hilsede dem —
„See her er jeg med!" — sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudesal —
De Riddere føred om Kap —
Der vanked saa mangeu lystig Pokal,
Brudgommen til Gammen og Bruden til Qval —
„Ja, drik nu kun Du!" — sagde Rap.

Herr Ro sad paa Bænken og lystig han drak —
Ja lystig, hvor var det vi slap? —
Der indenfor rebtes det Brudegemak
Af Møer og Terner med Kik og med Kak —
„Ja, fniser kun I!" — sagde Rap.

Saa førde de Bruden til Brudeseng, —
Med Tip og med Top og med Tap! —
Den Brudgom saa magelig sad paa sin Bænk —
„Ja, sid Du kun der, sid kun rolig, min Dreng,
Jeg nok skal gaae med!" — sagde Rap.

Saa tog han ved Haanden skjøn Signelil fat, —
De løb med hinanden om Kap —
Og i slog han Døren bag efter saa brat:
„I siger fra mig nu Herr Ro kun god Nat! —
Nu ligger jeg her! — sagde Rap.

Frem treen til Herr Brudgom den liden Smaadreng
Ja Brudgom! hvor var det vi slap? —
„Herr Brudgom! Herr Brudgom! i Aften Jer hæng!
Rap ligger derinde med Bruden i Seng." —
„Ja mæn gjør jeg saa!" — sagde Rap.

Den Brudgom han pikked paa Døren med Kno —
Med Tip og med Top og med Tap —
Saa lukker derinde mig op dog, I to!
Jeg selv med min Brud nu vil slaa mig til Ro"
„Ja, slaa Dig til Ro!" — sagde Rap.

Den Brudgom han slog nu paa Døren med Stok —
Smaadrengen slog med ham om Kap —
„Kom ud! af den Spøg vi nu alle har nok!
Kom ud, Ridder Rap! til den øvrige Flok!"
„Ja, see om jeg gjør!" — sagde Rap.

Den Brudgom, han hamred paa Døren med Skjold
— Ja, hamred! hvor var det vist ap? —
„Ifald Du derinde min Brud taer med Vold —
Hvis, — hør Du? — jeg hævner det tusindfold!"
„Gaae Fanden i Vold!" — sagde Rap.

Den Brudgom han blev nu i Huen saa vred —
I Tip og i Top og i Tap —
„Hvis ikke min Brud Du laer være med Fred —
Jeg Kongen om Sagen vil give Besked!" —
„Ja, gjør Du kun det!" — sagde Rap.

Aarle om Morgenen, da det blev Dag —
De rede saa sjelden om Kap —
Ro sadlet sin Ganger, ei længer i Mag,
Og skyndte sig Kongen at klage sin Sag —
„Men jeg rider med!" — sagde Rap.

„Herr Konge, jeg havde mig fæstet en Brud —
Med Tip og med Top og med Tap —
Da Bryllupet stod, gik den Ridder sit Skud
Til Brudegemakket, og sov hos min Brud." —
„Ja, det gjorde jeg!" — sagde Rap.

„Da begge den Møe dog I have saa kjær —
I ride saa sjelden om Kap —
„Saa for at afgjøre, hvem Seiren er værd,
Saa bryder engang med hinanden et Spær."
„Ja, gjør vi det!" — sagde Rap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod —
Ja, Solen! hvor var det vi slap? —
Ro vælted paa Hesten i Sadlen sin Krop;
Og Hoffet kom sammen, at see paa det Hop.
„See, her er og jeg!" — sagde Rap.

Den første berendende Dyst de nu red —
Med Tip og med Top og med Tap —
Raps Ganger i Springet paa Fødderne gled,
Og snubled, og segned i Knæerne ned —
„Nu hjælpe mig Gud!" — sagde Rap.

Den anden berendende Ledning de red —
De red nu for Alvor om Kap —
Af Panderne sprang da den blodige Sved;
Herr Ro faldt i Støvet af Gangeren ned —
„Der ligger nu han!" — sagde Rap.

Herr Rap nu red seirende hjem til sin Gaard —
Ja, Seier! hvor var det vi slap? —
Skjøn Signelil, krandsed og smykket i Maard,
Saa smilende, kjærlig ved Borgeled staaer,
„See, nu er Du min!" — sagde Rap.

Nu har da Ridder Rap forvundet sin Harm —
Med Tip og med Top og med Tap —
Nu hviler hans Hoved ved Signelils Barm;
Nu sover den Hulde saa trygt i hans Arm.
„See nu er det godt!" — sagde Rap.

Baggesen.

Villemoes.

Kommer hid, I Piger smaa!
Strængen vil jeg røre;
Taarer skal i Øiet staae,
Naar min Sang I høre;
Om saa bold en Ungersvend,
Alle fagre Pigers Ven,
Sørgeligt jeg sjunger.

Vaaren er nu kommet nær,
Dagene sig længe;
Vaaren har I Piger kjær,
Blomster groe i Enge
Dog I skal i sene Aar
Mindes at I saae en Vaar
Med bedrøvet Øie.

Ak, thi før sig op af Jord
Blomsten kunde trænge,
Falmede en Blomst i Nord,
Som skal mindes længe,
Villemoes var Blomstens Navn,
Og ei glemmes tunge Savn
Midt i Blomsterflokken.

Han var Dreng, med stod som Mand,
Medens I var spæde;
Staae og slaae for Fødeland
Var den Unges Glæde.
Strømmen gaaer mod Kjøbenhavn,
Kongedyb er Strømmens Navn,
Der blev Helten viet.

Drengen voxde op til Mand,
Barnlig dog i Sinde;
Maatte han paa Sø og Land
Alle Hjerter vinde.
Sømænd bare ham paa Haand,
Og den fagre Lillievaand
Gav ham sin at kysse.

Gjerne han paa Haand og Mund
Hende kysse vilde;
Lod sig og en liden Stund
Vel i Snarer hilde.
Men han var og blev en Mand,
Kjæk han drog til fremmed Land,
Mandboms Værk at øve.

Selsomt i hans Aand det lød:
„Hører Du, det dønner!
Dannemark er stedt i Nød,
Kalder sine Sønner!"
Og som gamle Danmarks Søn
Fløi han mod det høie Døn,
Fædreland at værge.

Ak, den Gjæve kom og saae
Fædrelandet bløde;
Hvor de stolte Snekker laae,
Var nu tomt og øde.
Disse Snekker var hans Hjem,
Han opvoxed mellem dem,
Stred i deres Skygge.

Dertil var fra Hedenold,
Hidtil sidste Dage,
Disse Snekker Danmarks Vold,
Vold foruden Mage.
Sorg og Harm i Heltens Sind
Maatte da vel gange ind,
Følge ham til Graven.

Vinter led og Isen brast
Over brede Vande;
Christian med sin høie Mast
Lod fra Norrig stande.
Helten stod saa rørt i Sind,
Store Taarer faldt paa Kind,
Der han Snekken skued.

„Kjære Snekke, hilset vær!" —
Saa han tog til Orde; —
„Sømmelig er vist din Færd
Med de høie Borde;
Ak, men det er Hjertesorg,
At kun af den stolte Borg
Staaer et eenligt Kammer!

„Høie Magter, I, som slog
Dannemark med Jammer,
Lad mig til min Afgang dog
Bo i dette Kammer!
Men skal ogsaa det forgaae,
Lad mig først da Bane faae
Paa dets røde Tillie!"

Snekken seiled under Ø,
Kæmper var ombord,
Vikinger laae trindt paa Sø,
Dog den seile turde.
Vikinger sig flokked brat,
Leired sig i dunkle Nat
Om den prude Snekke.

Hist i Nord gaaer Odden ud
Mellem høie Bølger;
Der blev Døn af stærke Skud,
Christian ei sig dølger;
Men som gamle Christian
Staaer han fast paa danske Strand,
Skjøndt hans Blod udrinder.

Bretlands Viking har du Mod
Til med mig at sande,
At du maatte give Bod
Til de danske Vande,
Bod til gamle Dannebrog,
Som du nys uheiset tog,
Med saa ringe Møie.

Snart ei saaes meer dit Flag
Om for dine Skibe
Hvad du gav for Christians Vrag
Prisen skulde blive;
Ringe blev paa Hav din Roes,
Om du fandt en Villemoes
Paa hvert Skib du borded.

Villemoes! du maatte gaae
Andet Hjem at finde,
Taarer i vort Øie staae
Men de tør ei rinde.
Ak, thi vilde vi at du
Skulde vanke her endnu,
Christian overleve?

Herren var det som til sig
Kaldte Livets Flammer,
Ved hans Tempel til dit Liig
Lave vi et Kammer;
Over dine Kæmpebeen
Reise vi en Bautasteen,
Give Stenen Mæle.

Hører det, I Piger smaa;
I maae ikke græde;
Men naar over Eng I gaae
Mellem Vaarens Spæde,

Binder da af dem en Krands,
Parrer Blomsterne med Sands
Til den Faldnes Ære!

Hvis det rørte Hjertes Sang
Hjertet røre kunde,
Sjunger den da mangengang
I de stille Lunde;
Sjunger den ved breden Strand,
Naar hen over hviden Sand
Boven sagte triller.

N. S. Grundtvig.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandine sad hisset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver!
Hun mellem Prindsesser en lysende Sol;
Han Ynglingers Pryd bag den Skjønnestes Stol.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
Med Guld og med Perler og Ringe belæss't,
At fri til den Skjønne som hver kunde bedst.

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld
Og Ringe med glimrende Stene saa huld
Som Rosen, der visned paa snehvide Bryst,
Af Ynglingen plukket og hemmelig kyst.

Den skjønne Lenardo var ædel og god,
Skjøndt ei i hans Aarer flød adeligt Blod:
Een Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
Tidt bo'r i den Ringe den ædlere Sjæl.

Engang, som i Haven de samlede sad
De Fyrster og Herrer i glimrende Rad,
Og gottede sig med den kjølige Frugt,
Som vims af den flinke Lenardo blev plukt:

Da tog af sin Sølvkurv i yndige Skjød
Prindsessen en Pipling saa rund og saa rød,
Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
Og sagde med Smiil, da hun rakte ham den:

„Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt
Og nydeligt voxed for Prindser et blot.
Det udentil er saa velsignet og kjønt;
Gid det, som er inden, var dobbelt saa skjønt!"

Og see! da den Yngling sig hurtig stjal hjem,
Da tog — o min Himmel! — en Seddel han frem.
Den Seddel i Æblet saa hemmelig laa.
Et Kjærligheds-Brev var der skrevet derpaa.

„Du skjønneste Yngling, hvor Øiet seer hen!
Meer yndig end alle de glimrende Mænd!
Meer ædel end disse, høimodig og god,
Skjøndt ikke fremblomstret af adelig Rod!

Dig har jeg for alle til Ven mig udseet;
At see dig og ynde dig, Elskte, var eet.
Af Længsel fortæres min bævende Barm;
Jeg faa'r ikke Ro før, o Ven! i din Arm.

Ved Midnat al Slummer og Hvile forkast
Og skynd dig til Træet, i muligste Hast,
Som Kjærligheds Æble dig bar! Paa det Sted
Dig venter lidt kjærligt, som.... Nok du nu veed."

Det hued den Yngling saa ængst'lig og vel,
Saa vel og saa ængst'lig; hans tvivlende Sjæl
Nu tumledes hist og nu tumledes her
I Haabets og Frygtens urolige Færd.

Dog, da det lidt henimod Midnatten gled
Og alle smaa Stjerner tavst blinkede ned,
Da sprang han fra Leiet, al Hvile forlod,
Og iilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og som han saa stille, saa ventende sad,
Da rasled i Lunden det bævende Blad.
Han lytted; da tog det ham hurtig ved Arm;
Da mærktes en Aande saa kjælen og varm.

Og førend en Lyd fra Læberne foer;
Det drukned i heftige Kysse hvert Ord;
Og førend det hvidsked ham hvidt eller sort,
Med bløde smaa Hænder det førte ham bort.

Det førte ham tyst i let svævende Fjed;
„Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!

Koldt aander her Luften! ei Pels eller Frak
Beskjermer os — kom i mit stille Gemak."

Det drog over Torn, over Tidsel og Steen
Ham til en bebusket Ruin-Hvælving hen;
Der glimted en Lampe; det drog ved dens
Skin
Tilsidst ham til Enden af Gangen, og ind. —

I Slummer var alting indhyllet — dog nei!
Forræderens Øie tillukkedes ei!
Lenardo! Lenardo! hvor vil det dig gaa,
Naar Hanerne gale, naar Lærkerne slaa!

Langt ude fra Spaniens største Provinds
Var kommen en stoltelig pralende Prinds,
Med Perler, med Guld og med Ringe belæss't,
At fri til den Skjønne, som han kunde bedst.

Han brændte, han tørsted med smægtende
Mund;
Men tørsted og smægted omsonst i Burgund.
Han beiled forgjæves, Aar ud og Aar ind;
Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan tro,
Ved Dag og ved Nat hverken Rist eller Ro;
Og havde med lumsk og forræderisk Id
Sig sneget i Haven paa selvsamme Tid.

Og havde det mærket, og havde det seet,
Hvad nær ved, tre fire Skridt fra ham var skeet;
Da skar han med Tænder, bed blodig sin Mund:
„Du snart skal det vide, Regent i Burgund!"

Og iilte paa Timen at mælde som sagt.
Ham standsed forgjæves den truende Vagt.
„Nu maa jeg, nu vil jeg til Kongen!" han svor,
„Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!"

„Hei! Holla! vaagn op, du Regent i Burgund!
Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
Blandine, din dydige Datter, i Seng
Fordriver sin Tid med din nedrigste Dreng!"

Det faldt paa den Gamle som knusende Sværd;
Han havde den eneste Datter saa kjær!
Hun meer ham end Kronen og Scepteret var;
Ja meer, end den Skat, som al Jorderig har.

Vild reiser han derfor af Senge sig nu:
„Det lyver Du, Skjelm, med forræderisk Hu!
Dit Blod det undgjælde, det drikke Burgund,
Ifald mig bedrager din giftige Mund!"

„Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pant!
Op, skynd dig! saa finder dit Øie det sandt.
Mit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
Hvis Løgn har besmittet min varslende Mund!"

Da fremløb den Gamle med blinkende Spyd;
Ham ledte den Lumske med blodgjerrig Fryd.
Og drog over Torn, over Tidsel og Steen
Ham til den bebuskede Muurhvælving hen.

Her kneisede fordum et fyrsteligt Huus,
Som nu var af Ælde nedsmuldret i Gruus.
End hvælved sig Kjeld'ren og Hallen foran,
Bedækket med Tidsler, med Torn og med Sand.

Faa kjendte dens Aabning i Krattet, men hver,
Som kjendte den, fandt uden megen Besvær
En hemmelig Dør til de Værelser smaa,
I hvilke Prindsessen om Sommeren laa.

End Kjærligheds Lampe ved Indgangen hang,
Mildt glimtende gjennem den natlige Gang.
De holdt deres Aande, de traadte saa tyst
I Gangen, af Kjærligheds Lampe belyst.

Og nærmede sig til den lukkede Dør,
Og stod der, og lytted — „Hør, Konge! nu hør!
Tys! hør, hvor det hvidsker! hør Konge hvert
Ord!
Hør! — tro'r du end ikke, saa aldrig du tro'r!" —

Og da nu den Gamle der lytted saa tyst,
Da kjendte han snarlig de Elskendes Røst.
De kystes og favntes saa heftig og tidt,
Og dreve den salige Spøgen saa vidt.

„O Elskte! min Elskte! hvi modfalder du
Hos mig, som er evig din Eiendom nu? —
Prindsessen ved Dagen om Natten er væk.
Nu er jeg din Elskovs Slavinde, vær kjæk!"

„O skjønne, tilbedte Prindsesse! var du
En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
Jeg Kjærligheds hele Lyksalighed nød!
Men nu er din Elskov min Angst og min
Død!"

„O Elskte, min Elskte! lad fare den Skræk!
Er jeg en Prindsesse? Betragt mig! vær kjæk!
For Krone, for Scepter, for gyldene Karm
Jeg valgte mig Kjærligheds Rok i din Arm."

„O skjønneste Skjønne! ved List eller Tvang
Dit kjærlige Løfte vil brydes engang!
Det vare nu længe, det vare nu kort...
Tilsidst dog en Prinds dig som Brud fører bort.

Vel bruser en Bølge, vel stormer en Sky;
Men Bølgerne falde, men Stormene fly:
Som Vinden og Vandet er kvindeligt Sind!
Din Elskov forsvinder som Vand og som Vind."

„Lad Prindser kun komme, saamange, der vil!
Jeg ene skal evig kun dig høre til.
Min Elskte, min Engel! vær fyrig og fro;
Mit Løfte jeg evig skal holde dig tro.

Som Vind og som Vand er mit elskende Sind —
Vel bortrinde Vande, vel henvifter Vind;
Dog alle bortrinde, henvifte dog ei;
Saa evig min brændende Kjærlighed ei!"

„O skjønne Prindsesse! dog vakler mit Mod;
Tungt aner jeg Skræk i det iisnede Blod.
Den hævnende Himmel den Ring sønderbrød
Hvorover ei Kirkens Velsignelse lød.

Hvis Kongen — o! hvis han opdager vor Færd,
Da drypper mit Blod fra det rygende Sværd.
Da maa du, med Lænker i Hulen nedsat,
Hengræde dit Liv i uendelig Nat."

„Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Baand,
Som Troskab os fletter med Kjærligheds Haand.
Den salige Vellyst i natlige Ro
Seer ingen Forræder, veed ene vi to.

Kom, elskede Brudgom! o, kom i min Arm!
Kom, kys mig! og tryk mig med Lyst til din Barm!
Da kyssed han fyrig den lokkende Mund,
Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og favntes saa heftig og tidt
Og drev den salige Spøgen saa vidt.
Da raste de Vidner, da vilde de frem,
Men Slaaen og Laasene hindrede dem.

De bleve, de vented med fraadende Mund —
Saa venter paa Haren den lurende Hund.
Derinde tilsidst efter mattende Lyst
Blev tungt og uroligt den Elskendes Bryst.

„Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaa!
Hør, galende Haner alt Morgenen spaa." —
„O Elskte! o bliv, indtil tredie Gang
Os Hanerne vække med Morgenens Sang."

„O elskte Prindsesse! see Morgenen gry!
O slip mig! Før Solen staar op, maa jeg fly."
„O Elskede! bliv! de smaa Stjerner dog ei
Forraade de Elskendes lønlige Vei."

„Vaagn, elskte Prindsesse; jeg hører en Lyd;
Ak! Svalen forkynder alt Morgenens Fryd." —
„O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den;
Men klagende Nattergal, Kjærligheds Ven."

„Nei! slip mig! alt Hanen har galet, og rød
Frempipper alt Dagen i Morgenens Skjød.
Alt Lærkerne synge — hvor gyser min Sjæl!
O slip mig! mit Hjerte mig klemmer ... Lev vel!"

„O Søde! farvel da! — nei! bliv dog — Farvel! —
O Gud! men hvi bæver saa bange min Sjæl?
Kom, viis mig dit Hjerte — det banker saa mat!
Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!"

„Sov rolig, sov sødt!" .... og nu smutted han væk;
Men kold i hans Aarer krøb dødelig Skræk;
Rundt om ham det lugted af Lig, — og med Nød
Han raved til Enden af Gangen som død.

Hu! frem sprang de tvende; med mordsvulmet Arm
Hver stødte sit Spyd i den bævende Barm:
„Der har du dit Scepter! regjer nu Burgund." —
„Der har du din Medgift, forbandede Hund!"

„O Jesu Maria! forbarm dig og skaan" ...
Da bruste hans Øine — han opgav sin Aand;
Og uden Beredelse, Trøst eller Ven
Hans tvivlende Sjæl foer til Evighed hen.

Forræderen hugged med fnysende Harm
I mange smaa Stykker hans blødende Barm.

„Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!
Hold af din Tilbedede — kommende Nat!" —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —
Og kjølte sin Rasen i Helvedes Lyst:
„Der har jeg dit Hjerte! ak! banker saa mat!
Hold af mig, du Søbeste! — kommende Nat!" —

Prindsessen imens i urolige Blund
Sig kasted i Søvne; fælt drømmede hun:
Om blodige Perler i blodige Krands,
Om blodige Brudgom og Spøgelsers Dands.

Og vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,
Koldt svedende, hele den følgende Dag.
„O, var det dog Midnat! — Du Kjærligheds Ven,
O Midnat! kom, bring mig min Vellyst igjen!" —

Og da det lidt hen imod Midnatten gled,
Og alle smaa Stjerner tavst blinkede ned:
„O vee mig! hvad aner du, bævende Bryst?" —
Da aabnedes Døren saa frygtelig tyst:

En Ridder i Flor og i Sørge-Talar
Paa to Keriboner to Liigfakler bar.
Med dødelig Tavshed og rædsomme Blik
Han satte dem ned for Prindsessen og gik.

Ham fulgte en Ridder i sneehvid Talar;
En blodig og sønderbrudt Ring han frembar
Med tavse Gebærder og stirrende Blik
Han lagde den ned for Prindsessen og gik.

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar.
Et Guldkar med kongeligt Vaaben han bar;
Omvundet var Laaget og Hanken med Sort;
Han satte det tiende ned og gik bort.

Tilsidst kom en Ridder i Sølvmors Talar;
Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,
Og bukked sig tavs, og gik baglængs igjen.

Og see! da med Bæven hun aabnet det fik,
Og gjennemløb Skriften med rullende Blik,
Det sortnede for den Elendiges Syn,
Og kold foer hun sammen som truffen af Lyn.

Og da hun den spæde, mat skjælvende Krop
Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op!

„Hop hopsa!" da sprang hun, „hei lystig! sving om!
Hei, Spillemand! friskt! paa min Bryllups-dag! kom!

Kom Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands!
Jeg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands!
Til Dandsen, hver Prinds fra Paris og fra Rom!
Hei lystig! I Fruer og Herrer! kom, kom!

Op! Lystig! — Ak, før var mit Hjerte saa sygt —
I Fruer og Herrer! hvi leer I saa stygt?
Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
Os Himmelens Engle troloved — o Gud!

Til Dandsen! til Dandsen! — hvi nøler I? See
Saa leer de! saa leer de! — jeg ogsaa kan lee!
Væk, Adelspak! væk dog! Du stinker — o fy! —
Du stinker af stinkende Hovmod — fy! fy!

Hvem skabte af Jorde vel Ridder og Træl?
Tidt bo'r i den Ringe den ædleste Sjæl!
Min Brudgom er skjøn, og høimodig og god,
Og han kan foragte høiadeligt Blod.

Hei! Spillemand! lystig! spil op til en Dands!
Jeg svæver saa let, thi hist vinker min Krands.
Hop heisa! tralalla! hop heisa! ha ha!
Min Bryllupsdag er det! Tralalla! Tralla!" —

Saa sang hun og hopped, saa sprang hun og sang,
Til Dødsbuggen iiskold paa Panden udsprang;
Dødsbuggen paa blegnende Kinder nedfløb,
Og mat hun paa Gulvet omtumled som død.

End reiste hun sig, før hun udgav sin Aand,
Og strakte om Karret den dødmatte Haand;
Og tog det i Skjødet, og stirred derpaa,
Og aabnede Laaget, og saae, hvad der laa.

Da damped, da banked det mod hendes Bryst,
Som om det end slog imod hendes i Lyst —
Da styrtede Taarernes brændende Flod
Og blandede sig med den Elskendes Blod.

„O Jammer! nu ligner du Vandet og Vind —
Vel bortrinde Vande, vel henvifter Vind,
Men alle bortrinde, henvifte dog ei —
Saa evig du, blodige Jammer, og ei!"

Hun sank og, trykt tæt til den bølgende Barm,
Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
Og stærkere Taarernes strømmende Flod
Nu styrted af Øinene ned i dets Blod.

„Jeg levede for dig, og nu dø'r jeg med Lyst —
O Hjerte, du trykker — du knuser mit Bryst!
O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
Jeg kommer — din Brud — o slaa heftig ... endnu!"

Da bævrede Hjertet imod hendes Bryst,
Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
Fra bristende Blik faldt en Blodsdraabe ned —
Hint sidste Gang bævred — og hendes kraft med.

Og Sjælen fløi bort til sin vinkende Ven. —
Til Kongens Gemakker man stormede hen;
Høit blandede Skrig gjennem Salene lød:
„Prindsessen, o Konge! — Prindsessen er død."

Det faldt paa den Gamle som knusende Sværd,
Han havde den eneste Datter saa kjær.
Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
Ja meer end den Skat, som alt Jorderig har.

Og see! da Forræderen fremviste sig,
Da raste den Gamle: „det skylder jeg dig!
Dit Blod det betale! det drikke Burgund;
Thi dette mig raadte din giftige Mund.

Høit kalder for Dommen dig nu hendes Blod —
Kjøl, Djævel! i Helved dit fnysende Mod!"
Rask uddrog den Gamle sit blinkende Sværd.
Og død for hans Fod laa Forræderen der.

„Lenardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!
Min blodige Synd, o Forbarmer, slet ud!
Forklager mig ei, mine Børn! dog — o nei!
Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!"

Den kronede Gamle nu Hænderne vred
Og trøstløs den blodige Gjerning begræd.
Han siden lod gjøre en Kiste af Guld,
I hvilken han gjemte de Elskendes Muld.

Chr. Thaarup.

Adam Oehlenschläger.

Den 26de Januar 1850.

Et Sorgens Budskab Norden gjennemsuser
Som Vinterstormen over Blomstergrav,
Det Danneqvindens Hjerte gjennembruser
Som Vinterstrømmen i det vilde Hav:
Det Sorgens Budskab: død er Oehlenschläger,
Tre Rigers Yndling, Nordens Hovedskjald!
Hans Mesterhaand ei meer paa Harpen leger,
Guldharpen med det fulde Tonefald!
Med ham paany er falmet Oldtids Glands
Med ham har Norden tabt sin Laurbærkrands.

Dog stille! Skjalden er ei død, han sover
Som Vintermarken til en deilig Vaar,
Som Nordens Aand i Tidens Vintervover,
Hvoraf paany han seierrig opstaaer;
Thi han opstod i Adam Oehlenschläger,
Besang sin Kjæmpedaad og Heltedød,
Og tømte ud det store Bragebæger,
Saa Kjæmpeløftet trindt i Nord gjenlød;
Han holder Ord, saa atter høit i Sky
Skal af hans Ord, som af hans Kvad gaae Ny!

Og Sjælen, som sig frydet har i Aanden,
Stormanden, som var Menneske og Skjald,
Han barnlig fromt sig trøsted i Dødsvaanden
Ved meer end Brageharpens Tonefald,
Ved meer end Krandsene, som Fingre binde,
Ved meer end Eftermælets Efterklang,
Ved meer endnu end Hjerternes Kjærminde,
Som senest visne vil i Dannevang,
Ved meer end Verdens Kløgt har granskct ud:
Ved Sjælens Liv for evig hos sin Gud!

Saa hviil da, Støv af Sjælens skjønne Bolig,
Til Hvile fulgt som Støvet af en Drot,
Hvor hjemligt Muld omfavner Dig fortrolig,
Tilbækker Dig med Tæppet himmelblaat!
Vi spaae den Sjæl, som sig i Dig har speilet,
Saa skjøn en Bolig, som i Aanden tidt
Vor Skjald har seet og malt, og til den beilet,
Med den at svæve over Jorden frit;
Thi ham, som os har spaaet Bod for Savn,
Vi spaae Forklarelsen i Jesu Navn!

N. F. S. Grundtvig.

Alle Baand ere for svage til at binde Kjærlighed.

1.

De legte guldtavl ved breden bord,
I glæde og lyst med alde,
De fruer twende med ære stor,
Saa underlig lægen mon falde.
Men lykken vender sig ofte om.

2.

De terninger løbe ofte omkring,
De sig saa snart monne vende;
Saa giør og lykkens hiul udi mig,
Dends løb mand neplig kand kiende.
Men lykken vender sig ofte om.

3.

Fru Iulli og Dronning Malfred,
De læge guldtavel med ære;
Paa gulvet ganger det barn derved,
Og legte med eble og perre.
Men lykken vender sig ofte om.

4.

Paa gulvet ganger det barn saa ven,
Og legte med eble og blomme;
Da indkom Herr Axel Thordsen,
Hand agted til Rom at komme.
Men lykken vender sig ofte om.

5.

Hand hilsed fruer og jomfruer skiøn,
Hannem fulte baade tukt og snilde;
Hand elsker det eble-barn udi løn,
Thi lykken vilde for dennem spille.
Men lykken vender sig ofte om.

6.

Paa armen tog hand den liden dukk'
Klapped hende ved hviden kind;
Christ give at du varst voxen nok,
Da blevst du snart min mandind.
Men lykken vender sig ofte om.

7.

Hans yngste søster svarede saa brat,
Paa klæder hun guld monne bære,
Var hun end voxen i denne nat,
I maatte ey sammen være.
Men lykken vender sig ofte om.

8.

Jomfruens moder talede ret,
Hun mon hannem sandhed sige,
I ere alt for nær udi æt,
Dog vel hin andens Lige.
Men lykken vender sig ofte om.

9.

Hand tog en gulbring af sin haand,
Bad barnet der med leege,
Der hun fremvoxde i alder forsand,
Det giorde hendes kinder blæge.
Men lykken vender sig ofte om.

10.

Kom vel ihu min lille brud,
I dag monne jeg dig fæste;
Jeg vil nu reise af landet ud,
Og fremmede herrer gæste.
Men lykken vender sig ofte om.

11.

Her Axel drager af landet ud,
Hannem følger tugt og ære;
I klosteret sættis hans liden brud,
At hun skulde Sømmen lære.
Men lykken vender sig ofte om.

12.

De lærde hende silke-søm at sye,
At læse lod de hende lære:
Af hendis dyd gik herlig rye.
Hende fulde stor tugt og ære.
Men lykken vender sig ofte om.

13.

Slig adelig sæder som hun bær,
Maa hver med Rette prise;
I sindet hun og forstandig er,
Og regnis iblant de vise.
Men lykken vender sig ofte om.

14.

I klosteret var hun ellefve Aar,
Til Gud hendis moder kalte;
Dog tog hende Dronningen i sin gaard,
For alle hun hende udvalde.
Men lykken vender sig ofte om.

15.

Her Axel tjener i Kejserens gaard,
Forgylte haver han spore;
Sit sverd hand vel siden bar,
Og Ridderlig var hans fore.
Men lykken vender sig ofte om.

16.

Her Axel sover saa sødelig,
Alt som en Herre mon sømme;
Om natten har hand ej ro hos sig,
Alt for sine sterke drømme.
Men lykken vender sig ofte om.

17.

Her Axel hand sover i Højestuv',
Og hviler paa silke det bløde;
Hand haver ej roe om natten at sove,
Hand drømmer om Festemø søde.
Men lykken vender sig ofte om.

18.

Han drømmer om Valdborrig Immersdotter
I fløyel staar klæd med ære;
Hos hende sig Haagen Kongens søn satte,
En bøn monne hand begiære.
Men lykken vender sig ofte om.

19.

Aarle om morgen det blev dag,
Og lerken sin stemme rørde;
Opstod Her Axel med god behag,
Sig snarlig i klæderne førde.
Men lykken vender sig ofte om.

20.

Saa snarlig sadler hand Ganger graa,
Ham lyster i lunden at ride,
Sine drømme tanker af Hovedet at slaa,
Og lyde paa Fugle-sang blide.
Men lykken vender sig ofte om.

21.

Der nu Axel Tordsøn,
Kom hen i rosens-lunde,
Der møder hannem en pillegrim skiøn,
Udi de samme stunde.
Men lykken vender sig ofte om.

22.

Vel mødt, god dag du pillegrim from,
Hvort hen staar din begiere;
Fra mine lande monne du kom,
Din klæder kand mig det lære.
Men lykken vender sig ofte om.

23.

Norge det er mit fæderneland,
Jeg er udaf Gildske stamme;
Til Rom haver jeg mig svoren forsand,
Om jeg kand Paven der ramme.
Men lykken vender sig ofte om.

24.

Est du kommen af gildske æt,
Og da est du min frende;
Har stolten Valdborrig mig forgjæt,
Sig mig om du hende kiende.
Men lykken vender sig ofte om.

25.

Valdborrig er en jomfru saa skiøn,
Jeg hende saa vel monne kiende;
Der er saa mangen Ridder-søn,
Som sætter sin love til hende.
Men lykken vender sig ofte om.

26.

Jeg kiender saa vel den jomfru der,
Hun slider sabel og maar;
Blant alle jomfruer hun prisen bær,
Som tiener i Dronningens gaard.
Men lykken vender sig ofte om.

27.

Opvoxen er Valdborrig Immersdotter,
Som lilien fejrest paa qviste;
Blant alle jomfruer i landet er,
En skjønnere ingen viste.
Men lykken vender sig ofte om.

28.

Fru Julli hviler under Marmorsteen,
Alt hos sin ædle herre:
Dronning Malfred tog skiøn Valdborrig hen,
Hun hende mon elske og ære.
Men lykken vender sig ofte om.

29.
Guld bær hun om sin hvide haand,
I perler fletter sit haar,
Her Axels brud af alle mand
Hun kaldes i hvort hun gaaer.
Men lykken vender sig ofte om.

30.
De kalder hende Axels Fæstemøe skjøn,
Og gjør det af got gammen;
De agter hende Haagen Kongens søn,
Jeg mener de kommer tilsammen.
Men lykken vender sig ofte om.

31.
Det var Herr Axel Tordsøn,
Han svøbte sig udi skind:
Saa ganger hand udi salen hen,
For Rommerske Kejser ind.
Men lykken vender sig ofte om.

32.
Hil sidder j Keyser Henrik saa from,
I er en Herre saa blide:
Orlov monne jeg eder bede om,
Til fæderneland at ride.
Men lykken vender sig ofte om.

33.
Mig er fader og moder fra død,
Mit gods staar nu udi vove;
Mig tvinger dog mest min fæstemøe sød,
En anden vil hende trolove.
Men lykken vender sig ofte om.

34.
Orlov det skal du gierne faa,
Self vil jeg det dig give;
Om du tilbage komme maa,
Din Plats skal aaben blive.
Men lykken vender sig ofte om.

35.
Her Axel rider af Keiserens gaard,
Ham fulde saa herlig en skare;
Og alle de udi gaarden var,
De bad ham alle vel fare.
Men lykken vender sig ofte om.

36.
Paa rejsen var hand saa frisk og snart,
Ham følgede tredive svenne;
Der hand kom til sin moders gaard,
Da reed dend Herre alleene.
Men lykken vender sig ofte om.

37.
Da nu Her Axel Tordsøn
Kom frem til borgeled;
Ud stod fru Helfred hans søster ven,
Og hvilte hun sig derved.
Men lykken vender sig ofte om.

38.
Her stander du Helfred søster fin,
Nu venter du ikke min komme;
Hvor lever Valdborrig fæstemøe min,
En rose for alle de blomme?
Men lykken vender sig ofte om.

39.
Skiøn Valdborrig lider meget vel,
Dend skjønneste jomfru for alle,
Hun tiener og voris Dronning self,
For alle hun hende udvalde.
Men lykken vender sig ofte om.

40.
Du raabe mig Helfred søster fin,
Du give mig raad de gode;
Hvor jeg kand tale med fæstemøe min,
At ingen mand det forstod.
Men lykken vender sig ofte om.

41.
Svøb du dig udi silke skjøn,
Og klæd du dig udi piæld;
Sig at du est mit bud udi løn,
At tale med jomfruen sel.
Men lykken vender sig ofte om.

42.
Det var Her Axel Tordsøn,
Gaar over de høyelofts spange,
Der møder hannem Dronningens jomfruer skjøn,
De komme fra Aftensange.
Men lykken vender sig ofte om.

43.

Hand rakte skiøn Valdborrig hviden haand,
Og talde saa mildelige;
Jeg er fru Helfreds sendebud sand,
Jeg haver eder noget at sige.
Men lykken vender sig ofte om.

44.

Hun brød op det lønnebrev stor.
Hun læste det ud med alle;
Der stode udi de Elskovens ord,
Som nogen best kund udtale.
Men lykken vender sig ofte om.

45.

Der laa udi de guldringe fem,
Var breven i Roser og lilier;
Eder giver Axel Tordsøn dem,
Hand eder saa ung haver gillet.
Men lykken vender sig ofte om.

46.

J lovede at være min fæstemøe,
Den tro skal j mig holde;
Jeg sviger eder ej paa verdens øe,
Det lover jeg eder min holde.
Men lykken vender sig ofte om.

47.

Saa fuldtis de over den høye bro,
Som Gud gav hennem til raade;
Der gave de hin anden sin tro,
Og æder svore de baade.
Men lykken vender sig ofte om.

48.

De svore om sancte Dorotheæ i ær',
Og om den hellige mø;
J æren vilde de leve her,
J æren vilde de døe.
Men lykken vender sig ofte om.

49.

Her Axel rider i Kongens gaard,
Hand var baade glad og fro;
Hans fæstemøe udi højeloft staar,
Hun baade legte og loe.
Men lykken vender sig ofte om.

50.

Det stod saa i maaneder fem,
Og vel udi maaneder ni;
Elleve Greve sønner gik bort,
Og bade om hende i bi.
Men lykken vender sig ofte om.

51.

Elleve vare de Ridbere skiøn,
Til hende i æren mon gilde,
Dend tolfte var Haagen Kongens søn,
Hand bad hende aarle og silde.
Men lykken vender sig ofte om.

52.

Hør j det skiøn Valborrig fin,
Og vil j være min kiere,
Da tager jeg eder til Dronningen min,
Og kronen den skal j bære.
Men lykken vender sig ofte om.

53.

Hør j Her Haagen Kongens søn,
Og det kand ikke saa gaa;
Heg haver lovet Her Axel i løn,
Det ganger jeg aldrig fra.
Men lykken vender sig ofte om.

54.

Vred blev Haagen Kongens søn,
Og svøbte hand sig udi skind;
Saa gaar hand i salen saa skjøn,
For sin kier moder ind.
Men lykken vender sig ofte om.

55.

Her sider j kiere moder min,
Hvad giver j mig for raad;
Jeg beder skjøn Valborrig fin,
Hun biuder mig spot og had.
Men lykken vender sig ofte om.

56.

Jeg byder hende baade hæder og ær',
Sampt rige og land tillige;
Hun siger hun haver Her Axel saa kiær,
Hun vil hannem aldrig svige.
Men lykken vender sig ofte om.

57.

Haver hun sin Tro bortjæt,
Da er hun hend pligtig at holde;
Her er vel flere af Greve-æt,
Saa biurdige og saa bolde.
Men lykken vender sig ofte om.

58.

Vel er der Greve-Døttre fler,
Saa bolde og saa rige;
Men ingen saa skiøn som Valdborrig er,
Ej heller saa dyderige.
Men lykken vender sig ofte om.

59.

Med magt kandst du hende ikke faae,
Thi det var skam at høre;
Med vaaben om du hende vinde maa,
Kand sig Her Axel og røre.
Men lykken vender sig ofte om.

60.

Vred blev Haagen Kongens søn,
Og vred saa gik hand ud;
Der møtte hannem hans Skriftfader skjøn,
Hand kaldis sorte Broder Knud.
Men lykken vender sig ofte om.

61.

Hvi ganger min Herre saa sørgelig frem?
Hvor hen stander hans begjere?
Er hannem paakommen nogen modgang slem?
Da siger haud mig det here.
Men lykken vender sig ofte om.

62.

Modgang stor er mig kommen paa,
Som tvinger mig allermest;
Stolt Valdborrig kand jeg ikke faae,
Her Axel har hende fæst.
Men lykken vender sig ofte om.

63.

Haver Her Axel skøn Voldborrig fæst,
Hand skal ej føre hende hiem;
I Sorte-Brødre kloster her næst,
Der ligger deris herkomst igien.
Men lykken vender sig ofte om.

64.

Nær sødskende børn de begge er,
Af frender saa høje og gode;
En frue holt dem til daaben med ær'
Paa Højborrig som hun boede.
Men lykken vender sig ofte om.

65.

Daabe-sødskende ere nu de,
For voris klosterræt;
Her hos kand vi erfare og see,
De ere i tredie slegt.
Men lykken vender sig ofte om.

66.

Min Herre lader skrive breve om land,
Capitelet skal de liude;
Her Axel faaer ikke den lilievand;
Vi ville ham det forbiude.
Men lykken vender sig ofte om.

67.

Det var Haagen Kongens søn,
Hand kalder paa svenne saa
I beder jomfruens morbroder i løn.
I stuven for mig at indgaa.
Men lykken vender sig ofte om.

68.

De Grever de stedes for vreden bord,
Med tugt og megen ære;
Vor naadige Herre os sende ord,
Hand sige os sin begiere.
Men lykken vender sig ofte om.

69.

Jeg beder om eders Søsters dotter,
I æren hos mig at blive;
Til Dronning vil jeg hende sætte,
Om j mig hende vil give.
Men lykken vender sig ofte om.

70.

Svarede det hendes morbrødre tre,
De bleve saa glade og fro;
Vel er skøn Valdborrig fød;
Thi see en Kongesøn lover hende tro.
Men lykken vender sig ofte om.

71.

Det var ædle Grever da,
Svøbte de sig udi skind;
I høye loft strax monne de gaa
For Dronning Malfred ind.
Men lykken vender sig ofte om.

72.

Først hilse de Dronning Malfred skøn,
Med tugt og høveske sinde;
Dernæst og stolt Valdborrig køn,
Den skønneste der var inde.
Men lykken vender sig ofte om.

73.

Vel dig kiere Søster datter skøn;
Vel dig mens du er i live;
Om dig beder Haagen Kongens søn,
Og hannem vil vi dig give.
Men lykken vender sig ofte om.

74.

Haver i mig trolovet hen,
Da vil jeg eder sige,
Her Axel er min kiereste ven,
Jeg vil hannem aldrig svige.
Men lykken vender sig ofte om.

75.

Svarede hendes morbrødre tre,
De megtige Grever saa bolde;
Det skal i sandhed aldrig skee,
At du det løfte skal beholde.
Men lykken vender sig ofte om.

76.

Det var Haagen Kongens søn,
Lod skrive de breve af ny;
Og lader hente den Erkebisp skøn,
Med Clerkerne sin gange ti.
Men lykken vender sig ofte om.

77.

Melte det mester Erland,
Hand læste de kongebrev ud;
Skam faa de som dette paa fand,
Ja først og sidst Broder Knud.
Men lykken vender sig ofte om.

78.

Erkebispen hand stebdes for bord,
Og talde til Kongen med ære;
Min naadige Herre har sendt mig ord,
Hvad monne hans villie være.
Men lykken vender sig ofte om.

79.

Jeg haver mig en jomfru fæst,
Til hende skal I mig vie;
Her Axel er hende om Hiertet næst,
Hun skal hannem overgive.
Men lykken vender sig ofte om.

80.

Saa skreve de den stefning ud,
Og lod den læse til tinge:
At møde for Erkebispen prud,
Begge de to Adelinge.
Men lykken vender sig ofte om.

81.

Aarlig om dend morgen blid,
Der ottesang var nu ude:
Til kirken skulde Herr Axel rid',
Med fæstemøe sin den prude.
Men lykken vender sig ofte om.

82.

Dend Herre hand stiger til høien hest,
Hand monne saa hiertelig sukke;
Dend jomfru følger i karmen nest,
Sin sorrig hun inde maa lukke.
Men lykken vender sig ofte om.

83.

Det melte hun stolten Valdborrig,
Hun kom udi rosens lund;
Sielden sukke glad hierte af sorrig.
Men ofte leer sorrigfuld mund.
Men lykken vender sig ofte om.

84.

Dend Ridder hand rider paa høien hest,
Hans tanker de løbe saa vide:
Dend jomfru hun følger i karmen nest,
Hun døller sin sorg med snilde.
Men lykken vender sig ofte om.

85.

Uden Mariæ kirkegaard.
Der traade de Herrer fra heste;
Der efter de ind i kirken gaae,
De Frender og Ridder beste.
Men lykken vender sig ofte om.

86.

De hvilde mit paa den kirkegang,
Der mødte dem Bisper og klerke;
At de vare begge i hiertet bang,
Det kunde paa dem merke.
Men lykken vender sig ofte om.

87.

Der møtte dem Erkebispen self
Med sølfbunden staf udi hænde:
Med alle sine ordens brødre vel,
Som deres venskab skulle vende.
Men lykken vender sig ofte om.

88.

Fremtraade strax sorte Broder Knud,
Med slegtebog udi hænde;
Hand læß de den arvetavle ud,
Axel var Valdborrigs frende.
Men lykken vender sig ofte om.

89.

Saa læste de op den arvetal,
Som munken gav dennem til raabe;
Nær sødskende børn vare de udi val,
Paa møderne slegtinge baade.
Men lykken vender sig ofte om.

90.

Nær sødskende børn de rettelig var,
Af adelig blod det beste;
I fjerde leed deris slegtskab staar,
Strax skilde dem ad de Præste.
Men lykken vender sig ofte om.

91.

De vare kommen af gildske Rod,
Nær sødskende børn saa fromme;
Her Axel og skøn Valborrig god,
Maatte ikke tilsammen komme.
Men lykken vender sig ofte om.

92.

En frue dem begge til Daaben bar,
Der de finge daabens gave;
Her Asbiørn begge deres fader var,
Hin anden maatte de ej have.
Men lykken vender sig ofte om.

93.

Saa fulde de dennem til Alteret hen,
Fik dennem haandklæde udi hænde;
De løßde det baand og vaare ej seen,
For svenden var jomfruens frende.
Men lykken vender sig ofte om.

94.

De vare frender af biurd og blod,
Af adelig gildske slekte;
Der næst var de Gudsødskende god,
De komme ej sammen i ekte.
Men lykken vender sig ofte om.

95.

Det handklæde mellem dem skaaren blev,
Hver fik af dennem et stykke;
Saa lever dend aldrig i verden saa giev,
Der selv kand raade sin lykke.
Men lykken vender sig ofte om.

96.

Det haandklæde sønderskaaret er,
Hvor med i monne os adskille;
Saa længe vi leve det aldrig skeer,
I bryder vor venskab og villie.
Men lykken vender sig ofte om.

97.

De toge guldringe af fingrene hen,
Guld armbaand af hendes Haand;
Da fik den Ridder sin gave igien,
Opløst var kierlighedsbaand.
Men lykken vender sig ofte om.

98.

Herr Axel kasted guld paa alteret da,
Gav det sanct Oluf til ære;
Svor alle de dage hand leve maa,
Hand Valdborrigs ven wilde være.
Men lykken vender sig ofte om.

99.

Da vredis Haagen Kongens søn,
Alt under sin silke rød;
Men du kand hende ej glemme i løn,
Da er hun vist ikke møe.
Men lykken vender sig ofte om.

100.

Erland Erkedegn talde paa stand,
Dend viseste blant de klerkke:
Dend agter jeg for en ukristmand,
Der kiender ey elskoven sterkke.
Men lykken vender sig ofte om.

101.

Med vand udslukker mand ilden stor,
Der til den brendende brand;
Men kierligheds brynde langt overgaar
Der ingen mand dempe kand.
Men lykken vender sig ofte om.

102.

Solens heede den falder saa sterk,
At ingen den ledske kand;
Men elskovens baand er haardere værk,
Det aldrig brydis forsand.
Men lykken vender sig ofte om.

103.

Der til svarede Her Axel saa,
Hand stod i silke rød;
Den sag skal jeg mig legge fra,
Skulde jeg i morgen døe.
Men lykken vender sig ofte om.

104.

Da blev Haagen Kongens søn vred,
Traadde frem paa breeden steen;
I morgen skalt du mig svære en eed,
Og det foruden all meen.
Men lykken vender sig ofte om.

105.

Svære skalt du i morgen mig,
Paa sværd og hellige kæst;
Om Valdborrig hun er møe for dig,
Eller du har sovet hende næst.
Men lykken vender sig ofte om.

106.

Skal jeg Loven give saa,
Jeg kand det fuld vel giøre;
I kampen tør jeg end bestaae,
Saa lenge jeg mig kand røre.
Men lykken vender sig ofte om.

107.

I loftet hvil Elskelin Haagens Frue,
Hun vogner af søvne saa brat;
Sanct Birgittæ raade nu for min hue,
Hvad haver ieg drømt i nat.
Men lykken vender sig ofte om.

108.

Jeg drømte om Julli hin venne,
Som hviler i sorten muld;
Hun bad mig saa meget gierne,
At være hendes dotter huld.
Men lykken vender sig ofte om.

109.

Min Herre jeg haver de sønner siuv,
Og hver haver trediwe svenne;
De binde op sverd og vove deris liv,
At hielpe den jomfru saa venne.
Men lykken vender sig ofte om.

110.

Min Herre hand sadler Ganger tj,
Og rider bort som en Herre;
I følger dem med, i staar hende bj,
Det motte end blive dis bedre.
Men lykken vender sig ofte om.

111.

Siu sønner haver vi nu tilsammen,
De unge Hertuger bolde;
Det er voris egen glæde og gammen,
De ridderlig sig kand holde.
Men lykken vender sig ofte om.

112.

Sødskende børn vi tvende var,
Fru Julli og jeg her baade;
Hvorfore det os vel ilde staar,
Om vi hendes dotter forlode.
Men lykken vender sig ofte om.

113.
Aarle om den morgen saa kiøn,
Der solen skinde over de heede;
Paa slottet ganger den ridder saa skiøn,
At svære de dyre eede.
Men lykken vender sig ofte om.

114.
Færdig Herr Axel Tordsøn var,
Og rakte sin haand fra sig;
I kommer hid Grever af gildske gaard,
Og lover i dag med mig.
Men lykken vender sig ofte om.

115.
Fremgaa elleve Ridder med mig,
Var klædde i sabel og maar;
Ville love med Herr Axel i dag,
Gud give i hvor det gaar.
Men lykken vender sig ofte om.

116.
Saa stride rand taare paa jomfruens kinde,
Som regnen kand falde mest;
Ach hvor skal jeg nu venner finde;
Jeg er ælendig vist.
Men lykken vender sig ofte om.

117.
Hendis morbroder Tue svarede da,
Og talede saa til hende:
Ene du selver svære maa,
I raadet varst du selv ene.
Men lykken vender sig ofte om.

118.
Melte det Erkedegn Erland,
Og saa tog hand oppaa;
Frenderne du mange finde kand,
Men vennerne haver du faa.
Men lykken vender sig ofte om.

119.
Frenderne du vel mange har,
Men vennerne kandst du ej finde;
Gud hielpe dig vel ud af den far,
Du maatte din sorrig forvinde.
Men lykken vender sig ofte om.

120.
At mig er fader og moder saa død,
For Gud maa jeg det klage;
Den Gud, som hielper alle af nød,
Hand veed vel all min aarsage.
Men lykken vender sig ofte om.

121.
Fru Julli hviler under marmorsteen,
Herr Immer i sorten muld;
Men vare de nu i live igien,
Da vare mine frender mig huld.
Men lykken vender sig ofte om.

122.
Der hun saa sad med jammer og vee,
Og i sin største sorrig;
Da kom Herr Haagen og lod sig see,
Fremridendis til den borrig.
Men lykken vender sig ofte om.

123.
Hand traadde strax frem saa hastelig,
Sine ord lod hand saa lyde;
I loven gaar jeg i dag med dig,
Jeg monne mig selv tilbyde.
Men lykken vender sig ofte om.

124.
Fru Eskelin er dig huld og god,
Hun sover mig hver nat nær;
Din moder og hun var af en rod,
Derfor kommer ieg her.
Men lykken vender sig ofte om.

125.
I træder frem mine siu sønner i tall,
Og eder i loven blande;
Her Karl hans sønner af Sønderdal,
De skal her hos nu stande.
Men lykken vender sig ofte om.

126.
Elleve hertuge sønner ginge frem,
Var svøbt' i sabel og maar:
Paa førstelig viis og klædde de dem,
Og kruset var deris haar.
Men lykken vender sig ofte om.

127.

Elleve grever gik sammen i flok,
De vare slet uforfærde;
Krusede vare deris gule lok,
Forgylte var deris sverde.
Men lykken vender sig ofte om.

128.

Med jomfruen vi nu svære vil,
Og loven med hende giøre;
I ædeling to j træder her til,
Thi alle skal derpaa høre.
Men lykken vender sig ofte om.

129.

Paa Messe-bog lagde Her Axel sin haand,
Og sverdet holt hand udi feste;
Hans rige frender stód hos forsand,
De gieveste og de beste.
Men lykken vender sig ofte om.

130.

Heftet det holdt hand i sin haand,
Og Odden stod mod en steen;
Saa giorde hand strax sin eed paa stand,
Og det foruden ald meen.
Men lykken vender sig ofte om.

131.

Vel haver jeg haft skiøn Valdborrig kier,
Hun var min høieste trøst,
Jeg hende dog aldrig var saa nær.
At jeg hende engang køst.
Men lykken vender sig ofte om.

132.

Paa Messebog lagde den jomfru sin haand,
Og svor hun om vor Frue;
Mine øjne var aldrig saa bristig forsand,
Jeg torde Herr Axel anskue.
Men lykken vender sig ofte om.

133.

Saa løfte de over hende himmel skiøn,
Og bare saa over hende skrud;
Saa fulde de hende paa salen i løn,
Og kaldet hende Kongens brud.
Men lykken vender sig ofte om.

134.

Ind kom Haagen Kongens søn,
Hand talte et ord saa brat;
Hverken svend eller ridder skiøn,
Maa rejse herfra i nat.
Men lykken vender sig ofte om.

135.

Jeg fæster i dag stolt Valdborrig fin,
Alt til min hiertens kiere:
Hun skal nu være Dronning min,
Og kronen af røde guld bære.
Men lykken vender sig ofte om.

136.

Der bredes bug, de sættes til bord,
De skienkte baade miød og viin:
Her Axel sad med sørgelig ord,
Og talde med kiereste sin.
Men lykken vender sig ofte om.

137.

I sige mig Valborrig Hiertens kier,
Mens vi ere ene her inde;
Hvad raad os begge nu best monne vær,
Hvor længsel den kand forsvinde.
Men lykken vender sig ofte om.

138.

Faar jeg Kongen om det saa skeer,
Da er det mod min minde;
Om jeg i tusinde aar levede her,
I ganger mig aldrig af sinde.
Men lykken vender sig ofte om.

139.

Jeg vil sidde i høje loft viid,
Og virke det guld i hue;
Saa sørgelig vil jeg leve min tiid,
Alt som en Turtel-Due.
Men lykken vender sig ofte om.

140.

Hun hviler aldrig paa grønnen green,
Hendes been ere alt saa møde;
Hun drikker aldrig det vand saa reen,
Men rører det først med fødder.
Men lykken vender sig ofte om.

141.

Min Herre i rider saa lystelig,
At bede den vilde Raa,
Alle de tanker I faar om mig,
I lader dem snart bort gaa.
Men lykken vender sig ofte om.

142.

Min Herre I rider saa lystelig,
Og beder den vildene Hare;
Alle de tanker I faar om mig,
I lader dem snart bortfare.
Men lykken vender sig ofte om.

143.

Om jeg end rider i rosens lund,
Og beder de diur i skove;
Hvad skal jeg giøre i nattestund,
Naar jeg kand ikke sove.
Men lykken vender sig ofte om.

144.

Mit fæderne gods jeg sælger forsand,
For sølv og guld det røde:
Saa vil jeg drage i fremmede land,
Og sørge mig selv til døde.
Men lykken vender sig ofte om.

145.

Min Herre i sælger ej eders jord,
Det er saa hart at miste;
Men sender nu strax Her Aßbiørn ord,
Hans dotter den skal I fæste.
Men lykken vender sig ofte om.

146.

Alhed hans Dotter I fæste maa,
Og leve hos hende med ære;
I Moders sted vil jeg eder staa,
Og sorgen saa for os bære.
Men lykken vender sig ofte om.

147.

Ingen skiøn jomfru jeg have maa,
Og ingen trolover jeg mig;
Kunde ieg end Kejserens dotter faa,
Mens jeg fik ikke dig.
Men lykken vender sig ofte om.

148.

Erland Erkebegn svarede brat,
Hand klappede dennem med ære;
I siger hin anden i aften god nat,
Det kand nu andet ej være.
Men lykken vender sig ofte om.

149.

Erkebispen hand raabte det ud,
Sin tunge kunde hand vel røre;
Skam faa sorten broder Knud,
Som her i splid monne giøre.
Men lykken vender sig ofte om.

150.

Her Axel hand bød den jomfru god nat,
Hand giorde det ikke gierne:
Hans hierte det var med sorrig beladt,
Som fangen der ligger i jerne.
Men lykken vender sig ofte om.

151.

Skøn Valdborrig gaar i højeloft hen,
Hendes moder følger hende at sove;
Hendes hierte det brænde af sorrig og meen,
Som ilden i lysende lue.
Men lykken vender sig ofte om.

152.

Aarle om den morgenstund,
Der solen skinde med alle:
Begynder hun Dronningen mangelund,
Paa jomfruer sine at kalde.
Men lykken vender sig ofte om.

153.

Dronningen beder strax jomfruen sin,
At virke det guld saa røde:
Stille stod Valdborrig jomfru saa fin,
Hendes hierte af sorrig bløde.
Men lykken vender sig ofte om.

154.

Hør du Valdborrig jomfru saa fin,
Hvi sidder du saa brud;
En hiertens glæde monne det dig vær,
At du bliver Kongens brud.
Men lykken vender sig ofte om.

155.
Langt heller vil jeg Her Axel have,
Og leve med hannem i ære;
End jeg vilde med den store gave,
Den Norske Krone bære.
Men lykken vender sig ofte om.

156.
Saa lidet det mig gavne kand
Mine frender de sig monne glæde;
Naar jeg med mine øjens vand
Mine kinder maa dagligen væde.
Men lykken vender sig ofte om.

157.
Det stod nu en tid saa rom,
Ja mere end maaneder to;
Her Axel og den jomfru saa from,
De hverken legte eller lo.
Men lykken vender sig ofte om.

158.
Der kom Orlog paa det land,
De fiender vare saa sterke;
Her Haagen Kongens søn forsand,
Maatte til at prøve Hofverke.
Men lykken vender sig ofte om.

159.
Kong Haagen lod biude alle sine mænd,
Ja baade de leege og lærde;
Herr Axel den højædle svend,
Lod sig og ikke forfærde.
Men lykken vender sig ofte om.

160.
Det var Haagen Kongens søn,
Hand rider i Herrefærd;
Hand biuder i landet hver og en,
Som bære kunde sverd.
Men lykken vender sig ofte om.

161.
Hand biuder ud over alt det land,
Saa mangen som sverdet kunde bære;
Her Axel den højædle mand,
Hand skulde hans høvitzmand være.
Men lykken vender sig ofte om.

162.
Hans skiold var baade hvid og blaa,
Det kiendes i marken vide;
To røde hierter der i monne staa,
For æren vilde hand stride.
Men lykken vender sig ofte om.

163.
Der de komme i marken ud,
Saae de deres fiender glantze;
Der galt da mod og manddom prud,
Oc ikke med fruer at dantze.
Men lykken vender sig ofte om.

164.
Her Axel prøver saa stor Hofverk,
Sit fæderneland til fromme:
For hannem falder og Hovmænd saa stærk,
Hand gjør dennem sadelen tomme.
Men lykken vender sig ofte om.

165.
Hand slog saa mangen velbiurdig mand,
Han traade dennem under sine heste;
Hand skaaner ingen med sin haand;
Og helst de ypperste og beste.
Men lykken vender sig ofte om.

166.
Hand vog de Herrer af Oppeland,
Som rider de høje heste;
Kong Ammons sønner falt for hans haand,
De Grever og Hertuger beste.
Men lykken vender sig ofte om.

167.
De pile fløj saa tykke i skar,
Som bønderne de slaa høe;
Haagen Kongens søn blev saar,
Og maatte snarlig døe.
Men lykken vender sig ofte om.

168.
Der nu Haagen Kongens søn,
Fra hesten monne nedfalde;
Her Axel den ædle Herre saa skøn,
Hand gav sig der ved med alle.
Men lykken vender sig ofte om.

169.
Hør Herr Axel Tordsøn ret,
Du hevne tilfulde min død;
Saa fanger du land og rige slet,
Der til oc begge vores møe.
Men lykken vender sig ofte om.

170.
Tilfulde skal jeg hevne din død,
Saa det skal spørges til by;
Jeg skaaner mig ei for noget stød,
Og aldrig skal jeg flye.
Men lykken vender sig ofte om.

171.
Herr Axel render i Hoben ind,
Hand var saa vred i møde;
Enhver som hannem møtte gesvind,
Dend slog hand ned for fode.
Men lykken vender sig ofte om.

172.
Da falt alle de stærke mænd,
Som bønderne korn monne høste;
Her Axel den højædle svend,
Saa mandelig sig monne trøste.
Men lykken vender sig ofte om.

173.
Saa lenge vergede den Herre sig,
Til hand miste brynien bolde:
Hand stride saa frisk og mandelig,
Til kleven bleve hans skiolde.
Men lykken vender sig ofte om.

174.
Hand vergede sig saa mandelig der,
Og monne sig selver trøste;
Indtil saa lenge hans gode sverd,
Det monne i heftet bryste.
Men lykken vender sig ofte om.

175.
Ved atten vare de dødelig saar
Dend herre hand havde i bryste;
I teltet de hannem siden bar,
Saa nødig de hannem miste.
Men lykken vender sig ofte om.

176.
Dend Herre rand blodet saa stridelig,
For sejren maatte hand døe!
Det sidste ord hand talte for sig,
Var om hans fæstemøe.
Men lykken vender sig ofte om.

177.
I siger skiøn Valdborrig tusind god nat,
Vor Herre skal for hende raabe;
I himmerig vi findes saa brat,
Og sankes saa gladelig baade.
Men lykken vender sig ofte om.

178.
Ind da kom den liden smaa dreng,
Og stedis hand for bord:
I talen var hand snild og kreng,
Hand kunde vel føje sine ord.
Men lykken vender sig ofte om.

179.
Jomfruen aflegger nu silke rød,
Og bærer de hvide liin;
Haagen Kongens søn er nu død,
Og Axel kiere Herre min.
Men lykken vender sig ofte om.

180.
Død er Haagen Kongens søn fin,
Hand ligger paa lig baar,
Det hevnet Herr Axel Herre min,
Thi fik hand sit Banesaar.
Men lykken vender sig ofte om.

181.
Sejeren haver de vunden vist,
All Norriges land til ære,
Saa mangen bonde haver livet mist,
Og mangen ædelig herre.
Men lykken vender sig ofte om.

182.
Saa saare græd Dronning Malfred skøn,
Det kand hver moder vel vide,
Skøn Valborrig sørged og saare i løn,
Sine hænder monne hun vride.
Men lykken vender sig ofte om.

183.
Hun talede strax til tienere sin,
Bad hand skulde snarlig være,
Du hente mig mit forgylte skriin,
Du maat det strax indbære.
Men lykken vender sig ofte om.

184.
I spender graa ganger for karmen rød,
Til kloster vil jeg mig give;
Jeg glemmer aldrig Herr Axels død,
Saa længe jeg er udi live.
Men lykken vender sig ofte om.

185.
Uden for Mariæ Kirkegaard
Der traadde hun fra sin karm,
Saa sørgelig hun i kirken gaar,
Hun havde baade angest og harm.
Men lykken vender sig ofte om.

186.
Guldkronen tog hun med sin haand,
Hun satte den paa de steene;
Nu vil jeg aldrig have mand,
Men leve en jomfru alleene.
Men lykken vender sig ofte om.

187.
To gange var jeg fæstemø,
Men aldrig brud kunde blive,
Nu vil jeg udi klosteret døe,
Fra verden mig gandske give.
Men lykken vender sig ofte om.

188.
De bare frem det forgylte skriin,
Der var udi guld det rødeste;
Det skifte hun blant frænderne sin,
Det ypperste og det beste.
Men lykken vender sig ofte om.

189.
Hun tog guld og det store halsbaand,
Hvor de i smykker mon henge;
Det gav hun fru Eskelin paa stand,
Som hende havde elsket saa lenge.
Men lykken vender sig ofte om.

190.
Saa tog hun op de store guldbaand,
Dertil de bradser brede,
Det gav hun Herr Haagen med mund og haand,
Som svor med hende de Eede.
Men lykken vender sig ofte om.

191.
Hun tog guld og sølv saa køn,
Vel hundrede guldringe;
Dem gav hun de Hertuge sønner skiøn,
Som loven med hende i ginge.
Men lykken vender sig ofte om.

192.
Hun gav til kirker og kloster vel,
Og dennem som skulde læse;
For sin og sin kierestes siel,
Hun stiftede daglige messe.
Men lykken vender sig ofte om.

193.
Hun gav til enker og faderløse børn,
Og dennem som vandrer om føde;
Til sancte Anna billede skiøn,
Gav hun Guldkronen den røde.
Men lykken vender sig ofte om.

194.
I træde frem Bisp ærværdige Herre,
I vier mig ind med muld;
Den kloster Orden ieg sværer her,
Jeg haaber j vorder mig huld.
Men lykken vender sig ofte om.

195.
Kommer Aage Erkebisp kier,
I vier mig ind for Gud;
Jeg kommer aldrig af klosteret her,
Før jeg bæres død herud.
Men lykken vender sig ofte om.

196.
Der vare saa mange Grever bold,
Som bare derved stor harm;
Der de nu kaste det sorte Muld
Over skiøn Valdborrigs arm.
Men lykken vender sig ofte om.

197.

Nu ganger Valdborrig i klosteret der,
Hun lider saa megen tvang;
Messen hun aldrig forsømmer her,
Ej heller otte-sang.
Men lykken vender sig ofte om.

198.

I Klosteret mange given er,
Baade møer og høviske kvinder;
Dog ingen saa skiøn som Valdborrig kier,
Hvis lige mand ikke kand finde.
Men lykken vender sig ofte om.

199.

Bedre er det ej være fød,
End stedse i sorgen leve;
Med længsel daglig at æde sit brød,
Og aldrig lystighed prøve.
Men lykken vender sig ofte om.

200.

Gud dennem forlade saa aarsag er,
At de ej sammen maa være;
Som haver hin anden af hiertet kier,
Og elsker i tukt og ære.
Men lykken vender sig ofte om.

Antegnelser.

Dette er en skiøn Historiske Vise, fuld af adskillige dejlige Lærdomme og Indfald, om hvad i Norge er skeet med de tvende forelskede høje Personer Axel Tordsen og Valdborg Immers-dotter, i Keyser Henriks den 2. eller 3. Tider, som det synes: Da ogsaa levede Kong Amund Kulbrænder og Kong Amund Slemme i Sverrig (endog her er ogsaa et Opland i Norge). Men Axel siges her at have tjent i Kejser Henriks gaard. Siden komme begge Frierne; Hogen Kongens Søn og Axel i Strid med de Oplænder og beholde en blodig Sejervinding, i det de begge sætte Livet til.

Axel og Valdborg vare ellers, foruden Slegtskab i Tredie Led, Gud eller Daab-Syskende, og derfor ej maatte ekte hinanden; men deris Løfte skilles ad, med at sønderskære et Haandklæde, og fly hver sit stykke. De siges og begge at være af Gilske Æt, maaskee af Kong Harald Gille, eller en anden tilforn, om ellers Tiderne skulle komme overeens.

Aage siges at være Erkebisp, kand skee udeladt af deres Tal, og Kong Hogens moder kaldes Malfred, som baade Dronninger og andre kaldtes saaledes i N. Krøn.

De svore om Dorothe og den hellige Møe, ja end ogsaa paa sverd og hellige Læst, det var Messebøger. See 105 og 129 Sangvers; men St. Verete skulde raade deres Drømme.

179. De sørgede i hvide Liin, som endnu. De offrede Guld til St. Oluf, en Guldkrone til St. Annæ Billede.

Dandsens Gudinde.

En Romance.

Mel. I Østen sølvblaa Dagen smiler.

En lille nysselig Gudinde
Paa Blomsterthrone sad,
Meer skjøn, end Paradisets Qvinde,
Og fuldt saa skyldfri glad.
De store lyse Øine var'
Et Himlens Stjernepar.

Saa rank, som Daniens Lovise,
Som Cypria, saa trind,
I æthervirket, hvid Chemise,
Og let, som Vestenvind,
Gudinden yndigt svæved' ned,
Og aanded' Salighed.

Et Rosenbelte blødt sig slynged'
Det smekre Liv omkring;
Coraller sig paa Barmen gynged'
I dobbelt Perlering;
Dog, saae man Kinder, Læber an,
De Perler glemte man.

Hun aabned' Suada Mund til Tale,
Som Melodie den lød;
Ei Sang af Lundens Nattergale
Er nær saa himmelsk sød.
Gjentage den vi ei formaae;
Men Meningen var saa:

„Børn! jeg er Dandsens fro Gudinde,
„Og elsker Strenges Lyd;
„For Yngling, Pige, Mand og Qvinde
„Min Haand er fuld af Fryd.
„Natur og Uskyld danned' mig;
„Thi gjør jeg lykkelig.

„Den Glades Blod saa vælbigt flyder,
„Naar jeg ham svinger om;
„Den Kummerfuldes Suk ei lyder
„I Dandsens Helligdom.
„Jeg aabner selv den lukte Barm,
„Og gjør den Kolde varm.

„O! dyrker mig, og Glæden nyder,
„Men jager Vildskab ud!
„Hvad Sundhed kræver, Uskyld byder,
„Er bedre Himles Bud.
„Ak! ofte væder efter Dands
„En Taare Dydens Krands.

„Held Eder her i dette Tempel!
„Med Lyst jeg Eder saae:
„Her præged' viis Fornuft sit Stempel,
„Og Dyden sit derpaa:
„Her Klogskab Dands med Maade nød,
„Ei Angers Taare flød.

„Nu kalder Vaaren alt at skue
„Sit store Glædespil,
„Og gyldne Soel med kraftig Lue
„Os her ei taale vil.
„Jeg gaaer til andre Glæder hen:
„Farvel! Vi sees igjen!"

Gudinden svandt, men Klogskab kommer
Den Mildes Ord ihu.
Alt iler snart den varme Sommer,
Og vi adskilles nu:
Vi gaae til andre Glæder hen;
Farvel! Vi sees igjen.

P. H. Haste.

Balsang.

Dandsens Oprindelse.

Luftig og lys var hele Jorden,
Pyntet som Dandsesal den laae,
Alt var Musik fra Syd til Norden:
Dog var der ingen Dands derpaa.

Mennesket blev; strax gaae han kunde;
Snart han en Legesøster fik,
Hørte med Fryd i tætte Lunde
Fuglenes lystige Musik.

Nem han den Qvidbren efterligned',
Traadte dertil i Tact saa net:
Glutten, hvormed ham Gud velsigned',
Tripped' med ham en Menuet.

Atter et Par man saae fremspire,
Og da begyndte Contradands:
Det var en Lyst, at see de Fire
Smykked' med Uskylds favre Krands.

Dandsen for to Par gik af Mode,
Da der paa Jorden leved' fleer,
Snart paa den hele smukke Klode
Elskedes Engelskdandsen meer.

Siden, da Jordens Folk blev' mange,
Pudsige Krumspring fandt man paa,
Hopped' til Strengeleeg og Sange,
Til man den lyse Morgen saae.

Heraf hver Mand kan noksom lære,
Dands er en herlig gammel Skik,
Samt at det Skade vilde være,
Dersom den reent af Moden gik.

Derfor vi her til Bal os sanke;
Derfor vi vimse lystigt om,
Hoppe fra hver bedrøvet Tanke,
Bryde os lidt om Avinds Dom.

Leve hver Dandsens fro Veninde!
Leve hver Dandsens raske Ven!
Aldrig forbittre Nag dens Minde,
Altid uskyldig være den!

P. H. Haste.

Tilbageblik paa Rom.

O dig, som alt saa mange Jordens Skjalde
Henrykt besang ved den høitstemte Cither,
Dig vil jeg i min Hu tilbagekalde.
Thi Vaaren bringer mig bag Lundens Gitter
Erindringen om Sommerfuglens Vinge,
Mens Morgensolen ind i Busken titter.
Sødt som en Drøm skal Strængens Dirren klinge,
Hvad jeg tilbagedrømmer skal den tone,
Og sig min Aand i Sky med Lærken svinge.
Jeg tænker mig bag Bøgens grønne Krone
I Laurens, Myrthens Hjem; jeg troer at læse
Petrarcas Digt ved Kildens Sølvertone.
Jeg sidder i dit Skjød, Villa Borghese!
Men ak! Zefiren gjennem Buskens Grene
Her mere stærk og vild jeg føler blæse.
I Hækken staaer ei hvide Billedstene;
Ei Æskulap i Templet med en Mine,
Hvis ædle Syn kan læge Hjertet ene.
Ei heller seer jeg hisset om Faustine,
Om Antonin, Erindringen at rage
Med høie Piller frem, en skjøn Ruine.
I kjære, altforsnart henfløine Dage!
O vender atter om i Skjaldens Hu
Med alt det Skjønne, Herlige, tilbage!
Al Eders Glæde vil jeg tænke nu.
Forglemmelsen skal kun med Taager skjule
Alt ubehageligt, og fyldt med Gru.
Thi Fantasien kjender ingen gule
Af Solen svedne Marker, Slangens Rede;
Den slutter ind Scirrocco i sin Hule.
Den vanker om, men uden Middagshede,
I høien Græs, i Thymianens Kryder;
For Hadrianske Rester at oplede.
I Hvælvingen, hvor ind ei Varmen bryder;
Den sætter sig, hvor Buer den omfavne,
Hvor høit ved Aabningen sig Epheu skyder.
I gamle Kalk den læser unge Navne
Af mangen Pillegrim der (som den selv)
Maa nu den virkelige Glæde savne.
Du høie Pinie! stiig, men ei dig hvælv;
Reis dig i Luften med din grønne Flade,
Mens guul i Dalen flyder Tibrens Elv.
Og fletter Jer, I hulde Laurbærblade,
Om Skjaldens Tinding; frækt jeg glindse seer
Jer falske Søster*) hist, hvis Gifter skade.

*) Kirsebærlaurbærret.

Jeg staaer hvor Blomsten i Frascati leer;
Og skuer i Champagnen Rom nedsjunken;
En Taagestrimmel skjuler den ei meer.
Hvo skulde tro, at denne Plet var Funken
Til Seclers Ild, og til den stærke Flamme,
Som atter nu er vorden svag og lunken?
Og dog var Taagestrimmelen den Samme,
Igjennembrudt, oplyst af ingen Sol,
Dog saae man intet mere fjernt at bramme:
Da høit Gregor steeg paa sin Pavestol,
Da Rafael maled Evighedens Minder,
Da Julius Cæsar sad paa Capitol;
Da Romulus sig raned skjønne Qvinder,
Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
End i Transteveraneren jeg finder.
Nu sving dig bid min Tanke, hvor han stod
Horats den Skjald, som med Virgil og Fleer
Et kunstigt Skjønheds Lys opstige lod,
Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
Et romersk Lys! som hurtig steeg og sluktes
I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.
End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
End Druens Bær af Solens Ild befrugtes;
Men Vinen skjænker ingen Sange Livet!
Høi staaer Mæcenske Hal dybt i sit Gruus —
Men Blomsten bøier sig deri som Sivet!
Engang var denne Hal et Drivehuus,
Hvor Alt hvad blomstred venligt ud blev klækket,
Her nød Begeistringen sin høie Ruus.
Nu staaer den sjunkne Hal med Jord bedækket.
Kun Fossen, synger end sin gamle Sang,
Dens Mod ei bliver selv i Faldet knækket.
Skal Skjalden synge her ved Cithrens Klang
Dødsfaren, hvori han letsindig svæved,
Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?
Jeg over Tragten stod, men dog ei bæved,
Jeg saae i Dybet Bølgerne nedkaage,
Et Hydrasvælg, som mangt et Offer kræved;
Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage;
Sprang dog letsindig om paa Fjelbets Kanter.
De sorte Bølger snoede sig som Snoge,
Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
Hen over smallen Steen man træde maatte
Heel slibrig af de mange Vanddemanter.
Did gik man over til den store Grotte,

Hvor Skummet kaages før det styrter ned
I Svælgets Dyb fra Bjergets Marmorslotte.
Da tumled jeg — o Skræk! — thi Foden gled;
Men Himlen redded mig af Dødens Strube;
Thi den bevarte min Besindighed.
Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
Hvor ingen Malstrøm ned til Orcus bragte;
Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube.
En hurtig Haand mig Hjelp i Nøden rakte,
Jeg atter stod i Lysets varme Glands,
De vaade Arme Tak til Himlen strakte.
Høitidelige Aften for min Sands,
Da jeg i Haven Este saligt skued
Bag mægtige Cypres i Blomsters Krands
Italiens Sol nedgaae. Hvor sødt den lued!
Den smiilte: „Ariosts, Horatses Aand,
„Har reddet dig idag, da Faren trued!
„End skal du hævet ved Apollos Haand
„Høit i dit Nord ved Harpen længe qvæde.
„Ei løsne skal endnu sig Livets Baand.
„Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
„At nyde Vaaren i mit Blomsterskjød,
„Og for i Tidens ældste Spor at træde.
„Ei for at finde her din bratte Død.
„Iil uskadt hjem, og syng om Kildevældet,
„Om Myrthens Hegn og om Orangen sød!"
Saa smiilte Solen, og sank ned bag Fjeldet. —

I kalde kun en sørgelig Ruine
Det gamle Rom, en Rest af Herligheden,
Som rører med sin veemodsfulde Mine?
Mig tykkes sjelden var det meer et Eden
End nu: en herlig Park med skjønne Gange;
I Rosens Purpurskygge blomstrer Freden.
Sin Gift berøvet er den grumme Slange,
Ja den er dræbt, huul ligger nu dens Larve,
Den lumske Braad formaaer ei meer at stange.
Betragte kan jeg rolig nu dens Farve,
Som glimred gruligt før, og lokte Rovet;
Den lod i Døden os sin Skjønhed arve.
Men sønderbrudt er dette stolte Hoved!
De skjønne Minder staae, de Fæle faldt;
De sank i Gruus, og Himlen være lovet!
Thi groer end Tidens Ukrudt overalt,
Snart her, snart der, og hæver frem sin Tidsel
I Vest, naar det i Østen nys er qvalt —
Saa staaer Ruinen her dog som en Gidsel
Paa huld Erindring, Efterslægtens Agt;
Det Onde sank med Hyl til Tænderssgnidsel.
Europa bæved før din stolte Magt;
Men nu er Havet slukt, din Straffetime,
I Rom! har dybt Medlidenheden vakt.
Nu ligger Tibrens gamle Ulv i Svime;
Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae,
Maaskee vil Nøden den af Dvalen kime.
Det Herlige vil Nøden overstaae;
Tibers, Caligulas og Neros Mærker
Sank pludselig, med dem, i Gravens Vraa;
Men aarlig sig forhærder og forstærker
Din Marmorpiller Antonin! Trajan!
Og rage frem, som Kunstens Underværker.
Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
Til Mark Anton; høit, fra sin brede Ganger,
Velsigner Drottens Haand hver Underdan.
Hvorban beundrer høit nok Nordens Sanger
Den vise Tid, som med en langsom Lue
Fortærte Alt, som vakte Had og Anger?
End hvælver sig som før San Pietros Bue;
Et herligt Tempel staaer det nu som før,
Men tabt er Gjøglepræsternes Formue.
Nu kan man prise Herren som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.
Vandstraalen er af Støvets Hænder revet,
Guds Rige er ei meer af denne Jord,
Og Paven er igjen Apostel blevet.
Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu som før den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.
En hellig Trøst de bløde Hjerter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skjønne Romerinde.
Ei Misereret nedslaaer og forskrækker:
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer;
Men denne Indsigt Mod i Hjertet vækker.
Var Collosæum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob, og andre Trælle fleer,
For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Og var Athletens Retterplads saa skjøn,
Som nu den store halvnedfaldne Grotte?
Bevoxet rundtomkring af Urten grøn!
Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
Der holde nu de fromme Munke Bøn.
Sødt falder Evighedens Morgenrøde
Nu did og livner Blomstens Purpurkind,
Hvor selv Vestalen skreg: „Stik ham tilbøde."
O hulde Syn! hvor qvæger du mit Sind:
Stabsfængselet end staaer fra Neros Tider,
Dybt under Jord; der stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
I dette Dyb, for snart at vorde qvæstet,
For græsseligt at udstaae Martyrqvider.
Her var det, her, hvor Englen Petrus gjæsted,
Og redded ham til Menighedens Vel,
Før med sit Hoved ned han blev korsfæstet.
Nu er det skumle Fængsel et Capel,
Nu staaer et Alter blomstersmykt og lyser,
Nu bedes der fra Morgengry til Qvel.
Fra Vatikanet meer ei Verden gyser;
Tomt staade Logerne med Salens Buer,
Mig ingen ildrød Cardinal nu kyser.
Kun Rafaels Billeder fra Væggen luer.
San Sisto staaer af Munkene forladt;
Men stolt Profeterne fra Loftet skuer.
Af Angelo din Skaberhaand hensat
Skal mangen Vandringsmand de veder-
qvæge,
Før de forsvinder i en evig Nat.
Sødt lad Erindringen mig nu bevæge!
Jeg vil i Logen, vil i Stanzen staa,
Hukommelsen skal atter Alt afpræge.
Jeg skuer fra min Bøg i Himlens Blaa.
Og du min Ven! paa hvem jeg trygt kan
stole,
Kom Fantasi! lad for mit Øie staae:
Disputen, Heliodor, Athenens Skole!

Men er kun Alt i Rom da Mindesmærker,
Og slynger sig den stumme Blomsterfylde
Kun med sit døde Liv om Kunstens Værker?
Er lagt for evig støvet paa sin Hylde
Den pergamentne Bog? Er Harpen brusten?
Skal Romas Sol ei Strængen meer forgylde?
Er Grifflen kastet hen? Er Meislen rusten?
Staaer nysbemalte Tavle stedse mod
Det gamle Mesterstykke mat og gusten? —
Træd hen min Tanke, hvor du ofte stod,
Og skn hvad du saa ofte henrykt skued
Det skjønne Pantheon paa sin Marmorfod.
Erindre dig de Billeder som lued
I Templets Inderste, Nutidens Skrift
Hvorover Oldtids Hvælvinger sig bued.
Huldt som en Rosenknop i Klippens Rift
Hang der Luinis, Camucinis Prøver;
To Afrids af den bibelske Bedrift.
Fortjente Priis ei Skjalden dem berøver,
Skjøndt ei han kan sig i Beundring tabe;
Hos dig, min ædle Schick han længer tøver.
Tanneckers, Schillers Landsmand, vakkre
Schwabe!
Dyp fort din Pensel i Correggios Glød!
Din sjeldne Kunst vil sjeldne Værker skabe.
Hvo lindrer Nordens længselsfulde Nød?
Hvo tegner høit paa Stigen ved en Lygte,
Hvad Mulmet dækker dybt i Kirkens Skjød?
Mangt Mesterværk som længe Væggen smykte
Ukjendt for Verden, Riepenhaußners
Haand
Med lige Træk nu i Papiret trykte.
Til Kunsten binder dem et Broderbaand,
En frugtbar Fantasi dem huldt opluer,
Og Kunst forbinde de med Digteraand.
I Koch jeg bist en vild Tyroler skuer,
En sjelden Maler; hist min ædle Koes
Du Bi, paa Vatikanet Honning suer.
Af støvede Membran, som nu beboes
Af Spindevæven, han den Sødme sanker,
Som end befordre skal, Homer, din Roes.
Odysseus liig han Verden vidt omvanker
For din Odysseus sn[illegible]deligt at finde
Reen, uden Andres Feil, og Andres Tanker.
Kjært bliver stedse mig det muntre Minde,
Da Kjærlighed til Kunst og Ungdomskraften
Forskjellígheden monne huldt forbinde.
Hvor glade sad vi mangen kjølig Aften,
Og vexled mangt alvorligt, skjemtsomt Ord
Ved tarvelige Rabver, Druesaften!
Du raske Müller nærmed dig vort Bord;
Du unge Olding! Digter meer end Maler,
Hvis Sindrighed, som Hæftighed er stor.
Italiener meer end Tydsker, taler
Du dog som brav German, naar Musen vil,
Og est saa nordenfjeldsk som hun befaler.
Men Skjald hvorban? endnu du tier stil
Om Ham som pryded Krebsen, og som
pryder
Selv Rom, med Kunstens bedste Skuespil?
Hvad gavner Sangen her? Mat Strængen
lyder.
I troe det ei! Selv maa Jert Øie see,
Hvad Musen kun sin bedste Yndling byder.
Men mat, som trystet af den klamme Snee,
(Jeg vover Ordet) staaer Canovas Støtter
Mod Thorvaldsen. Hiin kan sig yndig
tee;
Han yndes af den mægtigste Beskytter;
Men Nordens Phidias med rolig Mine
Ei i sit mindre Værksted med ham bytter.
Hvis Sophokles staaer over Jean Racine,

Saa staaer min Thorvaldsen og over Hiin,
Saavist som Storhed overgaaer det Fine.
Jeg laster ei den mindre gode Viin,
Fordi den Bedre langt jeg foretrækker.
Violblaat er ei Rosernes Carmin!
Han af det Døde Grækenland opvækker!
Seer Jason her, Adon, Briseis, Ares,
Seer Hebe, som Herakles Skaalen rækker!
Homer! din Aand i Thorvaldsen bevares.
O kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom!
Vor Stolthed see! Lad Ret ham vederfares.
Nei Rom! du est ei meer det gamle Rom!
Før raste Gothen her; men see hans Anger!
Nu offrer han sit Værk din Helligdom —
Og nu besynger dig en gothisk Sanger!

Er Nogen af Jer Gode misfornøiet,
Fordi ved Harpen Skjalden fro i Hjertet
Tilbageskued uden Graad i Øiet?
Har altfor meget Jer det Nye smertet?
Har Dagens korte Straaler Eders Syn
Med altformeget Kummerligt beværtet?
Og rynker derfor ei dog Øiets Bryn!
Det Bedste kommer for igjen at svinde,
Det største Jordens Held er kun et Lyn.
Bestaaer ei Saligheden i at minde?
I Fremtids Lykke haabefuld at spaae?
Med Øieblikket Alting at forbinde?
Den, som bestandig gnaven i sin Vraa
Kun aander for at klynke, for at klage,
Den gjorde bedre, han i Graven laa!
Forsvundne er ei Oldtids skjønne Dage:
I Fantasien leve de jo atter;
Det Bedste kan vi vælge, kan vi tage.
O vær mig altid nær, du Himlens Datter!
Saa har jeg intet Savn og ingen Kummer,
I Danmark mig Italien omfatter,
De Store tier ei i Dødens Slummer,
De tale daglig mægtig til min Aand:
For mig Horats og Tasso ei forstummer.
Og synge vil jeg fro, til Dødens Haand
Min Isse rører med sin kolde Finger.
Til Atropos afklipper Livets Baand —
Og til den sidste Stræng i Harpen springer.

Oehlenschläger.

Bryllupsvise

Af en gammel Overcomplet.

Hr. Vicekrigscommissarius!
Hvad er der af ham blevet?
Hvo har vel spilt ham dette Puds,
Til Tjenesten udskrevet?
Som Frimand gik han længe nok
Blandt mig og Kammerater,
Mens Corporalens Hesselstok
Os gjorde til Soldater.

Det var, min Tro! et morsomt Nyt —
Nu vel, jeg gratulerer!
Han til Sessionen sagde Pyt,
Og selv sig indrullerer.
Lad see ved hvilket Regiment
Den ny Recrut mon findes!
Jeg sikkert Obersten har kjendt,
Om ellers ret jeg mindes.

Han er en ganske liden Mand
Foruden Skæg paa Hagen;
Man ingentid i noget Land
Til Officeer saae Magen.
Men modig er han, det er sandt,
Han ei for nogen viger;
Selv Keisere og Konger fandt,
Han er en vældig Kriger.

Han har et eget Reglement,
Som andre ikke kjende:
Session han holder Aaret lang,
Saa det faaer aldrig Ende;
Han skriver ud fra sexten Aar
Og indtil høiest Alder;
Og ingen Mand sit Fripas faaer,
Før Døden selv ham kalder.

Han ingen Forskjel gjør paa Kjøn —
Troe I kun, hvad vi sige!
Han skriver Datter ud med Søn,
Han tager Karl og Pige.
Derfor hans Corps og ofte faaer
Et Navn, hvoraf er hentet
Det Ordsprog: den og den nu staaer
Ved Skjørteregimentet.

Han er endvidere saa haard,
Man tør ei for sig stille;

Saaledes heller ingen faaer
Forlov sig fri at spille.
Eet Gode Tjenesten dog har,
Hvad jeg nu vil beskrive:
At Mand og Qvinde, Par og Par
Teltkammerater blive.

Naar det sig træffer nu saa vel,
At tvende parres lige:
Da findes aldrig større Held
I hele Verdens Rige!
Og dette har i Sandhed jo
I Nysudskrevne fundet:
Nu da til Lykke begge to
Med Kjæden, der er bundet!

Eet Ønske da jeg yttre maa
— Det er fra Hjertet kommen —
Gid eders Kammeratskab saa
Staae fast til Alderdommen!
Gid Tjenesten maa vorde lang
Med Hæder og med Gammen!
Nu slutter jeg min Bryllupssang,
Og alle sige: Amen!

S. S. Blicher.

Søvnen.

Et Digt, kronet af det norske Selskab 1775.

Du, dobbelt skjøn, fordi jeg sov!
Du skal min Tone Styrke give,
Du blide Morgen, skal oplive
Den Røst, som synger Søvnens Lov.

Omsonst sig sødest Klang tilbød
Det tunge Øre at fornøie,
Og fra et dunkelt, svækket Øie
Til kjedsom Aand kun Ulyst flød.

Til Døden Livet grændsede,
Hver Evne syntes slidt af Ælde
Og Bygningen til Fald at helde,
Da du, o Søvn! mig vinkede.

Tung i din bløde Favn jeg gleed,
Berøvet Vid, og Syn, og Stemme,
Liig den, som sank i Muldets Gjemme
Til mere varig Hvile ned.

Jeg trøg mit Væsen dig betroer,
Jeg spørger ei, hvad stærke Støtter
Imidlertid fra Fald beskytter
I tynde Luft den tunge Jord.

En Hær af Verdener utalt,
Som mig omgive, hvis de skeie
Et Haarbred fra de vante Veie,
Et Chaos gjør af mig og Alt.

Min Undergang et Haarbred nær,
Jeg slumrer sødt, jeg intet vover;
Han vaager, han, som aldrig sover,
For Alt, og for hvert Støv især.

Som jeg, den halve Klode var
Indsvøbt i Mørkheds tause Taage,
Og paa de lukte Øinelaage
Din grumme Broders Billed bar.

Men Ilden ulmer, Livet groer;
Du snart igjen skal Kræfter vinde,
Min Aand, du snart igjen skal finde
En Morgen skjøn, din Skaber stor.

Saa danner Aarets Morgen sig;
Og Jordens Safter Liv udklække,
Naar, under hvide Sørgedække,
Naturen synes ligge Liig.

Nu Kraft til alle Aarer flød,
Nys slappe Drivefjedre spændtes,
Til Sjælens Pleie Væsner sendtes,
Som spillede i Søvnens Skjød.

Med Moders Ømhed død hun dem
Den spæde Fostersøn fornøie,
O Søvn! og for din Yndlings Øie
Hver ønsket Scene bringe frem.

Du bød dem i den Elskers Bryst,
Som en uheldig Lue nærte,

Og som forgjæves Suk fortærte,
At gyde Lægedom og Trøst.

Hans Grumme skabes om i Hast,
Hun med Cytheres Smiil ham vinker,
Og Ømhed i hver Mine blinker,
Og Himlen i hvert Øiekast.

Du bød dem løse fængslet Fod,
De Slaven tidt paa Thronen satte,
Gav nøgen Armod Perus' Skatte,
Og den Fortrykte Haab og Mod.

Den Usle, segnet i en Vraae,
Tryg bag det Dække, som du drager
Imellem ham og Dagens Plager,
Med Smiil paa blege Kinder laae.

Ei Smerters giftig Braad formaaer
Dit Slør, o Søvn! at gjennemtrænge.
O! skjul ham bag det, skjul ham længe,
Hans Bødler vaager udenfor.

Men blandt de blide Væsners Chor,
Som Sjælen til dens Held bedrager,
Fornuften studsende opdager
Alvidenhedens sjeldne Spor.

Dybt i din skyggefulde Boe
Hvad mægtig Aand har valgt sig Tempel?
Dens Udsagn bær et Guddoms Stempel,
Som Vantroe selv forbauſt maa troe.

Men Tidens Maal i virksom Gang
De nu fuldmodne Evner bringer,
Og Søvnen flyer paa Nattens Vinger,
At lindre fjerne Landes Trang.

Nu strømte Lys og Sandhed til,
Nu faldt Fortryllelsernes Tæppe,
Og Sjælen fatted' endnu neppe,
At, hvad den saae, var Skuespil.

Vær hilset Morgen! Søvn farvel!
Tak for den svangre Ro og Varme,
Som nys i dine kjælne Arme
Nyt Liv udklækked' i min Sjæl.

Hver Aand er frisk, hver Krop er stærk,
Hver Sands mod glade Indtryk tager,
Hvert følsomt Hjerte Vellyst smager,
Og Alt er Held og Søvnens Værk.

Og den har stemt til hellig Klang
De Tunger, som nu Luften fylde,
Og kappes Skaberen at hylde,
Som kjendes stor i deres Sang.

Du, eene god og eene stor!
O, værdiges du at fornemme
Min ufuldkomne svage Stemme,
Blandt de utalte Stemmers Chor.

Meer værdig Verdners og min Gud
Den fra forklaret Bryst skal lyde,
Da, naar mig evig Dag skal byde
Fra Gravens Nat at træde ud.

Men midt i jordisk Paradiis,
Hvad Tone kan mit Øre saare?
Forklares og din Lov ved Taare?
O Søvn! hvem hyler ud din Priis?

Elendighed, hvis Glædes Stand,
Med dig begyndt, med dig ophører,
Den sukkende fra sin Velgjører
Nu fløi til Virkeligheds Land.

Skal og — snart vægrer sig min Røst
At yttre denne fæle Tanke;
Skræk synes i hver Aare banke,
Og Rædsler tordner i mit Bryst —

Skal og den store Morgens Bud,
Som os af sidste Savn bør vække —
Hvem skal den vaagnende forskrække?
Mit Blod blev Iis! o, frels mig Gud!

J. H. Wessel.

Riimbrev fra Sorøe.

Du spørger hvorfor Vers og Sligt
Jeg nu har lagt paa Hylden?
Og naar man holder op med Digt,
Er sagtens Prosa Skylden.
Naar Poges Ryg er Snekkeskal,
Og Plectret Birkeferle,
Saa bliver i Poeters Tal
Man aldrig nogen Perle.

Vers skriver hver Latinerknøs,
Der knap har seet Pedellen,
Vers drømmer hver halvvoxen Tøs,
Hver Doris og hver Ellen.
Fra Skagerak til Eiderstrøm,
Fra Kjøbenhavn til Ribe
Hver anden i poetisk Drøm
Guldharpens Streng kan knibe.

Men Poesie ei trives her,
Skjøndt Egnen venlig smiler;
Hvad Gavn, at mellem skjønne Træer
Hist Kildens Væld heniler?
Her en Krabat ved Bukkespring
Itu min Trøie river,
Og klager over Ingenting,
Og styrrer mig, som skriver.

Og sæt, det nu til Stykket kom,
Sæt, Aaren ikke svigted,
Hvad skulde man da digte om?
Vor Jord er saa fordigtet;
Der er ei Blomst, ei Blad, ei Siv,
Hvorved der jo er baanet,
Ei Barnet selv i Moders Liv
Er af Poeter skaanet.

En Grammatik, en Læsebog,
Udgaver af Autores,
Hvorved en Dum bli'er lige klog,
Og ei den Kloge mores,
Og Andet, nogenlunde lærd,
Med Noter vel udspækket,
Det kunde jeg nok skrive her,
Men mange Spoer mig skrækked'.

Mig synes, Verden er for fuld
Af Noter og Citater,
Jeg veed, at Alt er ikke Guld,
Der glimrer som Dukater.
Mig synes, at alt længe nok
— Og stort er ikke vunden —
Minerva paa sin Skotterok
Den gamle Blaar har spunden.

Det eneste, som skrives kan,
Det er maaskee Satire,
Men det var Synd, om ærlig Mand
Blev saaret ved min Lire.
Og den som rammes af en Piil,
Ham kan det let indfalde,
At Skjemtsomhedens muntre Smiil
Sit Sæde har i Galde.

Jeg veed, jeg rørte ved en Byld,
Og Folk i Harnisk bragte,
Ifald nu, for Exempels Skyld,
Jeg om Naturret sagde,
At den er kun Paafuglefjer,
Af Corpus juris plukte,
Hvoraf et Riis nu lavet er,
Studenter med at tugte.

Og hvad er vel Philosophie,
Naar vi den gaaer paa Klingen?
Er vi Maskiner eller frie?
See det beviser Ingen.
Og Mangen, som ved sindig Bog,
Har vundet Hæderspalmer,
Vi see tilsidst i eensom Krog
At læse fromme Psalmer.

Og finder han, som sværmed om
I Tankens Regioner,
Og søgte Sandheds Helligdom
I alle Aandens Zoner,
At Ankret paa det vilde Hav
Allene Troe kan være,
Saa takker jeg den Gud, der gav
En Sandheds, Trøstens Lære.

Men naar en gudsforgaaen Svend,
Hvem Vellyst tændte Fakkel,
Og Sviir og Dobbel tæred hen
Til aand- og marvløs Stakkel,

Naar han med Tale, konstlet, sød,
Nu folder frække Hænder,
Og Øiet, Bryndes matte Gløb,
Af hyklet Taare brænder.

Og Skarer ved hans Gjøglerord
Ned for Propheten falde,
Som den, der ene seer og troer
Hvad frelse kan os alle,
Saa gyser Hjerte og Forstand
Paa Orthodoxes Vegne,
Saa takker jeg min Gud, at man
Mig ei blandt dem kan regne. —

O Verden har saamangen Vag,
Som os til Riis indbyder,
Skjøndt Lysten vinker os til Slag,
Fornuften helst man lyder;
Hun har til Følgesvend en Dverg,
Som man Erfaring kalder,
Han raaber: rør ei ved et Bjerg,
Som over dig nedfalder.

Og naar mod Stemmen man er døv,
Saa kaldes man en Fjante,
Men lystrer man, saa er man sløv,
En tør, en vissen Plante.
Og skriver man en Elegie,
Saa er man strax en Engel,
Men bruger man lidt Kryberie,
Saa hedder man en Bengel.

Ved Maanskinsvers til Harpespil
Man let kan blive vandet,
Og, naar man Daarer tugte vil,
Saa bliver man forbandet;
Og da det er en egen Sag,
To sure Æbler bide,
Saa vil jeg fra Poeters Lag
Mig liste bort itide.

Christian Wilster.

Selskabssang.

Mel. Det summende Bæger begynde &c.

Lad Mennesker dræbes, og Riger forgaae!
Tyranner og Bonzer jo styre det saa;
De Daarer maae troe paa en underlig Gud,
Jeg lyder Naturens velgjørende Bud;
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

Sku Rosen, der smiler saa skjøn for din Fod;
Siig, skabtes den saa, for at vædes med Blod?
O, kjæmp dig dog frem gjennem Overtroes Nat,
Og renere Tanker om Skaberen fat!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

Her sidder jeg smilende, oprømt og fro,
Og nyder, hvad Lykken mig undte, i Roe;
For Laurbær- jeg fletter af Efeu min Krands,
Og træder med venlige Skjønne i Dands.
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

Ustandset gaaer Timernes Viser jo rundt,
Et Øieblik myrdes ved hvert et Sekund;
Og mangen en Fryd er et Øieblik's Sag,
Forsøm da ei den og et vennehuldt Lag!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

Op, klink med den Skjønne, som sidder dig næst,
Og giv saa hver Draabe i Glasset sin Rest!
Gid Skjønhed, og Ynde, og Uskyld bestaae,
Og Enighed aldrig paa Kloden forgaae!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

Frankenau.

Kydskheds Exempel.

1.

Der gaar dands paa tofte.
Ved strande,
Det hørde Dan Konning i lofte.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

2.

Der gaar dands i Enge,
Ved strande;
Det hørde Dan Kongen i sengen.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

3.

For da dandser Herr Iver Lang,
Ved strande;
Dend geveste Ridder i dette land.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

4.

Dan Kongen han taler om midienat,
Ved strande;
Hvo er den harpen slaar saa brat?
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

5.

Det er ikke harpe eller harpe=slet,
Ved strande;
Det er Herr Iver hand kveder saa let.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

6.

Dend midsommers nat er stakket og blid,
Ved strande;
Mig lyster gjerne at ride did.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

7.

Kongen lader sadle sin ganger graa,
Ved strande;
Hand vilde see hvo dandsen traar.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

8.

Dan Kongen holder ved linde=grene,
Ved strande;
Han skuede der de raske svenne.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

9.

Aldrig saae jeg en vennere svend,
Ved strande;
Der mand i landet kunde finde uden een.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

10.

Hand er paa livet lang som en trane,
Ved strande;
Paa Farven hvid alt som en svane.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

11.

Der til svared smaa dreng saa trøster,
Ved strande;
Herr Iver hand haver en vennere søster.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

12.

Hun er saa ven, saa faver og hvid,
Ved strande;
De Kongens børn hun overgaar.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

13.

Hun sliber baade sabel og maar,
Ved strande;
Kongens børn hun overgaar.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

14.

Hvid som lillie, smal som rør,
Ved strande;
Et speiel er hun for alle møer.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

15.

Hun gaaer aldrig nogen natte=gang,
Ved strande;
Hun lyder ej heller paa fugle=sang.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

16.

Tøffer reed hand dend dands omkring,
Ved strande;
Oc skuede dend raske ædeling.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

17.
Dan Kongen hand i dandsen sprang.
Ved strande;
Tog saa Herr Iver ved sin haand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

18.
Hør du Herr Iver en Svend saa fiin,
Ved strande;
Hvad giør stolt Elselild søster din.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

19.
Hun sidder i bure slar guld i lad,
Ved strande;
Et sorrigfuld hierte er sielden glad.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

20.
Hun sidder i bure slar guld i rør,
Ved strande;
Saa giør hver ærlig moderløs mø.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

21.
Hør du Herr Iver en svend saa fiin,
Ved strande;
Lad hente til dandsen søster din.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

22.
Gierne jeg det gjorde,
Ved strande;
Om jeg for hendes ære torde.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

23.
Det sømmer sig ingen jomfru venne,
Ved strande;
I dands at træde med drukken svenne.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

24.
Dan Kongen hand stiger til højen hest,
Ved strande;
Hand rider hiem som hand kunde best.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

25.
Hand fik ikke ro om natten at sove,
Ved strande;
Før Jomfruen hand hørde i lunden love.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

26.
Dan Kongeu hand taler til liden smaa dreng,
Ved strande;
Hvor fanger vi stolt Elselild at see i løn.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

27.
I morgen skal vies de Nunner fem,
Ved strande;
Stolt Elselil skal følge alle dem.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

28.
Dan Konning stiger til højen hest
Ved strande;
Hand rider til Kirken som hand kunde best.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

29.
Stolt Elselil ganger under bliant smaa,
Ved strande;
Dan Konning holdt oc saae derpaa,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

30.
De toge af dem de bliant smaa,
Ved strande;
Saa finge de dem kappen graa.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

31.
De toge af dem røde guld-list,
Ved strande;
For sorten lin af sindale best.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

32.
Bispen stod for alter og sang,
Ved strande;
De fruer prøve sin offergang.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

33.
Stolt Elselild med sit kruset haar,
Ved strande;
En krands af perler der paa bar.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

34.
Stolt Elselild vendes alteret fra,
Ved strande;
Det var det første hun Kongen saae,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

35.
Stolt Elselild nejer for Kongen paa stand,
Ved strande;
Hendes hierte var da stedd i vaand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

36.
Dan Kongen hand taler til hende saa fro,
Ved strande;
Stolt Elselild giver mig eders tro.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

37.
Stolt Elselild svared af stor harm,
Ved strande;
Jeg er en ærlig Ridders barn.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

38.
Stolt Elselild taler til foster-moder sin,
Ved strande;
I give mig raad i sorgen min.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

39.
Kier fostermoor j give mig raad,
Ved strande;
Jeg frygter at Kongen vil gjøre mig haad.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

40.
Da lover jeg heller en fattig med ære,
Ved strande;
End haadings navn for røde guld bære.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

41.
Stolt Elselild taler til terne sin,
Ved strande;
Du skifte med mig klæder din.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

42.
Saa gierne vil jeg min jomfru høre,
Ved strande;
Hvad hun byder mig at gjøre.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

43.
Saa fik hun Ternen bliant smaa,
Ved strande;
Men jomfruen tog kappen graa.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

44.
Saa fik hun hende sine guldspange,
Ved strande;
I Ternens klæder vilde hun gange.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

45.
Du sæt dig i min hange karm,
Ved strande;
Alle mine skulle følge dig fram.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

46.
Den Terne ganger af Kirken saa prud.
Ved strande;
Alles øjne de følge hende ud.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

47.
Den Terne ganger under røde guld skrud,
Ved strande;
Dend jomfru gaar under kappen saa brud.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

48.
Danner Konning tog Ternen ved sin arm,
Ved strande;
Løfted hende saa i forgyldene karm.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

49.

Danner Konning hand reed, den Terne hun aag,
Ved strande;
Stolt Elselild sig en anden vej tog.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

50.

Stolt Elselild lader sig ikke forsømme,
Ved strande;
Hun lader sig lukke forinden de giømme.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

51.

Hun lader sig lukke forinden de mure,
Ved strande;
For ingen skal vide hendes bure.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

52.

Oc der er de komne i Rosens lund,
Ved strande;
Der lysted Dan Konning at huile en stund.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

53.

Dan Kongen tog hende ved sin arm,
Ved strande;
Hand løsted hende fra forgyldene karm.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

54.

Stolt Elselild j ville det ej fortryde,
Ved strande;
Med os de linde løv at bryde.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

55.

J bryder med os de linde blade
Ved strande;
Dermed gjøres vore hierter glade.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

56.

Dagen er lang og vejen er trang
Ved strande;
Vi ville her høre paa fugle-sang
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

57.

Dan Konning j lader mig med freden fare,
Ved strande;
Jeg tager min jomfrues klæder vare.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

58.

Hun tog af sig det bliant smaa,
Ved strande;
Der stod saa leed en mø oc graa.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

59.

Bort bort du Terne, det du faa skam,
Ved strande;
Din jomfru skal jeg gjøre vejen trang.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

60.

Oc tog hun end vejen hen til Rom,
Ved strande;
Hun skal dog aldrig for os undkomm.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

61.

Dan Kongen paabyder en krig at gjøre,
Ved strande;
Herr Iver Lange skal banneret føre.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

62.

Dend midsommers nat var stakket og kold,
Ved strande;
Dan Konning hand rider i grønnen vold.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

63.

Dan Kongen han reed, hans svenne de rende,
Ved strande;
Ikke kunde de stolt Elselild finde.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

64.

Bruden er i lunden dult,
Ved strande;
Hun er saa dybt under jorden skjult.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

65.

Der de komme i Rosens lund,
Ved strande;
Der hørde de gøe saa liden en hund.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

66.

De kaste op muld, de kaste op steen,
Ved strande;
De toge der ud den lilliegreen.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

67.

De toge silke oc røde guld baand,
Ved strande;
Oc bunde Jomfruens hvide haand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

68.

Nu skal jeg føre dig bunden hen,
Ved strande;
Du skalt ei slippe saa let igien.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

69.

Der skaltu giøre villien min,
Ved strande;
Oc mine svennes udi løn.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

70.

De sloge over hende kappen blaa,
Ved strande;
Saa løfte de hende paa ganger graa.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

71.

Der de komme i rosens lund,
Ved strande;
Der lysted Dan Konning at hvile en stund.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

72.

Hielp mig Marie du reene mø,
Ved strande;
Jeg maatte en jomfru med ære døe.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

73.

Stolt Elselild raabte det højest hun kund,
Ved strande;
Det hørde de røvere ude paa sund.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

74.

Det hørde de røvere paa sundet laa,
Ved strande;
Oc hveden er os det ynkelig raab.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

75.

De røvere spatsere ud med strand,
Ved strande;
Dan Kongen hand reed sin Ganger paa sand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

76.

Hold stille du Ridder oc prøv dit skiold,
Ved strande;
Eller du skalt lade os den jomfru bold.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

77.

Oc lader du os ikke denne mø,
Ved strande;
For hendes skyld saa skaltu døe.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

78.

Lader du os ikke denne viv,
Ved strande;
For hendes Skyld skaltu miste dit Liv.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

79.

Langt heller saa lader jeg eder den viv,
Ved strande;
End jeg for hende mister mit liv.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

80.

De skare sønder det røde guld baand,
Ved strande
Og løste saa jomfruens hvide haand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

81.

De tog af hende dend kappe blaa,
Ved strande;
Saa løfte de hende af ganger graa.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

82.

Saa klædde de hende i sabel og maar,
Ved strande;
Saa løfte de hende for inden skibs bord.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

83.

Alt det de sejled, og alt det de rode,
Ved strande;
Alt sad stolt Elselild og græd saa modig,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

84.

Skjøn jomfru j græder ej paa staud,
Ved strande;
Saa rig en høfding kommer j til haand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

85.

Vi fører eder til Spanieland,
Ved strande;
Saa rig en høfding gaar j til haand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

86.

Vi selge eder for saa meget guld,
Ved strande;
De maaler os det med skaalene fuld,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

87.

Der de komme libt fra sund,
Ved strande;
Der olmedes vejr saa hart og undt.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

88.

Den storm sig reiste saa streng oc ond,
Ved strande;
De Røvere siunke til havsens bond.
Vel er den, der aldrig kommer udi vaade.

89.

Den Røver hob paa havet blev,
Ved strande;
Stolt Elselild til Engelland drev.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

90.

Stolt Elselild sad' med den strand,
Ved strande;
Hun var saa modig ud af det vand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

91.

Stolt Elselild vreed sin silcke serk,
Ved strande;
Jeg maa vel sige af hiertens verk.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

92.

Stolt Elselild ganger ud med den strand,
Ved strande;
Her Adelsmand rider sin ganger paa sand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

93.

Hør i det min jomfru venne
Ved strande;
Hvi ganger j her saa moes alleene.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

94.

Fremmede jomfruer lærde mig at sy,
Ved strande;
Med vælde saa blev jeg førd af by.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

95.

Hand slog over hende sin kappe blaa,
Ved strande;
Hand løfte hende til sin ganger graa,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

96.

Der hand kom til borgeleed,
Ved strande;
Der stod hans moder og hvilede ved.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

97.

Hør du Her Adelsmand kier sønnen min
Ved strande;
Hvor haver du faaet den jomfru fiin,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

98.

Jeg reed mig ude ved strand,
Ved strande;
Jeg fand den jomfru paa hviden sand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

99.

Fremmede jomfruer lærde hend' at sy,
Ved strande;
Med vold saa blev hun førdt af by.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

100.

Vil den jomfru hos os være,
Ved strande;
Da skal vi hende elske oc ære.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

101.

Der var hun i uggerne fem,
Ved strande;
God villie voxte i alle dem.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

102.

Der var hun i uggerne ni,
Ved strande;
God ville voxte i alle di.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

103.

Her Adelmand og hans moder,
Ved strande;
De legte guldtavl over borde.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

104.

Hør du Her Adelmand kier er sønnen min,
Ved strande;
Hvad haver du mest i hugen din.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

105.

Dukken og fruen dem tager du vare,
Ved strande;
De gamle spil dem lader du fare.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

106.

Det volder den jomfru jeg fand ved sund,
Ved strande;
Min kiere moder bliver hend' ikke ond.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

107.

Det volder stolt Elselild, hun det ej veed.
Ved strande;
Min kiere moder vær hend' ikke vreed.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

108.

Hvad viltu med deu jomfru giøre,
Ved strande;
Hun haver ikke venner eller frender her.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

109.

Haver hun ej venner og frender here,
Ved strande;
Da hun er rig paa idel ære.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

110.

Hans moder smilede under skind,
Ved strande;
For hun vilde prøve Herr Adelmands sind.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

111.

Da skaltu have mit minde dertil,
Ved strande;
At ekte dend jomfru om du vil.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

112.

De laved paa brøllup i maaneder fem.
Ved strande;
Stolt Elselild glæddis i alle dem.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

113.

Herr Iver kom der rideud i gaard,
Ved strande;
Ude stod Herr Adelsmands moder var svøbt i maar.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

114.

Her stander j en frue saa bold,
Ved strande;
Blev her ikke en jomfru for røde guld sold.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

115.

Min søn hand reed sig ude ved strand,
Ved strande;
Hand fand en jomfru paa hviden sand.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

116.

Det er i dag deris brøllups dag,
Ved strande;
I gaar i salen, forøger deres lag.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

117.

Herr Iver han treen ad døren ind,
Ved strande;
Den unge brud smilker under skind.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

118.

Og det er eeneste broder min,
Ved strande;
Som hid er kommen over salten Rin,
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

119.

Adelmand svared, lad dig behage,
Ved strande;
Jeg efter din søster i disse dage.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

120.

Herr Iver hand svared Herr Adelmand saa,
Ved strande;
Hun kunde aldrig bedre lykke faa.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

121.

Da skaltu være min Broder og ven,
Ved strande;
Og have til ekte min søster igien.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

122.

De solde deris gods for guldet rød,
Ved strande;
Og bleve i Engelland til deris død.
Vel er dend, der aldrig kommer udi vaade.

Antegnelser.

Disse Iver og Else have været af de Langer, vor Saxo Gram var og af denne slekt. Tue Lang levede i Valdemar I. tid, og med eget Skib og folk fektede mod rigens fiender.

5. Sangvers. Harpeslet, af Slag, Slager, Slaer, &c. Slet Mand, som slaer græs af, Engeslet, Kongeslet, naar Klokken slaer.

13. Det er ej disbedre, at hun med klædedragt, saasom Bliant (43 v.) overgaar Kongens børn; Hvilcket ej heller bekommer hende vel. Mand skal klæde sig efter og ikke over sin Stand.

23. En god Lærdom, at jomfruer holde sig inde og i stilhed. Hvorfor ogsaa Venus er fordom afmaled med en Snegel hos sig, at Kvinde-kiønet heldst skal være i Huset. Mand veed hvad Diana udrettede med sin Spatseregang.

30. Maaden, at indvie Runner.

39. Haad, Haading, Haadings Børn, kaldes endnu et uekte Barn. Hadings Ord ɔ: ukvems Ord.

65. Rani Jonsen blev ogsaa forraad og røbed ved sin Hund, dog hand ellers holdt sig forborgen i Graabrødre-Kloster i Roskild.

73. Det maa være skeet, men forøveri endda ikke efter Hedenskabet her var aflagt, som tilforn var priseligt i Norden.

86. Fordom skiftede de guld og penge med Skaaler. Da sagdes der om rige Bønder, at de havde Skepper penge; Item, at der vare saa mange penge efter dem, at de maalte og deelte dem ud med Skaaler.

91. Silke-serk, Silke-skiort, Silke-segl v. a. m. tales om i gamle Viser. Endog det er let at bevise, at vore Gamle havde megen Fart og Handel i Østerleden, saa haver dog ej været saadan en mængde her af Silke; men dette sættes her Poetisk, et bedre slags for ringere. Ellers besyde de ogsaa disse Linklæder med Silke, og der meldes om Silkelagen med Perle-border omkring af Hvidtfeldt i Christ. I.

122. Her var Fordom Tid stor Omgængelse mellem Danske og Engelske, saa at de dog bode og givtede sig tilsammen, hvorom nok findes i Historier og Viser.

Elegie

da Molly vilde rive sig løs.

(Efter Bürger.)

Tør et lille Ord jeg nynne? —
Tør min Taare søge Vei
Til dig, og min Kval forkynde? —
Ak, den burde det vel ei!
Jeg dens Udbrud burde dæmpe
— Jeg var jo den Stærkeste —,
Kampen, du mod mig vil kjæmpe,
Ei dig gjøre tungere.

Og, o Gud! tør jeg den dadle?
Burde ei min Harpeklang
Meer den ædle Kamp end adle,
Sang jeg end min Svanesang?
Jo, det var kun ret og billigt!
Jeg har end Samvittighed,
Og mit bedre Jeg er villigt,
Ak! men al min Kraft brudt ned.

Thi hvor kan, hvor skal jeg døve
Dette Hjertes Sjælekval?
Hvor den sidste Trøst det røve,
At udskrige al sin Kval?
Ja, til Skrig maa Klagen blive!
Herre, Gud, du vil det mig,
Du vil, Molly, det tilgive!
Thi min Angst er frygtelig.

Helved brænder i mit vilde
Bryst; dets Ild ei slukkes kan.
Høiest-Flamme er dens Kilde,
Og dens Strøm er høiest Brand.
Høit jeg tør til Vidne kræve
Gud og hvert hans Kreatur,
Om slig Pine stum kan leve
I en jordisk svag Natur!

Rosenfrisk som Morgenstunden,
Mild som Himlens Foraarssmiil,
Og hvert Ord, hvert Kys paa Munden —
Nei! slig Nektar var ei til! —
Holdt en lille Pige af mig ...
Hvad? Hun holdt kun af mig? — hvad?
Løgn var hver en Ed, hun gav mig,
Hvis hun ikke mig tilbad!

Og til Løgn hun skulde kjende?
Lyve hun? Nei! Sandt og vist!
Her i Flammer vil jeg brænde
Timelig, og evig hist;
Til Fordømmelse hjemfalden
Være, om jeg ikke tro'r
Paa hver Lyd fra hendes Læbe,
Tro'r den Engels mindste Ord.

Og en Engel uden Lige,
Dersom Engle Jorden har,
Er hun; vige hende, vige
Maa, hvad skabt herneden var! —
O, jeg veed nok, hvad jeg siger!
Som ved Dagslys tydelig
Sø og Land af Taagen stiger,
Klart erkjendes det af mig.

Slog paa Næsen Rynker Tusende:
„Dine Sandser skuffe dig!
Heftig Elskov er berusende" —
O, I Tusind er ei mig!
Jeg kun veed, hvad Skat jeg eier!
Jeg kun veed det, hvad hun er,
Hvad paa rette Vægt hun veier,
Hendes rette Maal og Værd.

Andre lad kun Andre prise,
Og i dem blot Engle see!
Mig kan Solens Lys ei vise
Een, som hende, tryllende!
Som i Skabning, saa i Sinde
Er hun for min ædru Sands
Alle Ynders Herskerinde,
Alle Elskovsblomsters Krands.

For at skildre hende samler
Jeg mig tusind Billeder.
Ak! forgjæves dog jeg samler,
Rigest Sprog er fattigt her.
Om med Engles Maal jeg talte
Og i Himmeltoners Klang,
Hende jeg dog ei afmalte,
Hende skildred ei min Sang! —

Saadan en hun er; men intet
Navn dog nævner, hvad hun er,
Som, til Hjerte-Sammensmeltning,
Fik saa inderlig mig kjær,

At den saligste af Tanker,
Dem hun tænkte, mig omgav
Nat og Dag, som Druens Ranker
Sno sig om Vinstokkens Stav.

Hvilken Længsel, hvilken Tragten,
Naar hun mig ei fandt og saae!
Hvilken frydefuld Betragten,
Hvor hun fandt mig staa og gaa!
Hvilken Aanden, naar hun slynged
Sig med Kjærtegn til mit Bryst,
Naar hun Liliearmen slynged
Om mig sødt i Elskovs Lyst!

Dette Alt — hvor sødt i Aanden jeg
Følte det! hvor saligt sødt!
Følte det, saa efterhaanden jeg
Uden hende Alt fandt dødt.
Og nu blev mit Liv i hende
Mig saa ganske til Natur,
Som i Lys og Luft vil færdes
Hvert et jordisk Kreatur.

Fordum turde stolt jeg tænke,
At min Harpe ævnede
Selv det aandigste at lænke,
Skabe det til Billede.
Nu at stille frem ret levende
Det, som hun og jeg fornam,
Mægter jeg, som i en svævende
Vals at svinge sig en Lam.

Det er Aand, der flygtig smutted
Bort, som Speceriers Aand,
Selv hermetisk indesluttet,
River sig af Fængselsbaand.
Kjender Ordet du og Sangen,
Som kan tæmme, tvinge den?
Kan du vel den holde fangen?
Let som Æther svinder den. —

Nu — gid jeg var død og borte,
Eller gid jeg fød ei var!
Hun for mig er tabt og borte!
Jeg er hende, hvad jeg var.
Trods Forblødning eller Smerte
Tro'r hun det et Kald fra Gud,
Sit i mit indgro'de Hjerte
Blodig-grumt at rive ud.

Hun med Alvor vil sig tvinge;
Hun vil kjæmpe nu med Kraft.
Heltekampen vil fuldbringe
Hendes Alvor, hendes Kraft.
Vil hun seire, som hun haaber?
Martrer hun forgjæves sig?
„Seier eller Død — hun raaber —
Byde Dyd og Pligter mig!“

Ak, jeg vover ingen Dadel,
Skjøndt det knuser mig mit Bryst.
Ak, om hendes Sjæleadel
Vidner det saa aabenlyst!
Thi — o Gud! — i kristne Lande,
Paa vor Jord, saa stor den er,
Intet Altar monne stande,
Som vor Elskov helliger.

Som af centnertunge Lænker
Tynget, som i Fængselsnat
Stønner nu min Aand, og tænker,
Grubler, uden Raad, sig mat.
Intet Lys er i det Øde —
Ak for Haabet intet Skimt!
Selv et Ønske bliver Brøde,
Brøde Haabets mindste Glimt.

Jeg forstenes, jeg mig sænker
I Fortvivlelse, naar stum
Jeg i Hjertet overtænker
Denne Elskovs Piinselssum.
Intet sige tør jeg Svage;
Jeg for vel min Brøde veed!
Tør ei knurre, tør ei klage,
Mangler dog Taalmodighed!

Hjertet sprænge vil sit Fængsel,
Angsten gjør mig kold og hed,
Naar i denne Storm og Trængsel
Sjælen bølger op og ned.
Jeg for Udfaldet maa sitre,
Som en Skipper, stædt i Nød
Naar, i Uveirsnat, den bitre
Død ham aabner Bølgens Skjød.

Gud! hvad skal vel Enden blive?
Gud, min Gud, oplys du mig!
Gives der endnu i Live
Raad og Frelse end for mig?

Frelse da, naar hun befrier,
Ak! befrier sig for mig?
Naar for Alteret hun vier
Til — ak, til en anden sig?

Kan, o strænge Gud! jeg skue
Uden at jeg, rasende,
Bliver i min Helvedsslue
Til Forbryder — kan jeg see,
At en Mand til Brudeleiet
Vinker salig hende ud,
I den Viin, som jeg har eiet,
Drikker sig til glabest Gud? —

Sandt! jeg føler, hvad der billigt
Er; hvad ret er, end jeg veed;
Og mit bedre Jeg er villigt,
Men min Sjælekraft brudt ned.
Vee mig! Hjertet presser Krampen,
Presser bange Anelse!
O jeg arme Mand! i Kampen
Synker jeg fortvivlende! —

Er du nu da tabt? og vinder
Jeg da aldrig, aldrig dig?
Molly, o min Molly, binder
Intet Baand dig meer til mig?
O saa siig, til hvilket Meed da
Denne Storm mig hvirvle skal?
Tramper Gud i Støv mig ned da,
For at frydes ved min Kval?

Nei, o nei! Sligt at antage
Var mod ham Formastelse.
Lad da røre dig min Klage,
Hør da den Fortvivlende!
O, der kunne komme Tider,
Som os bringe Held maaskee,
Naar den Strid, du mod mig strider,
Nu jeg gjør dig tungere.

Denne Flammeelskov — var den
Overladt til Valg og Lyst?
Nei, o nei! Naturen har den
Udsaaet, Molly, i vort Bryst.
Sæden tykt og tæt fremtrænger,
Og den kan ei luges op
Som, paa Marker og paa Vænger,
Korn, og Urt, og Blomsterknop.

Paa den bedste Vægt, jeg eier,
Tidt, saa godt jeg kan og veed,
Grundende jeg overveier:
„Er da Synd vor Kjærlighed?"
Da jeg finder og erkjender
Sygdom, haard, ulægelig;
Men hvorledes jeg det vender,
Sygdom synes Synd ei mig.

Gjerne vilde jeg helbredes,
Men ved hvilken Lægedom?
Den af Bøger ei udledes.
Jeg har læst og lebt derom.
Læger, Præster, Daarer, Vise
Har jeg udspurgt om min Brøst;
Men skjøndt deres Kunst de prise,
De mig ei gav Raad og Trøst.

O forsøg ei — lad det være
Før Du staaer paa Gravens Rand!
Heller ei vor Sygdom nære,
Da vi dog ei læges kan! —
O forsøg ei Strømmens Hemning
Mens den i sit Leie gaaer;
Føler først den vred sin Dæmning,
Snart et Rædselshav opstaaer.

Frit min Elskovs Flod lad strømme
Bølge efter Bølge hen!
Uden Skyld som uden Tømme
Seile frit jeg hen paa den!
Ingen Dæmning Strømmen true!
Rolig gaaer den da sin Vei.
For dens Kraft du ikke grue,
Thi den ødelægger ei.

Midt paa Strømmen ligger Øen,
Hyllet i et Trylleskjær.
Skipperen, saa træt af Søen,
Vil, men tør ei, lande der.
Paa den skjønne Ø hans Hjertes
Dronning troner yndelig.
Om den søde Mø hans Smertes
Tanker sno som Ranker sig.

Maa den strænge Pligt han lyde,
Holde end sit Skib i Sø,
Vil du, Molly, selv forbyde
Ham, at lande paa din Ø —

O saa lad hans Skib befare
Blot hans Paradises Kyst,
Det mod Røverhaand forsvare,
Værne det med kjærligt Bryst!

Selv — o du kan tro, du Søde!
Hvad dig lover Haand og Mund —
Selv sit Paradiis forøde
Vil han ei i nogen Stund.
Vil den mindste Frugt ei nyde,
Lokker end dens Duft hans Sands.
Vil det mindste Blad ei bryde
I sit Edens Blomsterkrands.

Vid at see hans Fryd skal være
Naar han seiler om din Kyst,
Ham den søde Duft skal nære —
Syn og Duft hans hele Lyst!
Ak! men ganske at forbrives
Fra dit Aasyn, fra din Vei,
Fra sin Glædes Hjem at rives —
Byd, o Dronning, byd ham ei!

Christ. Thaarup.

Ægirs Gave.

Mens høie Guder
Fornøied sig, hvor salten Sø
Med Vælde tuder
Hist om Hler Ægirs Øe,
Greb den Gud for Havets Magt
Om et Horn saa stort,
Dannet udi Skjønheds Pragt,
Saare kunstigt gjort.

Blandt Sneglehuse
Dybt udi det vaade Blaa,
Hvor Bølger bruse,
Man ei dets Lige saae.
Farvespættet der man fandt
Hver en Rand og Krog,
Slangebøiet det sig vandt
Lig en spraglet Snog.

I smidig Vinden
Smelted Rødt i Hvidt og Guult;
Hornet forinden
Var rummeligt og huult,
Duppen i den snevre Bund
En Karfunkel grøn,
Randen om den brede Mund
Gyldenblank og skjøn.

Det Horn monn' love
De Disar udi Ægirs Sal.
Han raabte: Vove!
Fyld mig min Pokal.
Haaret flettet ind med Siv
Blysom Vove stod;
Blaatindbeltet smekkre Liv,
Trind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster
Hun kom mens alle Guder loe,
De unge Bryster
De svulmede saa fro.
Bag den blotte Jomfrubarm
Hjertet bange slog,
Taus hun i sin hvide Arm
Sneglehornet tog.

Alt efter Vane
Derpaa den unge Havets Mø
Stak som en Svane
Ned i den salte Sø.
Snart man atter hende saae
Paa den grønne Strand,
Hornet fyldt med Perler smaae,
Klare som et Vand.

I brune Hænder
Tog Gubben, hvad ham Pigen gav:
Hler Ægir sender
En Gave fra sit Hav.
Gaven være Disen bragt,
Midt i Krebsen der!
Som besidder største Magt
Udi Guders Hær.

Da Frigga reiste
Sig med grønne Egekrands,
Gudinden kneiste
I herlig Himmelglands:
„Moder for et Herthedal!
Odins Hustru bold,
Hvo har udi Asers Sal
Større Kraft og Vold?“

De hvide Hænder
Da strakte Gefion ud mod Sø;
(Saa trinde Lænder
Som hun har ingen Mø)
„Hvo har pløiet Herthalund
Frem du rige Frei?
Hvo gav gyldne Neg en Grund?
Ingen uden jeg!"

Men Eir sig hæved
Med sin Rod sin skarpe Kniv:
„Hvor ofte bæved
I ei for Heltens Liv?
Hvad er Kæmpe, hvad er Land
Uden Sundhedssaft?
Hvilken Kraft sig ligne kan
Med min Lægekraft?

Rota den høie
Da stødte stoltelig til Lyd.
Hver Gudboms Øie
Faldt hen paa hendes Spyd.
„Livet har I vel frembragt,
Asers stolte Hær!
Men hvad standser Livets Magt?
Rotas tunge Spær!"

Da Freia smilte;
Paa sin lille Fod af Snee
Didhen hun ilte,
Hvor Graven var at see.
„Ægir giv du Hornet mig;
Freia stander først,
Al Naturen siger dig,
At min Magt er størst."

At kjælebægge,
Begyndte hun paa Gubbens Skød,
Fra trinde Lægge
Bort Klædebonbet fløb.
Trykte om hans Ryg sin Arms
Alabaster ned;
Lod ham skue nær sin Barms
Deelle Fyldighed.

Fast elskovsfangen
Alt Ægir efter Hornet tog; —
Ham vakte Klangen!
Thi Bragi Harpen slog:
Og som nu hans Øines Ild
Faldt paa Guders Rad,
Blev han Ydun vaer, som mild
Hos sin Husbond sad.

Saa-taus blyfærdig,
Indhyllet i det kydske Flor,
Sad hun elskværdig,
Om ranke Liv en Gjord.
Bruun var Haarets rene Glands,
Af Violer sig en Krands
Gjennem Lokken vandt.

Et gyldent Bæger
Hun holdt udi sin hvide Haand.
Naar Bragi leger
Paa Harpen fro i Aand,
Dufter strax den modne Frugt
Fra den Skaal paa Stand,
Breder ud en liflig Lugt
Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
Med ubevidste Ynders Magt
Mon overvinde
Selv Freias stærke Pragt.
Ydun! raabte Guden brat,
Syng i Bragis Maal,
Syng os: hvilken sjelden Skat,
Dufter fra din Skaal.

Med deilig Stemme;
(Det klang, som naar i Vaarens Dal,
Bag Bøgens Gjemme
Fløiter en Nattergal).
Ydun sang ved Harpens Klang,
Høit steg hendes Røst.
Harpen klang, men Yduns Sang
Smelted Alles Bryst.

„Den hulde Rødme,
Som funkler her fra Skaalens Rand;
Den friske Sødme
Kun Guder styrke kan.
Blev af disse Æbler smaae
Krystet ei en Drik;
Falmed Odins Lokker graae,
Slukkes Freias Blik.

Naar Bragi synger,
Udklækkes af et helligt Træ
De Æbleklynger
I Lundens dunkle Læ.

Kun Udødeligheds Kraft,
Kun et evigt Liv
Springer ud af denne Saft."
Saa sang Bragis Viv!

Et ydmygt Stille
Bevidnede hvad Sangen lød.
Da saae man trille
Ned udi Ydyns Skjød
Alle Hornets Perler smaae,
Klart paa Kildeviis:
Skatten dig tilhøre maa,
Valhals bedste Dis!

Hvad jeg forlanger
Til Gjengjeld for hvad her du fik,
Er, at jeg fanger
Udaf din Most en Drik!
Tolk min Daad og min Bedrift
I en Skjaldesang,
Lad den fra din Runeskrift
Tone frem engang!

Det Ydun loved,
Og derpaa deelte hun sin Skat.
Hver Disas Hoved
Med Perler blev omsat.
Hornet skjænkte Bragi hun,
(Suttungs*) Drik et Maal.)
Ægir gav hun strax paa Stund
Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden
Af onde Lok' i Ægirs Bo
Forvendt til Striden
Var vorden Gildets Ro,
Havde Sæmund i sit Skrift
Daaben længst fortalt;
Men den vældige Bedrift
Har den Mindre qvalt.

At ei forsvinde
Den skulde reent og plat forgaae,
Bød min Gudinde
Mig her Guldharpen slaae.
Oldtids gamle Taager flye,
Valhal straaler smukt;
Guder lever op paa ny
Ved Ydunas Frugt!

Ohlenschläger.

*) Begeistringens.

Peripatetiske Studier.

1.

Pige med de brune Lokker,
Lette Vestenvindes Spil —
Sig! hvi træder du tilbage,
Naar din Haand jeg tage vil?
Hvi formørker sig dit Øie,
Naar i sværmeriske Møde
Jeg mit Aasyn kun vil bøie
Mod din Kind, den rosenrøde?

Er min Haand ei uden Brøde?
Har du fundet Blod derpaa?
Har den falsk med Venskab trykket,
Hvor den ærligt vilde slaae? —
Og mit Ansigt — du tilgive!
Men saa nedrigt er det ikke:
Og det maa en Helgens blive,
Naar jeg seer i dine Blikke.

Lad den Skik og Brug forsvinde,
Dette Skum paa Tidens Strøm!
Lad os leve, min Veninde,
Som man lever i en Drøm!
Uden Frygt og uden Dvælen
Lad os vore Tanker føie!
Hvad der rører sig i Sjælen
Boe paa Læben, boe i Øie!

Stød mig ikke stolt tilbage
Med et Blik, som siger: Skjælv!
Ei jeg stedse Haanden tage —
Giv mig Haanden af dig selv!
Lad mig ei bestandigt spørge,
Efter Ordene mig rømme!
Heller ei for Svar du sørge!
Sligt er Skik og Brug i Drømme.

Vredes ei, forbi jeg glemmer
Svaret tidt en lille Stund,
Eller svarer hen i Taaget,
Mens jeg stirrer paa din Mund!
Selv om jeg i Talen falder,
Som fra Læberne dig strømmer, —
Ingen det uartigt kalder,
Naar, som vi, man saligt drømmer.

Læg om dine brune Lokker
Hatten af det lette Straa!

Tag din Palatin i Haanden!
Vi vil hen ad Stien gaae.
See, hvor Ageren sig bølger!
Ene gaae vi, fulgt' af Vinden;
Ceres dybe Flod os bølger:
Og dog rødmer ikke Kinden.

See de lysblaae Stænk i Rugen!
Amethyst, i Guldet sat;
Med en Haandfuld af de bedste
Smykker jeg din gyldne Hat.
Om min Villie kun det gjælder —
Jeg har Lov at see dig yndig:
Selv dit Ansigt mig fortæller,
At den Lyst er ikke syndig.

Ledet lukt — og ingen Stente —
Vi! jeg rækker dig min Arm,
Sætter dig hiinsides Gjærdet —
Læg dig trøstig til min Barm!
Føl, hvor Luften os omstrømmer,
Seilende paa Ceres' Vover!
Held os dog, at ei man drømmer:
Ellers kom vi aldrig over.

Er paa Veien vi til Eden?
Lad os følge denne Sti!
Bred kan Veien ikke være,
Høit for To — og To er' vi.
Jeg har Intet at begjære —
Ingen Ønsker større Freden:
Kun jeg beder, der maa være
End et Stykke Vei til Eden.

Ikke sandt? saa vil vi leve,
Som man lever i en Drøm,
Ret fortroligt og uskyldigt,
Gyngende paa Tidens Strøm!
Naar sig Drømmens Lyst forynger
Huldt i Dagens Liv og Glæde,
I vort Hjerte Fuglen synger:
Det er ingen Drøm hernede.

2.

Elskede, kom! See! dukkede Roser
Gløde fra Vesten i duftende Krands!
Føler du ikke den kølige Strands
Luftning om Taagen i Marker og Moser?
Gyngende stille
Bølgerne trille
Ind imod Stenen i fugtige Tang;
Hisset paa Briggen endnu engang
Straalernes Glimt over Seilene spille.

Seer du et Lys med Løvet fortrolig,
Vidne til Sukket bag skyggende Blad,
Hæver sig Maanen af Bølgernes Bad
Over den dæmrende Kjærligheds-bolig.
See kun derhenne!
Ned til de Tvende
Zittrende Straalen sig trænger i Lund —
Ha! hvilken Gruppe! — Bladet for Mund!
Tyst under Bladet Luerne brænde.

Søde Veninde! Hvor du er deilig!
O! men læg Shawlet om Hals og om Bryst!
Ei det fortrød mig — o, Oval i min Lyst! —
Kom ikke Vinden saa høist ubeleilig.
Hist fra det Fjerne
Smiler en Stjerne,
Tænder sit Lys i dit straalende Blik;
Jorden er deilig; men, hvis du gik,
Fulgte jeg dig til Urania gjerne.

See! over Luften, over det Klare,
Hist i en Duft af Orange med Blaat,
Seiler en Graasky, vellastet og flot —
Frygt du kun ikke! det har ingen Fare.
Syv Miil i Vagten
Gaaer han med Fragten
Bort over Havet mod fremmede Land,
Kaster et Hav af Taarer i Strand —
Taarerne svinde! thi Glædens er Magten.

Yndige Syn! To smilende Lande
Mødes paa Bølgen med Kyst imod Kyst!
Søde Musik! naar i Aftenen tyst
Vugges mod Bredden de skvulpende Vande!
Hveen, Landskrone
End sig fortone
Dæmrende-høit bag den rullende Sø —
Kommer til vor Lyksaligheds-Ø!
Glædens Paulun er i Bøgenes Krone. —

Hør, min Veninde! hvad jeg gad vide!
Mon der i hele det fremmede Land
Gives et Par, der om bølgende Strand
Vandre saa hyggeligt, Side ved Side? —
Drømmer jeg ikke,
I dine Blikke

Vugges en Taare med sværmerisk Glands:
Perlen indflet i Mindernes Krands!
Salige Held! jeg fortjener dig ikke! —

Fyret er tændt — den tindrende Lue
Breder sit Skjær over blaalige Val;
Herlige Lys i den hvælvede Sal!
Blank, som Chrystallen i Havmandens Stue!
O! men Du fryser —
Lilien gyser
Iiskold i Vinden fra Eftersaarssky —
Ak! vi maae hjemad — Timerne flye!
Hero! Din Fakkel vor Vandring belyser! —

Hellige Stjerne! Du, som os følger!
Natlige Timers fortrolige Gjæst!
Tak for din Taushed ved Hjerternes Fest!
Følg os paa Livets urolige Bølger!
Elskte Veninde!
Kan du mig binde,
Fængsle din Læbe, dit Blik og din Aand? —
Endnu et Smiil — et Tryk af din Haand!
Saa! — Nu skal Ingen vor Løndom udfinde.

C. F. Hansen.

Moderens Dæggesang.

See mig til min smukke Glut!
See, hvor gyldne Lok sig vinder!
Dine blaa og røde Kinder!
Denne Glut den eier jeg!
Har I Magen til den? — Nei!

See mig til min søde Glut!
Runde Arme, trinde Lægge!
See min søde Kjælebægge!
Denne Glut den eier jeg!
Har I Magen til den — Nei!

See mig til min milde Glut!
See, hvor venlig og hvor vakker,
Hvor den smiler, hvor den snakker!
Denne Glut den eier jeg!
Har I Magen til den? — Nei!

See mig til min kjælne Glut!
Hvor den ømt min Hals omslynger,
Hvor den til mit Bryst sig klynger!
Denne Glut den eier jeg!
Har I Magen til den? — Nei?

Kommer der en Kjøbmand hid!
Byder hundred tusend Daler,
Ja, alt Jordens Guld betaler, —
Denne Glut den faar han ei!
Er der Magen til den? — Nei?

Christ. Thaarup.

Af Lønkammeret.

Hør, Skjønne, hvis I prøve vil,
Om endnu I kan Ømhed dyrke;
En Morgen gaaer ad Skoven til,
Taer Plads udi dens Skyggers Mørke;
Den tause Skov, det klare Væld,
De Bække, som rislende flyde,
Opflammes derved Eders Sjæl,
Da bør I Tak Naturen yde.

Dersom hiin Skovens stille Skjød,
Som ei Nysfigne kan opdage,
Ei Eders Hjerter tale bød,
Da tragter aldrig at behage.
Kan Sommerdagens Aftenstund
Med Sødhed dit Hjerte ei røre,
Lad aldrig meer mig af din Mund
Faae Ordet Kjærlighed at høre.

Hør Mænd, hvis I forsøge vil
Hvorvidt Taalmod hos os kan strække,
Det kunde vel saa være til
At I fik Løn for I var frække.
I mere Ynk end Harm er værd'
Ved Eder mod os at forbryde,
Og for at I knap værd' os er,
Jeg vil min Tak Naturen yde.

De tvende Kirketaarne.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer,
Og Taget det sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var saa meget lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift;
Alt da voxte den liden smaa Blomst
Udi den Kirkerift.

Alt da snoede den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside.
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer hun ud saa vide.

Og hør du, kjere Fru Inge!
Du est en Qvinde saa puur!
Ei sømmer det sig at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,
Og Regnen ned maa dryppe.
Christus er steget til Himmelens Sal,
Han nøies ei meer med en Krybbe.

Hør du allerkjæreste Hustru min,
Jeg siger dig det forsand:
Op skalt du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du føre den Muur;
Ned da skalt du rive saa brat
Det usselig Kirkeskuur.

Tage du saa mit Skarlagenskind,
Af Fløiel det vel maa være;
Alt til et Alterklæde skjønt
Du snilbelig saa det skjære.

Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
Som I siger, min ædelig Herre!
Saa bør det vel sig være.

Hør du kjære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en DannevIv.

Føder du mig saa bold en Søn,
Da gjør du mig Tankerne glade;
Føder du mig en Dotter skjøn —
Jeg vil hende ikke have.

Hør du kjære Fru Inge!
Du est en Qvinde velbaarn,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
Da sætte Du kun et Spiir;
Ridderen kneiser saa stout og stolt,
Men Qvinden er Ydmygheds Ziir.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han i det Ledingstog,
Som til en Brudefest.

Tredive vare hans Svende,
Og alle med Brynier nye;
Hvor han stædtes i Kampen hen
De Fiender brat monne flye.

Det stod hen udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Det var sig Herr Asker Ryg
Han seired i alle di.

Det var sig den gjævelig Helt,
Hannem lyster nu hjem at fare;
Hjelmene var af hin røde Guld,
Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igjennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svenne;
Der han kom til Finnesløvlille,
Da reed den Herre allene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Røgen falder paa Græs,
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Dybt udi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sandheden sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bag ved ligger Finnesløvlil,
En Bye vel stor og skjøn.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listelig da han loe,
Der han kom paa den grøune Brink,
Da han skued' Taarne to.

Over den Kirke stoltelig
De kneised' i Luften blaa.
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hun var en Dannevív;
Hun skjenkte sin Husbond Sønner to
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to
Den kaldte han Esbern Snare,
Han blev saa stærk som den vilde Bas,
Og mere snel end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;
Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Falden er nu det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Gruus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Huus.

Mosset dækker den gamle Steen
Alt over hiin sorten Jord;
Axel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Alt i den Kirkeby;
Axel og Esbern Snare
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Dannequinde!
Hun hvilis for Altret i Kirke,
Hun satte tvende mægtige Taarn
Paa Dannemarks Dannevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hjembrager med stolten Skare,
Og finder i Vuggen Tvillinger to,
Som Axel og Esbern Snare!

Oehlenschläger.

Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venlige stod
I bunkle Ly,
De smilte saa inderlig ved min Fod
Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg gjennem en Mark monne gaae,
Da fik jeg see
En Steenhob vældig paa Marken staae,
Mellem Høie tre;
Den stod saa ærværdig graalighvid;
En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
Stolkongen sad,
Med Krone, Spiir, i Zobel og Maar,
Saa faderglad.
Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aaud,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand.

Paa Høien hisset stod Kongens Gaard,
Med stærken Muur;
Hist havde hans Datter, den vene Maard,
Sit Jomfrubuur;
Og paa den tredie Templet stod,
Berømt i Nord,
Der offredes rygende Bukkeblod
Til Asathor.

O venlige Mark, o Lund saa prud,
Græskjølne Væng!
Overalt havde Freia pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem;
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
Og hilse dem.

Velkommen atter igjen i Aar,
Paa grønnen Jord!
Hvor liflígt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer.
Som Stjerner I blinkke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O hvor fremtryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn.

Ak Digter! du har kun lidt Forstand,
Ak Herregud!
Du skulde kun see vor Eiermand,
Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn;
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har
I dette Liv,
Er det, at stundom af Lommen han taer
Sin Foldekniv,
Og skjær sig en Haandfuld, stor og tung,
Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhundspung,
Blandt Røgtobak.

Han siger, at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog;
Forresten vor Skjønhed, rød og blaa,
Er hap som hip.
Alt Nyttigt bør gjennem Munden gaae.
Det er hans Princip!

I arme Stakler, den arme Mand,
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen;
Som ei begribe hvad Gud har gjort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

Smaablomster! ak som det Eder gaaer,
Saa gaaer det mig:
En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig,
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud;
Han hæver sit barnlige Farveskjær
Kun fromt til Gud!

Kom Blomster, vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie
Om denne Luth;
Og bæv, som om Zephyr bevæged dit Blad,
Under Strængens Klang,
Saa synge vi hver vor Skaber glad
En Morgensang.

Oehlenschläger.

Digterdrømmen.

Den eensomme Skov
Gjenlød af forelskede Toner;
Og Troskabs og Kjærligheds Lov,
Mens sødt, o Semire! du sov,

Omjubled Dryadernes Throner;
Hvor fjedrede Sapphoers Klager
Gjenkaldte de bortfløine Mager.

Jeg listede mig
Til Leiet i Skyggen af Bøgen;
Zephirerne boltrede sig
I Løv, da jeg nærmede mig:
„O! røber mig ei ved jer Spøgen!"
Saa hvisked jeg til dem, og iilte
Did hvor min Tilbedede hviilte.

Her stod jeg og saae;
Og ønskte, med smægtende Blikke,
Et Kys kun, for strax at bortgaae.
Hvor skjalv jeg! den Yndige laae,
Og slumred, og mærkte mig ikke.
Saa laae den homeriske Skjønne
For Paris engang i det Grønne.

Da sukked' til dig,
Sødtsmilende Venus! din Sanger!
Tillad kun den yderste Flig
Blot eengang at kysses af mig;
Det er jo dog lidt jeg forlanger.
Og medens jeg kysser, Gudinde!
Hold Styr paa de spøgende Vinde.

Jeg bukked mig ned,
Og kyssed kun Fligen, og bæved
Af Frygt, at hun vaagned derved;
Thi Læben berørte Sted,
Hvor Kjærligheds Himmel sig hæved.
Den Yndige vedblev at sove:
O turde jeg mere dog vove!

Vellystige Nu!
Paa rødmende Liliekinder
Min Mund sig nu hefted; men du,
Sødtsmilende! slumred endnu;
Og fyrig, og frit, uden Hinder
Jeg kyssed, og kyssed dig atter,
Du Himmelens yndigste Datter!

Hist kom han: du seer
Letvingede Søn af Cythere!
Saa bad jeg, hvor passende her
Anbragtes en Piil eller fleer!
Naar pleied du langsom at være?
Lad ene mig Arme ei brænde;
Viis ogsaa din Magt over hende!

Den spøgende Gud!
See, sagde han, der har du Pile,
Med Buen; skyd selv dem kun ud,
Og, hvor du vil, ramme dit Skud!
Jeg selv mig en Smule maa hvile.
Aglae med Roser bedækked
Det Sted, hvor den Lille sig strækked.

Lyksalige jeg!
Udbrød jeg, og Buen opspændte;
Og Pile paa Pile nu fløi.
Den Yndige mærkte det ei;
Men Kysse paa Læberne brændte,
Som vidnede sødt om den Flamme,
Jeg tændte, ved rigtig at ramme.

Jeg sigted, og skjød,
Og spændte, og sigtede atter.
Hvor smilende, blussende rød,
Hvor yndig, hvor kjælen, og sød,
Laae Himlens uskyldige Datter!
Hun drømte, hun smiilte, hun spøgte.
Hver Piil hendes Ynde forøgte.

Men pludselig svandt
Den Yndige, Kogger og Bue;
Mens Eos og Havet oprandt
I Ætherens østlige Kant,
Med tusindfold straalende Lue.
Forundret og frygtsom og ene
Jeg stod under qvidrende Grene.

I glimrende Sky
Sank ned Harmoniernes Fader;
Ham fulgte Parnassets de ni
Gudinder, som dandsed forbi
Min Stubsen' i vexlende Rader.
De sang; og fortryllet, og bange,
Jeg hørte de himmelske Sange.

Kom, sagde han, kom!
Tag her mod den Lesbiske Lire!
Den stemte til Hymner for Rom
Min Flaccus! du stemme den om
Til Sang om den danske Semire!
Jeg vaagned af Fryd — men med Blunden
Var Synet af Liren forsvunden.

Baggesen.

Perlen*).

Hvi jeg Gods og Guld ei meer besidder,
Hvi jeg fattig gjennem Verden gaaer,
Jeg, hvis Herlighed var før som Solen,
Naar den pragtfuld op i Østen staaer?
Saa I spørger; — See, min Skjæbne førte
Mig fra Hjemmet ved sit stærke Bud,
Og jeg vandred gjennem mange Lande
I den underfulde Verden ud.

Da jeg traf en Perle paa min Vandring,
Just som Sjælen mødig var og træt,
Just som Øiet var af tusind Syner,
Var af Jordens Underværker mæt;
Slig en Perle aldrig før jeg skued,
Aldrig før af Straaler slig en Krands,
Aldrig før saa gjennemsigtig Klarhed,
Aldrig saa vidunderlig en Glands.

Og den var ei blot mit Øies Glæde,
Snart den ogsaa blev mit Hjertes Trøst;
Dag og Nat dens Herlighed mig fyldte
Med unævnelig og stille Lyst.
Naar mit Øie hviilte paa dens Straaler,
Freden underfuld til Hjertet kom:
Den var Lys i hele Verdens Mørke,
Rigdom i Alverdens Fattigdom!

Store Summer bød jeg dens Besidder,
Naar kun Perlen blev mig overladt;
Dog, han forbrede mit hele Eie
For sin sjeldne, kostelige Skat.
Alt jeg gav, saa heftig var min Attraa,
Og jeg vandred bort, en Betler liig:
Gods og Guld er borte — ikkun Perlen,
Dyrebar som fordum, er hos mig. —

Fr. Paludan-Müller.

*) ... Atter lignes Himmeriges Rige ved en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler, hvilken, der han fandt en meget kostelig Perle, gik hen og solgte alt det, han havde, og kjøbte samme.
(Matthæus, 13de C., 45—46de V.)

En ganske ny underlig og dog sandfærdig Historie

om en skjøn Kongedatter, den deilige Prindsesse Europa, hvad Svig og Bedrag hende er vederfaret ved en gammel hedensk Afgud Jupiter, item Zevs kaldet, hans Pudser og Trækker.

Samme Historie er i Begyndelsen lystig, i Fremgangen bedrøvelig, og i Udgangen glædelig, og kan man deraf ret lære denne Verdens Gang.

Trykt i dette Aar.

Der har en hedensk Gud
I gamle Dage været,
Som meget høit blev æret.
Nu er hans Lys gaa't ud;
Han døde, — Datum ikke
Jeg veed til Punkt og Prikke.

Han var en Mester i
De Skjønne at fixere
Og dem at harcelere.
Det var et Maskepi!
Kort, Herren var en Støver,
En Dyds og Uskylds Røver.

En gammel Bog jeg har,
Hvorudi staar beskrevet
Hvert Puds, han har bedrevet.
Den løierlig nok var
For Flegeler at læse,
Var ei — Latin den Pjece.

Dog, jeg udvælger her
Iblandt de mange Streger,
Paa hvilke Bogen peger,
Kun een; thi hvis enhver
Jeg prøver at beskrive,
Naar skal jeg færdig blive?

Saa hør da, hvad jeg dig,
Min Læser! har at byde.
Du ikke skal fortryde
Den Skjerv, du yder mig.
Hvis mit Geni mig føier,
Pas paa, det bliver Løier.

Zevs laa og strakte sig,
Som store Herrer pleie,

Ret længe paa sit Leie,
Og baubed morderlig:
„Det trommer til Paraden!
Naar kommer Chocoladen?“

Strax Folk i Røre kom.
For at faa alt tilrede
Og stille Gudens Vrede,
Man løb hinanden om.
Men han blev ved at bande
Til han fik Kop og Kande.

Imens han lystig brak
En sex til otte Kopper,
En ham en Pibe stopper,
En bringer Buxer, Frak.
En staar med hans Pampuser,
En henter Fidibusser.

Saasnart han kommer op,
Han først et Korn sig rækker,
Saa ud af Vindvet strækker
Sig med sin halve Krop,
Og lader Piben dampe
Som Osen af en Lampe.

Nu med sit Dienglas
Fra Himlen han sonderer,
Hvad der hos os passerer.
Det er hans rette Spas
(Han Dienglas maa tage,
Thi Dinene er svage).

Med eet han seer en Trop
Af unge, muntre Piger,
Som spøger, hujer, skriger
Og svinger deres Krop
Paa Engen, hvor de Smukke
Sig Glemmigeier plukke.

En Skjønhed blandt dem var
I Silkekjol, broderet
Med Guld, og udstafferet.
Den første Priis hun bar.
De andre, Guden meente,
Nok under hende tjente.

Ret stirrende han saae;
Blev lutter Gudbomsøie,
Og mønstret hende nøie
Fra øverst Top til Taa.
Saavidt han kunde slutte,
Var sexten Aar den Putte.

Ophæftet Kjolen var,
For ei af Græssets Væde
At søles til dernede.
Alt saae han i sit Glar:
Den lille Fod, de Lægge
Behagede ham begge.

Hans Hjerte bankede
Saa voldsomt, saa uhyre,
At han sig knap kan styre.
„Jeg maa“ — han tænkte — „see
At kapre denne Skjønne;
Det nok sig lader lønne.“

Han grundede og fandt,
Han klogest vilde handle,
Naar han sig lod forvandle
Til Tyr; — men det er sandt,
Jeg kan slet ikke gjætte,
Hvorban han gjorde dette.

Jeg mig ei brybe vil
Med saadant at udgrunde.
Den Sag er klar: det kunde
Vist ei gaae rigtig til.
Ham sikkert ingen anden
Har hjulpet her, end † † † Fanden.

Kort, Zevs var nu en Tyr
Og græssede saa roligt,
At det var heel utroligt,
Han andet var, end Dyr.
Det lod, som han ei ansed
Smaapigerne, der dandsed.

Men Zevs, som vi skal see,
Sin Rolle passed nøie.
Han holdt bestandig Die
Med Fruentimmerne.
En Kunst, vi lade ville,
Det er, som han at spille.

Han havde Theori
Med Praxis sammenknyttet.
Ei noget blev forbyttet,
Saa fast var han deri.
Nasonis Bog bør Ære,
Som ham den Kunst mon lære.

Af dette Studium
Vor Tyr var tam og taalig,
Og græssede saa smaalig,
Og stilled sig saa dum,
At i den hele Skare
Knap een der aned Fare.

Ei Under, han bedrog
Den Skjønne, som hun troede,
Der Ondt i ham ei boede,
Og al sin Frygt forjog.
Hun sagde til sin Pige:
„Det Dyr har knap sin Lige." —

„O, tro den ei for vel!"
Til Svar hun fik af hende,
„Et saadant Dyr at kjende
Formaar ei nogen Sjæl.
Den dybe Grund man finder,
Hvor Vandet stillest rinder."

„O nei", blev Møen ved,
„Jeg vil en Krands ham binde
Og om hans Horn den vinde.
Han gjør mig ei Fortred!
Jeg vil, naar han er stille,
Ham libt bag Øret krille."

Han kom; men lagde sig
I Græsset, Drøv at tygge.
Da blev de alle trygge;
Det spaa'de ingen Svig.
Og Øiet var saa ærligt!
Det syntes fromt og kjærligt.

Hun fatted Mod derved
Til ham at karessere.
Han lod sig harcelere,
Og som et Lam det led.
„Hi! hi! jeg gad dog vide,
Om jeg ham kunde ride?"

Men ei saa snart hun sad
Paa Dyrets Ryg, før dette
Begyndte sig at lette,
Ret hjertens-sjæleglad,
Og tog til Beens, og rendte
Som Ild i Enden brændte.

Han løb i stærkest Trav
Tværs over Mark og Enge,
Og ei det vared længe,
Saa naa'de han et Hav.
Men dette ham ei standser —
Han ud i Vandet dandser.

„Ak!" raabte Ternerne,
Som efter hende render
Og vride deres Hænder,
„Prindsesse — ak! — o vee!
Det var en Satans Fælde —
Nu maa vi det undgjælde."

Det stakkels Pigebarn
Af Skræk kom til at svede;
Hun gav sig til at bede:
„Hjælp hjælp! — det slemme Skarn!"
Zevs hørte hende græde,
Men brummede af Glæde.

Rask svømmed han afsted.
Rundt om Havnymfer stode
Af Bølgen op, og glo'de.
Dog, rørtes de derved?
Nei pyt! — de lo alene
Ad denne Sørgescene.

Det stod ei længe paa
Før til et Land de naa'de,
Men begge var saa vaade
Som Muus, fra Top til Taa.
Sligt ham slet intet sagde.
Sin Byrde ned han lagde.

Hun laa nu der en Stund
Saa mat paa Sind og Sandser,
At hun sin Angst ei anser,
Ja føler ei, at hun
Har sig maaskee — hvo veed'et,
Libt Hudløshed tilredet.

Min Tyr nu frisk og fro
Sig foretog paa Timen,
Mens Glutten laa i Svimen,
Et andet qui pro quo.
Thi han forstod en jocus
Med fiat hocuspocus.

Og stod som Kavaleer
Heel pudret og friseret,
Som Moden før har været,
Men bli'r vel næppe meer.
Han tog sin Vellugtsflaske
Op af sin Buxetaske

Den Skjønne stille laa,
Gav intet Tegn til Live.
For hende Luft at give,
Først Kjolen løses maa
Og Snørlivet; derefter
Han prøver Flaskens Kræfter.

Hun ei saasnart fik Luft,
Før Virkningen sig viste
Og Lægekraften priste
Af Lugteflaskens Duft;
Thi strax hun opslog Øiet.
Da raabte han fornøiet:

„Velkommen her i Mit!
Velkommen i det Grønne!
Hvorfra, hvorhen, min Skjønne?
Det kalder jeg et Ridt!
Paa Havets Dyb at ride
Og ei af Sadlen glide!

Det mig imidlertid
Ei andet kan end fryde,
Jeg skal den Lykke nyde,
De vilde komme hid.
Den Fryd, jeg nu skal tømme,
Jeg saae i Nat i Drømme.

Den Tyr, hvorpaa De kom,
I Stalden ind er trukket;
Den har alt ædt og drukket.
Hvor er den ikke from!
Jeg aldrig har seet Mage
Til den, i mine Dage.

De fryser vist, min Glut?
Kom lad os lidt spadsere
For Dem at recreere.
Saa gaae vi ind, min Snut!
Hvad De behøver, inde
I Huset skal De finde.

Der hviil Dem ud i Ro.
Chemiesen vil vi sole,
Og tørre Deres Kjole
Samt Strømper, Skjørt og Sko.
Jeg vil i Tugt og Ære
Dem Kammerpige være.“

Hun først blufærdig sig
Frabad hans Artigheder.
Men han saa ydmyg beder,
At hun bli'r føielig.

Min Læser! nu det bedste
De mærker nok at — reste.

Hem, hem! ... Min kjære Mand!
Jeg seer paa deres Næse,
De venter nu at læse
Hvad ret Dem kildre kan.
De vil en Latter have,
Som ryster Deres Mave.

Men ak! Betænk, Herr Ven!
Hvad derved er at vove.
De sorte Mænd ei sove,
Som vogte Himmelen.
Det kunde dem indfalde,
Til Regnskab mig at kalde.

Vi da bortvise vil,
Hvad lystne Herrer gotter,
Men Ting for meget blotter,
Som Mores dække til,
Og kort og godt berette
Forblommet ikkun dette:

Herr Zevs som Kavaleer
Sig gjorde ret tilgode,
Paa ny og gammel Mode.
Som det saa ofte skeer,
Hvor Herrer i det Grønne
Befinde sig med Skjønne.

Det var et herligt Spil
For disse smaa Najader,
Som, svømmende i Rader,
Kom nær, for at see til.
At pladske de ophøre
Og blive Øie, Øre.

Det gotted deres Sjæl;
De slog en Krebs om Kysten,
Og en blev rød, en lysten,
En lo sig halv ihjel.
Neptun med Forken stod der
Og raabte: „Prosit, Broder!“

De Løier Ende fik —
Nu er Herr Zevs ei mere,
Og kan ei karessere;
Thi Kjødets Gang han gik.
Dog skal der være andre,
Som i hans Fodspor vandre.

Christ. Thaarup.

3?

Lenore.

(Efter Bürger.)

Ved Hanegal af Drømmes Skjød
Leonore foer af Senge.
„Falsk er du, Vilhelm, eller død!
Hvi tøver du saa længe?"
Med Fredriks Krigere han drog,
Og i det Slag ved Prag han slog;
Men havde ikke skrevet,
Hvad var der af ham blevet.

Theresia og Fredrik nu,
Forlængst af Krigens Plage
Udmatted, vendte deres Hu
Til Fredens blide Dage.
Og begges Hær med Spil og Sang,
Og Paukeslag, og Kling og Klang,
Med grønne Kviste smykket,
Glad, hver til sit, nu rykked.

Og overalt, hvorhen man saae,
Paa Vei og Stier, løbe
Fra Alt, hvad kunde gaa og staa,
Dem Jubelraab imøde.
„Velkommen!" skreg den glade Brud;
Hver Ægteviv: „Tak være Gud!"
Lenore ene græder;
Hun nød ei deres Glæder.

Hun gjennemiilte hvert Geled
Fra første indtil sidste.
Hun sagde alle, hvad han hed,
Men ingen noget vidste.
Og da nu Hæren var forbi,
Hun segned om i Raseri.
I Støvet hun sig vrider
Og Haaret sønderslider.

Og Moderen kom hastelig:
„Gud Fader sig forbarme!
Mit søde Barn! hvad fattes dig?
Kom i din Moders Arme!" —

„O Moder! Moder! tabt er tabt!
For mig er Liv og alt fortabt!
Gud vil sig ei forbarme.
O ve, o ve mig Arme!" —

„O Barn! o, bed dit Fader vor! —
Gud see til os i Naade!
Hvo kun sin Lid til Herren slaar,
Den vendes alt til Baade!" —
„Ak! Moder! ak! hvad nytter det?
Mod mig han har ei handlet ret!
Spildt' mine Bønner ere —
Nu trænger jeg ei mere." —

„Nei, Barn! har du til ham dig vendt,
Han naadig dig annammer.
Vær trøstig, Barn! Hans Sakrament
Vil lindre al din Jammer!" —
„O Moder, nei! mit Hjertes Brand
Et Sakrament ei slukke kan.
Kan Sakramentet drage
Til Liv en Død tilbage?" —

„Men, Barn! om nu den falske Mand
Sin Ed har kunnet svige?
Og gav, i Ungarns fjerne Land,
Sin Haand en anden Pige?
Lad fare, Barn! hans Løfters Vind,
Og slaa den Utro af dit Sind!
Engang ved Livets Ende
Den Meened vil ham brænde!" —

„O Moder! Moder! Alt forsvandt!
Min Glæde er forsvundet!
Ve mig, at Livets Lys opbrandt!
Kun Døden har jeg vundet!
Vær lukt, mit Øie, stedse lukt!
Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!
Gud vil sig ei forbarme!
O ve, o ve mig Arme!" —

„Ak Gud, gak ei i Rette med
Den arme Synderinde!

Hvad Tungen siger hun ei veed,
Lad hende Naade finde! —
O Barn! forglem al jordisk Kval,
I Himlen Fred du finde skal!
Den Brudgom, der dig venter,
Dig ved sin Engel henter."

„O Moder! hvad er Himlens Fred?
O Moder! hvad er Helved?
Hos ham, hos ham er Salighed!
Og uden Vilhelm Helved!
Vær lukt, mit Øie, stedse lukt!
Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!
Jeg ene ved hans Side
Af Salighed vil vide." —

Saa rasede Fortvivlelse
I hendes Bryst og Hoved,
Og Herrens vise Styrelse
Hun at anklage voved.
Hun slog sin Barm, og Led for Led
Vred Fingrene, til Sol gik ned
Og gyldne Stjerners Lue
Opbrandt paa Himlens Bue.

Og tys! der hørtes: trap trap trap!
Som af en Hest, i Gaarden.
Ved Trappen svang en Rytter rap
Sig klirrende til Jorden.
Og tys, tys, tys! den Klokkering
Alt klimpred sagte: Klinglingling!
Lenore gjennem Døren
Kom disse Ord for Øren:

„Holla, holla! luk op, min Glut!
Hvad? vaager eller sover
Min Skat? Er venlig eller mut
Den Engel, jeg mig lover?" —
„Ak, Vilhelm? du?. . , ak! var det ret?
Ja, jeg har vaaget, jeg har grædt!
O, jeg har levet ilde!
Hvi kommer du saa silde?" —

„Vi sadle kun mod Midnatstid.
Fra Bøhmen mon jeg drage.
Jeg seent drog ud; jeg kommer hid
For dig med mig at tage." —
„Ak Vilhelm! Vilhelm! kom dog ind!
Derude brøler Blæst og Vind.
Kom, Elskte! lad mig varme
Dig ømt i mine Arme." —

„Lad du herude Vind og Blæst
Kun brøle, Barn! kun brøle!
Hør, Sporen klinger, og min Hest
Er vild; jeg tør ei nøle.
Kom, klæd dig paa, sving hastelig
Dig paa min Ganger bag ved mig.
End har vi hundred Mile
Til Brudeseng at ile." —

„Skal vi os hundred Miil før Dag
Til Brudesengen skynde?
Tys! Kirkeklokkens hule Slag
Alt Elleve forkynde." —
„See rundt om! Maanen skinner klart.
Rask, som de Dødes, er vor Fart.
Før Nattens Mørke viger
I Brudeseng du stiger." —

„Siig, hvor er da din Bryllupssal?
Og Seng og Brudekammer?" —
„Langt, langt herfra . . . taus, smal og sval! . . .
Sex Bræder og to Klammer." —
Med Plads for mig?" — „For mig og dig.
Kom, klæd dig, sving dig op bag mig!
Alt Kammeret er rede,
Og Gjæsterne tilstede." —

Lenore klædte sig i Hast,
Og op paa Hesten sprang hun,
Og om den kjære Rytter fast
De Liliehænder svang hun.
Og hejsa, hejsa! hop hop hop!
Det gik i susende Galop,
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Kampestene lyste.

Paa høire og paa venstre Li
Foer Bjergene tilbage.
Hvor dundred Mark, og Vei og Sti!
Hvor hørtes Broen brage! —
Hvad? bange? . . . Maanen skinner klart!
Hurra! rask er de Dødes Fart!
Hvad? gruer du for Døde?" —
„Ak nei! . . . Fred med de Døde!" —

Der hørtes Natteravnes Skrig
Og fjerne Røster løde,

Og Klokkers Klang, og Sang for Lig:
„Vi jorde nu den Døde.“
Og see! en Skare nærmed sig
Med sorte Kiste sørgelig.
Det klang som Kvæk af Frøer
I dyndopfyldte Søer.

„Begrav det Lig en anden Tid
Med Syngen, Hylen, Beden.
Min unge Brud jeg fører hid
Til Bryllups-Festligheden.
Kom, Degn, herhid! Kom med dit Chor
og brum os Bryllupspsalmen for!
Kom, Klerk! velsign os begge
Før vi til Sengs os lægge.“ —

Strax Baaren svandt — og Sangen tav,
Sig vægre ingen vover.
Der hørtes flux et iilsomt Trav
Bag efter Hestens Hover.
Og stedse fremad, hop hop hop!
Det gik i susende Galop,
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Flintestene lyste.

Paa høire og paa venstre Haand
Fløi Bjerge, Lunde, Hækker.
Paa venstre som paa høire Haand
Fløi Stæder, Byer, Flækker.
„Du gyser? . . . Maanen skinner klart.
Hurra! rask er de Dødes Fart!
Du gruer og for Døde?“ —
„Ak! Fred, Fred med de Døde!“

Og see! og see! om Galgens Top
I Dandse mon omfare,
Kun halv af Maanens Skin lyst op.
En rædsom, luftig Skare.
„Hei! Skare der! hei! kom herned!
Kom, Luft-Pagas! og strax følg med!
Kom, dands i muntre Rader,
Naar sig vor Sal oplader.“ —

Og hele Skaren, hys hys hys!
Strax bag den Ganger rasler,
Som Storm i Vinternattens Gys,
Som Blæst i visne Hasler.
Og stedse fremad, hop hop hop!
Det gik i susende Galop,
Saa Hest og Rytter fnyste
Og Kampestene lyste.

Alt fløi, hvad Maanen skinte paa,
Dybt i det dunkle Fjerne.
Og ovenover ligesaa
Fløi Himmel, Sky og Stjerne.
„Du gyser? Maanen skinner klart!
Hurra! rask er de Dødes Fart!
Glut! gruer du for Døde?“
„O ve! Fred med de Døde!“

„Hest! Midnatshanen galer snart . . .
Snart Sandet vil udrinde . . .
Hest! stræk dig til din sidste Fart!
Jeg sporer Morgenvinde . . . :
Hurra! forbi er vores Fart!
Nu Brudekamret aabnes snart.
De Døde rask har redet!
Vi er, vi er paa Stedet.“ — —

Rask mod en jernstængt Port det gik
Nu frem af alle Kræfter.
Den knap et Smæk af Pidsken fik,
Før Bolt og Slaa gav efter.
Med Dundren sprang de Fløie op.
Det gik blandt Grave i Galop;
I Maanens blege Glimte
Ligstene svagt fremskimte.

Ha see! ha see! I samme Nu
Den Rytters Kjøllert, knuset
Som raaddent Trøske, faldt — o Gru!
Hensmuldret ned i Gruset.
Hans Krop blev til en Knokkelrad,
Hvorpaa et Dødninghoved sad
Til Hvirvlen sammenpasset,
Med Leen, Timeglasset.

Vildt fnøs og steiled Gangeren,
Udpusted ildrød Flamme.
Og hu! den under Rytteren
Var sunken i det samme.
I høien Sky en Hylen løb,
Og Hyl opsteg fra Gravens Skjød.
Da stred Lenores Hjerte
Med Dødens sidste Smerte.

De Spøgelser ved Maanens Glands,
I vilde skumle Kredse,

Sig sno'de i en Hvirvelbands
Og hyled derhos stedse:
„Taalmodig, om end Hjertet brast!
Guds vise Forsyn aldrig last!
Din Krop er Ormes Føde;
Din Sjæl Guds Miskund møde!"

Christ. Thaarup.

Kjæmpevise.

Ingen æder andens Mad
Uden hand vil bliv' uglad.

1.

Her Lovmand reed sig under øe,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hand fæste stolt Ingerlild saa den en møe.
Hun maatte vel være min.

2.

Hør I stolt Ingerlild under øe;
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hvor længe vil I bie mig møe.
Hun maatte vel være min.

3.

I otte vintre fulde;
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Den niende om jeg skulde.
Huu maattte vel være min.

4.

Der otte aar forgangne vare,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Stolt Ingerlild længtes saa saare;
Hun maatte vel være min.

5.

Stolt Ingerlilds brødre gaar sammen i raad.
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Vi vil givte vor søster iaar.
Hun maatte vel være min.

6.

Vi ville give hende rige Her Tord,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hand har mere sølv end Lovmand jord.
Hun maatte vel være min.

7.

Hand har mere guld paa brystet sin,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
End Her Lovmand i forgyldene skrin.
Hun maatte vel være min.

8.

Hand har mere gods i arken,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
End Her Lovmand jord i marken.
Hun maatte vel være min.

9.

De drukke brøllup i dage fem,
Dandser I vel mit skiønne unge Liv;
Ikke vilde bruden til sengs i dem.
Hun maatte vel være min.

10.

Den siette dag ad kvælde,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Da toge de bruden med vælde.
Hun maatte vel være min.

11.

Skal jeg nu til senge gaa,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Da følger mig først til høieloftes bro.
Hun maatte vel være min.

12.

De ledte stolt Ingerlild paa høieloftes bro,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hendes øjne stod ad salten fjord.
Hun maatte vel være min.

13.

Hisset seer jeg seglene gule og blaa,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Dem syde jeg med mine fingre smaa.
Hun maatte vel være min.

14.

Havde jeg mig en fuldtro ven,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Vid vilde ride hen og snart igien.
Hun maatte vel være min.

15.

Hør du Her Peder kjer broder min,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Drag hen til stranden for søster din.
Hun maatte vel være min.

16.

Her Peder gik i staalde,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hand skuede foler saa bolde.
Hun maatte vel være min.

17.

Hand skued de gule, hun skued de graa,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Den feireste lagde han sadel paa.
Hun maatte vel være min.

18.

Her Lovmand styrer sin snekke til land,
Dandser I vel mit skiønne unge Liv;
Her Peder rider paa hviden sand.
Hun maatte vel være min.

19.

Hør Du Her Peder staalbroder fin.
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hvor lider Ingerlild festemøe min?
Hun maatte vel være min.

20.

Saa lider Ingerlild festemøe din,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
I dag drikker hun brøllup med fin.
Hun maatte vel være min.

21.

I syv aar laa jeg syg under øe,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Det var saa ilde, jeg kund' ikke døe.
Hun maatte vel være min.

22.

Skam faa saa de vive,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Som mig have beded i live.
Hun maatte vel være min.

23.

Skam saa faa de bølger blaa,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
At de ikke sloge mit skib saa smaa.
Hun maatte vel være min.

24.

Tig stille Her Lovmand hvi vil du dø,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Du finder endnu stolt Ingerlild møe.
Hun maatte vel være min.

25.

Hør du Her Peder staalbroder min,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Vil du laane mig graa ganger din.
Hun maatte vel være min.

26.

Laan mig nu graa ganger din,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Saa giver jeg dig goden snekke min.
Hun maatte vel være min.

27.

Her Lovmand hand reed og rende,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Sin gode graa Ganger han sprengde.
Hun maatte vel være min.

28.

Her Lovmand hand kom ikke før,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
End der brænde blus for brudehuus dør.
Hun maatte vel være min.

29.

Her Lovmand sprang ind og var ei seen,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;

Stat Tord herude det du faa meen.
Hun maatte vel være min.

30.

Her Lovmand lukte den dør saa brat,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
I sige Her Tord saa mangen god nat.
Hun maatte vel være min.

31.

Jeg giver Her Tord kier søster min,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Med brunen miød og klaren viin.
Huu maatte vel være min.

32.

Tolv tønder miød og tolv tønder most,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Jeg giver Her Tord til bryllupskost.
Hun maatte vel være min.

33.

Saa snart kom bud for Her Tord ind,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Nu sover Her Lovmand hos unge brud din.
Hun maatte vel være min.

34.

Sover Her Lovmand hos unge brud sin,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Da var hun hans før hun blev min.
Hun maatte vel være min.

35.

Hand sover hos din unge brud,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Og giver dig igien sin søster prud.
Hun maatte vel være min.

36.

Saa gierne lover jeg hans søster under øe,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Som hand sover hos min fæstemøe.
Hun maatte vel være min.

37.

Nu haver Her Lovmand sin festemøe ven,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Hand gav Her Tord sin søster igien.
Hun maatte vel være min.

38.

Der var glæde og halv større gammen,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Her Tord og Her Lovmand drukke brøllup sammen.
Hun maatte vel være min.

39.

Der kom da glæde for sorrig igen,
Dandser I vel mit skiønne unge liv;
Da hver førde selv sin festemøe hiem.
Hun maatte eud vorde min.

Forklaring.

Her giøres saa godt et Skifte, at de paa begge Sider ere vel fornøjede. Her Lovmand meener at de have bedet ham til Live igen, naar hand ellers havde bleved død; hvorom er megen sagn iblant os, og mange Exempler om dem, som siges, at have faaet ligesom til Live igien paa ny, og været opvakte fra de døde, formedelst deres Venners utidige Graad og Hylen. Men have dog anstilled sig heel underligen, førend de noget derefter ere hensovede og døde igen. Saadanne nævnes hos os Genkaldinger. Saasom Poeterne give for, at Proserpina formedelst sin Moders og Evridica for sin Mands Klagemaals skyld, maatte komme tilhage fra de døde, i lige mældes og i Edda om Balder, der hand var død, sendte Aserne bud hen om gandske Verden, at alle skulle græde Balder igien af Helvede; hvilket de og gjorde, o. s. f. Ellers fortæller Sabinus i sin Forklaring over Ovidii Forandringer, om en af Bejeren, som ved Bøn og Klagemaal raabte sin døde Hustru til Live igien, som levede nogen Tiid derefter og forrettede adskilligt i Huuset. I vore Danske Viser mældes og om Kong Valdemar Sejer: hvilken med de nærværende igiengrædde Dron. Dagmar. Hvilket tilsammen maa staa ved sit værd.

Tidens Perspectiv.

I den store snevre Stad
Gik en Yngling lidet glad,
Aftenen var taaget, mørk,
Byen tyktes ham en Ørk.
Fra sin Barndom var han vant
Høit paa Fjeldets steile Kant
I en gammel Borg at boe,
Hvor ham Solen aarle loe,
Og hvor langsomt ned den gik
Med sit skjønne Purpurblik.
Ynglingen var from og klog
Vel belæst i mangen Bog,
Leved med sin Phantasi
I den Tid som var forbi;
Kjendte vel af gamle Skrift
Hver en Helt og hans Bedrift;
Ønskte sig paa Livets Vei
Heltene, men fandt dem ei;
Derfor kasted han Foragt
Paa sin Tid, som uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
Utilfreds han seer sig om.
Nu, da Solen daler ned,
Voxer hans Urolighed.
Hist i Gaden lang og stor
Staaer han modløs, uden Ord;
Stirrer ned ad Huses Rad,
Hjertet fuldt af Harm og Had:
„Hvilken Rede! Hvilket Skjul!
Kjærneløs, ormstukken, huul!"

Som han monne saadan staae,
Ham en kraftig Olding saae,
Hørte hvordan han udbrød
Bredelig om Nutids Død,
Stolt af Oldtids Helteliv,
Fantasiens Tidsfordriv;
Sammenligned tusind Aar
Med imorges og igaar;
Noahs Ark og Paradiis
Med et Skuur, et Birkeriis.

Oldingen, som snart indsaae
Hvad den Unge tænkte paa,
Hilste ham og sagde: „O
Jeg er af den samme Tro!
Har som du det Svundne kjær.
Hvad er imod Hisset, Her?
Naar for Krøniken man staaer,
Skuer paa de svundne Aar,
Paa sit eget Øieblik:
Hvilken bitter Malurtdrik!
Hvilken Forskjel! Hist en Krands
Af Bedrifters Stjerneglands.
Alt som Tiden kommer nær
Taber sig det hulde Skjær.
Vidt adskilt i taaget Nat
Staaer en enkelt Stjerne mat,
Røginblandet, kummerlig,
Magtløs at begeistre mig.
Fuldeligt, som naar vi see
Her i Gadens Lys-Allee.

Ynglingen gav Manden Ret:
Ja hvo vilde nægte det?
Oldingen med Værdighed
Gik med ham ad Gaden ned;
Og da endelig de vandt
Langsomt mod den anden Kant,
Tog den Gamle, mild i Aand,
Unge Sværmer ved sin Haand,
Vendte ham og sagde: „Nu
Staaer i Stjernekrandsen du.
Og den Unge: „Nei, o nei,
Krandsen er der længer ei.
Vidtadspredt i taaget Nat
Brænder enkelt Lygte mat.
Hist hvor jeg udgjød mit Had
Funkler nu den lyse Rad." —
Og den Gamle: „Vi formaae
Tiden ei at gjennemgaae!" —
Saae paa ham et Øieblik,
Smilte, favned ham — og gik.

Oehlenschläger.

Evalds Grav.

Hvor ofte er jeg vandret til din Grav,
I Krogen hist bag Kirken, flad og lav;
Dybt var den sjunken alt i Jordens Favn,
End ruged dog en Steen, paa den dit Navn;
Johannes Evald der paa Stenen stod,
Halv vasket ud af Regnens Vinterflod.

Hvor tidt gik jeg den stille Grav forbi
Igjennem Kirkegaardens trange Sti,
Og titted gjennem Sprinkelværket ind,
Da randt en hellig Taare paa min Kind;
Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand
Var jeg fortrolig med din Digteraand.

Ak, tænkte jeg, halvvoxen som jeg stod
Ved Gittret, Stenen lige for min Fod:
Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
Han skrev jo dog saamangen herlig Bog!
Hvi hviler ei derinde Skjaldens Been
For Altret, bag en sneehvid Marmorsteen?

Hvert Aar, som Gud mit Liv velbædig gav,
Jeg vandred fromt og ene til din Grav;
Helst dog, naar ned ad Kirkens Linderad
Høstvinden blæste kold det gule Blad;
Naar Solen skjulte sig bag Skyens Slør,
Da tyktes mig: Nu er det, som det bør.

Og da jeg ældre blev, da tyktes mig,
At sindrigt her man havde jordet dig:
Ved Issen: Kirken rolig i sin Skye!
Ved Foden: Usselhed i snevre By!
Her hellig Kraft og Trøst, hist Sorg og Nød.
Du stod i Livet, som du laa i Død.

Ja Linden selv her med sin sorte Hud
Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
Thi du var og et Træ af stærk Natur;
Men lænket, haget ved den skumle Muur,
Omklædt af Brædder, at ei Stammens Gang
Kjek skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! skjærm ham med din høie Muur,
Yd Blade, Træ! af tarvelig Natur:
Bred ud din Røst o Orgel! som et Hav,
Og lad den tone over Evalds Grav.
Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
Ved Issen mangen lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertræ!
Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ.
Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
Dit Navn dog blomstrer i en evig Vaar.
Længst foer det fra sin sørgelige Vraa,
Og funkler nu en Stjerne fra det Blaa.

Oehlenschläger.

Af Fiskerne.

(Evald).

Kong Christian stod ved høien Mast
I Røg og Damp,
Hans Værge hamrede saa fast
At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
Da sank hver fjendtlig Speil og Mast
I Røg og Damp.
Flye, skreg de, hver som flygte kan,
Hvo staaer mod Danmarks Christian
I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
Nu er det Tid!
Han heisede det røde Flag,
Og slog paa Fjenden Slag i Slag.
Da skreeg de høit blandt Stormens Brag,
Nu er det Tid!
Flye, skreeg de, hver som veed et Skjul,
Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
I Strid?

O Nordhav! Glimt af Vesfel brød
Din tykke Skye.
Da tyede Kæmper til dit Skjød;
Thi med ham lynte Skræk og Død.
Fra Vallen hørtes Vraal, som brød
Den tykke Skye;
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
Hver give sig i Himlens Vold,
Og flye!

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt,
Og kjek, som du, mod Stormens Magt,
Sortladne Hav!
Og rask igjennem Sang og Spil
Og Kamp og Seier fører mig til
Min Grav!

Billeder fra Polen.

I.

Falken.

Jeg havde to Duer, saa hvide som Snee,
Vist ei deres Lige paa Jord var at see;
Af deres Kyssen jeg lærte først
At kjende Længselens brændende Tørst.

Med Jubel stod jeg saa mangen en Gang
Og saae, hvor de høit sig i Luften svang,
Hvor de vugged sig hen gjennem Ætheren klar,
Som Lilier paa Kildens krystalne Glar.

En Dag, da Hannen paa Reden laa
Og pleiede kjærligt de dunede Smaa,
Steg Hunnen høit gjennem Luftens Hav
Med sorgløst Sind — til sin egen Grav.

Den listige Falk fra Skovens Bo
Greb hende fast med sin skarpe Klo,
Han daled til et af de høieste Træ'r
Og spredte for Vinden de hvide Fjær.

Jeg bad ham slippe det sprættende Rov,
Jeg bad til Hævnens Gud; men han sov.
Da løb jeg hjem med Fortvivlelsens Fjed
Og tog en Riffel af Væggen ned.

Jeg hurtigt tilbage til Skoven kom
Og fandt vel Stedet; men Grenen var tom.
Paa Jorden det blodige Hoved laa,
Og Falken svang sig i Luftens Blaae.

I Harm jeg udsendte det dræbende Bly;
Men Bødlen var stegen for høit i Sky;
Han sorgløs sig baded i Solens Skin,
Mens jeg stod hernede med harmfuldt Sind.

Af Skade man mangen en Lærdom faaer,
Nu følger mig Riflen, ihvor jeg gaaer;
Lad Falken blot eengang igjen slaae ned,
Da skal han vist ikke sig glæde derved.

Ei meer jeg hans Medynk anraabe skal,
Ei meer skal jeg stole paa Hævnerens Kald:
Jeg hævner mig selv da med Lynets Fart; —
Gud give, Gud give det skete snart!

3. D.

II.

Emilie Plater.

(Fragment.)

Indvielsen.

1.

Ei langt fra Dünas kongelige Vande,
I Granernes uhyggelige Ly,
En Jomfru sidder, — om den hvalte Pande
Der leirer sig en stille Veemodssky.

I Tankens Baad hun vugger mod det Fjerne
Og naaer til Hellas Kyst, hvor nu paany
Den gamle Friheds straalerige Stjerne
Vil bryde gjennem Nattens sorte Sky.

Hvad drømmer hun vel om i Laurbærlunden?
Om Kypris' Klage ved Adonis' Død?
Om Hero, naar i Sommeraftenstunden
Hun Bølgerne betroer sin søde Nød? —

Ja sligt et Ideal hun sikkert søger
I Musernes og Gratiernes Lund;
Thi Jomfrukindens Rødme sig forøger,
Og Klarhed throner nu paa Panden kun.

Og Pigeøiets skyfri Himmel dækker
Et Slør, saa zittrende, saa let, saa lyst,
Som Perlefloret, Morgenrøden lægger
Med stille Smiil om Foraarsrosens Bryst.

Dog nei! Paa Kypris' Tab hun ikke tænker,
Paa Heros Pigelængsel heller ei;
Og drømmer dog? — Om sønderbrudte Lænker
Og Ærens Krands paa Heltens røde Vei.

Hun med Bozzari deler Kampens Fare,
Hun jubler Seirens Sang ved Navarin,
Hun striber kjæk med Missolounghis Skare,
Til deres hele By blier en Ruin.

Men hendes Tanker snart fra Hellas' Strande
Ad Havet fjernt til Frankrigs Kyster flye;
Der søger hun den seirende Johanne,
Hvor Oriflammen vifter høit i Sky.

Igjennem Kamp til Rheims de drage sammen,
At sikkre Kongen Magtens gyldne Tegn;
Hun følger hende kjæk til Martyrflammen,
Og dæmper den med sine Taarers Regn.

Fra Frankrig gaaer hun til sit Fædrerige,
Og Wandas og Bathoris Aander maae
Med Sobieskys Helteskygge stige
Af Kæmpegravens laurbærkrandste Vraa.

Hun følger dem, hvor stolt paa Ørnens Vinger
Trompetens Løsen fjernt til Fjendens Leir
Igjennem Luftens hvalte Blaae sig svinger
Og varsler Polens kongelige Seir. —

Saaledes, for at fjerne Tidens Trængsel,
Den kjække Polens Datter drømte tidt,
Mens Bønnens Vinge hæved hendes Længsel
Til Ham, der dømmer Jordens Konger frit.

Ved disse Drømme hendes Mod blev styrket;
Den, som forstaaer at veie Fortids Daad,
Kan freidig drage frem igjennem Mørket;
Thi Haabet styrer jo som Lods hans Baad.

For ham er hvert et Navn i Klios Skrifter
Med Ærens røde Flammeziffre sat,
Kun en Herold for kommende Bedrifter,
Der engang lyse skal i Tidens Nat.

2.

Men Lirnas dunkle Granskov med dens Øde
Blev snart den unge Drømmerske for trang,
Da drog hun did, hvor Haabets Morgenrøde
Fra Heltelivets sjunkne Grav sig svang.

I Krakaus natligskumle Hvælving vover
Sig uden Skjælven hendes spæde Fod;
Hvor Polens kongelige Helte sover,
Den kjække Jomfru styrke vil sit Mod.

Og for den stille, sværmeriske Pige
Sit sikkre Rov snart Graven slippe maa;
Hun seer en Skare Kjæmper uden Lige
Med blanke Brynier gjennem Mørket gaae.

Her Chrobris Skygge Gravens Fred forlader
Og iler mod sin Æres stolte Maal;
Hist Moskaus Czar hos Christenhedens Fader
Udbeder Værn sig mod Bathoris Staal.

For Sobiesky, stolt af Fortids Seier,
Viennas Hersker knæler ydmygt ned,
Fordi den stærke Mahoms Maane vaier
For Keiserstaden hist ved Donaus Bred.

Men snarligt dette lyse Billed viger,
For Øiet sortner det alt meer og meer,
Og gjennem Mulmet sig en Skygge sniger,
Hun Polens sidste store Martyr seer.

Da var den gyldne Frihedsdrøm tilende,
Med slappe Vinger sad den bundne Ørn
Og saae det gamle stolte Praga brænde,
Mens Bødlen myrded Oldinger og Børn.

Ved disse Flammer slutter Polens Datter
Med Hævnens tidt miskjendte Dæmon Pagt,
Mens anende for første Gang hun fatter
Fortvivlelsens vidunderlige Magt.

Med ukjendt Vildhed bruse hendes Tanker
Og jage hende bort fra Gravens Fred.
Alene hun mod Kongestaden vanker
Ved Weichselflodens skovbekrandste Bred.

I Praga seer hun atter Bødlens Lue
Og ildner i dens røde Væld sit Mod,
Mens høit mod Nattens hvalte Stjernebue
Om Hævn hun raaber for det dyre Blod.

Som af en natlig Dæmons Gift bedøvet,
Hun Warschau naaer; da svinder Kraft og Mod;
Til Døden mat, hun kaster sig i Støvet
I Kathedralen tæt ved Altrets Fod.

Her hvor, som baarne paa en Engels Vinger,
End Fortids stolte Seiershymner lød,
Hun tænkte paa den strenge Skjebnes Finger,
Der sjeldent Tyranniet Modstand bød.

Men see, da spredte Sommeraftenrøden
Et Rosenskjær om Templets hvide Hal,
Og med en Helgenindes fromme Gløden
Hun bad til Gud om Frihed eller Fald.

Snart drog hun hjem igjen til Lirnas Lunde,
Hvor, ei som før af Vaarens Skjønhed rørt,
Hun Dag og Nat urolig maatte grunde
Paa hvad hun nylig havde seet og hørt.

Og Praga blev igjen det Tabernakel,
Hvor hendes Haab nedgrov sin bedste Skat;
Fra nu af saae hun kun i Hævnens Fakkel
Et Sterneskjær i Tidens sorte Nat.

III.

Maalet.

1.

„Uroligt dit Øie brænder,
Du har en forborgen Vee;
Jeg kjender dit Hjertes Tanker,
Men, Søn, det vil aldrig skee!

Tag Bøssen, det gjorde din Fader,
Naar Verden gik ham imod;
En Jagt i de grønne Skove
Gier let og rullende Blod.

Send Bud efter Ørnen i Skyen,
Og smyk med dens Fjær din Hat;
Hvis ei, lad Kuglen dig tage
Det ilende Daadyr fat." —

„Nei, Moder, jeg vil ei hente
Fra Skyen den stolte Ørn;
Thi døer selv Frihedens Billed,
Hvad trøster da Polens Børn?

Og Daaen, lad den kun løbe,
Jeg skyder kun efter den,
Som Evne har at betale
Med samme Mynt mig igjen.

At dræbe den Værgeløse,
Der flyer, naar den blot mig seer,
Det kunde som Dreng jeg gjøre,
Nu gjør jeg det aldrig meer.

Sligt kan en Tyran kun kildre,
Der frygter en Alvorsdyst,
Og derfor var ogsaa Jagten
Bestandig de Stores Lyst." —

„Men sig mig, naar Jagt du hader,
Hvi har du da Bøssen saa kjær?
Hvi pudser du den hver Aften,
Naar kun den skal hænge der?" —

„Derom du spørger og troer dog
At kjende min lønlige Vee,
At vide min skjulte Tanke
Og det, som aldrig kan skee.

Mit Maal det kommer vel ogsaa
Tilsidst engang paa min Vei!
Men naar, det kan ingen vide,
Og forud, det skader ei.

2.

„Lad fare de mørke Tanker!
Hvad nytter det vilde Mod?
Du selv var jo med at slukke
Vort Haab med dit Hjerteblod.

Tys, stille, min Moder kjære!
Jeg vil hviske dig, hvad jeg saae,
Dengang jeg paa Wolas Skandse
Imellem de Slagne laae.

Det var i Midnatten silde,
Høit over mig Maanen stod,
Dens blaalige Luer spilled
Med Zittren paa Valens Blod.

Fortvivlet afrev jeg Bindet,
Flux risled den røde Strøm;
Paa dens Bølger vilde jeg glemme
Min Hævns heroiske Drøm.

Men see, da nærmed en Pige
Med eet sig mit studsende Blik;
En Solglands fra hendes Øie
Fjernt ud gjennem Natten gik.

„Behold disse dyre Perler,
Sligt klæder ei Manden smukt;
Thi Haabet han først maa slippe,
Naar Livets Lys bliver slukt.

Du Friheden troer beseiret,
Fordi dine Brødre faldt;
Den Tro kan Tyranner styrke,
Men ellers den aldrig gjaldt..

Kortsynede, veed du ikke,
At Friheden er en Aand,
Hvis Liv og hvis Vilkaar aldrig
Kan bindes med Støvets Baand?

Vel reiser den sig et Altar
I hvert et dødeligt Bryst,
Der er for stærkt til at lege
Med Sandhedens strænge Røst.

Men knuses Altret, da flyver
Den bort som en vinget Fugl,
Og fjernt paa de gyldne Stjerner
Den søger et sikkert Skjul.

Derfra den veemodig klager
For Jorden det Tab, den led,
Og mange tusinde Hjerter
Den vinder hver Nat derved.

Derfor hengiv ei Haabet
I Dødens knusende Vold!
Husk paa, Martyrernes Blodsæd
Gav Kirken de fleste Fold!"

Hun taug, og for mit Øie
Hun snart i Midnatten svandt:
Men flux jeg strammede Bindet,
Og Blodet ei længer randt.

Jeg vil gjemme de dyre Draaber;
I Tidernes sorte Nat
Vil jeg ruge paa dem som Dragen,
Der ruger paa Bjergets Skat.

Vugges de skal og tysses
Af den lille sørgmodige Fugl,
Der fjernt paa de gyldne Stjerner
Har nyligt sig søgt et Skjul.

Men staaer jeg igjen paa Valen,
Da lad dem udstrømme med Lyst;
Jeg veed, at Martyrernes Blodsæd
Gav Kirken den bedste Høst."

IV.

Aftensang.

Nu synker Solen
Bag Skovens Træ'r,
Snart spreder Natten
Sig fjernt og nær.

Ja kom, men luk
Dit Øie til!
Ja kom, men sluk
Din Stjerneild!

Her møder Blikket
Kun Blod og Lig;
O, skjul vor Rædsel
Med Mørkets Flig!

Lad din sorte Fugl
Med Varselsrøst
Fra Kirkegaarden
Os sende Trøst!

Ved Ostrolenka
Vort Blod det gjaldt;
Ved Praga vort Haab
Blev med Blod betalt.

Og Heltemodets
Den sidste Drøm
Henrandt jo som Blod
I Weichselens Strøm. —

Nu synker Solen
Bag Skovens Træ'r,
Snart spreder Natten
Sig fjernt og nær.

Ja kom, men luk
Dit Øie til!
Ja kom, men sluk
Din Stjerneild!

I Mørket drømmer
Den Slagne bedst
Om Kamp paa Hævnens
Fnysende Hest.

Jeg værgeløs staaer
I Fortvivlelsens Vee;
Men Drømmen mig rækker
Et Sværd maaskee.

Chtistian Juul.

Til Hans Stein, Skibsfører af Horsens.*)

»Narrent de te alii! — propio sordescit in ore Gloria! si taceas, plus tibi laudis erit.«

Mel. Vi Sømænd gjør' ei mange Ord.

Hun kuler haardt fra Æbeltoft,
Snart Stormens Magt vil raade,
Den skumle Sky paa Himlens Loft
Seer mørkt paa Bølgens Fraade;
Sin Stemme løfter Havet op,
Hver Seiler dybt sig krænger;
Det suser over Mastetop
Og mellem Vant og Stænger.

Langt ude paa det salte Blaa
En eensom Seiler flyver;
Det knager i den høie Raa,
Han bjerger Fok og Klyver.
Mod Anholt vender han sin Bov
Og Landet fra sig klarer,
Mens Stormen synger vildt om Rov
Og over Bølgen farer.

Men Storm med Bølge slutter Pagt;
Saa tyst hver Planke klynker,
Da standser Seileren forsagt,
Dybt duver den og — synker.
To raske Sømænd entre op
I Vantet høit foroven;
De see fra Mastens nøgne Top
Kun Himmeleu og Voven.

---

*) Naar det Forglemte kommer tillive, vorder det atter nyt. Derfor har jeg i disse Stropher forsøgt at besynge hiin kjække og ædle Daad, som under 6te October 1818 fuldbragtes af den brave Hr. Hans Stein, Skibsfører i Horsens, og som først nyligen er kommen til min Kundskab. — („Det er en Fortælling fra Arilds Tid", siger maaskee en slugen Nyhedskræmmer, der alt tæller Attentatet af John Francis blandt de gamle Historier). — Men Enhver, som har endog kun det mindste Begreb om Havets Magt, Enhver, der ofte færdes paa de skummende Bølger, Enhver, hvis Kald det blev, over Sø og Vove at søge og vinde Brød og Ære, kan, af let begribeligt Grunde, neppe ønske, at hiin kjække Sømands Navn skrives i Glemmebogen. — I No. 125, 126, 129 og 131 af Aarhuus Stiftstidende for 1818 findes forskjellige Inserater, betræffende den Daad, som her er betegnet, og af disse Inserater skal jeg tillade mig at meddele følgende Udtog:

Jagten Anna Margrethe af Aarhuus, drægtig 5 og en Halv Commercelæster, ført af Lars Kjøbner, lastet med Materialier til den under Arbeide værende Kirke paa Anholt, blev, under Stagegrund i Æbeltoft Bugt, pludseligen fuld af Vand, saa at den øieblikkeligen kantrede, og Folkene fik neppe Tid til at surre sig fast ved Vantet, hvor de holdt sig i 27 Timer Et Fartøi seilede forbi dem, meu dets Fører vovede ikke at lægge bi og lade Jollen sætte fraborde, fordi hau, ifølge Inseratet, saae mere paa sin Kjøbmands Fordeel, end at han skulde have kastet en Favn af dennes Brænde overbord, for at bjerge 2de Menneskeliv. Veiret blev stedse haardere, og de forladte Sømænd saae den unndgaaelige Død for Øie. Da kom Hans Stein, og de Skibbrudne, Skipper Lars Kjøbner og Matros Johannes Sørensen, bleve frelste. — I Aarhuus Avis have disse Mænd offentligen aflagt den brave Hans Stein deres Tak forenet med de hjerteligste Ønsker for hans fremtige Held og Lykke.

Saavidt Stiftstidenden. — En tilbuden Pengebelønning viste den ædle Stein tilbage. — Om fornævnte Lars Kjøbner og Johannes Sørensen endnu leve, veed jeg ikke. Ikke heller veed jeg, om Hans Steins ædle Handling tilbørligen er indberettet til vedkommende Autoriteter. Men det veed jeg, at dersom vor uforglemmelige 6te Frederik havde erfaret denne kjække Bedrift, eller dersom vor høihjertede 8de Christian erfarer, at denne Daad er øvet da hverken var den bleven eller vil den blive ubelønnet. — Den ærekjære Mand agter sin Konges Tilfredshed langt høiere end Guld. — Og derfor er det min venligste Bøn, at Hans Steins Daad maa vorde optegnet i de Blade, som Kongen læser.

Eet Etmaal og tre Timer til
Mod Dødens Qval de stride;
Forneden Bølgens grumme Spil
Foroven Himlen vide.
Dog hist — ja hist en Seiler gaaer
Med Vingerne saa hvide!
Mon Nødens Raaben han forstaaer?
Ak, kan Du paa ham lide?

Han hører nok de stærke Skrig,
Og grant han mærker Nøden,
Med lønlig Frygt han nærmer sig —
Kold gruer han for Døden,
Han vender Roer og Stavn og Seil
For Liv og Gods at vinde,
Og snart hans Skrog med Top og Speil
I Søens Taager svinde.

En Jagt, en Jagt saa stolt og fri
Hist over Bølgen feier! —
Han øiner Vraget, lægger bi;
Den ranke Seiler neier
Og lytter til den Kjækkes Ord,
Som gjennem Stormen lyder:
Rask fald i Baaden! Sæt fraborb!
Giv Agt, naar Søen bryder!

Han stevner mod det sjunkne Vrag,
Med Kraft han Aaren fatter,
Han ændser ikke Stormens Brag,
Ei Bølgens vrede Latter;
Han naaer, han naaer den løse Mast,
Som Søen fast har knækket,
Han tager ind sin dyre Last
Og bjerger den paa Dækket.

De Frelste synke Favn i Favn
Med Hjertets stille Gløden;
Hans Stein! de juble høit dit Navn,
Du frelste dem fra Døden.
Du er den vakkre, kjække Gut,
Som Gud og Kongen tjente;
Man har Dig Guld og Penge budt,
Men taus Du Dig bortvendte.

Du rolig gik til vante Færd,
Ei Pral din Tunge smitter;
Din Daad var sagtens mere værd
End Verdens Gods og Flitter.

Det var en bristig Fiskedræt,
Men saadan bør det være:
For Søens Gutter er det let
At døe for Flagets Ære.

Thi nævnes skal din kjække Daad
Saalænge Flaget vaier,
Saalænge til den sidste Baad
For Kattegat sig neier,
Du hilses skal som Ærens Mand
Blandt Havets vakkre Drenge:
Til Flagets Pryd paa Sø og Strand,
Hans Stein, Du leve længe!

Frederik Schiøtt.

I en Landsbykirke.

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder,
Samt Præst og Degn, var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet
Høit revnet kaldte Klokken.

Støv laae paa alle Bænke.
Af Malerier spored
Man kun den flinke Ungboms
Haandtegninger i Choret.

Og, som paa Hogarths Plade
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvæven trukket.

Istedenfor et Orgel
Til Vinterstormens Tuden,
Peeb Døren med sit Hængsel
Og klirrede Blyruden.

Det eneste Par Engle,
Som fandtes, laae i Gruset,

Ormstukne, invalide,
Henslængt i Vaabenhuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt — bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed
Som i en Grav hos Døde.

Der var — dog nok om dette!
Du vil ei mere høre,
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel, til at forstemme
En Virtuos, endsige
En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du — var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I reenest Stiil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte,
Var Altarlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme,
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldt værd et Sølverorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Raslen
Mig af din Silkekjole.

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning;

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerte hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver —

Fornam jeg i din Nærhed
Indgjød dit tankefulde,
Høitidelige Udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

Emil Aarestrup.

Ridderen og hans Pige.

(Efter Bürger.)

En Ridder red til Krig med Bram,
Og som han vilde stige
Op paa sin Ganger, favned ham
Hans engleskjønne Pige.
„Lev vel, min Glæde!" brød hun ud.
„Naar seer Dig nu igjen din Brud?

Kom snart igjen, Udkaarede!
Kom seierrig tilbage!
Og lad et Baand, langt skjønnere,
Omslynge vore Dage,
Langt skjønnere end Silkebaand;
Et Baand af Fryd fra Præstens Haand."

„Ha ha! og om jeg kom igjen,
Du lille Nar? Du primer.
Vel morede mig tidt min Ven,
I lange Aftentimer;

Vel mored mig saamangen Dyst —
Men dette Baand er ei min Lyst."

„O vee! hvad maa jeg høre nu?
Kun skjændig Lyst du søgte.
Og Ægtebaandet haber du,
Med Eder du kun spøgte?
Var alt dit Sprog kun Bjælbelyd,
Troløse! da du stjal min Dyd?"

„Ha ha! du Tosse! hvilken Tant!
Du deelte jo min Glæde.
Og naar jeg kom, jeg stedse fandt
Dig længselsfuld tilrede.
Jeg brød ei Laas, jeg sneg mig ei —
Du viste mig jo trolig Vei."

„O vee! saa var det da kun Svig,
Naar du med kjælen Smiger
Den allerbedste kaldte mig
Blandt alle Jordens Piger!
Hvi rev du Krandsen af mit Haar?
Hvi skjænded du min unge Vaar?"

„Ha ha! nys fløi en vildsom Fugl,
En kjælen Turtelduе,
Ind i mit Huus, og søgte Skjul,
Og fandt det i min Stue.
Jeg maatte været taabelig,
Om den ei havde tilhørt mig."

Og rap afsted, og hopsasa!
Han alt i Sadlen sidder.
Han strøg sin Bart, og — trallala!
Bort fløi den stolte Ridder.
Men længe hører hun endda
Hans høie Latter: ha ha ha!

O Piger! tro'r ei paa en Hjelm
Og ridderlige Skjolde.
De pryde tidt en nedrig Skjelm,
Hvis Løfter ere golde.
Naar Jomfrukrandsen er ei meer,
Saa reiser Ridderen, og leer.

Christ. Thaarup.

Dafnis til Vaaren.

Du vil fortrylle mig, o Vaar!
Naar i Naturens Skjød jeg hviler,
Naar Nattergalen Triller slaaer,
Og Maanen gjennem Lunden smiler;
Dit Ynde tryller kun den Barm,
Som bæver i en Piges Arm!

Ufølsom, liig det haarde Fjeld,
Forladt jeg skuer Jorderige.
Nei — skal jeg føle Livets Held,
Da skjænk mig, Vaar! en yndig Pige;
Men smiil for sidste Gang til mig,
Hvis ene jeg maa skue dig.

L. Sander.

Til en Rose.

O, yndige Rose, Engens Lyst,
Hvi fik du de hvasse Torneqviste?
Kun for at værne dit Purpurbryst,
For ei din Blufærdigheds Skjær at miste.
O, skjul din Barm, din Yndighed,
Snart ellers du falmet synker ned.

O, yndige Rose, Engens Lyst,
Som Blomsternes Dronning du dig hæver.
Omkring dit aabne og trinde Bryst
Den kjælne Zefyr ustadig svæver.
O skjul, din Barm, din Yndighed,
Snart vifter Zefyr din Bladpragt ned.

O, yndige Rose, Engens Lyst,
Omkring din Stamme en Orm sig slynger,
Snart sniger den sig op til dit Bryst,
Og om dit Hjerte sig smidig klynger.
O, skjul din Barm, din Yndighed,
Snart Ormen river din Bladpragt ned.

Her smiler en Rose; mod dit Bryst
Den favnende strækker sine Grene;
Synk i dens værnende Arm med Lyst.
Du skabtes ei for at være eene.
Udspred din Barm, din Yndighed,
Der blomstrer du tryg i Lye og Fred!

L. Sander.

Efterklang.

Underlig i Skjaldens Øre
Klang den Lyd fra Hedenold,
Har det Sagn ei meer at føre
End et Nul paa Sagas Skjold?
Er den Time spildt vi lytte,
Eller dølger her i Mythe
Saga vel et sanddru Syn?

Danske Frænder! laaner Øre
Til den unge Dane Skjald!
Hvad der Sindet saa kan røre
Med saa sødt et Tonefald,
Det har Sandhed vist i Gjemme,
Ja, det er en Aandestemme,
Kunde vi den kun forstaae!

Frænder jeg har havt en Glæde
I den svale Aftenstund,
Liden Fugl jeg hørde qvæde
Om det Sagn i Bøgelund,
Vil I Efterklangen høre,
Gid den eder saa maa røre
Som mig rørde Fuglens Sang!

Liden Fugl sad lavt paa Kviste
I den tynde Bøgelund,
Sang vemodig, sang med Liste
I den svale Aftenstund,
Sang om mangen Oldtids Handel,
Heltefærd og Riddervandel,
Høit i Syd og dybt i Nord.

Underlig den Fugl mon kvæde
Om hver gammel Færd og Daad,
Som om den var selv tilstæde,
Med i Flok og med i Raad,
Kalder grønne Lund og Enge,
Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Grønningen sin Fødebye.

Mon den lille Fugletunge
Kvidbrer Løgn i Bøgelund,
Eller kan med Sandhed sjunge
Fuglen saa i Aftenstund?
Frænder! hvo kan vel forgjætte
Gamle Danmarks gode Vætte:
Nattergal og Norna-Gjæst!

Vætte, ja med Smiil og Sukke
Saga ristede paa Skjold:
Der blev sjunget for din Vugge
Undersuldt i Hedenold,
Saga og om dig maae sande:
Alt da Norner drog om Lande,
Under Lys i Svøb du laae.

Det var ingen Lyvetunge
Som dig aarle turde spaa
Mellem Frender gamle, unge,
Lykke som kun times Faa;
Hvem har dig i Lykke lignet,
Hvem har Himlen saa velsignet,
Fæstet i sit Fædreland!

Det var Ord til Fryd og Smerte
Hvad din yngste Norne sang:
Brænder ud den tændte Kerte
Vorder ei din Alder lang,
Føl og gjem det vel i Hjerte:
Kjærligheden var den Kerte,
Som ved Hovedgjærdet stod.

Vætte! du har vidt omvanket,
Og du har som Norna-Gjæst
Paa din Vei den Visdom sanket,
Du dog havde allerbedst
Der din Helteglands sig dulgde,
Der du Saxens Hløðver fulgde*),
Tog mod Korset i hans Gaard.

Kun som Tegn paa gammel Adel
Gjemmer du i Harpestok
Ringen prud af Sigurds Sadel,
Og den lange Grane-Lok,
Kun for Kaadheds Spot at tæmme,
Kun for Hovmod at beskjæmme,
Stundum drager dem du frem.

Ei mon Bøgehytten prale
Udstaffeert med Hærgesang,
Skjøndt din Priis i Konge-Sale
Sander, du gik Kjæmpegang,
Men som Skjold og Fafnesbane,
Andre lod du Valen rane
Var til Lund kun Prisen hjem.

*) Hlødver er den nordiske Udtale af Lothar eller Luther.

Kun et Mon fra Val og Fare
Hjem du bar til Bøgelund,
Kun Stærkodders Tand hin svare,
Hun som vog saamange Pund,
Hende fæsted du i Engen
Under Malm i Klokkestrængen,
Og der hænger hun endnu.

Der end har din Kjæmpefinger
Fæste i hver Dværge-Old,
Og naar Knebelen du svinger,
Da opvaagner Dan og Skjold,
Da maae Danmarks Fjender mærke,
Reed at drage med den Stærke
Koster Sveed og Blod og Fald.

Er da nu udbrændt din Kerte?
Est du lagt i sorten Muld?
Er udbrændt i Danmarks Hjerte
Luen klar og løndomsfuld?
Endtes alt i Oldtids Dage
Danmarks Harpeslag og Sage
Under Fjeld ved Nidaros?

Nei o Vætte! store Runer
Raabe højt paa Sagas Skjold;
Over Grønningens Pauluner
Klokken sang i Christians Old,
Dan og Skjold saa kjæmpestærke
Vaagned under Korsets Mærke,
Kroned hvide Dannebraag.

Siden sad paa Norges Throne
Ingen Olav Tryggvesøn,
Ei i Danmarks Harpetone
Sænked end sig Norges Aand,
End ei Norna-Gjæst! din Sage,
Har forklaret Oldtids Dage
Under Fjeld ved Nidaros.

Olav Tryggvesøn ei døde,
Han forsvandt i Svolder-Sund,
Tiderne skal ham gjenføde
I en hellig Aftenstund,
Døbt i Danmark skal han stige
Op at styre Norges Rige,
Fæste Skjold paa Smalserhorn.

Da fra Daners Bøge-Hytte
Drager du saa vemodsfuld,
Over Bølgen maae du flytte
Med din Kerte og dit Guld,
Harpen al din Rigdom gjemmer,
Vemodsfuld du Strængen stemmer,
Til den store Svanesang.

Naar du da med Fryd og Smerte
Har udtalt din Færd paa Jord,
Selv du tænder from din Kerte,
Sætter den paa Alterbord,
Salves under Bøn og Psalmer,
Stirrer paa de høie Palmer,
Sover hen i Jesu Navn.

Frændefolk paa Dane-Slette!
Reis dig ved din Rune-Stav!
End ei er vor gode Vætte
Veget, flygtet over Hav,
Men som Vind sig brat kan vende,
Snart og let det sig kan hænde,
Han herfra at vandre faaer.

Jeg ham saae i Aftenstunden,
Ved det klare Maaneskin,
Sødt han sang i Bøgelunden,
Og bevæged dybt mit Sind,
Ak, men ei med spinkle Vinge
Klokken mægter han at ringe
I det danske Kirke-Taarn.

Frænder! ja, som Fugl med Vinge
Jeg ham saae i Bøgelund,
Hørde Svanesangen klinge
I den svale Aftenstund,
Frygter, vaager! Kvad og Vinge
Spaaer at snart han sig vil svinge
Over Hav med Harpen hen.

Vaager! beder at hans Vinge
Vorde maae en Kjæmpearm!
Saa han end formaaer at ringe,
Alt med Kerten i sin Barm;
Saa han end formaaer at vække
Danmarks gamle Helterække,
Under hvide Dannebraag!

Klokken i den danske Kirke
Det er Sagas klingre Skjold,
Til at bygge Dannevirke
Bækker den hver Kjæmpe bold,
Men den klinger høit i Vangen
Kun i Chor med Kirkesangen
Under Thyra Dannebod.

Danmark! sjung da brat din Psalme
Som en Thyra Dannebod!
Flux da skal de klingre Malme
Tone, vække Magn og Mod,
De skal eie Faders Hammer,
Svinge den som Torden-Flammer,
Mod hver Thur, mod hver Trold*).

Vel, naar Midgars-Ormen vinder
Listig sig om Bøgelund,
Danmarks Timeglas udrinder
I en bange Aftenstund,
Men vor Aand og Æt da følger
Vætten over brede Bølger
Under lifligt Harpeslag.

Taarestrøm skal Kinder væde,
Alt som Norna-Gjæst i Kveld
Sjunger Gudruns gamle Kvæde
Som ei før er hørt paa Fjeld,
Fjeldet skal ærbødig svare
Naar hans Sagn og Sang forklare
Runerne paa Sagas Skjold.

Naar da lettet er dit Hjerte,
Danmark! og fuldendt din Gang,
From du tænder selv din Kerte
Paa Guds Bord med Svanesang,
Alabasten taus. sig fryder,
Mens den Salven sin udgyder
Over dig i Jesu Navn.

Fromt du folder dine Hænder,
Takker Gud for Gubbe-Aar,
Og alt som din Kerte brænder,
Sagtere dit Hjerte slaaer,

*) Magn og Mode (Kraft og Mod) vare efter en nordisk Mythe Thors Sønner, som efter Ragnarøke skulde eie hans Hammer.

Og naar sig de Luer slukke
Du alt som et Barn i Vugge
Sover ind i Herrens Fred.

Sove skal dit Støv i Kiste,
Dog ikkun saa kort et Blund,
Brat skal Klippegraven briste
I en hellig Morgenstund,
Glad du under Jubelsange
Skal i Helgenrad indgange
I det ny Jerusalem.

Frænbefolk paa Daneslette!
Løft dit Hoved høit fra Muld!
Kom ihu din gode Vætte
Med hans Kerte, med hans Guld!
Vættelysene ved Strande
Flugten spaae og Sagnet sande,
Alt som Kerteskygger smaa.

Elsk igjen de gamle Skrifter
I det danske Tungemaal,
Som om Fædrenes Bedrifter
Ristedes med Sagas Naal!
Da skal Sagaklokken ringe,
Da omskabes Vættens Vinge
Til en hellig Heltearm.

Lyd kun høit i Mark og Skove,
Gamle Danmarks Gilde-Sang!
End ei over salten Vove
Fuglen sig fra Bøgen svang;
Først skal Bøge-Kronen hvælve
Mildt sig over stride Elve,
Skjule Fjeldets Naaleskov.

Lad os aldrig dog forgjætte,
Grander rundt paa Mark og Øe!
Er end ei vor gode Vætte
Flyttet, flygtet over Søe,
Ak! som Vind sig brat kan vende,
Snart og let det sin kan hænde,
Han herfra at vandre faaer!

N. F. S. Grundtvig.

Et Skyggebillede.

En Aftenstund jeg vandred op og ned
Ad Byens snevre Gader igjennem Vrimlen,
Imens den blege Stjerneskare streb
Med taus og iiskold Alvor hen ad Himlen.
Rundt om mig gøgled Livets travle Færd,
Rundt om Letsindighed til Vellyst beiled,
Og mod Sirenernes de blinde Skær
For fulde Seil saa mangen Snekke seiled.

„O, kommer aldrig dog den Stund,
Da Lyset Tidens Nat skal gjennemtrænge?
Da Kraften meer ei vugges skal i Blund
Paa Vanens og den usle Fordoms Gænge?
Snart Støvets sløve Barn i Mørket her
Den sidste Gnist af Himmelaanden taber,
Hvor findes Følelse hos Qviden meer?
Hvor finder man en Mand med Lidenskaber?

Med Sandhed nu man lefler kun i Skrift
Og beiler, gaaer det høit, til Dydens Kaabe;
Men fordre Dyd og Sandhed rask Bedrift,
De maae som Røsten gjennem Ørknen raabe;
Og rører Aanden sig i Jordens Skjød,
Den undes aldrig Tid at fæste Rødder;
Thi strax man veed at stene Spiren død
Med Skaller af den store Hegels Nødder.

Man klaged tidt, at Sandhed nøgen gik,
Derover nu man ei skal klage længer:
Man pynter den saa net, at Mængdens Blik
Ei gjennem Modens Purpurlapper trænger.
Derfor paa Læben meer ei Djervhed boer,
Skjult' Egoisme blev vor Tids Devise;
„En kunstigt dreiet Labyrinth af Ord,"
Er hvad der skjenkes os af vore Vise.

Dog jo — en Talerstol har Aanden dog
I denne sløve Tid beholdt hernede,
Hvorfra med Lidenskabens stolte Sprog
Man tolker Heltens kongelige Vrede.
Der vil jeg for et flygtigt Øieblik
Min Sjæl med Glemsels Slummerviin bedøve;
Jeg veed, det Feighed er, Men Manden fik
Dog stundom her paa Jord for tung en Prøve."

Saaledes klaged jeg med harmfuldt Sind,
Just som jeg udenfor Theatret standsed;
Døren gik op, man bar mig næsten ind,
Og i en eensom Krog jeg mig forskandsed.
Her fik jeg Stof kun til forøget Harm,
Saasnart jeg over Scenen saae Devisen
Og hørte rundt omkring en blandet Larm
Af Buestrøg, af Hvisken og af Fnisen.

Tilsidst man tier, Teppet hæver sig
For min Forventnings ubekjendte Kloder;
For Speilet staaer en Pige pyntelig
Og snakker om Paris's sidste Moder.
Dog Monologen endes, Døren gaaer,
Man seer en Herre henad Gulvet støve,
Paa Træk og Mine ligner han et Faar,
Men paa sit Haar han ligne skal en Løve.

Man tager Sæde strax med Modens Pli,
En Mængde Bynyt zirligt han fortæller;
Han courtiserer, hans Courtoisi
Er hentet fra Saloner og Noveller.
Med eet for Alvor nu han følsom blier
Og stammer sine Længslers Qval for hende;
Sødt affecteret hun ham Haanden gier —
Spørg ei meer, jeg veed ei Farcens Ende.

Som stukken af Tarantler fløi jeg bort
Fra Templet, ingen Muser Aand forlene,
Ud i den frie Natur, hvor der var sort,
Og hvor jeg vidste mig med Gud alene.
„O, kommer aldrig dog engang den Stund,
Da Lyset Tidens Nat skal gjennemtrænge,
Paa Vanens og den usle Fordoms Gænge?

Jeg indseer grandt, at Kunstens Augiasstald
Kan kun for Tiden en Herakles rense;
O, gid et Lyn beredte strax dens Fald,
Saa kunde man ei meer dens Galskab ændse!
Thi en Herakles mellem denne Slægt,
En kraftig Kæmpe mellem lutter Dverge!
Sverd slibes ei, hvor Guldet kun har Vægt,
Vel Bjerge føde Muus, men Muus ei Bjerge.

Og dog — een Ting blev forbeholdt vor Tid,
Endskjønt den er Qvindagtighedens Slave,
Ved Skjebnens Ironi den maa med Flid
De gamle Guders Tempel undergrave.
Den viser os dets Brøst saa skarpt og klart,
At Intet meer mod Fald det kan betrygge,
Og er først Grunden ryddet op, vil snart
En Slægt der komme, som forstaaer at bygge."

Christian Juul.

William Shakepseare.

I Warwikshire der stander et Huus,
Det truer med at falde til Gruus,
Til Bolig det ei kan gavne;
Men yndig sig strækker den gamle Muur,
Omkrandset af den unge Natur,
Og i Ruden er hellige Navne.

Der William Shakespeare gik som Barn,
Der spændte han ud sine Jægergarn,
Der var han i Fattigskole;
Der spilled han Bolt og Klink og Pind,
Der talte Naturen til hans Sind
I blomstrende Brudekjole.

Hans Fader var en Uldvæver gjev;
Naar William saae den kunstige Væv,
Da fik han Tankerne sære:
De Norner og Parcer om Natten han saae;
Han hørte med Sang dem Væven slaae,
De monne ham Kunsten lære.

Og naar han stod i den grønne Skov,
Da hørte han Vaarens og Somrens Lov
Af alle sjungende Fugle;
Men sneg han sig Retterstedet forbi,
Da gyste han tit paa natlige Sti,
Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Og Alferne leged med ham som Pog;
Og læste han i sin Historiebog,
Da skued han Helved og Eden;
Her Romeo misted i Graven sit Liv,
Hist hvæssed Shylok sin Foldekniv,
Her raste Kong Lear paa Heden.

Der dræbte Moren sin Viv til Spee,
Saa hvid og uskyldig som Nattens Snee;
Her Makbeth trodsede Skrækken;
Og Viola stod forklædt som Knøs,
Mens Barmen svulmede Vesten løs;
Og Ophelia svømmed paa Bækken,

Begav sig Drengen til nære Kro,
Da følte han sig saa sjælefro,
Der vare de reent aflave;
Der spøged Narren med Vid og med Ord,
Mens Pistol tømte de Flasker ved Bord,
Og Falstaf pleied sin Mave.

Hvor William sad og stod og gik,
Han tænkte paa sligt hvert Dieblik,
Natur sin Rettighed kræver.
Men tolke med Ord, hvad han havde seet?
Kors! dertil fordres en lærd Poet,
Og William var kun en Væver.

Men kraftig var han som Ungersvend,
Og Kjærlighed rev ham tidligt hen,
Den monne Hjertet ham binde;
Den syttende Sommer knap end var endt,
Saa havde han Hymen alt Fakken tændt,
Og kaaret en Mø til Qvinde.

Nu gjelder det først at være flink,
Nu, William, lystre du Pligtens Vink,
Arbeide Natten og Dagen!
Nu gjelder det at slaae Isletten ind,
Og væve din Hustrues fineste Spind
Til deiligste Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
Taalmodig slog han Isletten ind,
Og stod i Skyggen bag Muren;
Spadsered ei længer saa meget som før,
Med sad om Aftnen i snevre Dør,
Og skotted kun til Naturen.

Gud veed, hvorban det var gaaet tilsidst,
En Uldvæver var han vorden vist,
Som ingen af Bretlands Bedste;
Han havde vævet med Kunst og med Skik,
Hvad nu den allerbedste Fabrik
Knap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
Af Hestene haves en talrig Flok,
Hvis Æt ei Landet forlader;
En Sjæl, der Naturen som Shakespeare seer,
Paa Jorden findes vel neppe meer!
Saa tænkte Digterens Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
Da sendte han ned fra Himlens Blaa
Sin Søster Diana, den Skjønne;
Mens William vandred en Aftenstund,
Med Bøssen paa Nakken i dunkle Lund,
Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven skudt,
Hans Bøsse var ladt med det sidste Krudt,

Han kom fra Søndags Gammen.
Da lod Diana gaae snelt forbi
En Kronhjort paa den eensomme Sti,
Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
Der kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
Da vaagned ham Jægerdriften;
Han tænkte: Mon jeg den træffe kan?
Skyd, raabte Diana, du bristige Mand!
Og smilte bag Sølvskyriften.

Ja, tænkte vor Jæger, jeg maa, jeg vil:
Jeg veed, den hører en Anden til,
Men Jagten var altid min Glæde.
Jeg skyder den bag de skjulende Træer;
Skovrideren finder i Morgen den her,
Saa kan jo Lorden den æde.

Og plaf! der laae den blødende Hjort.
Diana smutted bag Skyen bort;
Ham maatte Skytten opdage.
Det hjalp ei, at han om Skaansel bad;
Ham Lorden, drevet af gammelt Had,
Vil streng for Retten forklage.

Ved Midnat Shakespeare stod med sin Viv:
Nei, raabte han, aldrig i dette Liv
Skal Warwik længer mig skue.
Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Skam!
Da fulgte Hustruen trolig ham
Ved Maanens sildige Lue.

Til London iled det kjærlige Par,
Da vidste de selv ei, hvor de var,
I al den Menneskevrimmel.
Forgjeves der' Tjeneste de tilbød,
Da mangled dem ofte det tørre Brød,
Men Phøbus loe i sin Himmel.

Som William gik nu og slæbte sig om,
Da til et lysteligt Huus han kom,
Hvor Lamper i Døren brændte;
Saa mange Ryttere der han saae,
De monne ned af Hestene staae
Ved Huset, som ei han kjendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
Holdt Heste ved Bidslerne, Rad i Rad,
Mens Festen vared derinde.
Da stilled sig ogsaa William derhen,
Og bragte, naar han kom hjem igjen,
En Skjerv sin græbende Qvinde.

Hvad var det vel for en oplyst Gaard?
Ak, Shakespeare ved Drurylane staaer,
Og kjender ei selv sit Tempel!
Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
Saa havde han aldrig paa Kunsten sat
Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Hesten i Kuld og Vind,
Men neppe treen i Hallen han ind,
Hvor Apollo hæved sin Stemme;
Før hurtig han sig i alting fandt,
Og var til Huset alt ganske vant,
Og følte sig der som hjemme.

Først Hesten han holdt, saa Masken han tog:
Men høiere Williams Hjerte slog,
Det var ham ei nok at lære,
Hvad andre Hjerner for ham havde tænkt:
Selv har han de skjønneste Værker skjenkt,
Til Bretlands og Jordens Ære.

Tidt stormer Ungdommen, Manddommen ei;
Paa vild April følger venlig Mai,
Sig Blomsten af Græsset hæver.
Saa gik det William. Apol befol,
Han drev ham til Scenen fra Væverstol.
Nu blev han en sjeldnere Væver.

Tapeter han væved, hvor Templet staaer,
Som selve Rafaels overgaaer,
I Lifslighed, Tegning og Farve.
De brister aldrig, de blegnes ei,
De blomstre som Roser i evige Mai;
Og hver kan Klenodiet arve!

Oehlenschläger.

Den hellige Anders.

Naar Vandringsmanden gjennem Mark og Enge
Ad Landeveien gjennem Sjælland gaaer,
Da seer han, naar til Slagelse han naaer,
En lille Høi paa blomsterklædte Vænge.
Et Kors af Træ har staaet paa Høien længe:
Endnu idag paa samme Sted det staaer.
Dets Hellighed, saa godt, som jeg formaaer,
Jeg eder tolke vil ved Harpens Strænge.
Af Troens Kraft besjælet, jeg forsøger
Enfoldigheden at fortælle her,
Hvad jeg har læst derom i gamle Bøger.

Saa laaner mig da villigt eders Øre!
Forsamler jer ved disse høie Træer,
Og lader Sangen eders Hjerter røre!

Der var engang i længst forsvundne Dage
I Slagelse en Præst, som Anders hed.
I Dyd og Fromhed ei han havde Mage,
Han forestod Sanct Petri Menighed.
Ham længtes til Jerusalem at drage,
Og knæle ved sin Frelsers Gravhøi ned.
Thi drog han bort fra Herthas grønne Skove,
Selv tolvte Mand, hen over mørken Vove.

Den lette Snekke skød sig hurtigt frem,
De seiled dagligen et mægtigt Stykke,
Og naaede snarlig til Jerusalem,
Og takked Gud for deres gode Lykke.
Til Christi Grav de strax begave dem,
At løses fra de Synder, som dem trykke.
Med fromme Taarer Frelseren de bade,
At Synderne han vilde dem forlade.

Da nu Husvalelse og Trøst de finge,
Gik de fra Graven, og forlode den.
Til verdslig Dont de Pilegrimme ginge,
Men Anders vendte dagligen igjen.
Hvergang som Klokkerne til Messe ringe,
Saa vandrer han til Jesus-Graven hen.
De andre tabe sig i jordisk Handel,
Han tænker kun paa Jesu Christi Vandel.

Sær da Skærtorsdag og Langfredag kom,
Da kunde han sig ei fra Graven skille.
Da mon han Jesu Lidelser og Dom
Med fromme Taarer sig for Øie stille:
Gethsemane med Petrus, Judas, som
Forraadte ham; hvordan han bar saa stille
Det bittre Kors, den tunge Martyrkrone,
Hvorved han maatte Gud med os forsone.

Den næste Dag forsvandt, og Solen stod
Nu Paaskemorgen over Havets Flade.
Da kom de Andre: Vinden er os god,
Saa raabte de med Munterhed og Mod,
Og Anders om at skynde sig de bade.
Vel, svared Anders, jeg vil ikke dvæle,
Dog lad os først engang ved Graven knæle.

Nei, raabte de, det blive vil for silde;
En Time fast har Solen været oppe;
Nu kan vi ei med Knælen Tiden spilde. —
Saa vandrer da i Forveien til Joppe,
Var Anders Ord, om I ei bede ville.
Jeg ventes under hine Palmetoppe,
Hvor efter Torsdags- og Langfredags-Sorgen
Jeg Glæden nyde vil paa Paaskemorgen.

Saa talt, han vandrede til Graven hen;
Der var en Sværm af fromme Mænd tilstede;
Den kjendte Anders, og han kjendte den,
Thi deelte han med den sit Hjertes Glæde.
Han talte for den om Opstandelsen,
Og læste Messer og af Fryd mon græde.
Da sagde han Farvel, og gik til Joppe,
Men Solen høit paa Himmelen var oppe.

Da bid han kom paa lysen Formiddag,
Ak see! da var det danske Skib jo borte!
De haarde Hjerter, som en verdslig Sag
Saa tidligt havde ført fra Jorsals Porte,
Forlode ham. Han saae det røde Flag
At vugges fjernt paa Bølgerne de sorte.
Alene stod han og forladt tilbage,
Betroede Vindene sin bittre Klage,

Ei kunde han sin dybe Sorg fordølge,
Hans Taarer runde ned i salten Sø.
Ak, sukked han, jeg Eder ei skal følge
Tilbage til min elskte Fædreø,
Ei skue meer den danske Skov og Bølge!
O hulde Frelser, lad mig heller døe!
Lad blidt mig slumre hen i dine Arme! —
Saa bad han høit med Taarer og med Varme.

Men Vinden spotter ad den Armes Klage,
Og fører Skibet bort alt meer og meer.
Fuldendt er snart den saligste blandt Dage,
Thi Solen alt fra Vesterhimlen leer.
Veemodig Anders vandrende tilbage,
Mod Staden gaaer, da pludselig han seer,
Mens Noget rasler ved hans høire Side,
En venlig Herre paa et Æsel ride.

Hans Kjortel simpel var, men lys og reen,
Hans Miner saare venlige og milde,
Og i sin Haand han holdt en Palmegreen,
Og sagde: Kjære Ven, det bliver silde,
Og jeg kan mærke, du har trætte Been,
Du kunde snart i Skoven dig forvilde.
Kom sæt dig op, om du med mig vil være;
Det samme Dyr os begge To kan bære.

Forundret stirred Anders længe frem,
Og sagde: Siig, hvorhen vil du da ride? —
Min Ven, jeg rider til Jerusalem,
Gjensvarte han. Da ved sin Herres Side

Sig Anders satte. Asflet gik med dem
Ad Veien hen. Den Herre saae saa blide
Paa Anders, at han glemte fast sin Kummer,
Og i hans Arme sandt en rolig Slummer.

Men da om føie Tid han vaaned op,
Da laae han paa en Høi i grønne Dale;
Sig friske Blomster hvælved om hans Krop,
Udsprungne nys paa Markerne, de svale.
Han øined Bøgeskovens lyse Top;
Hist monne Lærken slaae, her Gjøgeu gale;
De travle Bier sig omkring ham svinge,
Han hører fjernt en Aftenklokke ringe.

Han reïste sig, men maatte atter segne
Tilbage, studsende, jo meer han saae.
Thi velbekjendt ham syntes allevegne
Hver Gjenstand, som hans Øiekast faldt paa,
Hvorhen han stirred i de skjønne Egne.
Paa Marken monne trende Hyrder gaae:
De kom og talte til ham. Da først ganske
Forbaustes han; thi deres Ord var danske.

Han blev saa underlig, han troer ei, hvad
Hans Øren høre, hvad hans Øine skue.
Han reiser sig, han seer forskrækket, glad
En velkjendt By i Aftensolens Lue.
O store Gud! det er hans Fødestad!
See, Spiret af Sanct Peder og vor Frue,
Hans eget og de andre Præsters Sogne!
Han ikke kan af sin Forundring vaagne.

Han hører end den samme Klokkeklang,
Det er Sanct Petri Taarn, hvis Klokker ringe,
Og samle Sognets Folk til Aftensang.
De kjendte Toner i han Øre klinge,
Han kan ei længer standse nu sin Gang;
Til Byen iler han paa Andagts Vinge,
Og følger Veien med de mange andre
Andægtige, som hen til Kirken vandre.

Forundret see paa ham de fromme Sjæle,
Og alle kjende deres Præst igjen.
De Gamle bukke sig, de Unge knæle,
Og raabe lydt: Velkommen hjem igjen! —
Han tale vil, men Glædestaarer qvæle
Hans Stemme. Tans igjennem Sværmen hen
Til Kirken gaaer han. Hele Mængden følger
Med Ilen, liig et Havs oprørte Bølger.

Og Præstestolen Ingen at bestige
Sig vover, siden Anders nu kom hjem,
Og alle Folk med Længsel uden Lige
Forlange høit, at Anders skal staae frem,
Og at han atter nu Guds Ord skal sige.
Han kan ei dvæle, han maa adlyde dem:
Han træder frem. I en begeistret Tale
Han monne fyrigen sin Andagt male.

Paa samme Dag han i Jerusalem
Holdt Messen, og kom til sit Sogn tilbage
I Slagels og holdt Aftensang med dem. —
Først efter flere Maaneder og Dage
De andre Elleve kom atter hjem,
Da først de havde udstaaet mangen Plage
Af Storm og Uveir, før den vrede Vove
Dem vilde bringe hjem til Sjællands Skove.

Men da de skued her den fromme Mand,
Som i Jerusalem endnu de troede,
Især da man fortalte dem, at han,
Paa samme Dag, som de ham grumt forlode,
Var kommen hjem fra Joppes fjerne Strand,
Da bleve de heel underlig tilmode,
Da gik af det Mirakel Ord og Rygte,
Og tusind Fromme Helgenen besøgte.

Og Gud forundte ham at leve længe
Og gav ham Helgenkraft heel meget rar:
Paa Solskin kunde han sin Handske hænge;
Et nattegammelt Føl ham baaret har,
Hvorpaa han indred Byens Mark og Enge,
Til stor Forundring for Kong Valdemar,
Med meget meer, som min uvante Tunge
Ei værdig er at nævne eller sjunge.

Tilsidst han flygted til den dunkle Skov,
Og boede der i Klostrets stille Bolig,
Indtil han bort fra Verdens Tummel sov
Hen i en salig Slummer, mild og rolig.
Endnu man kalder Klostret Andersskov,
Til Minde om den fromme Anders Bolig.
I Slagelse, sin Fødeby, med Iver
Som Helgen og Patron han dyrket bliver.

Sanct Anders hviler nu i Dødningskriin
I Petri Kirke. Men den Høi, hvorpaa
Han vaagned trøstet op af Søvnen sin,
End kaldes Hvilehøi. Et Kors mon staae
Deroppe med en Indskrift paa Latin,
Som halv er sletted ud, men lød som saa:
Til Minde om Sanct Anders, som i Joppe
Indslumrede, men vaagnede her oppe.

J. L. Heiberg.

Herregaarden.

1.

Foraaret.

Imod Sydvest paa Sjællands friske Strande
Der staaer fra Ridbertid en Herregaard
Med Udsigt over Beltets mørke Vande —
Kom, følg mig, seer du ikke, det er Vaar?
Et Liv er spredt nu, som du aned neppe,
Rundt om i Hauge, Skov og Fiskepark;
Netsom et blødt, et blommet tyrkisk Teppe
Udstrækker spraglet sig hin Kløvermark:
Viid, Flora kommen er nu op til Norden,
Den fine Fod ei stødes maa paa Jorden.

Kom med! hver Aarstid har jeg seet paa Stedet,
Hvert Danmarks Veirlig har jeg prøvet der,
Hver Danmarks Sangfugl har mit Øre glædet
Jeg har seet Reden i de grønne Træ'r.
Natur! en venlig Barndom saae jeg ikke,
Men Ynglingslykken, den har jeg dog havt,
Og her randt hine skjønne Øieblikke,
Da mine Tanker steeg i modnest Kraft,
Og da, begeistret, over Jordens Dale
Min Aand sig hæved til det Ideale.

Du stille Levning fra et fjernt Aarhundred,
Du peger paa en uddød Kraftens Tid,
En Tid af os snart haanet, snart beundret,
Men knap forstaaet trods de Lærdes Flid;
Vor Old er kun en Klogskabsperiode,
Hvor Kraften ei i Længden kan bestaae,
Hvor Jernet, som vi ufortærligt troede,
Paa Klipper ruster hen i Stykker smaa —
Ney og Murat for Kugler maatte segne,
Kun gamle Talleyrand kan ikke blegne. —

Kom med! her har jeg over Skovens Kroner
Seet Lynets Herlighed i Tordnens Sky.
Kom med! hør Himlen fyrer med Kanoner,
I Bugten søger lidet Fartøi Ly.
Nu vel, Fred findes ikke her paa Jorden,
Maaskee der ogsaa oppe føres Krig:
Slaaer Jupiter Giganterne med Torden,
Fordi de røre Kongekaabens Flig?
O nei, kom med og see Du her fra Høien:
Fra Himlen ei, fra Skyen kommer Støien.

Fra Himlen ei, fra Skyen Lyden kommer,
Thi Himlen blaaner i et Fredens Skjær:
Den store Sal de tolv Apostle rummer,
Saa skjønne som de Thorvaldsenske her;
Og han, hvem Pen og Pensel ei kan male,
Han sidder ved sin Faders høire Haand;
Hver elsket Afdød, vakt af Dødens Dvale,
— Fortælles — vandrer der, en renset Aand:
Alt findes hist, hvad savnes maa herneden,
Derfor jeg troer: did flygted ogsaa Freden! —

Kom med! o følg mig blot ud i Naturen,
Det er jo Foraar alt, læg Bogen bort.
Kan ei ved Huller gjøre Digtet kort;
Frit synger Lærken over Hvedemarken,
Behøver ei at veie hvert et Ord
Og frygte for, at Ørnen, Luftmonarken,
I Trillen en Satire finde troer!
Kom med! i Kjæret Frøen slaaer paa Trommen,
For lang Tid siden er alt Flora kommen.

Kom med! imellem disse Buske ligger
En gammel Liigsteen slængt uændset hen;
Indskriften længst forvittret er til Prikker,
Men Sagn i Folkemunde gjemte den:
En Præstemand staaer huggen ud paa Stenen,
Sex Koner hugne staae ved Siden af;
Saa mange Gange brød han Myrthegrenen
Og hvergang blev den henlagt paa en Grav:
Med Rette blev ham intet Varigt givet,
Thi man kun eengang elske kan i Livet.

Kun eengang slynges Elskovs Blomst og Ranker
Om det ungdommelige Hoveds Lok,
Kun eengang fødes disse lyse Tanker,
Kun eengang Nornen staaer ved Freias Rok.
I Øst og Vest han løbe maa med Iil;
Kun eengang paa hver enkelt Barm han sigter,
Paa Hver han skyder kun en enkelt Piil,
Han har ei Raad til at bortøsle Mere:
Thi hvad bliver Verden, naar han ei har flere? —

O hør den mørke Solsorts Fløitetoner:
Den mærked os, den flygter bort med Skrig.
O tøv! jeg vil ei for Dig sætte Doner,
Jeg fører ei med Fugleverdnen Krig.
Jeg selv en Sangfugl er og elsker Sangen,
Jeg elsker Eder, mine Brødre smaa!

Jeg vil som Criticus ei dømme Klangen,
Ei sige, hvo i Rækken først skal staae —
Den troer mig ei, see! bange bort den flygter —
Maaskee den om mig hørt har onde Rygter. —

Kom, sæt Dig ned, jeg vil betroe Dig Noget!
I dette Lysthuus sad i Maaneskin
Med Haanden under Kind, med Ryggen kroget
Jeg tidt og lyttede til Aftnens Vind,
Og for mit Øie, med bedrøvet Mine,
Bag Granerne, med Sceptret sønderbrudt,
Et luftigt Omrids stod — det var Christine!
Da kom i det begeistrede Minut
Heel mangen Tanke dybt fra Sjælen inde,
Og jeg besang den svenske Herskerinde.

Og jeg besang den svenske Herskerinde,
Men, ak, da Tanken paa Papiret stod,
Med Smerte tidt mit Øie maatte finde,
Mit Blæk var koldt og sort, skjøndt varmt mit Blod.
— Bliv siddende, jeg vil Dig Mere sige:
Var ikke jeg som Digter lykkelig,
Som Yngling var jeg det: en elsket Pige
Er mere værd, end jeg kan tolke Dig.
— Op, seer Du Storken? skynd Dig, aabne Laagen,
See, hvor om Næbet bidsk sig slynger Snogen.

Nu koger det derinde dybt i Jorden,
Og Varmen ud i Overfladen gaaer;
Nu er der Forskjel ei paa Syd og Norden,
Italien blomstrer, Danmark har sin Vaar.
Nu trække Fuglene: paa Pyramiden
Hist i Ægypten staaer ei Storken meer;
Instinctet hvisked, det var Reisetiden,
Nu er den her og efter Hjulet seer.
Nu vandre Fiskene, de kolde, stumme,
Liimfjordens Bølger store Stimer rumme.

Du hellige, Du lyse Vaargudinde,
Berør Du ogsaa mig med venlig Haand;
Lad og for mig en nyfødt Sol oprinde,
Giv smukke Tanker mig, foryng min Aand.
I høie Trætop Egernet sig lister,
Hver Busk har Knop, Violen staaer i Flor;
En lysgrøn Farve udaf Barken brister,
Naturens Værksted flyttet er til Nord —
Kast Blomster i mit Hjerte, Vaargudinde,
Lad ogsaa der Din varme Maisol skinne!

2.

Et Sendebrev.

From the Wreck of the past, which hath perish'd,
Thus much I at least may recall:
It hath taught me, that what I most cherish'd
Deserved to be dearest of all.
In the desert a fountain is springing,
In the wide waste there still is a tree,
And a bird in the solitude singing,
Which speaks to my spirit of thee.

Byron.

Det som sig lønligst rører,
Men som kun hviskes bør;
Hvad Pigen gjerne hører,
Men knap dog høre tør;
Hvem Menneskene gjemme
Hvor der er sikkrest lukt,
Det tolker Digtrens Stemme
I Sange reent og smukt.

Haansmiil fra kolde Læber
Og vrede Pandefold
Ei Digtrens Haaben dræber,
Gjør ei hans Tanke kold:
Min Ungdoms Flammetanker,
De bedste fra mit Sind,
Paa Døren hos Dig banker,
Min Elskte, luk dem ind.

En Fader hist i Himlen,
En elsket Plet mod Nord,
Eet Væsen udaf Vrimlen,
Paa hvem jeg sikkert troer:
Det Haab sig fast indpreuter,
Det skal mig vel staae bi;
Trods hundred Recensenter
Blier det ei Sværmeri!

Blandt alle skjønne Steder
Rundt i min Fødestavn,
Kun eet mit Hjerte glæder,
Vel gjætter Du dets Navn.
Blandt favre Væsner alle,
Som findes i mit Hjem,
Kun Een jeg min vil kalde,
Vel veed Du, Thora, hvem.

Naar mine Øine briste,
Min Aande vorder trang,
Da vil jeg Tanken vriste
Ret fri for sidste Gang,

Og mindes, ret med Dvælen,
Et elsket Maleri;
Paa Billedet, som Sjælen,
Staae Thora midtudi.

Basnæs med gamle Taarne
Ved Østersøens Vig,
Mit Yndlingssted udkaarne,
Hint Billed vise Dig!
Da skal Dit Navn jeg sukke
Med glædesarvet Kind,
Og Øiet rask tillukke
Og døe med roligt Sind. —

Fra Kysten flygted Heiren
For eenlig Skippers Flag;
Jeg inde sad med Byron
Den hvide Vinterdag.
Du, Thora, kom fra Salen,
Jeg lod Dig ei forbi;
Til varme Kys blev Talen,
Hvor glade vare vi!

Og husker Du næstsidste
Beklemte Aftenstund?
Usikkre vi os vidste,
Da skjalv Din Rosenmund.
De sorte Øine smykte
En glandsfuld Taareflok;
I Haanden Du mig trykte
Den mørkebrune Lok.

Da kyssed jeg Din Pande,
Da klapped jeg Din Kind;
Da syntes mig forsgnde
Som toned Aftnens-Vind:
„Du haver Dig forsvundet
Saa meget mod Din Gud,
Og dog, fra Dommerhyndet,
Han kaarer Dig en Brud!" —

Lad denne Lok, ringbunden,
Et Forbund tolke os,
En Eed i Ungdomsstunden,
Sagt Tidens Magt tiltrods:
Ei blot for Morgenrøden,
Men længer sikkerlig,
For Livet og for Døden
Jeg haver fæstet Dig.

Ret tør ved Vintertide
Ei Rosen bryde frem;
Slet ingen maa det vide
Hvad vi To har igjem.
Omkring os gaae saa Mange
Med List, paa Speidervüs:
Ikkun de stille Sange
Kjende vort Paradiis.

Jeg føler, at ei glad jeg
Kan være fjern fra Dig;
Her er det dog som sad jeg
Midt mellem mulne Liig:
Af Lyst kan Øiet tindre
Og Læben høit kan lee,
Men dybt i Formens Indre,
Der sidder Sjælens Vee

Der sidder det som minder
Mig om, at Øiet ei
Sin Længselsgjenstand finder,
Sin Vaar, sin varme Mai.
Koldt tales der med Pennen,
Mit Sprog er ikke godt —
Lad dette Blad fra Vennen
Tjene til Papillot.

Carl Bagger.

Forglemmelsen,

tilegnet

Johanne Henrikke Collet, fød Anker.

Selv ung, du for den yngre var,
Hvad sjelden unge Koner ere:
Den kloge Ven, som Svaghed overbar,
Og følte Mod, oprigtig Ven at være.
Seent faaer du først Takoffer her,
Men da nu mange Aar hengleде,
Har seene Tak ei mere Værd,
End rørte Hjertes første Hede?
Om Glemsels Held min Harpe lød;
Selv dig den Trøstens Kalk iskjenkte,
Og Honning i den Malurt gjød,
Du uforsøbelig dig tænkte.

Kun Veldaads Minde trodse den!
Forgjeves man paa Glemsel skylder;
Ei var den værd Veldæder eller Ven,
Hvis Barm hans Minde ei uglemmeligt opfylder.

* * *

Du Tidens Datter! skabt til Støvets Trøst,
Hvis Lethe qvægende uddeler
En Nektar for det sønderknuste Bryst,
Og lindrer huld de Saar, du ikke heeler,
Forglemmelse! min Sang din Almagt hylder,
Dig Dagens Ro, dig Nattens Blund jeg skylder.

Held, Held det Barn, hvis aarle Morgen saae
De, det tildeelte Timer, hastig talte;
Ei skal det Livets Bitterhed forstaae;
Kun det, o Glemsel! ei din Hjelp paakaldte.
Dit Opiat, som qvæger eller døver,
O Held den Karske, som det ei behøver!

Men hvo, berust af Livets Middagsglands,
Dets skumle Aftentime har oplevet,
Da paa hver visnet Blomst i Glædens Krands
Vort sørgelige Lod stod skrevet;
O, vee ham! Glemsel! hvis ei du ham letter
De Savn, som ingen Evighed udsletter.

Hvo gav mislønnet Dyd den sidste Ro,
Hvo bød den nøgne Armod sove
Saa trygt, som den sig ved sin Vaagnen fro
Al Jorderigets Skatte kunde love?
Omsvæved ei, o Glemsel! du hans Hvile,
End kunde ingen Drøm hans Søvn med Haab tilsmile.

Selv den, der tryg, ved Lykkens Varetægt,
For eget Held ei meer attraaede,
O, har han Hjerte — meer end Bjergets Vægt
Nedtyngede hans Lykkes fulde Naade,
Hvis han i Nydelsen af egne Glæder
Ei stundom glemte Jordens Usselheder.

Snart Skyggen kom af bedske Afskeedsstund,
Der grusom Vennen rev af Vennefavnet;
Hist Dyden tømte Skjendsels Kalk til Bund,
Naar Lasten brammede med Hædersnavnet;
Her sultdød Broder laae iblant de Mætte,
Hvem Nydelser og vilde Glæder trætte.

Nævn Lykkens Yndlingssøn, der aldrig sukket har,
Nævn Een, saa kaaret ud til Glæder,
At malurtblandet Skaalen aldrig var,
At aldrig Savnets, Tabets Graad han græder.
Hvad kunde Støvets Søn hans Vane lindre,
Blev, Glemsel, ei ved dig hans tunge Byrde mindre.

I dine Fodspor Haabet venligt gaaer,
For dem forsvinder Smertens tunge Marter.
Ak! om end hiint os mangen Glæde spaaer,
Der alt for snart til Sorg og Savn vanarter;
Dog, hulde To! dog Eder Tak! som følge
Brøstfældigt Vrag hen over Skjer og Bølge.

Bedaget Olding for mig staaer,
Og ved hans Side Jevnaars Qvinde,
I verlet Kummer saae de svinde
Tre lange Aarsnees fra den munrre Vaar;
Men glemt er nu hver overstanden Møie,
Dit Trylleslør indhyller deres Øie.

I Armod, men med Ungdoms Mod,
Hengled Samlivets første Dage,
Har end, saa sukked' de, hver Dag sin Plage,
Dog Flid og Nøisomhed fandt Raad og Bod,
Saa Barnet troer, naar Rosentornen saarer
At bedskere har Livet ingen Taaer.

En liden Hytte favner dem,
En Hytte, der kan trodse stolte Stæder;
Thi den besad den sjeldne Hæder,
At være Flids og Dyders Hjem.
Den deres var — men snart for Ildens Luer
Sit Hjem et Rov bekymret Dyden skuer.

Til Arbeid gik de aarle ud,
Og elskte Søn saae karsk at hvile;
Snart fro vi atter see dig smile;
Din Helsen og din Fremvært signe Gud!
Var Begges Haab og Bøn; men — navnløs Jammer!
Han blev med Hytten Rov for vilde Flammer.

Lang var den Sorg; men dog forvandtes den,
Tidt standser selve Modertaarer;
Nyt Mod oprandt i Begges Aarer,
Ny Kraft fik bydigt Par igjen.
End de en Datter har tilbage,
Af hvem de haabe blide Dage.

Engang, saa drømte begge to,
Hun gaaer ved brave Ædlings Side;
O, let er da vor Ungdoms Qvide,
Og vis vor Ældes Fryd og Ro;
Thi vakker er hun, flink og færdig,
Og vel en Odelsbaaren værdig.

Og vakker, færdig, flink hun var;
Af Egnen kaldet Pigers Hæder;
Men ak! en smigrende Forræder,
En Slange bliver hende vaer.
Forført, forraadt, forladt, for seent hun lærer:
Vellystning, som beundrer, han begjerer.

Da segned' stærke Faders Aand,
Og bristefærdigt var det ømme Moderhjerte;
Thi brustne vare alle Livets Baand,
Og i dets Fremtid øined' de kun Smerte.
Nu med forenet Bøn de daglig Døden kaldte;
Men ikke end var deres Timer talte.

Saa tungt faldt deres Sørgelod,
Saa svunde Livets bedste Dage
I frydløs Stræben, spildte Klage
Mod Skjæbnens aldrig sløve Braad.
Dog lindred' du, o Glemsel, deres Møie!
Og Sindsfred smilte af det matte Øie.

Saa underfuld, o Glemsel! er din Magt,
Hos dig i Skabningskjedens Morgen;
Af Almagts Haand den Tryllekraft blev lagt,
At jevne, dølge, døve Sorgen;
Og Evas Mand ved ømme Mages Hjerte,
Midt i sit første Tab din Tryllevirkning lærte.

Fornuften ham Bebreidelser indstød;
Den eied' aldrig Trøst for Brøde —
I Ansigts Sved han vandt og nød sit Brød,
Erindringen med Galde det bestrøde,
Du iilte til — i Evas kjelne Arme
Indslumred' Sorg og Savn, og selve Angrens Harme.

Men hildedes ved denne Jord din Fod?
Mon ikke hist i Lysets Egne,
Dit Slør du drage vil for, hvad vi her forlod?
Og om ufriet Sjel mod Støvets Minder hegne?
O! hvad var ellers Visses hele Glæde
For den, som Sine her saa trøstesløse græde!

Dog nei, o Glemsel! nei! følg ikke did,
Skal jeg end føle Mines ømme Smerte,
O der, der overseer jeg Rum og Tid,
Der Begges Intet jeg at kjende lærte;
Der gjennem Smerten undes mig at kjende
Den Fryd, der forestaaer ved Banens Ende.

O! tidt jeg vil til Mine skue ned,
Og kjerlig vogte paa al deres Færd herneden;
Bildledes, vakle stundom deres Fjed,
Da seer jeg op til ham, som selv er Kjerligheden.
Nedbøies deres Mod, jeg veed, de hisset lære,
Hvad Jordens korte Blund mod Evigheden ere.

Omsvæv mig kjerlig i min Affskedsstund,
Drag Dækket for min Sorg, som for min Glæde,
At de mig ei forstyrre Dødens Blund,
At naar jeg gaaer til Ro, jeg ei seer Mine græde!
Forlad mig da, naar Livets Gnist sig slukked',
Og iil dem, som ved min Bortgang sukked'.

Mad. Buchholm.

Aabenbarelsen.

Til Hanna Hornemann.

Tung af mange mørke Dages Kummer,
Kjed af Tanke, Lys og Liv og sig,
Sank min Sjæl i Nattens stille Slummer;
Søvn! o gjør mig tidt saa lykkelig!
Kom med denne Nectar tidt tilbage,
Som i Drømme nys du lod mig smage!

Eene med min Elskov og min Smerte
Sad jeg (syntes mig) i Ronas Dal;
Og min Harpes hule Torden lærte
Lundens Echo Gjenlyd af min Qval.
Tykke Skyer dækked' Aftenrøden;
Rundt omkring mig alt var mørkt som Døden.

See med eet opklartes ved min Side
Luftens Dunster for min Phantasie;
Med en Mine, som en Engels blide,
Stod min Fredriks Elskede deri;
Som en yndig Gudbom fra det Høie
Svæved hun i Glandsen for mit Øie.

Svage Skjald om Farver ikke leder,
Til en Engel hist at male dig,
Som, trods Støvets Ufuldkommenheder,
Her, Veninde! var umalelig;
Tænk dig hende her, og tænk den samme,
Klædt i Salighedens lyse Flamme!

„Jeg er salig, brød hun ud — Seline
Synger ei saa sødt, som Talen løb;
Ingen Støvets Glæder ligne mine;
Sørger ikke, Venner! ved min Død!
Sig min Ven (her voxte hendes Stemme)
Han sin Sorg, og ikke mig, maa glemme."

„Ja jeg veed det, skjønne, skyldfrie, høie!
Du er salig i din Skabers Favn;
Men hvi synes Perler fra dit Øie
I din Himmel selv at røbe Savn;
Kan du lide? kan du salig græde?
Gud! er ingensteds da varig Glæde?"

„Jo den kommer. Himlens Myriader
Føle den; den kommer vísselig;
Men da først ublandet, naar vor Fader
Samler alle sine Børn til sig.
End er Længsel i mit glade Hjerte,
Skjønt den ei er tung som Støvets Smerte."

„Fredrik, blev hun ved, at Fredrik græder —
Thi jeg elsker evig, evig nu;
Det er bittert, midt i mine Glæder
Kommer jeg det sørgelig ihu;
Men den Gode hører mine Bønner,
Fredriks Dyd han styrker og belønner."

At min elskte jordiske Veninde,
Som saa ømt, saa kjælent elskte mig,
Blot i Tanken bære maa mit Minde,
Ogsaa det endnu bekymrer mig;
At iblandt saa mange Venners Navne
Hun skal mit allene stedse savne.

O! hvor meget vilde jeg nu sige,
O! hvor mange Glæder ønskte jeg
Denne dyrebare muntre Pige;
Men nu seer, nu hører hun det ei;
Hvad jeg ønsker mellem hine Throner,
Tolk du hende her i Støvets Toner.

Siig, at intet meer paa Jorden ligner
Himlens Engles Fryd, end Kjerlighed;
End jeg glad Erindringen velsigner
Af det første Kys, den tændtes ved;
Alle Himlens Engle seer med Glæde
To som varigt elske sig hernede.

For at trøste Kummer, lindre Jammer,
Sendtes Elskovs Ild fra Himlen ned;
Og dens rene, stærke, lige, Flammer
Luttre Sjælene til Salighed.
Alle Salige med Vellyst skue
To henrykte Dødeliges Lue.

Kjærlighed, som Mod og Styrke gyder
Med sin Nectar i den unge Sjæl,
Værner vældig om de spæde Dyder,
Mod sin Himmels truende Nebel;
Selv den Høie seer med Fader=Glæde
To, som dydig elske sig hernede.

Ja han smiler kjærlig fra det Høie,
Elskede Veninde! ned til dig;
Seer med Lyst at Dyden i dit Øie
Drager nærmere din Ven til sig;
Seer din Elsker glad i dig tilbede
Den som satte dig for ham hernede.

Seer ham elske dobbelt Vid og Ynde,
Ved i dig at kjende deres Værd;
Seer ham skjælve dobbelt for at synde,
En uskyldig elsket Engel nær;
Og han vil opfylde hvad jeg beder:
Krone begge med Lyksaligheder.

Med en Følelse, som ingen fatter,
Med en Røst, hvis Toner Støv ei fandt,
Raabte Paradisets skjønne Datter
Dette sidste — smilte sødt — og svandt.
Vækket foer jeg op af Nattens Slummer,
Ak! til Lys og Tanke, Dag og Kummer.

Baggesen.

Duen.

Der skimtes af og til en Due
Fra bedre Himmel komme hid,
Hvis Vinger bredede vi skue
Om enkelt Plet en føie Tid.

Alt med forstærket Farve grønnes,
Hvorom den dem en Stund udslog;
Heelt vilde Jorden vel forskjønnes,
Hvis der den fast sit Sæde tog.

Thi hvad ei Pensel veed at male,
Ei heller Die malet saae;
Hvad kunstlet og ukunstlet Tale
At skildre lige lidt formaae;
Og Hvad i hele Skabningskjæden,
Fra Stjernen til hvert Støvgran ned,
Bereder, skaber, adler Glæden,
O, det er Duen Kjerlighed!

Og naar sig Jord om Sol bevæger
Saa regelret som første Gang;
Naar Morgen styrker, Aften qvæger,
Blomst dufter, Fugl istemmer Sang;
Naar trygt vort Blik til Gud vi hæve,
Som Graven aabner os sin Fred,
Og tænke ham, og dog ei bæve,
Det skyldes ene Kjærlighed!

Og at ei Mand trods tusind Snarer
Fornægter sit Begreb om Værd;
At Helt mod talløs Fjendes Skarer
Bereed til Død staaer frem med Sværd;
At, om end Fod af Lænke tynges,
Dog Læben ei af Klage veed;
At selv blandt Polers Klipper synges,
Det skyldes ene Kjærlighed!

Og naar den Hævn, ei Love tæmme,
Er taus ved Synet af vor Brud;
Naar Mand kan Faderbyrder glemme,
Blot Fadernavnet stammes ud;
Naar Den, der undflyer Verdens Brimmel,
Døv, sløv og af at mores kjed,
End finder i sit Hjem en Himmel,
Det skyldes og kun Kjærlighed!

Og al den Tillid, der forener,
Al Ømhed, der befæster Tro;
Al Trøst, som meer end Guld forlener
I Mismods Timer Hjertet Ro;
Al Bøn, der lokker til at kjæmpe;
Al Kraft, som sprænger Lænkes Led;
De Smiil, der bittre Minder dæmpe,
Alt skyldes Duen Kjærlighed!

Bred Vingerne da, Himmeldue,
Om hele Jorden, til et Tag,
Hvorunder Enighedens Lue
Ny Næring vinder med hver Dag!
Seer Glæden først Dig Taget frede,
Den vover sig hidned igjen
Og lægger snart paa Fortids Rede
I Stilhed rugende sig hen.

S. S. Guldberg.

Setergut og Bamse.

I Skovens Dyb, langt inde,
Der er en græsrig Plet,
Som høit opskudte Linde
Omhegne lunt og tæt;
Der sætter Drengen
En Kurv med Jordbær ned.
Og den skal Budalsbamsen have
Af fattig Smaagut til Skjenk og Gave
Fordi han lader Kvæget i Fred.

I Skoven er der stille
Ved Bamsens Davretid,
Og ei den mindste Trille
Tør Fuglen sende hid.
Kom, kom Brune!
Dit Bord alt dækket staaer.
Selv Granesangeren sidder og tier;
Han ved om alle de skjulte Stier,
Hvor Budalsbamsen i Skyggen gaaer.

I Bamsens Ham er tryllet
En gammel hedensk Drot;
Men koglet og indhyllet
Han gaaer om Dagen blot.
Hamløber, Gamle,
Hvad har du om din Lænd?
Du gjemmer vel der endnu, kan hende,
Din guldstukne Gjord med Plader og Spende,
Og Tollekniven hænger i den.

I Kveld, naar Spoven piber
Og Rugden trækker her,
Og Himlens røde Striber
Har faaet falmet Skjer,

Da er det Bamsen
I Kongekaaben staaer.
Men da er han bøiet og graa af Alder,
Da sukker han tungt, mens Duggen falder
Og fugter hans lange Sølverhaar.

J. S. Welhaven.

Fristeren.

Derhjemme hos os en Nisse boer —
Hver Time han mig besøger;
Tidt springer han, før jeg veed et Ord,
Mig ud af de skimlede Bøger.
Saa leger han med Papiir og Pen;
Saa gjør han Spektakel i Krogen,
Og løber sin Vei, og kommer igjen,
Og kjører omkring
I tusinde Ting,
Blot, for jeg skal see fra Bogen.

Tidt springer han over Loven Buk
— Selv Loven kan ikke naae ham —
Den Tyve-Dreng! og han er saa smuk:
Man kan ikke vredes paa ham.
Med Honning og Sødmelk er han vist fød,
Og vugged i Roser vilde;
Thi aldrig saae jeg en Kind saa rød,
Saa blød og saa rund,
Med Smilet ved Mund,
Og Øine, saa straalende milde.

Og, gjør jeg mig vred, og lader, jeg vil
Min Bog ham i Nakken stikke,
Saa leer han mig op i mit Ansigt til:
Han veed, jeg nænner det ikke.
Men sender jeg Fru Justitia,
— Hvad gribes ei til i Nøden —
Hvor kan han forstille sig ærlig da!
Ja! byde, saa Skam!
Den gamle Madam
Til Frokost i Morgenrøden! —

Og, er jeg engang ret stabig — tør,
Ret collegial tilmode,
Snart er jeg hjulpen i den Malheur —
Han har nu sin egen Methode.
For Vinduet jeg skimter en Damehat —
Flux maa jeg derhen fra Bogen:
Hvad seer jeg! en Fee under Silke glat —
Hurra! jeg er stemt!
Men Bogen er glemt:
Og Knægten griner i Krogen.

Men, naar det dæmrer i Aftenglands
Med Skjæret derovre paa Muren,
Og Vesten hænger sin Rosenkrands
Livsaligt over Naturen;
Da kommer han ind paa et Straaleskjær —
I Bogen det monne sig bryde:
Og alle Meninger blandes der —
Da er det mig, som
Fra Himlen han kom,
Guds Herlighed mig at byde.

Da følger jeg ham til Templets Tind,
Og Vindene gaae tilside:
Høit over os alle Stjerners Skin —
Dybt under os Jorden vide! —
Jeg staaer som Drot for hvert Undersyn;
Taus synker jeg ned for den Høie,
Som tændte min Sjæl med sit Øies Lyn —
Ei Frist'ren er meer:
En Engel jeg seer
Med Himmelens Glands i sit Øie! —

S. J. Hansen.

Kong Valdemar IV.

1.

Her gaar dands i Borge gaard,
Der dandser Dronning Helvig med udslagen
haar.
Medens Herre Kong Valdemar kan love dem
baade.

2.

Først dandser Dronningen og siden Tove,
Og saa der efter mangen stolt jomfrue.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

3.

Dronning Helvig sig over axel saae,
Der seer hun Tovelild i dandsen gaae.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

4.

Hør du Tovelild en jomfru fin,
Du kast op silke for foden din.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

5.

Det silke maa vel for føderne slaa,
Saa vist bliver jeg Dronning i aar.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

6.

Det ei skee men mig undes liv,
Vel maatte være Kongens slegfred Viv.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

7.

Dan Kongen og Tovelild stander under svale,
De havde saa meget om Dan Dronning at tale.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

8.

Krist give at Dronningen hun var død,
Da skulde du bære guldkronen rød.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

9.

Krist give Dronningen hun var lig,
Da skulde du bære bliant hvid.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

10.

Tiger stille Daner Konning, I sige ej saa,
I veed ej hvo der lyder paa.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

11.

Da lad dem lyde som lyde maa,
Saa ønsker jeg at saa maatte gaa.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

12.

Thi du est langt varmer om du var død,
End dronningen med sit Guld saa rød.
Medens Herre Kong Valdmar kand love dem
baade.

13.

De tænkte de var eene to,
Der stod Dan Dronning og lydde derpaa.
Medeus Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

14.

Saa gav hand hende saa godt et guldbaand,
Ret aldrig kom det bedre om Dronningens
haand.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

15.

Saa gav hand hende et forgyldene skrin,
Saa fik Kong Valdemar villien sin.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

16.

Dronningen beder paa svenne to,
I bede jomfru Tovelild for mig gaa.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem
baade.

17.

Ind kom Jomfru Tovelild stedis for bord,
Hvad vil I Dan Dronning men I sender mig
ord?

Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

18.

Hør du Tovelild en jomfru ven,
Hvad snakked du med min Herre i løn.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

19.

Jeg snakked ej andet med hannem der,
End I maatte jo været saa nær.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

20.

Det var alt om en Ridder jeg bad,
Dronning Helvig, jeg spurde eders Herre til raad.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

21.

Nej hør du Tovelild du far med Tant,
Du snakked alt andet, jeg siger sant.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

22.

Og bliver du en Dronning i aar,
Da lukker du vel først dit gule haar,
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

23.

Kong Valdemar hand skulde i leding fare,
Dronning Helvig skulde tage landene vare.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

24.

Hør I Dronning Helveg baade favr og ven,
I vogte mig landet til jeg kommer igjen,
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

25.

I vogte mig landet til jeg kommer igen.
Dertil jomfru Tovelild en jomfru ven.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

26.

Saa vel skal jeg hende vogte og giemme,
At som Kong Valdemar i selv var hiemme.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

27.

Dronning Helvig lader en badstu hede,
Jomfru Tovelild hun skulde først der i trede.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

28.

Jomfru Tovelild bad de skulde dørene opslaa,
Dronningen bad dem giøre ild op paa.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

29.

Det kunde de høre saa langt i strede,
Hvor Tovelild mon i badstuen græde.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

30.

Det kunde Dronningen høre over borgegaard,
Hvor Tovelild fik en død saa haard.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

31.

Kong Valdemar kommer af Leding hiem.
Borte var Tovelild den jomfru ven.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

32.

Det fik Dronning Helvig for Tovelild var død.
Ret aldrig bar hun guldkronen rød.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

33.

Det fik Dronning Helvig for Tovelild var brændt,
Ret aldrig kom hun med Dan Kongen til seng.
Medens Herre Kong Valdemar kand love dem baade.

Forklaring.

Kong Valdemar IV. elskede denne Tove (hvilket Navn er endnu brugeligt her) som var af Nyland, og siges, at hendes Moder havde bundet noget paa hende, som et Kjerligheds Tynder. Hvorfor og Kongen elskede hende saa højt, at hand endog efter hendes død, førde hendes Lig om med sig; Hvorved Tienerne kiedbis, som skulde bære Kisten med Liget ud og ind, og derudover der Kongen var ej tilstæde, oplod een af dem Kisten, at see hvad i var, og der hand saae Liget og et baand om Halsen med noget Tøi udi, tog hand det og stak hos sig. Strax elskede Kongen hannem og skøtte intet om Kisten. saa hand stedse maatte være hos Kongen, hvor hand var, som og gav ham mange og store Foræringer, Omsider der hand heller vilde være i Rolighed, end i slig daglig Opvartning, tog hand det tingest og bandt paa enden af et Spyd, og stak ned i Gurre Morats. Derpaa lod Kongen ham fare, og fik usigelig Lyst til dette sted, som er vel bevist, og som Meursius skriver, at hand elskte det sted Gurre, ja endog meere end hannem burde. Den Jislandske Autor til Hist. Geniorum Msr. taler ogsaa om det samme, og legger til hvorledes hand skulde komme did efter sin Død med mange sorte Medfølgere, o. s. v.

Saa mælde og Deel Skribentere om Kejser Karl den Store, at hand blev forelsked i en slet Kvindes Person, hos hvilken han altid var, endog efter hendes Død, indtil Turpin Erkebisp i Kejserens Fraværelse besaae Liget, og fandt en ring under Tungen, hvilken hand tog til sig. Hvorudover Kejseren, som opvogned af en dyb søvn, befol det døde Legem at begraves, men elskede siden saaledes Erke-Bispen, at hand stedse maatte være hos hannem. Og saasom Turpin befrygtede at samme ring kunde komme i andres Hænder, kasted han samme ring bort i en Søe ved Aken. Efter hvilken Tid Kejseren havde saadan lyst til dette sted, at han stedse siden helst vilde være der, hvor han og døde og blev begraven.

Samme Kong Valdemar blev engang staaende lenge med en Fod i Stibøjelen, og den anden paa Jorden, og der ingen af hans Tjenere, befrygtende hans Haardhed, torde spørge derom, var dog en saa bristig, der det nu varede meget, som spurde Kongen, om hand ej vilde stige paa Hesten, svarede hand: Du skalt fly mig at vide, om det kand skee, som jeg paa, eller aldrig komme for mine Øine. Tieneren gik derpaa bort, tænkende aldrig at komme igien og paa Veien fandt En siddende ved en Ild i Skoven, som tilspurde hannem om hans færd, hvilken hand fortalte med alle omstændigheder. Denne sagde, at dersom Koen kunde komme i Kalven, saa og Sverrig til Danmark; hvilket sidste skal skee, naar Kongen avler en dotter med Dronning Helvig, hvilken hand havde forskudt. Her paa forføyer Tjeneren sig til Kongen igien, og siger ham forbemældte. Kongen siger det første vel at være tænkt, men det sidste aldrig at skee. Nogen stund derefter kom Kongen til Søeborg og der uforvarende saae en overmaade skjøn jomfrue udi grønne Klæder. Begærede derfor af Hoffinderne, at de skulde føre hende til sig: Men der hun ingenlunde vilde; ja bad og ydmygeligen derhos, at de vilde forskaane hende herfor, klædde de Dronningen, som der var fangen, i hendes grønne Klædning, og førde saa til Kongen. hvilken sov hos hende, og avlede Margrete, som siden vandt Sverrig og Danmark. Dette giver og Meursius nogenledis tilkiende, og Lyskander siger, at hun med behændig Trædskhed undsik ved sin Herre, og hannem uvidende. avlede den mægtige og vidtberømte Dronning Margrete.

Karen Biørns Minde.

Danmarks Datter! Vil Du vinde
Ærligt Navn af Danneqvinde,
Vil Du, at i Arv Dit Navn
Til Velsignelse skal gange;
At Din Gravhøi, som en Bavn
Vogtes skal i danske Vange;
At de Lys favre, blaa,
Brænde, bluske skal derpaa,
Til et Tegn, at der i Muld
Gravedes det ægte Guld,
Til et Tegn, at der forvares
Under Laag, i Jordeliin,
Skatten stor og Skatten fiin,
Som engang skal aabenbares,
Skinne vidt med Soleglands;
Under evig Brudekrands?
Danmarks Datter! hvis Dit Øie
Funkler, flyver mod det Høie;
Hvis med Taare, Du. paa Kind,
Staaer bevæget dybt i Sind;
Hvis Dit Hjerte heftigt banker
Mod det Billed, ved de Tanker,
Sind og Øre Du oplad,
Lyttende, for Skjaldens Qvad!
Vil Du vinde,
Lovligt Navn af Danneqvinde,
Speil Dig da i Allenstund,
Speil Dig ret af Hjertensgrund!
Speil Dig selv! ei Dine Lader,

Dine Smykker, Dine Plader!
Speil Dig kun i Verdens Flaner,
Naar Dig friste onde Vaner,
Mærk det vel og see det grant!
Verdens Pynt og Priis er Tant!
Speil Dig meest i klare Minder
Af de fromme Danneqvinder!
Seer Du hist hvor ydmyg lav
Løfter sig en Qvindegrav?
Ei udskaarne Marmelsteen
Praler over skiøre Been;
Men i Danmarks Mindebog,
Medens Aar i Flok henrinde,
Skinner under Kronen dog
Navnet af den Danneqvinde,
Som de trætte Been til Fred
Lagde her i Graven ned.
Bag de Lys, saa favre, blaae,
Monne blidt et Billed staae
Af en ædel Danneqvinde,
Billede til Speil og Minde
For den Mildes Børnebørn,
Billedet af Tyges Qvinde,
Billedet af Karen Biørn.
Hør Du mig, Du favre Mø!
Hør Du mig, Du vakkre Qvinde!
Ogsaa Du engang skal døe;
Vil Du arve hendes Minde?
Roserne, som nu er røde,
De maae visne;
Dine Kinder, som nu gløde,
De maae visne;
Vil Du, at for Marmelsteen,
Rosen fiin med friske Blade,
Duftende skal have Stade
Over Dine møre Been?
Skal de favre Aftenflammer
Skal den giæve Møe og Qvinde
Glædes, gløde ved Dit Minde?
Vil Du, naar Din Rose blegner,
Vil Du, naar i Muld Du segner,
Siungende fra Støvets Hytte,
Vingen løfte, flyve, flytte
Ind i Herrens Rosenlund?
Vær som hun!
Vær som Tyges ædle Qvinde!
Speil Dig i det klare Minde,
Tyge med sin gamle Haand
Grædende, men stærk i Aand,
Reiste til et helligt Kiende,
Reiste, og gik hiem til hende,
Til sin Gud, til evigt Liv!
Sænk Dig i det klare Billed,
Som hans Christen-Haand opstilled!
Prænt i Hiertet dybt Dig ind
Hendes Aasyn, Færd og Sind,
Hendes korte fromme Taler!
Det er Toner af Choraler;
Det er Blomster af den Krands,
Hun sig bandt i Kirkehaven;
Det er Smykker med en Glands,
Som ei falme kan i Graven.
Hør, hvor kjærligt hun formaner
Sømmeren med kloge Raad,
Varsler for de glatte Baner,
Varmer dem med mandig Daad.
See, hvor Døttrene saa bly
Vandre i den store By,
Vandre og i Huset rundt,
Kloge paa dets Tarv og Dont;
Moders Arvegods man kiender:
Milde Blik og rappe Hænder.
Hører Du hvor hist det klinger
Sødt i stille Aftenstund?
Siælene paa Aandens Vinger
Løfte sig fra Hiertets Grund;
Aander under Vingeslag
Siunger om den klare Dag,
Som igiennem Nattens Mørke
Bryder frem med hellig Styrke.
Det er Tyges Dagligstue,
Hvor de Psalmer tone saa;
Det er Tyge Rothes Frue,
Som med Døttre, store, smaae,
Sætter Tungen saa i Gang,
Synger paa sin Aftensang.
Seer Du hist den gamle Bog?
Ak! Du kiender den vel neppe;
Thi som Liget under Laag,
Nei, som Lyset under Skieppe
Er den nu, det bedre Gud!
Seer Du hist de slidte Blade?
Der faldt mangen Taare ned;
Men Guds Ord, for Taarebade,
Skiænked Hiertet Trøst og Fred.
Hist i Karens Sovekammer?
Kig derind, og lyt hun stræber
From i Hu, af Barnelæber
At berede Herrens Priis.
Hør, hvor fromt paa Børneviis
Søn og Datter mangefold
Sig befale Gud i Vold,

Bede: Gud, Din Engleskare
Fader og os Smaae bevare!
Ja, forlad os, Fader milde,
Hvad vi giorde, som var ilde!
Hielp os, saa vi blive fromme,
Saae vi maae i Englefavn
Til Dit Himmerige komme!
Hør Du os i Jesu Navn!
Seer Du hist den fromme Qvinde,
Hvor hun sidder syg i Stol?
Hendes Aasyn blidt beskinne.
Medens Hiertet sig maae ømme
Under Smerterne i Løn,
Milde Blik fra Øiet strømme,
Tungen taler Trøst og Bøn.
Seer Du hist hvor bleg hun hviler?
Seer Du hist hvor blidt hun smiler?
Ingen Søn og Datter kiær
Staaer den fromme Qvinde nær
I de sidste tunge Dage;
Hør kun efter: Ingen Klage?
Nei, hør efter!
See, hun samler sine Kræfter;
Føl, hvor livligt Hiertet banker
Ved de store christne Tanker!
Hør, hun taler: „Lad de Kiære
„Borte fra min Smerte være!
„Mine Børn i Dage haarde
„En retfærdig Slægt skal vorde!
„Dette Haab og denne Tro
„Er mig nok til Hiertero."
Hør den Stemme, sagte, sød!
„Føl min Arm, see! den er død."
See! hvor blidt hun Hov'det hælder
Som en Blomst i Aftenstund;
See! hun Døden overvælder,
Smiler i sit Seiersblund.
Seer Du Gubben hvid at knæle
Rolig, ved de sorte Fiæle?
Seer Du Børnene i Ring
Blege knæle rundt omkring?
Gubben beder, Flokken græder
Over Englens Jordeklæder.
See, hvor bøiede de stande,
Lægge Haand paa Karens Pande,
Græde, takke og velsigne,
Hulke: Hende vil vi ligne.
Hører Du fra Tyges Mund
Karens Ord i Dødens Stund:
Mine Børn i Dage haarde
En retfærdig Slægt skal vorde!
See, han lægger Hænder sammen,
Sukker dybt, og siger Amen!
Tynges dybt af Blussel ned,
Lover Herrens Miskundhed,
Siger: See jeg gaaer, I Kiære!
Men med Eder Gud skal være.
Tyges Sønner, Døttre, Børn,
Billeder af Karen Biørn!
Vist jeg veed at Eders Taare
Rinde skal ved Skialdens Sang,
Som hans egen rinder saare.
Mens han Harpen slaaer til Klang,
Slaaer til Klang og slaaer til Minde
Om den fromme Danneqvinde.
Verdens Hvirvel kan henrive;
Strømmene os kan fordrive
Fra vor Gud og fra hans Fane.
Glat og brat er Livets Bane!
Men naar Aarene henskride,
Naar vi trænges, naar vi lide,
Da skal i vort Bryst oplives
Fromme Mødres gode Sæd;
Under Taaren skal den trives
Som et Træ ved Bækkens Bred.
Kiende I den kiære Røst?
Det var Eders Moders Trøst.
Om I faldt i Verdens Hilde,
Om I glemte Livets Kilde,
Om I fare vild fra Christ,
Det kun selv I vide vist;
Jeg kun veed, at kloge, stærke,
Alle bar I Tyges Mærke;
Jeg kun veed, at Mand og Qvinde
Bøie sig ved Karens Minde;
Vist kun veed jeg hvad jeg saae:
En i Karens Fied at gaae;
Sikkerlig dog Mange vide:
Søstre gaae ved hendes Side;
Ikkun det endnu jeg veed:
Vil I sove hen i Fred,
Sove hen som han og hun,
Smile sødt i Dødens Stund,
Svæve did hvor sødt de siunge
Herren Lov med løste Tunge?
En retfærdig Slægt I være!
Blues, Giver Gud hans Ære!
Staaer i Tyges Tro og Sind,
Trods hver Lærdoms Kastevind!
Brager ei det Lys, hvis Skin
Lyste, ledte Begge trygge
Giennem Dødens Natteskygge,

Lyfte dem i Himlen ind!
Vrager ei den Aftensang,
Paa hvis Vinger sig opsvang,
Deres Aander over Støvet!
Hører mig, I unge Qvinder!
I, som bærer Karens Navn!
Færdes saa, at Eders Minder
Falde maa i hendes Favn!
Eder saae jeg blye og blide
Gange ved hinandens Side.
Ganger trøstig Haand i Haand,
Hævede ved Karens Aand!
Bærer Livets Fryd og Møde
Gudhengivent, som den Døde!
Verdens Ros og Verdens Latter
Røre aldrig Karens Datter!
Føder og de kjære Spæde
Til i Helgenfied at træde!
Lærer Dem i Moderfavn
Bøn til Gud i Jesu Navn!
Da med Fred I skulle bygge
Under Herrens Vingers Skygge.
Eders Børn i Dannegaarde
En retfærdig Slægt skal vorde;
Eders Trøst skal være Gud.
Fædres Gud med Eder være!
Naar I gaae fra Verden ud,
Skal I gaae til Eders Kiære.
Sørgende skal Børn omknæle
Eders Liig i sorte Fiæle;
Naar de Unge vorde gamle
Gud med Jer dem skal forsamle.
Hør det Qvinde! fra hvis Kammer
Brudefaklen ynbigt flammer,
Frygt Din Gud, og lær de Smaae
For Guds Ansigt frem at staae!
Lær dem med andægtig Stammen
Hænderne at lægge sammen!
Lær dem at Guds Engleskare
Tager venligt paa dem vare,
At Guds Engle Fromhed ynde
Flygte, sørge, naar de synde!
Da skal Gud Din Hytte bygge
Fast i kiære Lindeskygge;
Da engang Dit Æresminde
Krandses skal af favre Linde;
De om Grav sig skal forene,
Sænke dybt de stærke Grene;
Bladeraslen, Tonefald
Tone skal som Qvad af Skiald;
Spire skal fra Linderod
Blomster til en Dannebod.
Karen Rothe, Karen Linde,
Hil Dig, fromme Danneqvinde!
Hil Dig, Karen Biørns Minde!

A. F. Wulff

Rabbi Meier.

Israels Folk forsamlet var i Skolen;
Ind af Ruden skinned Sommersolen,
Rabbi Meier stod paa Talerstolen,
Silkekjolen
Faldt om ham i prægtigt Drapperi.

Vandringen i Ørknen han udmalte,
Manna blev hvert Ord, hans Tunge talte,
Hjertets Sprog sødt Hjerterne husvalte;
Mod den hvalte,
Høie Himmel svang sig Tanken fri.

„For den unge Slægt hæv eders Bønner!
Jehova med Canaans=Landet lønner;
I det friske Skud vort Haab sig grønner,
Vore Sønner
Høste vil den Sæd, vi har nedlagt!"

Mens han talte, kom i broget Skare
Folk mod Byen — tvende Lig de bare,
Bølgen kun sit dræbte Rov lod fare;
Siig, hvo vare
Disse Lig? O, Rabbi! Israels Pragt!

Rabbis Sønner, kyndige i Loven,
Kraftige som Cederen i Skoven,
Øinene var Stjernen lig deroven —
Under Voven
Slukt, udslukt, nu kun det døde Leer.

Ei fra Dødens Cherub vristes Rovet,
Rabbis Hustru bøiede sit Hoved:
„Herren gav, han tog, han være lovet!"
Sødt hensovet
Laae de, for ei her at vaagne meer.

Over hendes Öines bedste Glæde
Bredte hun det hvide Dødningklæde,
Græd — det er en Trøst, at kunne græde —
Nu indtræde
Saae hun Rabbi, og hun smiilte da.

Kjerligt han paa Panden kyssed hende,
Dagen og dens Virken var tilende,
Og han hjalp, Sølvlamperne at tænde;
Snart de brænde —
„Mine Sønner gaaet er herfra?

Siig, hvorfor de ikke er herinde?
Ei jeg kunde dem i Skolen finde,
Der de savnedes jo ingensinde."
Rabbis Kvinde
Svarede: „De ere tæt herved!"

Nadverbugen hun paa Bordet lagde,
Bægeret med Viin hun Manden rakte,
Gud han takked for, hvad Dagen bragte;
Atter sagde
Han: „Kald begge mine Sønner ned!"

Hun mod Himlen saae som en Forklaret;
Kvindens Tro ei briste kan som Glaret.
„De er ikke langt herfra," hun svared;
„Sødt bevaret
Er for os vor Stammes Blomsterblad."

Rabbi smiilte, var saa vel tilmode,
Livets bedste Timer for ham stode,
Herren takked han for alt det Gode —
Denne Klode
Er velsignet — Takkebøn han bad.

„Kald dog mine Sønner!" — „Tilgiv, Kjere!"
Sagde hun — „Du maa mig først belære,
Du er min Forstand, mit Lys, minÆre, —
Maa mig være
Her forundt et Spørgsmaal?" Tal Du kun!"

— „Et Klenodie, der knap fik Mage,
Blev betroet mig for nogle Dage;
Hjem igjen vil Eieren det tage:
Skal tilbage
Jeg vel give denne sjeldne Skat?"

— „Kan om Sligt Du spørge, Israels Datter?
Tage i Betænkning? Giv det atter!"
— „Rabbi, ei min Sjelekamp Du fatter,
Jeg flatter,
Det har fyldt min Tanke Dag og Nat!

— Giv tilbage, hvad Dig ei tilhører!"
Med sin Læbe hun hans Kind berører,
Kjerligt, mildt hun til Leiet fører —
Der afslører
Hun de kjere Lig; de blunde sødt.

— „Mine Sønner! O, hvad var min Brøde!
Mine Sønner!" og hans Taarer fløde;
„Livets Aften er mig nu saa øde,
Døde, døde
Ere de! mit Haab, mit Alt er dødt!

Og hun bort sig vendte ved hans Klage,
Følte Gud i sig paa Prøvens Dage;
— „Rabbi, Du jo lærte nys mig Svage:
Giv tilbage,
Hvad dets Eier fordre kan med Ret!

Hvis jeg vægred mig, en Synd jeg voved!
Rabbi Meier hævede sit Hoved:
„Herren gav, han tog, han være lovet!
Sødt hensovet
Er de Fromme! Støvet vorde Muld!"

Og han følte Trøst og Haab derinde,
Ja, et Sjelemod som ingensinde:
„Den, som Gud velsigne vil, han finde

Skal en Kvinde,
Trofast, prøvet som det rene Guld!"

H. C. Andersen.

Forbyd, at jeg skulde ved Dovenskabs Aand
Foragte, besklade et Værk af din Haand!
Forbyd, at jeg skulde besmitte med Synd
Den, du haver strevet i Himmelen ind!

Claus Friman.

Buggevise.

Hvo tændte i Brystet den levende Gløb?
Hvo klædte de Knogler med Hud og med Kjød?
Hvo satte de Stjerner i Syns-Buen ind?
Hvo planted de Roser paa smilende Kind?

Hvo dannede Ørets den konstige Dør?
Hvo lagde de Toner i talende Rør?
Hvo lagde den Malm udi Skulderens Blad?
Hvo lagde de konstige Leder i Rad?

Hvo reiste den Væg af de marvede Been?
Hvo spredte det Blod i saa mangen en Green?
Det vandrende Huus hvo forsyned' det med
De levende Støtter, som bær det afsted?

Hvo maalte saa nøie hver Legemets Deel?
Hvo bygde den Vaaning for tænkende Sjæl?
Hvo knytted' imellem det Legem og Aand
Det konstige, fine, usynlige Baand?

Den nye Indbygger hvo kaldte den frem?
Hvo gav den sit første beskikkede Hjem,
Hvo bygde for Barnet til Næring og Trøst
Den flydende Kjelder i Moderens Bryst?

O, alle Tings Skaber! — i Barnet jeg seer
Hvor mægtig, hvor viis, og hvor kjærlig, du er.
Et Værk af din Haand er det spædeste Noer,
Endog udi dette dit Billede boer!

Jordens Deling.

(Efter Schiller.)

Jorderige deel! udraabte fra sin Throne
Zeus Menneskene til — Jeg Eder skjænker den;
Hver giver jeg et Stykke af dens Zone;
Vær broderlig i Delingen.

Da løb Enhver, beqvemt sig at indrette,
De Unge, Gamle, Alle travelt løb;
Landmanden greb begjærlig Markens Slette,
Med Bøssen Jægeren igiennem Skoven strøg.

Heelt silde efter Delingen var giort,
En Digter viste sig; han kom fra Østens Fjerne;
Ak! da var Intet meer, ei smaat, ei stort;
Hvem vil for jordisk Nød vel værne?

„Vee mig! udbrød han, skal jeg ene være
„Forglemt, Din tro, Din meest hengivne Søn?"
Saa voved han sit Klagemaal at bære
For Zeuses Throne i en ivrig Bøn.

„Mens Du Dig i Dit Drømmeland forvilded,
„Jeg Verden delede; thi trættes ei med mig;
„I hvilken Labyrinth har Du Dig hildet?"
Ham svared Digteren: „Hos Dig.

„Mit Øie dvæled ved Dit Aasyns Straaleglands,
„Mit Øre ved Din himmelrene Stemme,
„Tilgiv den Aand, hvis glædedrukne Sands,
„Beruust af Dig, det Jordiske kan glemme."

„Paa Jorden, svared Zeus, jeg Intet Dig kan give,
„Paa Jorden Intet meer tilhører mig;
„Men vil Du i min Himmel med mig blive?
— „Kom naar Du vil, den aaben er for Dig!"

Ridder Kalv.

Kong Wolmer stod i Halle,
Og deelte Borg og Land
Til sine Hovmænd alle,
Det bedste som han kan.
Heel naadigt Drotten bøier
Sit Hoved aldenstund.
Mens Skjelmeri og Løier
Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hvert et Stykke,
Og lagde Skjemt dertil;
De priste deres Lykke,
Og takked ham med Smiil.
Den nordre Stump af Landet
Han gav til Eske Brok,
Han sagde: „Kryb i Sandet,
Da har Du Huusly nok.

Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
Der trives sjeldent Gaas,
Og derfor skal I rykke
Hver i sin egen Baas.
Men liden Morten Due,
Flyv kjønt til Aalholm op,
Sid der paa grønne Tue,
Og byg i Bøgens Top.

Hvor skal vi Galten sætte?
I Krogen kan han boe!
I hedder Høg med Rette,
I har saa hvas en Klo;
Søhanerne i gribe
Ud fra det sikkre Næs!
Til Kalv jeg giver Ribe,
Der kan han gaae paa Græs."

Men Ridder Kalv blev arrig,
Han smadsked med sin Mund:
„Den Mundfuld, den var karrig
Gudsdød, er jeg en Hund!"
Han daskede med Sværdet,
Som slingred ved hans Laar.
„Jeg springer over Gjerdet,
Og til de Tydske gaaer!"

Han svang sig paa sin Fole,
Og lod til Holsteen staae;
Den hele Ribeskole
Maa Horset gjennemgaae.

Der meldte sig den Gjeve
I Vredens vilde Ruus:
„Hvad synes I, Hr. Greve
Om mig og Riberhuus?"

Grev Gerhardt fra sit Sæde
Sig reiste da paa Stand,
Han tog med Hjertens Glæde
Imod den danske Mand!
Han gav ham tvende Slotte,
Dertil det røde Guld,
Saa Ridderen vel maatte
Ham vorde tro og huld.

Men Verden svandt, og Anger
Tog Huus udi hans Bryst;
Hans Falk og Hest og Sanger
Var ham ei meer til Lyst.
Med Rynker over Panden
Han sidder taus og tør;
Det Randersøl i Kanden,
Det glider ei som før —

Kong Wolmer sad i Halle
En Kveld paa Koldinghuus
Med sine Hovmænd alle,
Og tømte gyldne Kruus;
Da skraaler høit Drabanten,
Som foran Salen staaer:
Nu kommer saa min Sandten
Hr. Ridder Kalv i Gaard.

Ind traadte han i Salen
Med hjerteknuste Blik:
Heel dirrende var Talen,
Meer krøb han end han gik;
Han neied sig med Smerte,
Og kyssed Kongens Slæb
Han var saa flau om Hjerte,
Og han var bleg om Næb.

Hr. Konge! vær mig naadig!
Min Daad — den var jo fræk,
Og jeg var altfor graadig,
Derfor løb jeg jo væk;
Men jeg har ikke sovet
I Holsteen, skal I see:
Jeg bringer, næst mit Hoved,
Jer stolte Slotte tre.

Sit Ansigt Drotten bøier
Og tier aldenstund
Mens Skjelmeri og Løier
Sig kruser om hans Mund.
Han rakte Fredspokalen
Ham med sin egen Haand,
Saa treen han frem i Salen,
Og trak paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd kjere,
Hvad jeg nu sige vil!
Den Kalv er paa min Ære
Vel værd at lægge til.
Som Kalv han løb af Baasen;
Men som en mægtig Ko
Han hjemad styred Kaasen
Med stærke Kalve to."

Chr. Winther.

Nordens Qvinder.

O Sangens Genius! end engang
Du Skialdens Greb i Harpen lønne,
Imens til Eder, Nordens Skiønne,
Hans Hierte helliger en Sang!
En Sang om Qvindens stille Dyder!
O, Signes Skytsaand! vær mig nær!
Imens for Qvindehiertets Værd
En Lovsang fra min Tunge flyder.

Ved lydisk svage Strenges Lyd
Lad Andre Cyperns Vellyst slunge,
Hvor Venus hersker mellem unge
Chariter, i en evig Fryd;
Hvor hun ved Maanens Skin, det blide,
I Gratiers Chordands gier sin Arm,
Og alt før Solen luer varm
Blandt Ranker flyer ved Bacchi Side.

Ei fra min hellige Fødestrand,
Paa Phantasiens gyldne Vinger,
Jeg over Havet diærvt mig svinger
Mod hiint, det vidtbesiungne Land.
For Nordens kiølne Regioner
Ved Skiæbnens Bud jeg dannet blev,
Dets Billed stedse mig henreev,
Det fra min Lyras Strenge toner.

Vel hersker ei en paphisk Vaar
I Skjødet af vort høie Norden;
Vel hylder Vintersneen Jorden
Den ene Halvdeel af vort Aar;
Vel modnes sieldent Rankens Druer,
Og Blomster har ei Myrthens Træe;
Men Nordens Freya fandt sit Læe
Trygt under Bøgetræets Buer.

I stille Nat det trange Bryst
Med salig Længsel hun beruser,
I Birkens grønne Krone suser
Melodisk, yndig hendes Røst;
Lyt; hendes Navn fremnynner Bækken,
Naar sagte den blandt Sivet gled,
See! i Gudindens hellige Fied
Fremspirer Lilliens Blomst ved Hækken.

Ei født den høie Freya er
Af Havets skumbedækte Bølge;
Ei brudte Eder hende følge;
Utroskab er ei hende nær.
Hun byder Møen ei at glemme
Det Løfte, som hun engang gav;
Og Nordmøen synker før i Grav,
End lytter til en anden Stemme.

Om her i Verden lys og blaa
Jeg intet Spor af Guddom kiendte,
Saavidt sit Sølvflor Natten spændte,
Saavidt som Dagens Øie saae:
O Freia! Lad mit Hjerte finde
Kun Een, En af Dit hellige Chor;
Fast jeg paa Guder meer ei troer,
Jeg troer paa Skiønhedens Gudinde.

Skiøn er Du, Skandiens væne Møe!
Huld Majestæt Din Tind udtaler,
Olympisk Purpur Kinden maler,
Lig Rosens Knop paa Herthas Øe.
Dit Hiertes Uskyld er Din Hæder,
Dit Øie straaler Himlens Pragt,
Stor, naar Du smiler, er Din Magt,
Du er alvælbig naar Du græder.

Dog Skiønhed ene er det ei
Hvortil sig Ynglingshiertet klæber;
Nei, til et større Maal det stræber
Ad Uforgiængeligheds Vei;
I Vaarens Alder Skiønhed zirer
Idalias Belte med sin Pryd;
Men evig stor er Qvindedyd,
Igiennem Evighed den spirer.

Liig Aftenstjernen mild og varm,
Naar den fra skyfrie Himmel smiler;
From som det Christusbarn, der hviler
Med Tillid ved Guds Moders Barm;
Stolt, evig grøn som Klippegraven;
Men bly som Lillien ved dens Fod
Er Nordmøens Siæl. Lig speilklar Flod
Er hendes Vei paa Jordebanen.

For tidlig ei af lodret Sol
Hun modnes ved dens hede Luer,
Med Kiærlighed Nordstiernen skuer
Til hende fra sin kolde Pol;
Derfor ei hendes Ynde svinder,
Et ephemerisk Blomster lig;
I Troskabs Slør hun vikler sig,
Bestandighed i Aaren rinder.

Før Fristelsernes Rosenskiær
Med Trylle maler Glædens Tempel,
Ved Dydens Lære og Exempel
Hun væbnet er mod Lastens Færd.
Af Loven og Religionen
Hun villigt hylder alle Baand,
Fornuften rækker hende Haand,
Og Kiærligheden smykker Thronen.

O høie Uskyld, Jordens Trøst,
Du Himmelsfredens hulde Billed!
Du i forgangne Tid opstilled
Et Eden i hvert jordisk Bryst.
Naar fra en huldrig Møe i Norden
Jeg atter straale seer Din Glands,
Da staaer Astrea for min Sands;
Jeg troer hun vandrer end paa Jorden.

See, hvor blandt Bøgene hun gaaer;
See, himmelsk rødmer Purpurkinden
For hvert et Kys af Nordenvinden;
Violer smykke hendes Haar.
Hun Alvor tænker. Bierg og Dale
Ved hendes Smiil jeg smile troer;
Skiøndt hun ei bruger mange Ord
Oplives Steen ved hendes Tale.

For hver en ædel Tanke varm,
Den lede Vellyst hun ei kiender;
Lig Pallas, denne Venus spænder
Et pandsret Harnisk trindt sin Barm.
Med Blyssomhedens egne Hænder
Den hellige Knude knyttet er;
Ei Eros, nei en Engel bær
Det Blus, hvormed hun Hiertet tænder.

Jo større Yndighed, jo meer
Beskeden Hyldest Elskeren giver,
Og tilbedt hun desmere bliver,
Jo mindre Dyrkelsen man seer.
Af Længseler hans Kinder flamme,
Før han sin Lykke ahne tør;
Han tusind Qvaler lide bør,
Før han sit Ønske tør fremstamme.

Han nævner knap den Elsktes Navn,
Hans Hierte hemmeligt det giemmer,
Det ham til stille Veemod stemmer;
Men trøster ham ved mangt et Savn.
Til Nordmøens Vindue sig ei trænge
De kiælne Serenaders Lyd;
Ei sandt i Lesletant hun Fryd,
Ei Krandse hendes Dør behænge.

Hvad Under! Ei til Nordens Møe
Ved Guld og Smiger Veien banes,
Et Livsværd kun af hende ahnes:
At leve mandigt, mandigt døe.
See! derfor Nordens Yngling iler
I Farernes og Ærens Spor:
Den Krands, som Kiækhed for ham snoer,
Snart ved den Elsktes Fødder hviler.

I høie Loft da Jomfruen sad
Og syede blommede Tapeter;
Nu Høstmulm klæder Himlens Æther,
Og Dag sig skifter om med Nat.
Paa Havet seer hun Blusset brænde,
I Havn den kiendte Snekke gled,
Bly Møen steg paa Loftet ned,
Og Bryllupsfaklerne sig tænde.

Og reent er Hymens hellige Baand,
Naar Myrthen Pigens Haar bedækker,
Ved Alterfoden bly hun rækker
Til Elskeren rødmende sin Haand.
Ei nogen Fortids Helt har fundet
En mere lys og herlig Løn;
En Seierskrone mere skiøn.
Alcid ei i Olymp har vundet.

O skiønne Tid! ved Sagas Bud
Du lever endnu biærvt paa Jorden,
Da Ynglingen i høie Norden
Til Kæmpe viedes af sin Brud.
Hans Dyder ingen Skranker kiendte,
Og Modet var hans Virkens Kreds.
O skiønne Tid! da Kiærligheds
Og Ærens Ild forenet brændte.

Endnu med lige himmelsk Glands
Den hulde Møe sit Bifald sender,
End række lige skiønne Hænder
En ligeskiøn Belønningskrands.
End Kiærligheds og Ærens Flamme,
Og Kydskheds bluser Hiertet nær —
Ak! Qvinden end den Samme er,
Er Manden ikke meer den Samme?

Han er det end — ei Dyden døer,
Ei Kæmpedaad, ei Mandemodet,
Naar Danas Datter gløder Blodet,
Og Livets Vei med Roser strøer.
Lad Krigens Lynild trindt ham flamme,
Belyst af Elskerindens Blik,
Paa Banen, hvor han fordum gik,
Er Danas Søn endnu den Samme.

Thi dybt han føler Qvindens Værd,
Og skatter det i Siælens Indre;
Dybt føler han at det kan lindre
Hans trange Vei i Livets Færd;
Og derfor Ønsket han opsender
Med Varme for det ædle Kiøn:
„Held vorde Danneqvindens Løn,
„Naar Dydens Blus i Hiertet brænder!

„Giv Moderen den høie Fryd
„At Søn og Sønnesønnen svigter
„Ei barnlige, ei Borger Pligter!
„Giv Pigens Skiønhed, Ynde, Dyd!
„Som velfortiente Løn hun smage
„Reen Kiærlighed i Livets Vaar,
„Med Venskab smykt i Somrens Aar,
„Og Tilfredshed i Vintrens Dage!“

P. F. Wulff

Qvindens Værd.

(Efter Schiller.)

QvinderneÆre! de vikle, de binde
Himmelske Roser om Mændenes Tinde,
Hege om Livet med Kiærligheds Haand;
Gratie-Sløret med Ynde de bære,
Vagtsom den evige Lue de nære,
Flætte de renere Følelsers Baand.

Evig over Sandheds Skranken
Svæver Mandens vilde Krav;
Uden Hvile flyver Tanken
Om paa Lidenskabens Hav.
Stolt han griber i det Fierne,
Uroe bygger i hans Siæl,
Rastløst mod den mindste Stierne
Jages han, som Drømmens Træl.

O, men med tryllende Aasyn, hans Mage
Vinker den Flygtning med Fromhed tilbage
Til Hyttens vedbendbekrandsede Muur;
Hiemme i Moderens Hytte, med Hæder
Qvinden opdrages til mildere Sæder:
Huldeste Datter af Moder Natur.

Fiendtlig Manden, let som Sivet
Sønderbryder Troe og Lov;
Som den Vilde giennem Livet,
Styrter glubsk han paa sit Rov;
Han forstyrrer hvad han skaber,
Jager opfyldt Ønske hen,
Hydra lig, der Hov'det taber,
Som fremvoxer strax igjen.

O, men tilfreds med de blidere Dyder
Qvinderne Øieblikksblomsten afbryder,

Pleier dens Bæger med Ømhed og Taal;
Friere, skiøndt i den engere Stue;
Rigere ved fine Følelsers Lue,
Ved Poesiens ophøiede Maal.

Streng og stolt, dog lænkebunden,
Kiender ei hans kolde Bryst
Hiertet, som til Hiertet tvunden,
Nyder Elskovs Gudelyst;
Han ei Siæles Vexlen kiender,
Ei en Taare, blid og from,
Og i Livets Kampe sender
Den Betvungne han til Dom.

O, men som Zephyren vifter paa Enge,
Let som dens Lyd i æoliske Strenge,
Virker det Hierte, som Qvinden undfik.
Stille beængstet, naar Qval sig fremstiller,
Bølger den elskende Barm; da nedtriller
Perlernes Dug af det himmelske Blik.

Manden, i sin Kraft forhærdet,
Troer at Styrke kun er Held.
Skythen hersker blot ved Sværdet,
Perseren maae vorde Træl.
I sin Harme han bekriger
Retfærd selv, og trodser Død,
Og Dæmoners Skrig opstiger
Der, hvor Englestemmer lød.

Men, o ved Blidhed, som Forsynet lønner
Qvinden vor Jord til et Eden forskiønner,
Habet hun mildner og ender al Kiv;
Huldskab og Troskab hver Barskhed aftvætter,
Ynde og Skjønhed os huldrig forjætter
Her paa vor Jord paradisiske Liv.

P. F. Wulff.

Kong Valdemar 1. og hans Syster.

1.

Kong Valdemar og Sophie i sale,
Kirsten lille var from,
De kom om liden Kirsten i tale.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

2.

Hør I Danner Konning kjer Herre min,
Kirsten lille var from;
Vil I give Buris liden Kirstin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

3.

I har en syster og jeg en broor,
Kirsten lille var from;
Saa herlig Giftermaal giører vi i aar.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

4.

Det skal ikke skee men mig undes liv;
Kirsten lille var from;
At give min søster en heste-tyv.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

5.

Liden Kirsten hun er en Frøken saa ven,
Kirsten lille var from:
Her Buris er lig en heste-dreng.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

6.

Dronningen blegner i rosens kind,
Kirsten lille var from;
Min ædelig Herre hvi foracter i mig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

7.

Dronningen slog sin haand imod bord,
Kirsten lille var from;
Saa sandelig skal jeg hevne de ord.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

8.

Kong Valdemar skulde i Leding fare,
Kirsten lille var from;
Her Buris skulde tage landet vare.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

9.

Kongen hand rejser af landet hen.
Kirsten lille var from;
Ham fulde saa mangen Ridder skjøn.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

10.

Hannem fulde saa mangen Ridder skare,
Kirsten lille var from;
Han gav bort sin syster det spegel klare.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

11.
En megtige Første baade riig og fiin,
Kirsten lille var from;
Gav hand liden Kirsten syster sin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

12.
Dronning Sophie og Her Buris sade over bord,
Kirsten lille var from;
Hun tænkte paa Kong Valdemars Ord.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

13.
Hør du Her Buris kier broder min,
Kirsten lille var from;
Og du skal lokke Kongens syster fiin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

14.
Her Buris hand til sin syster saa,
Kirsten lille var from;
Min kiere syster hvi tal I saa?
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

15.
Ret aldrig vil jeg den gierning giøre,
Kirsten lille var from;
Jeg agter hende til min Hiertens kiere.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

16.
At du hende elsked det skytter jeg ej,
Kirsten lille var from;
Hvis ej min Herre havde spotted dig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

17.
Dronningen slog sin haand mod bord,
Kirsten lille var from;
Du mot vel rette dig efter mine ord.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

18.
Her Buris tager over sig kaaben blaa,
Kirsten lille var from;
Til Frøken Kirsten monne hand gaa.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

19.
Hand bad hende baade aarle og silde,
Kirsten lille var from;
Men ikke kunde hand fremme sin villie.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

20.
Her Buris hvi vil i mig saa forraade;
Kirsten lille var from;
Hvor vil i det for min Her Broder svare.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

21.
Bort gik Her Buris med blege kinde,
Kirsten lille var from;
Af hjertens grund saa elsked hand hende.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

22.
Her Buris tager over sig skarlagen skind,
Kirsten lille var from;
Saa ganger hand for Dronning Sophie ind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

23.
Den jomfru hun er saa fast udi sind,
Kirsten lille var from;
Slet ingen Ridder kand hende overvinde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

24.
Hvad est du da for en elskovs mand,
Kirsten lille var from;
Men du ikke Runnerne læse kand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

25.
Med troskab vil jeg tjene min Herre,
Kirsten lille var from;
Jeg skiøtter ikke om dine Runner at lære.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

26.
Kong Valdemar betrode mig riger og land,
Kirsten lille var from;
Skulde jeg saa forraade hans syster forsand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

27.
Saa skrev hun hannem Runner udi hende,
Kirsten lille var from;
Han kaste dem i den jomfrues seng.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

28.
Liden Kirsten blev baade angest og bange,
Kirsten lille var from;
Til Her Buris monne hun gange.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

29.
Hun bankede paa døren under skind,
Kirsten lille var from;
Staa op Her Buris og lad mig ind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

30.
Op stod Her Buris i skarlagen rød,
Kirsten lille var from;
Saa lokked han ind den venne mø.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

31.
Den nat sov hun i Ridderens arm,
Kirsten lille var from;
Sig selv til sorrig og daglig harm.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

32.
Det lide fast imod sommer og høst,
Kirsten lille var from;
Lider Kirsten tyknedes for sit brøst,
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

33.
Liden Kirsten taler til tjeneste mø sin,
Kirsten lille var from;
Du skalt følge mig i fruer-stuen ind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

34.
Du hente mig ind de fruer fem,
Kirsten lille var from;
Ved og Dronning Sophia følge dem.
Saa herlig kunde hun raade de Runuer.

35.
Liden Kirsten taler til liden smaadreng,
Kirsten lille var from;
Hent mig strax Her Buris her hen.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

36.
De møttes paa den høye-lofts svale,
Kirsten lille var from;
Saa sørgelig monne de sammen tale.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

37.
Der med toge de hinanden i arm,
Kirsten lille var from;
De daanede begge af hiertens harm.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

38.
Det ord det var da gangen omkring,
Kirsten lille var from;
Kong Valdemar kom fra Leding hiem.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

39.
Kong Valdemar ind ad Døren treen,
Kirsten lille var from:
Dronning Sophia rekker ham haand igjen.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

40.
Kongen hand sig over axel saae,
Kirsten lille var from;
Hvor er min syster, hvor monne det gaa?
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

41.
Dronning Sophia smiler under skarlagen skind,
Kirsten lille var from;
Det er try Maaneder siden jeg saae hende.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

42.
Skulde jeg Drönning i Danmark være,
Kirsten lille var from;
Da skulle jeg bedre mine jomfruer lære.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

43.
Dronningen svarede, hun er ud at lære,
Kirsten lille var from;
Thi hun lyder mig ikke med ære.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

44.
Hvi giver j over min syster kjære,
Kirsten lille var from;
Hun haver jo altid levet med ære.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

45.
Hun er gangen i vor steen-stu ind,
Kirsten lille var from;
Hun haver fød et lidet kind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

46.
Kongen hand blev i huen saa mod,
Kirsten lille var from;
Sophia jeg troer aldrig dine ord.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

47.
Det er Guds sanden og ikke løyet,
Kirsten lille var from;
Hun haver mig til sit Barsel bødet.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

48.
Kongen hand taler til Ridbere fem,
Kirsteu lille var from;
I skal hente mig min syster hiem.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

49.
Saa rede de bort som Kongen hand bød,
Kirsten lille var from;
De ynskede heller at være død.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

50.
De banked paa Døren under skind,
Kirsten lille var from;
Liden Kirsten j lader os ind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

51.
Til dørren saa gik den tjeneste kvind,
Kirsten lille var from;
Vi bede os forlov at gange herind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

52.
Saa vel maa j gange i Fruerstuen ind.
Kirsten lille var from;
Her haver slet ingen faaet et kind.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

53.
Det svarede Her Peder med sorrigfuld mod,
Kirsten lille var from;
Gud give at sande motte være din Ord.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

54.
Staar op liden Kirsten, I klæder eder brat;
Kirsten lille var from;
I skal til eders Broder i nat.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

55.
I klæber eder brat, og værer ej seen,
Kirsten lille var from;
Eders broder er kommen af Leding igjen.
Saa herlig kunde hun raade de Runner

56.
Da tager min dotter, svøber hende i lin,
Kirsten lille var from;
Aldrig meere har hun moder sin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

57.
I hielper min dotter til Kristendom,
Kirsten lille var from;
Hendes lykke bliver hende fuld tung.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

58.
I kalder hende stolten Ingerlille,
Kirsten lille var from;
Min lykke vil for mig ilde spille.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

59.
Liden Kirsten taler til Terne sin,
Kirsten lille var from;
Du hent mig det forgyldene skrin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

60.
Hun lod op sit liggendefæ,
Kirsten lille var from;
Saa deelte hun ud til sine tjenere.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

61.
Først og sidst gav hun sin Terne,
Kirsten lille var from;
Hun skulde hendes dotter lære.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

62.
Hun gav hende det røde guld,
Kirsten lille var from;
At hun skulde være sin dotter huld.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

63.
Da kand hver kvinde tenke best,
Kirsten lille var from;
Hvordan jeg kand nu ride min hest.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

64.
Det kand hver mennifke tenke ved sig.
Kirsten lille var from;
Den natte-reise er ond for mig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

65.
De løfte hende til hesten saa sorrigfuld,
Kirsten lille var from;
Hendes Haar det skinner som spunden guld.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

66.
Der de kom for højelofts bro,
Kirsten lille var from;
Da falt liden Kirsten for heste-fod,
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

67.
Dronning staar i Vinuet og leer,
Kirsten lille var from;
Kommer og seer eders søsters fær.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

68.
Knud lille tog hende op i sin favn,
Kirsten lille var from;
I være frimodige i Jesu navn.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

69.
De løfte hende paa den højelofts svale,
Kirsten lille var from;
Den rige Christ vi eder befale.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

70.
I dørren gjorde hun kors for sig,
Kirsten lille var from;
Den rige Christ befaler jeg mig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

71.
Liden Kirsten ind ad dørren treen,
Kirsten lille var from;
Kong Valdemar rekker hende haand igjen.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

72.
Hun rakte sin broder hviden haand,
Kirsten lille var from;
Jeg glædes i vel er kommen til Land.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

73.
Stor naad' og venskab hand hende beteed',
Kirsten lille var from;
Derfor blev Dronning Sophia vred.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

74.
Kongen hand tog et glas med viin,
Kirsten lille var from;
Du drik mig til kier søster min.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

75.
Hør liden Kirsten hvad jeg siger dig,
Kirsten lille var from;
En elskovs vise qvæder du mig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

76.
En elskovs vise jeg aldrig nam,
Kirsten lille var from;
Jeg synger en anden det bedste jeg kand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

77.
Du skalt dandse og du skalt kvæde;
Kirsten lille var from;
Mine giester skaltu i aften glæde
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

78.
Liden Kirsten begyndte en vise og kvad,
Kirsten lille var from;
Saa mangen Ridder efter traad.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

79.
Kongen hand med i dandsen sprang,
Kirsten lille var from;
Hand tog sin søster ved hviden haand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

80.
De dandsed ud og de dandsed ind,
Kirsten lille var from;
Hand kunde dog ikke kjende det paa hind'.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

81.
Hand prøvet saa ofte hendes sang,
Kirsten lille var from;
Fast mere saae hand paa hendes gang.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

82.
Saa maalte hand hinde med belte i sær,
Kirsten lille var from;
Hand kunde dog intet kiende der.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

83.
Skam faa du Sophi Dronning min,
Kirsten lille var from;
Saa haver Du løyed paa liden Kirstin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

84.
Det er Guds sanden og ikke løgn,
Kirsten lille var from;
Hun haver fød en dotter i løn.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

85.
Hun gjorde liden Kirsten mere harm,
Kirsten lille var from;
Hun tog hendes bryster af hendes barm.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

86.
Hun gjorde Dan Kongen meere imod,
Kirsten lille var from;
Hun malkede melk for Kongens fod.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

87.
Hun malkede melk for Kongen paa jord,
Kirsten lille var from;
Men ædelig Herre troer nu mine ord.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

88.
Kongen hand blev saa sort som muld,
Kirsten lille var from;
Liden Kirsten hun daaned saa sorgefuld.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

89.
Jeg havde agtet at giøre dit brøllup snart;
Kirsten lille var from;
Nu skaltu i aften døe med fart.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

90.
En megtig Herre vilde jeg dig giv',
Kirsten lille var from;
Nu skaltu i aften lade dit liv.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

91.
Den haardeste Død du taale kand.
Kirsten lille var from;
Den skaltu lide i aften for-sand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

92.
Liden Kirsten hun falt for Kongen i knæ,
Kirsten lille var from;
Kier Broder naadelig til mig see.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

93.
Du maatt' paa jorden ej være, saa stort,
Kirsten lille var from;
Et hovmod er det du haver mig gjort.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

94.
Jeg kand ikke benaade dig,
Kirsten lille var from;
Saa ilde haver du gjort mod mig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

95.
Jeg lovet dig bort, jeg viste ej af,
Kirsten lille var from;
Til Kongens søn her over det Hav.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

96.
Kongen han taler til liden smaadreng,
Kirsten lille var from;
Du henter mig ind de Ølsvøber fem,
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

97.
Du tør ej hente fire eller fem,
Kirsten lille var from;
Jeg haver nok i en af dem.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

98.
Liden Kirsten falt paa bare knæ,
Kirsten lille var from;
Herre Gud du naadelig til mig see.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

99.
Kongen tog de Ølsvøber i haand,
Kirsten lille var from;
Hand var fuld af sorrig og vaand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

100.
Stat op Dronning Sophie og bed for mig,
Kirsten lille var from;
I og eders broder det har voldet mig.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

101.
Ilde havde jeg steb' min Dronninglig fore,
Kirsten lille var from;
Skulde jeg hielpe din arrige hore.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

102.
Ja da skal jeg saa straffe hende,
Kirsten lille var from;
At det skal spørge baade mand og kvinde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

103.
Saa slog hand hende saa meget lenge,
Kirsten lille var from;
Til hun laa i blodige strømme.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

104.
Hun krøb under Dronning Sophies skind,
Kirsten lille var from;
Hun sparket hende ud med foden sin.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

105.
I skjulte mig under eders skarlagen rød,
Kirsten lille var from;
For Christi skyld, som taalte for os død.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

106.
Jeg fælder saa mangen modig taar,
Kirsten lille var from;
Gud naade min lykke har været saa haard.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

107.
O broder lad mig saa længe leve,
Kirsten lille var from;
Imens jeg skifter min siele-gave.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

108.
Eder selv giver jeg min' slotte bolde,
Kirsten lille var from;
For j haver mit Liv i volde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

109.
Min dotter givet jeg mit guld saa rød,
Kirsten lille var from;
For hun skal lade hevne min død.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

110.
Dronning Sophie giver jeg min sølvbunden kniv,
Kirsten lille var from;
For hun forraade mit unge liv.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

111.
O Børre lille Gud give dig vee,
Kirsten lille var from;
Nu er mit hjerte i sorgen sted.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

112.
Nu haver jeg mit skriftemaal giort,
Kirsten lille var from;
Min kiære broder værer mig god.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

113.
Den Rige Christ giver jeg min siæl,
Kirsten lille var from;
Her er den mig ej under vel,
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

114.
Hun bød dem gode natuder var inde.
Kirsten lille var from;
Saa ynkelig græde de alle for hinde,
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

115.
Der græde for hende fruer og møer,
Kirsten lille var from;
Foruden Dronning Sophi den unde knør.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

116.
Saa gav den rose op sin aand,
Kirsten lille var from;
Og den befalede Gud i haand.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

117.
Da blev Kongen af banghed kryst,
Kirsten lille var from;
Og hannem slog hiertet udi bryst.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

118.
O Sophi hvad est du en ubydelig kvinde,
Kirsten lille var from;
Men du vilt ikke ynkes over hinde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

119.
Skam faa du Sophi du onde kvinde,
Kirsten lille var from;
Nu er det skeet du gjerne vilde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

120.
Nu er min kiere søster død,
Kirsten lille var from;
Hvor skal vi legge den rose rød.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

121.
Vi legger hende paa Riber gade,
Kirsten lille var from;
Hver dag under min heste-plade.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

122.
Ret aldrig skaltu faa den glæde,
Kirsten lille var from;
Din Ganger skal over hende træde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

123.
Til Vesterwig Kloster jeg lader hende føre,
Kirsten lille var from;
De røde borger over hende gjøre.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

124.
Hand lod liden Kirstine saa herlig begrave,
Kirsten lille var from;
Han sørged for hende i alle sine Dage.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

125.
Nu vil jeg være i saa mørk et Huus;
Kirsten lille var from;
At jeg seer hverken ild eller lius.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

126.
Der maa ej solen over mig skinne,
Kirsten lille var from;
Før jeg faar bødet synderne mine.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

127.
Kongen hand taler til sin Dreng,
Kirsten lille var from;
Du bed Her Buris komme her frem.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

128.
Hør du Her Buris hvad jeg siger dig,
Kirsten lille var from;
Hvorledes haver du tjent hos mig?
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

129.
En Viingaard fik jeg dig at vare,
Kirsten lille var from;
Der over har du gjort mig stor skade.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

130.
Det faverste viintræ har du lagt øde,
Kirsten lille var from;
Dig selv til sorrig og daglig møde.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

131.
Her Buris falt for Kongen i knæ,
Kirsten lille var from;
Min kiere Herre forlader mig det.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

132.
Jo du maatt' vel og saa lide nogen nød,
Kirsten lille var from;
Hun tolde for dig saa haard en død.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

133.
Den allerverste død I mig vil give,
Kirsten lille var from;
Den lider jeg gierne for den høviske viv.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

134.
Hans øjne skal udstinges, den hestetyv,
Kirsten lille var from;
For hand forraadde den venne Viv.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

135.
Saa lod hand udstinge hans øjne baade,
Kirsten lille var from;
Dronning Sophi sig monne klage saa saare.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

136.
Hans højre haand og hans venstre fod,
Kirsten lille var from;
Hand og tillige afhugge lod.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

137.

Saa lod hand hannem følge af slottet ned,
Kirsten lille var from;
Dronning Sophi til spot og spee.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

138.

De giorde Dronning Sophi det til ære,
Kirsten lille var from;
Og lod Børres øjne ind for hende bære.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

139.

See nu din broder den megtige Herre,
Kirsten lille var from;
Som ville saa meget førstlig være.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

140.

Kongen hand lod en lenke smede,
Kirsten lille var from;
I Vestervig kloster lod hand den legge.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

141.

Der ved gik Buris i elleve aar,
Kirsten lille var from;
Hver dag hand til hendes grav monne gaa.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

142.

Hand monne det hver dag af Kongen tinge,
Kirsten lille var from;
Hand maatte i klosteret begraves med hende.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

143.

Alle sine lande maatte hand Kongen give,
Kirsten lille var from;
Førend hand maatte i klosteret ligge.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

144.

Hand døde saa brat paa det tolvte aar,
Kirsten lille var from;
Kongen var Dronningen aldrig god.
Saa herlig kunde hun raade de Runner.

Forklaring.

Denne Vise, saavelsom fleere, siunges og paa en anden maade, og disse Omkvæde: I Sadelen ville vi ride. De Fruer bære lønlige kvide. Item: Under de Roser to. Jeg sover ikke om Aftenen. I een af dem hendes ogsaa. Børre hand stal en Ganger ifior. Hvorfor hand og her kaldes en Hestetyv. Jeg siger ellers om Denne og den Foregaaende, samt Efterfølgende, at der er lidet eller intet i Historierne herom. Ej heller troer jeg, at saadan en ypperlig og berømt Konge skulde forøved den Grumhed mod sin syster, omendskjønt hendes Forseelse kunde været stor. Dog Svend Aagesen siger om hannem i sin Lat. Krøn. at hand var for haard mod sine. Men mod Buris (hvilket Navn fordum var gængse her) eller Børre, synes Orsag nok til Straf, først som Jomfru-krænker, at lide paa de Lemmer, med hvilke hand havde synded. Thi Albertus Stadensis og Er. Pomer, sig at hand blev blinded. For det andet, som en Forræder; Hvorfor og Saxo skriver at hand blev lagd i fængsel i Lejreby (som endda synes at have været noget) og siden drukned efter samme Alb. Stad. foregivende, fordi hand tractede Kongen efter Liv og Rige, hvilket Crantius i Norv. videre fortæller.

Kirsten kaldes Christense i Lyskandri Slegtebog, givt til Norge og hiemsendt igen, som nogle Gange omtales i Norske Krønike. Hendes Grav findes ved Vestervig Kloster i Jylland, hvortil Hertug Buris gik. Der skal ligge en stoer steen der paa, hvor over K. Valdemars Dronning reed, og skulle end nu Sporrene af Heste-Skoene kiendes deri. Om samme liden Kirstens Begravelse ved Vestervig skriver og Jonas Kolding, Descr. Dan:

Knud, om hvilken der tales, meener jeg, at have været hendes broders, K. Valdemars Søn, som regierede efter ham, eftersom hand i en anden Vise kalder hende sin Farsøster.

Dandsen i Skoven.

„Nu har jeg feiet og redt Seng,
Og Davren er til Ende;
Nu skal du, Poul! min lille Dreng,
Til Skovs og hente Brænde.

Der ligger Iis paa Sø og Eng,
Derunder slumrer Voven,
Og Ved har Stormen fældt i Flæng,
For Fattigfolk, i Skoven.

Den Vinter er saa haard og slem,
Saa Sult og Nød os true
I Rævens Hule, Biørnens Hiem,
I Fattigkones Stue.

Jeg haaber, du er ei forknyt,
Men kiek du gaaer og samler;
Thi er du nu forsagt, — saa hyt!
Naar Trommeskindet ramler.

Og bringer du en dygtig Dragt,
Saa stor, som du kan bære,
Da skal du, som jeg tidt har sagt,
Min egen Pusling være!"

Den Lille med et Hop, et Greeb
Fik trukket ned fra Knagen
Det halvopslidte Hampereeb,
Og gav sig flux til Sagen.

Han knappede sin Kofte trang,
Han tog sin lodne Hue,
Og varmed Haanden nok engang
Ved Arnens slunkne Lue.

Flink gled han hen ad Byens Park,
Og fløited med det samme,
Saa sprang han lystig over Mark,
Og svandt bag Bøgens Stamme;

Ved hvert et Fied den lille Fod
I dybe Løv han planter,
Han klapper Kindens Rosenblod
Med sine uldne Vanter.

Med flittig Haand, med Øiet glad
Det tørre Qvas han sanker,
Mens til sin Moer og Middagsmad
Han sender sine Tanker.

Da rasler det bag Grøvt og Grav,
Da knaser det i Tiørnen;
Med tunge Skridt i Luntetrav
Fra Krattet kommer Biørnen.

I strakte Løb det slunkne Skind
Om Bugen slaaer i Rynker,
Den brummer huult, ved hvert et Trin
Det brede Hoved synker.

Da visner Rosen paa hans Kind, —
Skiøndt nok saa spild og tapper
Han veed ei ud, han veed ei ind,
Og Hiertet heftigt klapper.

Bleg springer han til næste Træ,
— Hans Fødder var ei sene, —
Og svinger sig ved Haand og Knæ
Høit op paa tykke Grene.

Men Bamsen er en sikker Mand,
Han klattrer som den Bedste!
I høie Fristed snarligt han
Den stakkels Poul vil gieste.

Da rasler atter Green og Krat,
Og gjennem Løv og Buske,
Han seer Graaulven, den Krabat,
Saa jevnt til Træet luske.

Af Øiet gnistrer blodig Brand,
Sit Hyl den ei kan tvinge,
Og søger dybt sin sultne Tand
At slaae i Biørnens Bringe.

Men med en vældig Ørevask
Den Gamle ham modtager,
I Skoven klang det drøie Dask,
Og Ulvens Kindbeen knager.

Med glubske Hvinen foer den ind,
Som paa et Aadsel Ravnen,
Og som med kiælent Vennesind
Den styrted ham i Favnen.

Tæt Biørnen med sin brede Lab
Ham krysted til sit Hierte,
Mens Ulven gav ham Kys og Klap
Langt fleer, end han begierte.

De sukkede, de nysde rødt,
De eiegode Venner,
Og smilede saa honningsødt
Med deres-hvide Tænder.

De valsed rundt med Brøl og Støi
Om Bøgetræets Rødder,
Smaaqviste, Muus og Blade fløi
For deres rappe Fødder.

Peent feiet blev den runde Plads,
Hvor Dandsen de opføred,
Een sang Discant, den Anden Bas, —
Det var en Lyst at høre't!

Duetten skingrede saa stygt
Med Gienlyd høit i Skoven; —
Men Gutten sad paa Greneu trygt,
Og titted ned fra oven.

Skiøndt snart han gøs og snart han loe,
Var han dog glad i Grunden;
Han visde jo, han havde Ro,
Mens de holdt Bal i Lunden.

Af Sangen mat, af Dandsen varm,
Af Kys og Favntag mætte,
Med brustne Blik de Arm i Arm
Sank om, til Døden trætte.

Ud strømmed Blod af Begges Hals,
Det fik en traurig Ende!
At dette var en usund Vals,
Maa vel Enhver bekiende?

Forsigtig ned fra Træet steg
Den lille Purk paa Jorden;
Han var lidt ræd, han var lidt bleg,
Men snart han kom i Orden,

Han klapped Ulvens stride Skind:
„Du var min Ven i Nøden,
Skiøndt det nok aldrig faldt dig ind,
Du stred for mig og — Døden!"

Han rusked Biørnens Øreflip:
„Saa nødig som du vilde,
Saa gik du dog af Stegen glip, —
Det var dog rigtig ilde!"

Han sankede sit Ovas paany,
Og fik det paa sin Nakke,
Og vraltende han gik til By
Alt over Eng og Bakke.

Høit Klokken klang i klare Luft,
Saa glad han monne lytte, —
Der stod en liflig Kiøkkenduft
Ud fra hans Moders Hytte.

Knap sad han der ved Melk og Grød,
Var reent af Mindet svunden
Graaulvens Sang og Skræk og Nød
Og Biørnens Dands i Lunden.

Meu Drengen var, da han blev stor,
En Grenadeer saa bister; —
Af Biørnens Pels var Huens Foer,
Af Ulvens hans Tornister.

Chr. Winther.

Tumulten i Siælen.

Det mylbrer, det larmer, det runger
 I Siælens dybeste Vraa:
Det er alle dens ufødte Unger;
 Deres Frihed raabe de paa.

I Drømme de sværme og flyve
 I de fødte Søskendes Spor:
„Vi vil ud i Verden og flyve
 Paa Vinger af tonende Ord."

Med tusind Smaahænder det banker:
 De pibe og broute dertil:
„Vi vil ud — vi er evige Tanker —
 Vi er store Ideer, Mo'erlil!"

Mild Siælen Oprørerne twinger;
Hun rolig de Optøier seer;
Hun kiærlig med Sommerfuglvinger
Dem vifter om Kinden og leer:

Giv Tid, I urolige Unger!
Faaer Fødder før I vil gaae!
Til Sang høre fuldbaarne Tunger;
Til Flugt høre Vinger, I Smaa;

I er evige Tanker — kan være —
I er store Ideer — maaskee —
Men at fødes I først dog maae lære,
Og faae Øine før I vil see.

Ingemann.

Til Haabet.

Min Leder! bit min svage Sang modtage;
Jeg gjennem Kummer følger dine Fied.
Forvildet tidt af Sorg og bitter Klage,
Naar Lynet slaaer for mine Fødder ned,
Jeg taber dig, men seer dig strax at smile,
Jeg Roser seer fra dine Spor fremile.

Hvad Offer kan jeg dig, min Skytsgud bringe,
Din Gunst har fyldt mit dig hengivne Bryst —
Kan Tanken ei sig til din Gudbom svinge,
O lad mig see dit Væsen — styr min Lyst!
Jeg ligner den, som fyldt af hellig Lue,
Gudbommen selv begierer at beskue.

Tryg gik jeg frem paa mine Barndoms Veie,
Og nærmed' mig til Plagers skiulte Bo,
Da gik du taus, men dit aarvaagne Øie
Saae Sorgerne, som lured' paa min Ro;
De kom; og du, du kom ved deres Side;
Det er dit Værk, at jeg endnu kan lide.

Naar Slaven, træt af Graad og varig Kummer,
Mod eget Bryst fortvivlet væbner sig,
Du mild fremstaaer, og dysser ham i Slummer,
Som i en Drøm du aabenbarer dig.
Langt fra du ham den ønskte Frihed viser;
I Mulighed han sig lyksalig priser.

Den Usle ned paa haarde Leie segner,
Og tause Nat afbilder ham sin Nød,
Som Solen da din Gudbom ham omhegner,
Og blender ham, han seer ei Modgangs Stød.
Ei Morgendag med Hunger ham forskrækker,
Til visse Maal utrættet Haand han rækker.

Saa medynksfuld den Usle du ledsager;
Du skaber Aand og Ild og Virksomhed,
Og Glæden er dit Maal, naar du bedrager —
At være glad, det er Lyksalighed —
Naar du min Siæl blot med et Syn kan fryde,
Mon dette vel er mindre, end at nyde.

Ei tykke Muur, ei Kobberdør, ei Lænker,
At hindre dig fra Usles Hielp formaaer;
Naar Siælen end omsonst paa Redning tænker,
Men Slag paa Slag naar Verdens Lynild slaaer,
Naar du ei meer din Yndling kan betrygge,
Forvirret dog han troer at see din Skygge.

Hvis nogen Dag mig af din Arm udriver,
Da bliver den mit Lives sidste Dag!
Jeg fatter tidt ei selv den Trøst, du giver,
Men føler den. — Saa segnet paa et Vrag
Skibbrudden Mand, naar Død og Afgrund truer
En Stjernes Glimt glad giennem Mørket skuer.

Du glæder mig med blide Fremtidsdage;
Thi selv du veed, hvor tidt jeg ønsker mig,
At ubekiendt min Levetid fremdrage
I landlig Ro, ei arm, ei heller riig,
Min Pige snart i disse Arme favne
Og til min Død ei første Elskov savne.

Gudbommen du, al Glædes Fader, ligner;
Medlidende du seer en Synders Graad,
En knuset Siæl du qvæger og velsigner,
Og trøster den med Viisdoms milde Raad,
Du byder den til Naadens Arm at ile,
Og i sin Dyb at søge Siælens Hvile.

O! naar engang mit Lives Aften kommer,
Da, naar min Synd staaer skrækkende for mig
Og for mig gaaer hen til den store Dommer,
I al din Glands, o Haab! fremstil du dig!
Din sidste Gunst et Billede mig blive
Paa Naaden hist, som skal min Sjæl omgive.

J. Rein.

Kong Frederik II i Dytmarsken.

1.

Kong Frederik han sidder paa Kolding-huus,
Hand holder med svenne it got ruus.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

2.

Kong Frederik hand lader sig Klæder skære,
Hand findes en Kjøbmand at være.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

3.

Kong Frederik lader skære sig en kappe graa,
Han solde de Øxen baade store og smaa.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

4.

Kong Frederik hand rider i Dytmersken ind,
Med frisker mod og rosen kind.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

5.

Og der var hand i dage nj,
Baade stæder og byer besaae hand tj.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

6.

Sildig om aften der dugen faldt paa,
Pigelild tager om sig kaaben blaa.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

7.

Ind for Kong Frederik saa monne hun gaa,
Eders anslag giver vel agt oppaa.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

8.

Og er I Kong Frederik af Dannemark,
Tager eder vel vare i denne her nat.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

9.

Det haver ingen Fare i denne her nat,
Du skalt mig følge til Dannemark.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

10.

Kong Frederik hand havde en Ganger spag,
Hand bar ham derfra i fuld god mag.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

11.

Hør du Færgemand kom hid snart,
Dy føre mig over med en fart.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

12.

Ikke jeg tør og ikke jeg maa,
Før jeg faaer Bud fra Borgemester og Raad.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

13.

Jeg giver dig fuld god en løn,
Du setter mig over det sund saa skjøn.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

14.

Den færgemand fik saa svagt et mod,
Torde ikke føre over den Konge god.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

15.

Den menige mand i sinde kam,
En anden tidend at komme fram.
De Dytmerske Herrer de huve deres liv
forlaaret.

16.

De Herrer i Dytmersken reve i haar,
Raade Gud her er vel bange kaar.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

17.

Kong Frederik hand tvingde den færgemand hart,
Du føre mig nu over alt med en fart.
De Dytmeeske Herrer de have deres liv
forlaaret.

18.
Den færgemand holdt sig saare stiv,
Hand frygted det vilde koste hans Liv.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

19.
Den færgemand holt sig atter saa strunk,
Kong Frederik lagde ham over den bunk.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

20.
Kong Frederik gav ham de daler ti,
Saa fore hand over baade frisk og fri.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

21.
Der haver du pending de ere nu told,
Gud befaler jeg dig i vold.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

22.
Kong Frederik hand triner af Færen paa stand,
Jeg ynsker dig lykke du Dytmerske land.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

23.
De Dytmersker frygtet sig saare saa brat,
Kong Frederik visted ad dem med hat.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

24.
I siger de Dytmerske Herrer god nat,
Jeg agter at komme til dennem saa brat.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

25.
Og førend de skulle have Dytmersk inde,
Kund de vel lære en ko at spinde.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

26.
Eders trotsige hjerte, sind og mod
Er kommen af eders onde rod.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

27.
Hvorefter nu opvoxe til,
Et selsomt og underligt spil.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

28.
Eders trots og sind foruden skempt,
Skal eder ikke vorde forglemt.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

29.
Thi tænker til og tager vel vare,
Vi ville vel see vi fange den hare.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

30.
De tenker sig saa at stikke bort,
Vi ville lukke for ham den port.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

31.
Saa vovede Kong Frederik sit førstelig liv,
Holt sig mandelig og dertil stiv.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

32.
Vandt sig saa det mægtige Dytmerske land,
Hvilket Gud Herren gav ham i haand.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

33.
Gud bevare naadelig sin Christenhed,
Og saa vor kiere Øvrighed.
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

34.
Lov skee dig Gud vor Fader kier,
Som hjelper saa vel baade fjærn og nær.
Kong Frederik med ære haver Dytmersken
forhvervet.

Item:
De Dytmerske Herrer de have deres liv
forlaaret.

Dette er dend, saa gængse blant os, Dytmerske Vise, om Kong Frederiks den Anden, hemmelige Reise ind i Dytmersken og siden den lykkelig Sejervinding over det. Denne Pige siges at have følged Kongen til Danmark, og der af hannem med Bondergods rundeligen være begaved, hvilket hendes Børn efter hende skal have nydt, til de sidste af Sverdsiven bortdøde udi Roskild for nogle aar siden. Kong Valdemar den Sidste af det Navn, drog til Gulland om Høsten som en Kjøbmand, og var der Vinteren over, at bespeide Landet, førend han siden indtog det." See meer i Strel. Gull. Krønike.

Vennernes Komme.

Søen strammer ud sit Klæde,
Himlen farver Fladen blaa;
Klare, lyse Bølger smaa
Ganske blye paa Landet træde;
Breddens Blomstersiv de væde,
Trække sig saa, uden Brag,
Atter hen saa sølversmukke
I det stille Hav, og vugge
Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder.
Som en Svanes hvide Krop
Puster stolten Seil sig op;
Langsom Kiølen Bølgen bryder.
Hid den sig mod Landet skyder,
Med det røde Purpurflag.
Let en Flok Zephirer følger,
Flaget hen i Luften bølger,
Paa den klare Sommerdag.

Skynder eder, sagte Vinde!
Skyder Snekken hurtig frem
Giennem Bølgen til sit Hjem,
At jeg her kan atter finde
Snart min Ven og min Veninde.
Vind, hvi est du dog saa svag?
Seer du ei hvor de med Glæde
Vinke med det hvide Klæde,
I den klare Sommerdag?

Ak! hvi kan jeg dog ei svømme
Flux, med Støvler og med Frak,
Mod den altfor sene Smak,
Giennem de chrystalne Strømme?
Hulde Venskab! du kan dømme
Hvor det er en ængstlig Sag,
Længe hist at see de Kiære,
Og ei nær hos dem at være,
Paa den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
Nys de var ved Landet fast;
End de giøre maae et Kast,
For Zephiren at bedrage.
Ingen Dag er uden Plage,
Det er en for afgiort Sag.
Plage siig, hvor kan du nænne
Selv at plage mig paa denne
Himmelklare Sommerdag?

Tys! Zephirens røde Kinder
Svulme jo med mere Magt.
Neppe har jeg Ordet sagt,
Før min Ret til Klage svinder.
Nu kan Snekken uden Hinder
Nærme sig med dæmpet Brag.
Snart jeg dem i Favn kan ile,
Da vil først min Glæde smile,
Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
Nu velkommen da igjen
Du min gamle gode Ven!
Du min unge vakkre Pige!
Nu kan jeg med Sandhed sige,
Trykt i Venskabs Favnetag:
Fast er Glæden i sit Sæde.
Thi foruden Venneglæde
Hvad er vel den bedste Dag?

Oehlenschläger.

Den unge Digters Klage.

Liig en Drøm, min Foraarsblomst er svunden,
Frugten, ak! før Tiden falder af;
Dybt i Afmagts qvalme Afgrund bunden,
Gaaer jeg levende ned i min Grav;
Døden paa mit Liv sin Skygge kaster,
Til Forgængelse mit Væsen haster.

Ja! min Kraft er brudt, mit Haab er skuffet,
Hvad har jeg opnaaet og hvad fuldbragt?
Tidens Haand for tidlig mig har truffet
Og jeg falder for den blinde Magt.
Solen derfor ikke vil staae stille!
Andet-Liv om Undergang vil spille!

Er det saa, Natur! at du indfrier
Løftet, du mig gav om Held og Værd,
Da ved Vuggens søde Melodier
Alt du qvad om Fremtids Sang og Færd?
Saa, Natur! retfærdiggjør du siden
Blomsten ved den modne Frugt i Tiden?

Bort fra Verdens Glimmer jeg mig vendte,
Og mod Meningen jeg Oprør bød;
Kun for dig mit unge Hierte brændte
Kun fra dig mit bedre Liv udflød;
Henrykt stued' jeg fra dine Høie
Alle Konsters Rige for mit Øie.

Hvad mig dengang Musen aabenbared',
Meldte jeg i mangen ubant Sang,
Dog min Barm det Herligste bevared',
Talen var min Genius for trang.
Kunde jeg med Solens Straaler male!
I Naturens Symphonier tale!

At jeg ikke fuldendt kan udtrykke
Hvad en himmelsk Røst i Barmen sang,
At selv ei mit elskte Mesterstykke
Sig til Idealets Høide svang,
At min Skabelse fra mig vanslægter,
Denne Qval jeg ei at tolke mægter!

Ak! i alt det Ypperstes Beskuen
Brænder Skialden, liig det tændte Veed:
Op til Stierneriget stiger Luen,
Asken viser Brandens døde Sted;
Guderne af bundne Offer tage,
Jordens Dele blive kun tilbage.

Og hvad kan da Verden Den tilbyde,
Som til det Fuldkomne sig opsvang?
Kan det Rige ind i Tiden bryde,
Som tillokker os i Skialdesang?
Vee den, som igjen fra Idealer
Ned i Tidens tomme Mørke daler!

O Natur! hvi lokkede din Ynde
Mig til Konstens magisk-skiønne Land!
Grumme Konst! hvi tændte du en Brynde,
Som kun alle Himle slukke kan!
Ak! for tungt med Savnets Orcusplage
Bøder jeg for hine Digterdage!

Sandhed kommer, Tryllesløret falder,
Længer Drømmen ei beruser mig;
Myndig Mandoms hierteløse Alder
Kold modstaaer, hvad Verden kalder Svig,
Og med Tiden mine Ungdomsdrømme,
Vrag af mit opløste Liv, hensvømme.

„Digterkrandsen skal du engang finde
Hist i Længslers idealske Land;
Borgerkrandsen skal du ogsaa vinde,
Himlens Genius og Jordens Mand;
Konsten skal din lave Færd forskiønne,
Og det Skiønne skal det Gode lønne."

Sang ei saa den smigrende Sirene,
Haabet, i troskyldig Ungdomstid?
Salig alt jeg drømte at forene
Det, som kun omfavner sig i Strid;
Livets Ender jeg at knytte prøved,
Og min Kraft i Seierskampe øved'.

Stort, af tvende Verdner, var mit Rige,
Grændseløst mit Levnets Udkast var;
Snart jeg saaes i Konstens Flugt at stige,
Snart jeg, styret, Borgerlænker bar;
Giennem Phantasie og Trællevane,
Giennem Jord og Himmel gik min Bane.

Men for vidt og bristende udspændte
Sig mit Livs for kunstigt spundne Traad,
Liig en Alterild, min Aand udbrændte
Og min Marv opløste sig i Graad:
Viid, og glem det aldrig, Dødelige!
Ingen saae ustraffet Skiønheds Rige.

Som et Fortidsterts fra Grubens Indre
Om en anden Verden Vidne bær,
Jeg endnu med mangen Gnist tør tindre,
Men min Herlighed forsvunden er;
Liig en henrykt Martyr, lagt paa Baalet,
Har jeg, ak! mit Helgenliv udstraalet.

Viid det, svage Dødelige! ingen
Styrter begge Verdners Skillevæg,
Ingen knytter Billedet til Tingen,
Ingen Idealet til dets Præg:
Mellem Syn og Eie svæver Livet,
Vælg — thi kun det ene dig er givet.

Vil du, herlig, Jordens Lænker bryde?
Bliv ved Længsels Lidelser en Gud!
Vil du kun af Tidens Frugter nyde?
Fred med dig, dog sluk din Fakkel ud!
Een skal trælle og en annen skabe,
Alle skal vi til Naturen tabe.

Schack Staffeldt.

Til den falske Critik.

Du gustne Nattemare paa vor Jord,
Som pidsker paa det stønnende Uhyre:
Til Dig, Du Fandens egen Oldemo'r,
Sig nærmer her en lille Digtermyre.
O stolte Tanke: Du har alt mig seet!
Du pytter haant, og spidser jo Dit Øre!
Tillad da, Naadigste, en ung Poet
Dig ydmygst her sin Reverents at gjøre!

Der sidder Du, af Galde guul og bruun,
Og fraadser væk ved Aandens aabne Taffel,
Transcherer Kunsten som en stegt Kapun,
Og vender Love paa Din Skarpsinds-Gaffel!
Kvad duer vel jeg til, jeg stakkels Pjalt?
En Østers til Desert? Ak nei, min Kjære!
Jeg smager altfor pebret og for salt,
Og takker ydmygst for den store Ære!

O Jammerskade, at Vorherre ei
Ved Skabelsen Dig med paa Raad har taget!
Du havde æltet af en anden Deig!
Men, — Hegel har ham heller ei opdraget!

Hvad skal vi med den høie Kjærlighed?
Med Skjalde, der ved Fædres Minde røres?
Nei: Stat fra Først til Sidst! skjøndt Pokker veed,
Naar vi det fik, hvad da der skulde gjøres!

Hvad er Din Navner med sit Tankeblik:
Den Herlige, som Sandhedsvægten fører,
Mod dig, Fru' tusindtungede Critik,
Med Hydrahoveder og Midasører?
Med Grovhed giver djærvt Du Vægt Din Grund!
Rundt for Din Pidsk, som Top, maa Verden dandse,
Og, hvo ei logrer for Dig som en Hund, —
Vee ham! Du træder paa hans Laurbærkrandse!

Ja, bliv kun ved! kald hver en Heros frem!
For Dig er Aandens Kjæmper Skolebrenge!
Stil i Geleder, prygl og udskiæld dem,
Indtil de klimpre smukt paa Modens Strænge!
Hvad er ved Oehlenschlæger vel saa stort?
Og Shakespear — ih! han er jo ikke dannet!
Ei Nogen har et Værk saa herligt gjort,
At Du jo tænker Dig det gandske andet!

Dit Blik er skeelt af evig Mavevrid;
Din Throne er et Bjerg af Folianter;
Dit første Statsraad Dumhed er' og Nid,
Og hvilken Sværm bacchantiske Drabanter!
Hør, hvor de brøle, og til Sort gjør' Hvidt!
Vist over Jorden kommer Dommedagen,
Hvis Fanden, der ei ønsker den fallit,
Ei tager et Par Fingre med i Sagen!

Nu har jeg gjort min Skyldighed, Madam'!
Og anbefaler mig til kjærligst Minde!
Af Hjertet ønsker jeg Dig Last og Skam,
Og Velbekom til Dine Pølsepinde!
Jeg haaber, at jeg i mit Digterliv
Din Uforskammethed skal blive værdig!
I Musers Favn ieg le'r af Verdens Kiv!
Nu kan Du baske mig! nu er jeg færdig!

H. V. Kaalund.

Sangen om den brave Mand.

Kling høit, min Sang om den brave Mand,
Som Orgeltoner og Klokkeklang.
Hvo sig af Højmod rose kan,
Ham lønner ej Guld, ham lønner Sang.
Held mig, at jeg synge og prise kan!
Jeg synger og priser den brave Mand.

Fra Havet brød en Tøvind frem;
Den mørk og vaad over Vælskland foer.
De Skyer fløj, thi den jaged dem
Som Ulven jager den bange Hjord;
Den strøg hen ad Marken, brød Skovens Mast,
Paa Søer og Strømme den Grundiis brast.

Da smeltede Sneen paa höjen Hald,
Og styrted i tusend Vandfald ned.
En Sø begrov den yndige Dal,
Den svulmende Flod foer brat afsted.
Højt Bølgen voxed, hver Dæmning brød,
Og vældige Jisbjerge frem den skjød.

En Bro var lagt over Floden hen;
Den knejsed stolt paa sin faste Fod,
Paa Støtter og Buer af Kvadersteen,
Og midt paa Broen et Huus der stod.
Her bo'de en Tolder med Barn og Viv.
„O Tolder, o skynd dig og red dit Liv!"

Og Drøn paa Drøn det rædsomt klang.
Vildt Storm og Bølger mod Huset steg.
Nu Tolderen op paa Taget sprang,
Og øjnede Faren, og bange skreg:
„Barmhjertige Himmel! forbarme dig!
Jeg arme Fortabte! hvo redder mig?"

Jisflagerne rulled Slag paa Slag;
Fra begge Kyster med Vælde de kom.
Og Floden rev med Knag og Brag
De stærke Støtter og Buer om.
Den bævende Tolder saae intet Haab;
Vildt løb gjennem Bølger og Storm hans Raab.

De Jisflager rulled Stød paa Stød,
Paa begge Sider nedrev de Alt.
Og knækked, og sprængte, og vældig brød,
Saa knuset Piller paa Piller faldt.
Alt Faren mod Midten nu nærmer sig:
„Barmhjertige Himmel, forbarme dig!"

En Sværm Nysigne, store og smaa,
Var stimlet sammen paa Flodens Bred.
Men Redning prøved Ingen paa,
Hver skreg kun og sine Hænder vred.
Den bævende Tolder med Barn og Viv
Saa ængstelig skreg: „o redder vort Liv!"

Naar lyder du, Sang om den brave Mand,
Som Orgeltoner og Klokkeklang?
Saa nævn ham, nævn ham da nu — velan! —
Naar nævner du ham, min raske Sang?
Alt Faren mod Midten sig nærmer med Gru —
O brave Mand, brave Mand, skynd dig nu!

Rask galopperer en Greve frem
Paa stolten Ganger — en ædel Mand.
Han taler til Folket, han viser dem
En vægtig Pung, han har i sin Hand.
„To hundred Dukater tilhøre den,
Som vover sig kjæk til de Arme hen."

Hvo er den Brave — er Greven det?
Siig frem, forkynd det, min brave Sang!
Ved Gud! han handlede brav og ret,
Dog fandtes en Bravere denne Gang.
O brave Mand, brave Mand, skynd dig nu!
Alt nærmer Ulykken sig med Gru.

Og stedse voxed den høje Flod,
Og stedse vildere Stormen hveen.
Og dybere sank nu hver Mands Mod.
O! vil du redde, da vær ej seen!
Og Pillerne knustes og styrted ned,
Og Buerne knaged og styrted med.

„Holla! holla! frisk vovet! see her!"
Højt holdt han Pungen og viste dem.
Hver hørte ham, dog tav enhver;
Af tusende traadte ingen frem.
Forgjæves de Armes vilde Skrig
Gjennem Stormens Hvinen fremtrængte sig.

Da traadte en Bondemand frejdig op
Med Stav i Haand, med simpel Dragt.
Hans Mine var ædel, rank hans Krop;
Men Vadmels-Kosten var al hans Pragt.
Han hørte paa Greven, fornam hans Ord.
Og saae, at Faren, der trued, var stor.

…an, i Herrens Navn,
…d i en Fiskerbaad, styred den
…ennem Storm og Bølgefavn,
Saa heldig han kom til Maalet hen.
Men — altfor liden var Baaden — o ve!
Den kunde ej rumme dem alle tre.

Og trende Gange han foer afsted
Trods Storm og Hvirvel og Bølgemagt;
Og trende Gange kjæk han stred
Til han fik Alle til Stranden bragt.
Og knap var den Sidste i Sikkerhed,
Før Resten af Hvælvingen styrted ned.

Hvo er, hvo er den brave Mand?
Siig frem, forkynd det, min brave Sang!
Sit Liv han voved — brav var han,
Dog var det vel blot for Guldets Klang;
Thi havde ei Greven sat Prisen frem,
Saa havde vel Bonden ej reddet dem?

„See her, tag hvad du har fortjent!"
Udbrød den Greve glad paa Stand.
Var det ei brav og ærlig meent?
Ved Gud, han var en ædel Mand!
Meer højt, meer himmelsk det Hjerte dog var,
Som Bonden under sin Kofte bar.

„For Guld jeg sælger ej mit Liv;
Skjøndt fattig, jeg finder vel mit Brød.
Dit Guld den stakkels Tolder giv,
Han mistede Alt. Afhjælp hans Nød!"
Saa lød hans Svar; det var ærligt og kort,
Saa vendte han Ryggen og vandred bort.

Højt klinger min Sang om den brave Mand,
Som Orgeltoner og Klokkeklang.
Hvo saadant Højmod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang!
Held mig, at jeg synge og prise kan,
Udø[illegible]unge den brave Mand!

Christen Thaarup.

Fædrelandssange.

Dybt under Nordens Himmel
Et Folk paa Sletten boer;
Kun liden er dets Brimmel,
Dog er dets Lykke stor.
I dunkle Bøgetelte
Det hilser Vaarens Lyst,
Og hvide Bølger velte
Sig mod dets grønne Kyst.

Af Fjeldets dunkle Kammer
Ei hentes røden Guld;
Men gylden Høsten brammer
Paa Agrens rige Muld;
Den stærke Eeg fra Skoven
Nedstiger til dets Strand,
Og vingeklædt paa Voven
Den gaaer fra Land til Land.

Høit taler Sagas Tunge
Om den forsvundne Tid,
Og fjerne Bølger sjunge
Om djerve Fædres Id.
I Arv gik deres Hæder
Som Solen blank og reen,
Og stolt den Unge træder
Til Fædres Bautasteen.

Af herlig Æt oprunden,
En Drot i Fædres Aand
Til Folket fast er bunden
Med Omheds stærke Baand.
Hans Navn med Lyst vi sige,
Og *Fredrik* nævnes Han
Og *Danmark* er Hans Rige,
Vort elskte Fædreland.

Stiig høit du stærke Flamme!
Lyd Sang fra Strand til Strand!
Held Kongen! Held Hans Stamme!
Og Held vort Fædreland!
For Dem i Fryd, i Nøden,
Paa Land, paa Bølgen blaa,
I Livet og i Døden
Skal *danske* Hjerter slaae.

H. H. B.

Lyd høit min Sang til gamle Danmarks Hæder!
Hvor Livets Gud mig først til Jorden bandt
Med Barndoms underskjønne Rosenkjæder,
Da hver en Sorg i barnligt Smiil forsvandt.
Hvor først jeg skuede Guds klare Himmel
Og al Naturen i sin Ungdomspragt
Og hele Skabningens den glade Vrimmel,
Ja hvor jeg først til Sands for Liv blev vakt.

Her ginge Fædrene til Gravens Hvile:
„Farvel min Søn, elsk Gud og Fædreland!"
Saa saae jeg dem i selve Døden smile,
Derfor mig dyrebar er Fædres Land.
Hvor jeg end vanker om i fjerne Lande
Min Ungdoms lyse Glæder for mig staaer;
Paa Nordens Fjeld, paa Sydens Blomsterstrande
Mit Hjerte høit for Fædrelandet slaaer.

Skjøndt her ei Palmen groer, ei Druen trives,
Ei guldrigt Fjeld mod Skyen hæver sig,
Her Jorden dog ved Solens Kraft oplives,
Fra Vinterdød opvaagner ynderig.
Her Æbleblomstens Liliekind sig hæver,
Bestænkt med Uskylds Rødme; paa vor Jord
Det rige Korn i Bølgegange svæver,
Ja skjønt og føderigt er Danskes Nord.

Du sætter stolt din Fod paa Nordhavs Bølge,
Dit Hoved hviler trygt i Kodans Arm,
Derfor og dine Børn saa villigt følge
Dit Kald til Sømandsfærd med modig Barm.
Huult Bølgens Brag og høit Kanoners Torden
Har sjunget Seierssang ved Julers Strid,
Ved Skrams og Wessels Heltedaad i Norden,
Fra fjernest Old til sjette Fredriks Tid.

Du Heltes Land, tit lytted' jeg med Glæde
Til Oldtids mørke Sagn om Fædres Daad;
Jeg sjunkne Mure saae af Riddersæde,
Hvor disse strenge Sværdmænd holdte Raad.
At ligne Vendens Skræk og Geertes Bane
Og Rantzaus Æt: da ønskte jeg i Løn.
Jeg ønskte Kraft, at følge Landets Fane,
Glad ved at kalde mig en Danmarks Søn.

Stolt nævner jeg mit Land, sig Sangen hæver
Naar Danmarks ædle Drotter udi Rad
Som Lys i Fortids Mulm forbi mig svæve:
Hiin Fader Skiold og Dan, som stolt i Leire sad.
Og Valdemar og Christian ...
Ja hver en Ædling, som i Ka...
Har Landets Sønner lært mod Kamp,
Som Fredrik gavnet har ved ædel Da...

Kom danske Broder, da høit Sangen lyde!
Til Priis for Konge og for Fædreland,
Hver ædel ... ærligt Haanden byde,
Til Borge ..., til Kamp paa Land og Vand
Kom Fien... om! kun gjennem vore Sværd
Din Vei ... Danmarks grønne Sletter gaae
Thi Kjær... til Drot og Land skal hær...
Hver Lan... Søn, som udi Kampen staaer.

Lindhard.

Duftende Enge og kornrige Vange,
sølverblaa Vover om skovkrandste Kyst,
gyngende Snekker og jublende Sange,
det er vort Fædrelands evige ...

Tidt pløier Da... de fjerneste Bølger;
stundom han ... i fremmede Land:
stedse dog ... om Danmark ham følg
tryller ham sødt til dets elskede Strand.

Her var det Kæmper, paa Vang og i Lur
værned' om Uskyld og knusede Vold:
kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
vidne om Kraftens og Frihedens Old.

Høit have Konger, ved store Bedrifter,
Helte, ved kjæk og berømmelig Færd,
Skjalde, ved Sange, og Vise, ved Skrifter,
hædret vort Land og besjunget dets Værd.

End throner Kraften i Egenes Skygger,
Frihed end boer under Nordboens Tag,
Æten af Kæmper vor Arne betrygger,
Retfærd omsvæver vort Banner og Flag.

Retfærd og Frihed vort Løsen ...
dem ikkun hylder den nordiske Mand.
Fred om vor Hytte, og Skjold om vor Ære!
Himlen velsigne vor Drot og vort Land!

J. Jetsmark.

